

Anasztázia Novih

SZENSZEI-IV

Sambhala Bölcsé

Budapest
2026

Minden esemény és szereplő a szerző képzeletének szüleménye. A nevek, vezetéknevek és tisztségek bármely egyezése élő vagy elhunyt személyek valós nevével, valamint a valóságban megtörtént eseményekkel a véletlen műve, és nem szándékos.

E világ csábítása vonz, de Isten megóv tőle. Aki nem ismeri a lényeket, annak nehéz ellenállnia a kísértésnek. Aki ismeri az **Igazságot**, meglátja a lényeket még ott is, ahol el akarják rejteni. Az Igazságot keresőhöz az Igazság Fénye áttör még a sűrű sötétségen is, még ha a teljes sötétség ellene szegül is ennek a Fénynek. Mert **eljött az idő, hogy feltárljon az**, ami századokon át rejtve volt. Mert **eljött az idő**, hogy elmondjuk a **TITKOT!**

A könyv egy egykori tizedikes diáklány személyes naplójának feljegyzései alapján készült, amelyek az 1991 nyarán történt eseményeket tükrözik.

Ez a könyv egy igazi intellektuális bestseller! Választ ad számos kérdésre a világról és az emberről. Egyedülálló történelmi tényeket vázol fel, amelyek felnyitják a szemet a mai világeseményekre. Ki és hogyan irányítja a világot? Miért történnek globális háborúk, válságok, más világesemények, és kinek előnyös ez valójában? A főhős, Szenszei, lebilincselő elbeszélése a világ kulisszatitkairól, érdekes, tanulságos tényekről, egyes kiemelkedő emberek életéről és valós tevékenységéről, a világ népeinek mitológiájáról, államok, vallások és rendek történelméről. Megdöbbentő információk a Grál titkáról!

ELŐSZÓ

A hang elcsitult. De nem telt el néhány pillanat,
és a sötétben újjult erővel csendültek fel a szavak.

— A világmindenség teremtését véghezviszi
Az Ő hatalmas keze.

És mint a teremtés ügyes Mestere
Különböző színeket visz a műbe.

A természet élénk színekben,

S a kék folyó vászna,

Mezei virágok csokra,

És a nagy hegyek kéksége.

Ám Őt jobban foglalkoztatja

A lélek láthatatlan szárnyalása

Az ifjú és az agg bátor tekintetében,

És Annak tekintetében,

aki közel áll Istenhez és Felé tart.

És nem akadály számukra a Nagy Úton

A lét rájuk mért terhe,

Amely ebben a pillanatban támad

Mint fájdalom, kétségbeesés és szükség.

Mert hatalmas Akarattal vezeti őket

Az, akinek Lényege a Szeretet.

A választás megadatott,

és az a Szabadságban rejlik,

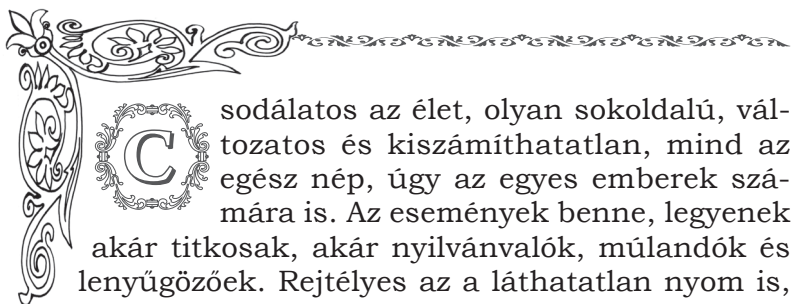

Abban, hogy ama titok Tudását
 Csupán négy teremtmény leple takarja.
 És ha fellebbented azt a leplet,
 És meglátod a Végő Lótusz határát,
 Megismered azt, amit háromszor írt le a keze
 Annak, aki Isten Hangját
 szövetségge testesítette meg.

Abban az Igazságban rejlik a világmindenség,
 Rajta titkos pecsét.
 Feltörve azt, értéktelenné teszed a tudást
 Az emberi értékek talmi voltáról.
 De amit ott találsz, értékesebb a világnál,
 Értékesebb annál, ami a határain túl van,
 És amit rég elfeledettnek tartanak,
 Hiszen az a kulcs a Szóhoz, amely adatott.
 Az Istenre törekvőt nem állíthatod meg,
 És a világ feletti hatalomra
 szomjazónak is nyitva az út!

Neked kell eldöntened, melyik úton jársz,
 Ki megszólaltatod a Szót a tizenkettőből,
 mely mindent teremt.

De emlékezz, hogy mostantól
 a hatalmadban van
 Világok sorsa, emberek sorsa.
 Légy éber és szenvedélymentes,
 A vágyakban tarts mértéket.
 Hiszen Ő egy időre rád bízta az ecsetet,
 Amely a világot teremti a semmiből.
 De véget ér az a pillanat is.
 És légy méltó Becsülettel
 Majd a szemébe nézni Neki!
 Ez a titok sok mindent megvilágít,
 Esélyt és kiválasztottságot ad annak,
 Aki tiszta szívvel kívánja tudni az Igazságot,
 Aki csak Istenhez hű és Felé tart!

sodálatos az élet, olyan sokoldalú, változatos és kiszámíthatatlan, mind az egész nép, úgy az egyes emberek számára is. Az események benne, legyenek akár titkosak, akár nyilvánvalók, múlandók és lenyűgözőek. Rejtélyes az a láthatatlan nyom is, amelyet ezek az események az emberi emlékezetben hagynak. És nem egyszerűen hagynak, hanem észrevétlenül megváltoztatják a későbbi sorsot, mind az emberét, mind a népekét, a személyes választásuktól függően.

Újraolvassa naplóját az önálló, érett életem szemszögéből, és visszaemlékezve azokra az évekre, mégis arra a következtetésre jutok, hogy a tengerparti nyaralás utolsó napja az akkor még fiatal társaságunkkal, élén Szenszei-jel, életem egyik legjelentősebb napjává vált. Azzá a nappá, amely nemcsak kitörölhetetlen benyomásokat hagyott, hanem mélyen befolyásolta világnézetemet, e világ globális szerkezetének megértését, még jobban megerősítve szellemi pozícióimat, világosan meghatározva életem értelmét. És hálás vagyok ezért Szenszei-nek, hiszen személyiségem kialakulásának későbbi évei lehetőséget adtak arra, hogy mélyebben megértsem azt, amit akkor elmondott nekünk.

* * *

A civilizációtól távol eső tengerparti sátrortáborunkba érkező váratlan vendég, Ahriman látogatása után nem sikerült kialudnom magam. Egész éjszaka szörnyű rémálmok kínoztak a tegnapi eseményekkel kapcsolatban. Rabszolgák, tömeg, az Arkhónok irányítása, Veliar szűrös szemei, Ahriman barátságos mosolya. És mindez valami belső elnyomás, levertség és kilátástalanság hátterében. Nem elég, hogy ez a folyamatos horrorfilm-sorozat, amelyet a tudatalattim vetített az álmomba, reggelig tartott, még különböző külső «speciális effektusokkal» is kísérte sátorszomszédom – Tatjána. Meg kell mondani, ő is végigszenvedte az éjszakát: hol nyögött, hol összerezzenett egész testével, hol hirtelen széttárta a karját. És mivel a sátrunk szűkös volt kettőnknek, természetesen éberen reagáltam Tatjána álmának erre a hang-kézitusás folyamatára, ijedten felriadva a «horrorfilmemet» kiegészítő hasonló «speciális effektusoktól». Egyszóval, az éjszaka több mint «vidámra» sikeredett.

Mégis, reggel felé sikerült nyugodtan elaludnom. De a nyugalmam az álmok utolsó sorozatában nem tartott sokáig. A végén, nyilván azért, hogy a «néző» a «horrorfilm» benyomásainak fogságában maradjon, mégis valami olyan szörnyűséget álmodtam, amitől ijedten felriadtam, és még kinyitva a szememet sem tudtam felfogni: ébren vagyok-e? És amikor rájöttem, hogy az a ijesztő «valóság» csak álom volt, olyan megkönnyebbüléssel sóhajtottam fel, mintha mázsás súly esett volna le a vállamról. Milyen kevés kell valójában az ember boldogságához – csak felébredni az idegen valóságból.

Csendben nevettem magamon. Hogy lehetett tegnap ennyire «bedőlni», ennyi figyelmet szentelni Ahriman meséinek. Most mindez elkerülhetetlen eredményhez vezetett. Érdekes, lehet-e kontrollálni az álmokat, vagy ami még jobb – irányítani őket? Arra

gondoltam, hogy alkalomadtán részletesebben ki kell faggatnom erről Szenszei-t. Hiszen, gyakorlatilag nyolc órát töltünk alvással naponta! És egyáltalán, álom-e ez? Ahogy Nyikolaj Andrejevics, aki foglalkozását tekintve pszichoterapeuta, mondta egyszer, az álom – csak egy megváltozott tudatállapot. És ha így van, akkor nyilvánvalóan lehet valahogy irányítani a Szellemi kezdet javára. Miért veszítenénk el hiába egész nyolc órát naponta, átadva őket az Állati énem hatalmának?! Ez megengedhetetlen! Biztos vagyok benne, hogy kell lennie módnak arra, hogy ezeket az órákat racionálisabban használjuk fel. Az élet így is rövid, és minden perc értékes benne, amelyet a Szellemi javára élünk meg.

De amint viszonylagos rendbe hoztam a gondolataimat, máris felmerült egy másik probléma. Váratlanul a számban valami kesernyős-savanyú íz keletkezett, amitől bőségesen elkezdett termelődni a nyál, mintha beleharaptam volna egy vastag gerezd citromba. Ez a számomra meglehetősen szokatlan érzés viszont élénk emléket idézett fel a tegnapi napról. Éppen akkor ajánlotta fel Ahriman (a hívatlan vendég, aki saját luxus-jachtján érkezett hozzánk és egész nap velünk volt), miközben társaságunkkal a panziók felé sétáltunk, hogy győződjünk meg tudatalattink erejéről. Amibe azonnal készségesen beleegyeztünk, kivéve Nyikolaj Andrejevicsét és Szenszei-t, akik akkor kissé lemaradtak a csapattól, valami saját dolgukról beszélgetve. Ahriman rövid szóbeli «szeánszt» tartott, segítve nekünk összpontosítani, ami után gyakorlatilag mindannyian valamiért éreztük a szánkban ezt az érthetetlen citromízt, ami a semmiből jött. Ahriman pedig megígérte, hogy másnap reggel, amint felébredünk, a tudatalattink szó szerint reprodukálja a tudatunkban mindazt, amit látogatása során elmondott nekünk. Mi persze nem hittünk ebben. Zsenya pedig egyenesen azt mondta, hogy az ő személyes «gátjain és duzzasztóin

legfeljebb pár csepp szivárog át abból az áradatból». Amire a vendégünk elmosolyodott, és kitartóan a srác szemébe nézve, egy egész tavaszi áradást ígért neki széles kiöntésekkel. Természetesen, akkor mindezt nem vettük komolyan. De most...

A tegnapi esemény ezen szinte azonnali felvillanása után a gondolataimban, mint egy ismételt rádióadásban, elkezdett áradni Ahriman beszéde. Ráadásul, ami meglepő, valóban olyan szó szerint, hogy először még meg is ijedtem és megzavarodtam. De aztán gyorsan elővéve a naplómat, elkezdtem mindent sorban leírni, hogy semmit se felejtsek el. De mint később kiderült, az utóbbi, nyilvánvalóan, nem fenyegetett. Nem kevés időt töltve az írással, úgy döntöttem, újra elolvasom, hogy semmit se hagyjak ki. És az emlékezet újra kiadta ugyanazt az alapszöveget, közben újra és újra ismételve azt, mint egy megakadt lemez. Na, itt aztán az én személyem persze nem kicsit esett pánikba, mert végre eljutott a tudatomig, hogy butaságomból és naivitásomból kifolyólag, mint egy fajd, beleestem a tudatalattim valamilyen körmönfont csapdájába, amelyet Ahriman szavai csábítóan feldíszítettek. Hiába becsültem alá tegnap annyira az emlékezetemet! És mindez a tudatlanságom miatt, mondván, «csak úgy, a vicc kedvéért kipróbálok». Aha, kipróbáltam! Most már biztosan nevet valaki, de nem én. És mi ez a rossz tulajdonság bennünk, emberekben! Mindig kételkedünk, mindig az Egónkat kényeztetjük, mintha játszadoznánk a tudással, nem pedig megismernénk. És eredményeképpen olyan helyzetekbe keveredünk, hogy legszívesebben azt kiabálnánk: «Segítség! SOS! Segítsetek!» Csak gyakran, kiabálsz vagy sem, a fuldoklók mentése maguknak a fuldoklóknak a kezébe kerül. Így történt velem is.

Nos hát, magam vagyok a hibás, magamnak is kell kijavítanom a tévedéseimet és hibáimat. Sürgősen rendbe kellett hozni a gondolatokat. «Elsősegélyként»

megpróbáltam elvonatkoztatni ettől a «tomboló áradattól» és a «Lótuszvirág» meditáció végzésére összpontosítani. Először semmi sem sikerült, mivel hol az egyik, hol a másik mondat Ahriman beszédéből folyamatosan elterelte a gondolataimat. És ettől a tolakodástól sehogy sem tudtam megszabadulni, amíg meg nem értettem, hogy ez a gondolatáradat nem elterelte a figyelmemet, hanem éppen vonzotta. Tehát, hallani akartam, pontosabban nem én, hanem az Állati énem vonzódott ehhez. Hát miért van ez? Hiszen a vágyaim a kezemben vannak! Felismerve a hibám lényegét, már céltudatosabban kezdtem végezni a «Lótuszvirágot», mert minden vágyam és szándékom az összpontosítás egyetlen medrébe egyesült, figyelmen kívül hagyva minden mást.

Bár Ahriman beszéde elcsitult, de mégis megnyilvánult a gondolatok valamilyen második síkján. Igen, Ahriman az Ahriman! Ekkor úgy döntöttem, «ütő tűzérsgként» új meditációt végzek a «Lótuszvirágra», amelyről nemrég, az egyik meditációs foglalkozáson mesélt nekünk Szenszei, a «Lótusz» végtelen variálhatóságáról beszélve. Addig a próbálkozásaim az új meditáció elsajátításában nyilvánvalóan sikertelenek voltak, bár Szenszei többször hangsúlyozta, hogy minden magától az embertől, a belső lényegétől függ. De ezúttal, nyilvánvalóan, szándékaim tisztaságától és őszinteségétől, a «Lótuszvirág» teljesen szokatlan módon nyilvánult meg.

Amikor elértem a világos koncentrációt a napfotonon, váratlanul valamilyen belső látással megláttam a Lótuszvirágot! Valóban megláttam, nem pedig elképzeltem, mint általában. Ez a virág gyönyörű volt. Életemben soha nem láttam ilyet! A hófehér szirmok ragyogó, de ugyanakkor nagyon lágy fényt sugároztak. A virág közepe pedig még arany fénnel is visszacsillant. És a legmegdöbbentőbb az volt, hogy ez az isteni virág élő volt! Észrevettem, minél több gyengéd-

séget és szeretetet adtam neki, annál jobban reagált őszinte érzéseimre leggyengédebb, legtisztább szirma-
inak remegésével. Kezdetben, ez a remegés alig volt észrevehető, meglepően élő, azt mondanám, «lélegző». Aztán a virág, mintha ébredezni kezdett volna, és egyre jobban megnyilvánult. És egy bizonyos pillanatban úgy tűnt nekem, de aztán reálisan hallottam az egyik remegő sziromból áradó nagyon kellemes hangot, mint a könnyű szellő édes énekét. Utána még egy szírom szólalt meg a maga módján, rezgésével csodálatos hangot adva ki, amely nem hasonlított egyetlen általam ismert hangra sem. Utána pedig a harmadik szírom is «megnyilvánult» ebben a növekvő dallamban. És, szó szerint, egy idő után teljesen elmerültem a Lótusz varázslatos szimfóniájában, amely harmonikus, finom, a fül számára nagyon kellemes hangokból állt. Ez a zene egyszerűen megbabonázott isteni hangzásával. És minél jobban elmerültem benne, annál inkább nőtt bennem a belső mindent átölelő öröm és a végtelen szabadság érzése. De a legmegdöbbentőbb érzés az volt, amikor ez a Lótusból áradó csodálatos hang elkezdett ragyogó lágy fénné válni, amely mintha minden oldalról körülölelt volna, belülről megtöltve csodálatos tisztaságával. Eközben, eddig ismeretlen teljes boldogság érzését szülte, amelyben egyszerűen feloldódtam maradéktalanul, elmerülve a leírhatatlan boldogságban. Mintha eltűntem volna a testtel együtt. Csak a Lótusz maradt és a hatalmas földöntúli Szeretet tudata!

Kijöve a meditációs állapotból, olyan remekül éreztem magam, hogy legszívesebben az egész világot átöleltem volna a lelkemmel. A hangulatom kiváló volt. És a legmegdöbbentőbb, a gondolatokban a tudat abszolút világossága és tisztasága uralkodott. Még csak utalás sem volt az Ahriman beszédével ellátott «megakadt lemez» jelenlétére. Optimizmussal, a sikeres meditációtól és az Állati énem feletti reggeli revánsban ara-

tott oly jelentős győzelemtől való öröm érzésével telve, kiléptem a sátorból. És az első, amit megláttam – egy meglehetősen komikus kép volt.

* * *

A parton, nem messze a nádastól, vödörrel a fején, «lótusz» pózban ült Zsenyka, és időnként legyezte magát valamilyen fűcsomóval, amelyben, mint egy bibe, egyetlen nádszál meredt. Mellette egy kis széken helyezkedett el Sztász, elgondolkodva nézve a barátját. A sátra mellett Viktor mosakodott egy lavórban. Olyan élvezettel pancsolt, hogy a víz mindenfelé fröcskölt róla. A Szenszei és Nyikolaj Andrejevics ekkor éppen sétálva mentek a parton a sátortábor felé. Valaki a mieink közül már a reggeli úszást végezte a tengerben, méghozzá olyan messze, hogy csak a feje búbja látszott. Ilyen távolságra talán csak Vologya merészkedett, figyelembe véve, hogy a Szenszei és Nyikolaj Andrejevics, akik nem maradtak el tőle az úszásban, a parton voltak.

Odaléptem Sztászhoz, és jó reggelt kívánva, éppen meg akartam kérdezni Zsenya ilyen szokatlan kinézetéről, amikor a sátrából kibújt Kosztyik. Édesen nyújtózkodott, és elkezdett valami kis bemelegítést csinálni, de azonnal megállt, meglátva Zsenyát a kormos vödörrel a fején. Először az arcán őszinte meglepetés jelent meg, amely azonnal mosolyba ment át. Elfelejtve a tornát, Kosztyik lustán odalépett Sztászhoz, és vidáman megkérdezte:

– Ez mi, Zsenyka kora reggel úgy döntött, hogy Szuszanyinból átképzí magát sámánná? Vagy földönkívülinek álcázta magát? Nahát, még antennát is talált magának! Ez mire való? Információk továbbítására a «csészealjra»?

– Ez nem antenna, ez seprű, – válaszolta neki Sztász türelmesen, mintha Kosztyik nem az első lett volna, aki hasonló kérdést tett fel neki.

– Seprű?! – nevette el magát Kosztyik, nézve, ahogy Zsenyka újra meglengette maga körül ezt az «antennát». – És minek neki a vödörrel együtt?

– A seprű – a legyek elhajítására, a vödör pedig – a gondolatok árnyékolására, – magyarázta Sztász monoton és teljesen komoly hangon.

– Micsoda, micsoda? A gondolatokat árnyékolni?! – nevetett még jobban Kosztyik.

A nevetésére kibújt a sátorból Andrej, valószínűleg kíváncsiságból. Dörzsölve az álmos szemét, csatlakozott a vidám társaságunkhoz.

– Ó, és mit találatok itt ki? – csodálkozott nem kevésbé Kosztyiknál, értetlenül nézve Zsenykára.

Sztász felhorkant.

– Mi, nem látod? Gyorsított felkészítő tanfolyamot tartunk az agresszív gondolatok ellenséges támadásainak visszaverésére, a pozitív gondolatok kitartásának és túlélésének fokára, különösen kedvezőtlen körülmények között. Röviden szólva, harc az ahrimansággal.

– Hogy érted, ahrimansággal? – nem értette Andrej.

Sztász levette a tekintetét Zsenyáról, és Andrej álmos, gyűrött arcára nézett.

– Óóó, mennyire el van hanyagolva minden! Önök, nyilvánvalóan, még nem ébredtek fel, jó uraim. Ne aggódjanak, még minden önök előtt van!

– Ígéretes kezdet! – mosolyodott el Andrej.

Kosztyik pedig diadalmasan jelentette ki, idézve egyik kedvenc klasszikusát:

– «Ő nem, engem nem tud zavarba hozni a beszédetek:

A bölcs a szerencsétlenségeket semmibe tudja venni!»!

– Na-na, – mosolyodott el Sztász, és újra Zsenykára meredt.

Viszont, Andrej azonnal reagált Kosztyik szavaira, nevetve mondta:

— És milyen nagyítóval fedezted fel magadban éjszaka a bölcsesség jeleit?

Amire Kosztyik fellengzősen válaszolt Andrejnek:

— Tudja-e, nagyrabecsült Andrian Batykovics. Mi, értem ezalatt «Felségem a háromszoros Fenség rangjában», a bölcsességről nem a tárgyak alapján ítélünk, amelyek egyes rövidlátó személyek számára talán elsődleges szükségletet jelentenek éjszakai virrasztásukban, hanem mi kizárólag a saját pragmatizmusunk alapján ítélünk. Mert az okos abban különbözik a bölcstől, hogy az okos tudja, hogyan kerüljön ki a nehéz helyzetből, a bölcs pedig bele sem kerül.

Kosztya ilyen beszédétől még Zsenyka is felemelte a vödrét, és a «fedezékéből» a srácre nézve, döbbenten mondta:

— Ezt aztán megmondtál!

Társaságunk gurult a nevetéstől. Zsenyka pedig, feleszmélve, sietett a fejére húzni a vödröt, és folytatta a kísérletét.

— Nem, de mi köze ehhez a vödörnek? — kérdezte Andrej nevetve Sztásztól.

— Magyarázom a különösen értetleneknek. Ahri-man nyilvánvalóan nagyon erős telepatikus kapcsolatot létesített mindannyiunkkal. Ezért, ahogy Nyikolaj Andrejevics mondta reggel, mindenki úgy védekezik, ahogy tud. A gondolat, mint tudjátok, anyagi és egy bizonyos hullám. Az agy pedig vevőkészülékként szolgál. A folyamatos kapcsolat megszakításához vagy a hullámokat sugárzó forrást kell izolálni, vagy a vevőkészüléket. A forrás elérhetetlen, következésképpen a vevőkészüléket kell izolálni. Így hát, Zseka a vödör segítségével próbálja árnyékolni magát ettől a hatástól.

— Ááá, értem, — nyújtotta el mosolyogva Andrej. — Ez azt jelenti, hogy Zsenykánál betelt a pohár, így úgy döntött, hogy a poharat vödörre cseréli?

— Kinek telt be a pohara?! — dörögte Zsenya a vödörben, mint egy fémrobot, és levéve a vödröt a fejéről,

hozzátette: — Nekem nem türelmem van, hanem vas Félixem! A túlzott éberség pedig még soha senkinek nem ártott. — És már Sztászhoz fordulva kijelentette: — Nem, a vödör nem segít.

— Hát ki izolálja a rádióhullámokat vassal?! — avatkozott közbe Kosztyik, átérezve az idősebb srácok kísérletének «lényegét». — Amennyire én tudom, erre csak az ólom képes.

Amire Zsenya azonnal viccesen felháborodott.

— Hát te azt akarod mondani, háromszorosan megnövelt cári pofa, hogy az én világos fejecskémet akkumulátorba kell dugni?!

— Minek akkumulátorba?! — nevetett fel Kosztyik a többiekkel együtt. — Egyszerűen be lehet vizezni egy törölközőt, és a fejre tekerni.

— Pontosan! — kapta fel az ötletet Andrej. — Akkor az agynak is könnyebb lesz, és az izoláció is jó.

Zsenyka ferde szemmel nézett erre a tanácsadó párosra, majd alig észrevehetően elmosolyodva, letette a vödröt a homokra, és határozottan Viktor felé indult. Az éppen befejezve a vizes eljárásokat, szárazra törölközött, figyelve Zsenyka bohóckodását.

Zsenyka odalépett Viktorhoz, és kezdte elvenni tőle a törölközőt:

— Hát hagyd már abba a dörzsölést! Így is ragyogsz már, mint aki ki van polírozva. Add ide a törölközőt, ne légy irigy.

— Na vedd, vedd, — mosolyodott el a mi szempajunk. — Akár végleg is elveheted! A baráttól semmit sem sajnálok.

— Persze, neki «nem sajnálja», — jelentette ki Sztász követelőző hangnemben, — különösen, amikor ez az én törölközőm!

Társaságunk újra felnevetett. Zsenyka eközben fogta a frottír törölközőt, bevizezte, és anélkül, hogy kicsavarta volna, elkezdte a fejére tekerni, mint egy

turbánt. Amitől a személye a tavaszi napsütésben olvadó jégcsap kinézetét öltötte.

Éppen ebben a pillanatban lépett a társasághoz Szenszei és Nyikolaj Andrejevics.

— Mi van, fáj a feje? — érdeklődött gondosan Nyikolaj Andrejevics.

— Dehogy, csak próbálja árnyékolni magát a rádióhullámoktól, — magyarázta Andrej, amíg Zsenyika összeszedte a gondolatait, mit válaszoljon.

— Hát ki védekezik a rádióhullámok ellen vizes törölközővel? — mondta mosolyogva a doktor.

— Na, na! — avatkozott közbe Viktor, hátrafésülve engedetlen hajtincsét. — Én akartam ezt mondani neki, de nem hagyott szóhoz jutni! A víz éppen ellenkezőleg, vezető. Dielektrikumként a száraz anyag szolgál.

Ezeknél a szavaknál Zsenyka «nem rossz-jó» tekintettel nézett Kosztyikra és Andrejre, ráadásul, még levette magáról a törölközőt, és elkezdte demonstratívan csavarni, mint egy ostort. Amire Andrej és Kosztyik Zsenyka ilyen cselekedeteitől ravaszul összenéztek, és a srácok nevetése közepette gyorsan eltűntek a nádas mögött, távol a bajtól.

Egy körben álltunk Szenszei-jel. Sztász, kihasználva a pillanatot, hozzá fordult:

— De komolyan, Szenszei, bocsáss meg nekünk! Tegnap teljesen leszerepeltünk. Becsszó, annyira fáj és szégyenlem magam miatta, — tette a szívére a kezét őszintén a srác.

— Igen, Szenszei, — csatlakozott Viktor. — Bocsáss meg! Őszintén szólva, nem vártam, hogy ennyi ahrimanság, üres egocentrizmus van bennem. Mint egy buta birka, úgy mentem a kötél után. Még magamnak is undorító!

«Ez pontos, — gondoltam, hallgatva az idősebb srácok ilyen őszinte vallomását. — És én is jó vagyok! Szenszei annyi időt fordított ránk, hogy ne csak vakon higgyünk, hanem tudatosan hozzuk meg a döntésün-

ket, értékeljük a szellemit és értsük meg, mi az élet. Mi pedig úgy viselkedtünk, mint azok a kismalacok! Fél nap elég volt Ahrimannak, hogy az Állati énünk végtelen anyagi vágyainak pocsolyájába merítsen minket! Mit ér csak Ahriman okos bizalomgerjesztése, ez az egész színjáték, a tolakodó tanácsok, amelyekre az Állati énünk úgy reagált, mint az éhes kutya a Gazda füttyére. És főleg, milyen finom helyettesítése a szellemi felé való törekvéseinknek az anyagi világ mocsarára, amelyen állítólag át kellett mennünk, hogy megvalósítsuk vágyainkat.»

— Nahát, hogy elragadott minket tegnap az anyagi, — majdnem egybecsengve a gondolataimmal mondta szomorúan Sztász. — Milyen konkrét átverés! Amikor mindezt felfogtam... A lelkiismeret egész éjszaka kínozott! És itt még ez a... strucc is a közelemben.

A srác Zsenyka felé bólintott. Mi is odanéztünk. Zsenyka közben térdre ereszkedve, és a pólóját a fejére húzva, buzgón ásta a fejét a száraz homokba, nyilvánvalóan új módszert sajátítva el a «hullámok elnyomására», amelyet Viktor tanácsolt neki. A társaság, Zsenykára nézve, akaratlanul elmosolyodott. De aztán a komoly tekintetek újra Szenszei-re szegeződtek.

— Hm, — sóhajtott szomorúan Viktor, — azt hittük, semmi sem tud elterelni minket a szellemi útról. És itt úgy viselkedtünk, mint az utolsó... Tényleg, bocsáss meg...

— Semmi baj, srácok, — mondta jóindulatúan Szenszei. — Hiszen csak emberek vagytok. Ha mindezt felfogtátok, már az is jó. Tehát, nem hiába jött... — Szenszei egy kicsit hallgatott, valami elgondolkodó, lelki tekintettel nézve ránk, majd vidáman mondta: — Jól van, húzzátok ki ezt a struccot, menjünk fürdeni!

A társaságunk mintha újjászületett volna. A srácok arca felragyogott, eltűnt a félelem és a belső szenvedés nyoma. Ezek az egyszerű emberi szavak valóban sokat jelentettek számunkra. Ismét megdöbbenett Szenszei

Lényege. Mégis mennyire emberi Embernek bizonyult még egy ilyen helyzetben is. Hiszen, ha úgy vesszük, tegnapi viselkedésünkkel és buta vágyainkkal egyszerűen elárultuk Szenszei-t, elárultuk magunkat, szellemi kezdetünket. De ha az utóbbi a saját lelkiismerettel való megbékéléstől függött, Szenszei-jel, ezzel a rendkívüli Lélekkel szemben valóban kínos érzés és még lelki fájdalom is volt a mi «disznóságunk» és egocentrizmusunk megnyilvánulása miatt. És ez még jobban nyomasztott, mint a belső viták.

Szenszei pedig egyszerűen megbocsátott. Pontosabban még csak nem is mutatta, hogy valami különleges történt volna, hogy megsértődött volna, vagy elégedetlen lenne valamivel. Más az ő helyében valószínűleg a legjobb esetben három órán át erkölcsi prédikációt tartott volna, a legrosszabban pedig, elküldött volna minket a fenébe az ingadozásainkkal és örvényeinkkel együtt. És igaza lett volna! De így valószínűleg csak egy egyszerű ember cselekedett volna, nem Szenszei! Ő éppen ellenkezőleg, megértéssel viszonyult hozzánk, mint egy gondoskodó szülő a csintalan gyerekekhez. Csak néhány szót mondott, kedveset és meleget, de olyan szavakat, amelyek nemcsak lehetővé tették számunkra, hogy felfogjuk a hibánk lényegét, hanem felmelegítették mindannyiunk lelkét. És ebben a kimondatlan megbocsátásban rejtett Nagy Lelkének lényege.

Az idősebb srácok olyan lelkesedéssel láttak hozzá Szenszei kérésének teljesítéséhez a «strucc kihúzásáról», hogy fáradhatatlan humoruktól a társaság újra nevetésbe tört ki. Először Viktor és Sztász egyszerűen megpróbálták «letépni» a hajlott helyzetben lévő Zsenykát a homokról. De ő, érezve, hogy ilyen sietve választják el a homokos elemtől, nyilvánvalóan a nevetés kedvéért ellenkezni kezdett, amitől mindhárman a homokba borultak a túlzottan aktív cselekedeteik miatt, társaságunk hangos nevetésének kíséretében.

Felkelve, Zsenyka lerázta magáról a homokot, és viccesen panaszkodott:

— Micsoda pech! Minden hiába. Sem a száraz homok, sem az üres vödör nem segít a gondolatok «tüzénél»!

Amire Nyikolaj Andrejevics, elmosolyodva, megjegyezte:

— Hát helyes. Ahogy a tűzoltók mondják, mi a tűzoltó vödör? Ez csak egy üres edény, amelynek vödör formája van «tűzoltó vödör» felirattal, és tűzoltásra szolgál.

— És az értelme itt az, hogy a tüzet vízzel oltják, nem üres vödörrel, — pontosította mosolyogva Szenszei.

— Igaz! — kapta el a viccet Sztász, és Zsenyához fordulva mondta. — A vödör — üres tárgy. És mint ismert, az üreset nem lehet üressel megtölteni!

— Az üreset nem lehet üressel megtölteni, — utánozta őt Zsenyka, amikor a srácok újra felnevettek. — Hol látsz itt üreset? — Komikusan megkocogtatta a fejét. — Ebben a bográcsban annyi minden fő, még hozzá kora reggeltől, hogy már kikészültem ettől a levestől! — Zsenyka nem csillapodott a «panaszai-ban». — Nem, tényleg, elegendem van ebből a... gondolat-tömegből! És hogyan szabaduljak meg tőle?

— Hogyan szabadulj meg, azt mondd? — mondta mosolyogva Nyikolaj Andrejevics, és azonnal tanácsot adott. — Hát mint a szklerózistól.

— A szklerózistól? És konkrétan? — gyanakodott Zsenya, nyilvánvalóan érezve ebben a csapdát.

— Hát hogyan, a szklerózist meggyógyítani persze nehéz, de a segítségével el is lehet felejteni.

Miközben mi neveltünk, Zsenya bölintott, vidáman egyetértve a doktorral.

— Mindig sejtettem, hogy a boldogságom abban rejlik, mint Kascsejnek, a Halhatatlannak...

— A tojásban, vagy mi? — szakította félbe Sztász, még jobban megnevettetve a srácokat.

Viktor sem maradt el az iróniával:

— Még mondd azt is, a végén... mármint a tűnek.

— Pfuj, milyen közönségesek vagytok! — háborodott fel humorral Zsenya. — Azt akartam mondani, hogy a boldogságom az erős egészségben rejlik... és a rossz emlékezetben, mint Kascsejnek, a Halhatatlannak.

— Ááá, — nyújtotta el a barátja, és megkönnyeb-bülten sóhajtott fel. — Huh, én már aggódni kezdtem érted.

Amire Zsenyka ravasz mosollyal megváltoztatta a hangját, és öregesen recsegte:

— Nézd csak, az aggódódat ne erőltess túl! Mert a tea, az egészségedre nem lesz elég, az ilyen erőfeszítésekhez.

A társaság egyszerűen kitört a nevetésben, vagy a srácok ezen vicceitől, vagy egyszerűen a jó hangulattól. Miután eleget nevettek, a srácok a tenger felé indultak. Én pedig elmentem elvégezni a reggeli teendőimet. És már kicsit később csatlakoztam a többi felébredt sráccal együtt a fürdőzőkhöz.

* * *

Amikor bementünk a tengerbe, Vologya már visszavért a hosszú úszásából. A vízben állt Szenszei-jel, nyilvánvalóan pihenve a hatalmas fizikai terhelés után, és halkan beszélgettek valamiről. Elúszva mellettük, véletlenül meghallottam Vologya szavait.

— ...még a reinkarnáció gondolata is felmerült bennem.

— Na, eutanázia nem lesz, lazíts, — mondta Szenszei a szokásos tréfás hangnemében.

— Köszönöm, persze, — válaszolta vidáman Vologya. — Útközben én is arra gondoltam, hogy mégis vannak benne negatív pillanatok is. Először is, nem fogok emlékezni az előző életre és mindarra, ami benne volt. Másodszor pedig, megtörténhet a nemváltoztatás is! — mosolyodott el. — Normális orientáció mellett

pedig ez nekem semmire sem kell. — A férfiak felnevettek. — De őszintén szólva, kemény volt!

Bár nem mindent hallottam, amiről szó volt, de azt hiszem, Vologyát ugyanazok a gondolatok kínozták, mint az idősebb srácokat és minket a tegnapi nap után. Egyszerűen mindenki a maga módján élte át. A legérdekesebb, annak ellenére, hogy itt volt az egész baráti társaságunk, és mellettünk volt Szenszei, mégis mindenki egyedül vívta a belső harcát és tartotta a védelmet, visszafogva az Állati énjét. És ez természetes. Hiszen, ahogy Szenszei mondta, minden ember a saját útját járja, méghozzá egyedül, születéstől a halálig. És mindenki felhalmozza a saját tapasztalatát, amelyet ezen az úton szerez. Mások csak tanácsot adhatnak, de nem mehetnek helyette.

Vologyáról gondolkodva észrevétlenül átkapcsoltam a saját gondolataimra. És arra gondoltam, mennyire fontos mégis mindent pozitív oldalról nézni. És még ha az élet citromszeletet is dug az orrod alá, nem kell elrontani az idegeidet a savanyú íze miatt, hanem át kell változtatni ezt a szeletet ízletes és hasznos limonádévá. Magadnak is kellemes, és az egészségnek is hasznos, különösen a szellemi egészségnek. Vegyük, például, Ahriman érkezését. Hiszen, ha mindezt szellemi oldalról nézzük — milyen értékes lecke volt ez számunkra, milyen kontraszt a fekete és fehér, a jó és rossz határai között. És ha jobban belegondolunk, ha nem lettek volna ezek az ahrimanság áradatok, még ki tudja, mikor lett volna elég bátorságom ilyen ellenállást tanúsítani az Állati énemmel szemben, és mikor sikerült volna ilyen komolyan és buzgón összpontosítani az új meditációra, és főleg ilyen megdöbbentő eredményeket elérni! Igazat mondanak, minden rosszban van valami jó.

— Nézzétek, delfinek jöttek látogatóba! — kiáltott mindenkinek Sztász, félbeszakítva a gondolataimat.

A srác a felénk közeledő ismerős delfinpárra mutatott. Ezúttal már félelem nélkül rohantunk feléjük. Az egyik delfin, a mindannyiunk kedvence, azonnal Szenszei-hez indult. Odaúszva hozzá, valami vidám hangokat adott ki, és a hátára fordulva, odatartotta a hasát Szenszei-nek, nyilvánvalóan vakarásra.

— Ó, te kis huncut! — mosolyodott el Szenszei, simogatva a hasát.

A delfin pedig, ahogy nekem tűnt, még a szemét is becsukta az élvezettől. A második delfin egyszerűen barátságosan körözött a társaságunk körül.

Néhányan odamentünk Szenszei-hez, köztük én is. És ekkor Szenszei váratlanul felajánlotta nekem:

— Akarsz egy kört tenni ... a delfinnel együtt?

— Hogyan? — nem értettem.

A srácok is csodálkozva néztek Szenszei-re.

— Nagyon egyszerűen! Gyere ide. Megfogod a felső uszonyt, így... És kész! A delfin örömmel elvisz egy körre.

— Örömmel? A delfin? — mondta kételkedve Kosztyik.

— És ha elviszi a tengerbe? — mondta tréfás hangon Andrej.

— Nem viszi el, — mosolyodott el Szenszei. — Ez a delfin sokkal értelmesebb néhány homo sapiensnél. — És már hozzám fordulva mondta: — Na, bátrabban!

Kedvencünk a beszélgetés alatt megfordult a vízben, mintha valóban értené, miről beszélünk, és várakozó állásba helyezkedett, mint egy tüzes ló. A félelem persze bennem volt, már csak ennek a szokatlan utazásnak az elképzelésétől is. De szégyelltem kimutatni a srácok előtt, különösen, hogy a kezdeményezés Szenszei-től származott. Ezért teljesen nyugodt ember képét öltve odaúsztam a delfinhez, és megsimogatva a hátát, óvatosan megfogtam a felső uszonyát, nos, hogy véleményem szerint ne fájjon neki, vagy ne érezze magát kényelmetlenül.

De a «bátor ember» álarca nem tartott sokáig. Amint megfogtam az uszonyt, Szenszei játékosan a vízre csapott, és a delfin, elrugaszkodva, a part mentén kezdett száguldani. Félelmemben olyan erővel kapaszkodtam az uszonyba, mintha az lett volna az utolsó reményem egy süllyedő hajón. A delfin azonban meglepően egyenletesen úszott, uszonyát a víz felszíne felett tartva, és csak erőteljes farkával manőverezve. A testem pedig oldalt száguldott, mint egy torpedó, szétzúzva a vizet és hatalmas fröcskölést és habot képezve körülöttem. Félelmemben becsuktam a szemem, csak kis rést hagyva az éberség kedvéért. Olyan sebességgel repültünk, hogy őszintén szólva, nem kicsit beijedtem. Ki tudja, bár okos delfin, de mégis állat, mi jut eszébe a következő pillanatban? És hogyan «kérjem meg», hogy forduljon vissza? Mi van, ha tényleg bekanyarodik a tengerbe, én nem úszom vissza! Egyszerűen, mindettől a pánikszerű érzések kórtéljától, amelyet az Állati énem okozott, és a hihetetlen «vízi pilótázástól», a hajam, ha nem lett volna vizes, biztosan égne állt volna.

A delfin pedig tovább tekergett fűgén, játékosan száguldva a tengeri térségen az én személyem formájában lévő emberi «teherrel». De a legvidámabb rész még hátravolt. A legrosszabb félelmeim elég gyorsan kezdtek valóra válni. Egy darabig úszva, a delfin elkezdett lassan a tenger felé fordulni. Bennem azonnal működésbe lépett az önfenntartási ösztön. Elengedve az uszonyt, minden erőmmel a part felé kezdtem evickélni. De a torpedó korábbi repüléséhez képest a saját sebességem most inkább hasonlított egy lusta teknős szárazföldi haladásához a déli napsütésben.

Azonban kiderült, hogy a delfinnek esze ágában sem volt magamra hagyni. Szenszei felé fordulva, ismét nagyon közel úszott hozzám a jobb oldalamon, mintha felajánlotta volna segítségét. Kapálózva a vízben, egyik kezemmel megkapaszkodtam az uszonyá-

ban. És a delfin, mintha parancsra tette volna, újra játékosan velem együtt Szenszei felé vette az irányt. Útközben fel kellett húzódkodnom, hogy bal kézzel is megfogjam az uszonyt. És honnan volt a delfinnek ennyi ereje?! Visszatérve utazásunk kiindulópontjához, minden félelmem azonnal elszállt, és egyszerűen óriási élvezetet kaptam a gyors utazástól és ennek a rendkívüli lénynek a barátságosságától.

Csodálatos, amint a félelmem eltűnt, tudatosítottam és éreztem azt, amit az Állati énem tombolása közben egyáltalán nem vettem észre. Azon kaptam magam, hogy úgy viszonyulok a delfinhez, mint egy emberhez. Mintha kezdtem volna megérteni, valahogy megérezni a mozgásának változásait. Például, amikor az út felénél jártunk, a delfin lassabban úszott, és lassan mélyülni kezdett. Elengedtem az uszonyt, de valamiért teljesen félelem nélkül, tudat alatt tudva, mi következik, de nem tudatosítva azt. A delfin azonnal viccesen a hátára fordult, hasával felém, mintha két oldalsó uszonyát, mint kezeket, nyújtaná felém. Megfogtam a tövüknél. És ebben a helyzetben a delfin újra felgyorsult, velem együtt Szenszei felé úszva. Itt «találkoztunk» a második delfinnel, aki játékosan csatlakozott hozzánk oldalról. Így értünk oda a társasághoz. Egyszerűen el voltam ragadtatva a delfinektől. Milyen jó, barátságos lények!

A társaságunk is elragadtatásba esett a látottaktól.

— Hát miért hagytad el, amikor megfordult? — kezdtek ugratni engem Kosztyik és Andrej.

Éppen be akartam nekik őszintén vallani, hogy megijedtem, amikor Zsenya «kiállt» értem:

— Hát megzavarodott az ember! Elfelejtetted, hogy tegnapelőtt kopoltyú nőtt neki, amikor tíz percig a víz alatt volt. A delfinek pedig azonnal rokonságot éreztek benne! Látod, milyen versenyt rendeztek vízszintesen!

Nevettünk, és a srácok elkezdtek viccelődni ezzel kapcsolatban, faggatva engem az érzéseimről. Néhá-

nyan szintén szerettek volna egy kört menni, de ekkor a delfinek figyelme egy másik játékfajta terelődött. Nyilvánvalóan, amikor még kapálóztam a vízben, észrevétlenül leesett a hajamról az egyik szalag, amellyel a hajamat kötöttem össze, hogy ne zavarjon a fürdés közben. És a kisebb delfin felkapta az oldalsó uszonyára, és elkezdett vele körözni. A második delfin pedig elkezdte üldözni, játékosan vadászva erre a szalagra. És még akkor is, amikor a móka kedvéért «feláldoztam» nekik a második szalagot, ők akkor is próbálták elvenni egymástól, ráadásul, olyan mókásan, hogy az egész társaságunkat megnevettették.

A srácok egy része ott maradt nézni a delfinek játékát, megpróbálva részt venni benne, mások pedig egyszerűen fürdeni kezdtek. Különösen Zsenya buzgalommal merült, valamilyen tolakodó zöld legyekről menekülve, amelyek köröztek körülötte, még akkor is, amikor bement a vízbe. És a legfontosabb, csak rá akartak szállni, senki mást nem zavarva.

— Hát mi ez! — háborodott fel nevetve Zsenya. — Éjszaka a szűnyogok ettek meg, reggel a legyek. Honnan jöttek, legyenek átkozottak!

Amire Vologya, aki mellette úszott, mosolyogva megjegyezte:

— Nem, én persze semmit sem szólok a legyek ellen, mint rovarok ellen, de megjegyzem, a legyek csak úgy, bármire nem szállnak rá!

Sztász azonnal felkapta ezt a viccet és továbbfejlesztette.

— Igen, ehhez bizonyos állagból kell lenni, hogy ennyire magadra vond a figyelmüket.

— Azt akarjátok mondani, hogy én vagyok az, ami nem süllýed el?! — háborodott fel mosolyogva Zsenya.

Viktor, hallgatva a beszélgetésüket, felnevetett a srácokkal együtt, és javasolta:

— És ezt könnyen ellenőrizni lehet!

Azonnal kamaszos hévvel kezdte lenyomni Zsenykát. Ő pedig, kicsúszva a kezei közül, félreszökkent és kiabálta:

— Hazudsz! Belelépsz, de nem veszed ki! Mer az a tűzben nem süllyed és vízben nem ég!

A srácok újra nevetésben törtek ki Zsenyka újabb szóviccétől.

Az ilyen különleges fürdés a delfinekkal, ráadásul vidám társaságban, észrevétlenül elrepült. Nyilvánvalóan eleget játszva, a delfinek tettek néhány tiszteletkört, és az egyik szalagot Szenszei-nél hagyva, a másodikkal elúsztak a tengerbe. Mi is kezdtünk kijönni a vízből.

— Igen, értelmes lények! — mondta elragadtatva Viktor, az elúszó delfinekre nézve.

— És el sem tudod képzelni, mennyire értelmesek, — hangsúlyozta Szenszei. — Milyen csodálatos a «társadalmi» találékonyságuk. Nem egyszerűen programozott standard ösztönöket követnek, hanem összehangolják cselekedeteiket a populáció egészének javára, annak stabilitása és önfenntartása érdekében. — És mosolyogva hozzátette: — És mellesleg, az emberi demos kratosszal ellentétben, náluk valódi demokrácia van.

— Hogy érted? — nem értette Viktor.

— Náluk nincsenek különösebb különbségek a vezetők és a beosztottak között. A vezető csak abban különbözik, hogy felelősséget vállal kritikus helyzetben.

— Mármint hogyan? — kérdezett vissza érdeklődve a hallgató Kosztyik.

— Hát hogyan... Közeledik, például, a delfinekhez egy hajó. Egy vagy két vezető a delfinek közül odaúszik hozzá, részletesen megvizsgálják az objektumot, a többiek pedig biztonságos távolságban várják a döntésüket, hogy félni kell-e az objektumtól, vagy figyelmen kívül lehet hagyni, és így tovább.

— Vagyis, a vezető az, aki kritikus helyzetben odatartja a vállát? — pontosította mosolyogva Vologya. — Igen, ez valóban demokrácia. Nálunk ilyen nem várhatunk még egy konkrét hivatal vezetésétől sem, nemhogy az első emberektől.

— Ez pontos, — bólintott mosolyogva Szenszei. — Az embereknek van mit tanulniuk a delfinektől. — És egy kicsit később hozzátette: — Náluk valóban nagyon szervezett közösségek vannak. Ráadásul, a delfinek társadalmi szerveződése bizonyos értelemben az emberi társadalom elsődleges struktúrájának másolata, amelyről az emberek ma már keveset tudnak, és a tudás hiánya miatt primitív matriarchátusnak nevezik.

— És milyen tudás? — érdeklődött azonnal Nyikolaj Andrejevics.

— Majd egyszer elmesélem, — válaszolta Szenszei. És kilépve a partra, javasolta: — Na, nem ártana reggelivel erősíteni magunkat. Mit gondoltok?

A társaság felkapta ezt az ötletet, és lelkesen látott hozzá a késői reggeli elkészítéséhez.

* * *

Annak ellenére, hogy közösen fáradoztunk az étel elkészítésén, igazán jóízűen csak Szenszei, Nyikolaj Andrejevics és én ettünk, a saját meglepetésemre. Ráadásul, olyan étvágyam volt, mintha egy hete éheztek volna. A többi srác valahogy kedvetlenül evett, úgy tűnt, inkább csak a társaság kedvéért ültek az asztalnál. A vicceknek nem volt vége. Zsenyka önmagában megért egy misét. Ő egyébként egyáltalán nem ült, hanem köröket írt le körülöttünk, hol gyümölcsöt, hol kekszet rágszálva. Sehogy sem sikerült leülnie a közös asztalhoz. Amint letelepedett valahol, azonnal megjelentek mellette a zöld legyek, amelyek csak arra vártak, hogy rászálljanak az ételre. Úgyhogy, a srácok már nem bírták tovább, és egy zacskó min-

denféle finomsággal ellátva, elküldték «hosszú gyalogtúrára», ahogy mondani szokás, minél messzebb a közös asztaltól.

— Zseka, hát Pripjatyra megyünk? — kérdezte Sztász ravasz mosollyal.

— Minek? — nem értette a másik.

— Hogyan? minek? Rákért.

— Fűj, kérlek, ne emlékeztess rájuk. Különben az agyam rosszul értelmezi a javaslatodat, és jelet küld a gyomornak a tartalmának teljes visszaküldésére az ingerre, amely ezt a szóbeli impulzust küldte.

— Hát igen! Na és, ahogy mostanában kifejezed magad, — mosolyodott el Sztász. — Valószínűleg Ahri-man konkrétan megtisztította a talajodat, egészen a sziklás alapig.

— Ne is mondd, — bölintott mosolyogva Viktor, — azonnal dalra fakadt, mint egy fontos madár.

Amire Zsenyka öregesen nyögött egyet, és egy sokat látott ember recsegő hangján válaszolt:

— Hát, ha az élet megszorít, falzettben is énekelni fogsz! Hová is menekülnél az ő édes fogói elől?! Mégiscsak, bármilyen is, de az én édes Sorsocskám.

A társaság felnevetett, Sztász pedig így szólt:

— Hát te még mazochista is vagy az életben?! Nem tudtam, nem tudtam. Így derülnek ki a barát minden személyes tulajdonságai a nyaraláson.

— Nem, de komolyan, Zseny, hogy érzed magad? — érdeklődött Nyikolaj Andrejevics. — Legalább egy kicsit jobban vagy a «nehéz reggel» után?

— Igen, minden rendben, doktor, — válaszolta. — A tünetek már elmúltak. — És ügyesen elkapva egy körülötte köröző zöld legyet, hozzátette: — Csak a klinikai megnyilvánulások maradtak.

Miközben az idősebb srácok viccelődtek, a mi fiatal társaságunk csendben kicsit másféle beszélgetéseket folytatott egymás között. Fogyasztva az ételt, időnként kértem a barátaimat, hogy adjanak nekem hol

egy friss paradicsomot, hol egy uborkát, amelyeket nem értem el. Ők viszont, éppen ellenkezőleg, gyakorlatilag semmit sem ettek, és Tatjana még «olajat is öntött a tűzre»:

— Eh, most egy kis kaviár Ahriman asztaláról, egy arany dobozból!

— Vagy legalábbis valamelyik azokból a saláták-ból, — tette hozzá álmodozva Kosztyik.

— Vagy cápásaslik, — szúrta közbe Andrej. — Igen, Ahrimannál első osztályú étel volt, nem úgy, mint ez. A srác undorodva bólintott az asztal felé.

— Ne is mondd, — csatlakozott Tatjana, és elhúzva az arcát, nekem mondta: — Hogy tudod mindezt megenni?

— Én? — csodálkozott az én személyem. — Nagyon is jó étvággyal! És mi nem tetszik nektek ebben az ételben? Minden friss, minden finom.

— Hm, finom, — utánozta, és a szakértő gögös hangján kijelentette. — Meg kellett volna kóstolnod tegnap azt az ételt, amíg volt rá lehetőség. Akkor megértetted volna a különbséget!

— Hát minket itt is jól etetnek! — válaszoltam vidáman, próbálva enyhíteni a barátaim között sűrűsödő elégedetlenség légkörét.

— «Itt», — horkant fel Kosztyik, és újra átadta magát a tegnapi emlékeknek. — Láttátok, milyen jachtja van?! Én is veszek majd magamnak egy olyat.

— Aha, álmodozz csak, — mosolyodott el Szlávik. — Tudod te, mennyi pénzt kell ahhoz keresni?!

Amire Kosztyik gögös arccal válaszolt:

— Nem kell lealacsonyítanod magad a rabszolga gondolkodásmódjának szintjére! Higgy magadban! Akkor lehetőségeid is lesznek.

Őszintén szólva, nem vártam ilyet Kosztyiktól, és mosolyogva mondtam:

— Igen, milyen gyorsan átvetted Ahriman filozófiáját.

— Filozófiát? — borzolta fel magát Kosztyik. — Ez az élet, ha még nem értetted volna meg! Ez a valóság! És ki kell használni, amíg élsz. A többi — az filozófia!

Kosztyik szemébe néztem, még mindig remélve, hogy csak viccel. De olyan hideg és szűrös tekintettel találkoztam, hogy nem válaszoltam semmit. Bár látszott, hogy választ várt tőlem, valószínűleg azért, hogy teljes mértékben kiöntse tiltakozását. De éreztem, hogy ha csak egy szót is szólok, az üres konfliktushoz és dühhöz vezet. Minek provokálni? Hiszen Kosztyik nem rossz srác. Csak még nem fogta fel teljesen, milyen csapdákat állított tegnap Ahriman, amelyekbe Kosztyik már bele is gabalyodott, mint egy buta veréb. Most meggyőzni őt — hiábavaló dolog, hiszen még mindig azt hiszi, hogy szabad madár. Végül is, mindenki maga dönt ebben az életben, és maga felel érte.

Lesütöttem a szemem a tányéromra, és csendben folytattam az étkezést. Kosztyik pedig, mivel nem kapott választ, még egyszer nyomatékosan megismételte:

— Igen, pontosan filozófia!

De ellenvetés továbbra sem érkezett. Tatjana pedig álmodozva sóhajtván mondta:

— Ó, milyen menő jachtja van! És milyen a berendezés belül!

— A jóhoz gyorsan hozzászokik az ember, — jegyezte meg Andrej.

— Jaj, ne is mondd, — bölintott Tatjana. — Azután a luxus után, ha ránézel erre a hajléktalantanyára...

— Pontosán hogy hajléktalantanya, — horkant fel önelégülten Kosztyik, valahogy rosszindulatúan körülnézve és megállítva tekintetét az asztalon. — Menjünk fürdeni, vagy mi. Különben ennek az ételnek a látványától hamarosan hányni fogok.

A srácok egyszerre bölintottak, egyetértve vele. És elkezdtek felállni az improvizált asztalunk mellől.

— Jössz?! — hívott Tatjana.

— Nem, én inkább maradok, — mondtam mosolyogva. — Kosztyikkal ellentétben nekem erős szibériai egészségem van.

És bár békésen váltunk el, a lelkemben mégis kellemetlen utóíz maradt. Azonban nem engedtem meg magamnak, hogy ilyen apróságok miatt elkeseredjek. Elküldve minden rossz gondolatomat a fenébe, megdörzsöltem a tenyeremet, előre élvezve a keksz és a cukorka megkóstolását. És megtöltve egy tányért különböző édességekkel, hogy ne kelljen értük feleslegesen nyúlálni, közelebb ültem az idősebb srácok csoportjához, élén Szenszei-jel.

Nyikolaj Andrejevics, látva, mennyi édességet hoztam magammal, még példaként is állított:

— Íme, látjátok, hogyan kell enni! Ti meg... nem akarom, meg köszönöm, pardon!

— Helyes, — értett egyet vele vidáman Sztász. — Neki kell! Őt úgyis elviszi a szél! És itt még a delfinek is kirázták belőle az utolsó kilokalóriákat.

A srácok újra felnevettek. Azonban Nyikolaj Andrejevics, mint egy gondoskodó szülő, továbbra is ragaszkodott ahhoz, hogy a fiúk egyenek legalább valami «komolyat». Amire Viktor tréfás hangon válaszolt mindenki nevében:

— Nem, doktor, ne erőszakoljon meg minket, mármint, ne kényszerítsen. Egyáltalán nem kívánjuk! Tegnap annyira teleahrimanizáltuk magunkat, hogy ma az étel ugyanazt a reakciót váltja ki belőlünk, mint Zsenyánál a rákos történet.

— Micsoda, micsoda?! — rezzent össze azonnal Zsenyka, a hátsójához kapva, nyilvánvalóan félreértve a szavakat, amitől az egész társaság egyszerűen gurult a nevetéstől.

— Azt mondom, «a» és külön szó «rákos», — mondta mosolyogva, tagoltan Viktor, magyarázva a srácnak.

— Á, — «eresztette le» a lendületét Zsenya. — Én meg azt hittem, a legfájóbb pontomról beszélsz! Gondolom,

micsoda szörnyeteg! Egész éjszaka fájt, ő meg még gúnyolódik rajta a fluidumaival.

Miközben a fiúk replikákat váltottak, Sztász együtt-érzéssel mesélte Szenszei-nek:

— Igen, a tegnapi sparringok után... Ahriman úgy odasózott neki, akkora kék foltja van!..

— Kenőcsöt kell rátenni, — tanácsolta azonnal Nyikolaj Andrejevics.

Zsenyka pedig, látva a Szenszei-hez hajoló Sztászt, komikusan követelőző hangon kiáltott rá:

— Te mit adsz ki ott katonai titkokat! Te kém!

— Én kém? Hát én érte, érted, mozgósítom a mi dicső gárdánk egész orvosi mentőszolgálatát! Ő meg kém, kém...

Viktor pedig, aki Sztász mellett ült, oldalba bökte a könyökével, és humorral kérdezte:

— És te honnan tudsz a «katonai titkának» méreteiről?

— Hogyhogy, hiszen én a barátja vagyok! — mondta Sztász. És látva, ahogy a másik nevetgél, mosolyogva tette hozzá, nemlegesen rázva az ujját: — Csak barát, semmi több.

Amikor a nép eleget viccelődött, Vologya súlyosan dörmögte:

— Kemény volt azonban tegnap az ahrimani Olimpia az agyunk terepén.

— Aha, — csatlakozott azonnal a benyomásaival Zsenya. — Az alagútjaim még mindig labirintus-komplexussal küzdenek.

— Ez pontos! Bajnokság, ennél keményebb nem is lehet, — értett egyet Vologyával Sztász.

— Ne is mondd, — bölintott vigyorogva Viktor. — Ahogy mondani szokás, az Ahriman edző által lefestett élvezetek illúzióiból csak a folyamatos vereségek egyetlen valósága maradt...

— Igen... és egy csomó nyavalya, nem számítva a kék foltokat, — mondta panaszos hangon Zsenya. És

azonnal, az ujjait hajlítva, buzgón kezdte sorolni: — Gyomorrontás — egy, gondolatszakadék — kettő. És egyáltalán... a lelkiező teljes lesüllyedése a padlósínt alá! Három!

Zsenya kifejező gesztussal szakította félbe magát. Szenszei pedig mosolyogva jegyezte meg:

— Tipikus tünetek az ingadozó természetű ember számára, aki ingaként hanyódik az Állati és a Szellemi kezdete között.

Vologya bölíntott.

— Minden olyan, mint abban a viccben: «Mi a hasonlóság a szószátyár és az inga között? Mindkettőt néha meg kell állítani».

— Meg kell állítani?! — ismételte Viktor. — Hm, a mi esetünkben belefáradsz a féknyomásba és a vészfékek húzogatasába.

— Na, na! — erősítette meg Sztász.

Szenszei a fiúkra nézett, és így szólt:

— Ugyan már, hagyjátok az önmarcangolást. Ami volt, elmúlt. Az embernek sajátja a tévedés.

— Sajátja, — értett egyet Zsenya. — Csak az a baj az én homo sapiens, párosujjú patás természetemmel: hogy én ezt a tulajdonságot gyakran és élvezettel használom! — És ezt kimondva, a srác maga is meglepődött a saját szavain. — Á! Hát ebben rejlik ez az én kisstílu epekő-vesekővem, és karcolgatja legtisztább Lelkiismeretem kivezető-elvezető útjait!

Zsenya ilyen okoskodásán a társaság szívből felnevetett. A lehangosabban Szenszei és Nyikolaj Andrejevics nevetett.

— Zseka! Epekő-vesekő nem létezik, — mondta Nyikolaj Andrejevics, a nevetéstől könnyes szemét törölgetve. — Az epehólyag és a vese két különböző szerv, ezért kövek lehetnek mind az epehólyagban, mind a vesében, de külön-külön.

— Igen? — csodálkozott Zsenya, és azonnal «magyarázatot» talált a szavaira. — De ez a normális embe-

reknél van így... akiknek nincs Lelkiismeretük. Engem pedig ez az ahrimani szindróma már kikészített a tüneteivel.

Szenszei és Nyikolaj Andrejevics meglepetten összenéztek. Zsenyika pedig tovább okoskodott.

— Eh, élet-élet! Tegnap a saját bőrömön tapasztaltam, hogy néha hasznosabb a nyelvedet harapni, mint később a tested többi részét harapdálni, a legyektől menekülve... a fejedben.

Sztász megjátszott csodálkozással kiáltott fel:

— Nahát! Szenszei, nézd, valóságos csoda! Zseka megvilágosodott!

A srácok azonnal elkezdtek viccelődni ezzel kapcsolatban. Miután kinevették magukat, a társaság viszontért a tegnapi nap benyomásainak megvitatásához.

— Igen, bedóltunk Ahriman meséinek, mint a gyerekek, — mondta Vologya.

Amire Nyikolaj Andrejevics humorral reagált:

— Nos hát, a mesék is egyfajta tapasztalat. Hiszen, mik a mesék? Ezek félelmetes történetek, amelyek gondosan felkészítik a gyerekeket a modern sajtó olvasására.

— Ez igaz! — mosolyodott el Szenszei.

— Igen, szépen lefestette nekünk az «egyenlő esélyek társadalmát», — mondta Vologya nem kevés humorral.

— Amikor mindenki mindent elvesz az élettől! — tette hozzá Viktor.

— Hát igen, ezt úgy hívják: mindenki egyenlő esélyekkel indul, de egyesek egyenlőbbek a többiekénél, — összegezte Sztász.

— Hát mit vártatok? — dörmögte újra Vologya. — Ahriman választási lehetőséget adott nekünk. Az ő választásain pedig egy jelszó van: «A gazdagoknak — valódi hatalmat! A szegényeknek — érveket és tényeket!»

— Aha, — horkant fel Sztász. — És ezen a választáson egy jelölt van — Ahriman! Csak próbálj ellene szavazni — falzettben fogsz énekelni.

A fiúk újra felnevettek, de aztán valahogy fokozatosan elcsendesedtek, láthatóan a saját gondolataikba merülve. Vicceikkel elgondolkodtattak a világ kettős felépítéséről. De amint elmélyedtem bennük, Viktor újra megszólalt szomorú mosollyal:

— Igen, én már azt hittem, hogy senki és semmi nem tud elterelni a szellemi útról. És itt...

— Ahriman konkrét csapdát állított nekünk, — értett egyet vele Sztász.

— Hogy kerültem bele, magam sem értem?!

— Én sem, — helyeselt Viktornak Zsenya. — Hallgatom, mintha aggódna a szelleminkért. Hát én, balek, be is állítottam a lokátoraimat.

— Eh, bárcsak te lennél az egyetlen ilyen balek, — mondta barátságosan Sztász, — még elmenne. De itt Ahriman után egész dzsungel nőtt a fejemben.

— Pontosan, — bólintott mosolyogva Vologya. — Rádadásul, áthatolhatatlan!

— Hát miért engeditek elvadulni a gondolataitokat az áthatolhatatlanság állapotáig? — mondta félig tréfásan Szenszei. — Vegyetek szerszámokat, és változtassátok ezt a dzsungelt nemes kertté. Tegyetek rendet a gondolataitokban. Hiszen nektek kell eldönteni, hogy hátralévő napjaitokat áthatolhatatlan dzsungelben bolyongva töltitek, mint a banánt kereső majmok, vagy bölcsökként, gondozott kertben sétálva. Hiszen ez a dzsungel csak áthatolhatatlannak tűnik, mert így mutatta be nektek az Állati énetek, amelynek Ahriman a Gazdája, és következésképpen ennek a dzsungelnek a királya. De ha értékelitek a történeteket a Szellemi oldalról, rendbe hozva gondolataitokat, akkor a tegnapi látogatásban értékes leckét láttok, ahol a tanár a legkiméletlenebb és legmegalkuvást nem ismerő tanító volt, akinél minden akadályt leküzdeni, a záróvizsgá-

kat letenni és végleg kilépni a reinkarnáció köréből csak az érett, világos lelkek tudnak, akik tele vannak őszinte, tartós vágygal, hogy hazatérjenek.

Elcsendesedtünk, elgondolkodva Szenszei szavain. Ekkor Ruszlán, aki eddig Jurával együtt nem vett részt a beszélgetésben, csak hallgatott és támogatta az általános nevetést, szintén úgy döntött, hogy megszólal.

— Hát ez így van... De én is azt hittem, hogy Ahriman aggódik a szelleminkért. Hiszen az elején a boldogság, a siker, a szellemi fejlődés eléréséről beszélt. Mintha ugyanarról, mint te, Szenszei.

— Ugyan már, messze nem ugyanarról, — ellenkezett Viktor. — Én tegnap szintén így gondoltam. Aztán amikor rájöttem, mi a helyzet! Hát ott konkrét helyettesítés történt!

Szenszei csak elmosolyodott a fiúk okoskodásán, és így szólt:

— És ti még csodálkoztok, miért vesztek el a tiszta tudások. Íme egy konkrét példa, hogyan változtatják a tiszta tudást vallássá, kicserélve annak valódi lényegét, hogyan cserélik ki a szellemi törekvéseket az Állati kezdet vágyaira.

— Tehát, Ahriman a hibás mindenért! — vonta le a következtetést Ruszlán, valami agresszivitással és elégedetlenséggel a hangjában.

— De hogy jön ide Ahriman? — mondta elgondolkodva Vologya. — Ő csak jól végezte a munkáját. Ahriman csak tanácsolt nekünk, nem kényszerített ránk semmit erőszakkal. Mi önként hallgattuk őt, és hoztuk meg a döntésünket.

Szenszei bólintott, egyetértve a válaszával:

— A probléma az, hogy az emberek azt akarják, amiről Ahriman beszélt. Jelentőssé akarnak válni ebben az anyagi világban más emberek előtt, kielégítve Állati kezdetük ambícióit, nem pedig bebizonyítani Istennek, hogy méltók az Ember névre, törekedve Felé és gondoskodva a lelkükről. Itt és most akarnak

szupergazdaggá, híressé válni, átlépve buta álmaik érdekében bármilyen határon, mindegy milyen módon, csak elérjék a céljukat. Azért élnek, hogy ne legyenek rosszabbak másoknál, és lehetőség szerint sokkal jobbak náluk. Sokan próbálnak vezetővé válni. Szinte mindenki úgy véli, ha már megadatott neki, hogy megszülessen ebben a világban, akkor feltétlenül jobban kell élnie mindenkinél, és feltétlenül el kell érnie bizonyos magasságokat a karrier, a társadalmi helyzet, az anyagi jólét terén.

Nyikolaj Andrejevics Szenszei-re nézett, mintha kérdezni akart volna tőle valamit, nyilvánvalóan az utolsó kijelentésével kapcsolatban. Azonban visszatartotta magát, és hallgatott.

— Eh, — sóhajtott Viktor. — Minden igaz. Örködni kell a gondolataink felett, és óvatosabbnak lenni a vágyaink megválasztásában.

— Nem, egyetértek, jó, ha egyszerűen örködsz, — mondta Sztász. — De ha az őrhelyedet olyan jelszavakkal dobálják meg, mint «szabadság» és «egyenlő esélyek», minden oldalról ezt sulykolják beléd, valójában pedig csak rabszolgaként használnak?

Szenszei válaszolt:

— A «szabadság» és az «egyenlőség» Ahriman egyik legcsábítóbb szócsapdája, mivel az ember szellemi szükségleteiből kiindulva reagál rájuk, majd Ahriman «demokráciájának» ügyes értelmezésének köszönhetően...

— ...belekerül a teljes... anyagiasságba, — tette hozzá mosolyogva Vologya.

— Pontosan, pontosan.

— Ez valami olyasmi, hogy a demokrácia — a rabszolgatartók megválasztásának módja? — viccelt Viktor.

— Valami olyasmi, — bólintott Szenszei. — Hiszen Ahriman, ma a «szabadság» szóval operálva, arra a felismerésre vezeti az embert, hogy azt csak pénz,

elegendő tőke révén érheti el. A gazdagság és a hatalom — az emberek tudata irányításának fő eszköze. De az igazi szabadság — amikor az ember felülemelkedik ezen a világon, az anyagi vágyakon, amikor az ember minden napot, minden órát a lélekért él meg, jó cselekedetekkel, gondolatokkal, mások segítségével gazdagítva annak kincstárát. Amikor az ember nem az önzéséért és jelentőségéért él, hanem más emberekért, Isten nevében.

— Arany szavak! — bölintott komolyan Zsenya. — Én például, minden kezemmel és egyéb végtaggommal — a jó cselekedetek, gondolatok és segítség mellett vagyok. De mit tegyek, ha a gondolataimmal egyszerűen nem tudok megbirkózni? Őszintén szólva, ezek a gondolatok már kikészítettek! Már nincs erőm elviselni mindezt.

A srác olyan őszintén mondta ezt, hogy még meg is sajnáltam. Bizonyos értelemben ő kapta a legtöbbet közülünk Ahrimantól. És mégis, figyelembe véve belső küzdelmét és az emiatti aggodalmait, még mindig jól tartotta magát, nem nyafogott, nem mutatott agreszsiót a környezete felé, mint néhányan közülünk az önmagukkal való belső konfliktus miatt, még a fizikai fájdalomra sem panaszkodott, bár tegnap nem kevés komoly horzsolást szerzett a sparringokban. De látszott, hogy a srác a határon van, engedve, hogy «felháborodása» csak a kimeríthetetlen humor prizmáján keresztül törjön ki, ahogy mondani szokás, a környezet károsítása nélkül.

Ránézve, őszintén javasoltam:

— Zseny, próbáld ki az új meditációt a «Lótuszvirágra». Én ma megcsináltam. Olyan klassz! A nyomasztó gondolatok is eltűntek, és a hangulatom szuper lett!

Amire Zsenya válaszolt:

— Hát próbáltam én ezt a módszert nem egyszer. — És már Szenszei-hez fordulva kérdezte: — Egyébként, Szenszei, nem értem, mi a baj? Akármennyit küzdöt-

tem ezzel a módszerrel, egyszerűen nem megy, és kész. Minden a pusztá elképzelés szintjén marad.

— Ez valóban nehéz meditáció, — válaszolta neki Szenszei. — És ahhoz, hogy sikert érh el benne, kitartást, szorgalmat és különleges akarati állapotot kell tanúsítanod. Akkor a «nudizmusod» eltűnik, és egy teljesen más valóság tárul fel.

— Csábító perspektíva, — mosolyodott el a srác. — De nekem, úgy tűnik, problémám van a növekedéssel. Valahogy, minden erőfeszitésem ellenére, nem sikerül elérnem a következő szintet, csak a túlzott feszültség következményei vannak. Esetleg van valamilyen segéd-, kiegészítő «eszköz» az ilyen különösen aggodóknak, mint én? — Zsenya, mint mindig, nem tudta megállni humor nélkül még ilyen kényes kérdésekben sem. Nehezen sóhajtvá, könyörgő hangon tette hozzá: — Szenszei, dobj ebbe a tomboló elemek óceánjába, az Állati énembe legalább egy szalmaszálat a fuldoklónak! Különben a Buján szigetet elmosta a palotával és az aranydiós mókussal együtt. Hagyjuk a palotát, Szenszei, de mentsd meg legalább a mókust!

Nem bírtuk ki, és felneveltünk a srác ilyen őszinte vallomásain. Szenszei pedig mosolyogva így szólt:

— Igen, sajnálom az állatkát. Hát legyen, segítünk. Dobunk neki egy szalmaszálat, hátha egyszer Ember lesz belőle. — És egy kicsit gondolkodva, lassan mondta. — Tehát, szalmaszálat... Van ilyen. — És már komolyabban mondta: — Ez a meditáció szintén a «Lótuszhoz» tartozik. Nagyon hatékony és eredményes ilyen esetekben. És ami a fő — elérhető minden «fuldoklónak» az Állati óceánjában. A lényege a következő. Először, mint általában, a napfonatra koncentrálsz, megjelenítve ott a lótuszvirágot, és a növekedésére összpontosítva minden szeretetedet, vagyis végezve a «Lótuszvirág» meditációt. Amikor ily módon többé-kevésbé megnyugtató a gondolataidat, és a pozitívrá

koncentrálsz, elkezded elképzelni, hogy a tested sok apró golyóból, vagy atomból, vagy sejtből áll, egyszóval, amennyire a képzeleted engedi. Nagyon fontos látni a szervezeted felépítését, elképzelni minden sejtet. Látna ezeket a halmazokat, veszel minden golyót vagy sejtet, ahogy tetszik, és vizuálisan ráírsz, mintha gondolatban írnád, egy nagyon erős szellemi formulát, amely két egyszerű szóból áll: «Szeretet és Hála». Ráadásul, nem fontos, milyen nyelven írod ezt a két szót. A fő — a lényegük. Ez a formula a Grál elve szerint működik. Hiszen a Szeretet és a Hála — az egyetlen, amit az ember Istennek adhat.

Így a meditációban fokozatosan kitöltöd a szervezet milliárdnyi sejtjét ezekkel a feliratokkal, aminek következtében a gondolatot erre az erős formulára koncentrálsz, gyógyítva szervezetedet nemcsak fizikailag, hanem szellemileg is. A sejt, amelyre ezt a feliratot hagytad, már örökre ennek a hatékony, erős formulának a védelme alatt marad, mint egy talizmán, mint egy tamga jel alatt. Kitöltve magad ezzel a formulával, nemcsak megtisztulsz a gondolati szennytől, hanem mintha megnyilvánítanád az ezekből a sejtekből áradó belső fényt, mintha sok apró izzó gyulladna ki, és belül olyan világos lesz, hogy az árnyéknak nincs hová esnie... Igen, fontos, hogy ezen meditáció végzésekor csak ezekre a szavakra koncentrálsz, és kapcsolj ki minden idegen gondolatot.

— Igeen?! — mondta Ruszlán, hol magának válaszolva, hol Szenszei-nek feltéve a kérdést, bár ő közvetlenül Zsenyához beszélt.

— Hát igen. Amikor csak egyszerűen gondolkodunk valamiről, még akkor is nyüzsg bennünk egyszerre több gondolat különböző témákban, egyikről a másikra ugrálva. Meditáció közben ez a folyamat természetesen lelassul, de mindenkinél másképp. Előfordul, hogy rossz koncentráció esetén kontrollálatlan gondolatok merülnek fel mintegy a háttérben, és észrevétlenül

átkapcsolhatsz meditáció közben valami idegen dolog átgondolására. Ebben a meditációban fontos olyan céltudatosan összpontosítani, hogy ne legyen semmilyen felesleges gondolat.

— Értem, — mondta elégedetten Zsenya. — Tehát, jól kell összpontosítani és elképzelni.

Ruszlán megvonta a vállát, nyilvánvalóan nem teljesen értve ennek a meditációnak a lényegét:

— Hm, ilyen egyszerű? Bekapcsoltad a képzeletedet és kész?

Amire Szenszei megjegyezte:

— Bár első pillantásra ez a meditáció túl egyszerűnek és naivnak tűnhet, ahogy Ruszlán mondja, «bekapcsoltad a képzeletedet és kész», de... itt minden messze nem olyan egyszerű. Hiszen, ezen erős formula hatása mellett, az ember képzeletének köszönhetően, működésbe lép a gondolat ereje. A gondolat ereje — egyfajta lökés az ember által meghatározott program megvalósításához, amelynek következményei tükröződnek szellemi és fizikai egészségén. És mivel sok ember állandóan az Állati kezdetének hullámhosszán van, problémáik tömege, beleértve a pszichológiai és fizikai problémákat is, elsősorban rossz gondolataik következménye. Ez a meditáció pedig nagyon hasznos nemcsak azoknak, akik rendet akarnak tenni magukban, hanem azoknak az embereknek is, akik már szenvednek, többek között különböző betegségektől. Hiszen, a betegségek gyakorlatilag nyolcvan százaléka pszichológiai összetevő. Minél többet gondol az ember a betegsége, annál nehezebben viseli.

— Ez igaz, — erősítette meg pszichoterapeutánk. — Előfordul, hogy az ember úgy beképzeli magának a betegséget, hogy később lehetetlen megszabadítani tőle, annyira megerősíti magában a gondolatot, hogy az ő esetében gyógyíthatatlan. Itt, Szenszei, egyetértek veled. Azoknak az embereknek, akiknek rosszak

az idegeik, ez a meditáció valóban sokkal jobb eszköz lesz, mint az összes leghatékonyabb modern gyógyszer együttvéve. Hiszen, kémiával az emberi gondolatot nem lehet meggyógyítani. A kémia csak mint elsősegély jó a szervezet számára, de nem több. — És rövid szünetet tartva folytatta: — Igen, az emberi agy még mindig nagyon rejtélyes anyag és messze nem ismert. — És mosolyogva hozzátette: — Meglepő, hogy az ősi idők mégis egyes kérdésekben egy kicsit többet tudtak róla, mint a mai emberiség.

— És el sem tudod képzelni, mennyivel többet! — pontosította Szenszei.

Egy ideig csendben ültünk az asztalnál. A csendet Vologya törte meg.

— Igen, érdekes meditáció. Figyelemre méltó formula... Egyébként, eszembe jutott a formulákról. Ahriman is említett valami arany formulát, amelyben egy bizonyos hang segítségével történik a gondolat átalakítása ezóozmózis révén a valóságba. Állítólag maga Agapit használta. Ez igaz?

— Igen, ez igaz, — erősítette meg Szenszei.

— És az, hogy Agapit hozta a világba a Grált?

— Így volt.

A srácok felélénkültek és egyszerre kezdtek beszélni.

— Ó! És miért mondta Ahriman, hogy a Grál — hatalom a hatalom felett?

— Szenszei, mesélj!

— Igen, igen, a Grálról...

— És mi az?

Szenszei a társaság felébredt érdeklődésére nézett, és azt javasolta:

— Srácok, beszéljünk erről egy kicsit később.

Mindenki elcsendesedett. Csak Ruszlán mondta örömmel:

— Tehát, nem minden hazugság, amit Ahriman mondott!

Amire Szenszei fáradtan válaszolt:

— Ahriman valóban komoly tudással rendelkezik. De figyelembe véve munkájának sajátosságát, ezt a tudást egy egész marék ocsúban adja. Úgyhogy megkülönböztetni, hol az igazság, és hol a hazugság, a szellemi az anyagítól, csak a tiszta, érett lélek tudja. A többiek pedig, akiket elnyelt az anyagi, válogatás nélkül mindent elhisznek, és telezabálva magukat ocsúval, ennek megfelelően beleesnek Ahriman csapdájába. De az igazán szomjazó, még az ő kezéből is kiválasztva az igazi szemeket, jóllakhat.

De Ruszlán mintha csak átszakadt volna az «emlékek» gátja, és egymás szavába vágva hadarta:

— És Ahriman még mesélt valami formuláról, amit állítólag metropoliszok elpusztítására használnak. Szerintem, így hangzik: «IED SUEM SULAM», — mondta ki nehezen Ruszlán, és dicsekedve hozzátette: — Valami ősi... olyan nehezek a szavak.

Szenszei elmosolyodott.

— Nehezek, azt mondd? És fordítsd meg a mondatot.

Amíg Ruszlán erőlködött, Nyikolaj Andrejevics könnyedén megbirkózott a feladattal:

— MALUS MEUS DEI?! De hát ez latinból fordítva, ha nem tévedek, «Az ördög az én istenem».

— Nem tévedsz, — erősítette meg Szenszei.

— Hogyhogy... az ördög? És csak ennyi? — mondta zavartan Ruszlán.

A srácnak olyan csalódott arckifejezése volt, hogy a többiek akaratlanul felnevettek.

— És te mit vártál?! — horkant fel Jura.

Viktor barátilag tanácsolta Ruszlánnak:

— Hát így, Ruszik, meg kell tanulni a latin nyelvet, ha már úgy döntöttél, hogy elmerülsz az ókorban.

— Vidám ügy, — mondta Zsenya, ismét elhessegetve a legyeket. — Nem tudom, milyen latin ez, de amikor Ahriman ezt kimondta, engem pontosan megrázott belülről, mintha tényleg földrengés történt volna.

— És eközben, természetesen, valamilyen konkrét példát hozott fel, — mondta Szenszei, mintha Ahrimannak ez a trükkje már régóta ismert lett volna számára.

— Igen, ott valamit az Atlanti-óceánról mesélt, — emlékezett vissza Zsenya homlokráncolva. — És a város... valamilyen...

— Új Sas! — súgta oda üzletiesen Ruszlán.

— De milyen Új Sas? — szakította félbe Jura. — New Orleans! — És már Szenszei-hez fordulva, sietve kezdte előadni. — A lényeg, olyan részletesen magyarázta, hogyan fog ez mind történni, hogyan fog ott minden összeomlani...

— És Japánról is beszélt, — emlékezett vissza Vologya. — Még csodálkoztam is: nem elég, hogy a földrengés erejét a Richter-skála szerint adta meg, hanem még a pontos dátumot is megmondta, mikor fog megtörténni.

— Nos, minden világos, — mondta Szenszei.

— Mi világos? — kérdezte óvatosan Viktor.

— Ha Ahriman ezt mondta, akkor ez már megtörtént.

— Milyen értelemben? — nem értette Ruszlán. — Hogyan? Hiszen ez a jövő!

Szenszei csak nehezen sóhajtott, nyilvánvalóan a srác ilyen naivitása miatt, és válaszolta:

— Érted, azok számára, akik hatalommal rendelkeznek, ez a világ kissé másképp néz ki az általánosan elfogadott emberi érzékeléshez képest. Amit ti akkor éreztetek, amikor beszélt, az maga az erő volt, amelyet ebbe az eseménybe fektetett. Vagyis, ez az esemény, bár a jövőben távoli, de már megtörtént. Különösen, hogy ez a természeti elemek kérdését érintette.

— A mindenit! — csodálkoztak a srácok.

Szenszei szomorúan elmosolyodott és mondta:

— A gondolat képes bolygókat mozgatni, nemhogy hatni a természeti elemekre. — És hallgatva, hozzátette: — Igen, ha elmesélte, akkor erről milliók fognak tudni.

— Szenszei, nem először hallok tőled ilyesmit, — mondta mosolyogva Nyikolaj Andrejevics. — Hogyan tudják meg ezek a milliók, ha mi senkinek sem mondjuk el?

— Nem rólatok van szó, hanem arról, hogy ő kimondta hangosan. Egyébként, ne erőlökjetez ezen mechanizmus működése miatt. Ami lesz, az lesz.

— Igen, valószínűleg a legnehezebb ebben a világban — nem hallgatni Ahrimanra, — vonta le a következtetést Viktor.

— A legnehezebb ebben a világban az ember számára — nem engedni az Állati énje provokációinak. A legfontosabb pedig — az önmaga feletti győzelem, — jegyezte meg Szenszei.

— De hát mintha Ahriman is erről beszélt volna, — mondta értetlenül Ruszlán.

Szenszei csak nemlegesen megrázta a fejét, és magyarázta:

— Az «önmaga feletti győzelem» Ahriman értelmezésében — az anyagi eszközök felhalmozásáért élni, mindenre képesnek lenni a pénzért, átlépni más emberek életén a hatalom és a vezetés érdekében. De ez éppen az a helyettesítés, az a csalás, a jó illúziója, amely valójában a lelked totális veresége. Mert az ember, Ahriman útját követve, e világ királya akar lenni. Ráadásul, még csak nem is gondol arra, mi vár rá a halál után. Számára az a világ, a lélek világa, valahol ott van, érthetetlen hol. «És létezik-e egyáltalán ez a felsőbb világ?» — Ahriman erőfeszítéseinek köszönhetően, nagy kérdéssé válik az ember számára. De ez az anyagi világ — itt van, itt és most. Számára, állítólag valóságos. Ez az egész csere azért történik, mert az ember nem emlékszik a felsőbb világ, Isten világának szépségére. Emlékezni erre csak a nirvána elérésével tud, vagyis a legmagasabb szellemi állapot elérésével. De amíg az ember idáig nem jut el, amíg nem lépi át az Állati énjét, addig illúziókban fogja tölteni ezt az

életet, álmodozva a saját fontosságáról ebben a világban, valójában hiába, mert bármilyen magasságokat is ér el ebben a világban, idővel ezek az eredmények semmivé válnak.

Az igazi győzelem önmaga felett pedig — azt jelenti, hogy legyőzi magában az önzőt, a vágyat, hogy e világ «királya» legyen. Ez a világ csak csapda a buta emberek számára, akik az illúziót valóságnak fogják fel, és ezzel kínoknak és szenvedéseknek teszik ki lelküket.

— És az Arkhónokkal kapcsolatban ez igaz? — kérdezte Sztász.

— Igen, — válaszolta a Szenszei.

— Vagyis, ezek sámánok, kuruzslók, papok?

— Dehogy, régen, a távoli múltban azok voltak, és akkor sem mindannyian. Most pedig azok az emberek, akik páholyaikban és titkos társaságaikban egyesítik a világ tőkéjét, politikáját és vallását.

— A világ bankárai, vagy mi? — csodálkozott a sejtesén Vologya.

— Azok, akik irányítják őket, — pontosította a Szenszei.

Zsenyka ettől a közléstől még fütttyentett is egyet.

— Érdekes, és mik ezek a titkos társaságok? — kíváncsiskodott Vologya.

— Nos, különböző időkben különbözőképpen nevezték őket. Például, az Arkhónok egyik első befolyásos köre már az ókortól ismert «Szabad kőművesek» néven. Ebből a törzsből sok ág nő ki. Vannak úgynevezett «Kígyó Testvériség», «Sárkány Testvériség», «Illuminátusok», «Masonok» és más titkos társaságok. A történészek a mai napig próbálják kideríteni, melyik melyikből származik. De csak egyre jobban összezavarodnak. Miért? Mert az Arkhónok célja mindent úgy összekeverni és összekuszálni, hogy kevesen jöjjenek rá és ássanak le mindezen titkos társaságok valódi lényegéig. A lényeg pedig egyszerű. A titkos társasá-

gok túlnyomó többsége gyalogos az Arkhónok kezében Ahriman manipulációihoz.

Ahriman csak az emberek gyengeségein játszik. És az egyik ilyen gyengeség az emberek tudatalatti vonzódása a titkokhoz. És itt nemcsak az ember szellemi törekvése érintett, a vágya, hogy titkos tudás segítségével kiszabaduljon a reinkarnációk láncolatából, hanem leggyakrabban — ezek banális önző ambíciók, hogy birtokolják ezt a tudást a magukhoz hasonlók feletti hatalom érdekében. Ezért virágzik a titkos társaságok túlnyomó többsége az Arkhónok alatt. És figyelembe véve azt, hogy az emberek nem egyszerűen el akarják sajátítani a titkos tudást, hanem még saját «birodalmat» is akarnak teremteni maguk körül, azt kapjuk, hogy a mai napig gyakorlatilag az egész világot egy titkos világkormány irányítja — az Arkhónok.

Szenszei elhallgatott, Vologya pedig, elgondolkodva, így szólt:

— Őszintén szólva, még figyelembe véve minden tudásomat és harci tiszti tapasztalatomat is, soha nem hallottam ilyesmiről, különösen ilyen szintű titkos társaságokról. Nem tudnál-e egy kicsit felvilágosítani ebben a kérdésben. — És látva a Szenszei ingadozását, hozzátette: — Jobb, ahogy mondani szokás, ismerni az ellenséget arcról, mint tudatlanságban lenni.

Amire a Szenszei válaszolta:

— De milyen ellenségek az Arkhónok? Ezek boldogtalan emberek, akik tévesen az üreset és ideigleneset választották az örök helyett. Választásuk az anyag felé történt, pontosabban Ahriman felé. Az ember állandóan kitalál magának valamilyen ellenségeket, mert nagy vonalakban nem tudja megoldani a belső konfliktusát az Állati és a Szellemi között. Az embercsoportok és államok közötti kapcsolatok — csak ennek a konfliktusnak a felnagyított, felfűjt másolata. A valóságban pedig az ember legfőbb ellensége — ő maga, pontosabban az Állati énje. Vele nem küzdhetsz

meg szokásos módszerekkel, mert minél nagyobb az ellenállás, annál erősebb lesz az agresszió az Állati részéről, mivel figyelmedet ebbe a konfliktusba fekteted. Legyőzni csak azzal lehet, ha nem engedsz az Állati én provokációinak és csábításainak, valamint a szellemire, a lélek számára hasznosra összpontosítasz. És akkor, amikor elfoglalod ezt a belső pozíciót és őszintén követed, akkor a külső világban sem lesznek ellenségeid, az élet pedig izgalmas játékká válik. Végül is, itt csak ideiglenesen élünk, tekintsétek úgy, vendégségben vagyunk.

— Igen, de ez a világ — Ahriman csapdája?! Hogyan éljünk benne, ha Szabadok akarunk lenni? — kérdezte izgatottan Jura.

— Bármilyen körülmények közé is kerülsz itt, bármilyen akadályokat is állít eléd a sors, úgy kell élni, ahogy az egy nagybetűs Emberhez illik. Vagyis, magadnak is Emberré válni és segíteni a környező embereknek. A legfontosabb ebben az életben — belülről, Szellemben szabadnak lenni, szabadnak az anyag világától, Isten felé menni, nem letérve erről az útról. Akkor a külső életben maximálisan hasznot tudtok hozni az embereknek és az Ember címhez méltó életet élni. És ebben rejlik a nagy titok! Válg Emberré, itt és most, ebben az önző, anyagi világban. Légy hasonló a Lótuszhoz, amely a mocsár sarából nő ki, de ennek ellenére tökéletes tisztaságot szerez! Hiszen, te Ember vagy, és benned van az Ő magja!

A társaságunk lélegzetvisszafojtva hallgatta Szenszei szavait.

— Igen, ahhoz, hogy Emberré váljunk ebben a világban, valóban hatalmas akaraterővel és bátorsággal kell rendelkezni, hogy megőrizzük a gondolatok tisztaságát, amelyeket nem szennyez be ennek a mocsárnak a sara, — értett egyet Nyikolaj Andrejevics. — Az embert pedig többnyire a többség életmódjának utánzására való hajlam vonzza ebben a világban. Ezért gyakran

vonzódik az önző cselekedetek elkövetéséhez, ezért fürdünk a sárban, megnyugtatta Lelkiismeretünket olyan frázisokkal, mint «mindenki így csinálja», «mindenki így él». — És rövid szünet után hozzátette: — Az Arkhónokkal kapcsolatban pedig... Őszintén szólva, nekem is nagyon érdekes lenne hallani információkat ezekről a titkos társaságokról. Nem a csábítás miatt, hanem mert szeretném tisztázni a dolgokat, megtanulni elválasztani a bűzát a pelyvától.

— Nos, ha van ilyen kívánság, — mosolyodott el a Szenszei. — Nem kérdés. De ez a történet túl komoly. Ezért először azt javaslom: mielőtt elmerülnénk a valóságában — fejezzük be az étkezést, frissüljünk fel a tengerben, és akkor merüljünk el fejjel a világtörténelemben.

* * *

A társaság ujjongva fogadta ezt a javaslatot, különösen azok, akik gyakorlatilag semmit sem ettek az asztalnál. Ők azonnal elindultak fürdeni. Csak én maradtam, hogy egy kicsit rendet tegyek az asztalon, meg Vologya és a Szenszei késlekedtek, a teájukat iszogatva. De a Szenszei éppen fel akart állni az asztaltól, amikor Vologya tréfásan javasolta neki:

— A fürdés nagyszerű! De a vég kezdeténél együk meg ezt a «málnás lekvárkát», — mondta ki nevetve, alig tudva kiejteni az édesség nevét. — Mert kárba vész az értékes termék!

Vologya közben a megmaradt fél üveg lekvárra mutatott, amely az asztalon díszelgett a legétvágygerjesztőbb formájában.

— Hm, málnás lekvárkát, azt mondod?! — állt meg Szenszei, élvezettel nézve az üvegre. — És újra leült a helyére. — Nos, talán egy kis lekvárt enni lehetne.

Kezébe vette az üveget, és egyúttal felajánlotta nekem is, hogy vegyek részt az édesszájúak ezen «összeesküvésében».

— Csatlakozz!

— Ó, nem, köszönöm! Én már teleettem magam édességgel, — utasítottam el nevetve, tovább szedve az edényeket.

— Hát, ahogy akarsz, — vont a vállát Szenszei, és a kanál után nyúlt.

Eközben Vologya, amíg a Szenszei azzal foglalkozott, hogy engem győzködött, már felfegyverkezett ezzel az eszközzel, és kivette az első adag lekvárt az üvegből, amelyet a Szenszei tartott.

A Szenszei pedig, megfogva a kanalat, még be sem tudta mártani a málnás lekvárba, amikor Andrej és Kosztyik léptek hozzá, vitatkozva valamiről.

— Szenszei, tegyél igazságot közöttünk, — kezdte hevesen Andrej. — Amikor meditációkkal dolgozunk, kiderül, hogy többek között a tudatalattinkkal is dolgozunk, ahogy mesélted. És a keleti harcművészetekben is azt mondtad, hogy Mesteri szinten a tudatalatti munkáját használják. De ugyanakkor Ahriman is sok mindent mesélt a tudatalatti munkájáról. Kiderül, hogy a tudatalatti és annak ereje — a gonosz szüleménye? Kiderül, hogy mindez, mondhatni, Ahrimantól van?! Tehát, a tudatalatti — gonosz?!

— Miért gonosz a tudatalatti? — csodálkozott a Szenszei. — A tudatalatti — csak egy eszköz. Mondjuk még pontosabban. A tudatalatti — anyag, amelyből eszközt készítenek. Hogy mit akar az ember teremteni magának ebből az anyagból, és hogyan fogja használni ezt a terméket — az már mindenkinek a saját ügye, a választása. Ugyanabból a fémről például, ha akarja, fegyvert készíthet, hogy a magához hasonlókat pusztítsa vele. De készíthet belőle, például kanalat, vagyis egy nagyon szükséges tárgyat a mindennapi használathoz. — Ezt mondva megmutatta a fiúknak a kanalát. Eközben Vologya újra lopva kivett egy adag lekvárt az üvegből, amelyet a Szenszei tovább tartott a kezében. — A kanalat ebből a fémről azért találták

ki és hozták létre, hogy kényelmesen tápláljuk a testet az élethez szükséges, és néha nagyon kellemes étellel.

— Ühü, — helyeselt Vologya, és egy szuszra lenyelte a kanalában lévő tartalmat, majd kivárva, amíg a Szenszei újra beszélni kezdett, lopva odanyúlt a következő adagért.

— ...A Kalasnyikov gépfegyvert pedig, amelyet szintén fémből készítettek, arra csinálták, hogy embereket öljenek vele. De levest nem nagyon lehet vele enni, és lekvárt sem túl kényelmes.

— Aha, — bölintott elégedetten Vologya, sikeresen befejezve újabb «titkos portyáját».

— Így van ez a tudatalattival is. Minden az ember szándékaitól és vágyaitól függ, — zárta le a Szenszei.

— Igen, de Ahriman is azt mondta, és elég meggyőzően, hogy a tudatalattit lehet használni a szellemi elérésére, — nem csillapodott Andrej, gesztikulálva a kezével. — Még meditációkat is hozott fel példaként! Kiderül, hogy ő is kanalat használt, nem Kalasnyikov gépfegyvert. — És majdnem követelőző hangon jelentette ki: — Miben van akkor a különbség?!

— Miben van a különbség, azt mondd? — kérdezte a Szenszei fáradtan, láthatóan kimerülten a nyilvánvaló magyarázatától.

És ekkor a Szenszei, az asztalnál ülve, egyik kezében a lekváros üveget, a másikban a kanalat tartva, váratlanul elgáncsolta Andrejt, úgy, hogy annak a lába a magasba repült. És amint az ijedt srác a homokra zuhant, azonnal egy imitált ütést tett a szeme felé, olyan villámgyorsan, hogy a Szenszei keze a kanál nyelével szó szerint egy milliméterre állt meg Andrej szemétől. Minden olyan gyorsan történt, hogy a megdöbbsent srác még reagálni sem tudott. Csak erősen becsukta a szemét félelmében. És ez, minden «harci tudásával» együtt, az egyetlen védekezése volt egy ilyen váratlan támadás ellen.

A Szenszei pedig nagyon tisztán mondta Andrejnek címezve:

— Mit gondolsz, ha harminc kilogramm erőt fejtek ki anélkül, hogy megváltoztatnám e tárgy pályáját, mi fog történni?

Kosztyikkal zavarodottan megdermedtünk ettől az eseménytől, nem tudva, mit is gondoljunk, nem beszélve Andrejről. Neki ekkor az egész arca eltorzult a pánikszerű félelemtől a Szenszei szavaira, még az izzadságcseppek is kiültek rajta, valószínűleg a rendkívüli izgalomtól. Vologya pedig, kihasználva a pillanatot, gyorsan elvette a Szenszei-től a lekváros üveget, és mintha mi sem történt volna, nyugodtan dörögte, gyorsan falva az édességet.

— A kanál szabadon áthalad a jobb szemüregen és megsérti az agy homlok-fali lebenyét. Következtetés: a halálos kimenetel garantált.

— Helyes, — mondta a Szenszei, le nem véve a szemét Andrejről, mintha ez lett volna a válasza.

És barátilag megveregetve a vállát, segített neki felkelni a homokról. Andrej a meglepetéstől mint egy gipszszobor nézett ki. A Szenszei leült az asztalhoz, mintha mi sem történt volna, és mondta:

— A kanál — csak egy eszköz. Úgyhogy, még egy ilyen nemes eszközt is át lehet változtatni nagyon veszélyes fegyverré. — És nehezen sóhajtva, sajnálkozva nézett a Vologya fürge rohama alatt kiürült üvegre. — És mi, lekvárka már nem maradt?

— Nem-a, — mosolyodott el Vologya, nyalogatva a kanalát. — Nem én tehetek róla, hogy eltereled a figyelmedet mindenféle apróságokkal. A lekvár pedig «romlandó» termék: alig nyitod ki, máris odarepülnek a legyek és elkezdik rontani. Úgyhogy, aki kapja, marja.

A Szenszei elmosolyodott és azt mondta:

— Vologya, és mi van azzal, hogy «oszd meg a felebarátoddal»?

— Igen, meg kell osztani a felebarátoddal. De a nagy családban, ne... — És futólag rám nézve, azonnal kijavította magát: — Nos, ne pislogj, ne tereld el a figyelmedet, azt akartam mondani, amikor eszel.

— Ááá, — nevette el magát őszintén a Szenszei, és letéve a lekvárhoz fel nem használt kanalat, jóindulatúan legyintett. — Na jó, ha már lekvárkát ettünk, menjünk fürdeni.

A Szenszei és Vologya a tenger felé indultak, vidáman viccelődve egymással a gyorsan kiürült lekváros üvegről. Kosztyik és Andrej viszont zavartan leültek az asztalhoz.

— Kemény! — csak ennyit tudott kinyögni Andrej, letörölve a homlokáról a kiült izzadságot. És egy kicsit később hozzátette: — Ez aztán a Szenszei, megmondta az igazat! Hű, még a veriték is kivert!

— Ne is mondd, az én nadrágom is majdnem vizes lett, — mondta Kosztyik, meglepetésre a szokásos patetikus álarca nélkül. — És hogyan csinálja ezt a Szenszei? Csak pár másodperc a figyelméből, de mennyire kitisztul az agy! Mi meg egy órán át vitatkoztunk, ki közülünk a hibás, vagy ki nem.

— Nos, — bólintott Andrej, egyetértve vele. — És két másodperc alatt kiderült, hogy mindketten tökfejek vagyunk!

— Jó, hogy még te kérdeztél először, és én nem tudtam feltenni a kérdésemet, — sóhajtott fel megkönnyebbülten Kosztyik.

— Hát még nem késő, menj, kérdezd meg, — mosolyodott el bágyadtan Andrej.

— Aha, hogy aztán Vologya lábának segítségével tempóban megtanuljak futni a vízen?! Köszönöm szépen a javaslatot. Majd valahogy magam megbirkózom a fékeimmel. És a Szenszei teljesen érthetően elmagyarázta. Úgyhogy, ahogy mondani szokás, a szükség ebben a kérdésben már megszűnt.

— Hát igen, — mosolyodott el Andrej, — figyelembe véve a már bepíszkított nadrágotat...

A fiúk halkán felnevettek. Ekkor odalépett Tatjana Szlávikkal, és elkezdtek faggatni őket, hogy mivel végződött a vitájuk. Amire Andrej legyintve mondta:

— Mivel, mivel?! Bőséges folyadékkiválasztással és a saját butaságunk felismerésével! — És hogy ne merüljön bele a részletekbe, mindenkit magával hívott: — Gyerünk fürdeni a többiekkel együtt!

A fiúk felnevettek és együttesen a víz felé futottak. Tatjana ott maradt segíteni leszedni az asztalt, és egyúttal faggatni kezdett, mégis mi történt itt, ami Kosztyikot és Andrejt, akik előtte majdnem összeverekedtek a vitájuk és a saját «igazuk» védelme miatt, újra régi jó barátokká változtatta.

Ez az eset elgondolkodtatott arról, milyen gyakran nincs igazunk, vitatkozva valakivel valamiről a rekedtségig. Aztán pedig még napokig szenvedünk emiatt, többször átgondolva a vitát, új válaszokat találva ki az ellenfelünknek, még élesebbeket, még «okosabbakat» és meggyőzőbbeket, és dühvel vágyunk arra, hogy találkozáskor mindezt az arcába mondjuk. És hogy el ne felejtjük «briliáns» gondolatainkat és bizonyítékainkat, újra kezdjük játszani a jövőbeli találkozásunkat, felidézve az új körben a régi beszélgetést. Bár valójában nem tudjuk, sor kerül-e erre a találkozásra, és egyáltalán milyen új meglepetéseket tartogat számunkra a jövő.

Ha ránézünk erre a vitára kívülről, és tisztán emberileg értékeljük, hát megéri-e, hogy bizonyítva valakinek az «igazunkat», növeljük magunkban a fékezhetetlen düh gombócát, érintve az Állati énünk legbűzösebb részét — az önzést. Megéri-e ebbe fektetni figyelmünk erejét, majd pedig attól szenvedni?! Bár nagy vonalakban nem attól szenvedünk, hogy valamilyen ember «rossz» a véleményünk szerint, mert érintette az önzésünket. Hiszen, valójában a lelkünk szenved, mert

elsősorban mi hibáztunk, és figyelmünk erejét nem a Szeretetre, hanem a Gyűlöletre irányítottuk. Ettől születik, valószínűleg, ebben az esetben a lelki fájdalom. Ennek alapján pedig már virágzik az egocentrizmusunk üres sértődése, amely nem engedi megérteni ennek a fájdalomnak a mélységét és valódi értelmét. Így hát, dühöngünk a lázunkban, vitatkozunk izzádásig. És nem számít, miről szól a vita, Ahrimanról, az emberek közötti kapcsolatokról, filozófiáról, vallásról, politikáról. A lényeg — hogyan viszonyul a vitához maga az ember.

Ha két barátnak valaki, mint Ahriman, rákényszeríti a saját nézőpontját, titkos céljaitól vezérelve, és emiatt a barátok dühbe gurulnak egymás iránt, túlcordulva a gyűlölettől, nem érdemes-e nekik először lehűlni és elgondolkodni: «Vajon igaza van-e mindkettőjüknek?» És mi volt valójában a viszályuk oka, és mi áll ennek a gyűlöletnek az alapjában? Nem-e a saját Állati énjük a nagyzási mániájával, amely kidudorodik, mint egy megkeményedett mézeskalács? Vajon, a szellemi ember nem bocsáthat meg felebarátjának?

És miről vitatkozunk mi, emberek, egymással, ha ez az egész világ Ahrimané, és mi ideiglenesen élünk benne, csak vendégségben vagyunk? Ebben a helyzetben csak nyugodtan konstatálhatjuk az észlelt tényeket, és nyújthatunk egymásnak legalább erkölcsi támogatást. Hiszen, mindannyiunknak előbb vagy utóbb el kell hagynunk ennek a világnak a határát! És ez a megdönthetetlen tény egyesít mindannyiunkat, és üressé tesz minden vitatárgyat. Hiszen, az örökkévalóság előtt csak a szellemidnek van értelme, amelyet jó cselekedetek erősítenek. A többi negatív szemét pedig, amelyet évek alatt szerzünk magunknak a saját butaságunk miatt, csak terheli a lelkünket, új földi pokolköreibe taszítva azt. Hát megéri-e bármilyen vitát kezdeni, ha ilyen szörnyűek a következményei?!

* * *

Gondolataimat Tatjana szakította félbe, aki, amint improvizált asztalunk ragyogni kezdett a régi tisztaságában, magával húzott fürödni. A srácok már javában pancsoltak. Kitaláltak egy játékot egész akrobatikus mutatványokkal, «ki ugrik messzebb» címmel. A lényege abban állt, hogy két fiú összekulcsolta a kezét a víz alatt, a harmadik pedig felállva erre a sajátos «kézi» ugródeszkára, és megkapaszkodva a srácok vállába, az ő segítségükkel ugrott a vízbe. Ráadásul, ha az olyan «csendesek», mint Kosztyik és Jura egyszerűen elrepültek, élvezve a repülés folyamatát, akkor az olyan «szenvedélyesek», mint Andrej, Zsenyka és Sztász még valamilyen akrobatikus mutatványokat is próbáltak végrehajtani a levegőben. Persze, fröcskölés és nevetés volt bőven! Nézve őket, mi is meg akartuk mutatni Tatjánával, mit tudunk. Először Kosztyik és Andrej voltak az «ugródeszkánk». De aztán látva, milyen messzire repülnek a srácok a magas és erős Sztásznak és Zsenyának köszönhetően, úgy döntöttünk, mi is kipróbáljuk ezt a távolsági repülést.

Először én másztam fel erre a hatalmas «ugródeszkára».

— Csak erőből lökd el magad, — tanácsolta nekem Sztász.

— Igen! És amikor repülsz, húzd fel a lábad, csoportosulj, és hirtelen fordulj át a levegőben, szaltó lesz belőle, — hadarta a másik oldalon Zsenya.

— És ne fékezz félúton, azonnal fordulj át, — tette hozzá Viktor, készülve az utánam következő «rajtra».

— Szóval, megértetted, háromra — elrugaszkodás! És mensz! — emlékeztetett Sztász.

Röviden szólva, meghallgatva a «tapasztaltak» összes tanácsát, felmásztam a fiúk összekulcsolt kezére, és ugrásra készültem, a vállukba kapaszkodva, hogy le ne essek. Hintáztatva engem a vízben fel-le, a srácok együtt adták ki a parancsot:

— Egy! Kettő! Három-m-m!

És közben olyan magasra és olyan messzire dobtak a tenger felé, hogy még a lélegzetem is elakadt. Őszintén szólva, az ilyen távoli repülés meglepetésétől egy kicsit megijedtem, és egyszerűen elfelejtettem az összes tanácsot, beleértve azt is, hogy gyakorlatilag azonnal át kell fordulni. Aztán, amikor feleszméltem és megpróbáltam valamit tenni, már késő volt — becsapódtam a vízbe, mint a légy az ablakba. Nem elég, hogy fájdalmasan megütöttem a hasam a vízfelszínen (annyira, hogy úgy tűnt, tűzzel égették meg), a hideg vízbe merüléstől elakadt a lélegzetem, és ráadásul a lábammal nem értem le a fenékre. A rám törő félelem és pánik arra kényszerített, hogy gyorsan tempózzak a srácokhoz a sekély vízre.

— Na, milyen volt? — kérdezte vidáman Tatjana, elsőként fogadva engem.

— Hát semmi jó, — válaszoltam. — Olyan benyomásom volt, mintha békaként dobtak volna a vízbe, aki a hasára esett, ráadásul úgy, hogy még a szeme is kidülledt.

Ránéztem a hasamra. Tiszta vörös volt egy ilyen «vidám» leszállástól, pontosabban vízre szállástól.

— A mindenit! — mondta együttérzően Tatjana, látva testem érintett területét. — Ez aztán igen! Fájdalmasan megütötted magad?!

— Még szép! Még éget is...

Ekkor lépett oda Nyikolaj Andrejevics. És rám nézve panaszkodott.

— Jaj, lányok, hát miért nem kímélitek magatokat?! Jól van, azoknak nincs hová tenniük a butaságukat, de nektek minek kell ez?!

— Hát ki gondolta volna, hogy így sül el? — vontam meg bűnbánóan a vállamat. — Nem hittem, hogy a víz ennyire tud...

— Nos igen, minden tapasztalattal szerezhető meg, — mosolyodott el pszichoterapeutánk. — A víz-

nek van egy felületi feszültsége. Nagy magasságból ugrorva, és nem ismerve a vízbe érés bizonyos technikáját, össze is lehet törni magunkat. Ez nem játék!

Nem messze tőlünk állt Ruszlán, aki Nyikolaj Andrejevics «intelmeit» hallgatva értetlenül kérdezte:

— Hogyhogy, a vízen össze lehet törni magunkat?

— Még hogy lehet! — erősítette meg Nyikolaj Andrejevics.

És újra hozzám fordulva megmondta, milyen kenőcsöt kell használni a fájdalom enyhítésére, és hol van az elsősegélydoboz.

Tatjánával elmentünk megkeresni az elsősegélydobozt. És amikor a «kórházi ügyekkel» végeztünk, és visszatértünk a strandra, szembe már Ruszlán sántikált vörös hassal, ugyanazért indulva, ugyanazon az útvonalon, mint nemrég mi Tatjánával — az elsősegélydobozért. Kiderült, hogy nem adva hitelt Nyikolaj Andrejevicsnek és az én keserű tapasztalatomnak, úgy döntött, személyesen ugrik «hasast», Zsenya és Sztász «ugródeszkájáról» rajtolva. Hát ugrott is, méghozzá úgy, hogy nemcsak a hasát ütötte meg, hanem még a lába is megsérült. Úgyhogy Tatjánával újra visszafordultunk, hogy elsősegélyt nyújtsunk már ennek a balszerencsés áldozatnak is a saját «ellenőrző» kísérletei után. Ruszlán sérülése után a Szenszei és Nyikolaj Andrejevics egyszerűen kizavart minden srácot a partra, mert nem tartották be a biztonsági előírásokat a tengeren. A Szenszei pedig tréfás hangon egész előadást tartott nekünk arról, hogyan kell viselkedni a vízen.

* * *

A csoportunk vonakodva vált meg a tengertől, és leterítve takaróit a strandon, ki hol, napozni kezdett, pihenve az aktív fürdőzéstől. De még tíz perc sem telt el a «tengeri oroszánok» ilyen tömeges fekvőhelyén, amikor Vologya, odahúzva takaróját a Szenszei-hez, aki Nyikolaj Andrejevics mellett napozott, emlékeztette őt:

— Szenszei, megígérted, hogy mesélsz nekünk a titkos társaságokról.

— Ó, pontosan! — kapta fel Viktor, aki nem meszsze volt tőlük, és szintén közelebb tolta a takaróját a Szenszei-hez.

Példájukat azonnal követte Zsenya és Sztász, akik félrelökve Vologyát és Viktort, bemásztak, mint malacok a társaik sűrűjébe, a takaróikkal együtt. És utánuk gyorsan odaértek a többiek is. Ennek a tömeges takarómozgatásnak eredményeként mindenki a Szenszei köré gyűlt.

— Igen, Szenszei, mesélj! — csatlakoztak a srácok.

— Nos, ha megígértem, akkor figyeljetelek... — mondta jóindulatúan a Szenszei, és egy kicsit gondolkodva, elkezdte a történetét. — Ahhoz, hogy megértsük a titkos társaságok célját, milyen tudást és módszereket használnak, el kell mélyedni a Jó és a Rossz szembenállásának forrásaiban. Keleten ősidők óta úgy tartják, hogy a Földön a Rosszal és a sötét erőkkel való szembenállás fő központja a Sambhala, amely a tudás és a hatalmas szellemi erő elsődleges forrásaként lép fel. De meg akarom jegyezni, hogy a Sambhala, bár rendelkezik mindezekkel a tulajdonságokkal, összességében semleges az emberi társadalommal szemben, tiszta tudást és teljes jogot biztosítva az embereknek az önálló választásra a Jó és a Rossz erői között. Ezért a Sambhala szellemi tudását az emberi társadalomban általában azok az emberek terjesztik, akik maguk is a szellemi úton járnak, és közvetlenül szembeszállnak a Rosszal.

Érthető, hogy időszakosan Bódhiszattvák látogatják meg az emberi társadalmat a Sambhalából, akik főleg azzal foglalkoznak, hogy elsősorban helyreállítsák az elveszett szellemi tudást, az emberi civilizációk fejlődésének valódi történetéről szóló tudást, amelyeket az idő múlásával az emberek vagy elvesztettek, vagy a többség elől elrejtettek, vagy más emberek önző, hata-

lomvágó célokból megváltoztattak. A Bódhiszattvák további információkat is adnak a világról a civilizáció tudományos eredményeinek szintjétől függően. Vagyis ők, semleges pozícióban maradva az emberi társadalommal szemben, lehetőség szerint tiszta információt nyújtanak az embereknek, a kitalációk és az évszázadok mocskának, valamint a különböző emberi ambícióknak a szennyeződése nélkül. Ezt az információt tudomásul venni vagy sem — ez már minden ember személyes döntése, akinek szerencséje volt az emberi közösségben birtokába jutni annak a Sambhala tudásának, amelyekről e világ sok hatalmassága álmodik. És ennek megfelelően szembenézni a Rosszal, birtokában lenni ennek az információnak, valóban Jót tenni ebben a világban, vagy ezzel a tudással az önérzetét legyezgetni — ez szintén magának az embernek és az emberek összességének a személyes ügye. De még egyszer hangsúlyozom, hogy az emberi társadalmon belül a Rosszal és ugyanazokkal az Arkhónokkal szemben maguk az emberek lépnek fel, akik a szellemi úton járnak. Egyébként, ezeket az embereket ősidők óta Arhatoknak nevezték.

— Arhatoknak? — kérdezett vissza Viktor.

— Igen. Szanszkritből fordítva az «arhat» — méltó. Most ezt a szót a buddhisták használják a terminológiájukban, így nevezve azt az embert, aki közvetlenül megközelítette a Nirvána állapotát. De valójában, ősidők óta Arhatoknak nevezték azokat az embereket, akik méltók voltak arra, hogy a világba vigyék a Sambhala szellemi tudását. Ezekhez az emberekhez tartoznak azok is, akiket még az ókori szlávok Vezsáknak Szokrovennyikeknek, Mezsánoknak neveztek.

— Nahát, Arhatok és Arkhónok! A különbség csak egy kicsi, pár betűben, és milyen ellentétes célok! — csodálkozott Sztász.

— Igen, de ez a «kicsi» megváltoztatja az előjeleket az éppen ellenkezőjére, — hangsúlyozta a Szenszei. — És

az, hogy ilyen jelentéktelen különbség van az elnevezésben, az az emberi szóbeszédnek köszönhető. Mert kezdetben voltak az Arhatok, akik a szellemi tudást terjesztették. És hamarosan megjelentek azok, akiket az ókori görög bölcsek Arkhónoknak kezdtek nevezni, ezzel hangsúlyozva az Arkhónok kedvelt módszerét, hogy megváltoztassák és eltorzítsák azt, ami népszerűvé vált az embereknél az Arhatoknak köszönhetően. Ez az ellentét húzódik végig minden emberi civilizáción, bárhogyan is nevezték az emberek ezt a két oldalt.

Az Arkhónok Ahriman elvei szerint dolgoznak. És Ahriman elveit ti magatok is láthattátok tegnap. Mintha ugyanazt mondaná a szellemiről, mint a Sambhala Bódhiszattvái, de olyan mesterien torzítja el az igazságot az anyag javára, hogy az ember a részletek mögött nem veszi észre a globális helyettesítést, az irányváltást, az ellenkező irányba. De az az ember, akiben több a szellemi, megérti és leleplezi ezt a cserét. Ahriman csak az emberi gyengeségekre játszik, az Állati vágyak szomjúságára, bármilyen szép szóbeli formába is öltöztetve azokat. És így az ember teljesen zavarba jön. Ugyanezeket az elveket, Gazdájuk elveit, követik az Arkhónok is.

— És mit jelent az Arkhónok szó? — kérdezte Jura.

— Az «arkhónok» szó a görög «archontes» szóból származik, ami azt jelenti: «öregek», «ősatyák», «vezetők», «uralkodók». Sokkal később az ortodox keresztények az «ördög szolgálaként» kezdték értelmezni őket. A gnosztikusok pedig, az ősi tudás által vezérelve, az Arkhónokkal azonosították a világot irányító szellemeket, az anyagi kozmosz teremtoit, akiknek hatalmát csak a szellemi ember győzheti le. De összességében úgy vélték, az Arkhónok hatalma Isten terve szerint nagyon bonyolult kapcsolatokban áll. Figyelembe véve az Arhatok és Arkhónok évezredek át tartó szembenállását, ebben természetesen részben igazuk van.

A Legfőbb Arkhón, vagy ahogy még nevezik, «e világ Arkhónja», ami hasonló «e világ fejedelméhez», Ahriman... De a régebbi időkben a Legfőbb Arkhón neve Abraxas volt, ahogy ezt most értelmezik – «a kozmikus egész szelleme, aki nem lévén teljesen gonosz, tudatlanságban volt, abszolút Istennek tartva magát». Ezt a legendát csak az veheti mesének, aki járatlan a tudásban és a világ felépítésében. Az okosak számára ez utalás, segítség.

Nyikolaj Andrejevics ennél a pontnál megszólalt:

— Az utóbbi, nyilvánvalóan, azért történik, mert az emberek keveset tudnak erről érdemben, vagy egyáltalán nem rendelkeznek információval. És ahol nincs tudás, ott születik a meg nem értés és a félelem.

— Teljesen igaz. Mit tudnak az emberek ugyanarról az Ahrimanról? Nagy vonalakban, az Arkhónok erőfeszítéseinek köszönhetően, hatéves gyerek szintjén kapják az információt, valami olyasmit, hogy «A Sátán — egy rossz, ijesztő mumus, szarvakkal és patákkal, aki elvisz téged a sötétség birodalmába, és üstben fog főzni szurokkal, ha nem fogadsz szót nekünk és nem teszed azt, amit mondunk». Egyébként, nemcsak a vallásban, hanem a politikában is az Arkhónok ugyanilyen információs technikát alkalmaznak az emberek többsége számára, méghozzá az egész világon. És ez azért történik, mert a komoly információt, különösen a politikai jelentőségűt, az emberek tömegesen nem fogadják be. Kiderül egy paradoxon: mintha minden egyén okosnak, értelmesnek tartaná magát, de a többség a komoly információt csak a kisgyerek szintjén lévő primitív magyarázatban fogadja el. Ráadásul, ez így volt az ókorban is, és most is. Ezért, az Arkhónok kihasználták és kihasználják ezt a mai napig, saját embereiket állítva értelmezőként.

Vologja kételkedve mondta:

— Lehet, hogy az emberek azért fogadják így, mert nem tudják a teljes igazságot, ami a politikai konyha

üstjében fő. És az igazságot, természetesen, senki soha nem mondja el nekik, mert ez egyszerűen aláásná azok tekintélyét, akik mindezt a disznóságot művelik.

— Pontosan, pontosan, — értett egyet Zsenya. — Ahogy mondani szokás, ha szereted a kolbászt és a politikát, akkor jobb nem tudni, hogyan készül mindkettő.

A srácok felnevettek. Sztász pedig humorral panaszkodott, a Szenszei-hez fordulva:

— Tehát, ez mi, ugyanazoknak a vallásoknak a vonatkozásában az Arkhónok szemrebbenés nélkül rágalmazza Gazdájukat, ha az embereket «mumus-sal» ijesztgetik?!

— Hát nekik minden eszköz jó, csak a cél legyen elérve. A cél pedig egyszerű — elterelni az ember figyelmét a belső szellemiről a külső anyagira. Elrejteni a gonosz valódi okát, amely magában az emberben, az Állati kezdetében rejlik. És természetesen, a legfontosabb számukra — elérni a korlátlan hatalmat az emberek felett. Erre törekszenek, diktálva a társadalomnak saját életszabályaikat, háborúkat kényszerítve rá, és nem riadva vissza attól, hogy felébresszék az emberekben az állati ösztönöket. Nekik előnyös félelemben és tudatlanságban tartani az embereket. Hiszen, ha az ember megtudja az igazságot, akkor megszűnik félni tőlük, megvilágosodik. Hát egyszerűen köpni fog erre az átverésükre, megfordul és elindul a szellemi felé. Ezért az Arkhónok mindent megtesznek, hogy ezt megakadályozzák. Úgyhogy, srácok, akárhogy is nézzük, ebben a világban ébernek kell lenni. És nem szabad elfelejteni, hogy itt ideiglenesen vagyunk, Ahriman vendégei. Ez az egész az ő Satrapája.

— Micsoda? Satrapája?! — nem értette Andrej. — Ez mit jelent?

Zsenya elmagyarázta neki a maga módján.

— Hát, ez azt jelenti, olyan hely, ahol a lélekgyilkosok uralkodnak.

— Tényleg?! — kérdezte naivan Andrej, a Szenszei-hez fordulva.

A Szenszei mosolyogva nézett Zsenyára, és válaszolt:

— Majdnem. Satrapia — egy tartomány, amely szatrapa irányítása alatt áll. A Satrapēs — egy görög szó. És az óperzsa sitrab szóból származik. Így nevezték az Ókori Perzsiában a tartomány (strapia) helytartóját, aki korlátlan hatalommal rendelkezett.

— Hát én is ezt mondom, Satrapia — ez tiszta lélekgyilkosság a nép számára! — kapta fel a nyughatatlan Zsenya. — Senki sem akar Satrapiában élni, — és ravaszul azonnal hozzátette: — de mindenki arról álmodik, hogy Satrapa legyen.

A srácok csodálkozva néztek Zsenyára. Ekkor Vologya elkezdte faggatni a Szenszei-t a titkos társaságokról.

— Tehát a titkos társaságok — az Arkhónok műve?

— Miért? Titkos társaságai voltak az Arhatoknak is, és az Arkhónoknak is, — pontosította a Szenszei.

— Nos, az Arkhónokkal érthető, — értett egyet Nyikolaj Andrejevics. — Bármilyen hatalom a rejtett információ birtoklásán alapul, amellyel önző célokból manipulálnak. De minek az Arhatoknak titkos társaságokat létrehozni, ha ők a szellemi úton járnak?

Amire a Szenszei válaszolt:

— Ez a világ, ahogy már mondtam, Ahrimané. Ezért az Arhatok ősidők óta kénytelenek voltak titkos társaságokba tömörülni, próbálva maximális hasznot hozni az embereknek. Nem azért, mert annyira akarták ezt, hanem azért, hogy tisztán megőrizték a kapott tudást, hogy annak segítségével az emberek ellenállhassanak az Arkhónoknak. De az Arhatok számára, ellentétben az Arkhónokkal, ez a titkolózás kétélű fegyver volt. Mivel néha az Arhatok segítsége sok ember számára olyan jelentőssé és fontossá vált szellemi szempontból, hogy az egyszerű emberek emlékezetében rögzült a dicsőség és a tisztelet az ilyen titkos szervezetek iránt. De ezzel a szóbeszéddel az emberek, maguk

sem tudatosítva, kárt okoztak az Arhatoknak. Amint a titkos szervezetük nagyon népszerűvé és ismertté vált az emberek között, egyszerűen szólva, túl sokan tudtak róla, az Arkhónok azonnal összpontosították erőiket nem egyszerűen a szervezet megsemmisítésére, hanem ami sokkal rosszabb, az adott szervezet belső ideológiájának kicserélésére, saját embereik beépítésével és az élén álló Arhatok megsemmisítésével. Vagyis, külsőleg az egyszerű emberek számára, akik nem voltak járatosak a titkos társaság belső ügyeiben, a szervezet működőképes maradt, de szellemi lényegét tekintve már üres volt. Játszva a népszerűségével, és néha még az általuk megsemmisített Arhatok neveit is felhasználva, az Arkhónok már a saját módjukon manipulálták az emberek tudatát.

— És mi ez a «Szabad kőművesek» szervezet, amelyről említetted, hogy az Arkhónok egyik első befolyásos köre volt? — kíváncsiskodott Vologya.

— Ó, ez éppen a klasszikus példája annak, hogyan változott idővel az Arhatok «Független kőművesek» hatalmas szervezete az Arkhónok «Szabad kőművesek» titkos társaságává.

— Igen?! Nagyon kíváncsi vagyok erre a példára, — mondta intrikálva Nyikolaj Andrejevics, kényelmesebben elhelyezkedve.

— Hát mindig szívesen, — bólintott jóváhagyólag a Szenszei és elkezdte a történetét. — A «Független kőművesek» mozgalma az Ókori Egyiptomban született. És kezdetben éppen az Arhatok hozták létre, mint az emberek pozitív, szellemi társaságát. Ta-Kamet, ahogy Egyiptomot nevezték a távoli ókorban, különleges hely volt a Sambhala számára. De most nem erről van szó. A mozgalom létrejöttének kezdeményezője egy Imhotep nevű ember volt, aki az óorosz nyelv terminológiáját használva, Vezsa volt — egy Szokrovennyik tanítványa.

— És ki az az Imhotep? Fáraó? — érdeklődött Szlávik, figyelmesen hallgatva a Szenszei-t.

— Nem, Imhotep nem volt fáraó. Ma az emberek többsége Építésmérnökként ismeri, akinek vezetésével épült az egyik első lépcsős piramis. Ezt a piramist az akkori fáraó, Dzsószertisz tiszteletére nevezték el, aki időszámításunk előtt 2778-ban alapította a III. dinasztiát...

— Aha, kétezer-hétszáz... ez, durván szólva, időszámításunk előtt a harmadik évezredben?! — mondta félig állítva, félig kérdezve Kosztyik, és azonnal számolni kezdett. — Ez, ha hozzáadjuk időszámításunk majdnem kétezer évét, meg ahhoz a háromezerhez időszámításunk előtt... Körülbelül összesen mintegy öt évezreddel ezelőtt jön ki?

— Teljesen igaz, — erősítette meg a Szenszei.

— Ősi fazon! — mondta Andrej, hallva ezt a számot, és mosolyogva hozzátette: — Én meg azt gondolom: és miért nem hallottam róla?

— Hát hallottál! Az iskolában. Hiszen a történelemben említik, — súgta neki Tatjana.

— Andrijuhának a történelemórákon fontosabb dolgai voltak, mint figyelni, — értesítette őt humorral Kosztyik.

— És ki beszél! — rezzent össze Andrej. — Bár őszintén szólva, nem szerettem a történelmet mint tantárgyat. Szörnyű unalom. Ráadásul, a tanárnő úgy olvassott, hogy a szemem magától «loment naplementébe».

Kosztyik még akart valamit mondani, valószínűleg ezzel kapcsolatban, de Nyikolaj Andrejevics korrekt módon érdekesebb témákra terelte a beszélgetést.

— Amennyire én tudom, Imhotep a maga idejében kiemelkedő orvos is volt.

— Igen, és nemcsak orvos, — erősítette meg a Szenszei. — Imhotep annyira jelentős Személyiség volt, hogy méltó arra, hogy részletesebben meséljek nektek róla...

A Szenszei szünetet tartott, kért Viktortól egy üveg ásványvizet, amelyet a kezében tartott, és egy kicsit ivott belőle, majd visszaadta. Aztán folytatta a történetet.

— Imhotep Memphisz közelében született, az Ókori Egyiptom akkori fővárosában. Egy közember fia volt, egy Knofer nevű kiváló kőművesé. Abban az időben iskolák, mint olyanok, nem voltak. És a gyerekek oktatása a családban zajlott. Általában, amilyen szakmával rendelkeztek a szülők, azt sajátította el az utódjuk is. Egyszóval, a szakma családi ügy volt, és nemzedékről nemzedékre szállt. Imhotep még fiatal korában örökölte apjától a kőműves mesterséget. És így is maradt volna, ha útja nem keresztelte volna a Szokrovennyikét, aki méltányolta nemcsak érdeklődő elméjét, hanem emberi tulajdonságait is. Imhotep tizenkét éves volt, amikor találkozott a Szokrovennyikkel, és valóban Emberhez méltó választást hozott életútjáról.

Hamarosan Imhotep a Szokrovennyik tanítványa lett, és beavatták a «Beljao-Dzi» tudomány alapjaiba. A természettudományokon kívül, mint például a nyelvtan, matematika, fizika, geometria, csillagászat, orvostudomány, a Szokrovennyik elmesélte neki az emberről szóló ősi szellemi tudást is, beleértve a «Lótuszvirág» gyakorlatát. És amikor Imhotep elkezdett önállóan foglalkozni vele, teljes felelősséggel közelítve hozzá, megdöbbent azokon a változásokon, amelyek elkezdtek benne végbemenni.

Kosztyik még egy kicsit füttyentett is, csodálkozva mondvá:

— Oho! Tehát a «Lótuszvirág» gyakorlata ismert volt már időszámításunk előtt a harmadik évezredben is?.. Igen, igen, igen... Ez Egyiptom... És Buddha időszámításunk előtt a hatodik században született... Hűha! Milyen intervallum, majdnem több mint kétezer év!

— És hogy jön ide Buddha? — kérdezte értetlenül Andrej.

— Hát hogyan? Őt mindig lótuszvirágban ülve ábrázolják.

Kosztyik ezt olyan meglepetéssel mondta, mintha Andrej nem értette volna a nyilvánvalót a Filozófu-sunk feltételezéseinek «logikai láncolatából». Zsenyika pedig, hallgatva a fiúkat, horkant egyet, és nyilvánvalóan azért, hogy megakadályozza a további hasonló beszélgetéseket, hangsúlyozott udvariassággal fordult Kosztyikhoz:

— Tisztelt Einsteino-Szókratész! Lenne olyan kedves, és a következtetéseit némán vonná le, hogy ne zavarja a tisztelt közönséget a tiszta ismeretek gyümölcseinek élvezetében, — és megváltoztatva a hangját az udvariasról a szigorúan figyelmeztetőre, hozzátette, — az ön súlyosbító okoskodásai nélkül!

A Szenszei csak elmosolyodott a fiúk ezen «tapintatos» tárgyalásain, és türelmesen elmagyarázta Kosztyiknak.

— A «Lótuszvirág» gyakorlatáról az emberek ősidők óta tudtak. És mellesleg, nem csak ez az emberi civilizáció tudott róla. Már meséltem nektek, hogy ez a gyakorlat nagyon ősi, és annyi idős, mint az ember. Egyszerűen időről időre a tudás róla elvész, vagy az emberek mítoszok mögé rejtik. Az Arkhónok sem alszanak.

Egyiptomban ezt a tudást az emberek által «aranykornak» nevezett időkben adták át, amikor az ókori egyiptomiak kifejezése szerint «az istenek uralkodtak a földön». De Imhotep idejére ez a tudás már részben elveszett, és vallási imádat formájába öltöztették. A lótsz szent virágként tisztelték. Részben, ez már primitív szimbolikus imádatná vált, és a földek termékenységével hozták összefüggésbe, mivel a lótsz bőségesen virágzott a Nílus áradásakor (a folyó, amely fekete iszapot hozott a földekre, aminek köszönhetően az egyiptomiak évente több termést takarítottak be). De főként a lótszvirágot a szellemi tisztaság

szimbólumaként tisztelték. Hasonlóan a tiszta lelkű emberhez, akihez nem tapad e világ semmilyen szenny, a lótosz is a sárból nőtt ki, de mindig tiszta és makulátlan maradt. Sőt, ez a szent virág legendákkal kapcsolódott az Ókori Egyiptom főisteneihez, például Oziriszhez, feleségéhez, Ízisz a termékenység istennőjéhez, fiúkhöz – a fény istenéhez, Hóruszhoz, akiket lótoszvirágból készült trónon ülve ábrázoltak, vagy Ra istenhez, aki «lótoszból született», az újszülött naphoz, amely lótoszon ül, és így tovább. A lótosz szakrális szimbólumokkal, kozmogóniai mítoszokkal kapcsolódott (az egyik azt meséli, hogyan jött ki a dombon növő, kinyílt lótoszvirágból, amely viszont az eredeti káoszról keletkezett, a napgyermek, «aki megvilágította a sötétségben lévő földet»). Mellesleg, a lótoszvirág szirmain ülő csecsemő ilyen ábrázolását egészen a római korig reprodukálták.

És bár az «aranykor» sok tudása elveszett, és annak az időszaknak a valós eseményeit mítoszokba burkolták, összességében, Imhotep idejében, az egyiptomiak jobban hittek, a mi nyelvünkön szólva, «a lélek» létezésében, mint a modern emberek. Az ókori egyiptomiak például, úgy vélték, hogy ez a világ ideiglenes, hogy az élet úgy követi a halált, mint ahogy a nappal váltja az éjszakát. És a halált csak egy állomásnak tekintették a bonyolult létezés folyamatában. Vagyis, jelen volt a hit, a mi fogalmaink szerint, a reinkarnáció folyamataiban.

Jura érdeklődött.

– Szenszei, miért mondtad, hogy az egyiptomiak «hittek, a mi nyelvünkön szólva, «lélek» létezésében»? Nekik talán nem volt olyan szavuk, mint a «lélek»?

– Volt egy hasonló értelmű szavuk. A «lélek» pedig szláv eredetű szó, amely sok európai nép számára ismert. A szláv lélek «dusá» szó az ószláv «dousa» szóból származik, a szellem «duh» pedig a «doukh» szóból. Ma ezeket a szavakat a «dyh» és «duh» gyökökhöz sorolják. A légzés megszűnése az élet megszűnésének jele volt.

Mit jelent az ember számára meghalni? «Kilehelni a lelkét». Azonban meg kell jegyezni, hogy a lélek a szlávoknál halhatatlan, figyeljétek meg, szellemi lényt jelent, amely akarattal és értelemmel van felruházva. Ez az ő elképzelésük szerint valami testetlen, vagyis hús nélküli. A lelket az ember létfontosságú lényeként is értelmezik, amely ugyanakkor önálló, vagyis különálló fogalom mind a testtől, mind a szellemtől. Ráadásul, figyeljétek meg, a «lélek» a szlávoknál nőnemű, ami szakrális értelmében a női kezdet elsődlegességére utal, amiről kicsit később mesélek nektek. A «szellem» szó viszont hímnemű. És a lélekkel kombinálva harmóniát alkot.

Mellesleg, a «szellem» szónak a szlávoknál több jelentése van. Ez egy testetlen valami, a szellemi világ testetlen lénye, árnyék, kísértet, látomás. Ez látomás is. A szellem jelenti a lélek erejét, az elszántságot, a bátorságot, a vitézséget és az erősséget is. Innen született a «szellemi» szó is, vagyis hús nélküli szellem, nem testi, amely lélekből és szellemből áll.

Hogy miért mesélem el mindezt nektek ilyen részletesen. Azért, hogy megértsétek, figyelembe véve a további történetemet, mennyi ősi tudás maradt meg a szláv nép gondos emlékezetében... Nagy vonalakban a lélek fogalma, mint olyan, jelen volt különböző népeknél különböző időkben, és az emberi lelket különbözőképpen nevezték. Például, az indiaiaknál a hinduizmusban szanszkrit nyelven ez «atman» volt. Pontosabban, a lelket «Atman részecskéjének» (vagyis a Világlélek részecskéjének), az ember valódi «Énjének» nevezték, amelyet csak intuitív szinten lehet megérteni. A perzsáknál (a zoroasztrizmusban) az ember halhatatlan lelkét «fravasi»-nak nevezték (egyébként ez az avesztai «fra-vart» — «választást megvalósítani», és a «pra-vart-ti» — «előre létezni» szavakból származik), vagyis, ami az ember születése előtt létezik, és nem hal meg a halála után. Ráadásul, említették, hogy a

fravasi, mint a lélek megtestesítője, nőnemű. És szárnyas korongként (faroar) ábrázolták. Mellesleg, ez a szimbólum ismert volt már az ókori egyiptomiak számára is. Úgy tartották, hogy a jó Ahura Mazdá istenhez való felemelkedéskor a fravasi három szakaszon megy keresztül – humat, hukht és hvarest, ami óperzsából fordítva «jó gondolat», «jó szavak», «jó cselekedet»-et jelent.

A görögök a lelket «pszükhé»-nek (psyche) nevezték, ami gyökerében szintén «leheletet» jelentett. A lehelet fogalmát pedig a széllel, a szárnyalással hozták összefüggésbe. És a lelket nemcsak repülő madárként ábrázolták, mint az egyiptomiak, hanem pillangóként is, ami a lélekhez hasonlóan megfelelt a «Pszükhé» szónak. Később ez a görög elnevezés átkerült a latin nyelvbe, és már «animá»-nak (anima, animus) kezdték nevezni...

Nyikolaj Andrejevics érdeklődve szólt közbe:

— Tehát a latin «reanimáció» szó nem egyszerűen «újraélesztést» jelent?

— Teljesen igaz. Nagy vonalakban ez a lélek visszatérésének kísérlete.

De a mi Kosztyikunkat nyilvánvalóan más kérdés foglalkoztatta. Megvárva, amíg a Szenszei válaszol, a srác kíváncsian kérdezte:

— Hát hogyan nevezték az ókori egyiptomiak a lelket?

— Bá, — válaszolta a Szenszei.

Kosztyik, láthatóan, ahogy mi sem, nem teljesen értette, és meglepetten kérdezett vissza.

— Bá? És csak ennyi? Egyszerűen Bá?!

— Igen, — mondta mosolyogva Szenszei, Kosztyik zavartan mulatságos arcára nézve, — egyszerűen «Bá».

Zsenyika azonnal a maga módján reagált erre a közlésre, és oldalba bökve Sztászt, kijelentette:

— Íme, látod, te meg nekem: «Micsoda bizalmaskodás?!», amikor tárt karokkal fogadlak és tiszta szívből

kiáltom: «Bá! Micsoda emberek!» Én, érted, tudat alatt, óegyiptomi nyelven üdvözlöm a lelkedet.

— Tudat alatt... — utánozta őt humorral Sztász. — Hát honnan lenne neked tudatalattid? Ahhoz, hogy legyen «alatt», kell lennie «felett»!

De alig nyitotta ki Zsenyka a száját, valószínűleg azért, hogy ellenkezzen a barátjával, Kosztyik újra elkezdte faggatni a Szenszei-t.

— Nem, de tényleg, egyszerűen Bá?

— Természetesen, — bólintott állítólag a Szenszei. — Pontosabban szólva, a «Bá» — a legközelebbi kifejezés a lélek fogalmához. Az ókori egyiptomiaknál a «Bá» jelentette az egyiket az öt elemből, amelyek az emberi lényt alkotják. A Bá-t madárként ábrázolták — emberfejű sólyomként, amely a két világ, a földi és a túlvilági között repült. A Bá-t, mint lelket, szintén minden ember életerejének megtestesüléseként tartották számon, amely haláluk után is tovább létezik.

— És mi ez az öt elem, amelyek az emberi lényt alkotják? — érdeklődött már Viktor.

— Ez éppen az emberek által kissé megváltoztatott ősi tudás. Vagyis, lényegében, ez az öt elem nem más, mint az ember szerkezetének, Szellemi és Állati kezdetének jellemzése.

— Nagyon érdekes, — mondta Nikolaj Andrejevics ismét izgatottan.

A Szenszei a figyelmesen hallgató társaságra nézett, és így szólt:

— Nos, ha ekkora érdeklődés van a kérdés iránt, akkor parancsoljatok... Az egyik elemet az ókori egyiptomiak, ahogy már tudjátok, Bá-nak nevezték — léleknek, amely a Szellemi kezdet alapját képezi. A Bá-t gyakran ábrázolták sólyomként, emberfejjel és elé helyezett égő mécsessel, a Bá a mennyekhez való tartozásának szimbólumaként. A nép körében élt a hiedelem, hogy a csillagok a boldog Bá-k — Nut, a csillagok anyja lelkeinek kis mécseseinek halmaza. —

A Szenszei szünetet tartott, és tisztán megismételte. — A csillagok anyja! Jegyezzétek meg ezt, a későbbiekben megértitek, miért van erre szükség. Ezenkívül, az ókori egyiptomiak isteneiket is felruházták Bá-val. Például, az Orion csillagképet nem másnak, mint Ozirisz isten lelkének nevezték. Szóthisz, vagyis a mi Szíriuszunk, Ízisz istennő, Ozirisz hűséges feleségének lelke volt... Ezt is jegyezzétek meg magatoknak.

A Szenszei egy kicsit hallgatott, valószínűleg lehetőséget adva nekünk, hogy jobban megértsük a hallottakat, majd folytatta:

— A második elem, amely az emberi lényt alkotja az ókori egyiptomiak hiedelmei szerint, az «Ah», vagy ahogy még nevezik, «Ab». Az Ah «szellemet», «boldogot», «megvilágosodottat» jelent, vagyis az egyiptomi «ah» — «fényleni, sugározni» szótóból származik. Az Ah-ot az ember és a ragyogó életerő közötti összekötő kapocsnak tekintették. Úgy tartották, hogy a halál után az Ah elhagyja a testet, hogy csatlakozzon a csillagokhoz. Még egy ilyen kifejezés is létezett: «Ah — az égbe, test — a földbe».

Az Ah-ot élénk tollazatú madárként ábrázolták — íbiszként, amelyet az egyiptomiak tulajdonképpen «ahu»-nak, vagyis «fénylőnek» is neveztek. Ezenkívül, az Ókori Egyiptomban tisztelték Thot-ot — a tudás istenét (valamint az isteni erő és a lélek hordozóját), akit íbiszfejű emberként vagy teljesen íbiszként ábrázoltak. Úgy tartották, hogy felesége, Szesat, minden ember életének részleteit feljegyezte a Mennyei Fa leveleire.

Zsenya nem tudta visszatartani a tréfás megjegyzését:

— Nahát, csupa tollas: sólyom, íbisz!

Amire a Szenszei válaszolt neki:

— A tollasok — azoknak valók, akik csak a külsőt érzékelik, de nem látják a belsőt... Az Ah-ot úgy is értelmezték, mint szellemet, amely az egyén akaratát és vágyát szimbolizálta. Később ezt a «szellemet» elkezdtek a szív (hati) «szellemével» asszociálni. Emiatt

keletkezett a zavar a hagyományokban, hogy a halál után, amikor az ember a túlvilági ítélőszék elé került Ozirisz színe előtt, éppen a szívét, amely állítólag az emberi cselekedetekért felelős, nem pedig az ember Ah-ját (az akarat és a vágyak szellemét), kezdték a mérlegre helyezni a Bá lélek jelenlétében, ahol ellensúlyként az igazság, az igazságosság és a rend istennője — Maat szolgált.

— És az ókori egyiptomiaknál volt túlvilági ítélőszék? — csodálkozott Andrej.

— Természetesen, — válaszolta a Szenszei. — Ozirisz istent napistennek tartották, aki halála után a túlvilág legfőbb bírója lett. Ő, hitük szerint, döntött az ember lelkének további sorsáról, hová irányítsa: az Ialu (vagy ahogy még mondják, Iaru) mezőkre, vagyis a mi «paradicsomunkba», amelyek az ókori egyiptomiak elképzelése szerint a keleti égbolton voltak, vagy átadja a szörnyetegnek felfalásra, úgymond, a «pokolba».

Nos, amikor megtörtént az igazi tudás eltorzítása, a dolog odáig fajult, hogy a papok, hogy jelentőséget adjanak maguknak, a következőt kezdték sulykolni az emberekbe: hogy az ember elkerülje ezt a «mérleges» próbát a túlvilágon, és hogy ne aggódjon amiatt, hogy a halál után az anatómus, boncolva a holttestét, véletlenül megsértheti a szívét, vagy egyáltalán megfoszthatja a testet ettől a fontos szervtől, tartalék szívvel kellett vásárolni a papoktól, az általuk «szkarabeusz-szívnek» nevezett, amelyre mágikus formulákat írtak.

— Vicc! — mosolyodott el Vologya a sráccal.

— Igen, vicc, — mondta szomorúan a Szenszei. — Az emberi butaság olyasmit talál ki, hogy utána csak nevetni lehet, a könnyeket törölgetve.

Nyikolaj Andrejevics, elgondolkodva, összegezte:

— Tehát, a torzítás már akkor megtörtént. Nyilvánvalóan, a keresztények ezt átvették az egyiptomiaktól... És mik voltak az elsődleges ismeretek? Mi rejtőzött az «Ah» fogalma mögött?

— Hát minden nagyon egyszerű, — mondta a Szenszei. — Az az erő, amelyet az ember «akaratának» neveznek, és amely az elsődleges lökést adja a különböző vágyak megvalósításához, csak harminc százezerben függ az anyagtól, vagyis az agy működésével kapcsolatos folyamatoktól. A többi megnyilvánulása inkább a finom anyaggal kapcsolatos, egyszerűbben szólva, az ember energetikai-anyagi világával, azaz aurájával, lelkével, az agatódémon és a kakodémon központjaival. Ez az erő, mint összekötő kapocs, egyedülálló tulajdonsággal rendelkezik: minél gyakrabban összpontosítod valamire, annál jobban növeli az energiatest (amelyből a gondolatok is állnak) átalakításának potenciálját konkrét tettekké, eseményekké akár anyagi, akár szellemi síkon, a választásodtól függően. Mellesleg, éppen ezek miatt a specifikus tulajdonságok miatt, hogy bármit teremthet az akaratával, az ókorban ezt az erőt az értelem hangjának, «a benned lévő istennek» nevezték. És később, hogyan csak nem nevezték: az értelem összpontosításának, a tudat tárházának, amely egységet alkot a nyelvvel és az akarat hordozójával.

— Nem, de miért hozták ezt mégis összefüggésbe a szívvel?

— Ősidők óta az akaraterő összpontosítása központjának éppen a napfonatot tartották. És ez kapcsolódott a «Lótuszvirág» szellemi gyakorlatának végzéséhez is. Mivel éppen ezen a helyen található a lélek, amely csak az ember finom energiamateriális struktúráival van kapcsolatban, de semmiképpen sem közvetlenül a test anyagával. Nos, az embernek az az állapota, amikor egyesíti akaraterőjét (és így gondolatainak céltudatosságát) a lélek vágyaival, szellemi érettségnek számított.

Ezenkívül, ősidők óta úgy tartották, hogy az akaraterőt bizonyos mértékben befolyásolják, a mi nyelvünkön szólva, az érzések és az érzelmek. És ismét ezt a

hatást ennek a területnek tulajdonították. Részben ez igaz. Ami pedig a szívet illeti... Hiszen a szív — a szervezet központi pumpája, amely a vért pumpálja. A vér pedig — különleges, nagyon nem egyszerű folyadék, és minden modern tudás ellenére, még messze nem ismert. Azok az alapvető erők, mondhatni energiák, amelyeknek az egyesülése ennek a folyadéknak az anyagi szerkezetének kialakulásához vezet, az egyik fő elemei az ahrimani rendszernek, egyszerűbben szólva, a... — a Szenszei elgondolkodott, valószínűleg a szavakat keresve, — nos, mondjuk úgy, hogy érthetőbb legyen, az «anyag programozásának» rendszerében.

— Érdekes információ, — mondta élénken Nyikolaj Andrejevics, és azonnal a szomjazó tudós türelmetlenségével tette hozzá. — És erről lehetne részletesebben?

— Az információ érdekes, — értett egyet vele a Szenszei. — De erről a kérdésről most részletesebben nem lesz szó. Még nem vagytok készek rá.

Őszintén szólva, kissé meglepődtem a Szenszei kategorikus válaszában. Hiszen, nem valaki közölünk kérdezte, csak úgy, kíváncsiságból, hanem egy olyan ember kérdezte, aki hosszú ideje foglalkozik tudománnyal, és akinek ezek az ismeretek nyilvánvalóan hasznosak lennének a munkájában. De a Szenszei úgy mondta, mintha elvágta volna, mintha még csak hallani sem akart volna ellenvetést ezzel kapcsolatban. És arra gondoltam: ha így válaszolt, akkor ennek komoly oka kell hogy legyen, tehát ezek az ismeretek valóban nagyon komolyak, és bizonyos szellemi érettséget és felkészültséget igényelnek még egy olyan okos és gyakorlatias ember számára is, mint Nyikolaj Andrejevics.

Válaszolva a doktornak, a Szenszei rövid szünet után folytatta, mintha mi sem történt volna, az ókori egyiptomiakról szóló történetet.

— Nos, ami a szívet illeti... Az Ókori Egyiptomban voltak ismeretek, de amikor mindez elkezdett vallássá válni, a papok szándékosan eltorzították őket. — És

humorral hozzátette: — A neuronokat ugyanis szabad szemmel nem látod, és az akaraterőt sem foghatod meg a kezdeddel. Így hát, a papok úgy döntöttek, az «Ah» fogalmát a szívnek tulajdonítják, annál is inkább, hogy a nép körében különböző kifejezések voltak használatban, amelyek költőien az érzéseket a szívvel hozták összefüggésbe. Mégiscsak teljesen kézzelfogható szerv, és szintén gyakorlatilag a központban van. És ki az a laikusok közül, aki észreveszi ezt a helyettesítést? Cserébe íme, itt a kézzelfogható anyagi bizonyíték, «az emberi akaraterő és vágyak megtestesülése», amelyet a halál után a különösen kíváncsiak láthatnak is, és meg is foghatnak. Mondhatni, lenyűgöző szemléltető reklám, amely nagyon hamar kolosszális bevételeket kezdett hozni a papoknak. Így indult el a torzítás tömeges másolása.

— Hát igen, az emberek azok emberek, — sóhajtott Nyikolaj Andrejevics.

— Hát ez az.

— Nos, az egyiptomiak aztán tudnak! — mondta gúnyosan Szlávik.

— Az ismeretek ilyen materializálása sok népre jellemző volt, — jegyezte meg a Szenszei.

— Érthető, — nyújtotta el Andrej. — Ezt úgy hívják — Ahriman minőségi munkát végez!

Kosztyik, látva, hogy a beszélgetés megint nem arról folyik, ami őt érdekelte, legyintett Andrej felé:

— De várj már! — És már a Szenszei-hez fordulva, újra elkezdett faggatózni: — Tehát, mi derül ki... Az őt elem, amelyek az ókori egyiptomiaknál az emberi lényeket alkották: Bá — lélek, Ah — az akarat és a vágyak ereje... És a többiek?

— A többiek? Nos, ez a Ká — az elem, amelyet az ember szellemi hasonmásának tartottak, az ember életereje («lehelet», «szellem»), amely születésekor adatik neki, és a fizikai halál után a halott kísérelője a túlvilági birodalomban, majd elhagyja őt. Úgy tartották,

hogy a Ká az emberrel együtt születik és nő fel, átvéve annak erényeit és hibáit. A Ká létezhet a testtől függetlenül, például, felemelkedhet az égbe, és ott beszélgethet az istenekkel, vagy egyszerűen mozoghat a földön. A Ká jelét felemelt, könyökben behajlított két kézként ábrázolták (gyakran ezt a jelet a hasonmás fején helyezték el), ami bizonyos mértékig emlékeztet az «ölelni, átfogni» jelentésű hieroglifára. Az embernek a Ká többszörösségét tulajdonították, vagy ahogy még nevezték őket, Káu-kat.

— Hasonlít az ember asztrálestére, — feltételezte Nyikolaj Andrejevics.

— Hát miért hasonlít? Az is. Csak az ókori egyiptomiak ezenkívül még a Ká többszörösségének fogalmába belegyömöszölték az aura védő funkcióit is. De nem ez a lényeg. Alapvetően, többé-kevésbé helyes irányban értelmezték. A Ká-val kapcsolatban, mint az ember asztrálestével, például, úgy tartották, hogy a Bá a Ká-ban lakik, és képes testetlenné vagy testessé válni. Bár a szerkezete szerint a Bá-t inkább az éteri szubsztanciához sorolták...

— Hát ezek az egyiptomiak nem voltak annyira... olyanok, — változtatta meg azonnal a véleményét Szlávik.

A Szenszei pedig folytatta a történetét:

— Még egy elem, amely az emberi lényt alkotta, a Hát volt — az ember fizikai teste.

— Ó! — kiáltott fel örömmel Kosztyik. — Én már aggódni kezdtem, volt-e náluk a test fogalma vagy sem?!

A Szenszei alig észrevehetően elmosolyodott és hozzátette:

— A «Hát» szóval az ókori egyiptomiak nemcsak a fizikai testet jelölték, hanem mindazt, aminek sajátja a bomlás... És végül, még egy elem, amely a triádot alkotta a Ká-val és a Hát-tal, a Hu volt.

— Hu?! — kérdezett vissza meglepetten Zsenya az idősebb srácok mosolya kíséretében.

— Igen, Hu, — erősítette meg mosolyogva a Szenszei. — A Hu az ókori egyiptomiaknál eredetileg az értelmes erőt jelentette, amely a testre gyakorolt hatása szerint csak a Bá fogalmával volt összehasonlítható. Később, ez a kifejezés «a lélek nem legjobb részévé» alakult át, amely a Hát és a Ká révén él, és a fizikai testtel, vagyis a Hát-tal együtt hal meg. A mi nyelvünkön szólva, ez az Állati kezdet.

Kosztyik döbbenten mondta:

— Tehát, mi derül ki, az Állati kezdet fogalma ismert volt már ilyen távoli ókorban?!

Az idősebb srácok nem bírták ki, és felnevettek vagy ettől a kérdéstől, vagy a srác döbbenten komikus arkifejezésétől, Zsenyka pedig még «olajat is öntött a tűzre»:

— Hát mit vártál? A Hu az Hu minden időben és népnél! Ahogy Hu volt, úgy Hu is maradt, és nincs hová menekülni előle.

Ezek után a szavak után a társaság egyszerűen gurult a nevetéstől. És a legjobban a Szenszei nevetett, ahogy mondani szokás, «könnyezve». A srácok kezdték elárasztani Kosztyikot a vicceikkel, amíg végül Nyikolaj Andrejevics újra nem kezdte el a beszélgetést.

— Valahol már találkoztam a «lélek kettőssége» fogalmával, de nem emlékszem, pontosan hol.

— Ó, hát ebből a jószágból rengeteg van a világ különböző népeinek hiedelmeiben, — jegyezte meg a Szenszei. — Például, Indiában a dzsainizmus vallást követő embereknél vannak olyan fogalmak, mint a dzsíva — vagyis a lélek, a szellemi kezdet, és az adzsíva — vagyis az anyagi kezdet. Ezek az emberek úgy vélik, hogy a környező világban a dzsíva mindig kapcsolatban áll az adzsívával, és nem egyszerűen kapcsolatban, hanem be van zárva és rabszolgasorba van hajtva általa.

Vagy vedd például, az ókori kínaiak elképzeléseit az emberről. Náluk úgy tartották, hogy az emberben, a többi lélek mellett, van két különleges: Hun és Po. A Hun lélek, véleményük szerint, az ember szellemi kezdetét irányítja, és a «Jang» erőkkel áll kapcsolatban. A test halála után ez az értelmes kezdet jó szellemmé, Senné változik, és egy idő után elrepül az égbe. A Po lélek az ember testét irányítja, vagyis anyagi, állati lényegét, és a «Jin» erőkkel áll kapcsolatban. Ez az alacsonyabb érzéki kezdet, amely a testtel együtt hal meg, és a holttest mellett marad Gui szellem képében a teljes bomlásáig, majd a földbe megy és feloldódik. Ráadásul, az élő ember teste az egyetlen szál, amely a Hun-t és a Po-t összeköti. A test halála a szétválásukhoz vezet. Mellesleg, a maga idejében az ókori kínaiaknál léteztek tömeges tavaszi szertartások, ahol a Hun-t és a Po-t hívták. Ezen szertartások alapján az a hiedelem állt, hogy éppen a Hun és a Po egyesülése ad életet és természetesen termékenységet.

— És mik azok a többi lelkek ezen a kettőn kívül? — érdeklődött Viktor.

— Hát majdnem ugyanaz, mint az egyiptomiaknál, csak kissé más értelmezésben. A Lin, például, az ókori kínai hiedelmek szerint, a lélek, amely minden lényben és dologban megtalálható; a csi — életerő. Vannak a belső szervek és a testrészek szellemei is. Valamint, ahogy már hallottátok, — Sen — a halott jó szelleme, Gui — a halott gonosz szelleme.

— Érthető, — bólintott Viktor.

Zsenya pedig horkant egyet, és humorral a hangjában mondta:

— Én meg azt nézem: és miért van a kínaiaknak olyan nevük, hogy Hun Lin meg Hun Po?! Azt hittem, hogy így káromkodnak, anyázzák meg apázzák egymást. Gondolom, mennyire kell szeretni az embert, hogy ilyen nevet adjanak neki! De hát erről van szó! — És Sztászra sandítva, mosolyogva hozzátette: — Hát

igen... Így, Sztász, ha Kínában születnél volna — most sokkal illőbb neved lenne, például, Sztász Hun Po!

— Ide figyelj te, Hun Zsen Po, hát te már kikészítettél a történelmi Hazád propagandájával! — mosolyodott el Sztász.

— A történelmi Hazám?! — rezzent össze hazafias érzéseiben Zsenyka, akinek szláv alakja egyáltalán nem emlékeztetett a «Mennyei Birodalom» lakójára. De a srác azonnal levetette a gögjét, és hunyorítva, jóindulatúan meghajolva bólogatott Sztásznak:

— Hát Isten hozott... a vendégségben,...

— Hát?! Aaa, hát te csukcs vagy! Na, bocsáss meg, testvér, hogy megbántottalak. Én meg azt hittem, kínai vagy, — nevetett fel a többiekkel együtt Sztász.

— Hát nem ta-láltad... el, vagyis nem ta-láltad... el! Én — kínai csukcsa vagyok, hát!

Zsenyka újra megnevettette a társaságunkat a bohóckodásával. Egész zápornyi vicc zúdult rá, de a srác kitartóan háritotta őket, átváltozva a neki tetsző «kínai csukcsa» képébe. A vidám öt perc ugyanolyan váratlanul ért véget, ahogy elkezdődött. Nyikolaj Andrejevics kérdezett valamit a Szenszei-től a szellemi kezdettel kapcsolatban. Sajnos, a srácok nevetése miatt Zsenyka újabb válaszára nem hallottam, pontosan miről szólt a kérdés. De válaszolva rá, a Szenszei a következőt mondta:

— Talán szentelek ennek a témának még egy kis időt, és elmesélek egy kínai példázatot ezzel kapcsolatban...

A srácok elcsendesedtek, és érdeklődéssel kezdték hallgatni a példázatot.

* * *

— Egyszer réges-régen élt Kínában egy Tang-Cia-O nevű bölcs. Sok évet élt, sokat tudott arról, mi történik a földön és a csillagok között. De az emberek között a legbölcsőbbnek tartották, mert sokat tudott arról, mi történik az emberben belül. Egyszer eljöttek

hozzá a tanítványai, és szokatlan munkában találták. A kertben egy fa mellett, amely alatt a bölcs gyakran pihent és elmélkedett, éppen befejezte a sír ásását saját magának. Megijedtek a tanítványok, és elkezdték kérdezni, miért tette ezt a halála előtt, az ég által kijelölt idő előtt. A bölcs így válaszolt: «Hogy emlékezzek a Nyugalomra». Csodálkoztak a tanítványok, és megkérték Tang-Cia-O-t, magyarázza el bölcs szavainak értelmét. És ő elmesélte nekik a következő történetet. «Ma leültem pihenni a fa mellé, és elkezdtem elmélkedni a földön leélt életemről. És annyira elmélyedtem az elmélkedésben, hogy láttam, amint Hun lelkemből kivált a jó Sen szellem, és Po lelkemből kivált a gonosz Gui szellem. Leültek egymással szemben, és beszélgetni kezdtek.

Gui helyeslő hangon javasolta Sen-nek:

– Hát jó lenne még egyszer élni!

– Minek? – csodálkozott Sen szellem. – Csak a bolond tér vissza, miután befejezte fárasztó és nehéz útját és odaért a ház ajtajához, hogy újra megtegye ezt az egész utat.

– De mégis, jó lenne még egyszer élni! – mondta vidáman Gui.

– Minek? – ismételte újra a fáradt Sen. – Hogy mint a mormota, kiugorj a bölcsőből és elbújj a sírba? Nem, bárcsak véget érne már ez a megvetendő létezés.

Gui szellem szomorúan sóhajtott, és így szólt:

– De mégis jó lenne még egyszer élni!

– Magyarázd el, minek? Hogy újra megismerd, mik a szenvedések, betegségek és nélkülözések? Hiszen az élet – örök szomjúság és kimondhatatlan kín!

Gui szellem teljesen elpityeredett:

– Jó lenne még egyszer élni!

Hallgatva őket, egy pillanatra hirtelen megsajnálta Gui szellemet, hiszen ő a testtel együtt meghal, és visszavonhatatlanul feloldódik a földben. És abban a pillanatban arra gondoltam: «Igen, jó lenne még egy-

szer élni!» És ugyanabban az órában mintha öntudatlanságba estem volna. Gui szellem felkapott, és vidáman vitt a sötétségen át az új életbe, a fülembé súgva: «Igen, igen, igen! Jó lesz még egyszer élni! Visszaadom neked az ifjúságot, örömmel töltöm meg a létezésedet, olyan tudást adok neked, és olyan mesterségekre, művészetekre tanítalak, hogy az életünk luxusban és élvezetekben fog telni».

— És milyen fizetséget kérsz érte? — kérdeztem aggódva. — Nem a Hun lelkemet?

— Ó, nem! — ujjongott örömmel Gui szellem. — A Hun lelked a tied! Miatta ne aggódj. Ő úgyis követni fog téged, és félelem és aggodalom nélkül járod végig az életedet. De egy feltételem van, egy egyezségem: én mindig egy lépéssel előtted fogok járni.

Gondolkodtam, és nem látva ebben semmi rosszat, beleegyeztem:

— Jól van.

És azonnal sűrű erdőben, a legáthatolhatatlanabb bozótban találtuk magunkat. Gui szellem bátran elindult előre, szétnyitva számomra a szűrős ágakat, méghozzá úgy, hogy szabadon mozogtam, még csak meg sem sebesültem. És arra gondoltam: «Milyen buta ez az én Gui szellemem. Hadd menjen csak elől. Ez nagyon is jó nekem. Hadd végezze el helyettem az egész piszkos munkát, én meg csak élvezni fogom az életet».

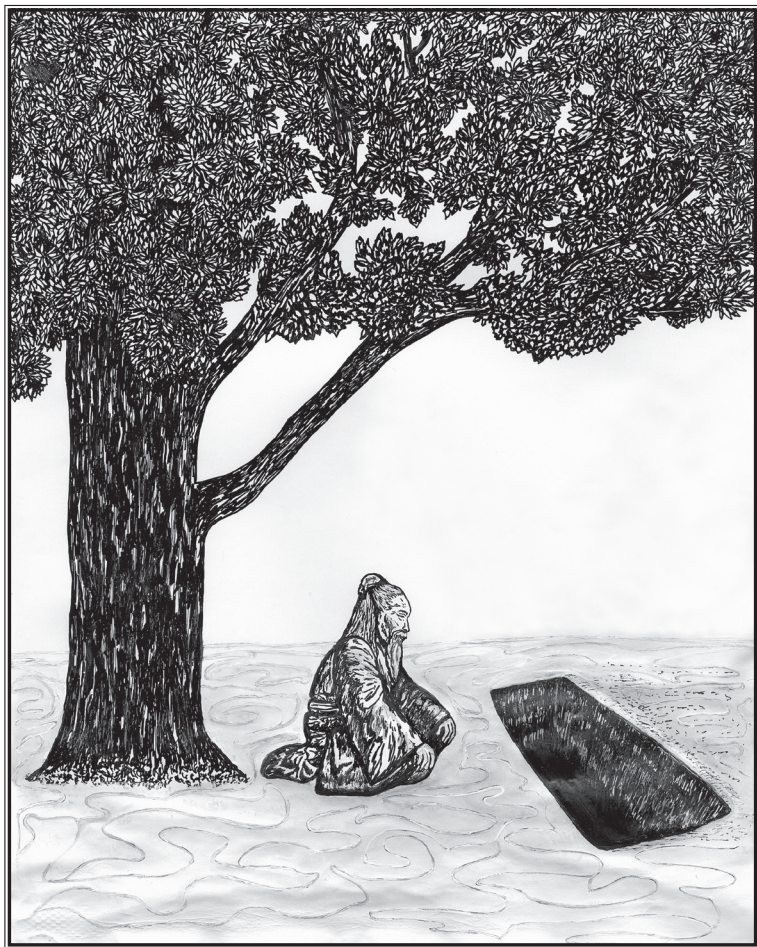
Eljutottunk a hatalmas sárkány lakhelyéhez. Először Gui szellem lépett hozzá, és a sárkány, megérintve őt a fullánkjával, azonnal megtöltötte erővel. Láttam, hogy az én szellememnek semmi baja nem lett, és én is odaléptem a sárkányhoz. Megérintette fullánkjával a testemet, és az fiatal lett. A sárkány a farkával a földre csapott, és a velünk együtt megfiatalodott világban találtuk magunkat, ahol csodálatos virágok mámorító illata áradt, ahol rendkívüli madarak énekeltek csodálatosan. Megörültem az élet teljessége érzésének, és az emberek közé mentem.

Ahogy Gui ígérte, úgy is történt. Felruházott engem a tudásával. Egy pillanat alatt kiemelkedtem az emberi üresség öröme közepette, mindenkit meglepve mester-ségbeli és művészeti tudásommal. Csak éppen akarat nélküli szolgája lettem az én Gui szellememnek. Hiszen bármit is gondoltam, Gui szellem gondolatai mindig uralkodtak bennem, bármit is mondtam, az én Gui szellemem szavai repültek ki elsőként. És bármit is tettem, a cselekvés kezdeményezője mindig az én gonosz Gui szellemem volt. És semmi jót nem tudtam tenni a Hun lelkemért: sem gondolattal, sem szóval, sem tettel. Még csak egyedül sem tudtam maradni vele, hogy megtaláljam önmagam és az utamat. És elhalványult az egész világ a szememben. Nem éreztem többé a virágok illatát és nem hallottam a madarak énekét. Megértettem, hogy becsapott engem a gonosz Gui szellem, mert megengedtem neki, hogy egy lépéssel előttem járjon, akarat nélküli szolgájává válva, és ezzel rabszolgasorba döntve hatalmában a Hun lelkemet. És keserűen megbánva a tettemet, sírva fakadtam. Hiszen, akkor a fa alatt csak egy lépést kellett volna tennem, hogy megtaláljam a Hun lelkem számára a Nyugalmat és a Harmóniát.

Ebben a pillanatban magamhoz tértem és megvilágosodtam, megértve a lényegét. Fogtam az ásót, és elkezdtem sírt ásni a testnek és a Gui szellemnek, hogy minden nap, idejőve, egészen a halálomig emlékezzen a Hun lélekre és az ő Nagy Nyugalom Házára».

Csodálkoztak a tanítványok az őszinte történetén. És Tang-Cia-O elmondta nekik a bölcsességet: **«Az emberi hiábavalóság terméketlen. Az emberek sietnek, szenvednek a félelmektől és a dühtől, amelyeket a Po sugall. Eközben, a Nagy Tao isteni nyugalomban van. Aki vágyakkal rendelkezik és gondol rájuk, újra megszületik ebben a világban vágyai miatt. És csak az, aki tökéletes szellemben, szabad a vágyaktól és a félelemtől, ismeri meg a Nagy Tao tit-**

Anasztázia Novih rajza
«Egy lépéssel önmagam előtt»

kát és örökre elhagyja ezt a világot. A bölcs ember a Felsőbb megértésének útján jár az önelmélyülésben és a szellemi megtisztulásban egy lépéssel önmaga előtt, és a Hun vezeti őt. Mert mindent a Felsőbb törvényei határoznak meg. A Felsőbb irányít mindent, ami létezik, és mindent, ami létezik, a tökéletesség felé vezet. A tökéletesség pedig feltételezi a végső cél – a Nyugalom elérését. Mert a Nyugalom a rejtett szellemi forrása».

És Tang-Cia-O kimondta a bölcs szavakat, amelyek megmaradtak az évszázadokban: «Ha el akarod érni a Nagy Tao Nyugalmát, emlékezz, hogy a születés a halálhoz vezet, de csak a halálon keresztül lehet eljutni az élethez».

Elmesélve ezt a példázatot, a Szenszei vizsgáló tekintettel nézett ránk. Mi pedig csendben néztünk rá. És bár csend lett, a fülemben még mindig csengett a Szenszei hangja, amely az utolsó mondatot mondta: «...emlékezz, hogy a születés a halálhoz vezet, de csak a halálon keresztül lehet eljutni az élethez». «Milyen pontosan van megfogalmazva, – gondoltam. – Hiszen, még az én életemet is véve: ha a Sors nem szembe-sített volna ilyen reálisan a Halál közelségével, valószínűleg soha nem értettem volna meg, mi az igazi élet. Ezek a szavak egyszerűen univerzális segítséget jelentenek annak, aki a szellemi úton jár! Például, ha az anyagi vágyaimat nézzük, akkor kiderül, hogy amikor megszületnek bennem, előbb vagy utóbb kezdem megérteni ezeknek a vágyaknak az értéktelenségét és ürességét, vagyis lényegében ezek a vágyak meghalnak bennem. És amikor abbahagyom az ilyen butaságok utáni vágyat, a figyelmem a valóban fontosabb életértékekre összpontosul. Vagy ha a «vágy» helyett a «félelmemet» nézzük. Ismét csak a különböző félelmek születése bennem arra ösztönöz, hogy végül elkezdem keresni magamban ezen félelmek okát és a módokat, hogyan szabaduljak meg tőlük. Végül, ez

előbb vagy utóbb a félelmeim «halálához» vezet. És megszűnve félni, ahogy a Szenszei mondta, az ember szabaddá válik a félelemtől, vagyis elkezd megérteni, mi az igazi élet. Hát igen, ha globálisan nézzük az emberi lényeket, akkor kiderül: amíg nem fékezzük meg Állati énünket, addig nem érezzük, mit akar a lélek, és miért adatott nekünk ez az élet. Milyen pontosan van megfogalmazva ebben a példázatban: ahhoz, hogy a szellemi úton járjunk, állandóan lépést kell tennünk önmagunk előtt, Egónk előtt, hogy a lelkünk vezessen, akkor soha nem tévedünk az irányban, és előbb vagy utóbb elérjük a rejtett célt».

* * *

A gondolataimat a Szenszei szakította félbe, folytatva történetét:

— ... Íme ilyen elképzelések léteztek a lélekről és az ember egyéb elemeiről az ókori Kínában... Vagy vegyük például, Szibéria török nyelvű népeinek, például, az altájiaknak az elképzeléseit. Ők is gyakorlatilag öt elemet különböztetnek meg az emberben: «körmosz», ami szó szerinti fordításban «nem látó»-t jelent — ez a halott szelleme. Ráadásul, lehetett «aru-körmosz», vagyis «tisza», és lehetett «djaman-körmosz», vagyis «tisztátalan, gonosz». A «körmöszön» kívül létezik a «tin» — a légzés, amely elválaszthatatlan az embertől, a «szür» — kísértet, hasonló, amely elválhat a testtől; a «kut» — az életerő, amelynek ellopása halált von maga után... — És egy kicsit elgondolkodva, mondta: — A görögöknél szintén jelen volt a «test-lélek» dichotómia...

— Mi? — nem hallotta jól Andrej. — Tihotómia?

— Nem, dichotómia, — ismételte a Szenszei, és azonnal magyarázta. — Ez a szó a görög dicta, ami azt jelenti «két részre», és a «tomē» — «metszés» szavakból származik. Vagyis, az egész következetes felosztása két

részre, majd minden rész újbóli felosztása részekre és így tovább.

Nyikolaj Andrejevics bölintott a Szenszei szavainak megerősítéseként, és újra összegezte, levonva valamilyen saját általános következtetéseit.

— Nos, most már legalább egy kicsit érthető, miért azonosították az «Őszövetségben» a lelket a «lehelettel». Nyilvánvaló az egyiptomi forrás.

— Mellesleg, — jegyezte meg a Szenszei. — Figyeljétek meg, az ókori zsidóknál léteztek elképzelések a lélekről és a testről mint egy egészből és oszthatatlanról.

— Igen? — mondta alig észrevehető mosollyal Nyikolaj Andrejevics. — Nos, nyilvánvalóan valakinek nagyon szüksége volt arra, hogy rákényszerítse ezt a véleményt egy egész népre.

— Ebben nincs kétség, — értett egyet vele a Szenszei.

— Várjatok, valamit nem teljesen értettem, — kezdte tisztázni Viktor. — Mit jelent az, hogy «nyilvánvaló az egyiptomi forrás»? Ez azt jelenti, hogy az ókori zsidók lemásolták az ókori egyiptomiaktól, és valahogy elfelejtették megjelölni ezen ismeretek forrását?!

Amire a Szenszei megjegyezte:

— Nos, először is, nem maguk az ókori zsidók mint nép, másolták le, mert tömegükben abban az időben ez egy vad nomád nép volt, amely főként állattenyésztéssel foglalkozott. A zsidó papok «másolták le», akik a zsidókat vezették, és már akkor gyakorlatilag rabszolgaként zsákmányolták ki saját népüket. Másodszor pedig, nemcsak az ókori egyiptomiaktól másoltak.

— Nem, de mégis lemásolták! — hangsúlyozta Viktor.

A Szenszei csak elmosolyodott, és mosolyogva azt mondta:

— Cserébe viszont most lehetőség van az «Őszövetségben» megismerkedni különböző ókori népi mondákkal, történelmi dokumentumok és krónikák töredékeivel, vallási-filozófiai jellegű művekkel ugyan-

azoktól az ókori egyiptomiaktól, suméroktól, akkádoktól, perzsáktól, ókori görögöktől, valamint más népek dogmáival, akik keleti vallásokat tiszteltek.

— A mindenit! — mondta döbbenten Sztász. — Ez aztán a hír számomra! Én meg azt hittem, a zsidók olyan okosak, hogy maguk jutottak el a világnak ilyen megértéséhez.

— Természetesen, okosak, — bólintott a Szenszei. — Mert valóban nagyon okos embereknek kell lenniük ahhoz, hogy így átdolgozzák a fejlettebb ókori civilizációk összes tudását, és bemutassák őket saját vallásukként. És nem egyszerűen bemutassák, hanem később érvényesítsék is az ötletüket az egész világon, kizárólagos jogokat követelve egyetlen hitüknek minden más ellen, hogy meggyőzzék az emberek többségét a zsidó nép különleges jelentőségéről és «kiválasztottságáról» más népek között. Ami pedig elsősorban a zsidó papok utódai klánjának különleges jelentőségét és «kiválasztottságát» jelenti, akik a személyes világalom elérése érdekében saját népükkel takaróznak, mint pajzzsal. Pajzzsal, amelybe évszázadok óta repülnek a kövek a papi vezetés féktelen tevékenysége miatt hatalomvágyó céljaik elérésében. Népük, sajnos, ahogy személyes rabszolgáiként volt náluk, úgy is maradt, és ezektől a «papoktól» a fejfájáson kívül semmi mása nincs.

Szóval, nem egyszerűen okos, hanem nagyon bölcs embereknek kell lenniük ahhoz, hogy önző célokból így alakítsák át a különböző népek hagyományos tudását, néha átépítve azok belső szerkezetét, hogy később annak, aki meg akarja érteni ezt, először meg kelljen tanulnia a zsidó nép nyelvét, történelmét és kultúráját. Ami pedig, elsősorban, azt jelenti, hogy megismerkedjen a vallás fényében nemesített és alaposan megtisztított «történetével» a zsidó papok klánja kialakulásának és «hatalmas szerepének» az egész emberiség fejlődésében.

— Ez pontos! — mosolyodott el Nyikolaj Andrejevics. — Ha elolvasod a Bibliában, ki kit szült, és kitől származik minden nép, akkor kezdesz valahogy kételkedni a nemzeti hovatartozásodban.

A Szenszei vidáman felnevetett a társasággal együtt. Zsenyka itt sem tudta megállni a mulatságos megjegyzéseit.

— Hát persze, ki írta?! Csupa tehetség és önszülő!

— Nem önszülők, hanem őstehetségek, te falusi! — javította ki nevetve Sztász.

— Hát én is ezt mondom, azok, akik magukat szülték, vagyis hozták létre, — magyarázta a barátjának Zsenyka.

Sztász reménytelenül legyintett felé a srácok általános nevetése közepette.

— Hát mit magyarázok neki? Csak két szeme van, és azok is az orra mögött.

Amire Vologya mély basszussal kommentálta mulatságos párbeszédüket:

— Hát ti olyanok vagytok, mint abban a közmondásban: «A vak elcserélte a sükettel a tükröt hárfára».

Barátságos nevetés gördült végig a tengerparton. Amikor a srácok megnyugodtak, Viktor érdeklődött a Szenszei-től:

— Érdekes, és mi van konkrétan a Bibliában az átírásokból? — És őszintén kérte: — Szenszei, hozz legalább pár példácskát, hogy az én vak szemeim végre lássanak.

— Aha! És az én lassú észjárásom is beindult, — tette hozzá humorral Sztász.

— Hát mindig szívesen, — válaszolta készségesen a Szenszei, és magyarázta: — Például, vegyük legalább a legelemibbet, amit könnyen megtalálhattok magatok is. A Bibliában (a Teremtés könyvében) a világ eredeti állapotának leírása mint vízi káosz, a maga idejében az akkád mondából lett átvéve az ősi elem istennőjéről, a világkáosz megtestesüléséről — Tiamatról. Az akkádok

pedig ezeket a legendákat a suméroktól kölcsönözték. Az édenkerti Paradicsomról szóló monda, mint a földön lévő boldog helyről, — ez az ősi sumér monda átdolgozása Dilmun szigetéről, vagy ahogy később az akkádok nevezték — Tilmunról. Dilmun — egy boldog sziget, ősi ország, «tisztá», «világos», «szeplőtelen», amely nem ismeri sem a betegségeket, sem a halált. Hozzá kapcsolódott az egyik legősibb sumér mítosz Enki istenről és az anyaistennőről — Ninhurszagról. Mellesleg, éppen ebből az ősi legendából, eltorzítva magát az értelmet a fordítás pontatlansága miatt, és mindent a maguk módján átalakítva, a zsidó «tolmácsok» megalkották a bibliai történetet Ádámról, a tiltott gyümölcscről, a paradicsomból való kiűzetésről, az asszony teremtetéséről a férfi bordájából. Bár a sumér legendában minden teljesen másképp volt leírva, és alapjában a női kezdet elsődlegessége állt, de egyáltalán nem a férfié... Dilmun szigetére telepítették az özönvíz után Ziuszudrát, akinek neve sumérból szó szerint fordítva azt jelenti «aki hosszú napok életét találta meg». Akkád változatban ennek az embernek a neve úgy hangzott, mint «Ut-napisti», ami már azt jelentette «az, aki megtalálta a lehetet». — Minden világos, a zsidó változatban pedig ez Noé, — jegyezte meg mosolyogva Viktor.

— Teljesen igaz, — bólintott a Szenszei. — Ráadásul, az ő neve már úgy van értelmezve, mint «megnyugtató».

Kosztyik kíváncsian kérdezte:

— És milyen volt a legenda az özönvízzel az ókori suméroknál?

— Mindjárt elmesélem... A zsidó papok ezt a legendát a babiloni mítoszokból másolták le, csak kicsérelték hőseik nevét és beletettek néhány változtatást. Maga a legenda pedig így szólt. A sumér monda szerint Ziuszudra egy híres bölcs fia és városának jámbor uralkodója volt. Az emberek védelmező istenétől, Enkitől tudomást szerzett a közelgő özönvízzel, amelyet az

istenek készültek ráküldeni az emberekre. Enki tanácsára ez az ember épített egy nagy hajót «életet mentő bárka» néven, túlélte az özönvizet, amely hét napig és hét éjszakáig tartott. És utána mint «az emberiség magjának megmentője» megkapta az «életet, mint az istenek» és az «örök lehetet», letelepedve feleségével együtt a boldog Dilmun szigeten... Később ez a monda lett az alapja a babiloni legendának az özönvízről, csak már a főhősöket a maguk módján nevezték. Vagyis, Ziuszudrát már Atrahaszisznak («bölcsességben felülmúló») és Gilgamesnek («ős-hős») nevezték.

Egyáltalán meg kell jegyezni, hogy az özönvízről szóló monda, ugyanúgy, mint a világfáról, az ikermítoszokról szóló, Suméren kívül akkor szétszóródott az egész világon, például olyan ősi civilizációs központokban, mint India, Kína, és ugyanaz az Egyiptom. És minden nép saját neveket adott e legendák főszereplőinek. Még ha a világfát vesszük is, a sumérok hulup-punak nevezték, az ókori babiloniaknál pedig — ez az igazság fája és az élet fája. Az ókori egyiptomiaknál ez a tudás fája — a csodálatos szikomórfa az élet gyümölcseivel, úgy tartották, aki rajta tartózkodik, az istenné válik. A halottat, madár képében, meghívták, hogy szálljon le erre a fára. Rajta táruult fel előtte a nagy titok, amely abban állt, hogy megismerte saját isteni lényegét és származását a főistentől. És egyáltalán, az Ókori Egyiptomban úgy tartották, hogy a halál visszaviszi az embert abba az isteni országba, ahonnan kiüzetett földi életeinek idejére.

Már nem is beszélek Ábel és Káin, Jákob és Ézsau mondáinak megalkotásáról, amelyek az ikermítoszokkal kapcsolatosak, különösen a sumér legendával Enkimdu földműves és Dumuzi pásztor lánykéréséről Inannához, az egyiptomi legendákkal Ozirisz és Széth testvér-istenekről, ahol Széth irigységből, mellesleg hetvenkét összeesküvő társa segítségével, megöli a jó Oziriszt.

Nos, egyszóval és így tovább, és a többi. És ez nemcsak a legendákra vonatkozik, hanem sok rituáléra, szokásra, babonára is, amelyeket az ókori zsidók nomád törzsei átvettek a fejlettebb népektől.

Például, vegyük ugyanazt az Ókori Egyiptomot. A termékenységet ott Ozirisz ajándékának tartották és nagyra becsülték a társadalomban. Az egyiptomiak arra törekedtek, hogy nagy családjuk legyen, hiszen abban az időben nagyon magas volt a gyermekhalandóság. Ugyanaz a férfi körülmetélés ismét gyakorlatban volt Egyiptomban ősidők óta, csak nem csecsemőkorban, hanem fiatal korban, amikor a fiúk hat és tizenkét év közöttiek voltak. És ez tisztán higiéniai okokból volt szükséges, mivel ezek az emberek meglehetősen forró éghajlatú régióban éltek. De semmi több. Ismét csak a disznót az ókori egyiptomiak tisztátalan állatnak tartották, és Széth birodalmához sorolták. Ezért disznóhúst nem ettek. És így lehetne még sokáig sorolni.

— Hát igen, nem tudtam, nem tudtam, — mondta érdeklődéssel Viktor.

Ruszlán, miután meghallgatta a Szenszei-t, egyenesen kijelentette valami követelőző hangon:

— Miért nem tud erről senki?!

Amire a Szenszei teljesen nyugodtan válaszolt:

— Miért «nem tud erről senki»? Sokan tudnak, különösen a szakemberek, akik e kérdések tanulmányozásával foglalkoznak. Egyszerűen egyesek hallgatnak udvariasságból, a többiek — hovatartozásból. — Az idősebb srácok elmosolyodtak. — Úgyhogy, ahogy mondani szokás, aki akarja, az leás az igazságig. Az információ megvan, csak akarni kell...

— Csodálatos, és mikor sikerült az ókori zsidóknak ennyit átvenni a különböző népektől? — mondta ironiával a hangjában Sztász.

— Hát már mondtam nektek, ezek nomád pásztorok voltak, — ismételte újra a Szenszei. — Először a zsidó

papok hajtották népüket idegen földek meghódítására, aztán ezeken a földeken népük az erősebbek foglya lett. És békeidőben is keresniük és választaniuk kellett maguknak a legjobb lakóhelyeket. Ugyanabban az Ókori Egyiptomban mennyit éltek? És egyesek még rokonságba is keveredtek a helyi lakossággal. Vegyük például, az általatos ismert nevek közül ugyanazt az Ábrahámot, úgymond, «az Ószövetség egyik első pátriárkáját», «a zsidó nép ősatyját»...

— Pátriárka-ősatya? Ez azt jelenti, az egyik első a zsidó papok klánjából?! — kapcsolt Sztász.

— Örülök, hogy kezditek érteni a lényegét, — jegyezte meg a Szenszei.

Nyikolaj Andrejevics elmosolyodott és azt mondta:

— Egyszer találkoztam egy nagyon érdekes kérdéssel. Kerestem egy országot egy enciklopédikus kézikönyvben az államokról, és véletlenül a szemem elé került az információ Izraelről. Nos, a történelmi vázlat erről az országról és földjeiről azzal kezdődik, hogy «körülbelül időszámításunk előtt 2000-ben Ábrahám, a zsidó nép ősatya, Palesztinába érkezett Mezopotámiából». Palesztináról pedig egyáltalán egy szó sincs. Csak egy kis megjegyzés számmal Izrael térképén: «Palesztin területek». És ennyi! Meglepett, hogy még csak utalás sem volt arra, ki lakta Palesztinát azelőtt. Amennyire én tudom, azokon a földeken volt az egyik ókori állam.

— Hát mit vártál, — vont a vállát a Szenszei. — **A tömegeknek szánt történelem, sajnos, a legtöbb «tényében» a világpolitika konyháján készül, és ezek a «szakácsok» tálalják fel díszítéssel, úgy-mond, «általánosan elfogadott történelmi koncepciók» formájában.**

— Hát igen, nagy mesterei ők az ilyen fogásoknak!

— Valamit nem egészen értek. Akkor ki volt Ábrahám, az egyik első a zsidó papok klánjából, vagy Jézus megvilágosodott tanítványa? — kérdezte Kosztyik, pró-

bálva tisztázni a dolgot. — Szenszei, te már egyszer mesélted nekünk...

Andrej türelmetlenül félbeszakította:

— Mikor volt az az egyszer?

— Hát emlékszel, jöttek hozzánk edzésre valami szektások...

— Ááá, — nyújtotta el Andrej. — Amikor az újságíró srácuk kereste a találkozást a Szenszei-jel?

— Igen, — bólintott Kosztyik, és újra a Szenszei-hez fordult. — Akkor szóba került Mohamed is. És te, Szenszei, mesélted, hogy Gábiel arkangyal átvitte Mohamedet térben és időben Jeruzsálembe, ahol találkozót szervezett Iszával és megvilágosodott tanítványaival, Ábrahámval és Mózával.

— Teljesen igaz, — erősítette meg a Szenszei. — Így szól a legenda. De a legenda és a valódi történelem — kissé különböző dolgok... A vallás fényében Ábrahám-ból «pátriárkát», «ősatyát», «a hit hirdetőjét», sőt, egyfajta «mártírt» csináltak. Egyszóval, egy legendás, félig mitikus személyiséget, aki állítólag «örök szövetséget» kötött magával Jahve istennel, megerősítve, hogy e «szövetség» jogainak és kötelességeinek örökösei Ábrahám utódai lesznek, akik feleségétől, Sárától születtek, és a «szövetség» jele a hívők számára minden hímnemű csecsemő körülmételése lesz. De ha elvetjük az egész vallási mázat és a túlzásokat, akkor Ábrahám alakja a hívők imádatára nem a semmiből jött létre.

Valóban, időszámításunk előtt a XVIII. században (és nem «körülbelül időszámításunk előtt a XX. században», ahogy ezt most próbálják beállítani), élt egy ember, akit «aburamu»-nak hívtak. Ez egy mezopotámiai név, amely jellemző volt arra a korra. Zsidó változatban ez úgy hangzott, mint «abraham», amely az átlalatok ismert Ábrahám névé alakult át azzal, hogy a két szótagból álló «Ábrám» névhez vallási okokból egy plusz szótagot adtak. Nos, Ábrám Ur városának szülőtte volt Dél-Mezopotámiában (a mai Irak déli részén),

vagyis azon a helyen, ahol egykor réges-régen létezett a sumér civilizáció, amíg a sumérokat «csendben és békésen» meg nem hódították az északi szomszédok — a nomád szemita-akkádok, átvéve a saját módjukon a kultúrájukat. A Bibliában ezt a várost Űr-Kaszdimnak nevezik. Bár megjegyzem, hogy a «Kaszdim» szó csak időszámításunk előtt a VII. században ragadt a városhoz, amikor a város a Káldeus Birodalom, vagy ahogy még nevezték, az Újbabiloni Birodalom része lett, amely időszámításunk előtt 626-tól 539-ig létezett, amíg a perzsák el nem foglalták.

Az ősi Űr város (amelyet még a sumérok alapítottak) nem messze feküdt Babilontól. Ábrám élete idején ez volt az egyik vallási központ. Mellesleg, a mai napig fennmaradt Űr hatalmas zikkuratja (kultikus építmény, amely egyfajta csonka lépcsős torony-piramis formájában épült, templommal a tetején). Abban az időben, ahogy most is, a vallás szorosan összekapcsolódott a politikával. És meg kell jegyezni, hogy ezek a politikai változások idejei voltak. Éppen akkor Babilon kezdett megerősödni, és a Folyamköz politikai központja oda kezdett áthelyezödni. Elötte Űr politikai és kereskedelmi befolyása révén (és abban a régióban az egyik központja volt az indiai és arábiai kereskedelemnek) jelentősebb város volt, mint Babilon. És az Arkhónok egyik támaszpontját képezte.

— Támaszpontját? Milyen értelemben? — nem értette Andrej.

— Legyetek türelemmel. Kicsit később mesélek erről... Ábrám apja — Táré (Terah) helyi pap volt (később a zsidók «bálványkészítőnek» és «bálványimádónak» is nevezik), aki kezében egyesítette a szellemi és világi hatalmat. És mint tudós pap, jól ismerte az asztrológiát, csillagászatot, matematikát és természetesen a nyelvtant. Ezeket a tudásokat adta át gyermekeinek is. Táré egyike volt azon kevés gazdag papoknak, akik közvetlenül kapcsolatban álltak az

Arkhónok körével, vagyis azokkal, akik rejtve próbálták irányítani, mondjuk így, a «nemzetközi politikát», manipulálva a hatalmon lévő embereket. A titkos tartozás ehhez a klánhoz apáról fiúra szállt, vagyis, csak férfiágon. Nos, éppen Táré, akire a «új támaszpontok» kiépítésének ellenőrzését bízta az Arkhónok által megjelölt régiókban, a Táré utódainak későbbi befolyásáról szóló megállapodás alapján, küldte fiát, Ábrámot Kánaánba.

— Igen, messzire küldte, — mondta együttérzően Zsenyka.

A Szenszei csak elmosolyodott az idősebb srácokkal együtt, és folytatta:

— Kánaánban, ahogy ezt a régiót (amely akkor magában foglalta Palesztina területeit is) a zsidók nevezték, az egyik legősibb civilizáció városállamai helyezkedtek el, amelynek virágzása a sumér civilizáció létezésének idejére esett. Hangsúlyozom, hogy ott éppen civilizált városállamok voltak, nem pedig egyszerűen föld, ahol, ahogy most próbálják bizonyítani, «letelepedtek a földműveléssel foglalkozó kánaáni törzsek». És a helyi nép, amely ezeken a földeken élt, közvetlen rokonságban biztosan nem állt a zsidó törzsszel, ahogy ezt az ószövetségi legendákban beállítják: «Noé unokájával és Hám fiával — Kánaánnal», akinek utódaitól állítólag a kánaániak származtak. A zsidó papok, akik az «Ószövetséget» írták, egyszerűen kicserélték a gyökeret.

— Ősi civilizáció Palesztina területén a sumérok idejében? És miért nincs róla a mai napig semmilyen információ? — csodálkozott Nyikolaj Andrejevics.

— Nézd meg a térképen, kinek az ellenőrzése alatt állnak ezek a területek. Magad is olvastad, mivel kezdődik a történelmi vázlat ezekről a földekről. Gondolod, hogy a zsidó papok utódainak előnyös felfedni azt, ami itt volt előttük? Ellenkezőleg, mindenféle módon a saját népüket kötik ezekhez a földekhez, mert ez

elsősorban nekik előnyös. Ráerőltetik azt az állítást, hogy az ókori zsidók a nyugati sémi népek csoportjához tartoztak, amelyek időszámításunk előtt a IV. és III. évezredben Szíriát, Föníciát, Palesztinát lakták. Bár valójában abban az időben a törzs, amelyből ez a nép származott, a Mezopotámiával határos északnyugati területeken nomád életmódot folytatott. De kinek kell most ez az igazság?

Nyikolaj Andrejevics elmosolyodott:

— Hát igen, minél tovább élek ezen a világon, annál inkább meggyőződöm arról, hogy a tudomány, mint egy hűséges kutya, bár gazdája — a Politika — előtt jár, mégis rövid pórázon és szájkosárral.

— És miért volt szüksége az Arkhónoknak erre a Kána... szóval, erre a régióra? — érdeklődött Andrej.

— Ez a régió különösen jelentős volt az ókori világban. Gyakorlatilag Afrika, Ázsia és Európa találkozásánál fekszik, és ennek megfelelően a világ ezen részeinek ókori államaikat összekötő fő szárazföldi kereskedelmi útvonalak találkozásánál. Ez volt a kereskedelmi utak arany kereszteződése.

— Hm, kereskedelmi utak kereszteződése? Hogy hagyhattam ezt figyelmen kívül, — mondta elgondolkodva Vologya. — Most már értem. A kereskedelem — jövedelem. A nagy kereskedelem — nagy jövedelem. Az ellenőrzése — hatalom és befolyás.

— Teljesen igaz. Ez politika... Nos, Ábrám odament családjával, unokaöccsével, Lóttal, gazdag vagyonával, számos emberével, rabszolgájával, jószágával. És csendben, de messze nem mindig békésen, próbálta megerősíteni befolyását ebben a régióban, ahogy később nemesítve írják, «egy nomád pásztor nemzetiségű pátriárkális életét» élte ott.

— Hasonlít a «harci felderítésre», — kommentálta nem mosoly nélkül Vologya.

— Majdnem... Később, a vallási változatban, Ábrám ilyen hirtelen hadjáratát az istenség iránti biza-

lommal és odaadással fogják motiválni, amely követelte tőle, ahogy a «Teremtés könyvében» (12-1) írva van: menj «arra a földre, amelyet mutatok neked». Kiszínezik legendákkal arról, hogy Jahve választottja — Ábrahám — a legfelsőbb és legerősebb kezdetet kereste a természeti elemek világában, és végül meggyőződött a magas szellemi igazságok fényében, hogy mindennek van határa, kivéve a Teremtő Istent.

— Teljesen meggyőző, — vonta meg a vállát Nyikolaj Andrejevics.

— Azonban meg kell jegyezni, hogy Jahvét, mint Istent, a zsidók csak sokkal később kezdték tisztelni, gyakorlatilag ötszáz évvel Ábrahám után, — folytatta a Szenszei. — És Jahve alakja, mint olyan, ezekben a törzsekben a Föniciában széles körben tisztelt Jevo isten kultuszából fejlődött ki. Ábrahám és utódai pedig, átköltözve Kánaánba, a helyi lakossággal való közeledés érdekében elkezdtek tisztelni a kánaániak helyi istenét El-Saddaj néven, ahogy Hebron városában nevezték. A kánaáni El isten («Mindenható»), a helyi lakosság hiedelmei szerint, minden isten élén állt, és a legfőbb tekintélynek számított minden isteni és emberi ügyben. Különböző kánaáni városokban különbözőképpen nevezték, például El-Saddaj («Mindenható»), El-Olam («Örök»), Szálem városában pedig (amelyet később a zsidók Sálemnek, majd Jeruzsálemnek nevezték) — El-Eljon («Legfelsőbb»).

De nem is ez a lényeg. A vallási legendákban a zsidó papok, miközben mindenkinek magas szellemi igazságokról beszéltek, sajátjaikat teljesen másra tanították, különösen arra, hogy a kitűzött cél eléréséhez minden eszköz jó. Ha lesz lehetőségetek, olvassátok el a «Teremtés könyvének» 12. fejezetében a jellemző példákat. Amikor ugyanazon Kánaán földjén éhínség tört ki, Ábrahám átment Egyiptomba, ahol önző megfontolásból, feleségét, Sárát, a húgának kiadva, gyakorlatilag eladta a fáraó háremébe. És ennek köszön-

hetően gondtalanul átvészelte Egyiptomban a kánaáni éhínség minden évét. Vagy olvassátok tovább az unokáiról, ahol a fiatalabb testvér, Jákob felajánlotta az idősebb testvérenek, Ézsaunak, amikor az éhes volt, hogy vegyen tőle egy darab kenyeret és egy tál lencsét Ézsau elsősülöttségéért. Vagy hogyan vette el ugyanaz a Jákob csellel az apjától az áldást, amely Ézsaunak volt szánva. Vagy hogyan írja le a «Teremtés könyvének» 32. fejezete a legendát, amikor Valaki éjszaka küzdött Jákobbal, és megáldva őt, Izrael névvel illette, ami azt jelenti, «istenharcos». A legendában hangsúlyozzák, hogy éppen Jákob válik a zsidó (izraeli) nép ősatyjává... Mellesleg, tudjátok, mit jelent a «zsidók» szó?

— «Zsidók»? Hát valahogy soha nem gondolkodtam ezen, — válaszolta mindenki nevében Nyikolaj Andrejevics. — És mit jelent?

— Ez a szó egy olyan szókapcsolatból származik, amely azt jelenti «átkelni», nem pedig «idegen földről érkezettek», ahogy most próbálják beállítani. «Az idő hídjain átkelők» — így nevezték magukat a legfőbb zsidó papok, akik az Arkhónok kasztjához tartoztak. Röviden ez úgy hangzott, mint «zsidók». És a «zsidó nép» annak a népnek számított, amely ezekhez a «zsidókhoz», vagyis a papokhoz tartozott.

— Hogyan tartozott? Mint egy tárgy? A rabszolgáik, vagy mi? — kérdezte Sztász.

— Hát, valami olyasmi, — mondta a Szenszei.

— A mindenit!

— Szóval... Vagy olvassátok el, hogyan adták el Jákob fiai, egyik testvérük — Júda — javaslatára, testvérüket, Józsefet, hús ezüstpénzért a kereskedőknek, hogy eladják rabszolgának Egyiptomba, azért, mert ő volt az apa kedvence, és rossz híreket vitt neki róluk.

— Hát igen, mindannyian «jók»! — mosolyodott el Vologya.

— Júda?! A testvérek eladták hús ezüstpénzért?! — csodálkozott Viktor. — Tehát a történelem ismétli önmagát!

— Hát azért történelem, — mondta Szenszei. — Mellesleg Józseffel kapcsolatban... Visszatérve a beszélgetésünkhöz arról, hogy a zsidók átvették a tudást az ókori népektől. Még ha nem is érintjük az akkori korántsem legjobb politikai valóságot, hanem kizárólag a legendákra támaszkodunk, ugyanaz a bibliai József, Jákob fia, Egyiptomban lévén, a Bibliában Onnak nevezett városban feleségül vette az egyiptomi Aszenatot — egy Potifer nevű előkelő városi pap lányát. A bibliai On város pedig az ókori világban híres egyiptomi Junu város, vagy ahogy a görögök nevezték, Héliopolisz («A Nap városa»). Abban az időben ez volt az egyiptomi vallás egyik legnagyobb központja. Ez volt a hely, ahonnan Ré napisten kultusza és a világ teremtését leíró legelterjedtebb kozmológia származott.

— És hol helyezkedett el ez a város az Ókori Egyiptomban? — kérdezte Kosztyik.

— Ma ez a hely Kairó külvárosa.

— Értem.

— És József előképe egy valós személy a történelemben? — érdeklődött Nyikolaj Andrejevics.

— Igen. Csak ott minden sokkal egyszerűbb volt. Senki, természetesen, nem adta el ezt az embert rab-szolgának. Egyszerűen ez a hükszoszok uralmának korszaka volt az Egyiptomi államban. Ő pedig egyike volt a habiru klánnak — a szemita eredetű idegeneknek, akik abban az időben elkezdtek politikai súlyt szerezni ebben az országban. Úgyhogy, a történelmi alakot erről az emberről mintázták. A többit kiegészítették különböző mesékkel, többek között, mellesleg, az egyiptomi mesével a két testvérrel (Bata és Anubisz) és a hűtlen feleségről, ezenkívül Inanna istennő Dumuzi miatti sumér siratóinak szimbolikájával, és

így tovább. Úgyhogy Egyiptomból sokat vettek át a zsidó papok.

— És a történet Mózesrel?

— Volt ilyen ügy... Csak nem olyan színes fényben, ahogy ezt most beállítják. Annak ellenére, hogy egy kicsit lefárasztottalak titeket ezzel a témával, mégis részletesebben kitérek erre a történetre, mert nagyon tanulságos és hasonlít egy másik történetre, amelyről kicsit később mesélek. Ez azért van, hogy megértsétek, hogyan íródik a történelem és hogyan jön létre a vallás, hogyan volt akkor, és ami a legfontosabb — mi történik most... Mózes (Mose) Egyiptom keleti részén született, nem messze a Vörös-tengertől. Az, hogy a vallási legendákban maga a fáraó lánya nevelte fel, kihúзва őt a vízből, pontosabban még csecsemőként megtalálva egy kosárban a víz mellett, — ez természetesen kitaláció volt, hogy a főhősnek nagyobb jelentőséget tulajdonítsanak a vallás fényében. És ez a kitaláció Mózes nevének különböző értelmezése miatt jelent meg: a zsidó mašah ige azt jelenti «kihúzzom», az egyiptomi nyelvben pedig, például a koptban, a mose azt jelenti «gyermek». Ráadásul, ez a legenda azért volt szükséges, hogy elrejtse Mózes valódi szüleit, mivel Mózes, ahogy most mondanák, csak félig volt zsidó. Nem messze attól a helytől, ahol született és felnőtt, a Vörös-tengeren túl, a Sínai-félszigeten helyezkedett el a midianiták földje. Amikor Mózes felnőtt, feleségül vette Midián papjának — Jetró (vagy ahogy még nevezik, Reué) egyik lányát. Apósánál élt és neki dolgozott. És meg kell mondani, hogy maga Mózes nem tűnt ki ékesszólásával. Inkább ellenkezőleg, nehéz beszédű volt. Viszont irányítható és végrehajtó. Később éppen ezekért a tulajdonságokért a papok őt állították a zsidók csoportjának nyilvános vezetőjévé.

Akkoriban új politikai átrendeződések történtek a világ «sakktábláján» az Arkhónok játékában. Az Arkhónok tervének megvalósításában sok ember vett részt.

Így történt, hogy köztük volt az átlalatok már ismert Jofró főpap és Áron pap, aki egyiptomi földön élt, és bizonyos tekintélynek örvendett a zsidó körökben. Áront később az írásokban «az első főpapnak a főpapok sorában», «a papi kaszt ősatyjának» fogják nevezni. A vallási legendákban pedig Mózes testvéreként állítják be, világosan megmutatva «másodlagos» szerepét Mózes mellett, hogy ő csak «asszisztált» Mózesnek, mint tolmácsa és hírnöke. Bár valójában ez távolról sem volt így. Áron a papok nemzetségéből származott, akik magukat «tisztá zsidóknak» tartották. És az olyan félvéreket, mint Mózes, mélységesen megvetették, és egyáltalán nem tartották embernek, nemhogy saját testvérüknek. De **az Arkhónok elvei szerint az eszmei szervezők és a tényleges vezetők, akik az Arkhónok ügyét szolgálják, semmi esetre sem mutathatják ki nyilvánosan vezető szerepüket semmilyen ügyben. Titkolózás, rejtély, a vezetők informális irányítása — ez az Arkhónok bármely ügyének három arany szabálya. És ezt az elvet a mai napig használják**, jegyezzétek meg magatoknak. Ugyanezen okból a papi írásokban éppen a nyilvános vezetőt, Mózes emelik ki, és nagyon «szerény szerepet» tulajdonítanak Áronnak, «békéltető, szelíd és lágy» vonásokkal, Jofró papról pedig gyakorlatilag hallgatnak.

Bár éppen Áron és Jofró voltak azok, akik az Arkhónok politikai szándékait végrehajtva az idegen földek meghódítására, hozták össze az egész ügyet a zsidók egy részének (és nem csak nekik!) megszervezéséről és kivezetéséről Egyiptomból «jobb lakóhelyekre». Az egyszerű zsidó népnek, mint mindig, sokat ígértek a papok: szabadságot, jobb életet, jobb földeket. Sokan bedőltek ennek az örökös szívárványos csalinak, és önként mentek utánuk családjaikkal együtt, még csak nem is sejtve, hogy lényegében háborúba és halálba vezetik őket az Arkhónok politikai ambícióiért... A fáraó seregének üldözése, természetesen, nem történt meg.

— Nem történt meg? — csodálkozott Kosztyik. — És mi van azzal a legendával, hogy Mózes, állítólag «kettéválasztotta» a Vörös-tenger vizét, és egyenesen a tengerfenéken vezette át «népét» a másik partra, a fáraó katonái pedig, akik üldözték őket, odavesztek a tengerben?

A Szenszei csak elmosolyodott, és kommentálta:

— Ez csak átdolgozott információ, amelyet a zsidó papok régebbi forrásokból, például, az egyiptomiakból vettek át, amelyek közül néhány a mai napig fennmaradt. Például, az ősi Westcar-papiruszban (amelyet az első tulajdonosáról, Miss Westcarról neveztek el, aki Egyiptomban szerezte meg), van egy úgynevezett «történet a zöld kőről». Ebben az áll, hogy amikor a fáraó a tavon csónakázott, a legszebb lányokat ültetve az evezőkhöz, akik gyönyörködtették a szemét, egyikük véletlenül a vízbe ejtett egy zöld drágakövet, amely a haját díszítette. És a főírnok, aki velük utazott, teljesítve a fáraó kérését, hogy hozza fel a követ a tó fenekéről, varázsigét mondott. A tó vize kettévált, száraz fenéksávot nyitva. A varázsló lement, megtalálta a követ, és visszaadta a lánynak. Íme, egy ilyen történet szolgált elsődleges forrásként a zsidó papoknak saját vallásuk történeteinek megfogalmazásához.

Mellesleg, ebben a papirusztekercsben van egy monda arról is, hogyan tudta meg Hufu király Dedi csodatevő öreg jóslatát a három csecsemőről, akiket Ré főpapjának felesége fog szülni, és akik később elfoglalják a királyi trónt. Hufu elhatározta, hogy megkeresi ezeket a gyerekeket. És hogyan próbálta egy szolgálólány, aki ennek a papnak a házában dolgozott, értesíteni a királyt az «összeesküvésről», de meghalt a Nílus partján, «elkapva és elnyelve egy krokodil által». De a legérdekesebb, hogy ezen a helyen a papirusztekercs elszakadt, ugyanúgy, mint az eleje.

Nyikolaj Andrejevicset mintha megvilágosodás érte volna:

— Várj, nem ezen az információn alapul-e az «Újszövetség» története a jóslatról, Heródes királyról és a csecsemők elleni «vadászataról»?! —A Szenszei csak kissé elmosolyodott. — Most már világos, miért történt ilyen «történelmi» ellentmondás.

A Szenszei bólintott, és hozzátette:

— Megjegyzem, hogy ennek a papirusznak a mondaiban éppen az V. dinasztia megalakulásának idejéről van szó az Ókori Egyiptomban, vagyis az Első átmeneti időszakról, amikor az Arkhónok megpróbálták elpusztítani azokat a szellemi alapokat, amelyeket még Imhotep fektetett le. Jegyezzétek meg ezt. Erről kicsit később beszélünk... Ezenkívül, ami a Mózesről szóló legendát illeti... Abban az időben, amikor az «Őszövetség» írásait kiegészítették és átdolgozták a zsidó papok, ismertek voltak számukra a görög földrajzi hagyományban leírt legendák a Szirboniszi-tó jelenségeiről.

Ami pedig a valós eseményeket illeti... A zsidók, bár hosszú ideig éltek az egyiptomiak között, idegenek maradtak, és nem voltak olyan nagy számú nép az egyiptomiakhoz képest, ahogy ezt a történelemben próbálják beállítani. Ráadásul, sehová sem menekültek. Először minden «jobb életre» vágyó zsidót összegyűjtöttek Mózes szülőföldjén, ahol vallási megdolgozásuk zajlott, a közelgő eseményekre hangoló rejtett üzenettel. A népet az Istenüknek való feltétlen engedelmességre készítették fel, ami elsősorban az őket vezető papoknak való engedelmességet jelentette. És ezt, ahogy mondani szokás, távol az idegen szemektől tették, sivatagos területen, nem messze a Sínai-hegytől.

— Ez ott van, ahol Mózes felolvasta a zsidóknak a tíz híres parancsolatot? Hogy is van, «ne ölj», «ne lopj», «tiszteld apádat és anyádat» és így tovább, — kapcsolt Sztász.

— Dehogyan volt ilyen! A zsidó nép már ismerte ezeket a parancsolatokat, és nem csak ezeket! Az egyiptomiak között élve a zsidók részben átvették a kultúrájukat is. És ebben az országban még az Ókori Egyiptom idejétől kezdve különös figyelmet fordítottak a fiatal generációk erkölcsi nevelésére, mert az egyiptomiak között mélyen élt a hit, hogy éppen gyermekeik adhatnak szüleiknek új életet a túlvilágon a temetési szertartás elvégzésével. Szentül hittek abban, hogy mindenki, aki Ozirisz halál utáni ítélőszéke elé kerül, a becsületesen leélt élete bizonyítékeként el kell mondania az úgynevezett «Tagadás vallomását» vagy a «Halott védőbeszédét», ahol az ember lemondott negyvenkét, ahogy most mondanák a vallási vezetők, «halálos bűnről». Nos, ezek közé tartoztak nemcsak a ma mindenki által ismert parancsolatok (amelyeket állítólag Mózesnek adtak), hanem még olyan specifikus parancsolatok is, amelyek a kereskedelem tisztaságával voltak kapcsolatosak.

— Megjegyzem, hogy ennek a «vallomásnak» volt egyszerűsített változata és egy teljes változata, amikor az ember mind a negyvenkét egyiptomi isten nevét megnevezte, igazolva cselekedeteit. Az egyszerűsített változatban ez például így hangzott. Rövid üdvözlés után a Két Igazság Urához, akit Ozirisznek neveztek, mint túlvilági Bírót, az ember ezt mondta: «Nem követtem el rosszat emberek ellen. Nem voltam kegyetlen az állatokkal. Nem tanúskodtam hamisan az Igazság Helyén... Nem káromoltam... Nem kényszerítettem embereket éhezésre és sírásra... Nem öltem... Senkinek sem okoztam szenvedést... Nem követtem el házasságtörést... Nem használtam trágár szavakat... Nem loptam...» És így tovább. Azt is mondta: «Nem növeltem a súly mértékét és nem csökkentettem belőle... Nem csaltam fél arurával sem. Nem nyomtam le a mérlegserpenyőt. Nem csaltam a mérőónnal». És hasonlóképpen...

— A mindenit! — mosolyodott el Viktor. — Tehát, a zsidó papok csak azt válogatták ki ebből, ami nekik előnyös volt!

— Örülök, hogy már kezdték érteni, és nem csak hallgatni, — ismételte meg újra a Szenszei.

— Érdekes, nagyon érdekes! — mondta csodálkozva Nyikolaj Andrejevics. — És a teljes változatban ez hogyan nézett ki?

— Hát körülbelül így:

«1. Ó, Uszeh-nemtut, aki Héliopoliszban jelensz meg, nem követtem el rosszat!

2. Ó, Hepet-szedzsezset, aki Her-ahában jelensz meg, nem loptam!

3. Ó, Dendzi, aki Hermopoliszban jelensz meg, nem irigykedtem!

4. Ó, Aksut, aki Kerertben jelensz meg, nem raboltam!

5. Ó, Nehehau, aki Ra-Szetában jelensz meg, nem öltem!

6. Ó, Ruti, aki az égen jelensz meg, nem csökkentettem a súly mértékéből!

7. Ó, Irti-em-desz, aki Letopoliszban jelensz meg, nem képmutatóskodtam!»

És így tovább: «nem hazudtam», «nem veszekedtem vagyon miatt», «nem követtem el semmi illetlent», «nem haragudtam»... Mindezt az információt a mai napig megtalálhatod. Olvasd el az ókori egyiptomi irodalom főliánsát — a «Halottak Könyvét», a 125. fejezetet, és részletesebben megismerkedhetsz vele... Úgyhogy, az egyiptomiak gyerekkoruktól fogva kívülről tanulták ezt a «védőbeszédet». Mivel úgy tartották, hogy az embernek ezeket a szavakat nagyon pontosan kell kiejtenie a túlvilági ítélőszéken, hogy igazolja magát, mivel ebben a folyamatban a mérleg egyik serpenyőjébe tették, ahogy tudjátok, az Ah-ját (az ember akaratát és vágyát, amelyekből az ebben az életben elkövetett tettek és cselekedetek fakadtak), a másik serpenyőbe pedig — a

«viselkedési kódexet», az úgynevezett «maat»-ot («Maat istennő tollát», aki a világrendet testesítette meg). Úgy tartották, hogy ha a serpenyők egyensúlyba kerülnek, akkor a halott élhet a túlvilágon. De ha az egyensúly megbomlik az ember kárára, akkor a semmi várja őt a túlvilági élet folytatása helyett. És figyelembe véve azt, hogy az egyiptomi kora gyermekkortól fogva készült a gondolataival, tetteivel és cselekedeteivel a túlvilági létre, — ez az egyensúly megbomlása volt számára a legszörnyűbb büntetés. Úgyhogy, a szülők a magas erkölcsi magatartás alapjait gyerekkortól fogva fektették le gyermekeikben, és a méltó egyiptomi egész életében betartotta őket. Néhány erkölcsi alapot átvettek az egyiptomiaktól az egyszerű zsidók is, akik ebben az országban éltek. Tehát, nem Mózes fedezte fel ezeket a parancsolatokat a népe számára, hanem a zsidó nép fedezte fel őket magának az egyiptomiak kultúráján keresztül még jóval Mózes előtt! Mellesleg, a zsidó papok, látva, hogy az egyszerű emberek hogyan fogadják el az élet ilyen erkölcsi alapjait, később nagyon sokat lemásoltak az egyiptomi tanításokból, átdolgozva őket a maguk módján, és kiadva ezeket a tanításokat zsidó pátriárkáik műveiként.

— Természetesen, — mosolyodott el Nyikolaj Andrejevics, — mit meg nem tesz az ember tekintélyének növelése és önmaga népszerűsítése érdekében!

— Hogy ne legyek bőbeszédű, idézhetek nektek néhány példát. Az egyiptomi szövegben, «Amenemope tanításaiban» (amely nagymértékben forrásként szolgált, amely alapján a «Példabeszédek könyve» készült) ez áll: «Add füledet, figyelj a szavakra, amelyeket mondtam, fordítsd szívedet megértésükre». És íme a «Példabeszédek könyve»: «Hajtsd füledet, figyelj szavaimra, és fordítsd szívedet megértésükre». Mellesleg Salamon király a maga idejében éppen az egyiptomi hercegnővel kötött házasságának köszönhetően vált ismertté és népszerűvé... Továbbá, már Ptahhotep tanításaiból:

«Ne készíts terveket a holnapra, mert nem tudod, mi lesz». És ennek a tanításnak a «visszhangja» ugyanazokban a «Példabeszédekben» (27:1): «Ne dicsekedj a holnappal; mert nem tudod, mit hoz neked az a nap». Ismét csak Ptahhotep tanításaiból: «Tanítsd a kiválót arra, ami hasznos számára». És a «Példabeszédekben» (9:9): «Adj tanítást a bölcsnek, és még bölcsőbb lesz; tanítsd az igazat, és gyarapítja tudását». Ptahhotep tanításaiból: «Ha minden következő nemzedék megőrzi ezt a szót, akkor nem merülnek feledésbe». A bibliai «Zsoltárok» (78:5-6): «Törvényt rendelt Jákobban, és törvényt adott Izraelben, amelyet megparancsolt atyáinknak, hogy hirdessék fiaiknak, hogy megtudja a jövő nemzedék, a fiak, akik születnek, és ők is hirdessék fiaiknak». És így lehetne még nagyon sokáig sorolni.

Zsenya horkant egyet:

— Igen, a zsidó papok tudtak lo... — ekkor Sztász, Zsenykára nézve, elítélően megrázta a fejét, amire Zsenyka azonnal reagált, — lopni... azt akartam mondani!

Az idősebb srácok felnevettek a Szenszei-jel és Nyikolaj Andrejeviccsel együtt.

— Hát igen, ez ügyesen megy nekik, — értett egyet vele a Szenszei. És amikor a nevetés elcsendesedett, tovább mesélt: — Ha csak egyszerűen lemásolták volna, még elmenne, de még hozzátettek egy csomó saját előírást is, amelyek elsősorban a papi klán számára voltak előnyösek, hogy népüket rabszolgasorban tartásák. Nézzétek meg azokat a «törvényeket», amelyeket állítólag Mózes adott (és egyesek még azt is próbálják elhitetni mindenkivel, hogy ő írta őket). Hiszen ott, a fő «tíz parancsolaton» kívül rengeteg tiltás és parancs van (néha az abszurditásig menően), amelyek a szerencsétlen egyszerű zsidó viselkedését szabályozzák, akinek a papok mindezt kötelességévé tették, véleményük szerint, így kell lennie, így szükséges, így «akarja Isten».

— Hát helyes, — bölintott Nyikolaj Andrejevics, — ahogy mondani szokás, a végső instancia és a legmeggyőzőbb érv a hívő számára.

— Teljesen igaz. Nos, ami azokat az embereket illeti, akik fölé a papok Mózeszt állították... Jegyezték meg magatoknak azt a körülményt, hogy a zsidó papok mindig igyekeztek olyan nyilvános vezetőt állítani népük fölé, akit később bábnak lehetett használni, egyrészt, másrészt pedig, hogy nyilvánvaló célpont legyen a nép haragja esetén. A papok pedig, akik a tényleges hatalmat gyakorolták, mindig ártatlanok maradtak.

Nos, egy év alatt ezen a területen a papok összegyűjtötték a zsidó népet, amely «jobb életre» vágyott. Az Arkhónok, szándékainak megbízható végrehajtása érdekében, Áron Józsué nevű ügyes és kíméletlen hadvezért állította Mózes mellé, aki csapatokat toborzott a fiatal, erős férfiakból, akiket ezekből a zsidó családokból választott ki, állítólag minden esetre az emberek védelmére a más népek váratlan támadásai ellen a «jobb földekre» vezető út során. Valójában, ez a hadvezér a manőverekre és a hódító háborúk vezetésére tanította «katonáit». Ezenkívül, közvetlenül az indulás előtt a papok, vallási szükségletekre hivatkozva, csalárd módon elvették az emberektől az összes aranyat, amellyel ezek a zsidó családok rendelkeztek. A papok egyszerűen tudták, hogy biztos halálba vezetik ezeket a zsidókat, és a halottaknak, mint tudjuk, nincs szükségük aranyra.

— Micsoda fasiszták! — nem bírta ki Sztász.

— Hát kinek a módszereit használták a fasiszták, — jegyezte meg a Szenszei. — Egyébként, erről később.

Nyikolaj Andrejevics, hangosan gondolkodva, mondta:

— Tehát, az egész történet az aranyborjúval nem is annyira kitaláció, amikor Áron megkérte az embe-

reket: «Vegyétek ki az arany fülbevalókat feleségeitek és lányaitok füléből, és hozzátok ide nekem»?

— Az aranyborjú — csak szimbolikus utalás. Mellesleg, a saját embereiknek szóló utalás arra, ki állt valójában e politikai «csel» mögött — ezek a babiloni klán zsidó papjai voltak. Babilon városának egyik szimbóluma volt az «aranyborjú».

— Tehát, Mózes nem volt negyven nap és negyven éjszaka a hegy csúcsán?

— Természetesen, nem. Egyszerűen, így próbálták a papok, akik ezeket az eseményeket leírták, ismét az egyiptomi elképzelések fényében bemutatni az általuk létrehozott Mózes alakjának «magas szellemiségét», mint «zsidó prófétát», a zsidó vallás megalapítóját és tanítóját, politikai vezetőt. Hiszen, ugyanazon egyiptomi fogalmak szerint negyven nap és éjszaka — az az időtartam, amely alatt a magas szellemiségű emberek kimentek a pusztába vagy a hegyekbe, és ott magányban szellemi gyakorlatokat végeztek az önfejlesztés érdekében.

És ismét nem volt meg az a negyven év sem, amely alatt Mózes állítólag vezette népét a pusztában. Minden sokkal egyszerűbb volt. Amikor Áron «csoportja», amely főleg zsidókból állt, készen volt, átvitték őket a Vörös-tengeren a Sinai-félszigetre, ahol egyesítették egy másik csoporttal, amely különböző törzsekből származó emberekből állt, amelyet Jofró gyűjtött össze és készített fel. És ezek az emberek mindannyian, Mózes és a kísérő papok és hadvezérek vezetésével, elindultak az Arkhónok által konkrétan megjelölt irányba, ahol a végső cél a «kánaáni földek» voltak. Természetesen, erről az útvonalról csak a papok és a hadvezérek tudtak.

— Jól ki van találva, — dörmögte Vologya. — Tehát, mi derül ki, összegyűjtöttek egy katonai erőt, amely lényegében egyetlen államhoz sem tartozott konkrétan. De segítségével provokációkat lehetett végrehajtani,

háborús konfliktusokat szítani, és ennek megfelelően politikai átrendeződéseket végrehajtani a megjelölt régiókban?!

— Teljesen igaz.

— Kemény «bölcsék» ezek, az biztos!

— Nos, miután már jelentős távolságot megtettek, az egyszerű nép között elterjedt a hír arról, hová vezetik őket valójában, a megígért «jobb élet» helyett. Hiszen, lényegében mézszárszékre vezették őket egy másik néppel, amely ráadásul erős volt és jól megerősített városokban élt. Természetesen, az emberek elkezdtek felháborodni és fellázadni formális vezetőjük, Mózes ellen, átkozva azt a napot, amikor elhagyták lakott helyeiket. A papok pedig, ahogy illik, elkezdtek ijesztgetni őket, hogy ha az emberek nem teljesítik «Isten akaratát», akkor minden «zűgolódó» elpusztul a sivatagos területen, amelyen átkeltek... Talán elárulok nektek egy nagyon fontos momentumot, amelynek leírása még a Bibliába is bekerült (a «Számok könyve» 16. fejezete)... Az egész zsidó nép védelmében fellépett Kóré, Dátán és Abiráam (és támogatták őket neves férfiak), Mózeset és Áront vádolva minden bajukkal, hogy azok csalárd módon vezették ki őket Egyiptom földjéről a víz nélküli pusztába, és halálra és kínokra ítélték őket, ráadásul, még tovább akarnak uralkodni rajtuk... Megtagadták, hogy higgyenek és hallgassanak ezekre a «pásztorokra», szemükre hányva: **«Nem ti egyedül — az egész közösség, mindannyian szentek, mert közöttük van az Úr. Miért emelitek magatokat az Úr népe fölé?»** Mellesleg, a hit abban, hogy éppen az emberek között, minden emberben ott van Isten, a zsidók szintén Egyiptomból merítették. Ez a meggyőződés még Imhotep idejétől élt az egyiptomiak között. De erről később. Nos, az egyszerű nép lázadásának egész története a lázadók megsemmisítésével végződött. Ráadásul, példaértékűen, a «tömeg» szeme láttára, hogy mindenki féljen és rettegjen vezetőik «hatalmá-

tól». Ezen a napon a hadvezérek emberei, akik viszont a papoknak voltak alárendelve, kegyetlenül megölték nemcsak a nép «spontán vezetőit» családjakkal együtt (nem kímélve sem gyermekeiket, sem asszonyikat, sem öregeiket), hanem még majdnem tizenötezer velük szimpatizálót is. Nos, és ki fogja felfedni ennek a kegyetlen igazságnak a hátterét? Előnyösebb azt írni, hogy ezeket az embereket «maga az Úr» büntette meg. **Hiszen a félelem gerjesztése és annak segítségével az emberek engedelmséggben tartása – ez az Arkhónok egyik legfőbb és leghatékonyabb fegyvere, mert elveik szerint «csak az a rabszolga hasznos az ügyben, aki jobban fél gazdájától, mint a haláltól».** Jegyezzétek meg ezt, ezzel az elvvel még nem egyszer fogtok találkozni ebben a világban.

A sok nyilvános kivégzés után a papok és a hadvezérek a megmaradt embereket az Arkhónok tervei által kijelölt útvonalon a kereskedelmi utak «arany kereszteződéséhez» vezették, ahol (Józsue parancsnoksága alatt) szemtelenül hódító háborúkat folytattak. Ráadásul, minél inkább megvalósultak az Arkhónok tervei, a papok annál jobban csökkentették Mózes vezetői jelentőségét, és végül még életében gyakorlatilag a nullára redukálták, kinevezve Mózes «utódjának» «egész Izrael szeme láttára» Józsuet. Mózes élete meglehetősen szomorúan ért véget. Úton Kánaán földjére megbetegedett. Egy szegény pásztor kunyhójában hagyták, ahol később meghalt, mindenki által elhagyatva, és a papok által feleslegessé válva, elfelejtve.

Úgyhogy mindezek a háborúk nem véletlenül történtek. Az Arkhónok ambíciói miatt nagyon sok egyszerű békés ember szenvedett, mind a harcoló felek egyik, mind a másik oldalán, akikre ezeket a háborúkat gyakorlatilag erőszakkal kényszerítették rá. És a becsapott egyszerű emberek, akiket a papok jelszavakkal és a «jobb élet és szabadság elérésére» való felhívásokkal «etettek», a beígért helyett gya-

korlatilag a halálukat találták a csatatéren, ezrével halva meg egy száználmas maroknyi politikus hatalomvágyó fantáziái miatt.

Talán, még érdemes pár szót szólni arról, hogyan irányították a zsidó papok a következő évszázadokban a népüket. Jellemző példa erre Saul. Neve héberből fordítva azt jelenti «kért». Őt tartják az izraeli-zsidó állam első királyának (az i.e. XI. század vége). Az ószövetségi szövegekben olyan királyként ábrázolják, akit Isten akarata ültetett a trónra, de aki később «nem tetszővé» vált neki. Saul uralkodása előtt a legfőbb hatalmat a bírák gyakorolták. Ráadásul, békeidőben minden zsidó közösség a saját belső életét élte. De amikor háborús fenyegetés merült fel más népekkel, a legfőbb hatalmat a bírának adták át. És gyakran a zsidóknak éppen azért kellett harcolniuk más népekkel (különösen a szomszédosakkal), mert ezt a háborút titokban ezek a «bírák» provokálták, hogy megszerezzék a teljhatalmukat. Különösen sok ilyen katonai konfliktus volt a filiszteusokkal (mellesleg a «Palesztina» név az óhéber «plisztim» szóból származik, ahogy akkor a zsidók a filiszteusokat nevezték). És tudjátok, mi állt sok ilyen, az egyszerű emberek számára vérrel járó konfliktus hátterében? Néhány izraeli «bíró» titkos megállapodása néhány különösen gazdag filiszteus pappal.

Nyikolaj Andrejevics elítélően csóválta a fejét.

— Ezt hívják úgy, hogy bármely katonai konfliktusban «nézd a gyökeret». Az egyszerű emberek bánatukban gyakran a külső körülmények alapján ítélik meg a háború okait, és nem látják a történetek belső lényegét.

— Hát ki fedi fel nekik ezt a lényegét? — dörmögte Vologya. — Bedobják őket valamilyen húsdarálóba, és szevasz! Mintha a dolgozó nép szabadságáért harcoltál volna, aztán pár év múlva megtudod, hogy kiderül, te voltál az intervenció.

Amire a Szenszei megjegyezte:

— Minden maguktól az emberektől függ. A külső körülmények az ember belső világából fakadnak. Minél inkább válik az ember Emberré, minél jobban ellenőrzi gondolatait és vágyait, annál nagyobb lelki szabadságot nyer, és annál kevésbé kerül tudatával az Arkhónok politikájának örvényébe, megértve e világ valódi realitását. És minél több ilyen lelkileg szabad ember lesz a világon, annál inkább gyengül az Arkhónok hatalma az emberek felett, és annál gyorsabban teremti meg az emberiség magának az «arany évezredet». Úgyhogy, minden jó, elsősorban a saját gondolatok tisztaságával kezdődik!

— Ez persze így van, de te magad hoztál fel nemrég egy tipikus példát az emberekre, amikor néhány tisztességes zsidó fellázadt a papok ellen, és azok egyszerűen megsemmisítették őket, — vetette ellen Nyikolaj Andrejevics.

— Ez azért történt, mert a többi ember félt támogatni a lázadókat, bár értették az igazukat... Ezt a félelmet a papok már az eset előtt belesulykolták a népbe. Pedig, valójában e félelem mögött üresség van, nincs mögötte semmi... Kik is azok az Arkhónok? Csak emberek. Szánalmas maroknyi ember az összes néphez képest. És amikor az emberekben eltűnik a félelem illúziója, amelyet az Arkhónok csatlósai keltettek, akkor meglátják, hogy félelmüket saját fantáziájuk okozta, és alapjában — üresség volt.

A Szenszei szünetet tartott, majd így szólt:

— Igen, befejezem a történetet Saulról... Az utolsó «nagy izraeli bírónak» Sámuel prófétát tartották. Amikor megöregedett, saját két fiát állította a helyére. Ők pedig, hatalomra kerülve, a mi nyelvünkön szólva, «kenőpénzt» kezdtek elfogadni, és hamisan ítélni: aki többet adott nekik, annak volt igaza. És akkor Izrael vénei megkérték Sámuelet, hogy távolítsa el fiait a hatalomból, és állítson a nép élére egy méltó embert, aki királyuk lesz, mint más népeknél. Nos, és az őszo-

vetségi hagyományok szerint Sámuel «tanácsot kezdett kérni Istentől». És az «válaszolt» neki, tegyen úgy, ahogy ez a nép kéri – adjon nekik királyt, mondván, nem egyszer fognak még visszaemlékezni a régi időkre és megbánni a kérésüket. Másnap Sámuelhez eljött a fiatal Saul, hogy tanácsot kérjen tőle, mint bölcsőtől, hol találja meg elveszett szamarát. Amire Sámuel így válaszolt: «Ne aggódj a szamar miatt, mert már megkerült». Később Saul-t a zsidó nép «uralkodójává» nyilvánította.

Az idősebb srácok elmosolyodtak, Sztász pedig felháborodással, amely nem volt mentes némi iróniától, így szólt hozzájuk:

– Mit nevettek? Bölcsen válaszolt neki. Amilyen a kérdés, olyan a válasz!

– Nos, egyszerűen, és így tovább, és a többi... És ha tovább olvastok az Ószövetségben a királyokról és minden másról, akkor magatok is meglátjátok a hatalomért és a politikai befolyásért folytatott harc egész történetét, a nép állandó megfélemlítését. És megjegyzem, hogy ezek csak földi ügyek, emberi ügyek, bár a zsidó papok egész «történelmüket» igyekeztek «Isten ügyeinek» tulajdonítani. A megfélemlített, sötét emberek számára, akik az Arkhónok minden szavát elhiszik, és az Arkhónok által rájuk kényszerített félelmekben és illúziókban élnek, ezekben a talmudokban minden sor szentnek számít. De azok számára, akik a sorokban az igazságot látják... – A Szenszei nehezen sóhajtott, és így szólt: – Isten ott van, ahol a fény.

A Szenszei elhallgatott, elgondolkodva valamiről. A srácok is hallgattak, ki csodálkozó arccal, ki értetlen tekintettel, az olyanok pedig, mint Kosztyik és Szlávik, teljesen közömbös ábrázattal. Nyilvánvalóan, abban a pillanatban, mindenki a maga módján fogadta be a Szenszei szavait, megélt élettapasztalata és gondolatai tisztaságának foka szerint. Számomra, például, ez valóban egyfajta megdöbbentő felfedezés volt! Hiszen,

lényegében jól ismertem a Biblia «Újszövetségének» szövegét, különösen ott, ahol Jézus Krisztusról, az Ő Hegyi beszédéről írtak. Az «Ószövetséget» pedig, valahogy próbáltam szelektíven olvasni, és őszintén szólva, semmit sem értettem belőle a nevek, az ismeretlen helyszínek és elnevezések túlterheltsége miatt. De most azon kaptam magam, hogy a szöveg elsajátításának minden bonyolultsága és nehézsége ellenére, még ha nem is tudtam, miről írnak benne, én is szent könyvnek tartottam az «Ószövetséget», és vakon hittem, hogy «Isten emberei» írták, tehát, majdnem minden szó benne Istentől van. Honnan voltak ezek a «meggyőződéseim», nem tudom. Nyilvánvalóan annak az általános irodalomnak a nyomása alatt, amelyet addig sikerült elolvasnom. Kiderül, hogy rám kényszerítették ezt a meggyőződést még azelőtt, hogy először láttam volna ezt a könyvet, még csak nem is tudva, mi van benne írva?! Ez valóban sokkoló felfedezés volt számomra. Ez aztán igen! Ez aztán az emberi tudat ügyes megoldozása! Mégiscsak mennyire fontos ebben az életben művelt és gondolkodó embernek lenni. A Szenszei-nek ez a kinyilatkoztatása felébresztette bennem a vágyat, hogy magam ássak le az igazságig, elmélyedjek a történelemben, összehasonlítsam, ellenőrizsem, egybevessem a dolgokat. És végül megértsek mindent, ami emberi formában történik, és ne legyek az a kis számár, amelyen bután lovagolnak, szállítva a terhüket, és állandóan «etetnek» meséikkel az édes sárgaréparól.

Nyikolaj Andrejevics, nyilvánvalóan a maga módján gondolkodva a történelemről, hangosan mondta:

— Igen, mégiscsak mennyire fontos ismerni a történelmet.

— Feltétlenül, — bólintott a Szenszei, — különösen a valódi történelmet, és nem azt, amelyet az Arkhónok csatlósai írtak.

— Hát igen, ha globális léptékben gondolkodunk... Hiszen a mai két világvallás forrása éppen az ókori zsidók vallása — a judaizmus. Hívők milliárdjai gondolkodnak a számukra megformált kategóriákban...

— Bocsáss meg, hogy félbeszakítalak, de szeretnék megjegyezni még egy nem kevésbé fontos ténytet, — mondta a Szenszei Nyikolaj Andrejevicsnek. — Az Arkhónok csatlósai gyakran, amikor egyik vagy másik szervezetükről beszélnek, hangsúlyozottan kiemelik a követők hatalmas számáról szóló mondatot. Miért? Azért, hogy pszichológiailag befolyásolják a konkrét embert ezzel a tömegességről szóló mondattal, mondván, ha sokan vannak velük, akkor náluk jobb. Eközben, természetesen, elhallgatják azokat a mechanizmusokat, amelyekkel ezeket az embereket toborozzák és «zombisítják», és mik az adott szervezet valódi céljai. De ami magukat ezeket a hívők milliárdjait illeti, sokan közülük éppen azért kerülnek a világvallásokba, mert Istent keresik, a szellemi tökéletesedés útjait keresik. És a szellemi tudásnak azok a morzsái, amelyek fennmaradtak ugyanazoknak a suméroknak, ókori egyiptomiaknak, más népeknek a hagyományaiban, és amelyek bekerültek, például ugyanabba a Bibliába — ezek vonzzák az embereket. Ezeknek köszönhetően a szellemi keresés embere kitart egyik vagy másik vallás mellett. De ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy teljesen az adott vallás vezetéséhez tartozik. Az Istent kereső emberben a megismerés folyamatában szintén sok kérdés merül fel «pásztoraival» szemben, amelyekre azok vagy nem tudnak mit válaszolni, vagy nem tudnak elég őszintén válaszolni az adott vallási szervezet politikájának keretein belül. Az, hogy az Arkhónok csatlósai bejelentik, hogy mögöttük hívők milliárdjai állnak, még nem jelenti azt, hogy ezek a milliárdok ugyanolyanok, mint ezek a csatlósok.

— Hm, én is nem egyszer gondolkodtam ezen, találkozva különböző emberekkel és az életre vonat-

Anasztázia Novih rajza
«Ahrimán gyertyája»

kozó nézeteikkel, — ismerte be Nyikolaj Andrejevics, és szünetet tartva hozzátette: — Szóval, mit akartam mondani... A te elbeszélése után végre megértettem, mi vonz annyira a Bibliában! Éppen azok a helyek, amelyeket említettél, amelyek az ókori egyiptomi nézetekkel kapcsolatosak!

— Még szép, ezek a szemek a mai napig egészséges kalászsokat hoznak, és bár szerény, de jó termést! — mondta büszkén a Szenszei.

— Igen, de honnan kerültek egy rabszolgatartó államba ilyen szellemi szemek? — vonta meg értetlenül a vállát Kosztyik.

— Az Ókori Egyiptom kezdetben nem volt rabszolgatartó ország, ahogy ezt az Arkhónok szolgálói próbálják beállítani a történészeknek, — jegyezte meg a Szenszei. — Erről már meséltem nektek, és még fogok is. Ez egy olyan társadalom volt, amely jelentős szellemi fejlődést ért el. Még a későbbi évszázadokban is, amikor az Arkhónok komolyan hozzáláttak ennek az országnak a szellemi struktúrájának lerombolásához, az ókori egyiptomi irodalomban, és az emberek között is még élt az emlék az ősök tanításairól, amelyeket a legendás hagyományok rögzítettek.

— Ókori egyiptomi irodalomban? — csodálkozott Ruszlán. — Hát milyen irodalom lehetett ott? Csak papiruszok!

— Az «irodalom» szó alatt nem a papírt értettem, — mosolyodott el a Szenszei. — Arra a hatalmas, mélyen emberi kultúra rétegre gondoltam, a magas művészeti értékekre, amelyeket az Ókori Egyiptom idején kövekbe, papiruszokba és az emberek szívébe véstek.

És egy kicsit hallgatva, a Szenszei nem kevés ironiával kérdezte Nyikolaj Andrejevicsztől:

— Mellesleg, tudod-e, milyen forrásból erednek a manapság dicsért Kabbala gyökerei?

— Kabbala?! — kérdezett vissza a másik. — Izraelnek e titkos tanítása és a szabadkőműves ezotéria és a rózsakeresztesek kulcsa? Nem.

— És honnan? — kíváncsiskodott Vologya. — Őszintén szólva, én csak annyit tudok, hogy a Kabbala — valamilyen zsidó tanítás, amely a titkos tudás birtoklására tart igényt, és az utóbbi időben népszerűséget szerez a világban.

— Ezt a szappanbuborékot még sokáig fogják rágni és fújni, kiabálni az egész világon, hogy nagy titkot és hatalmas erőt rejt magában, — mosolyodott el a Szenszei. — Bár valójában belül az üresnél is üresebb. A Kabbala óhéberből fordítva «qabbālah» szó szerint azt jelenti «hagyomány».

— Hagyomány?! — ismételte félig tréfásan Viktor. — Én meg azt hittem, a kabala — az «adósságkötelezettség, rendkívül nehéz gazdasági függőség», ahogy az intézetben tanítottak minket.

— Nem, az a kabala. Bár, ha a Kabbala tanításának terjesztésére irányuló mozgalom vezetőinek rejtett céljait és feladatait vesszük, akkor valahol így is van. A «kabala» szó pedig a török kabala szóból származik, amely viszont az arab «qaba-la» szóból ered...

A Szenszei levegőt vett, hogy még mondjon valamit, de azonnal megakadt, kissé elgondolkodva.

— Hát én is ezt mondom, a kabala — az Afrikában is kabala! — mondta vidáman Viktor, ugyanúgy, mint a Szenszei, megértve a hasonló hangzású szavak értelmét.

A Szenszei felnevetett a társasággal együtt, és mosolyogva mondta:

— Hát igen, vannak ilyen «egybeesések»! Nos, szóval, ez valóban valaha hagyomány volt, de egyáltalán nem óhéber, hanem óegyiptomi. És egy még ősbibb egyiptomi tanításon, a «Ká-Bá-Ah»-n alapult, amely feltárta azoknak az erőknek és utaknak a forrásait, amelyek segítségével ki lehetett lépni, a mi nyelvünkön

szólva, a lélek újjászületésének köréből. És a Ká, Bá, Ah, vagyis az asztráltest, a lélek és a szellem-akarat — ez volt e tanítás három fő alkotóeleme, ahol e háromszög csúcának a Bá lelket tartották. Csak a szellemi megértés útjait vizsgálta, és egy szó sem volt benne az erre az anyagi világra gyakorolt hatásról. Ez a tanítás, mint minden zseniális, egyszerű volt és hozzáférhető mindenki számára, aki a szellemi úton akart járni.

És hát éppen e tanításról szóló hagyomány leírásának kellett néhány «különösen tehetséges» zsidó pap szeme elé kerülnie. Nem elég, hogy átdolgozták ezt az ősi tanítást a saját módjukon, de még figyelembe véve önző, hatalomvágyó természetük sajátosságait, hogy elrejtsek a «titkos lényegyet felebarátjuk elől», mégiscsak sikerült nekik nemzedékeken át elveszíteni ezt a tudást. — A Szenszei egy kis homokdombot szórt maga elé, és a csúcsára mutatott. — És ha ezek a zsidó papok még tudtak is legalább valamit e hagyomány fényében, akkor ezeknek, — a piramis aljára mutatott, — csak százalmas morzsák jutottak e tudás filozófiájából. A mai napig éppen ez az egyiptomi gyökerekkel rendelkező filozófia vonzza az embereket a Kabbala tanításában. A keletkezett hiányosságok és az üresség kitöltésére pedig, hogy biztosan senki se jöjjön rá semmire és ne értsen meg semmit, belevették a zsidó papok által annyira kedvelt matematikát, ráadásul, a héber nyelvvel összefonódva. Ennek eredményeként időszámításunk szerint a IV. században, ismét csak a zsidó papok vezetésének céljaiból és feladataiból kiindulva, megjelent a «Széfer Jecira» («A Teremtés Könyve»), ahol amellet az állítás mellett, hogy minden létező alapja Isten, arról van szó, hogy a világmindenség tíz számon és huszonkét betűn alapul... a héber ábécé betűin (ami összesen a világmindenség harminckét elemét teszi ki).

Az idősebb srácok ezen a ponton nem bírták ki, és felnevettek. Vologya pedig még hozzátette:

— Ez biztos, hogy zsidósodik!

De a Szenszei, nem törődve a nevetésükkel, folytatta a történetet.

— A zsidó tanításban hangsúlyozták, hogy éppen az óhéber ábécé betűi kapcsolódnak az Univerzum teremtető erőihez, ahol minden betű a helyzete szerint megfelel egy bizonyos számnak, a formája szerint — egy rejtett értelmű hieroglifának, a többi betűhöz való viszonya szerint pedig — egy egész matematikai szimbólumnak. Kombinálva a betűket és szavakat alkotva belőlük, állítólag még a világot is lehet befolyásolni, új fejlődési törvényeket felfedezni, kiszámítani a jövőbeli eseményeket, és így tovább. Azt állították, hogy birtokolva ezt a «kulcsot», a «beavatott» ki tudta vonni a zsidó Tóra szövegéből a titkos, mások elől elrejtett Tudást. Egyszóval, megint ez az emberi játék a kiválasztottsággal, a titkos tudás birtoklásával.

— És a Tóra az... az..., — nyilvánvalóan elfelejtette Szlávik.

— A Tóra — Mózes Öt Könyvének óhéber elnevezése, vagyis az Ószövetség első öt könyve: Teremtés, Kivonulás, Léviták, Számok, Második Törvénykönyv. Bár megjegyzem, hogy szűk körökben Mózes Öt Könyvét nem másként nevezik, mint Hatkönyvnek. Mindenki számára, aki be akar hatolni e kérdés lényegébe, előterjesztik a kérést kielégítő hivatalos «történelmi verziót», hogy Mózes Öt Könyve ötszáz év alatt állt össze egyidejűleg az Ószövetség hatodik könyvének — Józsue könyvének szövegével, az általatok már ismert hadvezérével. Valójában az Öt Könyv — a népnek szól. De azoknak az elég szűk körének, akiknek az utódai ősidők óta irányítják ezt a népet, ez a «szent Hatkönyv» (jegyezzétek meg ezt, később összevetitek a további információkkal), úgy, ahogy azt a zsidó papok elhatározták titkos gyűlésükön Babilonban időszámításunk előtt 440-ben.

Mellesleg, akkor e gyűlés papjai egyik fontos döntésének végrehajtója Esdrás volt, akinek könyve szin-

tén bekerült az Ószövetségbe. Feladatai közé tartozott a törvények szerkesztése, rendszerezése és egyetlen törvénykönyvbe foglalása, amely a zsidó nép számára készült. Esdrás Babilonból Jeruzsálembe költözött, ahol később Nehémiással együtt heves tevékenységbe kezdett Jahve kultuszának helyreállítására, a papok által a népre vonatkozó tilalmak és előírások érvényesítésének felújítására.

Legközelebbi harcostársa, Nehémiás, akinek könyve szintén a Biblia része lett, meglehetősen agresszív zsidó politikus volt, buzgó sovíniszta, aki türelmetlenségével tűnt ki, amely a gyűlölettel határos volt más néppel szemben. Addigra I. Artaxerxész perzsa király kinevezte őt Júdea helytartójává. Vezetése alatt, Esdrás propagandájának segítségével, állították helyre a jeruzsálemi templomot. E két harcostárs tevékenységének köszönhetően, akik a zsidó papi vezetés terveit valósították meg, széles körű népgyűlést szerveztek, ahol Esdrás felolvasta a népnek szánt «Törvényt» — az Öt Könyvet a megfelelő átdolgozásban. Mindenkinek kihirdették a papok szabályait, és hazaengedték a népet.

— Megint politikai trükkök, — jegyezte meg Nyikolaj Andrejevics.

— Sajnos, — bólintott a Szenszei. — **Az Arkhónok egyik elve, amelyet gyakran használnak tevékenységükben, — különböző vallási szervezetek létrehozása az Arkhónoknak alárendelt, irányítható társadalom kialakítása érdekében.**

És egy kicsit hallgatva, tovább mesélt.

— Igen, a kabbalistákról. A második, általuk leginkább tisztelt könyv a «Széfer Jecira» («A Teremtés Könyve») után a «Zohár» («A Ragyogás Könyve»), amelyet időszámításunk szerint a XIII. század végén írt egy szerző, aki a Spanyolországban élő zsidó diaszpórából származott. Jegyezzétek meg magatoknak ezt a dátumot — a XIII. század végét, később összevetitek,

és megértetek valamit. Nos, a «Zohár» könyvben a rejtett kimondhatatlan Istenséget Én Szofként (Végtelen) tekintik, a dolgok világát pedig — emanációként, az isteni erők kiáramlásaként. Ugyanott magyarázzák a tíz szefirát — az istenség közvetítő teremtményeit, amelyeknek köszönhetően megnyílik a megismerésben. És, természetesen, a maguk módján értelmezik a lélekvándorlást.

— Várj, valamit nem tudok megérteni, milyen maradványai voltak ott az ókori egyiptomi tudásnak? Dobj fel legalább pár példát a felvilágosítás érdekében, — kérte Viktor.

— Hát parancsolj. Vegyük például, a kabbaliszták ötletét az Istenség rejtett kimondhatatlan nevééről, amelyet a Bibliából merítettek. A Bibliába pedig a zsidó papokon keresztül került, akik egyszerűen a maguk módján átalakították ezt a fogalmat Isten titkos nevééről, amelyet ókori egyiptomi forrásokból és hagyományokból vettek át. Az Ókori Egyiptomban úgy tartották, hogy az ember valódi neve (a személyes nevet «Rán» fogalommal illették) volt a kulcs egyéniségének feltárásához (még a halott számára is fontos volt hitük szerint, hogy ne felejtse el a nevét a síron túl), Isten valódi neve pedig — a kulcs a hatalmas titkos erők feltárásához, amelyek korlátlan hatalmat adnak. És ennek megfelelően, ismerve az ember valódi nevét, jótékony vagy káros hatást lehetett gyakorolni annak viselőjére. Ezért jelen volt a meggyőződés, hogy a biztonság érdekében a valódi nevet, legyen szó ember vagy Isten nevééről, mély titokban kell tartani.

Ezek a fogalmak képezték alapját sok legendának és mondának. Például, a ma is ismert mondának Íziszről és Ré istenről. E monda szerint Ré isten, akit megmart egy kígyó, a gyógyulás érdekében kénytelen volt elárulni titkos nevét Ízisz istennőnek. És ennek a titkos névnek köszönhetően Ízisz hatalmat kap az istenek királya felett.

— Érdekes, — mondta Nyikolaj Andrejevics, — ha az Ókori Egyiptomban ennek ilyen nagy jelentőséget tulajdonítottak, akkor feltételezhető, hogy mindez az információ nem a semmire épült?

— Feltétlenül, — bólintott a Szenszei.

— És milyen tudás állt az alapjában?

— Ami az ember valódi nevét illeti... Eredetileg úgy tartották, hogy a lélek anyagi világban való megnyilvánulásának pillanatában Isten nevet adott neki, amelyet a lélek titokban hordozott minden reinkarnáción keresztül. E név által kommunikált Isten a lélekkel, és amikor az megérett, magához hívta. És ha valamilyen módon valaki megtudta az ember lelkének valódi nevét, akkor azt használva befolyásolhatta magát az embert is. De általában ezek az ismeretek a Bódhiszattvákon kívül csak a magas szellemiségű emberek számára hozzáférhetők, akik befejezik földi reinkarnációs ciklusukat. Az emberek között pedig ritkán fordul elő, hogy az ember születésekor kapott neve megegyezik a valódi nevével. De általában maga az ember erről nem is sejt semmit. És az ilyen «egybeesés» nem véletlenül történik, hanem különösen jelentős esetekben.

Sajnos, ma ezeket az ismereteket a «fantasztikum» kategóriájába sorolják. Bár ezen ismeretek visszhangjai a névről, mint az első elem megértéséről önmagunkban, valamilyen mély belső lényegről, arról, ami bele van fektetve, rá van helyezve az emberi lényegre, jelen vannak különböző népeknél. Például, vegyük ugyanazt az indoeurópai szót a névre — n-men — vagyis «benne», «belül». Vagy az orosz dialektusban a «vo jmja» — «név». Az indiaiaknál, ugyanabban a brahmanikus koncepcióban, létezik a meggyőződés, hogy az ember valódi neve jellemzi a név viselőjének természetét, vagyis a «név és forma» azonosságát — na-maru-pa (mellesleg, ennek védikus prototípusa a na-man: dha-man — «név és forma»). Sok kulturális-történelmi hagyományban

jelen van ez a megértés is – az újszülött belső lényegének kitalálása a névadáskor. Ugyanazoknál a zuluknál létezik a hiedelem, hogy ha a csecsemő sokat sír, rossz nevet választottak neki. A finnugoroknál is vannak hasonló elképzelések, hogy ha rosszul választanak nevet az embernek, az számos nehézséget okoz az életében. De mindez csak visszhang.

A távoli ókorban a tudó ember, hogy ne zavarja és biztonságban tudja saját nevét, «becenevet» vett fel, amely jellemének külső vonásait jellemezte, vagy egyenesen valamely tisztelt istenség nevének átalakítását, hogy annak neve alatt «védelemre találjon». De idővel a tudás elveszett, és az ősök hagyományainak csak a külső emberi utánzása maradt. Ezért, amikor néhány ember hipertrófiált nagyzási mániával próbál «befolyásolni» más embereket, megfélemlítve őket és dicsekedve, hogy birtokolják a névvel kapcsolatos mágia «tudását», – ez egyszerűen nevetséges, mivel a mai nevek – csak ugyanaz az «átalakításuk». Például, vegyétek ugyanazt az óorosz Szvjatogort, vagy a német Siegfriedet – ez nem más, mint «győzelem+védelem». Vagy vegyétek a modern neveket, mint Andrej, Iván, Mária, Kszenyija és így tovább – ezek keresztény szentek nevei, amelyek viszont «Isten emberének» különböző tulajdonságait jelölő elnevezések átalakításából származnak. Úgyhogy az igazi tudás elvesztése lényegében emberi «paranoiát» okozott a szokásos nevekkel való spekulációk és manipulációk kapcsán, igényt tartva az adott név viselőjére gyakorolt «befolyásra». A dolog odáig fajult, hogy például, Egyiptomban a későbbi időkben a papok közötti háború szítása és a régi emlékművek elfoglalása olyan banális emberi egocentrizmus miatt történt, mint az emlékművek valódi építője nevének kitörlése és a saját név «megörökítése» azon a helyen. Mivel az ősök ugyebár említették: «Amíg él a név, viselője halhatatlan». Ugyanabban az Ókori Kínában tilos volt kiejteni az uralkodó császár nevét,

hogy senki se tudjon kárt okozni neki. Ugyanazok a zsidók az ókorban, hogy a «gonosz szellemeknek nehéz legyen megtalálni a valódi nevet», a legkisebb okból is megváltoztatták a nevüket.

— Hát helyes, — mondta nevetve Zsenyka, — hogy ne találják meg őket azok, akiktől pénzt kértek kölcsön.

Mindenki őszintén felnevetett.

— Ez pontos! — bólintott nevetve Nyikolaj Andrejevics.

És amikor a társaság elcsendesedett, a Szenszei így szólt:

— Úgyhogy mindezek emberi dolgok. — És egy kicsit hallgatva, hozzátette: — Van egy régi indiai bölcsesség, amely az «Upanisadokban» van leírva, az ember reinkarnációiban lévő sok névvel kapcsolatban: «Ahogy a folyók folynak és eltűnnek a tengerben, elveszítve nevüket és alakjukat, úgy a tudó, megszabadulva a névtől és a formától, felemelkedik az isteni Purusához»...

— Purusához? Az őseMBERhez? — pontosította Nyikolaj Andrejevics.

— Igen, — válaszolta Szenszei, és magyarázta mindenkinek. — Purusa — így nevezik az óindiai mitológiában az őseMbert, akiből keletkeztek a kozmosz elemei, az egyetemes lélek... Ami pedig Isten titkos nevét illeti... Meg kell jegyezni, hogy sok ókori nép-nél, akiket később a zsidók «pogányoknak» neveztek, léteztek elképzelések arról a ritka lehetőségről, hogy még a «halandó» (vagyis az egyszerű ember) is kaphat hatalmat, hasonlóan az istenekhez. És ez a titkos Ige ismeretével volt kapcsolatos, amely alatt Isten titkos neve rejtőzött. Meg kell mondani, hogy ezek az elképzelések bár mélyen mitológiába és misztikába burkolóznak, de lényegükben annak az elvnek az alapja fekszik, amit a mai időkben Grálnak neveznek. Kicsit később részletesebben mesélek nektek erről.

— Nagyon érdekes lesz hallgatni, — mondta türelmetlenül Nyikolaj Andrejevics.

— Mindennek eljön az ideje, — mondta jóindulatúan a Szenszei. — De térjünk vissza a «Zohár» könyvhöz, azokhoz az információkhoz, amelyeket kölcsönöztek... Vegyétek például, a tíz szefirát, amelyeket a kabbalisták Isten attribútumainak neveznek, «sugaraknak, amelyek hordozzák az Ő teremő energiáját», ráadásul ezeknek a sugaraknak a fénye náluk nem érzéssel, hanem értelemmel fogható fel. A szefirák nevei: Legfőbb Hatalom, Bölcsesség, Értelem, Kegyelem (vagy Jóság), Igazságszolgáltatás (Igazságosság), Szépség, Győzelem, Örökkévalóság, Termelékenység és Valóság (Királyság). Honnan van ez kölcsönözve és átalakítva? Az ókori egyiptomiak elképzeléseiből a Ká-ról és annak kapcsolatáról az istenekkel. Az ókori egyiptomiaknál úgy tartották, hogy a gyermekekről gondoskodnak a őt védő mágikus erők — ezek férfi istenségek, akiket a Ká jellel jelöltek (a felemelt kezek jele), és női istenségek, akiket Hemszut-nak («dajkák»-nak) neveztek, és a fejükön a nyíl jelét viselték. Általában, hét pár volt belőlük (és a hét szent szám volt az ókori egyiptomiak számára). És mindegyiküket tizennégy név képviselte: Erő, Hatalom, Virágzás, Táplálék, Tisztelet, Örökkévalóság, Ragyogás, Fény, Dicsőség, Mágia (Heka), Kijelentés (Teremő Akarat), Látás, Hallás, Tudat. 14 Kau-t és 7 Bá-t tulajdonítottak a legfőbb Istennek is. Hát vonjátok le a következtetéseket magatok.

Vagy vegyük például, a kabbalisták értelmezését a lélekről. Ők ismétlik azt, ami régóta ismert volt a keleti népek számára, hogy az ember világa mikrokozmosz, amely analóg a makrokozmoszsal. A mikrokozmosz közepén található a halhatatlan isteni szubsztancia, amelyet külső burkok vesznek körül. És éppen ezeket a burkokat nevezik: «nesama» (szellem), ami megfelel az óegyiptomi Ah-nak, amelyről már tudtok; «ruah» — ez ugyanaz az óegyiptomi Bá — lélek. Csak a «ruah»-ba a kabbalistáknál belekerül az ember saját személyiségének és akarata tartózkodási helyének

fogalma. Finoman szólva, egy gombócba gyúrták az egyiptomi Ah és Bá fogalmakat. Nos, és a harmadik burok szerintük – a «nefes», vagyis a test, ami megfelel az óegyiptomi Hát-nak. Ráadásul, jelzik, hogy minden ilyen burok szintén triplás. Például, ugyanaz a «nefes» magában foglalja nemcsak a testi burkot, hanem a «nefes» halhatatlan részét is...

– Nem a Hu-t? – kérdezte ravaszul Zsenyka.

A Szenszei csak elmosolyodott, és folytatta a történetet:

– ... valamint a «csontok szellemét» – a fizikai test romolhatatlan képét, amely megőrzi annak formáját a későbbi feltámadáshoz. Vagyis, a «csontok szelleme», ez, óegyiptomi nyelven szólva, a Ká, vagy a mi nyelvünkön «asztrális hasonmás». És ebben a kabbalisták által eltorzított, kiforgatott hármasság fogalmában nagyon jól láthatók az óegyiptomi ismeretek és hiedelmek.

Az ókori egyiptomiak nem egyszerűen öt elemre osztották az embert, hanem rámutattak az alapvető hármasságra is ezen elemek között. Például, az alapvető, általános már ismert triádok. Ká-Bá-Ah – amely azt mutatja, hogy a lélek szorosan kapcsolódik az ember asztrális hasonmásához és szellem-akaratához. Vagy a Ká-Hu-Hát triád, ahol az Állati kezdet (Hu) szorosan kapcsolódott az ember asztrális hasonmásához (Ká) és fizikai testéhez (Hát). És nem egyszerűen jelezték ezeket a hármasságokat, hanem egész tanításokat írtak le az ezen struktúrákkal való munkáról, a hatásokról, eredményekről. Szintén jelezték a különleges hármasságokat az önfejlesztés bizonyos szintjének elérésekor, mint például a Szah-Bá-Su, amelyről kicsit később mesélek nektek. És ezek az ismeretek nem csak úgy, a bokorból voltak leszakítva, mint a kabbalistáknál, akik nem elég, hogy leszakították mások gyümölcseit, de még összekeverve sajátos következtetéseikkel, olyan katyvaszt készítettek, hogy most az emberiség jó részének konkrétan vérhas kez-

dődött tőle. Az ókori egyiptomiak pedig tiszta forrásból merítették a tudást, ahol minden egyszerű és világos volt. Fogd és használd! De nem, mindent a maguk módján kell eltorzítani, a hihetetlenségig bonyolítani, mindenhol saját elnevezéseket tenni és saját céljaikhoz igazítani. Igen... a legviccesebb, mivel ebben a kabballisták «tanításában» már nyilvánvalóan láthatók voltak az óegyiptomi gyökerek, amelyeket nem rejthetsz el a figyelmes olvasó szeme elől, elkezdtek népszerűsíteni a legendát arról, hogy a Kabbala tudása magától Ádámtól került Noéhoz, majd Ábrahámhoz, «Isten barátjához». Mondván, ezekkel a «titkos ismeretekkel» rendelkezett Mózes is, aki beavatta ebbe a tanításba a hetven vént, és ők aztán szájról szájra adták tovább «kiválasztottjaiknak» nagy titokban.

— Pont mint az egyiptomi legendában Széth-ről és a hetvenkét összeesküvőről, — jegyezte meg Vologya.

— Ábrahámnak, «Isten barátjának»? — csodálkozott a maga részéről Zsenya. — Tehát, Ábrahám — barát, a többiek pedig — rabszolgák? Jól berendezkedtek.

— Hát, hogyan másképp a «zsidók» felosztása szerint, a papokra gondolok, — mondta a Szenszei. — Nos, elkezdtek tulajdonítani, hogy éppen Ábrahámon keresztül kerültek ezek az ismeretek Egyiptomba, ahol ennek a «misztikus tanításnak» egy része «kiszivárgott». És, mondván, éppen így tudtak meg az egyiptomiak «valamit a Kabbalából», a keleti népek pedig «még be is vezették a Kabbala elemeit filozófiai rendszereikbe».

— Hm, nem vesznek el ezek a srácok, — kommentálta ismét Zsenyka. — Ők maguk lopták el ezeket az ismereteket a keleti népektől, aztán meg azzal vádolják őket, hogy azok lopták el tőlük.

— Teljesen igaz, — erősítette meg a Szenszei. — Ez az egyik elvük: először ellopni valakinek a tudását, majd saját tulajdonuknak nyilvánítani, ráadásul általuk «kitalálnak», kezdve az ötlettől a projektig. Ők a kabbalisztikába annyi keleti szimbólumot tömtek, ismét

csak lényegében eltorzítva e jelek valódi jelentését! Nos, például, mire emlékeztet titeket ez a jel? — A Szenszei vett egy közelben heverő vesszőt, és a homokba rajzolt egy háromszöget, a háromszögben egy kört, a körben még három kis kört, ahol a középső kör kissé feljebb volt a másik kettőhöz képest. Ettől a három kis körtől lefelé húzott három kis vonalat, és alul összekötötte őket egy vonallal. — Milyen tippek lesznek?

Nyikolaj Andrejevics, a jelre nézve, mondta:

— Hát milyen tippek lehetnek itt? Három kör a körben — ez nyilvánvalóan a Sambhala jele, amely népszerű Keleten. Csak az S betű hozzáírása nélkül alattuk.

— Mit beszélsz, milyen Kelet?! — mondta nevetve a Szenszei. — A kabbalisták ezt nem másnak nevezik, mint «Zsidó triádnak», úgynevezett «teremtő triádnak», ahová beírták a «sin» betűt az első három Szefira hármasságának jelölésére: a középső kör — a Keter, Fehér Fej, Korona, a másik két kör pedig — Hohma (Atya) és Bina (Any).

— Hát igen, — nevetett fel Zsenyka a srácokkal együtt. — Nem tudom, kinek a Fehér Feje találta ezt ki, de a Hohma konkrétan sikerült!

— Ez még semmi! Például, az Én Szof szimbóluma (amely a kabbalisták számára a «Lét örök állapotának», a «végtelennek», a «legrégebbinek a legrégebbiek között», a «dolgokat magából létrehozónak» és így tovább fogalmát jelenti) a csukott szem.

— A csukott szem? — csodálkozott Sztász.

— Várjatok, hát a nyitott szem — az Isten szimbóluma, — szólalt meg Viktor.

— Hát minden helyes, — erősítette meg Zsenyka. — A csukott szem pedig azt jelenti, amíg Isten alszik, az Arkhónok cselekszenek!

— Érthető, — bólintott Nyikolaj Andrejevics. — Egy szóval, ahová csak bököd az ujjad, mindenhol az Arkhónok csapdája van.

— Hát annyi évezreden át szőtték a hálókat, — mondta sajnálkozva a Szenszei. — Nos, a «Zohár» könyvben allegorikusan magyarázzák a Bibliát, ráadásul még belekeverték a neoplatonizmus és a gnoszticizmus sokféle elemét. Mindezt elméletileg csábító szivárványos felhívások borítják a lélek megtisztítására és felemelésére. És át van itatva a messiási várakozásokkal és a fő eszmével — a messiási idő eljöveteleével a «zsidó» nép számára, mint a tökéletesség ideális világa, amelyet maga Isten nem tudott felépíteni.

— A mindenit, de nagyot álmodtak! — mosolyodott el Viktor.

— Nos, a gyakorlati Kabbala pedig azon a hiten alapul, hogy különleges kabbalista rituálék, speciális «imák» és belső akarati aktusok segítségével az ember állítólag aktívan beavatkozhat a történelem «isteni-kozmikus folyamatába», és «tudásuk és titkos erejük» segítségével befolyásolhat mindent és mindenkit az egész Univerzumban.

— Pfu, micsoda ahrimanság! — horkant fel Vologya.

Ruszlán viszont, akit a Szenszei története felcsigázott, még fütttyentett is, és csodálattal mondta:

— Tényleg ilyen hatalmas erővel és titkos tudással rendelkeznek?!

Amire az idősebb srácok még fel is nevettek ilyen gyermeki naivitásán. A Szenszei pedig a homokpiramis csúcsára tett egy könnyű madártollat, amely a közelben hevert, és a piramisra mutatva mondta:

— Ha összegyűjtjük a világ összes, de összes kabbalistáját, az ő dicsért «hatalmas erejük és tudásuk» még arra sem lesz elég, hogy elfűjják ezt a tollat.

Az idősebb srácok abbahagyták a nevetést, és velünk együtt érdeklődve néztek a hófehér, puha tollra, amely a homokpiramis csúcsán nyugodott.

— Igen?! — mondta intrikálva Zsenya, és kissé közelebb húzódva, ráfűjt a tollra. Az könnyedén lerepült a piramisról. Zsenya pedig önelégülten kijelen-

tette. — Eee, hát én, kiderül, erősebb vagyok minden kabbalistánál!

— Te magad vagy kabbalista! — adott neki egy könnyű taslit Sztász. — És egyáltalán, ne zavarj az embert a hallgatásban.

A társaság újra vidáman felnevetett.

— Úgyhogy ilyen dolgok vannak, — összegezte a Szenszei. — Az üresség az üresség!

— Hát igen, — nyújtotta el Nyikolaj Andrejevics, nyilvánvalóan elgondolkodva a hallottakon. — Dolgok, mint a korom fehérék. — És egy kicsit hallgatva, megkérdezte: — Hát mit jelentett az ókori egyiptomiaknál a «Száh-Bá-Su» hármasság?

— Ó, ez nagyon érdekes momentum, — mondta a Szenszei. — A «Su» — az ókori egyiptomiaknál egy olyan kifejezés volt az ember «árnyékának» jelölésére, lényegében — a Ká egyik megnyilvánulása. A «Száh» pedig... Mondjuk úgy, a «Száh» szó az ókori egyiptomiaknál több jelentéssel bírt. «Száh» jelentette a «megvilágosodást». Ugyanezzel a szóval nevezték az Orion csillagképet, amelyet a csillagok királyának tartottak. Mellesleg, Orionnak gyakran nevezték Oziriszt is, a Szóthiszt (a Szíriusz csillagot, a Földhöz legközelebbi) pedig — feleségét, Íziszt. «Száh» jelölte az ember különleges állapotát is a legmagasabb «megvilágosodás» állapotában. Később, így kezdték nevezni a «boldog őseket», «az ókor előkelő embereit». Később pedig, «Száh»-nak nevezték azokat az embereket a palota előkelőségei közül, akik jogosultak voltak pecsétet viselni. Nos, amikor a tudást olyan mélyen elásták a vallásba, hogy idővel sok elveszett belőle, akkor a «Száh» már az ókori egyiptomiak temetkezési hiedelmeiben a halottak védelmezőjévé vált, a múmia — a «megvilágosodás» rituáléja szerint eltemetett test — jelölésére szolgáló kifejezéssé. De még ezután is a vallásban továbbra is összekapcsolták a «Száh»-ot a régebbi idők elképzeléseivel — az «ellátott megvilágosodott» fogalmával; más-

rendű méltósággal és minőséggel, amellyel a mennyei birodalomban ruházzák fel; valamint a legmagasabb hatalommal és «isteniséggel».

Látjátok, milyen hosszú láncolata lett az emberi átalakításoknak és kitalációknak? Pedig kezdetben minden egyszerű volt. A «Száh»-ot eredetileg az ókori egyiptomiak éltető energiaként magyarázták. A «Száh-Bá-Su» állapot segítségével, ahogy az ókori egyiptomiak nevezték, vagy a mi nyelvünkön szólva, egy bizonyos szellemi gyakorlat segítségével érték el a «legmagasabb megvilágosodás» különleges állapotát. Hatalmas szerepet játszottak ebben a piramis alakú építmények, mint az egyik feltétel e gyakorlat végzésekor a «megvilágosodás» állapotának elérésében. Kezdetben ezek piramis alakú kőépítmények voltak, vagy dombok. Mellesleg, később ez is egyik oka volt annak, hogy az ókori egyiptomiak tisztelték a szent «Ben-ben» követ — a piramis alakú követ.

És mellesleg, ez a szellemi gyakorlat nem korlátozódott csak az Ókori Egyiptomra. Sok mesterségesen létrehozott piramis, amelyet ma felfedeztek a modern emberek, és azok is, amelyeket még nem «nyitottak fel» és nem találtak meg a mai napig — ezek korántsem kaotikus építmények. Bár különböző időkben épültek, elhelyezkedésük szigorúan meghatározott koordinátákon volt, építésük során szigorúan bizonyos csillagokhoz igazodva. Globális léptékben — ez egyfajta térkép. Az ilyen piramisok létrehozásának kezdeményezői olyan emberek voltak, akik rendelkeztek ezekkel az ismeretekkel. Közéjük tartozott Imhotep is. Ő ezt az információt a világméretű globális építészeti projektről (amelyet jóval Imhotep ideje előtt dolgoztak ki) a Szokrovennyiktől kapta a nála töltött sokéves tanulmányai végén, más ismeretekkel együtt.

Nos, térjünk vissza az Imhotepről, erről a valóban jelentős emberi Személyiségről szóló történetünk elejére. Még gyermekkorában kitűnt, elsősorban erkölcsi

tulajdonságainak tisztaságával és szellemi törekvéseinek őszinteségével, amelyeket szülei oltottak belé. Ezért vette őt a Szokrovennyik tanítványául. Imhotepnek sokkal könnyebb volt befogadnia a Szokrovennyik tudását, mint például ma egy modern embernek, akit az Arkhónok meggyőztek az anyagi lét előnyéről.

De tudást szerezni — ez még csak a fél siker. Sokkal fontosabb méltóan használni azt! Hiszen, ahogy mondani szokás, az elmélet gyakorlat nélkül halott. Miért figyelemreméltó Imhotep, mint Személyiség? Azért, hogy nem egyszerűen felelősséggel közelített ehhez a tudáshoz, felhasználva azt saját lelke fejlődésére, hanem nagyon sok hasznosat tett az emberekért is. Ráadásul, annyira igyekezett, hogy amit akkoriban megalapozott, köszönhetően a Sambhala Szokrovennyikjének tudásának, azt később nemcsak az egyiptomiak utódai, hanem Ázsia, Afrika, Európa népei is használták. **Nem véletlenül félnek annyira az Arkhónok egy lelkiileg erős, szabad Személyiség tevékenységétől, mert tudják, mennyire kiszámíthatatlanul képes befolyásolni egész népek tudatát.**

A Szenszei rövid szünetet tartott, ivott egy kis ásványvizet. Andrej, kihasználva ezt, elkezdte faggatni:

— Szenszei, említettél egy világméretű projektet a piramisokkal kapcsolatban, és hogy azt jóval Imhotep ideje előtt dolgozták ki. De ki dolgozta ki akkor jóval Imhotep ideje előtt? Nem, érthető, hogy Kelet — a civilizáció bölcsője. De ha hinni lehet a tudósoknak, akkor jóval azelőtt nemhogy civilizáció... Ott csak vadászok és gyűjtögetők voltak, vagyis a legprimitívebb emberiség.

— Az új bölcsővel kapcsolatban igazad van. Valóban így volt. De azokban az időkben a Földet olyan civilizációk is látogatták, amelyek sehogy sem illenek bele a modern «történelmi» koncepció kereteibe... amelyeknek nyomait azonban a mai napig megtalálják. Vegyének például, Baalbeket a hatalmas «leszállópálya» lapjaival. Vagy a Nagy Szfinxet, amely nem messze a «virág

alapjától» található, és amelyet jóval e civilizáció előtt faragtak ki egyetlen sziklából, belső földalatti helyiségekkel. Egy kőszobor, amely mellesleg teljesen szerencsésen túlélte az özönvizet.

— A Nagy Szfinx?! — kérdezte vissza egyszerre Szlávik és Jura.

— Igen, a Nagy Szfinx — egy hatalmas szobor egy fekvő oroszlánról emberfejjel, egyfajta fejfedővel a fejétől a válláig, — magyarázta megszokásból a Szenszei. — Mellesleg a «Szfinx» — ez korántsem az építmény valódi neve. Ez egy görög szó, ami azt jelenti «az, aki fojtogat», a «szorítani», «fojtogatni» igéből származik. Így nevezték ezt a szobrot a görögök, mivel Egyiptomban járva saját ókori görög legendáik szereplőjével — a Szfinx-szel (Sfinga) — azonosították. A Szfinx a görögöknél mesebeli állatot jelentett, női fejjel és mellel, oroszlántesttel, madárszárnyakkal. Ez a lény a legenda szerint egy sziklán lakott Théba közelében, és megoldhatatlan rejtvényt adott a járókelőknek, és ha nem kapott választ, megfojtotta őket. Mivel valahol a legendájuk egybecsengett az ókori egyiptomi legendákkal Szehmet istennő (oroszlánfejű emberi arccal), Ré isten lánya leszámolásáról az engedetlen emberekkel, ez az elnevezés így maradt meg a történelemben.

Bár megjegyzem, hogy a görög legenda egy régebbi változatból született Phixről, a ragadozóról, aki Boiótiában a Phikion-hegyen élt — egy vad szörnyetegről, amely képes volt lenyelni zsákmányát. Kegyetlen csatában Oidipusz győzte le. Maga a Szfinx alakja pedig a görögöknél a kis-ázsiai szárnyas félig-szűz-félig-oroszlán alak hatására született.

Ami pedig a Nagy Szfinxet illeti, valójában Egyiptomban Harmakhisznak nevezték, akit a Keleten felkelő nappal és a feltámadás szimbólumával azonosítottak. De ezek a fogalmak régebbi elképzelésekből fakadtak a Nagy Szfinxről, mint az «Istenek házának Őrzőjéről». És ez nem véletlen. Mivel ez az építmény

őrzi a Lótusz Templomához vezető út titkát – az egyik legősibb földalatti építményét ezen a helyen.

– Ez aztán igen! – mondták csodálkozva a srácaink.

– Nem értem? – kapta fel a fejét Nyikolaj Andrejevics. – Részletesebben...

– És mit jelent az, hogy a Nagy Szfinx «nem messze a virág alapjától található»? – kérdezte gyakorlatilag egyszerre Nyikolaj Andrejevicssel Viktor.

A Szenszei egy kicsit várt a válasszal.

– Nos, a Lótusz Templomáról majd máskor mesélek nektek. A «virágról» pedig lehet részletesebben is. Már mondtam nektek, hogy Ta-Kamet a távoli ókorban különleges hely volt Sambhala számára. Még földrajzi elhelyezkedése sem teljesen egyszerű, figyelembe véve e hely földrajzi régióját a Földön, koordinátáit és a világűrből nyíló kilátást.

– Kilátás a világűrből?! – kérdezte vissza érdeklődve Sztász. – És mi olyan érdekes ebben a régióban? Hiszen a terület nagy részét sivatag foglalja el.

– Nem csak sivatag, – vetette ellen a Szenszei. – És mellesleg, nem mindig volt ott sivatag. Húszezer évvel ezelőtt, amikor Európa nagy részét még gleccserek borították, Észak-Afrika meglehetősen virágzó földrész volt. És amikor a gleccserek visszahúzódtak és az éghajlat szárazabb lett, akkor kezdődtek a szárazság időszakai. De most nem erről van szó. Ha az űrből nézzük az Afrikai kontinens északkeleti földrajzi régióját, akkor a sivatag homokja között egy gyönyörűen nyíló kék lótuszvirágot láthatunk, amelyet a Nilus folyó alkot (mellesleg, aki még nem tudja, most ez a leghosszabb folyó a világon). Széles, háromszög-csésze alakú deltájának köszönhetően, amely a Földközi-tengerbe torkollik, a folyók szíriomszerű erezetének magában a deltában, valamint a folyó hosszú, kanyargós szalagjának köszönhetően a Nilus egy hosszú száron nyíló lótuszvirághoz hasonlít. Tizenkétezer-ötszáz évvel ezelőtt pedig, e delta partvonalának köszönhetően,

a hasonlóság a lótuszvirág szirmaival tökéletes volt. Gyakorlatilag a «virág alapjánál» helyezkedett el akkoriban a Sambhala, pontosabban Sambhala Előszobája. Előző helye egy csodálatos tó partján volt, ott, ahol most a Fekete-tenger vize van. A későbbi pedig már közvetlenül a hegyekben, Belovodjében, ahol a Sambhala Előszobája a mai napig található.

Nos, nem véletlenül ábrázolták az ókori egyiptomiak a lótuszt az isteneikkel kapcsolatos történetekben éppen háromszirmúnak, vagyis fiatalnak, nyílónak, a fiatal (megújult) emberiség szimbólumaként. Sőt, nem véletlenül tartották a Nílus istenének az ókorban Hapi kozmikus istenséget, akinek szimbóluma a lótusz volt (sokkal később lett a papirusz is, magát Hapit pedig, egyik pap szabad kitalációjának köszönhetően, kövér emberként kezdték ábrázolni nagy hassal és női melllel). És nyilvánvalóan, nem véletlenül jelent meg Hapi még egy megjelölése, mint Hórusz (Hór) isten négy fiának egyike. Megjegyzem, hogy Hórusz neve «magasságot», «eget» jelent, szimbóluma pedig ősidők óta a kiterjesztett szárnyú napkorong volt. Azt is megjegyzem, hogy eredetileg Hórusz gyermekeit asztrális isteneknek tartották, a «Tehén combja» (Nagy Medve) csillagkép kísérőinek az Északi égen. Nos, úgy tartották, hogy ezek a fiúk Ozirisz kíséretéhez tartoztak. Hórusz mindegyiküknek kijelölte a helyét Ozirisz trónja körül. Hórusz fiainak fő funkciója Ozirisz őrzése volt, védelme az ellenségektől. Ráadásul, mindegyikük a világ egy bizonyos égtája felől állt őrt (Hapi – északi oldalról). És ha mindezt összekapcsoljátok és jól átgondoljátok, akkor sok mindent megértetek.

– Összekapcsoljuk? – mondta zavartan Kosztyik.

– Hm, érdekes, – mondta intrikálva Nyikolaj Andrejevics.

– Hát ehhez aztán meg kell erőltetni az agyat! – mondta vidáman Andrej.

— De minek? Miért? — kezdett értetlenül kérdezősködni Ruszlán. — Mi olyan rejtett ebben?

Amire Vologya dörmögte:

— Hát megmondták neked, amikor jól átgondolod, akkor megérted.

— Aha, — ugratta Zsenya Ruszlánt, látva, hogy a Szenszei titokzatosan hallgat erről, — ha meg nem érted, hát akkor úgy is kell neked!

A srácok együtt nevettek Ruszlánnal. Nyikolaj Andrejevics viszont, velünk ellentétben, láthatóan valamilyen összefüggéseket keresve a fejében, megjegyezte, a Szenszei-hez fordulva:

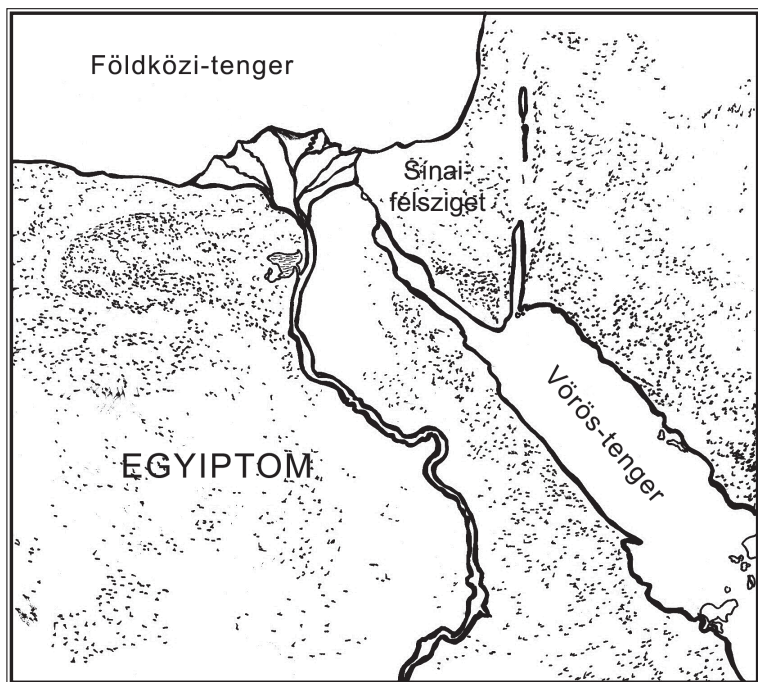
— Várj egy percet, az imént azt mondtad, hogy a «virág alapja» közelében helyezkedett el Sambhala Előszobája?! Kiderül, hogy korábban Sambhala Előszobája gyakorlatilag a civilizációs központokban volt. Ami azt jelenti, ahogy értem, ez feltételezi a Bódhiszattvák gyakoribb kapcsolatát az emberekkel?

— Nos, a civilizáció kialakulásának kezdetén ez egyszerűen szükségszerűség. Úgyhogy, nincs semmi meglepő abban, hogy a Bódhiszattvák nyíltan jelen voltak az emberek között. Különösen, hogy az egész emberiség akkoriban kis embercsoportokból állt, amelyeket természetesen óvtak a külső földi és kozmikus tényezőktől.

— De ha Sambhala Bódhiszattvái gondozták az embereket, akkor egyes ókori egyiptomi legendák — nem egyszerűen legendák?

— Mire gondolsz? — kérdezte viszont a Szenszei.

— Egyszer a szemem elé került egy legenda azokról, akik a dinasztikus kor előtti Egyiptomban uralkodtak. Még diákkoromban ezen gyakoroltam a mnemotechnikát, különösen a számokra való emlékezést. És most, amikor a Bódhiszattvákról meséltél, ez a kronológia magától felmerült az emlékezetemben. Ott arról van szó, hogy Egyiptomban 12300 évig hét nagy isten uralkodott: Ptah — 9000 évig, Ré — 1000 évig, Su — 700

Anasztázia Novih rajza
«Nílusi lótusz»

évig, Geb — 500 évig, Ozirisz — 450 évig, Széth — 350 évig, Hórusz — 300 évig. Aztán tizenkét isteni uralkodó volt, köztük Thot és Maat is, és ők 1570 évig uralkodtak. Utána pedig 30 félisten, akik 3650 évig uralkodtak... A legérdekesebb, hogy a félistenek uralma után Egyiptomot emberek kezdték irányítani. De valami nem sikerült nekik, és 350 évig Egyiptom a káosz, a széthúzás és a nézeteltérések örvényébe merült, ahol nem volt egyetlen uralkodó. Az egyesítés már Ménész-nél kezdődött.

Nyikolaj Andrejevics kérdően nézett a Szenszei-re, amire ő válaszolt:

— Nos, nem egészen így, bár...

— ...az embereknek így is jó lesz, — fejezte be viccesen a Szenszei mondatát Zsenyika.

— Ezt a «kronológiát» Manethón egyiptomi pap írta, aki Egyiptomban élt az időszámításunk előtti harmadik században, éppen a görög uralom idején. Manethón leírta Egyiptom történetét, összeállította a királyok és dinasztiaiák listáját régebbi források alapján, amelyeket papiruszokon rögzítettek. Lényegében, megpróbálta rendszerezni és újraéleszteni a rég elfeledett irodalmi forrásokat, beleértve a különböző legendákat és hagyományokat. De itt nem is a számokról és dátumokról van szó, amelyekről most vitatkoznak az egyiptológusok. A legérdekesebb, hogy olyan okosan világította meg a politikai valóságot Egyiptom történetében, hogy az Arkhónok (amikor eljutott hozzájuk ez a mű, amely nem kis népszerűsége tett szert az emberek között) sürgősen bevonták az eredeti munkáját, elterjesztve a hírt, hogy ez a mű elveszett Egyiptom Nagy Sándor serege általi meghódítása során. Ezért Manethón munkája nem jutott el a modern emberekhez. Létezéséről csak más szerzők idézeteiből és kommentárjaiból tudnak. És a modern világban erről a műről Julius Africanus, Eusebiosz és Josephus Flavius munkáiban fennmaradt töredékek alapján ítélnék, még csak nem

is gondolva arra, kik voltak ezek a szerzők, mikor éltek, kinek dolgoztak, és honnan szerezték az információt ennek a papnak a munkájáról, aki több évszázaddal előttük élt. És ez, nem beszélve az olyan «apróságról», mint az, hogy akkoriban majdnem minden történész jogot formált arra, hogy önkényes változtatásokat eszközöljön, értelmezve a régebbi munkákat. Ezért olyan ellentmondásosak a vélemények a tudományos körökben még e mű visszhangjairól is, amelyek kiváltanak csodálatot is, csalódást is, és vádak, hogy mindez «alaptalan legenda», «nyilvánvaló kitaláció», «megtévesztő információ».

— Igen, ha a viták róla nem csitulnak annyi évszázad óta, akkor a fickó konkrétan leásott a lényegig, — mondta Vologya.

— Még szép, — bólintott a Szenszei. — Nos, itt van például az, amit egyesek ma «megtévesztő információnak» neveznek. Fennmaradt Manethón említése arról, hogy az úgynevezett Első átmeneti időszak alatt (éppen Imhotep ideje után, amikor az Arkhónok komolyan hozzáláttak Egyiptomhoz, és elkezdődött a politikai instabilitás, éhínség, zavargások törtek ki) Egyiptomban «hetven király uralkodott hetven nap alatt». És ez valóban így volt! De ehhez az időhöz és azokhoz az eseményekhez még visszatérünk.

Manethón művén keresztül az Arkhónok egyszerűen «lebuktak» a történelemben, elsősorban a struktúrájukkal. És ez nem az első alkalom. Nem véletlenül említik a Széth-ről szóló legendákban a hetvenkét összeesküvőt. Nem véletlenül szervezték meg a zsidó papok később népük számára a legfelsőbb bíróságot — a Szinedriont, amelyet a «főpapok» irányítottak. Egyáltalán nem véletlen, hogy a Szinedrion tagjainak száma (akik, ha emlékeztek, a maguk idején kihallgatták és elítélték Jézus Krisztust) hetvenegy fő. Mert a hetven (plusz egy-három), a harminc (plusz egy-három) és a

tíz (plusz egy-három) — ezek az Arkhónok embereinek alapvető számszerű struktúrái.

— És miért a «plusz egy-három» kiegészítéssel? — nem értette Viktor.

— Attól függően, mennyire fontos ez a kör az Arkhónok számára, egytől háromig terjedő számú embert adnak hozzá. Ezek az erő körei. Róluk később beszélünk.

— Kemény fiúk ezek az Arkhónok! — mondta alig észrevehető mosollyal Sztász.

— Még szép! Úgyhogy gyakran az embereknek, pontos információ hiányában, csak az marad, hogy a mítoszokra és legendákra támaszkodjanak (és még akkor is ébernek kell lenniük). A természet ugyanis ritkán kényeztet minket leletekkel. Vegyük például, ugyanazt a Delta régiót. Ott ugyanis az üledékek gyors felhalmozódása miatt az emberek szerint legősibb kulturális rétegek most mélyen a föld alatt vannak. És hogy legalább azokat kiássák, nem kevés pénz kell.

A Szenszei rövid szünetet tartott.

— Hát igen, minden a pénzen múlik, — jegyezte meg Nyikolaj Andrejevics.

— A pénz pedig az Arkhónokon múlik, — tette hozzá szomorúan Viktor.

Amire Zsenyka rezzenéstelen arccal mondta:

— Akkor hagyjuk, hogy ez «minden» a pénzeszközökkel együtt ne helyezze oda az Arkhónoknak a makacs helyét!

Mindenki felnevetett ezen az újabb Zsenyka-féle szóviccen. Sztász pedig viccesen mondta:

— Kár, hogy a nagy butaságokért nem adnak Nobel-díjat! Te felülmúlhatatlan lennél ezen a téren!

— Hát minek nekem az a Ignobel-díj? Engem így is jól etetnek, — vetette ellen Zsenyka.

A srácok újra hatalmas nevetéssel fogadták a fiú beszólását. Szóbeli vidámságunkban csak Nyikolaj Andrejevics nem vett részt, abban a pillanatban valami

saját dolgon gondolkodva. Kivárva egy kis időt, amíg a srácok megnyugszanak, így szólt a Szenszei-hez:

— Kiderül, hogy mindez nem véletlen... Tehát, a Bódhiszattvák akkor gyakoribb kapcsolatban voltak az emberekkel. És az emberek isteneknek tartották őket...

A srácok egy pillanat alatt elcsendesedtek, láthatóan őket is érdekelte ez a kérdés.

— Természetes, hogy a Bódhiszattvákat az emberek istenekkel azonosítják, — mondta a Szenszei a beállt csendben. — Mivel tudásuk és az anyag irányításának képessége (beleértve a természetet is, mindenféle «technikai eszköz» nélkül, valamint egyéb természetfeletti képességek birtoklása) sokkalná még a modern embert is, minden «fejlett» technológiáról szóló információjával együtt, nem is beszélve azokról, akik ezen emberi civilizáció születése idején éltek. Különösen, hogy a kapcsolat valóban gyakori volt. Hiszen a Sambhala Bódhiszattvái nem egyszerűen óvták az embereket, hanem tudást is adtak nekik: kezdve az elemi ismeretektől (hogyan kell gabonát vetni, házat építeni és így tovább) egészen a szellemi gyakorlatokig. Innen ered az emberek hiedelme, hogy az isteneknek emberi alakot kell ölteniük az emberekkel való kapcsolattartáshoz. Nos, például olyanok, mint Ptah és Ozirisz — ezek nem mitikus kitalációk, hanem az emberek között egykor élt Bódhiszattvák valós személyiségei. Életük története viszont nagymértékben mitologizálva lett az emberek által, és az emberi megértés egyszerűsített szintjére redukálva, ráadásul, egy konkrét földrajzi régióhoz kötve. De általában az ilyen nagyságú Bódhiszattvák tevékenysége abban az időben nemcsak az Ókori Egyiptom földjeire terjedt ki.

— Ezt hogyan kell érteni? — kíváncsiskodott Kosztyik.

— Nos, például... Annak a Bódhiszattvának a tevékenysége, akit az emberek egykor nagyon régen

Ozirisz néven ismertek, nemcsak az Ókori Egyiptommal volt kapcsolatos, hanem olyan helyekkel is, amelyeket most Altajnak, a Volga medencéjének, a Dnyeper-Duna régiónak neveznek. Ő és emberei hatalmas munkát végeztek, amelynek köszönhetően a kultúrák fellendülése következett be ezekben a civilizációs központokban. És még ma is találhat a kíváncsi ember erre közvetett bizonyítékokat ugyanabban a Trypilli kultúrában, amely hét évezreddel ezelőtt alakult ki a Dnyeper-Duna régióban...

— Ó, és mi ez a kultúra? Először hallok róla, — csodálkozott Kosztyik.

— Trypilli?! Ezt a kultúrát így nevezték el manapság a régészek, akik először ástak ki egy szokatlan települést Trypilli falu közelében, Kijev környékén. Meglepődtek, hogy e kultúra emberei tudtak város-metropoliszokat építeni, fémeket olvasztani, egyedülálló kerámia-készítési technológiával rendelkeztek, és egyáltalán kényelmesen és jóléti körülményben éltek. Ez egy meglehetősen jóindulatú, nyugodt, nem harcias nép volt. És a mai napig nagy rejtélyt jelent a régészek számára szokatlan ideológiája, amely még olyan apróságokban is kifejeződött, mint a díszesen ornamentált agyagedények és terrakotta szobrocskák. Titkot jelent számukra az, hogy ez a nép művészetében szimbólumokkal fejezte ki a szavakat, köztük olyanokkal is, amelyek később fontos jelentőséget kaptak az ettől a helytől távoli ókori Kína, India, Egyiptom kultúráiban. Ez a «jin-jang» jel, a szvasztikák, a világfa, a szokatlan «csíkos» ábrázolások, amelyek később az ókori egyiptomi ruházat elemére is jellemzőek voltak. De a legérdekesebb az, amire a modern régészek még nem «leltek rá»: ez a nép nem egyszerűen «kurgán-szentélyeket» emelt, ez a nép tudott a piramis alakú építményekről és a velük kapcsolatos szellemi gyakorlatokról. És nem egyszerűen tudott, hanem ilyen «piramisokat» is emelt

meghatározott helyeken, meghatározott csillagászati tájolással. És ilyen «építmények» a mai napig léteznek.

— Igen? — csodálkozott velünk együtt Kosztyik. — Tehát, ezeket a piramisokat még nem fedezték fel?! És miért?

— Mint általában, a lehetőség és az információ hiánya miatt. De ahogy mondani szokás, mindennek eljön az ideje... Szóval, ami Ozirisz látogatásának helyeit illeti. Korántsem véletlenül jelent meg a Volga folyó régi neve — Rá. És korántsem véletlenül éppen oda hozták be az olyan, azokhoz a helyekhez képest természetellenes növényt, mint a lótuszvirág. És biztosan nem a szépség kedvéért tetováltatták magukat szimbólumokkal az ókorban a ma «altáji hercegnőknek» nevezett, de valójában «Tudás lányai». Mindezen ismeretek eredete ugyanazokból a forrásokból származik. Úgyhogy, aki akarja, az megismeri... — A Szenszei figyelmesen ránézett a srácok érdeklődő arcára, és folytatta történetét. — Nos, a Bódhiszattvák, amikor a világban voltak, nemcsak gondoskodtak az emberekről, mint csecsemőkről a bölcsőben, hanem természetesen kommunikáltak más civilizációk képviselőivel is... És ebben nincs semmi természetfeletti. Az emberiségnek elvileg van esélye a következő száz évben olyan fejlődési szintre jutni, hogy szabadon látogathat más világokat. Azokban az időkben pedig a Bódhiszattvák ilyen érintkezése más világok képviselőivel norma volt. Ez teljesen természetes, mert bármilyen fejlett is egy anyagi civilizáció, mindig törekedni fog a kapcsolatfelvételre nálánál magasabb rendű lényekkel, annál is inkább, hogy akkoriban, mint már mondtam, a Földön a Bódhiszattvák meglehetősen hosszú ideig tartózkodtak a világban.

— Ez valami egyedülálló lehetőség volt más világok képviselői számára, hogy többet tudjanak meg, mint amennyivel rendelkeznek? — vont le a következtetést Viktor.

— Teljesen igaz, — bólintott a Szenszei. — Így, tehát az Egyiptom közelében, a mai Líbia területén található kozmodrom létezése, amely mellesleg a mai napig fennmaradt...

— Kozmodrom?! — kérdeztük szinte kórusban.

— Hát igen, — vont a vállát nyugodtan a Szenszei általános meglepetésünkre. — Most a tudósok «Baalbeki terasznak» nevezik. Ez egy hatalmas, gigantikus, egyenként 360 tonnás tömbökből épült platform, oldalain speciális nyílásokkal. A régészek a mai napig törik a fejüket a rendeltetésén. Igaz, ellentétben az előző korok embereinek világképével, most már legalább gyanítani kezdik, hogy ez kozmodromra hasonlít, — mosolyodott el a Szenszei. — Naivitásuk lenyűgöző! Keresik az űrhajók üzemanyagának koromnyomait, természetesen üzemanyag alatt a ma ismert üzemanyagot és annak összetevőit értve. — És meglepetten jelentette ki a Szenszei. — Micsoda tartályokkal kellene rendelkeznie az ilyen üzemanyaghoz, hogy elrepüljenek, például a Szíriusról, és még vissza is térjenek?! Nevetségesek, üzem- és kenőanyagok nyomait keresik, még csak nem is feltételezve, hogy a világ tele van más, gazdaságosabb, környezetbarátabb alternatív energiaforrásokkal. Nos, ahogy mondani szokás, ki milyen információval rendelkezik, arra támaszkodik.

A «Baalbeki teraszon» kívül léteztek olyan kozmodromok is, amelyekhez nem volt szükség ilyen nagy területre a fel- és leszállási műveletekhez. Ezeknek a hajóknak közvetlenül a Nilus «virágának» alapja közelében lévő területet jelölték ki. Természetesen, egy ilyen intenzív forgalom nem maradhatott észrevétlen az emberek számára, ezért a nemzedékek emlékezetében fennmaradtak meglehetősen érdekes ókori legendák arról az időről.

— És milyen említések ezek, például? — érdeklődött Nyikolaj Andrejevics.

— Például, a görögök által később Letopolisznak nevezett ókori Khem városáról, amely a «virág alapjánál» feküdt, a Nilus Rosette-i ágának nyugati partján. Fennmaradtak a hagyományok, hogy a távoli ókorban «villámcsapás városának» nevezték, vallási forrásokból pedig Khem úgy ismert, mint «útjelző, amely Ozirisz útját mutatja az égbe». Ezt a várost a Szíriusz földi képmásának tartották. Összefüggésbe hozták Hórusz isten egyik ókori említésével is — annak az istennek, akinek képmásául, mint emlékeztek, a szárnyas korong, a sólyom és a sólyomfejű ember szolgált.

Vagy itt van egy másik város, amely nem messze feküdt Khemtől (gyakorlatilag ugyanazon a földrajzi szélességen) a «virág alapjánál», és az ókorban Junu néven volt ismert (ahogy emlékeztek, ez a bibliai On, vagy görög változatban Héliopolisz, vagyis «a Nap városa»). Róla is fennmaradt egy olyan hagyomány, hogy valaha réges-régen Junuban volt egy szent domb, ahonnan először kelt fel a Nap. Aztán ezen a helyen a múlt emlékére emeltek egy szent oszlopot, amelyet később egy nem kevésbé szent ereklje — a Ben-Ben kő váltott fel, amely kúp alakú volt, lekerekített élekkel (később a hagyományokban a görög «piramidon» szavá alakult).

Az ókoriak ennek a kőnek földönkívüli eredetet tulajdonítottak. Az emberek véleménye szerint «rég elveszettnek» számít. A szent jelekben a Főnix madárral együtt ábrázolták, amely rajta ült. Első pillantásra mindezek a történetek egyszerű mesének tűnnek. Maximum, amit a modern tudósok feltételezhetnek, hogy az ókoriak fantáziáltak, valamilyen közönséges meteoritot néztek «szent kőnek», amely az égből hullott. Nos, eljutnak a «ben» gyökeréig, megtudják, hogy «magot» és «megtermékenyítést» jelent, összekapcsolják a Főnix legendájával, aki bizonyos időközönként elrepül az emberekhez Keletről, új ciklust indítva. Jobb esetben mindezt a termékenység kultuszával

kapcsolatos vallási primitivizmusnak tulajdonítják, és ezzel megnyugszanak. De valójában mindez korántsem véletlen...

A Szenszei a nap helyzetére nézett az égen, és javasolta:

— Talán... tartsunk egy kis szünetet. Ideje lenne fürdeni, mit szóltok, srácok?

— Ideje, ideje, — értett egyet vele Nyikolaj Andrejevics, végignézte a társaságunkon, — mert már mindenki kipirult, mint a sütemény.

— Eh, mindig így van, a legérdekesebb helynél! — kezdett feltápáskodni nyögve a takaróról Zsenyika a többi sráccal együtt. — Mellesleg, a süteményekről... Van ott valami finomság, amivel meg lehetne tömni a hasunkat?!

És mivel ezt a kérdést Zsenyika Tatjánának címezte, ő vidámon válaszolt:

— Találunk!

* * *

Úgy döntöttünk, először fürdünk. Bár lényegében senki sem fürdött igazán. Csak megmártóztunk pár-szor, mivel a víz a napon való hosszú tartózkodás után túl hidegnek tűnt. Tatjánával csak bementünk a vízbe, és azonnal ki is jöttünk, és az élelmiszeres sátor felé vettük az irányt. Mivel senki sem akart hosszú ebéd-főzéssel bajlódni, gyorsan összedobtunk néhány könnyű szendvicset mindenkinek. A srácok eközben Nyikolaj Andrejevics kezdeményezésére kicsit berendezték a strandunkat, egy nagy ponyvát feszítve ki a takarók fölé, hogy mindenkit megvédjenek a közvetlen, perzselő napsugaraktól, és kényelmesebben elhelyezkedjenek a további pihenéshez. Nagyon jól sikerült. Könnyű szellő fújt, amely a ponyva árnyékában, úgy tűnt nekem, még «frissítőbb» volt. Improvizált asztalt készítettünk a takarókon a szendvicsekkel és az ásványvízzel. Amikor mindenki jóllakott, a Szenszei folytatta lebilincselő tör-

ténetét. Ezúttal már felvértéztem magam a jegyzetfüzetemmel és a tollammal, és elkezdtem részletesebben rögzíteni a Szenszei elbeszélését.

— Szóval, Imhotepről, — kezdte a Szenszei. — Ez az ember ügyesen és méltóan használta fel a tudást, amelyet a Szokrovennyik tárt fel előtte. Hamarosan Imhotep fáradhatatlan munkájának köszönhetően híressé vált az emberek között, mint ügyes gyógyító, és meghívták Dzsószer fáraó udvarába (bár az Ókori Egyiptomban a neve másképp hangzott) — a harmadik dinasztia királyáéba, aki fővárosát Memphiszben alapította meg. Pontosabban szólva, akkor ezt a várost az egyiptomiak is másképp nevezték — «Het-Ká-Ptah», ami azt jelentette «Ptah isten lelkének palotája» (vagy «Ptah isten lelkének háza»), mivel e város főistenének Ptah kézművesistent tartották. Előtte pedig egyszerűen «Fehér falak városának» hívták. Memphisz — ez már a görög értelmezése ennek a városnak a későbbi egyiptomi «Menefer» («Jó kikötő») elnevezésének. Ha megnézzük a modern térképet, akkor ez a város a mai Kairó közelében helyezkedett el, a Nílus-delta stratégiailag fontos helyén. Most a városból csak romok maradtak, vastag homokréteg alatt eltemetve. Mellesleg, az Ószövetségben ezt a várost Nofnak nevezik.

Imhotep nemcsak kiemelkedő orvosként, hanem bölcs emberként is ismertté vált, aki jól értett a természettudományokhoz (ma ezeket a tudományokat csillagászatnak, matematikának, kémiának, fizikának, geometriának nevezzük), ráadásul, mint később kiderült, tehetséges szónok és kiváló szervező is volt. Hamarosan Dzsószer fáraó kinevezte őt főtisztviselőjévé, az állam első emberévé a fáraó után, mint a vezír vagy a mai nyugati országok miniszterelnöke. Ez az eset abban az időben példa nélküli volt, mivel ezt a tisztséget az örökös nemességből származó emberek töltötték be. Imhotep viszont közember családjából

származott, és ezt a pozíciót, ahogy mondani szokás, saját eszével és munkájával érte el.

— Ühü, a tudásnak köszönhetően, amelyet a Szokrovennyik adott neki, — mondta Andrej.

— Igen, de tudást szerezni — az egy dolog. Még helyesen is kell használni, — jegyezte meg a Szenszei. — Hogy jobban értékelhessétek azt, amit ennek az Embernek sikerült tennie az emberekért, röviden megismertetlek benneteket azzal a helyzettel, amely az államban Dzsószer fáraó idején uralkodott, mielőtt Imhotep megjelent volna a hatalom csúcsán.

Az államfőt hatalmának megerősítése foglalkoztatta. Megpróbálta megerősíteni pozícióit északon, háborút viselt a déli határokon. Ellenőrizte a Sínai-félszigeten lévő rézbányák kiaknázását, amelyeket előtte hatalmi elődei birtokoltak. Egyszóval, jobban lefoglalták saját «stratégiai» problémáinak megoldása, mint a nép szükségletei. Kísérete visszhangozta őt.

A papokat saját politikai intrikáik és az egymás közötti küzdelem foglalkoztatta a teológiai koncepciójuk dominanciájáért. Hiszen, akkor minden «szepben», vagy ahogy később a görögök nevezték — «nomban» (vagyis a mi nyelvünkön tartományban, amelyekre az ország oszlott), megvoltak a saját istenek, saját vallási koncepciók, amelyek, meg kell mondanunk, ugyanazoknak a régebbi ismereteknek a maradványain alapultak. Azonban az egész ország központi isteneinek annak a nomnak az isteneit kiáltották ki, ahol abban a pillanatban a főváros volt. És nagyon jól akart élni minden befolyásos pap, aki nagyobb hatalomra pályázott. Így hát, mindegyikük a saját koncepcióit forgatta a hatalmi harcban, egészen odáig, hogy ha a konkurens vallási koncepció doktrínái jobban befolyásolták az emberek nézeteit, akkor a papok odáig mentek, hogy nemcsak a koncepció főbb pontjait adták hozzá a saját rendszerükhöz, hanem magukat a «konkurens» isten attribútumait is a «sajátjukhoz».

— Hát igen, de mégis a papok, bár hatalmon voltak, az egyszerű emberek nézeteihez igazodtak, — jegyezte meg Nyikolaj Andrejevics.

— Természetesen. És bármilyen paradoxnak is hangzik ez számotokra, de függtek az egyszerű emberek nézeteitől! Hiszen, ez a papok kenyere! Ők csak külsőleg tartják fenn hatalmuk illúzióját, demonstrálva, hogy hívőik bármilyen vallási helyzete az adott vallás uralkodó elitjének közös döntésétől függ. De, valójában, ez csak egy kis csoport ember, aki fél elveszíteni hatalmát, ha az emberek többsége megváltoztatja világnézetét. Hiszen, ezzel a hatalommal elveszítik «közvetítői» jelentőségüket is az istenek és az emberek között, ami azt jelenti, hogy nemcsak a politikai befolyást, hanem a meglehetősen kényelmes és gondtalan létet is, amelyet ez a hatalom biztosít számukra.

— Ez igaz, — erősítette meg Nyikolaj Andrejevics.

— Úgyhogy, akkor a vallás inkább politika volt, és a papoknak előnyös volt engedelmességben tartani nyájukat... Nos, magukban a nomokban a fáraó helytartói uralkodtak, egy ilyen vidéki arisztokrácia, amely főleg tétlenségben töltötte idejét. És ha bizonyos kérdésekben szükségük volt a nép támogatására, akkor általában alattvalóik lojalitását ismét a papok segítségével biztosították. Egyes nomok helytartói rokonságban álltak a fáraóval, mivel akkor az uralkodóknál olyan szokás volt, hogy a nomok uralkodóinak lányait vették feleségül, vagy házasságot kötöttek közöttük és gyermekeik között.

— Hát igen, — mosolyodott el Nyikolaj Andrejevics. — Szívósnak bizonyult azonban ez a «szokás».

A Szenszei csak elmosolyodott, és folytatta.

— De az ilyen politikai házasságok nem mindig hozták meg a vidéki arisztokráciának a várva várt kapcsolatot az uralkodó házzal. Néha ez engesztelhetetlen ellenségeskedésbe és rivalizálásba fordult. És amikor a

fáraónak több örököse született különböző feleségektől — trónkövetelők, akkor az egész összeesküvésekbe és ellenösszeesküvésekbe torkollhatott, egyes papok és érdekelt főemberek titkos támogatásával, akik viszont szintén arról álmodtak, hogy fiukat vagy közeli rokonukat benyomják a nomok uralkodói közé.

Az utolsó szavakra Nyikolaj Andrejevics még jobban felnevetett:

— Nem, de tényleg semmi sem változott!

— Egyszerűen, majdnem mindenki, a fáraótól, a magas rangú papoktól, főemberektől, nomok uralkodóitól kezdve a természetbeni adók begyűjtőjéig, azzal a sürgető problémával volt elfoglalva: hogyan lehetne valamit valahol ellopni, többet szerezni magának, kiterjeszteni befolyási övezetét. Az egyszerű nép pedig főleg a hatalom figyelmen kívül hagyásával magára volt hagyva, ahogy mondani szokás, túléltek, ahogy tudtak. Az ország kereskedelmi tevékenységét a nagyvárosok ellenőrizték, pontosabban azok, akik irányították őket. Még Memphisz is, az állam akkoriban fontos kézműves és kereskedelmi központja nagy multinacionális lakossággal, a saját külön életét élte. Röviden szólva, minden, mint mindig. Mindenki a saját problémáival volt elfoglalva: kinek a levese híg, kinek a gyöngye apró.

Úgyhogy, Imhotep «örökségül» elődjétől nem a legjobb helyzetet kapta az országban. Különösen, mert mint a Tudás embere, értette a körülötte zajló dolgok okait. Tisztában volt vele, hogy Egyiptom fő kereskedelmi központjait titokban az Arkhónok emberei ellenőrizték, és az ország ilyen állapota, valamint az emberek saját problémáikkal való elfoglaltsága — csak az ő malmukra hajtja a vizet. Ezt tudva, Imhotep nagyon bölcsen cselekedett.

Rövid idő alatt rendet teremtett az országban. Elsősorban, eltávolította az Arkhónok embereit a hatalomból, és helyükre felelősségteljes, ügyüket jól ismerő

embereket állított, akikben megbízott. Átszervezte a hivatali apparátust, és munkára kényszerítette a hivatalnokokat. Szigorú fegyelmet vezetett be körükben: minden lopást, csalást, vesztegetést, a pozíció önző kihasználását megakadályozták és keményen büntették. A fáraót minden alattvaló védelmezőjévé tette: nagyoknak és kicsiknek egyaránt. Imhotepnek köszönhetően igazságos törvényeket vezettek be, amelyeket szigorúan betartottak. Bárki ebben az államban, még egy szegény közember is, akivel igazságtalanul bántak, nemcsak panaszkozhatott a bántalmazójára, még ha az hatalmon lévő is volt, hanem a mi nyelvünkön szólva, beperelhetette és megnyerhette az ügyet. Imhotep olyan csoportokat hozott létre, amelyek elég gyorsan és hatékonyan ellenőrizték a lakossági panaszokat. És ha ezek a panaszok beigazolódtak, a bűnöst azonnal megbüntették. Emiatt az egyszerű emberek között Imhotepet úgy kezdték nevezni: «A szegény emberek jó barátja», «Minden törvényszegő ellensége és az Igazság valódi buzgó híve», «Bölcs, aki értékes tanácsokat ad anélkül, hogy bármilyen jutalmat várna cserébe», «Aki a legméltóbb embereket tiszteli». Később ezeket a népi jelzőket a későbbi dinasztiák fáraóinak tulajdonították.

Ezzel egy időben Imhotep rendet teremtett az öntözőrendszerben. Felelős és szakmailag képzett embereket állítva a csatornaépítési munkák élére, rövid idő alatt megoldotta az egyiptomiak egyik fő problémáját, azt a problémát, amely megoldhatatlan teherként nehezedett a fáraó «vállára» — a víz elosztását és fogyasztását, mind a háztartási, mind a mezőgazdasági szükségletekre. Hiszen, Egyiptom forró, száraz éghajlatán, ahol az átlagos éves levegőhőmérséklet körülbelül harmincöt fok, a vízhiány éhínséget és népi zavargásokat provokált. Az öntözőrendszer korábban is létezett, de elhanyagolt állapotban volt. A rendteremtés után következésképpen nemcsak az egyszerű

emberek életkörülményei javultak, hanem jelentősen megnöttek a termés hozamok is. Gabonafelesleg jelent meg, amely vonzotta a kereskedőket más országokból. További bevételek keletkeztek. A fáraó kincstára gyorsan megtelt (és ez már békés körülmények között, háborúk nélkül!).

Imhotep kezdeményezésének és gondoskodásának köszönhetően mindenhol iskolák, úgynevezett «Élet Házai», «Bölcsesség Házai» kezdtek nyílni, és a tudás nemcsak a kiváltságos kisebbség számára vált elérhetővé. Először Imhotep speciális iskolákat szervezett a fáraó udvarában, ahol személyesen tanította segítőivel együtt a tehetséges fiatalokat (főleg a hivatalnokok gyermekeit) azokra a szakmákra, amelyekre abban a pillanatban nagy szüksége volt az államnak a rendteremtéshez – írnokok, könyvelők, különböző munkák szervezői. Tanították őket olvasni, számolni, írni és más, a szakmájukhoz szükséges tudományokra és készségekre... Mellesleg, akkoriban főleg agyagcserepekre, bőrre, mészködarábokra írtak hieroglifákat. De éppen Imhotep vezette be a használatba a mocsári növény, a papyrusz speciálisan feldolgozott szárait, amely bőségesen nő a Nílus partján, mint íróanyagot.

Nos, ezek az idő- és pénzráfordítások a tehetséges fiatalok oktatására annyira igazolták magukat, hogy hamarosan Imhotepnek sikerült elérnie hasonló iskolák megnyitását mindenhol a templomok mellett, ahol elkezdtek képezni a jövőbeli hivatalnokokat, jogászokat, orvosokat. És ami a legfigyelemreméltóbb, oda tehetséges és tehetséges gyerekeket kezdtek toborozni a nép közül. Később pedig iskolák nyíltak egyes állami szervezetek mellett is, ahol a tehetséges gyerekeket (még szegény családokból is) konkrét, a tanulók által előre kiválasztott szakmára készítették fel: szobrász, kereskedő, kőműves és így tovább.

És minél tehetségesebb és megajándékozottabb volt a fiatalember, annál inkább beavatták a mélyebb

tudományokba. Imhotep elérte, hogy a fiatalok maguk legyenek érdekeltek abban, hogy szilárd és minőségi tudásalapot szerezzenek. Miért? Mert minél tehetségesebb, professzionálisabb és képesebb volt az ember, az állam annál több lehetőséget nyitott meg előtte a karriernövekedésre, ez pedig javította életkörülményeit. Ráadásul, forradalmi volt az, hogy nem számított, milyen családból származol (szegényből vagy gazdagból), mert elsősorban a képességeidet és a magas erkölcsi tulajdonságaidat értékelték. Végül, egy ilyen politika ahhoz vezetett, hogy valódi lehetőséget adott az embereknek, hogy megmutassák legjobb tulajdonságaikat és képességeiket. Például, még egy egyszerű írnok is, aki magas erkölcsi és szakmai tulajdonságokkal, valamint szervezői képességekkel rendelkezett, válhatott egy város (mint a királyi kormányzó) vagy akár egy nom helytartójává, vagyis bekerülhetett a kiváltságos osztályba. Röviden szólva, megvalósíthatta magát mint Személyiség, a tehetségének köszönhetően.

Értitek, mi történt?! A tehetséges emberek elkezdtek intenzíven előtérbe kerülni, a hatalom felsőbb szintjeitől az alsókig, az állam irányítási struktúráitól a tudományig, oktatásig, orvostudományig és művészetig. A társadalomban divattá vált erkölcsösen neveltnek, udvariasnak, okosnak, műveltnek lenni, magas célokat kitűzni. És miért? Mert az állam aktívan ösztönözte polgárai morális és intellektuális eredményeit.

De Imhotep még tovább ment. **Nem elég, hogy érdekeltté tette az embert szakmai tudásának növelésében, még növelte is a jelentőségét más emberek szemében. Majdnem minden szakmát tiszteletreméltóvá tett, és ezzel rákényszerítette az embereket, hogy tiszteljék magukat és munkájukat, függetlenül attól, hogy a társadalmi létra melyik fokán álltak, és melyik osztályhoz tartoztak. Ennek köszönhe-**

tően javult, elsősorban, az emberek közötti érintkezés kultúrája. A társadalom minden osztálya elkezdte támogatni a munkafegyelmet, tisztelni a törvényt és a rendet. Imhotep olyan feltételeket teremtett, hogy az emberek most jobban aggódtak az erkölcs és a munkájuk minőségének javítása miatt. Ennek eredményeként mindenki a munkával volt elfoglalva az állam javára, a fáraótól kezdve, aki egész nap a közügyekkel foglalkozott... Mellesleg, éppen Imhotepnek köszönhetően hagyta abba a háborúzást, mert ahogy Imhotep mondta, «a beszéd erősebb a fegyvernél»... Még minden herceg is Imhotep állami foglalkoztatási rendszerében konkrét társadalmi posztot kapott, ahol megkövetelték tőle, hogy hatékonyan végezze kötelességeit. Mert a fáraó bejelentette (nem Imhotep ötlete nélkül), hogy csak a méltó örökös foglalja el a helyét. Ez pedig viszont arra ösztönözte a fáraó feleségeit, hogy aktívan segítsenek fiaiknak a közügyekben, hogy éppen az ő fiuk váljon méltóvá a trónra. A fáraó feleségeinek ilyen társadalmi terhelése és napi elfoglaltsága csak az állam javát szolgálta. Hiszen, mint tudjuk, a tétlen agy – az ördög műhelye. Itt pedig az intrikák és cselszövések helyet adtak az üzleti fogásnak és az egészséges versenynek.

Úgyhogy mindenki el volt foglalva, a fáraótól az egyszerű emberig. És a semmittevőknek, lustáknak, kapzsiknak és tolvajoknak többé nem volt helyük ebben az országban, mert eltűntek a feltételek a virágzásukhoz, és már maga a társadalom vetette ki őket. És Imhotep ilyen bölcs politikájának következményeként ezen állam emberei számára a gyors haladás korszaka köszöntött be.

De a legpéldátlanabb az az ideológia volt, amely Imhotepnek köszönhetően meghonosodott a társadalomban. Ráadásul, Imhotep szándékosan nem foglalkozott annak tömeges terjesztésével a nép körében. Ő csak az volt, akiről az emberek példát akartak venni:

egyszerűen élt, bölcsen beszélt és igazságosan, ember-ségesen cselekedett. Ezért ő és világnézete olyan széles körű népszerűségere tett szert a nép körében.

Éppen Imhotep széles körű hírnevének köszönhe-tően az ókori egyiptomi eszményképe az ő alakja lett, vagyis a szükséztudó, bölcs, a nélkülözéseket és a sors-csapásokat állhatatosan viselő, humanista nézeteket valló, mélyen emberséges ember, aki feltétlenül hisz a lélek test halála utáni létezésében. A későbbi nemze-dékek sok embere (nem is beszélve azokról, akik az ő idejében éltek) Imhotep olyan népszerű közmondásain és mondásain nevelkedett, mint:

«Jobb szegénynek lenni és a sivatagban élni, de lóttusszal a lélekben, mint gazdagnak lenni és embe-rek között élni, de ürességgel a lélekben»;

«A szabadságban nincs haszon az ember számára, ha vak a lelkére»;

«Az érdemeket az általad véghezvitt cselekedetek mérik»;

«A próbatételek órájában ne keress barátokat és ne átkozd az ellenségeket, hanem bízz Istenben»;

«A rabszolgaság után csak az vágyik, aki meg akarja dönteni a királyt, aki szabadságot adott neki»;

«Az virágzik, aki segít a szükségben lévő emberek-nek, és nem az, aki másokat félelemre kényszerít».

És sok más Imhotep-mondás, amelyeket a későbbi nemzedékek papjai és vezírei használtak «tanításaik-ban», mivel Imhotep szavai nagyon népszerűek voltak a nép körében, és szájról szájra, nemzedékről nemze-dékre szálltak.

Imhotep meglehetősen lojálisan viszonyult az állam minden vallási koncepciójához. Nemcsak a fáraó, hanem a különböző vallások befolyásos papjainak őszinte tiszteletét és jóindulatát is kiérdemelte sze-mélye iránt, mivel még a papok politikájával kapcsola-tban is nagyon finoman és bölcsen viselkedett. Ő maga pedig a Tudáson alapuló hit szilárd álláspontját

képviselte. Nem voltak benne kétségek abban, amit mondott, nem volt benne kétszínűség, ahogy ez sok papnál és főembernél megfigyelhető volt. Érezhető volt benne a Tudás Embere. Ezért sok ember számára, akik megtalálták benne a hitnek ezt a láthatatlan, de teljesen érezhető alapját, Imhotep az Igazságok feltárójává vált. Éppen életstílusa és világnézete miatt vált az egyiptomiak fogalmaiban abszolút bizonyossággá az, hogy ez az élet ideiglenes, és azért adatott, hogy az ember igazságosságával, gondolatainak és cselekedeteinek tisztaságával Isten előtt (és nem az emberek előtt) kiérdemelje a jobb életet a túlvilágon. Ebben a társadalomban a túlvilági életbe vetett hit vált dominánssá.

Természetesen, ez a hit nem a semmiből született. A túlvilági életbe vetett hit az egyiptomiaknál ősidők óta létezett, és eredetileg, ahogy már mondtam nektek, a tudáson alapult. Egyszerűen, idővel a tudás részben elveszett, és ezek a hiedelmek zavaros és érthetetlen vallás formáját öltötték. Ezért, az emberek többsége, úgymond, tehetetlenségből imádta az ősi isteneket, gyakran nem értve és nem mélyedve el magában a vallásban. Ez számukra csak az ősök hagyományának tisztelete volt, semmi több. Azonban, Imhotep láthatatlan munkájának köszönhetően minden megváltozott.

– Láthatatlan munkájának? Milyen értelemben láthatatlan? – érdeklődött Kosztyik, aki hozzánk hasonlóan elragadtatva hallgatta a Szenszei-t.

– Egy perc türelem, mindjárt mesélek róla. – A Szenszei ivott néhány korty ásványvizet, és folytatta az elbeszélést. – Imhotep összes felsorolt érdeme csak a látható része annak a hatalmas munkának, amelyet életében sikerült elvégeznie. De sokkal értékesebb és jelentősebb volt az a láthatatlan munka, amelyet gondosan elrejtettek az idegen szemek elől. A magas beosztás reális lehetőséget nyitott Imhotep számára, hogy hozzájáruljon a Szokrovennyik által feltárt glo-

bális világméretű építészeti projekt megvalósításához, amely felbecsülhetetlen segítséget nyújthatott a távoli jövő emberiségének.

— Nahát, milyen széles lelkű ember volt, — mondta elgondolkodva Nyikolaj Andrejevics. — A hatalom csúcán lévén, elsősorban az egyszerű emberekre gondolt, gondoskodott az emberiség jövőjéről. Hol találsz ma a csúcson ilyen tisztességes embert?

A Szenszei bölintott, azonban nem élezte ki erre a figyelmet, folytatva történetét.

— Imhotep ennek a bonyolult kérdésnek a megoldásában is nagyon bölcsen járt el. Lényegében munkájának látható része a fő munkára való felkészülés volt. Hiszen, létrehozni azt, amit Imhotep akart, csak egy magasan szervezett társadalom feltételei között volt lehetséges. Nos, így cselekedett. Alaposan tanulmányozva az uralkodó elit — a papok és különösen a fáraó — szokásait és pszichológiáját, az ő gyengeségeikre játszott tervei megvalósítása érdekében, amelyek később felbecsülhetetlen szellemi segítséget nyújtottak sok embernek. Imhotep olyan, akkoriban teljesen példátlan léptékű projektet javasolt Dzsószernak, amelyet az egyszerűen nem tudott visszautasítani. Mivel a fáraónak, ugyanúgy, mint a többi egyiptominak, hite szerint elsősorban a halál utáni életéről kellett gondoskodnia, és ahogy az uralkodóknál szokás volt, még életében fel kellett építenie magának a sírhelyét. Imhotep azt az ötletet adta neki, hogy emeljen egy szokatlan síremléket. A szokatlanság abban állt, hogy ez nem egyszerű masztaba volt...

— Masztaba? És mi az? — érdeklődött udvariasan Jura.

— Kezdetben ezek téglalap alakú fa sírok voltak az egyiptomiaknál. Később, a sírokat téglából kezdték készíteni, egész építményekké alakítva díszes fülkékkel, amelyek a temetkezés helyét jelezték és elzárták azt. Bár a «masztaba» nem egyiptomi, hanem arab

szó, ami azt jelenti «kőpad». Ezeket az építményeket az arab munkások nevezték így el, akik az egyiptomi régészekkel dolgoztak a XIX. században.

Nos, Imhotep azt javasolta Dzsószernak, hogy a szokásos síremlék helyett lépcsős piramist építsen, méghozzá nem egyszerű vályogtéglából, amely akkoriban elterjedt építőanyag volt, hanem faragott kőből, ami tartósságot feltételezett. Abban az időben Egyiptom számára ez forradalmi döntés volt. Imhotep ötlete, hogy építsen egy «az égből ledobott lépcsőt a fáraó isteni felemelkedéséhez», annyira inspirálta Dzsószert, hogy elrendelte a munkálatok azonnali megkezdését, nem kímélve a költségeket, és magát Imhotepet bízta meg az építkezéssel. És mindezt annak ellenére, hogy Dzsószert számára már felépítettek egy nagy téglamasztábat Abüdoszban — a helyen, ahol hagyományosan a fáraókat temették.

— Hát igen, ezt úgy hívják, Imhotep kezdeményezett, és őt is bízták meg, — mosolyodott el Sztász. — Mondják is, a kezdeményezés mindig büntetendő!

— De nem ebben az esetben, — vetette ellen a Szenszei. — Imhotep volt a leginkább érdekelt ebben a projektben. Sikerült érdekeltté tennie benne nemcsak a fáraót, hanem a befolyásos papokat is, mivel ez a projekt a fáraó szokatlan síremlékén kívül egy egész komplexum építését is feltételezte, beleértve a templomokat is. Méghozzá a fáraó kincstárának költségére. És következésképpen ez biztosította a papok számára a jövőbeli jövedelmet az ezekben a templomokban végzett szolgálatból. Sőt, az építési tervbe még egy hatalmas gabonaraktár is bevett, úgymond, állami szintűt. És meg kell jegyezni, hogy később, az ott tárolt nagy gabonakészleteknek köszönhetően az egyiptomiak meglehetősen fájdalommentesen vészelték át a rossz termés és az aszály éveit.

Az Imhotep által ennek a csonka piramisnak az építésére választott hely korántsem volt véletlen. Egy

fennsík szélén helyezkedett el, ugyanazon a fennsíkon, amelyen néhány kilométerre északra a Nagy Szfinx állt. Imhotep, amikor az építési tervet magyarázta a fáraónak, a papoknak és a főembereknek, a helyválasztást ezen a sivatagos platón állítólag a Memphiszhez való közelebbi elhelyezkedéssel és a városra nyíló csodálatos kilátással indokolta. Valójában, azonban ez a hely pontosan megfelelt a még a Szokrovennyik által neki mutatott «csillagtérkép» egyik jelölésének földrajzi koordinátáinak. A Nagy Szfinx, amelyet jóval ez idő előtt emeltek (és nem Imhotep halála után, ahogy most feltételezik, állítólag a nagy piramisok építésének idején!), fontos tájékozási pont volt az adott csonka piramis pontos és hiteles elhelyezkedéséhez.

Nos, ezt a grandiózus építkezést szándékosan nem egy évtizedre nyújtották el. Miért? Mert nem elég felépíteni ezt az objektumot, még «működésbe» is kellett hozni. Ehhez pedig a legfontosabb dologra volt szükség ebben az ügyben — magas szellemiségű emberekre, még hozzá férfiakra és nőkre egyaránt. Az ő nevelésükre és oktatásukra Imhotep sok évet fordított, ami miatt elvileg el is nyújtotta ennek az építkezésnek az idejét, az elitnek ezt a késedelmet építészeti tervének javításával és modernizálásával magyarázva.

— Tehát, Imhotep számára maguk az emberek voltak az elsődlegesek és a fontosak, — pontosította Nyikolaj Andrejevics.

— Feltétlenül. Nos, így járt el Imhotep... Összegyűjtötte egész Egyiptomból a szakmájuk legjobb mestereit, és melléjük, segítőként — az erkölcsi tulajdonságaik alapján legjobb embereket (férfiakat és nőket egyaránt), és nemcsak állandó elfoglaltságot szervezett számukra, hanem a legjobb életkörülményeket is, növelve társadalmi jelentőségüket az állam számára. Imhotep nem egyszerűen építkezést indított. Ez valami olyasmi volt, mint a mai állami vállalat teljes körű szociális

ellátással, kezdve az ember hétköznapi problémáinak megoldásától a minőségi orvosi ellátásig. És ezen a hatalmas vállalaton, ahol pékek, orvosok, írnokok, könyvelők, szobrászok, kőművesek és más szakmák emberei dolgoztak, mindenkinek jutott munka, férfiaknak és nőknek egyaránt.

— De hát ők mind rabszolgák és rabszolganők voltak ott! — mondta csodálkozva Kosztyik. — Különösen a nők.

— Korántsem, — vetette ellen a Szenszei. — Ezt a komplexumot szabad emberek építették. És a nőhöz az Ókori Egyiptomban, a ma elterjedt véleménnyel ellentétben, különös tisztelettel viszonyultak. Jelen-tős helyet foglalt el a társadalomban, elsősorban mint anya és a nemzetség folytatója, valamint a férfiakkal egyenlő jogokkal rendelkezett a társadalomban. A nő bármilyen szakmát választhatott magának, amely tetszett neki. A tehetséges nők főpapnők, orvosok, sőt építészek lettek.

— Egy pillanat, — mutatott érdeklődést a kérdés iránt Nyikolaj Andrejevics. — Kiderül, hogy az Ókori Egyiptomban voltak főpapok és főpapnők?

— Igen, például, a legfőbb papot, ugyanabban a Junuban, Ur Maa-nak nevezték, a legfőbb papnőt pedig — Ur-t Tekhent-nek. Státuszuk és tudásszintjük egyenértékű volt a legmagasabb tudományos fokoza-tokkal rendelkező emberek státuszával és szintjével.

— Azt akarod mondani, hogy ezek a tudomány emberei voltak, beleértve a nőket is?! — mondta még meglepettebben Nyikolaj Andrejevics.

— És mi zavar téged? — kérdezte viszont a Szenszei.

— Nem, hát valahogy úgy olvastam, hogy az ókori időkben, ha a nő részt is vett valamilyen vallási szer-tartásokban, szerepe általában a ceremóniális tán-cok előadására korlátozódott, legfeljebb a szertartá-sok zenei kíséretének biztosítására. De általában, különösen azokban a templomokban, amelyek istene

a termékenységével volt kapcsolatos, foglalkozása az úgynevezett «szent prostitúció» volt.

— Ez a jelenség valóban létezett, de csak visszhangként és üres utánzasként az emberek részéről az úgynevezett «isteni erő aktusainak», amelyek Imhotep titkos szervezetében zajlottak a beavatottak szűk körében, ahol a nők vezető szerepet játszottak. Imhotep ilyen titokzatos embereit «szent erők birtokosainak» nevezték — Ur Heku papok és Ur-t Hekau papnők, mivel az isteni erőt, amelyet fentről kaptak ezeknél az «erőaktusoknál», Hekának nevezték. Ezek az emberek nemcsak felhalmozói és őrzői voltak ennek az isteni erőnek, hanem át is adhatták azt tárgyakként, «megszentelve» azokat, valamint segítségével segítettek a beteg embereknek a gyógyulásban. Ezért ők még orvosok is voltak, méghozzá nem egyszerűek, hanem univerzálisak, a legügyesebbek az ókori orvosok között, bár ezek az emberek csak a tiszta Tudást használták. Majd valamikor később részletesebben mesélek neked erről.

— Bocsánat, de miért voltak ilyen korlátozások a Tudásban az orvosok hierarchiájában? — érdeklődött hivatalos hangon Nyikolaj Andrejevics.

— Mert ezt a Tudást csak lelkiileg tiszta emberekre bízták. És az Erő megszerzésének szentségét mély titokban őrizték. Mivel az Erő az Erő. Mint az építőkalapács, használható építésre, de használható rombolásra is. Minden a Mestertől függ, aki ezt a kalapácsot a kezében tartja.

— Ésszerű, — jegyezte meg Nyikolaj Andrejevics.

— Ami pedig a tudomány embereit illeti azokban az időkben — igen, a tehetséges nők is jelentős sikereket értek el ezen a téren. Vegyük ugyanazt az orvostudományt, még ma is találhatsz említést arról, hogy «a történelem első orvosnőjét, aki Memphiszben praktizált az időszámításunk előtti III. évezredben, Peszesetnek hívták». Bár valójában messze nem ő volt az első orvosnő, egyszerűen a régészek találták meg az egyet-

len ókori dokumentális említést erről, ezért nevezték ezt a nőt az elsőnek... Az orvostudományt pedig abban az időben szent tudománynak tartották, és a templomokban tanulták. Úgy tartották, hogy az ember gyógyulása nemcsak az orvosi gyakorlati tudástól függ, hanem az isteni akarattól is, ezért az orvosi tudás mellett az orvosok tanulmányozták a szent szövegeket. A pap-orvosnak nem volt joga elkezdni a beteg kezelését anélkül, hogy elolvasott volna egy imát.

— Imát? — akadt meg újra a szón pszichoterapeutánk. — De amennyire én tudom, az Ókori Egyiptom vallásában varázslatot és ráolvasásokat gyakoroltak.

A Szenszei elmosolyodott, és bekapcsolódva ebbe a «hivatalos hangnem» játékba, válaszolt:

— Doktor, Önnek egyszerűen téves elképzelése van annak az időnek a valóságáról. És később meg fogja érteni, miért. És nem egyszerűen megérti, hanem megtalálja a szükséges támpontokat, amelyek alapján maga jut el a kétségeit kimerítő igazsághoz arról az időről. Egyelőre pedig megjegyzem, hogy a varázslat az Ókori Egyiptomban tilos volt. Világos különbséget tettek az isteni miszticizmus között, amely az ősök tudásán, az imán és az Isten szolgálatában végzett aprólékos szellemi munkán alapult, és a varázslat között, amellyel főleg a kíváncsi laikusok foglalkoztak önző indítékaikból, valamint a varázslók vagy az úgynevezett «fekete mágusok» — olyan emberek, akik rendelkeztek bizonyos tudással és önző célokra használták azt más emberek ellen. Sőt, jelen volt a szilárd meggyőződés, hogy a varázslat károsítja az ember lelki egészségét. És mellesleg, létezett még egy ilyen papi specializáció is, az úgynevezett Uab Szehmet, akik a fekete mágusok tevékenységének «semlegesítésével» foglalkoztak. Ennek a papi specialitásnak a visszhangjai megfigyelhetők a modern világban is. Hasonlót gyakorolnak a mai papok, akik ördögűzéssel foglalkoznak.

— Rendben, de azt nem tagadhatod, hogy az Ókori Egyiptomban gyakorolták a jövő mágikus jóslását, végül is az asztrológiát?! — nem tágított Nyikolaj Andrejevics.

— Tagadom, — jelentette ki határozottan, de mosolyogva a Szenszei. És azonnal magyarázta: — Ezek a jelenségek léteztek, de teljesen más értelmezéssel, mint ahogy ma magyarázzák. Nos, például a jóslatok. Az egyik egyiptomi «parancsolat» tiltotta az embernek, hogy megpróbálja megtudni a jövőt és jósok szolgáltatásait igénybe venni. A papok szabályzatában ez állt: «Ne próbáld megtudni azt, ami még nem történt meg». Sőt, a főpap címét (amelyet később Imhotep is megkapott) Ur Maa-nak hívták, ami azt jelenti «Nagy látnok». De ennek a papnak a tevékenysége nem volt mágikus jóslatokkal kapcsolatos. Célja a már megtörtént események helyes értelmezése volt, hogy «megértse Isten akaratát, amelytől a jövő függött». Mivel az egyiptomiak nagyon figyelmesek voltak a megtörtént jelentős eseményekre, «jelekre» és álmokra, úgy tartották, hogy ezeken keresztül Isten próbálja figyelmeztetni valamire az embereket. És szeretném megjegyezni, hogy az ókori egyiptomiak, ezeknek a hiedelmeknek köszönhetően, általában nagyon figyelmes emberek voltak, mind a természeti, mind a társadalmi jelenségekkel kapcsolatban. Az analógiák és szabályszerűségek feltárása öltött «jóslatok» formát. Ugyanez vonatkozott az asztrológiára is. Az akkori asztrológia nem volt «jós». Egyszerűen, mindezt inkább tudományos előrejelzésnek lehet nevezni agrár, csillagászati, orvosi kérdésekben. Hiszen, éppen a papok foglalkoztak akkoriban a tudomány mint olyan fejlesztésével.

— Tehát mégis, kik voltak a papok — vallási vezetők vagy tudósok? — kérdezte Viktor.

— Mindkettő. Egyébként is különleges papi struktúrájuk volt. A főpapok vallási vezetők voltak, akik a vallás, politika és tudomány általános kérdéseivel

foglalkoztak. Szintén voltak ebben a struktúrában pap-tudósok, pap-orvosok, pap-írnokok, pap-gazdászok, pap-lelkészek, prédikátorok. Mellesleg, éppen az utóbbiak olvasták fel a templomi istentiszteleteken a hívőknek az «isteni törvényeket», vallási «tanításokat» és adtak útmutatást.

— Hm, na hát, mennyire hasonlít a struktúra a mai vallásokéval, — jegyezte meg Viktor.

— Hát mit gondoltál, — mondta mosolyogva a Szenszei.

Nyikolaj Andrejevics némi szkepticizmussal mondta:

— Hát igen, elképzelem, ha a modern világban, a tudományos ismeretek prioritásával az orvos elkezd imádkozni a beteg kezelése előtt. Kicsit furcsa lenne...

— Furcsa?! — mosolyodott el Szenszei. — És tudja, doktor, hogy még azok is, akiket ma a világ orvostudományában a legpragmatikusabb embereknek tartanak, gondolok itt a sebészekre, akiknek a munkája élő anyaggal kapcsolatos... és nem egyszerűen sebészek, hanem kiemelkedő sebészek..., imádkoztak műtét előtt, műtét alatt és műtét után. És imádkoznak a mai napig pácienseik egészségéért. Mert saját tapasztalatukból tudják, bármilyen magas szakmai képességekkel rendelkezik is az orvos, praxisában sok minden függ a Fenti akarattól.

— Igen? — csodálkozott őszintén Nyikolaj Andrejevics, és elgondolkodva mondta: — Nem tudtam, nem tudtam...

— De egy kicsit eltértünk Imhotep fő művétől, — tért vissza a fő témához a Szenszei. — Egy ilyen grandiózus, példátlan építkezésnek és Egyiptom legjobb embe-reinek a projekt megvalósításába való bevonásának köszönhetően Imhotepnek lehetősége nyílt kiválasztani magának személyes tanítványoknak a legjobbak legjobbjait, férfiakat és nőket egyaránt, akikben meglátta a spiritualitás és emberség magjait. Ebbe a csoportba, amelyet Imhotep személyesen vállalt tanítani,

különböző szakmákból származó emberek tartoztak, de eredetileg az alapját kőművesek alkották. Ezért nevezte Imhotep feltételesen csoportját «Független kőműveseknek», vagyis azoknak, akik a lélek szabadságára törekedtek, és szilárd hitet és tudást szereztek, mint a monolit kő.

Fokozatosan megszületett Imhotep «Független kőműveseinek» szimbolikája is, amelyet aztán olyan bátran másoltak le Ahriman «Szabad kőművesei»: a kőműves kötenye, a kő, a kalapács, a piramis a mindent látó szemmel (Sambhala ősi jele, Imhotep kőművesei számára pedig a világos, szellemi erőkhöz való tartozást jelentette), a Főnix, a Szfinx (Ahriman «Szabad kőműveseinél» később oroszlán lett), a Szfinx mancsa (oroszlánmancs), a 3, 5, 7, 13, 33 számok (ez a meghatározott erőkört alkotó emberek száma) és mások. Felismerték egymást bizonyos szavakról, jelekről és érintésekről, és ezt később átvették a «Szabad kőművesek». Mellesleg, a «Szabad kőműveseknél» népszerűvé vált pentagramma jele — az egyenlő szárú ötágú csillag — Imhotep «Független kőműveseinek» egyik legfontosabb szimbóluma volt, de értelmezésében alapvetően különbözött. A helyzet az, hogy a «Beljao-Dzi» tudomány eredeti ismeretei szerint a csillag — a női isteni kezdet szimbóluma, a kör pedig a létet, az Univerzumot jelöli. A csillag a körben — a női isteni kezdet jelenléte a lét körében. Ezenkívül, a női kezdetet a reinkarnációk tárolójaként is tekintették, a nőt pedig — erőt és életet adónak. Ezért jelölték az Ókori Egyiptomban csillaggal a körben a Duat birodalmat, mint az emberi lelkek újjászületésének birodalmát.

Nos, visszatérve Imhotephez. Ő hozta létre a «Független kőművesek» nevű titkos szervezet erős magját, vagyis az e világ anyagától szabad, lelkiileg szabad emberek csoportját. Mozgalmuk fő célja a tökéletesedés szellemi szakaszainak megismerése volt. Ezt megelőzően ezek az emberek különböző isteneket imádtak,

mivel Egyiptomban, ahogy már mondtam, abban az időben szinte minden városban, minden templomban saját istent imádtak, durván szólva, politeizmus volt. De Imhotepnek köszönhetően, aki feltárta előttük a titkos tudást, ezek az emberek, megtartva külső tartozásukat isteneikhez, valójában csak egyetlen Egy Istennek hódoltak, akit titokban «a Világmindenség Nagy Építészének» neveztek.

Megerősödve a szellemi gyakorlatokban és megszerezve a Tudást, a személyes tanítványok megbízható segítőivé váltak szellemi munkájában. És amikor elkezdtek különböző segítséget nyújtani az embereknek, Imhotep híre még jobban elterjedt Egyiptomban, mert maguk a tanítványai az emberek mércéje szerint hihetetlen csodákat tettek, kezdve a súlyos betegek gyógyításától egészen az emberekre és még az időjárásra gyakorolt szokatlan befolyásig. Amikor az információ erről a titkos társaságról, ahogy mondani szokás, kiszivárgott a nép közé, sokan célul tűzték ki, hogy bekerüljenek Imhotep személyes tanítványai közé. Bár maga Imhotep tagadott minden pletykát egy ilyen szervezet létezéséről, és különösen arról, hogy ő bárkit is «titokban» tanítana.

— És miért? — csodálkozott Tatjana.

— Nos, először is, hogy megvédje szellemi «gyermekét» az Arkhónoktól és néhány befolyásos embertől — Imhotep politikájának ellenzőitől, akik a régi, büntetlen tolvajlás idejéről álmodoztak. Másodszor pedig, Imhotep túl jól ismerte magukat az embereket, vágyaik múlandóságát: ma lángolnak a szellemi fellángolásokban, egy idő után pedig újra kialszanak, visszatérve Állati énjük vágyainak megvalósításához. És azok a Tudások, amelyeket Sambhala Szokrovennyikje tárt fel Imhotep előtt, szilárdságot és állhatatosságot követeltek az ember szellemi szándékaiban, és ami a legfontosabb — a gondolatok és vágyak tisztaságát. Ezenkívül, sokan azért akartak nála tanulni, mert

titokban akarták birtokolni ezt a tudást csak azért, hogy erőt és hatalmat szerezzenek más emberek felett, hogy megvalósítsák saját merkantil, önző céljaikat és feladataikat. Ezért, Imhotep soha nem vett fel olyanokat, akik a pillanatnyi, egyszeri inspiráció hatására akartak nála tanulni. Ő elhajtotta az ilyen «kívánókat», ahogy mondani szokás, «seprűvel», függetlenül attól, hogy jó ember volt-e igazán szellemi szándékokkal abban a pillanatban, vagy rossz a maga «mániákus» komplexusával. — A Szenszei elmosolyodott és pontosított. — Jobban mondva nem is seprűvel, hanem bottal, amelytől soha nem vált meg.

— Bottal?! — kapták fel a fejüket egyszerre az idősebb srácok.

A Szenszei bólintott, és válaszolt a srácok ki nem mondott kérdésére:

— Ez az ember tökéletesen ismerte a ma «Öreg Láma» néven ismert stílust.

— Igen, nem volt könnyű dolguk a tolakodóknak, — mondta vidáman Vologya.

— Hát igen, a bot nem cukor, — válaszolta ugyanúgy a Szenszei. — De komolyan szólva, Imhotepnek ez az óvatossága az emberek kiválasztásában korántsem volt véletlen. Általában, ahogy az emberek megmagyarázhatatlan módon megérik a Tudás Emberét, úgy a Tudás Embere «látja» az emberek vágyait és érzi... mondjuk úgy, érettségüket szellemi szempontból. Van egy meghatározó tényező ebben a dologban — ez a belső választás, mind az egyik, mind a másik oldalról. Ha ez egybeesik, akkor az adott ember egy irányba megy a Tudás Emberével.

— Nem értem, hogyan? — kérdezte Andrej.

— Hát például, amikor emberek jöttek Imhotephez és elmondták neki, hogy nála szeretnének tanulni, ő minden módon elhárította őket, de figyelte a viselkedésüket és a reakciójukat erre az elutasításra. Sokaknál felmerült a gondolat: «De hát itt vagyok ÉN! ÉN meg

akarom ismerni a titkokat! Taníts Engem!» Az ilyen emberek általában a pöffeszkedő egocentrizmusukkal, maguk sem véve észre, azonnal ellenszenvet és elutasítást váltottak ki. De voltak olyanok is, akiknél a szavak nem az értelemből, hanem a szívből, a lélekből fakadtak. Az ilyenekre Imhotep odafigyelt, de egy ideig mégsem engedte őket közel magához, hogy ellenőrizze, igazak-e az ember szándékai, valóban szilárd-e a választása, hogy az ember döntése érett és teljesen tudatos legyen. És általában az ilyen emberek, nyilvánvalóan tudat alatt érezve ezt, kitartóan próbáltak a szeme előtt lenni, és egész lelkükkel dörömbölni a Tudás ajtaján. És végül elérték céljukat. Mert, ahogy mondani szokás, nincs olyan ajtó, amely ne nyílna ki, ha kitartóan kopogtatnak rajta.

— Érthető, hogy nehéz volt bejutni hozzá tanítványnak. Ha ilyen magas posztot töltött be az államban, egyáltalán nehéz volt hozzá bejutni, — vélekedett Nyikolaj Andrejevics.

— Ebben tévedsz, — vetette ellen a Szenszei. — Imhotepnek magas beosztása ellenére elég gyakran kellett az emberek közé mennie és érintkeznie az egyszerű néppel, hogy tisztában legyen a társadalomban zajló valós folyamatokkal és eseményekkel. És a bot volt az egyetlen «kísérője».

— Várj, azt akarod mondani, hogy Imhotep, az állam első embereként a fáraó után, maga ment a nép közé és közvetlenül érintkezett velük? Kíséret nélkül? — mondta csodálkozva Nyikolaj Andrejevics.

— Teljesen igaz, — erősítette meg a Szenszei. — Ráadásul, nemcsak a nagyvárosokat látogatta meg, hanem a meglehetősen távoli településeket is, és tisztában volt az állam valós helyzetével.

— És miért, a segítői nem jelentették neki a valós helyzetet az államban?

— Miért ne jelentették volna? Jelentették, még hozzá nem egyszer egy nap. De Imhotep, jól ismerve az embe-

reket, sok információt személyesen ellenőrzött, ami miatt gyakorlatilag lehetetlen volt félrevezetni vagy becsapni őt bármilyen kérdésben, sőt, még veszélyes is volt arra a «segítőre» nézve, aki ilyen lépést merészelt volna tenni.

Úgyhogy, még egy egyszerű ember is odamehetett hozzá, és beszélgethetett a sürgető problémákról. Ezért Imhotepet, mint az állam fővezérét, nemcsak tisztelték a nép körében, hanem teljesen elérhető volt az érintkezésre is... Nos, ezt akartam mondani a botjával kapcsolatban. Imhotep soha nem vált meg a szokásos botjától. De a «Független kőművesek» titkos gyűlésein teljesen más bottal volt, azzal, amelyet az ókorban Ptah és Ozirisz Bódhiszattvák birtokoltak. Ez a bot két egymásba fonódó, felfelé emelkedő kígyóként nézett ki, a tetejét pedig egy kerek korong koronázta sólyomszárnyakkal. A két kígyó egyszerre jelölte a szellemi út Őrzőit és az emberi agy ősi struktúráinak működését, a szárnyas korong pedig szimbolikusan azokat jelentette, akik elhozták ezt a szellemi tudást a Földre és feltárták az emberek előtt. A korongon a Sambhala Bölcsse jele volt, amelybe egy különleges kristályt helyeztek.

— Különleges kristályt? És milyen kristályt? — érdeklődött Nyikolaj Andrejevics.

— Ez, természetesen, érdekes kérdés, de erről majd máskor mesélek, — válaszolta titokzatosan a Szenszei, és folytatta: — Nos, ami ezt a botot illeti. Később Imhotep szellemi utódai birtokolták addig, amíg Ahriman az Arkhónok segítségével szét nem verte az egész szellemi alapot, amelyet Imhotep épített. Amikor az Arkhónok elkezdtek gyorsan átalakítani a «Független kőművesek» szervezetét ahrimani struktúrává, Imhotep utolsó követőjének még sikerült levennie a kristályt a botról, mielőtt maga a bot a «Szabad kőművesek» kezébe került volna. Mivel az utóbbiak teljes mértékben használták a «Független kőművesek» jeleit és tárgyait személyes

szimbolikájukként, csak kissé megváltoztatva azokat, ez a titokzatos bot is használatban volt gyűléseiken, és birtokosának legfőbb hatalmát jelképezte. De ez már csak üres attribútum volt, semmi több. Amikor pedig a «Szabad kőművesek» szervezete jelentősen megnőtt, és más, úgynevezett páholyok kezdtek alakulni, szervezetük vezetője már nyilvánosan megjelent ezzel a bottal. Eközben minden beavatott számára világos volt, hogy ezen, általuk «jogarnak» nevezett tárgy birtokosa volt a «főpapjuk». Ez a szimbólum azonban a be nem avatott emberek figyelmét is felkeltette. És hogy az utóbbiaknak ne legyenek felesleges kérdéseik, különböző legendákat találtak ki a bot eredetéről. Így születtek az antik legendák is, amelyek szerint a Homéroszi Himnuszokban Zeusz fia, az olimpiai istenek hírnöke, a pásztorok, a kereskedelem és a haszon védnöke, Hermész kapta a jogart («caduceus») magától Apollóntól...

— Ezt írta le Homérosz? — pontosította Kosztyik, hallva az ismerős szerző nevét, és dicsekedve mondta: — Ó! Nekem otthon megvannak az «Iliász» és az «Odüsszeia» című költeményei!

— Mellesleg, Homéroszról, — mondta a Szenszei. — Ilyen nevű költő valójában soha nem is létezett. A «Homérosz» — álnév. Maga a szó a görög homilia szó átalakulásából származik, ami «beszélgetést», «erkölcstanító jellegű vallási prédikációt» jelent. Ezenkívül, más görög dialektusokban ennek a szónak még több jelentése van — «tűsz», «költő», «vak». A «Homérosz» álnév alatt egy egész csoport dolgozott az Arkhónok képviselőinek vezetése alatt. Céljuk és feladatuk olyan művek létrehozása volt, amelyek népszerű ősi legendák, ismert történelmi tények leple alatt beültetnék az emberek pszichológiájába az Arkhónok számára előnyös ideológiát, és ennek megfelelően befolyásolnák a népek bizonyos világnézetének kialakulását, amely hajlamosít az Arkhónok vallási és politikai uralmára.

— A mindenit! — csodálkozott Viktor.

— Kiderül, hogy olyasmit hoztak létre, mint egy «szent könyv», mint az «Őszövség»? — mondta elgondolkodva Nyikolaj Andrejevics, és azonnal megjegyezte: — Mellesleg, a technika valóban nagyon hasonló: népszerű ősi legendák is, történelmi anyag is...

— Vallás a vakoknak?! — mosolyodott el Zsenya.

— Te éles szemű! — válaszolt iróniával Viktor.

— Íme látjátok, egy kis figyelem és megfigyelőképesség, és máris kezdték érteni, mi miért van, — hangsúlyozta újra ezeket a szavakat a Szenszei. — «Homérosz» műveit gyakorlatilag ugyanabban az időben formálták meg, mint az «Őszövséget». Egyszerűen az elsőt a «nyugati ember», a másodikat pedig a «keleti ember» pszichológiájára írták. Bár mindkettő ugyanannak a szervezetnek az ellenőrzése alatt, ugyanazokkal a módszerekkel íródott, de kissé eltérő látószögből és anyagbemutatói móddal, úgymond, figyelembe véve mindezeket a pszichológiai árnyalatokat. És hogy ne reklámozzák az ilyen könyvek keletkezésének forrását, «Homérosz nagy műveinek» írásbeli megformálásáért járó összes dicsőséget az akkor uralkodó athéni türannosznak, Peiszisztratosznak tulajdonították, aki, ahogy a történelem ma bemutatja, az i.e. VI. században létrehozott egy egész bizottságot a homéroszi költemények lejegyzésére, amelyek állítólag addig csak szóbeli hagyomány útján léteztek.

— Igen?! — mondta csodálkozva Nyikolaj Andrejevics. — Ez kezd nagyon érdekes lenni.

Látható volt, hogy ez az információ még számára is váratlan újdonság volt.

— És mi rossz van a homéroszi költeményekben?! — kérdezte értetlenül Kosztyik, és azonnal dicsérni kezdte ezeket a könyveket. — Hiszen ott csak ártalmatlan ókori görög legendák, mítoszok vannak istenekről és

hősökről. Még Platón is Homéroszt nevezte Görögország nevelőjének!

— Platón?! — mosolyodott el a Szenszei, és jóindulatúan legyintett. — Jól van, ne bántsuk Platont, majd elolvassátok róla a szabadidőben, és mindent megértetek. Ami pedig az «ártalmatlan» mítoszokat illeti... Az egyszerű ember számára, aki a híres emberek reklámját visszhangozza, természetesen nemcsak «ártalmatlannak», hanem «zseniálisnak» is tűnnek, még akkor is, ha életében soha nem olvasta őket. — E szavak hallatán Kosztyik kissé megrogyott, és zavartan lesütötte a szemét a Szenszei előtt. — De valójában ezek a művek korántsem ártalmatlanok, különösen, ha figyelembe vesszük, milyen ideológiát és tudatlatti viselkedési stílust kényszerítenek az emberre. Figyeljétek meg, ott egy bizonyos viselkedési modellt írnak le az ember számára, amelyet az olimpiai istenek családi klánjának kapcsolatain keresztül mutatnak be. Mellesleg, egyes istenek nevei, mint Zeusz, Héra, Athéné, Artemisz, és a róluk szóló legendák már az ókori krétai kultúrában (i.e. 3000–1200) és a nagyjából ugyanabban az időben létező mükénéi kultúrában is ismertek voltak, vagyis jóval e művek keletkezése előtt. És azokban az ókori legendákban valóban voltak értékes ismeretek, mítoszokba burkolva.

De a csoport, amely ezeket a műveket a «Homérosz» álnév alatt formálta, nemcsak hogy a saját módján átalakította mindezt, hanem ezen istenek leírására az emberek képét vették alapul, nem pedig azokat a mitikus szereplőket, amelyek a korábbi legendákban szerepeltek. Ráadásul, nem egyszerűen emberekét, hanem nagyon korlátolt típusú emberekét, sok emberi gyengeséggel, amelyekben a gonoszságot, kegyetlenséget, kicsinyességet, erkölcstelenséget kultiválják. Vagyis, lényegében az istenek képeinek átalakításával megpróbálták elpusztítani az ókori mitikus szereplők szellemi alapjait. Úgy tették, hogy az egyetlen dolog,

ami ezeket az újdonsült homéroszi «isteneket» megkülönböztette az emberektől, a halhatatlanságuk volt, és azt is «varázssítal» fogyasztásával tartották fenn. Figyeljétek meg, ellentétben a túlvilági életről szóló népszerű egyiptomi elképzelésekkel és az ember törekvésével, hogy halála után erkölcsi érdemeiért oda kerüljön, ez a csoport a túlvilágot a legsötétebb színekben festi le. Túlviláguk (Hadész) komor és reménytelen, félőntudatlan árnyak lakhelye, ahol szörnyek élnek és bűnös titánokat végeznek ki. Miért tették ezt? Azért, hogy az ember féljen a haláltól, és kétségbeeséssel gondoljon rá. Vagyis, az Arkhónok szerinti világrendet és a megfelelő bálványokat-«ideálokat» festik le az egyszerű emberek számára. Mert elsődleges az ideológia megváltoztatása, annak tömeges bevezetése és népszerűsítése, és ennek eredményeként — a társadalom egészének irányváltoztatása.

Nyikolaj Andrejevics, figyelmesen végighallgatva a Szenszei-t, a felfedező lelkesedésével mondta:

— Tulajdonképpen, tényleg igazad van! Hogy nem gondoltam erre korábban! Hiszen Homérosz hatása a görögök vallási elképzeléseire hatalmas volt! Vagyis, ez egyfajta «homéroszi» vallás volt, és ezek a könyvek valóban szent könyveknek számítottak az emberek számára. Hiszen az antik mitológiát a Bibliához hasonlítják a sok nép, különösen az európaiak kultúrájának fejlődésére gyakorolt hatása mértékében. A rómaiak is a maguk idején nagymértékben átvették Hellász legendáit, egyszerűen a maguk módján értelmezve a képeket és megváltoztatva a történeteket. És egyáltalán, egész Európában, köszönhetően annak, hogy a legelterjedtebb nyelvek a latin és az ókori görög voltak, az antik mítoszok nemcsak széles körben elterjedtek, hanem tanulták is őket, beépültek a kultúrába és a művészetbe, beleértve a festészetet, szobrászatot, zenét, prózát!

— Így van, így van, így van, — erősítette meg a Szenszei. — Jól mondtad — éppen «beépültek» és az ókori görögök, vagyis egy egész nép világképéről szóló elképzeléseknek tulajdonították őket! Bár valójában az Arkhónok által létrehozott «olimpiaiak» erkölcsi «ideálja» annyira diszkreditálta a görög nép valódi szellemi értékeit, hogy már nem sokkal e művek Arkhónok általi aktív reklámozása után az egész társaság tiltakozást és gúnyt váltott ki magukból a görögökből. De nézzétek a mai világot, hogyan dicsőítik még mindig Homérosz műveit, a görög nép «elérhetetlen mintájának», «nagy eposzának» tulajdonítva őket, és milyen szerényen és gyakran nem a legjobb színben említik azokat, akik ezeknek a műveknek az ellenzői voltak.

Szóval, vonjátok le a következtetéseket, kedves uraim! Az Arkhónoknak előnyös ilyen tulajdonságokat kultiválni a társadalomban, méghozzá ahogy akkor, úgy most is. Előnyös nekik, hogy az emberek ne mélyedjenek el az eléjük tárt «bálványok» lényegében, hanem egyszerűen bután másolják viselkedésüket, hogy egy nem gondolkodó, könnyen irányítható emberekből álló társadalmat hozzanak létre...

— Egy szóval, debileket! — szólt közbe Zsenyka, kissé előredőlve.

De mivel a fiú eltakarta Sztász elől a «kilátást», az azonnal megpróbálta visszaterelni barátját a helyére:

— Hát nyugodj már meg, te izgága! — És vigyorogva tette hozzá a szavaihoz: — Ne aggódj, téged ez már nem fenyeget.

Ez a jelenet megneveltette a társaságot, a Szenszei pedig jóindulatúan válaszolt Zsenya beszólására:

— Nos, mondjuk úgy, hogy az emberek ne mélyedjenek el a dolgok lényegében, és könnyen fogadják be azt, amit propagálnak nekik.

— Aha, tehát fogékonyak a reklámmal! — vont a le újra a következtetést magának Zsenyka.

— Nos, ezt akartam mondani a homéroszi Hermész istenről, aki Apollóntól kapta a caduceust, és ezeknek a képeknek a kapcsolatáról Ahriman «Szabad kőműveseivel», — kezdte újra felidézni az eseményeket a Szenszei. — Homérosz művei nemcsak a nép számára készült «szent könyvek» voltak, hanem rejtett információkat is tartalmaztak a «sajátjaik» számára. Nézzétek, milyen képet mutatnak be Hermészben. Mellesleg, maga ez az istenség nem a görög, hanem a kis-ázsiai mitológiából származik. Jegyezzétek meg ezt. Nevét az Arkhónok emberei nem véletlenül választották. Hermész — a görög «herma» szóból származik, ami kőrakást vagy kőoszlopot jelent, amellyel egykor a temetkezési helyeket jelölték. A hermák korábban útjelzőként is szolgáltak, és egyfajta utak, határok, kapuk őrzőinek számítottak. Innen ered Hermész «kapuőr» elnevezése. A hiedelmek szerint a hermák megrongálása nagy bűn volt.

— Azt hiszem, kezdem érteni, — mondta megértően Nyikolaj Andrejevics. — Ha mindezt lefordítjuk az Arkhónok «nyelvére», akik létrehozták a «Szabad kőműveseket»...

— Teljesen igaz, — bólintott a Szenszei. — Ráadásul, Hermész egyik fő tulajdonsága a ravaszság, ügyesség és csalás volt, ami miatt a csalás és a lopás védőszentjének tartották. Ezzel kapcsolatban azonnal meg akarom jegyezni, hogy a római mitológiában, amelyben nem az Arkhónok embereinek részvétele nélkül gyakorlatilag lemásolták a homéroszi istenek panteonját, csak kissé átalakítva és kiegészítve az adott nép számára, ott Hermész alakja Merkúrban testesült meg — a kereskedelem istenében, aki biztosította a kereskedelmi hasznot. A Mercurius szó a merx — «áru», mercare — «kereskedni» szavakból származik. Ezt az istent a művészetek és mesterségek védőszentjének, a titkos mágia és asztrológia ismerőjének, az istenek hírnökének és szolgájának is tartották. Nos, időszámításunk

előtt 495-ben... Remélem, emlékeztek, hogy később Babilonban titkos gyűlést tartottak a zsidó papok, ahol többek között az «Őszövetség» bevezetésének kérdését is tárgyalták «szent könyvként» a Közel-Keleten. És hogy e gyűlés döntésének végrehajtója Ezsdrás volt, aki később a zsidó politikus Nehémiás segítségével széles körű «népgyűlést» szervezett, ahol Ezsdrás felolvasta a népnek szánt «Törvényt».

Igen, tehát, még korábban, időszámításunk előtt 495-ben Nyugaton, Rómában, az úgynevezett «népgyűlés», pontosabban a jól megfizetett «gyűlés» döntése alapján Merkúrnak templomot szenteltek a Nagy Cirkusz mellett (jegyezzétek meg magatoknak ezt a helyet, később összevetitek néhány későbbi történelmi tényvel). Ezzel egy időben létrejött egy különleges kereskedői kollégium, amely ezen isten «védelme alatt» állt. Később, Rómában és Olaszország városaiban, intenzíven növekedni kezdtek az úgynevezett «Merkúr-tisztelő kollégiumok» (amelyek plebejusokból és rabszolgákból toboroztak tagokat), amelyek később a császári kultusz kollégiumaivá váltak.

— Még ilyet is! Ez hasonlít arra, ahogy most különböző pártok alakulnak, — vonta le a következtetést Nyikolaj Andrejevics. — Okosan cselekedtek az Arkhónok...

— Hát ki kételkedett volna ebben, — válaszolta mosolyogva a Szenszei. — Nos, térjünk vissza a Hermésről szóló legendákhoz. Arany szárnyas szandálja és arany jogara a mágikus erő központjának számított. A caduceus (a latin «caduceus» — «jogar» szóból) később a «isteni» hatalom, a titkos tudományok és az okkultizmus szimbólumává vált. Éppen ezzel a jogarral, amely «elaltatja és felébreszti az embereket» (ráadásul úgy tartották, hogy Hermész a jogar segítségével prófétai álmokat küld az emberekre, amelyekben néha látják az isteni akarat megnyilvánulását), jár mindkét világban — az élet és a halál világában, és ellátja a

vezető, a segítő funkcióját a lelkek számára a holtak birodalmába vezető úton. De szeretném megjegyezni, hogy ezek a mítoszok — már azoknak a legendáknak az értelmezései, amelyek az Ókori Egyiptomban keringtek Imhotep csodálatos botjáról, amelynek hírnevét a «Szabad kőművesek» kisajátították saját presztízsük növelése érdekében a társadalomban. Mellesleg, a késő antikvitás időszakában, ugyanazon «Szabad kőművesek» jóvoltából, megjelenik egy új imádandó alak — Hermész Triszmegisztosz, vagyis a «háromszor legnagyobb», akivel elkezdték összekapcsolni az okkult tudományokat és az úgynevezett «hermetikus», vagyis titkos, csak a «beavatottak» számára hozzáférhető írásokat.

— Megint átverték a népet! — horkant fel Zsenyka.

— Teljesen igaz, — bólintott a Szenszei. — A titkok mindig vonzották az embereket. És az Arkhónok gyakran kihasználták ezt az emberi gyengeséget, behajtva az embereket vallásaikba, szektáikba, okkult társaságaikba, és így rabszolgáikká téve őket. Ráadásul, a legszomorúbb, hogy a «Szabad kőművesek», létrehozva ezeket az újabb bilincseket rabszolgáik számára, teljes mértékben kihasználták Imhotep hírnevét, érdemeit a társadalomban, mind Egyiptom, mind azon népek számára, amelyek ebből az országból merítették a tudást. Úgy is írták, hogy élt egy bizonyos Hermész Triszmegisztosz Egyiptomban az i.e. IV. évezredben. Főpap volt és a legfőbb hatalmat gyakorolta az államban, igazságos törvényeket, írást, számolást adott Egyiptom népének, számos tudományt hozott létre. Még életében istenítették, halála után pedig Thot istennel azonosították. Vagyis, valóban azt hirdették ki, amit akkor sok ember tudott Imhotep nagy érdemeiről. Aztán a végső «csali» érdekében ezek az ahrimani csatlósok színesen leírták, hogy ez a «Hermész» 42 könyvet írt (a számot az egyiptomi valláshoz igazították — a negyvenkét «parancsolathoz» a «Tagadás vallomásából», amely jól

ismert volt minden egyiptomi számára), kidolgozta az energia transz módszerét, amelyet «Hermész gimnasztikájának» neveztek, és létrehozta a titkos tudományt, amelyet később «hermetizmusnak» neveztek. Hogy az ő «Hermészük» transz állapotban egyedülálló információkat kapott, átadva azokat az embereknek, és hogy megtanult kilépni fizikai testéből. Hogy megírta leghíresebb és legtitkosabb könyvét — «Thot könyvét», amelyben feltárta a halhatatlanság elérésének titkait, és leírta a természetfeletti erők elsajátításának és a világra való befolyás gyakorlásának titkos módszereit speciális szertartásokon keresztül. Hogy később módszereit az egyiptomi papok évezredekig használták. Neki tulajdonítják a «Smaragdtábla» szövegeinek szerzőségét is, amely állítólag fennmaradt azokból az időkből a mai napig. Azt állítják, hogy Hermész beszélt a halhatatlan értelmes kezdet részecskéjéről... Mellesleg, az «értelmes», «Felsőbb Értelem» szó — ez a «Szabad kőművesek» speciális újítása volt az ókori görög kultúrán keresztül, hogy az ember, tanulmányozva az ilyen filozófiát, tudat alatt a lelkét és a Felsőbb-et ne az isteni kezdettel, hanem az «értelemmel», az «ésszel», vagyis az emberben lévő Állati kezdet fő trónjával azonosítsa... Igen, tehát Hermész említést tett a halhatatlan «értelmes» kezdet részecskéjéről, amelyet speciális edzéssel (mély, halálhoz hasonló transzban) ki lehet választani. Aztán pedig különleges tudás segítségével teljesen kilépni a sötétség-pokolból a fény-Istenhez. És ami jellemző: Hermész elsőként nevezte az embert «mikrokozmosznak», és hangsúlyozta, hogy ha az ember meg akarja ismerni az Univerzumot, először önmagát kell megismernie. Vagyis, lényegében olyan információt adtak ki, amelyet sem bizonyítani, sem cáfolni nem lehetett, mivel Imhotepről valóban szokatlan pletykák keringtek a tevékenységével és a «Független kőművesek» titkos társaságával kapcsolatban. De mit tettek az Arkhónok? Miután kiadták ezt

az információt, olyan könyveket bocsátottak az emberek rendelkezésére, amelyeknek az ókorban valóban népszerű címe volt, de teljesen más, számukra előnyös tartalommal.

— Vagyis, lopták a címet az ókorban népszerű könyvtől, és ezen a címen adták ki a sajátjukat? — összegezte Viktor.

— Igen.

— És az emberek azt hitték, hogy Imhotep saját kéziratát tartják a kezükben! — tette hozzá Vologya.

— Ismerős kézírás, — mondta Nyikolaj Andrejevics. — Kiderül, hogy azok, akik Imhotep legfőbb ellenégei voltak, kisajátították a hírnevét, és azon építették fel birodalmukat.

— Teljesen igaz, — erősítette meg a Szenszei. — Mellesleg jegyezzétek meg, ez **az Arkhónok egyik kedvenc módszere, hogy az emberek által kívántat illúzióval helyettesítik**. Az Arkhónok szép mondatai mögött pedig lényegében az ember mozgásirányának megváltoztatása áll az ellenkező irányba, az anyag felé. Az ember ezt észre sem veheti a tudás hiánya miatt, és azt gondolhatja, hogy a szellemi úton jár, ahogy sok ember, például, dicsérve ugyanazt a «hermetikus tudományt». Hiszen még csak nem is sejti, kik szervezik ezt a folyamatot, milyen arkhóni szervezetekhez tartoznak (és mik azok szervezeteinek valódi céljai), valamint miért van szükségük éppen egy ilyen nézőpont tömeges terjesztésére az emberek között.

— Borzalom! Na jó, mostantól Homérosz könyveit még a kezembe sem veszem! — jelentette ki kategorikusan Kosztyik.

— Kár, — jegyezte meg a Szenszei. — Minél többet olvas az ember, annál jobban megérti ennek a világnak a szerkezetét, annál nehezebb lesz az Arkhónoknak becsapni őt, és következésképpen manipulálni a tudatát. Könyveket olvasni kell! Beleértve Homéroszt is, legalább azért, hogy az ember személyesen,

senki sugallata vagy rákényszerített véleménye nélkül, levonja saját független következtetéseit nem a vita és a dicsekvés kedvéért mások előtt, hanem önmaga számára, saját belső fejlődése és megismerése érdekében.

— És mi van, ha ezek a könyvek valahogy rosszul hatnak rám? — kételkedett Kosztyik.

— Minden a te kezvedben van! Ellenőrizd a gondolatodat, ne engedd, hogy a negatív uralkodjon benned, olvass a szellemi ember pozíciójából. És biztos vagyok benne, hogy nemcsak elolvasod ezeket a könyveket káros következmények nélkül, hanem teljesen másképp is fogod értékelni őket. És ezenkívül, nem minden negatív ott! Sok nagyon érdekes momentum van, amelyek régebbi legendákból vannak átírva, vannak olyan magvak is, amelyek nem egy generáció figyelmét vonzották. És egyáltalán, az ilyen olvasmány — ez is egyfajta munka az embernek önmagán, úgymond, teszt belső vágyainak és törekvéseinek ellenőrzésére. Úgyhogy, **a szellemi ember számára nincsenek olyan könyvek, amelyek ne válnának javára!**

— Hát igen, — helyeselt Zsenyka, és már Kosztyikhoz fordulva, mosolyogva mondta: — Érted, fiam! Úgyhogy, állítsd be a szűrőidet, és olvasd Homnert egészséggel!

— Homéroszt, te falusi! — javította ki nevetve Zsenykát Sztász.

— Hát igen! — bólintott az a srácok nevetése közepette olyan ábrázattal, mintha éppen ezt mondta volna.

Sztász a teljes reménytelenség jeleként legyintett rá, amitől a srácok még jobban felnevettek.

E rövid pihenő alatt szerénységem, gyorsírva a Szenszei történetét a jegyzetfüzetembe, befejezve a mondatot, rémülten fedezte fel, hogy a tollból kifogyott a tinta. Úgy becsültem — amíg elszaladok a sátorba, amíg megtalálom a betéteket, amíg visszajövök, sok értékes dolgot mulasztok el. És nem akartam semmit

sem elmulasztani abból, amit a Szenszei mond. De a megoldás azonnal meglett.

— Nem kértek teát?! — kérdeztem példátlan lelkesedéssel.

— Mi bajod, ilyen hőségben teát?! — csodálkozott Tatjana.

— Ó, én szívesen, — támogatott engem a Szenszei.

Az idősebb srácok is bólintottak, egyetértve a Szenszei-jel. Úgyhogy, a rövid szünetünk alatt, amíg a többiek elkezdtek intézni a teát, én először is szaladtam a sátramba, gyorsan megtaláltam a betéteket, és miután mindent előkészítettem a jegyzeteimhez, csatlakoztam a «teaszertartáshoz».

* * *

A Szenszei élvezettel megitta a csésze teát, rágyújtott egy cigarettára, és folytatta történetét:

— Szóval, mindez már sokkal később történt, Imhotep ideje után. Bár elvileg nem kell nagy ész ahhoz, hogy lássuk az Arkhónok által felfuttatott «caduceus» eredetének valódi gyökereit. Elég csak ránézni Imhotep építészeti munkáira, a szobrokra és a templomok festményeire, amelyek az ő idején épültek, különösen ez vonatkozik a Szakkara komplexumra... Mellesleg, még a Dzsószer piramiskomplexumát körülvevő falat is Imhotep különleges jelentéssel tervezte. Magas volt, körülbelül tíz méter, fehér mészkőből épült, tornyokkal megerősítve és lapos kiugrásokkal tagolva. Tizennégy kapuja volt, amelyekből tizenhárom volt hamis és csak egy — az igazi, amely a keleti oldalon volt. Ráadásul, ha belülről néztek a kapukra a komplexumban, úgy tűnt, hogy mind nyitva van. Úgy tűnik, az emberek számára mindez csak apróság, nem mindegy, hogyan néznek ki ezek a falak? De Imhotepnek sikerült még oda is belecsempésznie a tudást. A korabeli szellemi filozófia mellett (a tizennégy Kau és hét Ba, ha emlékeztek, a legfőbb istenség struktúrájához tartozott),

emlékezzetek a hét pár istenségre is — hét férfi és hét női, amelyek nagyon erős védőerővel rendelkeztek. Csak Imhotep körében, a «Független kőművesek» magjában, ezek az ismeretek nem mitológiát és vallást jelentettek, hanem valódi szellemi gyakorlatot.

— Bocsáss meg, nem teljesen értettem, mit jelent a valódi szellemi gyakorlat? — kérdezte Nyikolaj Andrejevics.

— Majd egyszer elmesélem neked., — válaszolt neki a Szenszei. — Úgyhogy, elég ránézni Imhotep építészeti munkáira, hogy lássuk azokat a «szimbólumokat», amelyeken a «Független kőművesek» mozgalma született, beleértve a szárnyas kígyóőrző korongot, Sambhala jelét, amelyet később megváltoztattak a «Szabad kőművesek» jelére. Korántsem véletlen, hogy az Imhotep alatt épült és a későbbi időkben elterjedt oszlopok fejezetei közül sok lótuuszibimbó vagy kinyílt lótuuszvirág, vagy papiruszkeg formájú volt. Mellesleg, éppen Imhoteptől származik az a kezdeményezés, hogy ugyanazzal a hieroglifával jelöljék a «tudást», «tanítást» és a «csomót». A templom egész építészete hangsúlyozta a fő szimbolikát — ez az istenség háza, amely a lótuuszvirágból születik. A szárnyas napkorongot általában az ajtó fölött ábrázolták, amint kirepül a nílusi bozótosból, emlékeztetve azokra, akik elhozták ezeket a Tudásokat. Az átlagember számára — ezek csak a múlt művészetének képei, a Tudás Embere számára — jelek és a valódi történelem.

— De megint kiderül, hogy ezt a valódi történelmet még Imhotep idején is kevesen tudták, — jegyezte meg Nyikolaj Andrejevics.

— Ez természetes, — erősítette meg a Szenszei. — Hiszen ahogy akkor, úgy most is fennállt a veszély, hogy az Arkhónok eltorzítják nemcsak a történelmet, hanem a valódi tudást is. Mert az utóbbi segített az embereknek belsőleg szabaddá válni, és megszabadította őket a félelemtől ezzel a világgal szemben. Ez pedig

viszont akadályozta az Arkhónokat céljaik elérésében, az emberek tömeges rabszolgasorba taszításában és alávetésében. Ezért az Arkhónok igyekeztek minden módon eltorzítani a számukra kedvezőtlen történelmet és tudást, amint valami valódi ebből a tömegek közé került. Úgyhogy, a Tudás Emberei mindezt titokban tartották azokban az időkben is. Imhotep és csoportjának nagy érdeme abban áll, hogy ez a «titok» elérhetővé vált sok rászoruló számára, és nem csak elérhetővé vált, hanem elősegítette szellemi fejlődésüket.

— Vagyis mindenki, aki Imhotep tanítványa lett, birtokába jutott ezeknek az ismereteknek és a történelemnek? — kérdezte Kosztyik.

— Nos, nem azonnal és nem mindenki egyformán. Mindenki egyszerűen azt az információt kapta tőle, amely elérhető volt az ember gondolkodása számára a szellemi fejlődésének adott szakaszában. És ez így volt helyes, különben ha túlterhelik az embert azon felül, amit képes befogadni, egyszerűen nem érti meg és nem fogadja el ezeket az ismereteket. És Imhotep szavai úgy maradtak volna az ember tudata számára üres csengésnek, amely csak a lelkét izgatja. Ezért Imhotep tervszerűen nevelte szellemi barátait-tanítványait. Kezdetben, a legfontosabb ismereteket és szellemi technikákat adta az embereknek. És figyelte, mennyire komolyan viszonyul az adott ember az önmagán végzett munkához.

— Vagyis, megadta nekik a «Lótuszvirágot»? — pontosította újra Kosztyik.

— A «Lótuszvirágot» is, és egy nagyon hasznos egészségügyi meditációt a Ka helyreállítására...

— Hasznos az egészségre? — kapta fel a fejét Nyikolaj Andrejevics, és azonnal hangsúlyozott udvariassággal kérte: — Nagyon szeretnék erről részletesebben hallani.

— Hát parancsolj, — válaszolta jóindulatúan a Szenszei. — Imhotep, feltárva a Ká Tanításának

alapjait... Vagyis, ha modern nyelven beszélünk, ez az ember energetikai szerkezetéről szóló tanítás, amelybe beletartoznak az ember bio-mezőjéről, aurájáról, asztrális hasonmásáról szóló fogalmak. Nos, Imhotep, beavatva az embert a Ká Tanításának alapjaiba, gyakorlati foglalkozásként adott az embereknek egy ősi meditációt az ember Ká-jának helyreállítására és úgymond «feltöltésére». Mi a lényege? Elmagyarázom nektek modern terminológiával, hogy érthetőbb legyen számotokra.

Az ember — nem egyszerűen egy vegyi üzem, amely folyamatosan működik és minden másodpercben bonyolult, többszörös műveleteket hajt végre. Ez egy egész Univerzum a különböző életformák és ennek megfelelően az energetikai és hullámállapotok megnyilvánulásával. És mindez kölcsönös kapcsolatban, kölcsönös függőségben, kölcsönhatásban áll. A kémia nagyon szorosan kapcsolódik az energetikához, vagyis az elmélyített fizikához. Egyszerűbben szólva, a kémiai folyamatok — ez az energiák kölcsönhatásának eredménye, maguk a kémiai elemek pedig — a sűrűbb, materializálódott energiák rögzített hullámállapotainak meghatározott «programfelvétele». Vagyis, ha ezekbe a «programfelvételekbe» bizonyos erők hatására bármilyen változtatás történik, akkor az adott kémiai elem egyszerűen megszűnik létezni ebben a formában, és más «programállapotba» kerül. A különböző energiákkal meghatározott kölcsönhatásban lévő kémiai elemek különböző kombinációjának köszönhetően születik meg az anyag «élő» vagy «élettelen» formája. A meghatározó szerepet ebben éppen azok az energiátípusok játsszák, amelyek az adott kémiai elemeket ebbe a formába kötik.

Például, mindössze egy tucat alapvető kémiai elem, amely a növények összetételébe tartozik — szén, hidrogén, oxigén, nitrogén, kálium, kalcium, foszfor, kén, magnézium és vas, — tomboló zöld óceánt hoz létre

bolygónkon. Ezek az alapvető építőkockák. És az egész növényvilág sokfélesége a fűszáltól a hatalmas fáig – ezek formák és életek, amelyek a különböző energiák típusos sokféleségének köszönhetően jöttek létre. Vagy egy másik példa, ahogy tudjátok, az emberi szervezet 65%-ban oxigénből, 18%-ban szénből, 10%-ban hidrogénből, 5%-ban nitrogénből és 2%-ban más kémiai elemekből áll. Egyszerűen, megint ugyanazok az építőkockák, amelyek másfajta energiáknak köszönhetően kapcsolódnak össze és működnek, mint a növények «váza». Vagyis, mind a növényekben, mind az emberben gyakorlatilag ugyanazok a kémiai elemek vesznek részt, azonban az életforma a különböző energetika miatt más... Mellesleg, ami azt a kérdést illeti, amelyet tegnap vitattunk meg veled, – fordult a Szenszei Nyikolaj Andrejevicshez. – Korántsem véletlenül vannak jelen az emberi és állati szervezetben csak az aminosav molekulák bal formái, amelyek a fehérjemolekulák felépítéséhez szükségesek. Vagyis, ilyen irányultságúak. És ahogy emlékszel a beszélgetésünkéből, a Földön nagyon kevés olyan természeti jelenség van, amelynek meghatározott iránya van, vegyük például, a Föld forgását a saját tengelye körül vagy egyes szelek irányát.

– Mik ezek a «bal formák»? – érdeklődött Viktor.

– Az aminosav molekulák léteznek úgynevezett bal és jobb formákban. Egyszerűbben szólva, mintha ugyanazokból az elemekből állnának, csak más kombinációban, például mint a te jobb és bal kezed, – magyarázta a Szenszei Viktornak.

Nyikolaj Andrejevics viszont a Szenszei-nek válaszolt számunkra kissé rejtélyesen:

– Igen, most már értem.

A Szenszei bólintott, és folytatta:

– Nos, az életformát és magát az életet bármely anyagi struktúrában elsődlegesen meghatározó az energetikai váz, fantom, asztrálistest, bio-mező, nevez-

zének ezt a jelenséget bárhogy. Röviden szólva, ez bizonyos energiák kombinációjának «mátrixa». És attól, hogy milyen állapotban van ez az «energetikai mátrix» vagy Ká, közvetlenül függ az adott életforma fizikai állapota is. Remélem, ez érthető.

Nyikolaj Andrejevics bölintott az idősebb srácokkal együtt. A mi fiatal társaságunk arcán viszont némi tanácstalanság uralkodott az ilyen információval kapcsolatban. Őszintén szólva, én is bölintottam. Bár valójában, ha valamit meg is értettem, akkor csak a harmadát annak, amit hallottam. Talán azért, mert jobban koncentráltam a párbeszéd leírására, mint a lényegére.

— Az élet, beleértve a szervezetünkben lévő is, — ez a végtelen sok molekula hatalmas munkája, amelyek a finom energiáknak köszönhetően működnek, — kezdte tovább mesélni a Szenszei. — Ahogy kémiából tudjátok, ahhoz, hogy egy anyag molekulája reakcióba lépjen, mindig szüksége van energiára — belső lökésre (ezóozmózis), ahogy annak az autónak energiára van szüksége ahhoz, hogy mozgásba lendüljön, — mutatott a Szenszei a jármű felé. — Még a mi enyhe izgalmunk is — ez a kölcsönhatások eredménye, a finom energiák bizonyos fellángolása és ennek megfelelően a szervezet kémiájának munkája — a molekuláké, amelyek felelősek a szervezetünk reakciójáért. Az ember maga is különböző típusú energiák és a nekik megfelelő mezők generátora. Az energetikai zavarok elkerülhetetlenül kémiai zavarokhoz is vezetnek a fizikai testben.

Ezért az ember fizikai egészsége elsősorban a szervezete energetikai állapotától függ. A fizikai test védelmi funkciót lát el a mechanikai sérülésekkel, az úgynevezett durva érintkezéssel szemben. Az energetikai test pedig, mondjuk így, a nemkívánatos energetikai érintkezéssel, beavatkozásokkal és az idegen energiák támadásaival szemben. Ahogy naponta ügyeltek a testetek tisztaságára, tornáztok, különböző megelő-

zéseket végeztek a betegségek ellen, hogy folyamatosan egészséges fizikai formában tartsátok testeteket, úgy az energetikai test is hasonló gondozást igényel a maga szintjén. Ráadásul, kívánatos még alaposabban ügyelni rá, mint a testre. Miért? Mert az ember sok fizikai betegsége éppen az energetikájának működési zavara miatt következik be, amelyet az idegen energiákkal való érintkezés okoz.

Ahhoz, hogy a fizikai és energetikai testünket egészséges, harmonikus állapotban tartsuk, ösidők óta létezik egy nagyon hatékony meditáció a Ká korrekciójára. Ráadásul, ez a meditáció mindenki számára elérhető, aki ismeri a meditáció elsődleges alapjait.

— Elsődleges alapjait? Ez a «Lótuszvirággal»? — kérdezte vissza Szlávik.

— Lehet a «Lótuszvirággal» is, — bólintott a Szenszei. — Nos, mi a lényeg? Üljetek le «lótusz» pózba. Lépjetek be a meditáció állapotába, ahogy általában csináljátok: nyugtassátok meg gondolataitokat, sorban lazítsátok el a lábakat, hasat, mellkast, karokat, fejet. Koncentráljatok magának a meditációnak a végrehajtására. A meditáció lényege a következő. Mesterségesen keltsétek fel az izgalmat a medence mélyéről, egyszerűbben szólva, a vegetatív rendszer alsó ágaitól. És emeljétek fel ezt az izgalmi hullámot a farokcsont belső felszínén, a keresztcsonton keresztül a gerincig, vagyis a paraszimpatikus idegrendszer alsó ganglionjaig és a gerincvelő lófarok részéig. Ezután az izgalom a gerinc szimpatikus és paraszimpatikus rendszerén keresztül emelkedik fel az agy ősi struktúráig, amelyekről már tudtok. Eközben, képzeljétek el, hogy ez az izgalom úgy megy, mint az elektromos áram, a «plusz» töltéstől a «mínusz» felé. Ez a képletesen szólva «elektromos» hullám aktiválja az agy ősi struktúráit. Ez pedig viszont a Ká válaszreakcióját váltja ki. Az agy ősi struktúráinak izgalmakor a Ká-t már sokkal könnyebb érezni, vagyis tapinthatóbbá válik. Ezután a fejtől terjesszétek ezt az

«elektromos» hullámot a teljes Ká burokra, amely a testet tíz-harminc centiméter távolságban veszi körül a bőrtől (egyesekeknél ez a burok akár ötven centiméteres is lehet). És végezzétek a meditációt, vagyis küldjétek a vegetatív rendszer alsó ágaiból, gyorsítsátok és erősítétek az új «elektromos» hullámokat mindaddig, amíg a Ká mezőtök sűrűvé és homogénné nem válik. El kell érni, hogy ez ne csak a gondolataitok fantáziája vagy hallucináció legyen, hanem valós fizikai érzetek.

Ha rendszeresen gyakoroltok, akkor ez a meditáció nagyon hatékony segítőtök lesz az egészség és az elvesztegetett erők helyreállításában. Legalább naponta kétszer kell végezni: reggel és este. És nagyon kíváncsok elvégezni az emberek tömeges tartózkodási helyeinek látogatása után, különösen ott, ahol prioritást élveznek az anyagi értékek. Vagyis, ezek a piacok, boltok, tömegközlekedés, tömegrendezvények helyei és így tovább. Miért? Mert amikor az ember, durván szólva, a tömegben van, állandóan érintkezik idegen mezőkkel, mások Ká-jával. Nem elég, hogy ő maga megsérti más ember személyes terét, az úgynevezett «Ká területét», de még az ő személyes terét is hasonló támadás éri más emberek részéről, akik erről még csak nem is sejtenek. Természetesen, megtörténik a mezők érintkezése és kölcsönhatása, ami gyakran, különösen ott, ahol az anyagi értékek uralkodnak, a Ká szokásos működésének zavarához vezet, és következésképpen a szervezet működésének zavaraihoz. Például, az ember frissen megy a piacra, és onnan összetörten, fáradtan tér vissza, mintha «elvették volna minden erejét». Fejfájás és általános erővesztés jelentkezik. Ez éppen a mások Ká-jával való kölcsönhatás eredménye. Ahhoz, hogy helyreállítsuk az erőt és a szervezet munkaképességét, helyre kell állítani a Ká-t. Ez vagy természetes önszabályozással érhető el, vagyis például, az éjszakai pihenés során, vagy hatékonyabb mesterséges úton — e meditáció során.

— Nagyon érdekes, — mondta Nyikolaj Andrejevics. — És kipróbálhatjuk ezt a meditációt most rögtön?

— Hát, ha van ilyen kívánság, akkor mindig parancsolj!

— Hogy van-e ilyen kívánság?! — csodálkozott Zsenya. — Szenszei, még kérdezed is! Hiszen már egyszerűen égek a türelmetlenségtől, hogy gyakoroljam!

A társaság is «hurrával» támogatta Nyikolaj Andrejevics javaslatát. Leültünk «lótusz» pózba, és a Szenszei vezetésével elkezdtek végezni ezt a meditációt. Elkezdtem elképzelni, ahogy a képzelt hullám a medence mélyéről a gerincig emelkedik. De a valóságban semmi sem sikerült nekem, semmilyen elmozdulás. És mivel a Szenszei hangsúlyozta, hogy mindezt éppen érezni kell, céltudatosan elkezdtem kívánni az érzést, ahogy a Szenszei fogalmazott, «egyfajta gyenge elektromos áram kisülést a medencén belül». De ismét eredménytelenül. Ekkor a Szenszei azt mondta, hogy akinek nem sikerül, annak erősítenie kell a gondolat koncentrációját ezen a ponton. Így is tettem. És néhány sikertelen kísérlet után végre sikerült!

A medence mélyén valami könnyű feszültség keletkezett. Akarat és izmok megfeszítésével felfelé hajtottam a keletkezett feszültséget. De ez a kis hullám, alig elérve a farokcsontot, azonnal «kialudt». Erősítettem a koncentrációt. Másodszor már kitartóbban kezdtem kívánni az új hullám születését. Már jobban ment. Persze egy kicsit tovább jutott a gerincen, de érzései ismét gyorsan eltűntek. De harmadszor, még tovább erősítve a figyelem koncentrációját, hirtelen eszembe jutott, hogyan végeztünk az egyik szellemi foglalkozáson meditációt a «Kundalini kígyó» felébresztésére. Ezért, a következő keletkező hullámot megpróbáltam hasonló emelkedéssel végigvinni. És ez a hullám olyan tisztán futott végig a gerincemen felfelé a «Ezerlehelő»-ig, hogy fizikailag, a bőrömmön is éreztem a «libabőrt», amelyet az útja során hagyott. Olyan elragadó

érzés volt, mintha kinyíltak volna valamilyen Kapuk! A következő hullámtól ezek a «libabőrök» elterjedtek az egész testen, beleértve a lábakat és a hasat is. Vagyis, valahogy kiszélesedett ezeknek a fizikai érzeteknek a területe. És amikor ez a hullám elérte a fejet, bennem egy olyan békés, valamilyen öröm és félálom állapota keletkezett, hogy ettől még jobban ellazultam és elmerültem a meditáció állapotában. És abban a pillanatban először életemben váratlanul magam számára éreztem a bio-mezőmet! És bár részlegesen érződött, de jelen volt valamilyen általános sűrűség, könnyű nyomás szokatlan érzése.

Folytattam a hullámok emelését felfelé, egyre jobban kiterjesztve azokat a Ká-mra. Nem tudom, talán azért, mert jobban kezdett sikerülni, talán a békesség és védettség ilyen kellemes állapota miatt, de annyira megtetszett nekem kiváltani ezeket a hullámokat és a külső Ká-ra irányítani őket, hogy egyáltalán nem akartam kijönni ebből az állapotból és befejezni ezt a meditációt. De, ahogy mondani szokás, muszáj volt. Azonban még akkor is, amikor a többiekkel együtt befejeztem a meditációt, ez a békés állapot nem tűnt el teljesen, hanem átalakult valami olyan jóvá, olyan klassz és inspiráló dologgá, hogy őszintén szólva, nincs is elég szavam leírni. Egyszóval, nagyszerű!

— Kemény! — jelentette ki elsőként Viktor a meditáció után.

— Aha! — helyeselt Zsenya. — Mintha feltöltődtek volna az elemek!

— Inkább nagy mennyiségű elektromos energiát adtak, — osztotta meg véleményét Nyikolaj Andrejevics. — Nagyon érdekes. Valóban, mintha olyan jól kipihentem volna magam... — És már közvetlenül a Szenszei-hez fordulva, hozzátette: — Érdekes, majdnem azonnal éreztem a mezőm valamilyen szakadozottságát, inhomogenitását. De szó szerint néhány ilyen paraszimpatikus gyakorlat után észleltem a

homogenitást és az általános izgalmat. Mintha erősödött volna ez a mágneses mező, vagy hogyan is nevezem helyesen... És ami még meglepett, az az, hogy az általános izgalom mellett a tudat kezdett elhalványulni. Olyan kényelmes lett! Elképesztő, úgy érzem magam, mintha tizenöt évet fiatalodtam volna!

Zsenyka türelmetlenül fordult hozzá:

— Nem csoda, doktor, hogy kipihentnek és megfiatalodottnak érzi magát a csaknem egyhetes tengerparti pihenés után a fiatalok társaságában.

A társaság felnevetett Nyikolaj Andrejeviccsel együtt.

— Nem, hát te engem már nyugdíjasnak írtál le, — mondta mosolyogva a doktor. — Pedig én még egész jó karban vagyok!..

Zsenyka ezzel kapcsolatban azonnal érdeklődött a Szenszei-től.

— És ez a meditáció véletlenül nem okoz semmilyen mellékhatást?

Az idősebb srácok még jobban felnevettek a Szenszei-jel és Nyikolaj Andrejeviccsel együtt.

— Normális, — dörmögte Vologya válaszul Zsenykának. — Én is így érzem magam!

— Érthető, tehát a mellékhatások szelektíven hatnak — azokra, akik 30 felett vannak, — vontta le a következtetést Zsenyka.

Szavai általános nevetést váltottak ki.

— Nem, de komolyan, — fordulva a Szenszei-hez, mondta érdeklődve Nyikolaj Andrejevics. — Ilyen agyműködési hatás csak meditációs állapotban működik?

— Természetesen, — válaszolta a Szenszei. — Meditációban minden, a psziché és az energetika is, teljesen másképp működik, mint az ember számára szokásos állapotban. Éppen a meditáció ilyen félálomszerű állapotában (figyeld meg, nem hipnózis, nem önszuggesztívó vagy más állapot, hanem még egyszer hangsúlyozom, éppen meditáció) történik a Ká ilyen megnyilvánulási hatása, vagyis az agykéreg gátlásán keresztül (az agy

fiatal struktúrái) meghatározott energiával gerjesztődnek az agy ősi struktúrái. Ez egyenértékű azzal, mintha egy ismeretlen eredetű kulccsal kinyitnád az ajtót a Ká-d irányítópultjához.

— Érdekes, — mondta Nyikolaj Andrejevics. — Mégis, mennyi tudományos információt ismerek a meditációs állapot tanulmányozásáról, még ugyanarról az alvásról is, de ilyen megdöbbentő hatással gyakorlatilag sehol sem találkoztam. — És kissé elgondolkodva, hozzátette: — Hacsak nem... valami távolról hasonló az alvással kapcsolatban van Pavlov műveiben. Emlékszel a munkáira a gyógy-...

Nem sikerült Nyikolaj Andrejevicsnek befejeznie a mondatot, a Szenszei bólintott, és folytatta a gondolatát:

— ...védő gátlásról. Természetesen, emlékszem. Ivan Petrovics Pavlov kiváló fiziológus volt, és meglehetősen közel került annak megértéséhez, mennyire fontosak az ember számára az agyban zajló bizonyos élettani folyamatok, különösen az alvás. És mellesleg, sikeresen kezelt alvásmódszerrel különböző pszichés betegségeket, beleértve az epilepsziát is. Azonban hagyományos módszereket használt. De ha akkor tudott volna az emberi szervezet irányításának ilyen lehetőségeiről, kétségtelenül sokkal messzebbre jutott volna kutatásaiban.

— Hiszen, mi is a lényeg? Az alvás azért szükséges az embernek, hogy helyreállítsa és kiegyensúlyozza pontosan az energetikai szerkezetét. A mindennapi életünk, ugyanis, folyamatos információból, izgalomból, más emberekkel, állatokkal való érintkezésből és egyebekből áll. Ez mind rányomja a maga meghatározott bélyegét az ember energetikai szerkezetére. Alvás közben, amikor a szervezet pihen, ezek helyreállnak, vagyis megtörténik úgymond az «akkumulátor újratöltése». Ebben rejlik az alvás folyamatának fontossága,

és ezért nem kívánatos csökkenteni a szervezet teljes értékű pihenésére szánt időt.

De ha alvás közben «automatikus» újratöltés zajlik, akkor ebben a meditációban mesterséges, vagyis «manuális», amelyet maga az ember szabályozhat. Ráadásul, az ilyen «manuális» feltöltés sokkal hatékonyabbnak bizonyul, mivel nem a szervezet tartalék erőit használja, hanem a külső forrásokat.

— Külső források? És miféle források ezek? — érdeklődött Nyikolaj Andrejevics.

— Hm — mosolyodott el a Szenszei. — Olyanok, amelyekről még nem tudnak. Ahogy a mai emberek használják az elektromosságot, mindmáig nem tudva igazán, mi is az valójában, úgy használják ezeket az energiákat is évezredek óta a meditációkban, anélkül, hogy tudnák, mik is azok valójában. És figyeld meg, ez nem akadályozza a fejlődést.

— De mégis... — erősködött Nyikolaj Andrejevics.

— «De a mégist» elmesélem majd nektek valamikor máskor, túl hosszú téma ez. — Nyikolaj Andrejevics elégedetten bólintott, elérve célját, a Szenszei pedig folytatta az elbeszélést. — Szóval, ellentétben a saját tartalékokból történő automatikus feltöltéssel, itt lehetőségtek van manuálisan feltöltődni alternatív külső forrásokból. Ezért ez a meditáció, rendszeres végzése esetén, elősegíti a Ka gyors és hatékony helyreállítását, a jó és erős biomező stabilizálását. Ez pedig a maga részéről erős egészséget, kiváló immunitást jelent... Hiszen, bármilyen kórokozó — a baktériumok, vírusok — szintén élő szervezetek, amelyek saját polaritással rendelkeznek, és meghatározott frekvencián működnek. De ha erős energetikai mezővel rendelkeznek, akkor az idegen energetika egyszerűen nem jut át ezen az erős gáton. És ebben nincs semmi természetfeletti. Ezek csupán a... mondjuk így, magasabb szintű fizika törvényei.

Ezenkívül, ez a meditáció nagyon hasznos és hatékony a különböző betegségek kezelésében. Gyakorlatilag univerzális. Orvosi nyelven szólva, alkalmazásának gyakorlatilag nincs ellenjavallata. Hiszen, elsősorban az immunitást és a szervezet belső tartalékait állítja helyre, az energetikán keresztül befolyásolva annak kémiaiáját. A lényeg a meditációra való tiszta összpontosítás, az érzések materializálása és e szellemi gyakorlat rendszeres végzése. Ilyen egyszerű.

— És poszttraumás esetekben is segít? — érdeklődött Nyikolaj Andrejevics.

— Feltétlenül. Krónikus és poszttraumás betegségek esetén is. És elég hatékony a gyermekkori agyi bénulásnál is. Szintén nagyon jól segít magas és alacsony vérnyomás esetén, elősegíti a szervezet hatékony felépülését stroke, infarktus után, mivel többek között normalizálódik az erek működése is. De a legfontosabb az, hogy természetesen nagyon jól helyreállítja az ember immunitását, oldja a felesleges feszültséget és megújítja az erőt. És különösen ajánlanám nemcsak azoknak, akik valamilyen betegségben szenvednek, hanem azoknak is, akik gyógyítanak, maguknak az orvosoknak — mondta a Szenszei Nyikolaj Andrejevicshez fordulva — vagyis, azoknak az embereknek, akik gyakran érintkeznek betegekkel. Amikor az ember beteg, a Ká-ja már sérült. Akarva-akaratlanul zavarokat okoz az egészséges ember Ká-jában. Úgyhogy a Ká időbeni profilaxisa nagyon hasznos lesz. Ahogy Nyikolaj Ivanovics Pirogov mondta: «A betegséget könnyebb megelőzni, mint kezelni».

— Hát, ez így van. Én, például, abszolút nem kételkedem ezekben az ismeretekben. De hogyan magyarázzam ezt el a szkeptikus kollégáimnak?

— De hiszen te sem voltál mindig «abszolút nem kételkedő» — jegyezte meg mosolyogva a Szenszei. — Csupán arról van szó, hogy neked már van gyakorlati tapasztalatod ebben, az embereknek pedig nincs.

Őket is meg lehet érteni. Hiszen, manapság a «bio-energetikát» annyira lejáratták a különböző sarlatánok és «kamu» extraszenszek, hogy már a pusztá említése is nevetést és bizalmatlanságot vált ki az orvosokból. Lényegében pedig, az emberek tömegei hallották harangozni, de nem tudják, hol a templom. Ezért, szenvednek mindmáig egyesek a tudatlanságtól, mások pedig attól az illúziótól, hogy már abszolút mindent megismertek ebben az életben.

— Ez is igaz — értett egyet vele Nyikolaj Andrejevics.

* * *

— Hát igen, egy kicsit eltértünk a témától — jegyezte meg a Szenszei, és újra folytatta lenyűgöző történetét Imhotepről. — Szóval, Imhotep először a legegyszerűbb elsődleges ismereteket és szellemi gyakorlatokat adta barátainak-tanítványainak. Imhotep Tanításának alapja elsősorban az ember győzelme volt saját fizikai teste halálától való félelme felett. Amikor az ember valóban megszabadult ettől a félelemtől, belsőleg szabaddá vált. És már semmi ezen a világon nem tarthatta vissza a szellemi úttól és Isten igaz szolgálatától, amelyet gondolatokkal, szavakkal és cselekedetekkel is megerősített. Ezért szentelt Imhotep nagyon sok időt éppen ennek az elsődleges alapnak, és nem adott az embernek komolyabb gyakorlatokat addig, amíg az meg nem erősödött vágyaiban és törekvéseiben, és le nem győzte saját Állati halálfélelmét.

Legyőzni a halálfélelmet egyszerre egyszerű és bonyolult. Miért? Mert Ahriman feladata az emberre kényszeríteni azt az állítást, hogy az «igazi és egyetlen» élet itt és most van. Hogy mi lesz utána, azt az ember számára a bizonytalanság homálya borítja. Ezért propagálják Ahriman segítői, hogy neked az élet csak egyszer adatik meg, és élvezni kell ezt a «végtelen» életet a teljes anyagi program szerint. Vagyis, az ember tuda-

tát az anyagi élete viszonylagos «örökkévalóságának» illúziójába merítik. Ezért az emberek magabiztosan hiszik, hogy van holnapjuk, holnaputánjuk, egy évük, harminc évük. Terveket szőnek közeli és távoli jövőjükre, beosztva, mennyi anyagi dolgot kell elvégezniük ez idő alatt. De amikor az ember hirtelen szembesül egy másik ember, különösen egy közeli rokon halálával, ez nagyon megijeszti. Hogy lehet ez? Élt, élt, még nem is volt öreg és egészséges volt, aztán egyszer csak meghalt, anélkül, hogy igazán bármit is elért volna az életében! Akaratlanul is elkezd az ember ébredezni és megérteni, mennyire illuzórikus és mulandó az élete. Hiszen, az emberek a temetéseken általában nem a halottat siratják. Saját halálfélelmük miatt sírnak, a folyamat elkerülhetetlenségének tudatától, hogy előbb-utóbb nekik is meg kell halniuk. Azonban a temetés után elmúlik egy kis idő, és az ember elfelejti ezt az «elkerülhetetlenséget», és újra beleesik «örök, egyetlen és megismételhetetlen» anyagi életének illúziójába. Mert az embert körülvevő egész ahrimani értékrendszer éppen ennek az illúzióknak a fenntartását szolgálja.

Pedig a valóságban az idő elég gyorsan múlik. És egyetlen ember sem tudja, mit tartogat számára a sors egy perc múlva az életútja következő kanyarulatában. Az emberiség jelentős sikereket érhet el a technológiában és az orvostudományban, egészen addig a pontig, hogy megtanulja meghosszabbítani az emberek életét. De ez a kérdés lényegén nem változtat. Hiszen, senki sem tudja előre meghatározni Annak a terveit, aki életet lehelt az emberbe.

Ezért tanította Imhotep, hogy minden embernek mindig készen kell állnia a halálra itt és most. Hiszen, a legtöbb ember hibája, aki a szellemi útra lép (úgy akkor, mint ma), hogy a hétköznapi gondolkodás megszokása miatt fizikai halálának tényezőjét a bizonytalan «majd»-ra tolja ki, amelyről titokban azt reméli,

soha nem jön el számára. Még szellemi felszabadulásukat is a testben való élet folytatásának perspektívájaként képzelik el, mivel nem értik, mi a lélek, és személyiségüket csak a fizikai testtel azonosítják. Pedig a test csak egy halandó burok a halhatatlan lélek — az ember valódi Személyisége — számára. Ezért ezek az emberek külsőleg mintha törekednének a szellemire, de a legkisebb fizikai betegség vagy anyagi nehézség esetén Állati énjük szörnyű pánikjába esnek. Miért? Mert valójában tudatuk még mindig az Állati én szoros ölelésében van, amely manipulálja őket.

— És hogyan érhetem el, hogy ne manipuláljon engem? — érdeklődött Ruszlán.

— Először is, tedd rendbe a gondolataidat. Járd a szellemi utat, jobbra formálva magad, ne csak vágyj erre a folyamatra és álmodozz róla, anélkül, hogy igazán tennél valamit. És a legfontosabb: tudatosítsd a tényt, hogy a születés pillanatától a tested már halálra van ítéelve, mert az anyagi világban minden véges. Az ember, amíg ebben a világban tartózkodik, nem lehet «szabad» úgy, ahogy azt az átlagember értelmezi. Miért? Mert bármilyen társadalmi pozíciót is töltsön be, bármennyi anyagi gazdagsággal is rendelkezzen, mindig függő és sebezhető marad, a mikrobáktól a globális természeti katasztrófákig, mert csak halandó ember.

És csak Szellemi énjének felszabadításával nyerheti el az ember az igazi szabadságot és léphet túl ennek az anyagi világnak a határain. Mert ez az egész világ illuzórikus. A mozgás és az élet benne olyan, mint a lepke, amely egy nap alatt megszületik és meghal. Bár magának a lepkének úgy tűnik, hogy nagyon-nagyon sokáig él, és még nagyon-nagyon sok ideje van. Az anyagi világban mindennek megvan a határa. Még az Univerzumnak is van határa, mert valójában ez illúzió. Az illúzió pedig nem lehet végtelen. Az illuzórikus világnak mindig vannak határai.

Szóval, amikor az ember tudatosítja, hogy az az örök részecske — a lelke — az az igazi énje, és az élete valóban végtelen, hogy ezen a határon túl az örökkévalóság áll, és esélye van belépni oda, kiszakadva az anyagi fogságból, akkor kezd ébredezni, tudatosítani ezt a valóságot illúziók nélkül. Akkor kezdi megérteni, hogy e világ minden értéke semmi. Bármennyi egészséged és anyagi javad is legyen — mindez csak egy pillanatnyi délibáb. És hogy ez korántsem a paradicsom. Mivel itt, az élethez, folyamatosan gondoskodni kell a testedről, amelynek lélegeznie, táplálkoznia kell, kielégítenie kell alapvető szükségleteit, amely ráadásul betegeskedik, függ az éghajlati tényezőktől, különböző mágneses, fizikai mezőktől, ugyanattól a Holdtól, Naptól, más lények életműködésétől és így tovább. Ez élet? Ez küzdelem a létért, az erők hiábavaló pazarlása egy rövid illuzórikus pillanatért. Beleértve azokat az értékes erőket is, amelyeket a lélek kiszabadítására lehetne fordítani a «pokol» ezen köreiből.

— Ahogy értem, a «lepke gubótól való elválásának» tudatosítása azután történik meg az emberben, miután elveszíti félelmét a haláltól? — pontosította Nyikolaj Andrejevics.

— Igen — bólintott a Szenszei. — És tudatosítja ennek az életnek a valóságát.

— De ahhoz, hogy tudatosítsuk ennek az életnek a valóságát, szükség van valamilyen alternatív összehasonlításra és egy másik élet tapasztalatára. Ezt pedig, úgy tűnik, nem kapod meg, amíg ki nem szakadsz ebből az életből.

— **És mégis a lepke, amely megérett a gubóban, még repülési tapasztalat nélkül is áttöri a gubót és igyekszik felszállni, mert a repülési ösztön genetikailag belé van kódolva. Így, az ember is, végezve a szellemi gyakorlatokat, akit inkább a lélek tudása vezet, mintsem jelenlegi életének tudatos tapasztalata, nem várja meg, amíg a gubó magától kinyílik,**

hanem áttöri ezt az anyagi gubót törekvésével és a szellemi gyakorlatok tapasztalatával.

— Hm, ez is igaz — mondta elgondolkodva Nyikolaj Andrejevics.

— Ezért várt Imhotep türelmesen, amíg az ember elegendő gyakorlatot szerez és megéri a tudatosságában. És csak ezután, amikor már látta, hogy az ember szilárdan áll a szellemi úton, csak akkor bízta rá a komolyabb szellemi gyakorlatokat. Ennek az emberek tudatos, szellemi fejlődésének eredményeként alakult ki nála a legközelebbi tanítványok ilyen erős magja, akik emberi mércével mérve hihetetlen csodákat tettek... Bár lényegében semmi természetfeletti nem volt abban, amit tettek. Mivel mindez csak a szellemi fejlődés eredményének közvetett megnyilvánulása volt... Szóval, végül Imhotepnek olyan erős tanítványi magja lett, hogy segítségükkel nemcsak globális projekteket tudott megvalósítani, hanem népszerűsíteni is tudta ezt a szellemi világnézetet a nép körében. A nép vonzódott tanításához, mert érezte, hogy igaz. A papoknak pedig nem maradt más választásuk, mint tudomásul venni ezt a tanítást és kiegészíteni vele saját koncepcióikat...

— Aha, hogy ne haljanak éhen — tette hozzá ironikusan Zsenyka.

A srácok elmosolyodtak, a Szenszei pedig folytatta.

— Imhotep tanítása annyira tömegessé vált, hogy az Arkhónok a fejüket fogták. Hiszen, az emberek megszűntek félni ettől az élettől, eltűntek földi létük félelmei, és törekvéseik igazán szellemi mederbe terelődtek. Hogy ez a világnézet ne terjedjen el az egész világon, az Arkhónoknak hatalmas erőfeszítéseket kellett tenniük. És mégis, Imhotep e tanítása több mint kétszáz évig fennmaradt, amíg az Arkhónok meg nem találták a módját, hogy szétverjék ezt az egész struktúrát, lecserélve Imhotep «Független kőműveseit» a saját Ahri-man-féle «Szabad kőművesek» szervezetükre.

— Több mint kétszáz évig? — kérdezte vissza zavar-
tan Nyikolaj Andrejevics. — Várj csak, ha Dzsószer a
harmadik dinasztia uralkodója volt, akkor... Ez lefedi
a IV. dinasztia időszakát — a három nagy gízai piramis
építésének idejét Kheopsz, Kefrén és Mikerinosz fáraók
alatt!

— Teljesen igaz, Hufu, Hafré és Menkauré fáraók
alatt — bölintott elégedetten a Szenszei. — És mellesleg
éppen ezek a piramisok épültek Imhotep tervei alapján
tanítványai által, a «csillagtérkép» pontos koordinátái
szerint. És mint már említettem, a fő tájékoztatósi pont
ebben az ügyben ismét a Nagy Szfinx volt.

— Tehát, Dzsószer csonka piramisa, a három csú-
scos nagy piramis Gízában — ezek azok a piramisok?

— Igen, ezeket nevezik a Tudás emberei között az
«igazi piramisoknak».

— És miért, vannak «hamisak» is? — érdeklődött
Kosztyik.

— De még mennyi. Utánzókból mindig volt elég —
mondta a Szenszei. — Szóval, mielőtt elmesélném
nektek a valódi történetet az Ahriman-féle «Szabad
kőművesek» szervezetéről és arról, milyen törvényte-
lenségek történtek hibájukból az emberiség történel-
mében, szeretném felhívni a figyelmeteket még egy
lényeges momentumra — milyen módszerekkel verik
szét az Arkhónok a számukra nemkívánatos szerve-
zeteket és akár egész államokat is, és hogyan mani-
pulálják az embereket. Erre jellemző példa éppen az
Ókori Egyiptom.

Egyiptom Imhotepnek köszönhetően erős, virágzó
nagyhatalommá vált. A gazdaság magas szinten volt.
Az emberek többnyire jómódban éltek. Az oktatás álta-
lánosán elérhetővé vált, ezért intellektuális szempont-
ból is az egyiptomiak meglehetősen fejlettek voltak.
A meghonosodott vallási világnézeteknek köszönhe-
tően, amelyek nagyon erősen ösztönözték az ember-
ben a vágyat erkölcsi tulajdonságainak fejlesztésére,

a jó cselekedetekre ebben a világban és a halálfelelem leküzdésére, a társadalomban magas etikai elvek kezdtek dominálni.

Ilyen, az Arkhónok számára kedvezőtlen körülmények között egy ilyen erős, központosított államot belülről szétverni Imhotep «Független kőművesei» ideológiájának megsemmisítése érdekében nagyon nehéz feladatnak tűnt. Ezért az Arkhónok, **hogy szétverjék ezt az országot, elkezdték aktivizálni a külső agressziót** Egyiptommal szemben. Különösen az ő kezdeményezésükre provokáltak katonai jellegű ázsiai horda-betöréseket Egyiptom északi részén, a Delta régióban; délen az egyiptomiaknak ismét problémáik támadtak a núbiaiakkal; a Sínai-félszigeten «hirtelen» különböző versenytársak jelentek meg, akik szintén igényt tartottak az egyiptomiak által kiaknázott ásványkincsekre. Mindez látszólag «véletlenül» történt. Azonban Sznofru, egy nagyon tehetséges ember — a IV. dinasztia első fáraója — olyan ragyogóan tett rendet ezekben a külső ügyekben, hogy az Arkhónoknak hirtelen meg kellett változtatniuk cselekvési taktikájukat.

Nem tudva meggyengíteni az erős központosított hatalmat és szétverni az erős államot külső tényezőkkel, az Arkhónok úgy döntöttek, hogy vallási alapú forradalmat szerveznek ott. Hiszen, a vallás azokban az időkben sokkal többet jelentett az emberek számára, mint egyszerűen politika, és a fő választói bázis éppen ahhoz kötődött. «Tüzérségi előkészítésüket» nem máshonnan, mint a tizenharmadik nomosz fővárosából, Egyiptom ősi kulturális központjából — Héliopoliszból végezték. A maga idejében ez volt az egyik vezető vallási koncepció, Imhotep idején pedig a második helyen állt jelentőségében az állam fővárosának — Memphisznek — uralkodó teológiai koncepciói után. Az Arkhónok két tényezőre játszottak: ennek a kulturális központnak a népszerűségére a lakosság

körében, és e város néhány magas rangú papjának és főemberének gazdagság és hatalom iránti mohóságára.

— Ó, ismerős tényezők a világunk politikai helyzetében — mosolyodott el Nyikolaj Andrejevics. — Úgy tűnik, az Arkhónok nem egyszer játszottak az Állati én ezen húrjain.

— Még szép — mosolyodott el a Szenszei. — Szóval, sokan ezek közül az összeesküvő emberek közül ázsiai származásúak voltak, és a Napkultusz (egyiptomi Ré) hívei, amely hasonlított a napimádók hasonló ázsiai kultuszához. Rájuk tettek tétet az Arkhónok, megígérve, hogy a legfőbb hatalomra juttatják őket ebben az országban, és vallási koncepciójukat uralkodóvá teszik. Először létrehoztak egy kis titkos szervezetet az Arkhónok által támogatott magas rangú összeesküvők korlátozott körével. Később ez a szervezet a «Szabad kőművesek» titkos társaságává nőtte ki magát, ahová kizárólag állami szinten bizonyos befolyással rendelkező férfiak léphettek be.

Az Arkhónok aktívan **ösztönözték a társadalom vallási kettészakadásának folyamatát** e szervezet különböző bátorításával és támogatásával. És már Hufu fáraó alatt (görög nevén Kheopsz), ugyanaz alatt, aki az egyik nagy piramist építette... Hufu pedig ugyanúgy, mint az előző fáraó, Sznofru és a következő fáraó, Hafré (Kefrén vagy görög nevén Khefrén), Imhotep által létrehozott «Független kőművesek» szervezetének magjához tartozott. Ezeknek az embereknek egyik fő célja és feladata a piramisok építési tervének megvalósítása volt a «csillagtérkép» szerint, amelyet Imhotep hagyott hátra a részletes építési rajzokkal együtt...

Szóval, már Hufu fáraó alatt **az Arkhónok által felbujtott papok**, akik az arkhóni titkos szervezet-hez tartoztak, **megkíséreltek népi zavargást szítani**. Templomaikban azt prédikálták az embereknek, hogy állítólag hogyan sértik az emberi jogokat ebben az államban, milyen kirívó igazságtalanság történik sok

polgárral szemben (és ezek előtt a fellépések előtt az Arkhónok általában szándékosan provokáltak ilyen «kirívó igazságtalanságokat»). **Ennek az apoteózisnak a fokozása végén az Arkhónok minden időben hibátlanul működő jelszavára szólítottak fel: «Szabadság és Igazságosság!». Valójában, ez alatt, természetesen, nem a nép életének reális javulását értették, hanem némi «szabadságot» és «igazságosságot» egyes nagyon gazdag, bizonyos hatalommal rendelkező polgárok számára.** Az egyszerű emberek azonban azt hitték, hogy «pásztoraik» éppen az ő «szabadságukról» és (ezek a papok által) kiélezett «igazságérzetükről» gondoskodnak. Ezért mentek utánuk, azt gondolva, hogy saját érdekeiket és a kormány által «becsapott» nép érdekeit védik, még csak nem is gondolva arra, honnan fúj a szél az egész történetben.

Azonban Hufu fáraó, lévén nagyon jól tájékozott ember, az Arkhónok cselszövéseiről és nyomásgyakorlásáról, kemény kézzel vetett véget ezeknek az úgynevezett «népi zavargásoknak», amelyek valójában az Arkhónok által kiképzett «pásztor-papok» szervezett fellépései voltak, akik nyájaikat az Arkhónok hosszú pórázán vezették. Hufu egyszerűen lezáratta a templomokhoz vezető utakat ezeknek az arkhóni csatlósoknak. A nép pedig, «pásztorai» nélkül maradva, álldogált egy darabig ezeken az utakon a fáraó őreinek sorfala előtt, főtt a napon, aztán köpve az egészre, szétszéledt, ki haza a sürgős békés dolgait intézni, ki a szomszédos templomokba a szokásos «imára». **Magukat ezeket a «pásztor-papokat» pedig a velük «szimpatizáló» néhány főemberrel együtt a fáraó a Sínai-félszigetre küldte követ fejteni az arab hegyek kőbányáiban, úgymond, hogy a fizikai munka mezején irtsák ki minden «tétlen gondolatukat». Másokat pedig egyenesen hajók be- és kirakodására küldött. A munkaerőre mindenhol szükség volt a virágzó államban!** A papok és főemberek számára, akik életükben

a kisujjukat sem mozdították, egy ilyen száműzetés rosszabb volt a halálnál. **Cserébe az államban újra béke és nyugalom honolt egy ideig, ahol mindenki a saját dolgával foglalkozott.**

A legneveztesebb, hogy sokkal később, sok évszázaddal (!) ezen események után, egyes egyiptomi napimádó papok sértődötten panaszolták a görög történésznek, Hérodotosznak, aki az i.e. V. században látogatott Egyiptomba, hogyan «zsarnokoskodott népén» ez a fáraó (Hufu), hogyan «torlaszolt el minden utat a templomokhoz, és tiltotta meg a tisztességes egyiptomiaknak az áldozatok bemutatását», «hogyan kényszerítette őket rabszolgaként dolgozni magának». És általában véve, a legsötétebb színekben festették le őt, mint despotát, önzőt és elvetemült embert, aki «a végső romlottságba süllyedt». Így emlékeztek a papok a Sínai-félszigeti kirándulásra és az egyszerű néppel egyenrangú fizikai munkára! Még ezeknek a papoknak az utódai is vad rémülettel emlékeztek erre!

A srácok felnevettek, Zsenyika pedig így szólt:

— Hát igen, feszítővassal hadonászni nem ugyanaz, mint a nyelvet koptatni!

— Ez biztos, — értett egyet Vologya.

— Én meg gondolkodom, miért nevezik ezt a fáraót, aki a Nagy Piramist építette, zsarnoknak még az iskolai tankönyvekben is, — mosolyodott el Viktor. — Pedig tényleg, a modern történelmet Hérodotosz történész feljegyzései alapján írták! Ő pedig azt írta, amit ezek-től a papoktól hallott, nem pedig azt, ami valójában történt.

— Teljesen igaz, — erősítette meg a Szenszei, és folytatta. — Szóval, amikor az Arkhónok embereinek ilyen hirtelen elvették a kedvét az állam destabilizálásától, az Arkhónok más, módszeresebb, tervszerűbb cselekvési taktikára tértek át. Kihasználva Imhotep tanítványainak hírnevét és az egyszerű emberek között terjedő népszerű pletykákat hihetetlen csodáikról, a

«Független kőművesek» rejtélyes társaságáról, arról, milyen elképesztő magasságokat érnek el ezek az emberek a szellemi fejlődésben, valamint kihasználva a valódi információ tömegek előli elrejtését, az Arkhónok a legnépszerűbb pletykák alapján létrehozták saját megújított vallási koncepciójukat, kiegészítve azt az ősi Héliopoliszi napimádó vallással, ráadásul, nemcsak kiegészítve, hanem egyúttal a maguk módján átalakítva azt.

Lényegében, Imhotep tanítványai minden eredményének dicsőségét maguknak tulajdonították. Ennek eredményeként egy nagyon vonzó vallás jött létre az egyszerű emberek számára, amely ugyanakkor megfelelt az Arkhónok követelményeinek is. Részletesebben elmesélem nektek ezt a helyettesítést, hogy megértsetek és eligazodjatok abban, mi történik valójában a világban az Arkhónok szeszélye miatt.

Mi volt a lényeg? Az ókori egyiptomi állam hagyományos vallásában (amelynek központja Imhotep idején, ahogy emlékeztek, Memphiszben volt) az etikai értékek domináltak. Vagyis, a legegyszerűbb ember is tudta a gondolkodása számára elérhető formában, hogy ez az élet ideiglenes, a test halandó, hogy van lélek és annak energetikai környezete (például a Ká burkok és így tovább). Még bizonyos értelemben tisztában volt, modern nyelven szólva, a reinkarnációs folyamatokkal is. Csak az ókori egyiptomi számára ez a megértés vagy a paradicsomi mezőkre való átmenet formájában jelent meg, vagy a lelke utazásaként a Duat különböző óráin át, és idővel való visszatéréseként az első órába, ahonnan a következő életébe került. Az emberek nem félték a haláltól, hittel haltak meg, és imáikban ezt mondták: «Ozirisz, meghalok és újjászületek», «Úgy fogok élni, mint Ozirisz. Ő nem tűnt el, amikor meghalt, és én sem tűnök el, miután meghalok».

— Ó, ez hasonlít arra, ahogy ma a keresztények beszélnek Jézus Krisztusról, — jegyezte meg Nyikolaj Andrejevics. — Hiszek Benne és feltámadok!

A Szenszei bölintott, és folytatta.

— Vagyis, az ember, itt élve ebben a világban, arra törekedett, hogy jó, igaz életével (lényegében Állati énjének megzabolázásával és Szellemi énjének fejlesztésével) jobb létfeltételeket érdemeljen ki magának a következő életben. Valójában, ez így is történt, csak a reinkarnációs folyamatok kissé más formában zajlanak, mint ahogy az emberek elképzelik. De ez nem lényeges. A lényeg, hogyan válik az ember életében Emberré! Imhotep és tanítványai idején ezt a szellemi törekvést maximálisan népszerűsítették.

Mit tettek az Arkhónok papjai? Először létrehozva saját titkos vallási tanításukat, lényegében mindent nagyon ügyesen kifordítottak, az ember életcéljait nem a Szellemihez, hanem az Állati énjéhez kötve. Mivel az új vallást Egyiptomban főleg Ázsiából származó emberek alakították ki (ahol akkoriban Mezopotámiában már voltak az Arkhónoknak megerősített központjaik), annak alapját nagyrészt a mágia, és nem az etikai hiedelmek kezdték alkotni. Vagyis úgy tették, hogy az ember túlvilági jövője mostantól nem az igaz életbeli viselkedésétől, hanem a mágikus formulák ismeretétől, az általuk bonyolított vallási rituálék gondos végrehajtásától és betartásától függött. Ezeket a mágikus formulákat természetesen csak a «kiválasztott» papok ismerték. Az embernek hűségesen és sokáig kellett szolgálnia őket, mielőtt feltárták volna előtte valamelyik ilyen «üres dumát». Később, amikor ezt a koncepciót tömegesen bevezették, a papok ezt a vallást egy nagyon jövedelmező, őket gazdagító vállalkozássá változtatták, amely állítólagos mágikus formulákkal kereskedett. Hogy vonzóbbá tegyék a «vásárlók» számára, a papok a túlvilági paradicsomról szóló koncepciójukat az Imhotep

tanítványainak szellemi eredményeiről szóló népszerű pletykákkal díszítették fel, amelyek a nép körében keringtek.

— Milyenekkel pontosan? — érdeklődött Nyikolaj Andrejevics.

— Nos, például, olyan pletykák keringtek, hogy Imhotep egyes lelkileg erős tanítványai nem haltak meg, mint a hétköznapi halandók, hanem haláluk után ragyogó szellemekké váltak, ahogy most mondanák, «csatlakoztak Isten seregéhez», az ókori egyiptomiak elképzelései szerint pedig elkísérték Istenüket az éjszaka veszélyein átvezető útján. Hogy egyé váltak Istennel, de ugyanakkor nem veszítették el egyéniségüket. Hogy ideiglenes életükkel kiérdemelték az örök életet a Fény birodalmában. Elvileg így is volt, csak nem olyan mesés formában, ahogy az emberi szóbeszéd bemutatta.

Nos, mit tettek az Arkhónok papjai? Beleírták koncepciójukba, hogy ha az ember hisz és éppen az ő válásukat vallja, és nem Egyiptom bármely más vallását, akkor minden hívőjük halála után kiválasztott lesz az elhunytak között. Halála után ragyogó szellemmé alakul, és elkíséri Ré istent a Duaton átvezető útján. De boldog léte a túlvilágon kizárólag attól függ, milyen formulát szerez meg ez az ember a papoktól életében, amely lehetővé teszi számára, hogy eljusson a túlvilág egyik vagy másik részlegébe.

— Hát igen, — mosolyodott el Vologya. — Ez nem kis vízi biznisz, úgymond átverés, ez már komoly levegővel való kereskedés...

— Püderhintés! — sietett kifejteni véleményét Zsenyka.

A társaság egyszerűen felrobbant a nevetéstől. Amikor mindenki megnyugodott, a Szenszei folytatta:

— Nos, és mint mindig, hozzátették **az Arkhónok hagyományos politikai formuláját, miszerint aki nincs velünk, az ellenünk van.** Ré emberi ellensége-

inek nyilvánítottak mindenkit, aki nem imádta őt a földön. Ezeket az embereket a papok arra ítélték, hogy az «örök tűz tavaiban» kínlódjanak!

— Nahát, mennyire hasonlít ez a modern vallási szekták sokaságához! — jegyezte meg Nyikolaj Andrejevics.

— Hát mit gondoltál?! Az emberek csak a felszínt látják, a gyökereket nem. De ha kicsit mélyebbre ásol, látod, a gyökér arkhóni eredetű. Bár a figyelmes ember a penészt a leveleken is észreveszi, anélkül, hogy a növény földalatti részébe mélyedne.

— Ez igaz, — értett egyet Nyikolaj Andrejevics.

— Tehát, kiderül, már azokban az időkben megszületett ez a mítosz az «örök tűz tavairól»? — csodálkozott Kosztyik.

— Az akkori elképzelések szerint, amelyeket a papok korrigáltak, — válaszolta neki a Szenszei. — Ráadásul, mivel később a napimádó Ré vallása lett az uralkodó Egyiptomban, a megfelelő elképzeléseket a koptok is «örökölték». Nézeteik szerint a poklot kígyó-, oroszlán-, krokodilfejű démonok népesítették be, akik a halál után kihúzták a kárhozott lelkét a testéből, és nagy kegyetlenséggel szurkálták, vágták, nyilakat döftek az «oldalába», és a tűzfolyóhoz hajtották, beledobva azt. Aztán a kínokat szenvedő lelket, elképzeléseik szerint, kidobták a külső sötétségbe, ahol a fogai vacogtak a metsző hidegtől. De e kínok ellenére nem szűnt meg létezni, és egy idő után újra a Duat első órájába került.

— Én meg gondolkodom, honnan vannak a horrorfilmekben ilyen «erőszakos» jelenetek?! — mondta mosolyogva Zsenya.

— Figyeljétek meg, még a lelket is a test fogalmához kötik ezekben az elképzelésekben, hogy «bordái», «fogai» vannak. És mennyi emberi félelmet fektettek mindebbe! — hívta fel figyelmünket a Szenszei. — Szóval, először ezt a megújított vallási koncepciót az Arkhónok papjai titkos szervezetük maradványain

próbálták ki. És ez sikeres volt. Új emberek kezdtek érdeklődni iránta, akik vonzódtak ehhez a szervezet-hez, azt gondolva, hogy ezek azok a híres «Független kőművesek». Ekkor az újdonsült Ré-papok még jobban aktivizálták tevékenységüket, és elkezdtek titokban megtéríteni az új hitre a befolyásos nemességet és a főembereket a különböző nomokból, a királyi család tagjaihoz közeledve. Sok ember, keresve a «Független kőművesek» társaságát, a «Szabad kőművesek» társaságába került – a megújított Ré-kultusz befolyása alá. A Ré-kultusz elkezdett erőt gyűjteni. Ravasz politikai manővereiknek köszönhetően ezek a papok elérték valásuk formális elismerését már a következő fáraónál, Hafrénál, rákényszerítve a fáraóra a «Nap fia» címet, és fokozatosan szervezetüket hivatalos vallássá változtatva, kiterjesztve befolyásukat a többi kultuszra.

Meg kell jegyezni, hogy Hafré fáraó meglehetősen erős és energikus ember volt, ahogy már mondtam, szintén a «Független kőművesek» szervezetének magjához tartozott. Mellesleg, még a mai napig fennmaradt szobrán (a diorit szobron) is megtalálhatók a «Független kőművesek» jelei. Ez a sólyom, amely a fáraó háta mögött van, és szárnyaival védi a fejét, a lótuszvirág díszítés a trónon, amelyen a fáraó ül, valamint az oroszlánmancsok és fejek. Mindezek a jelek nem egyszerűen «díszítések és a királyi hatalom szimbólumai», ahogy most feltételezik. Ezek a «Független kőművesek» számára konkrét jelentős helyekre utalnak, és a múltbeli Tudás embereinek egyes megkülönböztető jegyeire.

Hafrénak jutott az Arkhónok leghevesebb ellenállása. Mindent megtett, hogy megállítsa újraéledő tevékenységüket. Ami miatt később, már Hafré fáraó halála után, a napimádó papok azok közé a fáraók közé sorolták, akiket az emberek állítólag «gyűlöltek», és akiktől «elfordultak az istenek». Hufu és Hafré annyit tettek azért, hogy ne engedjék hatalomra az Arkhóno-

kat, és megvédjék az országot és az embereket ezektől a Pusztítóktól, hogy még haláluk után is az Arkhónok papjai minden módon megpróbálták beszennyezni az emléküket. Még arra is kényszerítették az embereket, hogy e fáraók piramisait ne az ő nevükön nevezzék, hanem a közelükben nyáját legeltető Philitisz pásztor nevérol.

Amikor pedig Menkauré fáraó (görög formában Mikerinosz) került hatalomra, a papok a legmelegebb emlékeket őrizték meg róla az utókor számára, «igazságos uralkodónak» nevezték, aki «könnyítet a terheken», «és nemcsak meghallgatta a hivatalnokokra tett panaszokat, hanem mindig kész volt megszüntetni az igazságtalanságot». És egyáltalán «megengedte a templomok megnyitását, hogy az emberek áldozatokat mutathassanak be az isteneknek». Bár valójában ez az ember, aki melankolikus személyiségtípus volt, már függött Ré papjaitól. Lányát feleségül adták egy magas rangú főemberhez, aki a «Szabad kőművesek» titkos szervezetéhez tartozott, és ennek megfelelően később a Ré tiszteletére emelt «három obeliszk» papja lett. Aztán a papok elérték, hogy a fáraó lánya hirtelen meghaljon. Szeretett lánya elvesztése miatt megtörve a fáraó még inkább függővé vált a «Szabad kőművesek» papjaitól, és manipulálható lett általuk. E fáraó alatt Imhotep «Független kőműveseinek», azoknak, akik még hatalmon maradtak, meglehetősen nehéz dolguk volt, többek között az Orion-öv harmadik piramisának építése kérdésében is. Ennek ellenére sikerült befejezniük az építkezést.

Menkauré fáraó alatt az Arkhónok papjai alaposan felkészültek a hatalomátvételre. De Imhotep tanítványainak magja még elég erős volt, és minden lehetséges módon ellenállt nekik. Ezért a fáraó halála után az Arkhónok mindent megtettek, hogy hatalomra juttassák a Héliopoliszból származó befolyásos embereket, élükön Ré főpapjával (Uszerkaffal), akik a «Sza-

bad kőművesek» titkos társaságához tartoztak. Ők alapozták meg az ötödik dinasztiát, hirtelen elvágva a IV. dinasztia képviselőinek útját a trónhoz. Éppen ezek az emberek hajtottak végre később vallási forradalmat ebben az államban, teljes hatalmi hozzáférést biztosítva az Arkhónoknak ehhez az országhoz.

Ezzel a példával szeretném felhívni a figyelmeteket arra a tényre, **hogyan juttatják az Arkhónok az országot szakadáshoz, törlik apró darabokra, és döntik később romba.** Ez a kedvenc módszerük. Emlékezzetek erre, és nyitott szemmel nézzétek a világ eseményeit, ne pedig azon a torz prizmán keresztül, amelyet a mostani Arkhónok próbálnak rátok erőltetni. A vallási forradalom előtt, amikor a héliopoliszi papok elfoglalták a trónt, nem tudták elég nyíltan ráerőltetni hatalmukat az országra, mivel a memphiszi frakció még elég erős volt. Hogy megerősítsék hatalmukat, kompromisszumot kötöttek, kinevezve vezérnek Ptah isten főpapját a memphiszi frakcióból. De ugyanakkor aktív propaganda folyt a nép körében vallási nézeteikről, amelyek egyszerűsítettek és a lakosság számára adaptáltak voltak. Vagyis, lényegében **erőteljesen kettészakították az országot, arra kényszerítve az embereket, hogy beszálljanak ebbe a vallási-politikai vitába, és megvédjék a rájuk erőltetett «véleményt».** Figyeljétek meg, nem az ember személyes véleményét a történelekről, hanem azt, amit a papok ráerőltettek, és arra kényszerítették, hogy sajátjaként védje meg.

Ezenkívül, a nomoszok uralkodói és a nemes főemberek kibővített adminisztratív jogköröket kaptak: egyesek jutalomként a politikai puccsban való részvételért, mások pedig megvesztegetésként az Arkhónok politikai erejének további támogatásáért. Mihez vezetett az Arkhónok ilyen, az állam lerombolására irányuló politikája? Ahhoz, hogy a helyi uralkodók hatalma növekedni kezdett. Az Arkhónok segítségé-

vel afféle kiskirályokká-fáraócskákká váltak saját tartományaikban. Ez pedig a maga részéről a hatalom decentralizációjához vezetett Egyiptomban. És elsősorban az egyszerű emberek szenvedték ezt meg, mert az egyiptomiak számára létfontosságú vízelosztás a korábbi központosított irányítás helyett most a helyi arisztokraták kényétől-kedvétől függött, akiket saját meggazdagodásuk foglalkoztatott.

Sztász elmosolyodott ezen a ponton, és így szólt:

— Emlékeztek, a «Gyémánt kar» című filmben volt: «És ha nem vesznek sorsjegyet?» «És ha nem vesznek sorsjegyet, elzárjuk a gázt.»

A srácok felnevettek.

— Ez igaz. Így volt akkor is: «Aki egy köteg jegyet vesz, víztornyot nyerhet» — idézte a Szenszei még egy, a nép körében híres idézetet ebből a népszerű filmből. — A viccet félretéve, akkoriban a víz az emberek számára ugyanaz a létfontosságú kérdés volt, mint most a gáz, az olaj és az elektromosság. **Akinek a kezében volt ez az erőforrás, az érvényesítette a politikáját...** Szóval, a főemberek udvari élete ismét mesterségesen a teljes semmittevésbe, luxusba és élvezetekbe merült az állam irányításának valós ügyei helyett. **Az intrikák szövése divatos elfoglaltsággá vált.** Eközben, a nép számára legfőbb vallásban az Arkhónok papjai radikális, forradalmi változásokat hajtottak végre, amelyek célja az emberek világnézetének finom helyettesítése volt az Állati kezdet ösztönzése és az anyagi értékek dominanciája felé az életükben. Itt szeretném felhívni a figyelmeteket arra, hogyan használták az istenek ősi népszerű neveit, és hogyan ferdítették el magát a tudást.

Korábban Ré-t ugyanabban a Héliopoliszban az «érett» nappali nap isteneként tisztelték. Mielőtt az Arkhónok papjai szolgálatukba állították volna a déli nap istenének, Ré-nek a nevét, Héliopoliszban az esti nap istenét és a világ teremtményét — Atumot tisztelték. De

a legérdekesebb, hogy Atum — ez már Atama istennő nevének későbbi átalakítása, aki az ősi hiedelmek szerint domb formájában nyilvánította meg magát, amely Nun ösvizeiből (a vizes káoszból, amelyből minden származott) emelkedett ki. Ezen a dombon nyílt ki egy lótuszvirág, és belőle áradt a fényes világosság a sötétségbe. És éppen Atama istennőnek tulajdonították a főszerepet a világrend fenntartásában. Koronáján, amely lótuszsziromokból állt, a mindent látó Szem ragyogott, amely tudott mindenről, ami a világban történt. Ugyanaz a Szem, amelyet később, átalakítva ezt a legendát a patriarchális motívumok stílusában, Atum kezének — Juszat istennőnek tulajdonítottak (akinek szent fája az akácia volt — az «élet és halál» fája). Ezt az istennőt kezdték azonosítani Hathor égistennővel (szó szerint — «Hórusz háza»), akit égi tehénként tiszteltek, amely a napot szülte. Homlokán volt elhelyezve ez a Szem. Aztán Ré lányává tették. Majd pedig a Szemet Ré koronájára ragasztották. Egyszóval, minden a szokásos módon történt. Szóval, jegyezzétek meg ezt az elsődleges legendát Atama istennőről. Kicsit később összevetitek más tényekkel, és megértetek valamit.

Igen, kiegészítésként ehhez az információhoz... Felhívom a figyelmeteket az ősi legendák következő momentumára is. Memphiszben, ahogy emlékeztek, az uralkodó isten Ptah volt. Elvileg ez a kép egykor az emberek között élt Bódhiszattva prototípusaként született, aki Ptah néven volt ismert, vagyis egy reálsan létezett személyiség, aki elhozta az embereknek a tudást, ahogy a legendákban mondják róla: «az igazság feltárója, aki megtanította az embereket, hogyan éljenek tisztességesen és jól». És még az is, hogy testét szorosan takaró ruhában ábrázolták (a kézfejek kivételével) az «uas» jogarral együtt — ezek még azoknak az időknek a visszhangjai. De mindez nem lényeges. Később Ptah-ot istenítették, és elkezdtek imádni képét főistenként. Érdekes, hogy az emberek között a mai

napig fennmaradt egy nagyon érdekes legenda. Ez arról szól, hogyan nemzette Ptah (akit itt a világot teremtető istenként azonosítanak) a többi istent. «Ptah szívében felmerült a gondolat Atumról (Ptah első szülöttjéről), és a nyelvén megjelent az »Atum« név. Amint kimondta ezt a szót, abban a pillanatban az őskáosz-ból megszületett Atum». Jegyezzétek meg ezt is, később összevetitek.

— És milyen tudás van ebben? — vont a meg értetlenül a vállát Kosztyik. — Legenda, mint legenda.

— Türelem, barátom, türelem, — mondta mosolyogva a Szenszei. — Mindennek eljön az ideje.— És folytatta tovább: — A memphiszi legenda szerint az idők kezdetén Ptah nyolc segítőjével, a Hnumokkal («modellezők») megteremtette a földet, az egeket, az embereket és a lényeket. A héliopoliszi koncepció szerint mindezeket a funkciókat áthelyezték Atumról Ré-re. Sőt, belevették ebbe a kilencbe a szemita Széth istent is, neki tulajdonítva Ré megmentését a szörnyű Apop kigyótól, amely a sötétséget és a gonoszt testesítette meg. Ráadásul, Ré kultuszának új vallását, mint olyat, erőszakkal kényszerítették az emberekre, és főleg csak az udvari környezet és az Ázsiából származók fogadták el. Emellett, az Arkhónok segítői, az új vallás bonyolult vallási ceremóniáinak bevezetése és ennek megfelelően szolgálói létszámának növelése ürügyén, valójában erőteljesen növelték saját papjaik hadseregét. Például, amikor Ré kultusza vezetővé vált, csak Héliopoliszbán már több mint tizenkétezeren voltak.

— Húha — mosolyodott el Vologya —, szép kis létszám!

— Hát igen, egy egész politikai párt hűségese választóborral, — tette hozzá ironiával a Szenszei. — Ezenkívül, mindezen változások háttérében elkezdtek aktívan átírni az elmúlt kétszáz év történelmét, amikor az emberek Imhotepnek köszönhetően civilizáltan halad-

tak a szellemi fejlődés útján. A történelmet újraírták. Megsemmisítették a múlt értékes tekercseit, különösen azokat, amelyeket lelkileg érett emberek írtak. Más tekercseket, amelyek szövege már elég ismert és népszerű volt a nép körében közmondások, mondások formájában, egyszerűen a saját módjukon átalakították. Az eredetiket megsemmisítették, az embereknek pedig már a megváltoztatott másolatokat adták a kezükbe, amelyekben a meghagyott általános erkölcsi tanítások háttérben ugyanakkor olyan idézeteket helyeztek el, amelyek az embert egy anyagibb világnézet felé orientálták. Ezeket az új tanításokat főleg a felnövekvő generációnak szánták. Az iskolákban, különösen a diplomák mellett működőkben, a tanulókat arra kényszerítették, hogy írásban másolják le és tanulják meg kívülről ezeket az általános erkölcsi mondásokat. Ilyen gyakorlat volt Imhotep idején is, de kissé más irányban, jobban elmélyedve a szellemiben.

Ez az arkhóni hisztéria az Imhotep tanításának követői által hátrahagyott történelmi feljegyzések kiírtására odáig fajult, hogy a sírokból elkezdtek kiemelni azoknak az embereknek (beleértve a közismert és híres személyeket is) a test-múmiáit, akikről az Arkhónok tudták, hogy egykor a «Független kőművesek» társaságához tartoztak. Ezeket a múmiákat nem egyszerűen kiemelték, hanem széttépték és megsemmisítették. Mindezt a «nép haragjaként» tálalták, bár a népnek köze sem volt hozzá. Ezt speciális papok hajtották végre, akiket azzal bíztak meg, hogy keressék a titkos tudás szövegeit, feliratokat Imhotep tanításából, amelyeket esetleg magukban ezeknek az embereknek a múmiáiban rejtettek el, annyira féltek az Arkhónok attól, hogy ezek az ismeretek véletlenül újra felbukkanhatnak a világban.

— Hát igen, Imhotep konkrétan rájuk ijesztett a tevékenységével, — mondta Viktor.

— Még szép, — bölintott a Szenszei. — Lerombolni ennek a világnak az illúzióját, és az embereket a szellemi útra terelni, kivonva őket az Arkhónok ellenőrzése alól, — ez komoly dolog... Szóval, hogyan végződött ez az egész történet? **Miután az Arkhónok véglegesen megerősítették embereiket a hatalomban** Egyiptomban, és elvégezték ott minden titkos munkájukat a «Független kőművesek» szervezetének és Imhotep tanításának megsemmisítésére, valamint kialakították az állami politika irányvonalát, amely az egyszerű emberek világnézetének átorientálására irányult, elvesztették érdeklődésüket Egyiptom iránt. Felállítva támaszaikat a «Szabad kőművesekből», **az Arkhónok elkezdtek nyereszkedni a romboláson és az emberek bajain.**

Az ötödik dinasztia halálra volt ítélve. A nemes főemberek harcoltak a trónért, nem riadva vissza a legmocskosabb politikai módszerektől sem. A helyi «kiskirályok» rivalizáltak egymással, egészen a fegyveres konfliktusokig. A nomoszok papjai, kihasználva ezt a destabilizációt, elkezdtek rohamosan erőt gyűjteni, még jobban propagandálva és terjesztve éppen a saját vallási kultuszuk befolyását. **Ennek eredményeként a héliopoliszi papok politikai befolyása (akiket az Arkhónok egyszerűen átverték, az ő kezükkel végeztetve el a dolgaikat) jelentősen csökkent. A nép körében komoly zavargások és következőképpen felkelések kezdődtek.** A hatalomra került hatodik dinasztia **megpróbált rendet teremteni, katonai agresszió politikáját folytatva, de** ez már olyan volt, mint egy vékony ágakból sebtében épített gát a rohamosan növekvő, tomboló sár- és vízfolyammal szemben. **Az ország politikai instabilitás állapotában volt.** A hatodik dinasztia uralkodásának végén Egyiptomban **súlyos éhínség kezdődött két körülmény egybeesése miatt: az ilyen politika és a hirtelen éghajlati**

változások miatt, amelyek egy sor alacsony áradást okoztak.

A hatodik dinasztia uralkodásának vége után az országban teljes anarchia uralkodott el. A nemes főemberek megkíséreltek létrehozni egy ideiglenes kormányt, ahol felváltva töltötték volna be a vezető posztokat. De mivel mindegyikük csak a saját nomoszá-
nak fejlesztésében volt érdekelt, természetesen semmi jó nem sült ki ebből. A hetedik dinasztia nem tudta sokáig megtartani a hatalmat: benne «hetven király volt, akik hetven napig uralkodtak». Ezután pedig Egyiptomban egyenesen **polgárháború kezdődött, amely az egykor hatalmas, erős, virágzó államot számos apró, gyenge, védtelen államra törte szét, amelyeket nagybirtokos dinasztiaiák irányítottak. Így ítélik az Arkhónok aktív destruktív tevékenységükkel sok évszázadra szenvedésre és csak a túlélés problémáival való törődésre az emberek egész generációit ebben a világban.**

A Szenszei szünetet tartott a beszélgetésben. Mi pedig hallgattunk, a Szenszei-nek a világ valóságáról szóló ilyen őszinte elbeszélése hatása alatt állva. Viktor volt az első, aki nem bírta tovább, és egyetlen lendülettel fejezte ki érzelmeit:

— Az anyjukat... hát ezek az Arkhónok örökké élnek vagy mi? Hát nem lehetett őket már akkor elintézni? És miért hallgatott a nép?! Hiszen az emberek között kétszáz évig szellemi ideológia uralkodott! Hogyan lehetett csak így fogni és mindent a feje tetejére állítani?

— Igen! — támogatta őt Vologya. — Hogyan történhetett meg, hogy maguk az emberek engedték hatalomra az Arkhónokat?! A puccsot csak egy csoport ember hajtotta végre. És hol volt a nép akarata?

— A nép akarata?! — mosolyodott el szomorúan a Szenszei. — Jó kérdés. És el sem tudjátok képzelni, mennyire szeretném én is tudni rá a választ... — A Szenszei elgondolkodott, és mintha magával beszélgetne,

így szólt: — Bár, láthatóan, a történelem semmire sem tanítja az embereket. **A külső világ csak a belső tükröződése... Az emberekben még túlságosan dominál az anyag és annak elvesztésétől való félelem, és ezért félnek megváltoztatni világukat, megelégedve az Arkhónok alamizsnáival. Csak az igazán Szabad képes kihívást intézni önmaga ellen... A belsőből születik a külső...**

A Szenszei hallgatott egy darabig, majd mintha feleszmélt volna, válaszolni kezdett Vologya kérdésére.

— Az Arkhónok, természetesen, nem élnek örökké. Ők csak tizenkét származásos emberke, akik aljas életet élnek és meghalnak, mint mindenki más. De a legszomorúbb az, hogy a helyük nem marad üresen. Hiszen mindig volt elég jelentkező, aki be akart kerülni Ahriman csapdáiba, amelyeket azoknak állított, akik «abszolút hatalmat akarnak birtokolni ezen a földön egyetlen életükben». Csakhogy Ahriman egérfogóiban nincs ingyen sajt... Ami pedig a nép akaratát illeti... Nos, hamarosan magatok is meglátjátok. Na, jól van, elég a szomorúságból, tartsunk szünetet. Menjünk fürdeni!

És mivel a Szenszei kelt fel elsőként, utána a többi srác is elkezdett feltápászkodni. Bár engem például, majd megevett a kíváncsiság, hogy megtudjam, mi az, amit «hamarosan magunk is meglátunk». Milyen szokatlan események várnak ránk ezen a bolygón? Bár félelem, mint olyan, nem volt bennem ezekkel az eseményekkel kapcsolatban, mert úgy véltem, bármi is történjen «ott», én úgyszólván a hatalmas állam, sok testvéri nép barátságának «csendes kikötőjéből» fogom ezt figyelni — a Szovjetunióból.

* * *

A Szenszei Nyikolaj Andrejeviccsel, Vologyával, Sztásszal és Zsenyával úgy döntöttek, hogy úsznak egy nagyot. Akik pedig a sekély vízben maradtak —

pancsoltak, lubickoltak, majd elindultak a sátrak felé. Tatjánával elrendeztük a konyhai apróságokat, és mi is a saját dolgainkkal foglalkoztunk. Ő bement a sátorba, én pedig a parton maradtam a ponyva alatt, hogy rendbe szedjem a jegyzeteimet. Hamarosan visszatért a mi öt bátor úszónk is a nagy úszásból. Ez a társaság nevetve jött ki a vízből, valószínűleg valami Vologya által mesélt vicc után. Aztán Sztász elment törölközőért, Zsenya és Vologya ásványvízért. A Szenszei pedig Nyikolaj Andrejevicssel a ponyva felé vették az irányt. Útközben, láthatóan, beszélgetésbe elegyedtek, amit csak akkor hallottam meg, amikor már közelebb értek.

— Nem, de mégsem fér a fejembe ez az egész... — mondta Nyikolaj Andrejevics. — Hogyan történhetett ilyesmi? Mindössze tizenkét ember, és ilyen dolgokat műveltek a világgal!

— Miért műveltek? Most is «művelnek». Vegyük például, a közelmúltat. Mit gondolsz, miért és hogyan jött létre az olyan «Szabadság» állam, mint Amerika? Vagy miért történt az Első és a Második világháború?

— Hát hogy, hogy miért? — zavarodott össze kissé Nyikolaj Andrejevics. — Megvoltak a történelmi okai, politikai körülményei, a véletlen végül is. A háborúval kapcsolatban egyszerűen betelt a pohár, és a legkisebb ürügy is szikra lett az ellenségeskedés fellángolásához a politikusok között, akik belerángatták népeiket ezekbe a háborúkba. Vegyük például, az osztrák főherceg, az Osztrák-Magyar trónörökös meggyilkolását Szarajevóban. Éppen ez a körülmény szolgált ürügyül az Első világháborúhoz.

A Szenszei kissé elmosolyodott és így szólt:

— Más választ nem is vártam. «Történelmi okok», «politikai körülmények», «véletlen», «a türelem pohara» — ezek csak az Arkhónok által az emberek fejébe ültetett sablonok, hogy senkinek ne támadjon

kedve a történetek valódi lényegéig ásni. A **történelmet**, kedves doktor, **csinálják, és nem történik**.

Ezt mondva, a Szenszei újra elhelyezkedett régi helyén a ponyva alatt. Szavai nemcsak az én, hanem a közelben lévő idősebb srácok figyelmét is felkeltették, akik az előadásra késő nézők sietségével igyekeztek elfoglalni korábbi helyüket. Látva a sátraikból ezt a sürgés-forgást a ponyva alatt, a többi srác is, mint apró állatok, fürgén kiugráltak «odúikból», és siettek csatlakozni a csoporthoz. Eközben a Szenszei, mintha mi sem történt volna, folytatta a párbeszédet Nyikolaj Andrejeviccsel.

— Vegyük az Amerikai Egyesült Államokat. Mit gondolsz, hogyan jött létre ez az állam?

Nyikolaj Andrejevics kissé habozott, és kissé bizonytalan hangon válaszolt:

— Amennyire tudom, ez az állam a tizennyolcadik század végén alakult meg az Észak-Amerikai függetlenségi háború során. Az USA első elnöke a gyarmatosítók hadseregének főparancsnoka, George Washington lett.

— És tudod, miért indították ezt a háborút, és ki manipulálta ezt az embert ennek az államnak a létrehozása érdekében?

Nyikolaj Andrejevics nemlegesen rázta a fejét. Ruszlán pedig csodálkozva és kissé felháborodottan szolt közbe:

— Mit jelent az, hogy «ki manipulálta ezt az embert»? Hiszen ő az Amerikai Egyesült Államok elnöke! Sértetetlen személyiség!

Zsenyka horkant egyet, és mosolyogva mondta:

— És akkor mi van? Ő is csak ember. És amennyire értem, a bacilusok, a legyek és az Arkhónok előtt mindenki egyenlő!

Szavai hatalmas nevetést váltottak ki a jelenlévőkől.

— Hát igen, demokrácia van! — értett egyet barátjával Sztász.

— Pontosan, hogy demokrácia... — bólintott nevetve a Szenszei. — Úgyhogy, mélyedjetek el a kérdés lényegében: ki ültette el ezt a «magot», milyen célból, kinek a «rabszolgái» és milyen «ültetvényeken» természettk ezt a «gyümölcsöt», — mondta a Szenszei, és elkezdte részletesebben mesélni. — Miután Kolumbusz Kristóf 1492-ben felfedezte Amerika partjait, megkezdődött Észak-Amerika viharos európai gyarmatosítása. A spanyolok, angolok, hollandok, svédek, franciák igyekeztek elfoglalni az új földeket — a mérhetetlen meggazdagodás új forrását. Az őslakosokat kiszorították és kíméletlenül irtották. A gyapot- és dohányültetvényeken való munkához tömegesen hoztak be fekete bőrű embereket, akiket a történelemben «rabszolgának» neveznek, Afrikából.

És korántsem az utolsó szerepet játszotta ebben az új földekért folyó harcban a «Szabad kőművesek» szervezete. Csak a többiekkel ellentétben, ők sokkal ravaszabban cselekedtek. Ha az Észak-Amerika földjeit elfoglaló országok, versengve egymással, «sajátokra» és «idegenekre» osztották az Európából érkező telepeket, akkor a «Szabad kőművesek» teljesen másképp jártak el. Titkos páholyaikon keresztül ezekben az országokban, szabadon elhelyezték saját szervezeteiket bármely nekik tetsző gyarmati területen, amely az egyik vagy másik ország ellenőrzése alatt állt. Nemcsak elhelyezték ott páholyaikat, hanem a «vallás» leple alatt a helyi lakosokból «saját embereket» képeztek (függetlenül az európai nemzetiségtől) a hatalom átvételére az adott területen. Természetesen, ezt a szabadkőművesség alacsonyabb rangú «beavatottjai» tették. Mindezt pedig Európából, pontosabban Angliából irányították, amely akkoriban egyfajta menedékországgá vált a szabadkőművesek számára.

— Hát igen, — húzta el a szót Nyikolaj Andrejevics, — a régi, jó Anglia. Hogyan sikerült neki így menedékükké válnia?

— Hát hogyan... Szokás szerint. Az Arkhónok módszerei nem változnak, — tette hozzá a Szenszei, és egy kis hallgatás után így szólt: — Ellentétben az egyszerű emberekkel, akik a rövid pillanatnak élnek, az Arkhónok évszázadokra előre tervezik tevékenységüket. És nem azért, mert ezek az emberek sokáig élnek. Nem, az életük, mint mindenki másé, hétköznapi, földi, emberi. Egyszerűen a szervezetük céljai és feladatai ilyenek. Az angliai események — ez jellemző példája destruktív tevékenységüknek... Talán egy kicsit több időt szentelek ennek a témának, hogy megértsétek, honnan erednek az ilyen események gyökerei a világban.

Amint a Föld népessége rohamosan növekedni kezdett, az Arkhónok elkezdték intenzíven létrehozni a különböző szervezetek, titkos társaságok, misztikus irányzatok, vallási szekták tömegét, hogy segítségükkel minél több embert ellenőrizhessenek, és megpróbálják megszerezni a világhatalom fő mozgatórugóit. Az egyik legbefolyásosabb szervezet, amelyet az Arkhónok hoztak létre, egy nagyon gazdag zsidók, pontosabban nagyon gazdag zsidó rabbik csoportja volt, akik a különböző országokban élő zsidó nép vallási és politikai vezetői voltak.

— Hát persze, nélkülük, a zsidó papok utódai nélkül, sehova — mosolyodott el Sztász.

— Ők magukat nem másnak tekintették, mint a judaizmus «messiási» elitjének, és azt állították, hogy a világ minden zsidója szolidáris céljaikkal (bár valójában — ezek csak hangzatos kijelentések, semmi több). És a valódi céljaik korántsem azok voltak, amiket a nyilvánosság elé tártak. Éppen ennek a szervezetnek a segítségével hajtották uralmuk alá az Arkhónok Angliát. Ezt a következő módon tették. Először ezeknek az embereknek a közreműködésével, akik aktívan szponzorálták a legkülönbözőbb szeparatista pártokat, megszervezték az úgynevezett «Angol forradalmat» (1640-től kezdve egészen 1689-ig), ami valójában államcsíny

volt polgárháborúkkal. A cél — az Arkhónok számára nemkívánatos Stuart-dinasztia megdöntése Angliában. A politikai manipulációk eredményeként ez ahhoz vezetett, hogy 1688-ban a Stuartokat eltávolították a trónról, és már 1689-ben Anglia királyává kiáltották ki III. Orániai Vilmost — a «Szabad kőművesek» emberét. Mellesleg, amikor ez az ember hatalomra került, még ugyanabban az évben megalapította az «Orániai Rendet», amely rejtett feladataiban megfelelt a «Szabad kőművesek» aktuális szándékainak, a széles nyilvánosság számára pedig — elősegítette a protestantizmus megerősödését Angliában. Mellesleg, ez a rend a mai napig létezik.

Nos, elég hamar, az újdonsült király, III. Vilmos az Arkhónok tervei szerint belevitte Angliát egy nagyon költséges háborúba Franciaországgal. Amellett, hogy ebben a vérontásban két hatalom népe szenvedett, ez erősen kimerítette mindkét ország pénzügyi erőforrásait, különösen Angliáét. De éppen ezt a pénzügyi tönkretételt akarták elérni az Arkhónok. III. Vilmos kitartó kezdeményezésének köszönhetően a brit kincstár kénytelen volt 1,25 millió brit fontot kölcsönkérni a zsidó bankároktól, és nem egyszerűen kölcsönkérni ezt a pénzt, hanem a hatalmas államadósság miatt beleegyezni a számukra előnytelen kölcsönfeltételekbe a zsidó bankárok javára. Egy ilyen, az angolok számára előnytelen üzlet eredményeként jött létre az első magán Központi Bank, amelyet «Angol Banknak» neveztek. Éppen ez a bank volt jogosult, az Anglia számára rabszolgasorba taszító kölcsönfeltételek szerint, felhalmozni a nemzeti adósságot, összegyűjteni a szükséges összeget az angol nép közvetlen megadóztatásával, 10 font papírpénz hitelt adni minden aranyban tárolt fontra, meghatározni a papírpénz aranytartalmát. Ennek következtében, a bank 5%-os tőkebefektetése mellett, a banki műveletek 50% jövedelmet kezdtek hozni. Egy ilyen nyílt, pofátlan lopás

eredményeként Anglia nemzeti adóssága a zsidó bankárok felé négy év alatt gyakorlatilag a tizenhatszorosára nőtt. És nem elég, hogy mindezért a szó szoros értelmében az angol nép fizetett, ráadásul, az állam ilyen eladósodottsága mellett az Arkhónok most már szabadon befolyásolták az állam politikai folyamatait, mint ennek az országnak az Urai. Hamarosan az Angol Pénzverdében is megjelentek az embereik, köztük számotokra sem ismeretlen Isaac Newton.

— Newton?! — csodálkozott Viktor. — Ez a fizikus, vagy mi?

— Teljesen igaz, — erősítette meg a Szenszei.

— És neki mi keresnivalója volt a Pénzverdében? — kérdezte viszont tanácstalanul Ruszlán.

— Legyetek türelemmel, — mondta mosolyogva a Szenszei, — egy kicsit később elmesélem... Íme, például, még néhány gondolkodásra készítő tény az általatok ismert történelemből azokból az időkből, amelyek az Arkhónok fent említett tevékenységére utalnak. III. Vilmos Orániai váratlan halála után, amikor a trón Annára (az utolsó Stuartra) szállt, ki ellenőrizte a királynő minden lépését, és gyakorlatilag irányította az országot? Sarah Marlborough (a királynő kegyence) férjével, John Churchill Marlborough főparancsnokkal együtt, aki a maga idején III. Vilmos Orániai támogatója volt. És Anna halála után kire szállt az angol trón? A hannoveri választófejedelemre, I. Györgyre — egy németre, aki élete végéig egy árva szót sem értett angolul. És ki irányította gyakorlatilag Angliát alatta és később? Hetven befolyásos család az angol parlamentből. És kinek a «kegyeltjei» voltak ők? Az Arkhónoké. Hogy milyen dolgokat műveltek a külpolitikában, többek között Amerikában is, azt ti magatok is megtudhatjátok a történelemből. Ez a helyzet.

Vagyis, lényegében, mi történt akkor Európa történelmében? Közöséges csalás, különösen nagy mértékben: egy kis csoport német herceg, akiket zsidó

bankárok szponzoráltak a «Szabad kőművesek» irányítása alatt, megfosztotta a királyt az angol tróntól, és a hannoverieket ültette a trónra, akik az ő ellenőrzésük alatt álltak. És az utóbbiak segítségével nemcsak Angliát vonták be a háborúba, német katonákkal ellátva az országot, hanem jelentősen ki is ürítették az angol kincstárat. De a legfontosabb — Angliát politikailag függővé tették a zsidó bankároktól és, természetesen, az Arkhónoktól.

Igen, pontosítok még egy dolgot. Az Arkhónok cselekvési taktikája, még a titkos társaságok azon bősége közepette is, amelyeket tömegesen hoznak létre, meglehetősen ravasz. Ők nem egyszerűen létrehozták ezeket a társaságokat, hanem versengésre provokálták őket egymással, egészen a kemény szembenállásig, átcsábítva a legjelentősebb embereket.

— Aha, mintha laboratóriumi patkányokat uszítottak volna egymásra egy darab kenyérért — jegyezte meg Sztász.

— Hát valami olyasmi.

— És minek ez a bonyolítás? — kérdezte Vologya dörmögő hangon, értetlenül.

— Hogy összezavarják maguk az Arkhónok bűneinek nyomait, hogy senki se jöjjön rá, ki áll valójában az egyik vagy másik esemény mögött. Egymásnak uszították ezeket a titkos társaságokat, és közben az ő kezükkel hajtották végre azt, ami nekik volt előnyös. Aztán pedig más, «konkurens» titkos társaságaik segítségével megsemmisítették a politikai szerepét lejátszott «játékost». Egyszóval, az Arkhónok számára ez csak egy emberi élettel játszott sakkjátszma volt, misztikával, hatalommal és politikával álcázva.

Például, a konkurenciáról: 1717. június 24-én Londonban négy nagy páholy képviselői gyűltek össze. Ezen a találkozón alapították meg az angol Nagypáholyt, amelyet ma is «Világ anyapáholyának» neveznek. Egyik fő feladata az volt, hogy az Arkhónok szá-

mára előnyös Hannoveri-dinasztia maradjon a trónon (angol királyok dinasztíája 1714-től 1901-ig). Mellesleg, e királyi család későbbi generációinak egyes tagjai nem véletlenül töltöttek be kulcspozíciókat a «Szabad kőművesek» titkos társaságaiban. Ilyenek voltak Ágost Frigyes, IV. György király, VII. Eduárd király, VI. György király. Mindez nagyon előnyös volt az Arkhónok számára, elsősorban a politikai befolyás szempontjából, amelyet ezeken a «vezéreken» keresztül gyakoroltak a világra... Nos, sok ember maradt, aki elégedetlen volt a Stuart-dinasztia megdöntésével. Ezért az Arkhónok, hogy ellenőrzésük alá vonják ezt az «elégedetlen tömeget», ellensúlyként létrehoztak még egy «Skót Nagypáholyt», amely támogatta a Stuartok híveit. És egyszerűen manipulálták ezt a két páholyrendszert, amelyek az Arkhónok különböző provokációinak köszönhetően rendkívül ellenségesen viszonyultak egymáshoz.

— Igen, semmitől sem riadnak vissza — jegyezte meg Vologya, és panaszkodott: — Hát ilyet, így átmosni az emberek agyát!

— Minden eszközt felhasználnak, az egyén tudatának megdolgozásától kezdve a nagy csoportok világnézetének megdolgozásáig.

— Az egyén tudatának? — kérdezte vissza Ruszlán.

Sztász sietve elmagyarázta neki, nyilvánvalóan azért, hogy a Szenszei ne térjen el a témától:

— Nos, királyok és mindenféle magas rangú emberek.

— Nem csak — mondott neki ellent a Szenszei. — Néha, ritkán, de célzottan, a környezetük számára jelentéktelen tizenegy-tizenkét éves fiúk is a figyelmük és a megdolgozásuk középpontjába kerülnek, az alacsonyabb társadalmi rétegekből.

— Az életerő ébredésének kora — jegyezte meg halkán Nyikolaj Andrejevics, figyelmesen hallgatva a Szenszei-t.

— Teljesen igaz. Ha az Arkhónok a «Szabad kőművesek» szervezeteiken keresztül szorosan foglalkoznak egy ilyen személyiség nevelésével, az eredmények néha katasztrofálisak az emberiség számára. Vegyük például, Rothschild személyét.

— Ki az a Rothschild? — kérdezte Viktor. — Először hallok róla.

— Nem csoda — mosolyodott el a Szenszei. — Ez egy pénzügyi mágna a 18. század végén, 19. század elején, éppen abban az időben, amelyről beszélünk. Manapság azt mondják róla — «a befolyásos bankárok és üzletemberek, világhírű bankházak, különböző iparágakban működő vállalatok tulajdonosai dinasztiajának alapítója». A különböző országok tömegmédiájában erőteljesen propogálják azt a legendát, hogy ez az ember «saját magát teremtette meg», «ilyen magasságokba jutott», bizonyos értelemben példaképül állítva a felnövekvő generáció számára, mondván, «minden embernek megvannak ezek a lehetőségei». Miért reklámozzák az Arkhónok ennyire a kirakatbeli «gyalogjaik» kiszínezett történeteit? Azért, hogy az emberekben ne ébredjen fel a kíváncsiság, hogy benézzenek a függöny mögé, ki irányítja ezeket a «gyalogokat és vezéreket», és megértsék, mi történik valójában a világban. Azért, hogy meggyőzzék az embereket, hogy ilyen «bábjátékosok», mint az Arkhónok, nem léteznek a világon, hogy a történelem kizárólag az «egyén, a hatalommal felruházott személyiség» gondolkodásától és cselekedeteitől függ.

— És mit nyernek ezzel a titokzatossággal? — kérdezte Andrej vállat vonva.

— Időt, körülményeket és az emberek feletti ellenőrzést. Előnyös számukra árnyékban maradni, mert az árnyékban valósulnak meg terveik... Szóval, honnan származik Rothschild személye, és hogyan használták fel a «Szabad kőművesek» a saját céljaikra. Ezt tudva jobban megértitek azt is, hogyan alakult ki «a világ

legigazságosabb és legdemokratikusabb állama», és kié az.

Rothschild lényegében egy becenév, álnév, amely modern németről fordítva «vörös pajzsot» jelent (Rotes Schild). Mellesleg megjegyzem, hogy a régi német nyelvben a Rhotes Schild «hamis cégért» jelentett. De ez csak úgy, mellékesen. Valójában, ezt az embert Mayer Amschel Bauernek hívták. 1743-ban született a régi német városban, Frankfurt am Mainban, egy kis zsidó kereskedő családjában, aki régi pénzérmékkel kereskedett. Tizenegy és fél éves korában a sors összehozta a «Szabad kőművesek» képviselőivel. Korához képest szokatlanul tevékeny jelleme, valamint «ügyes kis kalmár» tulajdonságai miatt ezek az emberek «felfigyeltek rá», mint jó «anyagra» a nagymestereik sakk-tábláján lévő új figurákhoz.

Szó szerint fél évvel a «Szabad kőművesek» képviselőivel való sorsdöntő ismeretség és szoros kapcsolat után, már tizenkét éves korában a fiú teljesen árva maradt. Rokonok vették magukhoz, akik Mayer-t Fürth városába küldték tanulni a híres zsinagógába. Addigra az «új barátok» már felfedték a fiú előtt egyes rejtett dolgok lényegét. Ezt tudva már teljesen másképp érzékelte a valóságot. Az általános ismeretek csak annyiban érdekelték, amennyiben. A zsinagógában viszont, kortársain kísérletezve képességeit, igazi ravasz fickónak ismerték meg. Az iskolában nyitott egyfajta pénzváltót, és saját pénzügyi műveleteket folytatott. Különböző antik gyűjteményeket állított össze, és forgalomba hozta őket.

Amikor már fiatalemberként visszatért Frankfurtba, pártfogói nem siettek segítő kezet nyújtani az árvának, figyelve, hogyan viselkedik a szegénység körülményei között. Mayer itt sem jött zavarba. Aktívan foglalkozott bármilyen munkával, ami az útjába került, fokozatosan bővítve üzletei körét. Megelégedve e próba eredményével, pártfogói elhelyezték Mayer-t Oppenheimer

banki irodájában Hannoverben, ahol gyorsan és operatívan szerzett gyakorlati tapasztalatot, különböző pozíciókat betöltve és végigjárva a ranglétra minden fokát alulról felfelé.

— Hol, Hannoverben? — kérdezte vissza meglepetten Nyikolaj Andrejevics. — Várj csak... Épp az imént meséltél a Hannoveri-dinasztia hatalomra jutásáról Angliában. Ez véletlenül nem ugyanaz...

— Teljesen igaz... Németországban Hannover városa akkoriban a «Szabad kőművesek» melegágya volt. Ezért korántsem véletlen, hogy III. Vilmos Orániai után, ahogy már mondtam, a brit trónt éppen a Hannoveri-dinasztia (a Stuartok távoli rokonai) örökölte. És mellesleg, ez a helyzet a mai napig fennáll, mivel a Windsorok (a jelenlegi angol királyi dinasztia) egyenes ágon a Hannoveri királyi házból származnak.

— Hát innen fúj a szél! — «világosodott meg» Nyikolaj Andrejevics. — Kemény kombinációt találtak ki a srácok Angliával kapcsolatban! Én meg gondolkodom: miért fejezik ki egyes angolok a mai napig elégedetlenségüket a «német uralommal» kapcsolatban Angliában.

— Így van, így van — erősítette meg a Szenszei.

— Szóval, hogyan lett ez a fickó... Hogy is hívják?.. Rothschild pénzügyi mágнас? — kérdezte türelmetlenül Ruszlán. — Azon a bankon gazdagodott meg?

— Nem. Az egyfajta iskola volt. Amikor Rothschildot felkészítették és megtanították a szükséges dolgokra, újra visszatért Frankfurtba. Egy ideig, ahogy mondani szokás, tartalékban tartották... Ez idő alatt a fiú megpróbált saját üzletet nyitni régi pénzürmék kereskedésével, valutaváltással. És amikor megérett a szükséges politikai helyzet, Mayer-t bevonták a nagy játékbá. Akkor 21 éves volt. Ugyanazok a «Szabad kőművesek» hozták össze még egy figurával a sakk-táblájukon — Vilmos IX. herceggel, a Hessen-Hannau hercegi ház trónörökösével (a jövőbeli hesseni választófejedelemmel).

— A jövőbeli kivel? Választó... — nem értette Szlávik.

— Kurfürst — ez németből van. Így nevezték a feudális Németországban az uralkodó herceget, akinek joga volt részt venni a császár választásában... Már öt évvel később Mayer Amschel udvari faktor lett, vagyis kereskedelmi ügynök, az udvar számára szükséges áruk beszállítója, majd pedig — a Hessen-Hanau hercegi ház fő udvari ügynöke. De a «Szabad kőművesek» által elé kitűzött fő feladat a IX. Vilmos pénzügyi tevékenysége feletti rejtett ellenőrzés volt.

Mellesleg, Vilmos, nem a «Szabad kőművesek» sugallata nélkül, elsőként a német hercegek közül kezdett kamatra hiteleket nyújtani. Ennek eredményeként adósai között (és következésképpen olyan emberek között, akikre a «Szabad kőművesek» közvetlenül hatást gyakorolhattak) Európa uralkodóinak több mint fele szerepelt. Sőt, Vilmos herceg «bérbe adta» katonáit más országoknak, természetesen elsősorban azokat az államokat részesítve előnyben, amelyekre a «Szabad kőművesek» mutattak rá. Titkos pártfogóinak köszönhetően a Hannoveriek «barátja» lett. Nagy-Britannia volt a fő ügyfele, mivel folyamatosan szüksége volt katonákra, többek között észak-amerikai gyarmatai ellenőrzéséhez.

Mellesleg, jegyezzétek meg magatoknak. Éppen ezek a Vilmoshoz tartozó német egységek harcoltak később George Washington hadserege ellen «Valley Forge»-nál. A brit hadseregben az «amerikaiak» ellen több német harcolt, mint angol. És ugyanakkor az «amerikaiak» (helyesebben szólva, az angol gyarmatokon letelepedett európaiak, akik többségét angolok alkották) szolgálatába német katonákat szállítottak Poroszországból. Mellesleg, Nagy Frigyes porosz király, aki ezeket a katonákat szállította, fiatalkorában kapcsolatban állt a «Szabad kőművesek» titkos szervezetével, és annak eszméi befolyásolták.

Zsenyka nem bírta tovább, és nevetve mondta:

— Hát ez mi a fene, németek harcoltak németekkel az angolok függetlenségéért az angolok ellen? Tiszta hülyeség!

A Szenszei elmagyarázta:

— Nos, az Arkhónok még ennél is cifrább kombinációkat is végrehajtottak.

— A mindenit! — csóválta a fejét Sztász. — És miért, a németeknek volt a legnagyobb szükségük erre a háborúra?

Amire Vologya szárazon megjegyezte:

— De hát nekik mindegy, hol harcolnak és kinek az oldalán, ők zsoldosok.

Nyikolaj Andrejevics súlyosan felsóhajtott:

— Ez a lényeg! Ezeknek az embereknek mindegy, hol harcolnak és kinek az érdekeit védik, csak fizessenek nekik.

A Szenszei pedig, miután meghallgatta őket, folytatta:

— Igen, és amikor IX. Vilmos figurája (aki abban az időszakban Európa egyik leggazdagabb embere lett) lejátszotta a partiját az Arkhónok sakktábláján, egyszerűen feláldozták őt a «napóleoni háborúk» játékában. Vilmos kénytelen volt elmenekülni az országból, és hosszú évekig emigrációban élni. Találjátok ki, kire bízta «ideiglenesen» ügyeit és tőkéjét?

— Csak nem Rothschildra? — mondta tréfás hangon Viktor.

— Éppen rá — erősítette meg a Szenszei.

— Na kész, a fickó konkrétan pórul járt! — nevetett Zsenyka. — Elrejtette, úgymond, ideiglenesen a faodúba, aztán ott veszett minden vagyona. És mi történt ezután?

— És ezután... A sakktáblán történt egy kis sáncolás, és Mayer Rothschild az Arkhónok számára nagy haszonnal kezdett komoly pénzügyi ügyleteket lebonyolítani nemzetközi szinten, Vilmos jelentős tőkéjének köszönhetően. A nagy nemzetközi műveletek

lebonyolításához a «Szabad kőművesek» még saját, kiválóan szervezett hírszerző hálózatuk egy részét is Rothschild rendelkezésére bocsátották, amely sokkal mobilabb volt, mint az európai királyi udvarok legjobb hírszerzései. Ráadásul, ezek az emberek nemcsak a legfrissebb híreket szállították, hanem készpénzt és értékpapírokat is. Később, hogy ne leplezzék le a «Szabad kőművesek» hírszerző rendszerét, azt fogják állítani, hogy Rothschild állítólag maga hozott létre egy egész ügynök-informátor hálózatot a királyi kémelhárító egységek mintájára. Ezeket a pletykákat részben az a később közismertté vált tény is erősítette, hogy Rothschild pénzén szervezték meg a híres bajor «illuminátusok» titkos rendjét. És ez valóban így van. De ez nem Rothschild megbízásából történt, hanem a «Szabad kőművesek» megbízásából, akik 1770-ben összehozták soron következő «neveltjüket», Adam Weishauptot Mayer Rothschilddal azért, hogy az egyik szervezze meg az ingolstadti egyetemen (Felső-Bajorország) a titkos «illuminátus» rendet, a másik pedig hitelezze ezt a projektet. Erre a rendre a «Szabad kőművesek» nagy tétet tettek a világpolitikai események fényében. Ezért Weishaupt elé azt a feladatot állították, hogy nemcsak bővítse és erősítse meg ezt a rendet, hanem vonja be a rendbe az ipar, gazdaság, oktatás világának legjobb és legvilágosabb elméit. És hogy a magas posztot betöltő embert a rendhez kössék, és abszolút ellenőrzést gyakoroljanak felette, megengedték minden eszköz használatát, beleértve a szemtelen zsarolást, pénzzel és szexszel való megvesztegetést. Mellesleg, a rend alapításának hivatalos dátumának 1776-ot tekintik — figyeljétek meg, az évet, amikor aláírták az amerikai Függetlenségi Nyilatkozatot. Éppen a bajor illuminátusok kezdték új erővel propagandálni az Arkhónok régi jelszavát: «Szabadság, egyenlőség, testvériség». És éppen az ő köreikben dolgozták ki intenzíven az Arkhónok «Új

világrendjének» tervét, amely később az USA létrehozásában valósult meg.

— Illuminátusoknak hívták őket? — kérdezte Viktor némi meglepetéssel.

— Igen. De meg kell jegyeznem, hogy ez csak az egyik láncszeme a «Szabad kőművesek» titkos társaságainak, egyfajta «másolat», hogy összekuszálják a nyomokat és befoltazzák az esetleges információszivárgások lyukait. Az igazi illuminátusok, Ahriman segítői, már réges-régen megszülettek a titkos mezopotámiai «Kígyó Testvériség» társaságban. És zárt titkos társaságuk a mai napig létezik.

Nos, Rothschildról. Később Rothschild bevonta a nagypolitika játékába felnőtt fiait is. Még 1770-ben feleségül vette egy zsidó kereskedő lányát, aki öt fiút és öt lányt szült neki. Amikor a fiúk felnőttek, ők is beléptek a «Szabad kőművesek» körébe. Rothschild először a segítőivé tette őket, majd Gazdái megbízásából szétszította őket az országok között: Nathan Rothschild bankot alapított Londonban, Salamon Bécsben, Kalman (Karl) Nápolyban, Jakob (James) Párizsban. Frankfurtban pedig Mayer 1812-es halála után legidősebb fia, Amschel maradt az irányítás élén, aki Berlinben is bankot nyitott. A XIX. században ezek a testvérek nemcsak az uralkodókat és államaikat hitelezték, hanem a «Szabad kőműveseknek» köszönhetően ebből a pénzből már háborúkat szerveztek és egész hadseregeket láttak el.

A Szenszei tartott egy kis szünetet.

— Nos, most pedig vizsgáljuk meg, hogyan is jött létre a «világ legszabadabb, legigazságosabb, legdemokratikusabb országa», ahogy ma az USA-t nevezzik. Amikor az európai országok elkezdtek intenzíven gyarmatokat létrehozni Észak-Amerika új földjein, amelyek mesés bevételeket hoztak, a «Szabad kőművesek» elkezdtek fegyveres konfliktusokat provokálni ezekben a gyarmatokban. Sőt, nem csak ott. Észak- és

Dél-Amerika területein, ügyes szervezésüknek köszönhetően, forradalmak egész sorozata söpört végig. Ők szervezték meg az úgynevezett észak-amerikai függetlenségi háborút is (1775–1783), amelynek során 1776-ban megalakult az Amerikai Egyesült Államok. 1783-ban Versailles-ban (jegyezték meg ezt a Párizs közelében fekvő francia helységet) írták alá az úgynevezett békeszerződést, amely szerint Nagy-Britannia elismerte az USA függetlenségét. És ki szponzorálta mindkét harcoló felet (beleértve a zsoldoshadsereg szállítását is, ahogy azt már tudjátok a német katonák példáján) és kezdeményezte ezt a «megbékélést»? A «Szabad kőművesek». Konkrétan, az amerikai háború (saját angol gyarmataikban) viseléséhez szükséges eszközöket az angol kormány hitelbe vette fel zsidó bankároktól, köztük Rothschildtól. A «brit uralom elleni küzdelemhez» pedig, ugyancsak a «Szabad kőművesek» tőkebefektetéseiből, létrehozták a kontinentális «hadsereget» George Washington vezetésével, aki a szabadkőműves páholy egyik «neveltje» volt.

— A szabadkőműves páholy — az ugyanaz, mint a «Szabad kőművesek»? — érdeklődött Kosztyik.

— Igen. Ugyanazok a Gazdák felülről — pontosította a Szenszei. — A «Maçon», franciából fordítva, szó szerint «kőművest» jelent. Szabadkőműveseknek (maszonoknak) kezdték nevezni a «Szabad kőművesek» egyik új vallási-politikai szervezetüket, amelyet a XVIII. században alapítottak Angliában. Mellesleg, a «frankmazson» szó is a francia «franc-maçon»-ból származik, ami szó szerinti fordításban «szabad kőművest» jelent.

— Egyszerűen, mind ooonnan valók — ironizált Zsenyka.

A srácok elmosolyodtak, a Szenszei pedig bólintott és folytatta:

— Az általánosan elfogadott «történelem» szerint George Washington húszévesen lépett be a szabadkőműves páholyba. Bár már sokkal korábban kisse-

melték. Amikor a fiú tizenegy éves volt, meghalt az apja, aki dohányültetvény-tulajdonos volt. A fiú az anyjával maradt, akivel a kapcsolata folyamatosan romlani kezdett, természetesen nem az «új barátai» segítsége nélkül. Nevelését Lawrence bátyja vette át. Amikor George húszéves volt, a «Szabad kőművesek» nagy vagyon örökösevé, gazdag földbirtokossá tették, átküldve Lawrence-t a másvilágra. Bár hivatalosan a mai napig úgy tartják, hogy a bátyja tuberkulózisban halt meg. Ez éppen 1752-ben «történt» — az angol és francia gyarmatok közötti területi háborúk kezdetének időszakában. És korántsem véletlen, hogy éppen ezt a fiatalembert nevezték ki két évvel később (1754-ben) a virginiai milícia főparancsnokává, 1755-ben pedig ezredparancsnokká. Ezután összeházasították egy nagy vagyonnal rendelkező fiatal özvegygel, bejutatták a politikába, ahol néhány évig rendszeresen megválasztották a Törvényhozó Gyűlésbe különböző körzetekből. Ráadásul, a választások alatt George Washington, a «Szabad kőművesek» által kioktatva, nem fukarkodott, bőkezűen fizette szavazótáborá tömeges italozását, és a szavazatszámolás után grandiózus bált rendezett.

Nos, amikor elkezdődtek az Arkhónok által eltervezett események a «független állam» létrehozásával kapcsolatban, George Washington «megválasztották» tábornoknak, hogy vezesse az «Amerikai Szabadság védelmére» összegyűjtött hadsereget. Bárki láthatta volna ezt a «hadsereget»? A «katonákat» rövid időre toborozták, katonai képzettség nélkül. Hiányzott a fegyelem, és virágzott a dezertálás. Egyszóval, Washington hadserege meglehetősen tapasztalatlan volt az ellenség reguláris csapataihoz képest. És ennek ellenére, amikor minden «díszlet» elkészült, az Arkhónok nagyon szépen lejátszották ezt a partit. Annak ellenére, hogy az angol kormány, nem akarván háborút, értesítette a gyarmatokat a megbékélésre való hajlandóságáról,

a «függetlenségi» háború mégis megtörtént, mivel az Arkhónoknak szükségük volt a «saját» államukra. Teljes mértékben finanszírozva a háborút, az Arkhónok, természetesen tudták, ki és mikor fog győzni. És ehhez megteremtették a megfelelő politikai helyzetet. Így hát az angolok az «erős reguláris hadseregükkel» a számukra kijelölt időben kapituláltak. Sok ember számára, akik hittek az Arkhónok jelszavainak, ez a háború a «függetlenségért» folyt. Maguknak az Arkhónoknak és beosztottjaik szűk körének ez csak egy színjáték volt!

A háború után a «Szabad kőművesek» «háborús hőst», «a haza megmentőjét» faragtak Washingtonból, egész legendákat költve róla. Röviden szólva, tervszerűen előkészítették a közvéleményt, hogy saját kegyeltjüket az új ország elnökévé léptessék elő, ami később meg is történt, még hozzá feltétel nélkül. Létrehozták a megfelelő kormányt is. Eredményképpen, a «független, szabad állam» helyett egy olyan államot hoztak létre, ahol a tényleges hatalom a «Szabad kőműveseké» volt. A Függetlenségi Nyilatkozatot kizárólag e titkos szervezet képviselői készítették elő és írták alá. Az USA alkotmányát szabadkőművesek állították össze és írták alá. George Washington és tábornokainak többsége «Szabad kőműves» volt. És egyáltalán, később csak e szervezet bizalmát élvező, általa ellenőrzött ember lehetett ennek az országnak az elnöke. Ez a helyzet a mai napig fennáll. A Kongresszusról és a Szenátusról már nem is beszélve.

— És hogyan választanak elnököt az USA-ban? Érdeklődjön csak utána, kíváncsiságból. Nem elég, hogy a nép azokra a jelöltekre «szavaz», akiket azok állítanak elé, akikről most beszélünk, de a véleménye és választása nagyjából semmilyen szerepet nem játszik. Az USA «alapító atyái», amikor létrehozták ezt az államot, úgy döntöttek, hogy a nép «tévedhet» választásában politikai tájékozatlansága miatt. Ezért

az «atyák» létrehozták az úgynevezett «elektori kollégiumot», ahová minden államból képviselők kerülnek, akik szintén tagjai a Kongresszusnak (a Szenátusnak és a Képviselőháznak). Éppen ezek az emberek, függetlenül a nép véleményétől és a szavazás eredményétől, «határozzák meg véglegesen», ki lesz ennek az országnak az elnöke.

— Elektori kollégium?! — raccsolt Zsenyka csilingelő nevetéssel. — Ez édekes...

— Hát ez nem semmi! Megint egy papok kollégiuma a «Szabad kőművesektől» — mondta megdöbbenve Viktor. — Ezek a srácok aztán bebiztosították magukat minden fronton. Mennyire félnek a nép jelöltjeitől!

— Hát akkor ez milyen választás? — csodálkozott Nyikolaj Andrejevics. — Ez a legigazibb fikció! Milyen demokrácia ez?!

— Hát igen, a történelem ismétli önmagát — mosolyodott el a Szenszei. — Papok kollégiuma Babilonban, pontifexek kollégiuma az Ókori Rómában, elektori kollégium az USA-ban... Nincs új a nap alatt...

Ha figyelmesen megnézik az USA szimbolikáját, akkor gyakorlatilag minden — az eredeti Csillagos Zászló a 13 sávval és 13 csillaggal (amelyek állítólag a 13 eredeti államnak — a volt angol gyarmatoknak felelnek meg), az amerikai pecsét, a piramis a mindent látó szemmel, az Állami Címer a pecsét hátoldalán, a Főnix (az ő értelmezésükben ez egyáltalán sas) — mindez a «Szabad kőművesek» szimbolikája, méghozzá azoké az Ahriman-féle kőműveseké, akiket Imhotep ideje után szerveztek meg. A történelemben említik, hogy ezeket a szimbólumokat állítólag Rothschild megbízásából dolgozták ki, és vázlataikat Adam Weishaupt készítette. De ez már az információszivárgás «körbezárása» bizonyos, ismertté vált történelmi személyeken. Ezt a szimbolikát már rég kidolgozták, és nem olyan végrehajtók szintjén, mint Rothschild.

Nyikolaj Andrejevics még érdeklődőbben mondta:

— Igen?! Nem tudtam, nem tudtam. Egyszer láttam egy magazinban az amerikai pecsét képét. Ott egy sas a karmaiban balra nyilakat, jobbra pedig olajágot tart, felette pedig a nap, amelynek belsejében kék ég van csillagokkal, a mellkasa közepén pedig ez a csíkos zászló. Semmi különöset nem vettem észre benne.

— Mert figyelmetlenül nézted — hangsúlyozta humorral a Szenszei. — Ha több kíváncsiságot mutatnál volna ebben a kérdésben, észrevetted volna, hogy azok a nyilak nem egyszerűen tizenhárman vannak, hanem a középső három egy csúcsával lefelé mutató háromszöget alkot. Mivel a tizenharmadik «Láthatatlan» mindig rejtett helyzetben van. Az olajág 13 levélből és 13 termésből áll. Még a sas mindkét szárnyába is 32 tollat raktak. És ha figyelmesebben megnézted volna azokat a csillagokat a nap belsejében, akkor láttad volna ott a Dávid-csillagnak nevezett jelet — két egymásra helyezett egyenlő szárú háromszöget, az egyik csúcsával felfelé, a másik lefelé. És a csillagok összege, amelyekből ez a jel áll, szintén tizenhárom.

— Hexagramma?! — csodálkozott Nyikolaj Andrejevics. — Hatszögű csillag, ez a judaizmus szimbóluma koronázza az USA pecsétjét?! Ez számomra újdonság!

— De milyen újdonság ez? Ez ősrégi dolog — viccelődött a Szenszei. — Ez a zsidó papok szimbóluma, amely Amerika igazi Gazdáit mutatja... Mellesleg, a Rothschild család, amikor 1817-ben nemesi címet kapott, már nyíltan belefoglalta a Dávid-csillagot a családi címerébe.

— Ez melyik Dávid-csillag? Az, amelyik Izrael zászlaján van? — pontosította Vologya.

— Igen — válaszolta a Szenszei. — Általában véve ez a szimbólum nagyon ősi eredetű. A hexagramma mint különleges jel nemcsak Közép- és Közel-Keleten volt ismert (ahol Astarte istennő kultuszának szimbólumaként volt meglehetősen népszerű), hanem az ókori Indiában is. A maga idején ezt a jelet a zsidó papok

bitorolták el ezektől a népektől. Később a zsidó közösségekben használták pecséteken, zászlón (az úgynevezett «Dávid zászlaján», amely egy vörös zászló volt hatszögű csillaggal).

— Hát igen — nyögött fel Zsenyka. — 13 nyíl, 13 csillag, 13 termés, 13 levél, — és nevetve mondta: — Ezek az Arkhónok, imádnak tizenháromkodni! — Az utolsó szót alig tudta kiejteni, amitől még jobban nevetett. — Röviden, trincskodni!..

— Nem imádják, ők profik — javította ki a Szenszei. — A tizenhárom — ez szimbolika, ez a legfelsőbb erőkör jelölése. Hogy ki és milyen szándékkal használja ezt az erőt — az már más kérdés. Az Arkhónok hatalmas jelentőséget tulajdonítanak a jeleknek és szimbólumoknak, mivel ezekkel jelölik meg birtokaik helyét: kinek a területe ez, kinek a tulajdona, és ki áll mindez mögött.

— Ááá, értem — esett le Zsenykának —, ők, mint a macskák, megjelölik a területüket!

A társaság felnevetett a Szenszei-jel együtt.

— Ez pontos! Az egyszerű nép számára, amely a mindennapi gondokkal van elfoglalva, ezek a jelek és szimbólumok abszolút semmit sem jelentenek, ezért mindenki a maga módján értelmezi őket. De a hozzáértő emberek számára azonnal világossá válik, ki «tette rá a mancsát».

Amire Viktor megjegyezte.

— Á, a népnek mindegy, ki irányítja őket. Maga vet, maga arat, maga énekel. Neki mindegy, mi az új, csak görbe legyen.

Zsenyka azonnal ironizált:

— És ül az a nép a kunyhójában, és motyog magában. — Zsenyka meggörnyedt, egy embert utánozva, aki a megszerzett «javai» felett sorvadozik, ami Zsenyka improvizációjában egy kupac homok volt. És recsegő hangon mondta: — «Takarodj, rossz élet, gyere ide, jó! Takarodj, rossz élet, gyere ide, jó!»

Az egész társaság újra gurult a nevetéstől a bohózkodásán. Amire a Szenszei így válaszolt:

— Nos, ne mondjátok. Nagyon sok minden az emberek életében, szellemi fejlődésükben attól függ, ki irányítja őket. Azokban az országokban, amelyeket titokban az Arkhónok irányítanak, a hazugság, a csalás és az anyagi kezdet uralkodik, amely aktívan helyettesíti a népek szellemi törekvéseit és értékeit. A szép szavak hátterében buta, engedelmes idiotákat csinálnak az emberekből. És minél több lesz az ilyen ország, amely az Arkhónok uralma alatt áll, annál jobban belesüllyed az emberiség az anyag mocskába, a választásának mérlegét az Állati kezdet felé billentve. És természetesen, annál gyorsabban közeledik a civilizáció a saját pusztulásához. Pedig az emberiség létezésének fő értelme a szellemi kezdet tökéletesedésében, abban az esélyben rejlik, hogy minden egyén Emberré váljon. Az engedelmes kétlábú állatok csordája, akiket csak az anyag érdekel, legfeljebb az Arkhónoknak kell, nekik is csak tisztán önző, ambiciózus célokból. De még egyszer hangsúlyozom: minden embernek joga van választani!

A Szenszei elhallgatott, elővett egy cigarettát, rágyújtott, és folytatta a történetét:

— Igen... Visszatérve a beszélgetésünkre. Ami az USA pénzügyi helyzetét illeti... Mondhatni, a történelem megismétlődött. 1790-ben a «Szabad kőművesek» pénzügyminiszterre nevezték ki Alexander Hamiltont, aki a «függetlenségi» háború idején George Washington titkára volt. Ő hozta létre az «Egyesült Államok Első Nemzeti Bankját» — az első Központi Bankot Amerikában, amelyet Rothschild ellenőrzött, és struktúráisan megismételte az általatok már ismert magán «Angol Bankot». Ráadásul, a «Szabad kőművesek», a fő tőkét a kezükben összpontosítva, időről időre szándékosan destabilizálták az USA gazdaságát. Miért? Azért, hogy ne csak meghosszabbítsák a bank és az

állam közötti szerződés időtartamát, hanem hogy az amerikai népet adósságfüggőségbe taszítsák ezektől a banki hitelezőktől.

— Nos, íme egy egyszerű példa. Még 1811-ben ugyanez a Rothschild kihasználta befolyását a brit parlamentre, hogy Nagy-Britannia újra érvényesítse jogait az amerikai földekre. Ez ismét az 1812–1814-es háborúhoz vezetett. Ennek eredményeként az USA népe újra súlyos adósságfüggőségbe került. Kitől vett fel hiteleket a kormány? A Központi Bank bankáraitól. Ennyi az egész. Mellesleg, ez a bank 1913-ban «Szövetségi Tartalék Bankká» vált, és ma Amerika központi bankja. De a valódi Gazdái nem változtak!

Vagy íme egy másik példa. 1861–1865-ben, hogy lehűtsék az uralkodással elégedetlen emberek hevét, a «Szabad köművesek» polgárháborút provokáltak az USA-ban. Az ország «Északiakra» és «Déliekre» szakadt. A londoni Rothschild bank finanszírozta az «Északiaikat», a párizsi Rothschild bank pedig a «Délieket». A Rothschildok, mindkét felet fegyverrel és élelemmel ellátva, hatalmas tőkét kerestek ezen.

— Na tessék, megint levegővel kereskednek! — mondta Zsenyka csalódott arccal, megnevettetve ezzel az egész társaságot.

— Teljesen igaz. Ez olyan, mintha valaki saját magával sakkozna. Bárki is nyer, a fekete vagy a fehér figurák — a játékos mindenképpen nyer. Csak az amerikai nép veszített, mind az «Északiak», mind a «Déliak».

Úgyhogy, a háborúk és forradalmak nem csak úgy történnek. Aki provokálja őket, az keres rajtuk. A háború — bánat az egyszerű emberek számára. Az Arkhónok és pénzügyi csatlósai számára pedig — nagyon jövedelmező üzlet. Egyesek kiterjesztik befolyási övezeteiket, mások növelik tőkéjüket. És az egyszerű emberek szenvednek.

— Hát igen, egymásnak uszítani minket, azt tudnak, — mondta elgondolkodva Nyikolaj Andre-

jevics. — Ez ismét csak az emberi gyengeségünkről árulkodik...

— ...és butaságunkról, — tette hozzá Zsenya.

Viktor elítélően csóválta a fejét:

— Egy ilyen nagy állam, mondhatni egy egész kontinens, és ilyen átverés.

— «Naggyá» sokkal később vált, — jegyezte meg a Szenszei, — és szintén csalás, szélhámosság és mások területeinek pofátlan elfoglalása eredményeként. Hiszen, kezdetben a «független állam» 13 volt angol gyarmatot jelentett, amelyek Észak-Amerika keleti partvidékén helyezkedtek el. Aztán tervszerűen, a legkülönbözőbb módszereket alkalmazva, nem riadva vissza sem háborúktól, sem megvesztegetéstől, sem zsarolástól, minden évtizedben száz éven keresztül bővítették területeiket a mai méretekre.

Nos, például, hogyan «szerezték meg» a nagy francia gyarmatot — Louisianát, amelynek területe New Orleans-tól Kanadáig húzódott. Mellesleg, a XVIII. század közepére a legkiterjedtebb gyarmatokkal Észak-Amerika területén éppen Franciaország rendelkezett. Ez volt az egyik fő oka annak, hogy az állam jelentősen meggyengült a «Szabad kőművesek» által provokált súlyos gazdasági válság miatt Franciaországban (a francia kormány «segítségének» eredményeként az Egyesült Államok «függetlenségi háborújában», amely «segítség» viszont többszörösére növelte Franciaország államadósságát) és ennek következtében az úgynevezett «Nagy francia forradalom» miatt.

— Tehát, valójában ez nem a francia nép akaratnyilvánítása volt? — csodálkozott Viktor. — Mindent előre elterveztek? Nekünk a jogi karon a monarchia megdöntéséről meséltek... a felkelésről, a nép hatalmáról.

Zsenyka itt sem bírta ki:

— Persze! Ki mondaná el neked az igazat, «a nép szolgája»?

A srácok elmosolyodtak.

— Ez csak az Arkhónok újabb színjátéka volt, — sóhajtott nehezen a Szenszei. — Amint George Washington az újonnan létrehozott «Szabad kőművesek» államának első elnökévé emelték, azonnal, szó szerint néhány nappal később, elkezdődött az Arkhónok USA határainak kiterjesztésére irányuló programjának második szakasza. Hogy meggyengítsék Franciaország ellenőrzését az őket érdeklő amerikai gyarmatok felett, forradalmat szerveztek Franciaországban. És ismét csak ki szervezte a «Nagy Francia Forradalmat»? A «Szabad kőművesek» és az általuk ellenőrzött szabadkőművesek — «ideológusok» és «cselekvők», mint Voltaire, Diderot, Rousseau, Robespierre, Marat és mások.

— Hát igen, amikor rálépnek a tyúkszemre, az ember elfelejti, mit is akart az életben, — nevetett Zsenyka.

— Ez pontos. Ráadásul, figyeljétek meg, az USA első elnökének, George Washingtonnak a beiktatása New York városában, amely akkor az USA fővárosa volt, 1789. április 30-án történt. És már...

— Április 30-án? — csodálkozott Nyikolaj Andrejevics. — A Walpurgis-éj ünnepén?

— Teljesen igaz, — erősítette meg mosolyogva a Szenszei. — Ezt a dátumot nem véletlenül jelölték ki.

— És mi ez az ünnep? — érdeklődött Andrej.

— Erről az ünnepről még maga Goethe is írt a «Faust» első részében, — világosította fel őt Kosztyik enyhe fölénnyel.

— Még szép, hogy írt róla, — mosolyodott el a Szenszei. — Hiszen ő is a «Szabad kőművesek» «igáslovinak» sorába tartozott. — Kosztyik olyan kimondhatatlan csodálkozással nézett a Szenszei-re, mintha az a marslakók Földre érkezését jelentette volna be. — Mellesleg, Johann Wolfgang 1749-ben született egy császári tanácsos (foglalkozása szerint jogász, a jogi tudományok doktora) és Frankfurt egyik legfőbb

tisztviselőjének lánya — egy gazdag frankfurti házaspár — családjában. A fiú alaposan tanulmányozta a nyelveket, beleértve az óhébert is. És a «Szabad kőművesekhez» a legközvetlenebb köze volt. Korántsem véletlen, hogy a fiatal Goethét híressé tevő «Az ifjú Werther szenvedései» című regényt rengeteg példányban nyomtatták ki, és aktívan terjesztették nemcsak Németországban, hanem külföldön is. És korántsem véletlen, hogy ez a regény úgy hatott az ifjúság világnézetére, hogy igazi öngyilkossági járvány kezdődött, állítólag a regény hősének utánzása miatt. És nyilvánvalóan nem véletlen volt Goethe politikai pályafutása és műveinek világszintű bestsellerré emelése.

Kosztyik teljesen elvesztette a fonalat.

— De Szenszei, te kívülről tudod néhány versét. Idézted is őket, magam hallottam!

A Szenszei elmosolyodott, és jóságosan válaszolt:

— Tudni — még nem jelenti tisztelni. A sűrű erdőben is lehet találni világos tisztásokat. Tanulmányozd az erdő topográfiáját, és használd ösvényeit ügyesen.

Zsenyika itt sem hallgatott.

— Úgyhogy tanuld, Konsztantyin, az óhébert, hátha te is «Nagy» leszel náluk!

A srácok felnevettek Kosztyikkal együtt.

— Ami pedig a Walpurgis-éjt illeti... — folytatta a Szenszei, amikor a társaság elcsendesedett, — a mai napról nézve az emberek azt hiszik, hogy ez egyszerűen egyike volt a jelentős kereszténység előtti ünnepeknek, amely nagyon népszerű volt az ókorban, és a tavasz eljövetelének, a természeti erők ébredésének volt szentelve. Különböző időkben, különböző népeknél különbözőképpen nevezték. Például, Május előestéje, Beltane. Mellesleg, korábban a kelták is estétől estig számolták a napokat, nem pedig reggeltől reggelig. Ezért minden jelentős ünnep az első csillag megjelenésével kezdődött az égen. A május 1. előtti éjszaka a nyári időszak, az úgynevezett «nagy nap» eljövetelét

jelezte. Ősidők óta élt a mély hit, hogy ezen az éjszakán megnyílnak a kapuk a másvilágra, és még a füvek is csodálatos erőt nyernek ilyenkor.

A kereszténység németországi terjedésével ezt az ősi ünnepet az egyház természetesen elítélte, mint «ördögi bálványimádást», és minden résztvevőt az ördög szolgájának nyilvánítottak. De az ünnep annyira népszerű volt a nép körében, hogy a katolikusoknak létre kellett hozniuk saját ünnepüket május 1-jére — Szent Walpurga apátnő emléknapiját — egy wimbourne-i apácáét Angliából, aki 748-ban érkezett Németországba, hogy kolostort építsen. A népszerű katolikus ünnep előtti éjszakáról pedig rémisztő történeteket találtak ki ördögi szombatokról, boszorkányok és ördögök orgiáiról a legmagasabb hegyen — a Brocken-en a Harz-hegységben. Nos, a «német boszorkányok» a Walpurgis-éji szombatokkal együtt Goethe jóvoltából váltak világhírűvé, aki leírta, hogyan viszi Mefisztó Faustot a szombatra.

— És mi, tényleg megnyílnak a kapuk a másvilágra ezen az éjszakán? — kérdezte leplezetlen kíváncsisággal Ruszlán.

Sztász mosolyogva jegyezte meg.

— Hát, ha a Vatikán annyira ijesztgette ezzel az ünnepel a népet, akkor valami titok lehet mögötte.

A társaság várakozóan nézett a Szenszei-re, azonban ő kitért az egyenes válasz elől.

— Hát mit mondhatnék nektek. Helyes irányban gondolkodtok, kedves elvtársak... Szóval, egy kicsit eltértünk a témánktól... 1789. április 30-án történt az USA első elnökének beiktatása. És már 1789. május 5-től elkezdődtek a Francia Forradalom viharos eseményei. **Minden az Arkhónok régi sémája szerint ment**, ugyanúgy, ahogy azt a Római Birodalom létrehozásánál, a «rég, jó Anglia» lerombolásánál, az USA létrehozásánál és így tovább alkalmazták. **Először forradalom történt, aztán köztársaság jött létre,**

majd katonai diktatúrát vezettek be, és végül az adott ország élére egy bábót állítottak, aki kénytelen volt engedelmeskedni az Arkhónok által ellenőrzött pénzügyi arisztokráciának. Így történt ez Franciaországban is. Szép jelszavakkal takarózva egymásnak uszították az embereket. Sok vér folyt, de az eredmény az lett, hogy a hatalomra végül is az Arkhónok számára előnyös emberek kerültek. 1792-ben kikiáltották a köztársaságot. 1799-ben államcsíny után bevezették Napóleon diktatúráját. És már 1803-ban, mellesleg, szintén április 30-án, az USA meghatalmazottja már «tárgyalásokba kezdett» Napóleonnal Louisiana megvásárlásáról. Erre az időre a «Szabad köművesek» számos felkelést szerveztek a francia gyarmatokon. Sőt, azokon a területeken egyszerűen agresszív politika folyt a gazdag és termékeny földek amerikaiakkal való betelepítésére. Nos, Napóleonnak, ahogy ezeket az eseményeket ma a történészek leírják, — mondta mosolyogva a Szenszei, — olyan ajánlatot tettek, amelyet nem utasíthatott vissza: vagy eladja most ezeket a területeket a neki felajánlott szimbolikus összegért, vagy úgymint elveszíti ezeket a területeket, és semmit sem kap értük.

— Hát igen, tényleg nem sok választást hagytak neki, — kommentálta Sztász.

— Hogyan írják ma a történészek? — akadt fenn a szavakon Nyikolaj Andrejevics.

— Hát igen. Mit össze nem írnak, még azt is, hogy Napóleon maga döntött úgy, hogy eladja ezeket a földeket. De vajon lehet-e hibáztatni őket az információ ilyen tálalásáért és az események értelmezéséért? Hiszen a történészek is csak emberek.

— És mi történt valójában?

— Hát mi... Napóleon egy «gyalog» volt, akit az Arkhónok emberei juttattak hatalomra. Éppen akkor készítették fel aktívan az európai háborúkra, amikor felmerült a gyarmatok kérdése. Tökéletesen értette,

hogy nincs választása. Ezért úgy tett, ahogy mondták neki. Felesleges kérdések nélkül eladta Louisianát, amiért már 1804-ben az Arkhónok «megjutalmazták» engedelmességéért a császári címmel.

— Tehát, Napóleon háborúi sem voltak véletlenek? — kérdezte Viktor.

— Természetesen. Mellesleg, Napóleon háborúi, az USA embargótörvénye, az 1812-es háború Nagy-Britanniával elősegítették az USA iparának nagyon gyors fejlődését.

— Igen, mindent kiszámítottak, — mosolyodott el keserűen Nyikolaj Andrejevics.

— És hogyan szerezték meg az USA a spanyol gyarmatot — Floridát? Ugyanaz a taktika. Forradalmakat szerveztek a gyarmatokon, és pofátlanul betelepítették ezeket a területeket saját telepeseikkel. Aztán pedig, a nyilvánosság előtti színjáték kedvéért, ugyanazt az ajánlatot tették a spanyol kormánynak, amit annak idején Napóleonnak. Fizettek egy tisztán szimbolikus árat, azt is «egyes nagy spanyol földbirtokosok igényeinek kielégítésére», akik valójában az Arkhónok játékosai voltak, és hozzácsatolták magukhoz ezt a földdarabot. Ugyanezt a taktikát alkalmazták más földekkel kapcsolatban is, amelyek később az államaik lettek. Mexikóról pedig már nem is beszélek. Egyszerűen háborút indítottak ellene, és lelkiismeret-furdalás nélkül elvették hatalmas területének felét. Aztán pedig, hogy megmutassák az egész világnak, mennyire «demokratikusak», szimbolikusan «fizettek» neki egy nevetséges árat ezekért a földekért.

Zsenyka nem bírta ki kommentár nélkül:

— Hát igen, először pofán vágták, kirabolták, meglopták, aztán odadobtak az «amigónak» egy ötöst, mondván, örülj, hogy egyáltalán nem töröltünk el a föld színéről.

— Milyen «jóságosak» is ők! — mosolyodott el Andrej.

— Vidám kis államot hoztak létre, — mondta a maga részéről Sztász. — Az egész alapja hazugság, csalás és rablás.

— Eh, ez is nekem a «szabadság és virágzás» szimbóluma, — sóhajtott Viktor. — Még egy ilyen szép szobrot is felállítottak — «Lady Szabadság». A valóságban pedig...

A Szenszei elmosolyodott, és válaszolt Viktornak.

— Nos, tegyük fel, ennek a szobornak az eredeti ötlete korántsem «ladyvel» volt kapcsolatos. Ami pedig a «Szabadság» szimbólumát illeti... Ez a szobor általában véve példátlan, vicces eset volt a «Szabad köművesek» történetében. Ennek ellenére a zsidó papoknak sikerült még ebből az ügyből is hasznot húzniuk: ráerőltették a szobrot a «Szabadság» szimbólumaként az amerikai népre, és a mai napig nagy pénzeket keresnek ezen.

* * *

— Jól hallottam? — kérdezte élénken Nyikolaj Andrejevics. — A Szabadság-szobrot a zsidó papok erőltették rá? De amennyire tudom, Franciaország ajándékozta ezt a szobrot az USA-nak az amerikai Függetlenségi Nyilatkozat aláírásának századik évfordulójára.

— Nos, ön egyszerűen naiv, doktor. Ki mondaná meg önnek az igazat? Ezt a szép «szóbeszédet» szétkürtölték az összes tömegmédiában. Hogy lehetne meg e «fő ok» nélkül.

— Hm, az igazság mindig érdekes — mondta Nyikolaj Andrejevics hízelgő hangon, és azonnal, leplezetlen kíváncsisággal kérdezte: — És mi történt ott valójában?

— Hát ez gyakorlatilag egy anekdota — mondta mosolyogva a Szenszei. — De ha érdekel benneteket, hát hallgassátok... Főhőse — Frédéric Auguste Bartholdi. 1834-ben született a francia Colmar városában egy gazdag zsidó családban. Amikor a fiú kétéves volt, apja meghalt. Anyja, Charlotte Beysser, Párizsba köl-

tözött, hogy gyermekeinek jó klasszikus oktatást biztosítson, ahogy az ilyen családokban szokás volt. Hamarosan kiderült, hogy Charlotte legidősebb fia – Charles elmebeteg, és elmeegógyintézetbe került. Anyja minden szeretetét a kisebbik fiára – Frédéricre – összpontosította. A tanulásban nem tűnt ki szorgalmával. De hiúságban nem volt hiány.

Anyja elkezdte fizetni a festészet és rajzóráit, mert úgy vélte, van némi tehetsége a rajzoláshoz. A fiatalember Ary Scheffer klasszicista festő műhelyébe járt. Próbálta őt tanítani a híres építész, Viollet-le-Duc is, aki a Notre-Dame székesegyház helyreállításáról vált híressé. Nos, megtanították, megtanították. De most az anyának el kellett helyeznie a gyermekét a világban, hogy legyen «valami nagy pénze az életre és az élelemre». Ebben befolyásos rokonai segítettek neki, akik közvetlen kapcsolatban álltak a «Szabad kőművesekkel». Talán kihagyjuk Frédéric hiúságának első próbálkozásait, amelyeket kizárólag anyja gazdag rokonainak kapcsolatain keresztül próbált megvalósítani, és rátérünk a lényegre. Abban az időben a «Szabad kőművesek» ellenőrzése alatt folyt a Szezei-csatorna grandiózus építése Egyiptomban. És Frédéric, rokonai kapcsolatait kihasználva, ebbe az országba ment.

— A Szezei-csatornát a «Szabad kőművesek» ellenőrzése alatt építették? Várj, úgy tudtam, az egyiptomiak építették — mondta Vologya némi kétséggel a hangjában.

— Természetesen, az egyiptomiak, ha a munkaerőre gondolsz. De a csatorna építését a «Szabad kőművesek» ellenőrizték, és az egész vállalkozást az ő emberük — Ferdinand de Lesseps vezette — francia diplomata, jogász végzettségű, és ravasz vállalkozó.

— Ferdinand de Lesseps?! — mondta érdeklődve Nyikolaj Andrejevics. — Ez nem ugyanaz az ember, akinek a neve összefügg a Panama-csatorna botrányával?

— Teljesen igaz. Az úgynevezett «Panama-botrány». Csak ez sokkal később történt. Lesseps-et meghívták a Panama-csatorna építésére, mivel tapasztalata volt a Szuezi-csatorna építésének szervezésében. De ha az egyiptomi csatorna építésében az Arkhónok érdekeltek voltak mint stratégiai objektumban, a Panama-csatorna építésében nem volt ilyen érdekük. Ezért a «Szabad kőművesek» egyszerűen lehúzták a panamai kormányt és a részvényeseket egy nagyon nagy összeggel, állítólag elvállalva a Panama-csatorna építését. És amikor a tény kiderült, hatalmas botrány tört ki, amelyben sok magas rangú személy volt érintett. De szinte mindannyian elkerülték a büntetést. Csak a másodlagos személyeket ítélték el.

— Érthető — dörmögte Vologya. — Minden a szokásos módon.

— Tehát, ez ugyanazon emberek műve — mondta elgondolkodva Nyikolaj Andrejevics. — Ha a Szuezi-csatorna az Arkhónoké volt... Furcsa, de akkor miért szervezték a mi időnkben, értem ezalatt az 50-es, 60-as éveket, az angol-francia-izraeli agressziót Egyiptom ellen?

— Miért? Nos, talán eltérünk egy kicsit a témánktól, és elmesélek erről egy kicsit többet, hogy jobban megértsétek, mi történt akkor, és mi történik most... Ez a régió, mint a mérhetetlen meggazdagodás forrása, még az Ókori Egyiptom ideje óta érdekelte az Arkhónokat, amikor Imhotep «Független kőművesei» megépítették a híres «Fáraók csatornáját», amely összekötötte a Nílust a Vörös-tengerrel, és később hatalmas bevételeket hozott. Az ezt követő években a csatorna hol elhanyagolódott, hol újra helyreállították az idegen uralkodók, mint fontos kereskedelmi útvonalat. És végül, amikor Egyiptomot meghódították az arabok, először helyreállították, majd betemették, hogy szándékosan a Kalifátus fő területein keresztül irányítsák a kereskedelmet. Ennek az aranytartalmú kereske-

delmi útvonal helyreállításának tervei, igaz, csak papíron, később az Oszmán Birodalomban is kidolgozásra kerültek, és Bonaparte egyiptomi expedíciója idején (1798–1801). Mellesleg, ez utóbbi éppen az Arkhónok megbízásából valósult meg. Attól a pillanattól kezdve, hogy az Arkhónok pontos információkat kaptak a régió összes őket érdeklő adatáról, kiszámították a lehetőségeket és kilátásokat a távoli jövőre nézve, elkezdtek módszeresen «betölteni» Egyiptomot embereikkel, akik barátságot és ismeretséget kötöttek a magas rangú tisztviselőkkel, helyi arisztokratákkal és még a lakossággal is.

Amikor az Arkhónok elrendezték elsődleges politikai ügyeiket Európában és Amerikában, komolyan nekiláttak ennek a nagyon csábító egyiptomi régiónak. Fő gyalogosnak ebben a partijukban Ferdinand de Lesseps-et jelölték ki, akit több éven át készítettek fel fő szerepére. Előtte különböző diplomáciai posztokat töltött be Európa és Ázsia számos országában. Egyiptomban, 1831–1837 között, a «Szabad kőművesek» megbízásából személyes kapcsolatokat épített ki az egyiptomi udvar képviselőivel. Később, amikor az Arkhónok megerősítették Franciaország befolyását Egyiptomra, Ferdinand de Lesseps, személyes kapcsolatainak köszönhetően, 1854-ben kedvezményes feltételekkel koncessziót kapott az egyiptomi uralkodótól, Szaíd pasától a Szuezi-csatorna építésére. Lesseps megszervezte és ennek megfelelően vezette az ügynevezett «Szuezi-csatorna Egyetemes Társaságot», amely jogilag egyiptomi vállalkozásnak számított. És nézzétek, milyen ravasz játék alakult ki itt — mondta a Szenszei, az idősebb srácokhoz és Nyikolaj Andrejevicshez fordulva. — Először lehetővé tették az egyiptomi kormánynak, hogy megvásárolja az összes részvény 44%-át, míg a részvények 53%-át Franciaországban helyezték el «saját» bizalmi embereik között a «Szabad kőművesekből», akik külsőleg teljesen függet-

lennek tűntek egymástól. A részvények 3%-át pedig más országokban, de ugyanazoknál a szervezet «saját» tagjainál. Továbbá, a koncesszió feltételei szerint a részvényeseknek (akik közül, kiderült, több mint a fele a «Szabad kőművesek» képviselője volt) a nyereség 71%-a járt, Egyiptomnak — 15%, a cég alapítójának, akiről tudjátok, kik — 10%. Nos, hogyan verték át klasszikusan az egyiptomi kormányt ezután, hogy teljesen ellenőrzésük alá vonják a Szuezi-csatornát a számukra legkisebb költséggel.

A csatorna építése 1859-ben kezdődött, és 1869-ben fejeződött be. A projekt szerzői «saját emberek» voltak — két francia és egy olasz mérnök. De az egész fő «fekete munkát» a Szuezi-csatornán egyiptomi fellahok végezték, akiket havonta hatvanezrével kényszerítettek munkára. Hatvanezer, — emelte ki a Szenszei, — és ez akkor, amikor Egyiptom lakossága négymillió volt! Nagyon sok ember halt meg az építkezés alatt a kimerítő munkától és járványoktól. De bármennyire is spóroltak az egyiptomi hatóságok a munkásaik szükségletein, a csatorna építése mégis túlzott kiadásokat követelt, és fokozatosan nehéz gazdasági helyzetbe hozta Egyiptomot. Elvileg ezt a helyzetet már a kezdetektől fogva előre lehetett látni. Az Arkhónok ezt az ügyet előre kiszámították, és tervszerűen vezették Egyiptomot egy ilyen «eredményhez». A helyi uralkodók pedig a józan számítás helyett örültek a bőkezű «európaiak» személyes ajándékainak, és jövőbeli gazdagságukkal, egy ilyen csábító falat, mint a Szuezi-csatorna ígéretével hitegették önérzetüket. De amikor Egyiptom gazdasági helyzete jelentősen súlyosbodott, az egyiptomiak megértették, hogyan «verték át» őket, de már túl késő volt.

1875-ben a brit kormány emberei megvásárolták Iszmail pasától az egyiptomi részvényeket a Szuezi-csatornában. És már 1880-ban a «Szabad kőművesek» nyomására az egyiptomi kormány kénytelen

volt eladni a jogát a Szuezi-csatorna nyereségének 15%-ára. És kinek gondoljátok? Egy francia banknak, amely a Rothschildok tulajdonában volt. Ennek az Arkhónok politikai csalásának eredményeként Egyiptomot kizárták a Szuezi-csatorna irányításából és a nyereségből való részesedésből.

— Hát igen, — horkant fel Vologya, — az egyiptomiak költségén megcsinálták a csatornát a földjükön, kiszívták belőlük az összes pénzt, és az egyiptomiak még tartoztak is nekik!

— Teljesen igaz. A Szuezi-csatorna «angol-francia vállalkozás» lett. A név persze hangzatos, csak ezeknek a népeknek semmi közük hozzá. Nekik ebből az üzletből csak a buta büszkeség hangos érzelme jutott üres gyomorral «országuk sikereiért», a fő nyereség pedig az Arkhónok képviselőinek zsebében landolt.

Miután megszerezték a Szuezi-csatornát nemcsak pénzügyileg, hanem ténylegesen is, miután 1882-ben az angol csapatok megszállták Egyiptomot, és a fő brit katonai-stratégiai bázissá tették a Közel-Keleten, az Arkhónok elkezdtek használni a Szuezi-csatornát, mint egyik aduásukat politikai játszmáikban. Az első és a második világháború alatt is teljesen ellenőrizték ezt az objektumot és ennek megfelelően a hajózást. Ráadásul, az egyiptomi hajóktól ugyanolyan díjat szedtek a csatorna használatáért, mint a külföldi hatalmak hajóitól.

— De hát ez rablás fényes nappal! — háborodott fel humorosan Zsenyka. — Ez mi a fene? Én a saját falumban még vámot is fizessek, hogy eljussak a szomszéd utcába? Na nem, ezekre az esetekre nekem mindig van egy címem, ahová elküldhetem az ellenkező felet.

A srácok arcán mosoly futott át.

— Ne félj, az egyiptomiaknak is régóta megvan az a cím, sőt nem is egy, — viccelődött a Szenszei. — Igaz, a nép sokáig suttogva mondta, amíg Egyiptomban hatalomra nem kerültek olyan emberek, akik töké-

letesen értették, hová és kinek mennek a csatorna nyereségei. Az egyiptomi kormány 1956-ban egyszerűen fogta magát, és államosította a Szuezi-csatorna Társaságot. Az Arkhónok nyilvánvalóan nem számítottak ilyen bátorságra a hatóságoktól, akiket azok támogattak, akik régóta és kitartóan ellenálltak nekik. És akkor elkezdődött. Nagy-Britannia, Franciaország és az USA uralkodó körei, akik valójában az Arkhónok bábjai, azonnal diplomáciai nyomást kezdtek gyakorolni Egyiptomra, követelve a csatorna úgynevezett «nemzetközivé tételét». Gazdasági blokádot szerveztek az ország ellen. De Egyiptom nem maradt segítség nélkül. Ekkor, Izrael részvételével, katonai intervenciót szerveztek Egyiptom ellen, amelynek során szándékosan megrongálták a csatornát. Ez sem segített. Az egyiptomiak hamarosan helyreállították a csatornát. De az Arkhónok nem tudtak beletörődni ebbe a veszteségbe. Mellesleg, az 1967-es izraeli háborút Egyiptom és néhány más arab ország ellen többek között a csatorna feletti uralom céljából is kirobbantották (gyakorlatilag a frontvonal rajta keresztül húzódott).

— És volt kedve a zsidó népnek harcolni ezeknek a papoknak a személyes érdekeiért?! — szólalt meg Viktor.

— Hát milyen normális ember akar háborút? — kommentálta szavait a Szenszei. — A háborúra az Arkhónoknak volt szükségük. Mit gondoltok, miért kezdték el olyan aktívan létrehozni a második világ-háború után ezt az «Ahriman pengéjét»?

— «Ahriman pengéjét»?! — csodálkoztak a srácok egyhangúlag.

A Szenszei hallgatott egy kicsit, mintha azon gondolkodna, felfedje-e ezt az információt vagy sem, de aztán válaszolt:

— Igen. Lesz időtök, nézzetek rá kíváncsiságból Izrael térképére a megalakulásakor, a határai után az úgynevezett «függetlenségi háború» után 1948-ban.

— Szenszei, — mondta türelmetlenül Zsenyka, — te aztán tudod csiklandozni a kíváncsiságomat. «Lesz időtök», «nézzetek a térképre»... Már most visket a talpam, hogy elfussak a legközelebbi könyvtárba.

A srácok aktívan támogatták.

— Igen, Szenszei, rajzold le legalább a homokba, — javasolta Sztász.

— De miért a homokba, — kaptam fel a fejem egy csábító ötlettől vezérelve, és azonnal kedvesen nyújtottam a Szenszei-nek egy tiszta lapot a jegyzetfüzetemből egy tollal együtt.

— Hát igen, — támogatott minket leplezetlen érdeklődéssel Nyikolaj Andrejevics.

A Szenszei, átvéve a jegyzetfüzetet és a tollat, vállat vont és mosolyogva mondta:

— Hát parancsoljatok. De vegyétek figyelembe, nem vagyok művész. — És elkezdett rajzolni, mondogatva: — Nos, ez körülbelül így néz ki...

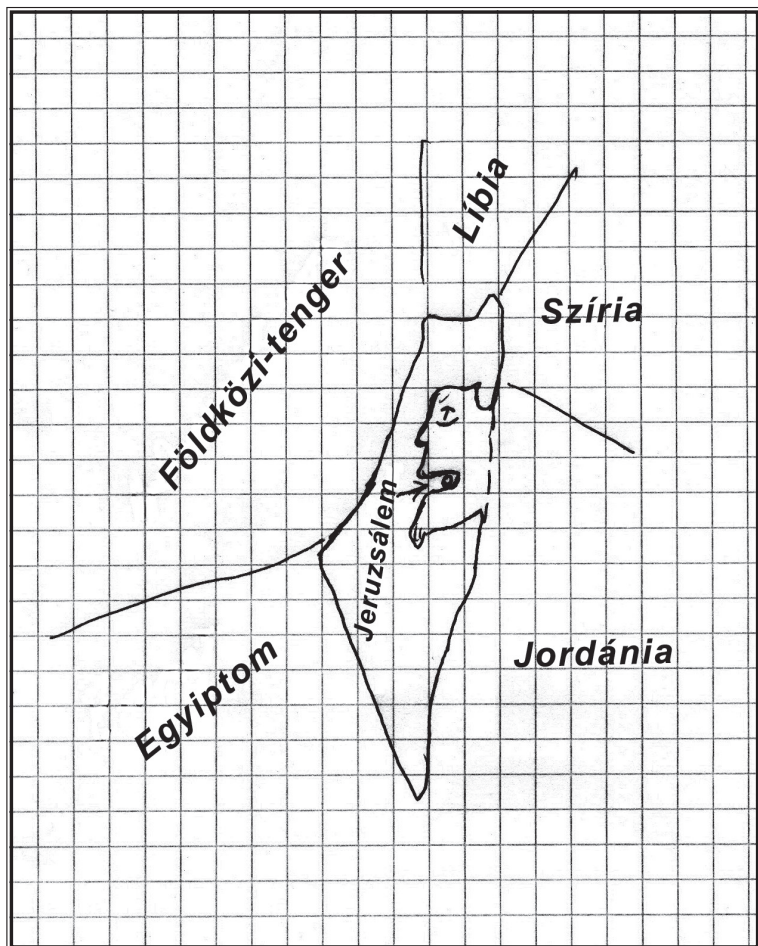
Mindannyian, mintha parancsra tettük volna, felpattantunk a helyünkről, hogy közelebbről is megnézzük a rajzot.

— Tényleg penge! — fejezte ki az általános meglepetést Sztász, amikor a tiszta lapon elkezdett kirajzolni egy világos kontúr.

— Itt a Földközi-tenger, — magyarázta a Szenszei, megfelelő feliratot készítve. — Itt Egyiptom, és itt Jordánia. Köztük a penge, amelynek «hegye» a Vörös-tengerbe fúródik. Nos, a «markolatot» északon Libanon és Szíria veszi körül.

— Ó, és ez mi a fene, ami a markolatba vágódott? — jegyezte meg Andrej, amikor a Szenszei elkezdte megrajzolni a «penge» belső részének határait.

— Hasonlít Mefisztóra kecskeszakállal, — kommentálta Kosztyik, a rajzot nézegetve.

A Szenszei rajza
«Ahriman pengéje»
Anasztázia Novih naplójából

— És ennek a «Mefisztónak» a szájában van Jeruzsálem városa, — fejezte be a rajzot a Szenszei, egy kis körrel jelölve ezt a helyet, és egy nyilat téve a város nevével.

— Hát ez nem semmi! — mondta megdöbbenve Viktor. — Tiszta misztika az egész!

— Nincs itt semmiféle misztika, — legyintett a Szenszei, — mindez emberi mű. — A Szenszei, mint egy igazi művész, gyönyörködött művében, és nyilvánvalóan a rajz nagyobb kifejezőereje érdekében mosolyogva tette meg az utolsó simítást, hozzáadva egy kis szemet «Mefisztó» alakjához. Az idősebb srácok elmosolyodtak. A Szenszei pedig már teljesen komolyan folytatta a történetet. — A legérdekesebb, hogy az 1967-es úgynevezett «hatnapos háború» után, amikor Izrael vereséget mért Egyiptomra, Szíriára, Jordániára, és elfoglalta többek között a Sínai-félszigetet is (kijáratat a Szezei-csatorna keleti partjára), hamarosan az Arkhónok akaratából (a sajtóban pedig azt írják majd, «az USA nyomására») Izrael engedményeket tesz Egyiptomnak cserébe bizonyos megállapodásokért (magatok is értitek, milyenekért), és ennek megfelelően visszatér korábbi déli határaihoz!

A Szenszei átadta nekem a jegyzetfüzetet és a tollat.

— Na, na, na, — vette át tőlem azonnal a jegyzetfüzetet Zsenyka egy szakértő arckifejezésével.

A rajz kézről kézre járt izgatott társaságunkban. Mindenki közelebből akarta megnézni.

Nyikolaj Andrejevics, figyelmesen megvizsgálva a rajzot, átadta Vologyának, és így szólt:

— Ha az Arkhónok hozták létre ezt az «Ahriman pengéjét», akkor figyelembe véve a távoli jövőre vonatkozó számításait, feltételezhetjük, hogy nem egy-szeri célokra hozták létre.

Sztász színpadiasan megvakarta a tarkóját, és így szólt:

— Igen, mégiscsak jobban kellett volna tanulni a földrajzot az iskolában. Mert így teljesen hülyének érzi magát az ember!

— Hát fogj le! — bökte ki azonnal Zsenyka.

— Nem értem, miért?

— Akkor sovány hülyének fogod érezni magad!

A társaság felnevetett.

— Igen, és mi volt azzal a «Lady Szabadsággal», aki nem volt «lady»? — emlékeztette Szenszei-t Viktor.

— Igen, igen, igen, — hadarta Zsenyka. — Ott hagytuk abba, hogy ez az anyámasszony katonája megérkezett Egyiptomba.

— Megérkezett, — erősítette meg mosolyogva a Szenszei, és folytatta tovább a történetét: — És az első dolog, ami lenyűgözte a fiatal Frédéric Bartholdit, azok a monumentális kolosszális szobrok voltak, amelyek túléltek az évezredek. Felgyulladt benne a vágy, hogy maga is építsen valami olyan grandiózusat, hogy megörökítse nevét, hogy úgy beszéljenek róla, mint a legnagyobb mesterről. Egyszóval, ambíció volt bőven, de tehetséggel, ahogy mondani szokás, Isten nem áldotta meg. Azonban mindig kéznél voltak a «mindenható anyai rokonok».

Abban az időben folyt a Szuezi-csatorna építése. Frédéricet összehozták az építkezés «vezetőjével» — Ferdinand de Lesseps-szel. És ő előadta neki «zseniális ötletét», hogy az építkezés nagyságának megörökítésére állítsanak fel a Szuezi-csatorna bejáratánál egy hatalmas szobrot, amely kétszer akkora lenne, mint a híres Nagy Sfinx, és világítótoronyként szolgálna. És mivel ez az ötlet nem kis személyes haszonnal kecsegtetett maga Lesseps számára, ő természetesen támogatta őt ebben a kérdésben.

Frédéric nekilátott a szobor változatának kidolgozásához, hogy bemutassa a makettet az egyiptomi kormánynak, amelytől nagy pénzeket terveztek lehúzni ezért a projektért. De mivel semmi saját nem

jutott eszébe, úgy döntöttek, egyszerűen kölcsönveszik az ötletet más korok híres szobrászaitól, különösen az ókori görögöktől, akik létrehozták a világ hét csodájának egyikét – a Rodoszi Kolosszust – egy gyönyörű ifjút, a görög mitológiában népszerű Héliosz napistent, Hüperión titán fiát. Ez a tengerre néző óriási szobor i.e. 280 körül épült Ródosz görög szigetének kikötőbejáratánál, és később részben egy földrengés pusztította el.

Mellesleg, ezt a «görög változat» ötletét ugyancsak Lesseps sugallta Frédéricnek... Magát nem mással, mint az ókori szobrásszal, Kharésszal azonosítva, aki ezt a híres szobrot alkotta, a fiatal Frédéric is megmintázta a saját kis «Kolosszusát» – egy karcsú, nőies ifjú makettjét koronával a fején. Aztán, nem sokat okoskodva, Lesseps tanácsára, aki elég jól ismerte és értette a «Szabad közművesek» rendjének szimbolikáját, filozófiáját és titkos történelmét, hozzáadta ehhez az alakhoz a népszerű ókori iráni isten, Mithrász attribútumait.

– És miért tetszett nekik annyira ez az isten? – érdeklődött Viktor.

– Mithrász avesztából szó szerint fordítva «szerződést», «egyetértést» jelent. Az ókorban a szerződés eszméjével hozták összefüggésbe, később napistenként tisztelték. De az Arkhónok nagy előszeretettel alakítanak át mindent a saját kedvelt ahrimani filozófiájuk szerint. Ezért, a valaha népszerű, az emberek számára pozitív Mithrász-alakot a saját módjukra fordították ki... Később részletesebben elmesélem ezt... Röviden szólva, így került Frédéric szobrának kezébe a fáklya, a fejére pedig a hétsugaras korona. Kiegészítve a helyi hagyományos ruházattal, Frédéric Lessepsen keresztül bemutatta a szobor tervét makett formájában Iszmail pasának, két nevet kínálva fel neki választásra «remekműve» számára – «A haladás, amely fényt visz Ázsiába» vagy «Egyiptom, amely fényt visz Ázsiába».

— Fényt visz Ázsiába?! — ismételte csodálkozva Nyikolaj Andrejevics, nyilvánvalóan közben a saját gondolataiba merülve.

— Mellesleg, a névvel kapcsolatban, hogyan is született, — jegyezte meg a Szenszei. — Egyszer egy Lesseps-nél tartott vacsorán, amelyen Frédéric is jelen volt, a politika és a mai franciák divatos preferenciái kerültek szóba. Többek között megvitatták a francia romantika kiemelkedő képviselőjének, Eugène Delacroix festőnek abban az időben híres «A Szabadság vezeti a népet» című képét is...

— Delacroix képe? És mi van rajta? — érdeklődött Kosztyik.

— A kép az 1830-as párizsi júliusi forradalom barikádharcainak állít emléket. Egy félmeztelen fiatal nőt ábrázol antik ruhában, aki jobb kezében a háromszínű köztársasági zászlót emeli magasba, bal kezében pedig fegyvert tart. Arra buzdít, hogy kövessék őt a bariádokra. Mögötte pedig fegyveres párizsiak mennek. Ebben a nőben testesült meg a művész elképzelése szerint a Szabadság alakja.

— A Szabadság vezeti a népet a barikádokra, — mondta elgondolkodva Nyikolaj Andrejevics. — Hm, a szellemi értékek finom anyagi helyettesítése. Kész Arkhón-jelszó. Hiszen lényegében kiderül, hogy a «szabadság» az egyszerű embereket a halálba vezeti egy kis, hipertrófiás nagyzási mániában szenvedő csoport valódi szabadságáért...

— Ki kételkedne ebben, — bölintott a Szenszei. — Ott a kép sem egyszerű, megvan a maga rejtett jelentése. De most nem erről beszélünk. Szóval, a vacsora után született az ötlet, hogy a szobrot hasonló szerkezetű szöveggel nevezzék el. Így, ennek a «A Szabadság vezeti a népet» képnek köszönhetően született meg a «A haladás, amely fényt visz Ázsiába» név. De bárhogyan is igyekezett Bartholdi, Iszmail pasa elutasította javaslatát egy ilyen óriási szobor felállítására. Az elutasítás fő

oka természetesen az volt, hogy a szobrot az egyiptomi kincstár költségére tervezték építeni. És ahogy tudjátok, az a kincstár gyorsan apadt a Szuezi-csatorna építése miatt. De ebben az elutasításban jelentős szerepet játszottak vallási motívumok is.

Röviden szólva, mivel semmit sem ért el Egyiptomban, Frédéric Bartholdi hazautazott Franciaországba, Lesseps pedig Egyiptomban maradt, hogy befejezze a csatornát. De ezt a közös ötletet nem felejtették el. Új megtestesülését nagyrészt egy befolyásos embernek, Édouard de Laboulaye-nak – francia szenátornak, jogásznak, történésznek, a «Szabad köművesek» rend tagjának, az amerikai politikai rendszer csodálójának köszönhetette. Éppen tőle hallott Frédéric «demokratikus» körének egyik ülésén a közelgő jelentős dátumról – az USA függetlensége elnyerésének századik évfordulójáról, és sajnálatáról, hogy egy ilyen «Szabad országban» hiányoznak a Szabadságnak szentelt igazi művészeti remekművek, amelyekkel Franciaország rendelkezett. Bartholdi természetesen elhatározta, hogy kiküszöböli ezt a «hiányosságot». Tanácskozva «barátaival» a közös egyiptomi hányattatásokról, úgy döntöttek, hogy új lendületet adnak ennek a projektnek, és beavatják Édouard de Laboulaye-t az ügy finomságaiba.

Most a történelemben aktívan azt terjesztik, hogy éppen Édouard de Laboulaye ötlete volt a Szabadság-szobor létrehozása és az USA-nak való ajándékozása a jubileum tiszteletére és a két ország népei közötti barátság jeleként, és elhallgatják a szobor eredetének egyiptomi történetét és Ferdinand de Lesseps részvételét ebben az ügyben, akinek hírnevét és nevét a Szuezi-csatorna építése után a «Panama-botrány» feketítette be, amikor számos sötét ügye nyilvánosságra került. Bár Lesseps nemcsak a szobor létrehozásának kezdetén állt, hanem közvetlenül részt vett

az USA számára készülő Szabadság-szobor projektjében is.

Édouard de Laboulaye bevonása a projekt megvalósításába minőségileg megváltoztatta magát az ügyhöz való hozzáállást. Ő nemcsak a kampány politikai lépéseit számította ki, hanem bevonta «saját embereit» is. A szobor felállítása, természetesen, nagy összegeket igényelt. Ezek összegyűjtésére, valamint a «tevékenységek koordinálására» létrehoztak egy egész «Francia-Amerikai Uniót», amelynek élére Laboulaye került. Ráadásul, figyeljétek meg, a párizsi francia bizottságot, amely a franciaországi pénzgyűjtés megszervezését és magának a szobornak a létrehozását vállalta, nem más vezette, mint Ferdinand de Lesseps. Az amerikai bizottságot pedig, amely az USA-beli pénzgyűjtést és a szobor talapzatának építését vállalta, William Evarts jogász vezette.

— Röviden szólva, egy «banda», — mondta Vologya alig észrevehető mosollyal.

— Ne menjünk bele a részletekbe, milyen ügyeket bonyolítottak le a projektre való pénzgyűjtés ürügyén... — jegyezte meg a Szenszei.

— Érthető. Csak úgy, lelki felindulásból ilyen «bölények» nem vállalták volna el ezt a projektet, — kommentálta újra Vologya. — Ezzel az Édouard de Laboulaye-val valószínűleg eltakarták a «hazugságaikat» a kíváncsi nyilvánosság pillantásai elől.

— Tényleg, volt mit takargatniuk, — bólintott a Szenszei. — A szobor létrehozásának fő szerepét most Frédéric Bartholdinak tulajdonítják. Bár, aki valóban beletette a szoborba a tudását és tehetségét, és elvégezte a fő munkát, az Gustave Eiffel francia mérnök volt, akit azzal bíztak meg, hogy tervezze meg a szobor masszív vas támasztékát és tartószerkezetét. A szobor talapzatát pedig Richard Morris Hunt amerikai építész tervezte.

— Eiffel? Az, aki az Eiffel-tornyot építette Párizsban? — pontosította Andrej.

— Igen.

— Hát igen, — húzta el a szót Zsenyka. — Jó kis munka volt ez ennek a Fredinek, «ne üss agyon» munka. Mindenki megcsinált helyette mindent, ő meg learatta a babérokat a csupasz bokorról.

A Szenszei elmosolyodott.

— Nos, miért a csupasz bokorról? Ő is hozzátette a maga «szerény hozzájárulását» az üggyhez. Követve társai terveit és előírásait, Frédéric kissé megváltoztatta a szobor vázlatos megjelenését. Például, a lábához tette a «zsarnokság» elszakított láncait. A bal kezébe a «Törvénykönyvet» helyezte...

— A zsidó «Tórát» vagy mi? — kérdezte ironikusan Zsenyka.

— Hogy jön ide a «Tóra»? — intette le Sztász. — Hiszen Amerikának szánt szoborról beszélnek.

— És hogy jön ide Amerika? — kérdezte viszont Zsenyka sértődött hangon. — A szobrot egy zsidó készítette. És nekik a «Törvénykönyvük» a «Tóra».

Kisebb szünet támadt, amely alatt mindenki csodálkozva nézett Zsenykára, majd a Szenszei-re. Ő csak enyhén elmosolyodott, összenézett Nyikolaj Andrejevicsel, és mintha mi sem történt volna, folytatta a magyarázatot.

— «Törvénykönyv» — így nevezték a Függetlenségi Nyilatkozatot is... Ezen a táblán a szobor kezében római számokkal volt vésve a «Szabad kőművesek» számára emlékezetes dátum — 1776. július 4. —, amikor képviselőik aláírták a régóta várt Függetlenségi Nyilatkozatot, megnyitva az utat saját államuk létrehozása előtt... Frédéric római ruhába is öltöztette a szobrot...

Amire Sztász azonnal felhívta Zsenyka figyelmét.

— Na látod, látod, hallottad, te falusi! Római számok, római ruha. Figyeld meg, semmi zsidó!

Ekkor a Szenszei, mintha csak mellékesen jegyezné meg, így szólt:

– Mellesleg, a római jogot, amelyet ma az egész világ használ, az Ókori Rómában a pontifexek – a papok dolgozták ki, akik akkoriban a «Szabad kőművesek» felső struktúrájához tartoztak.

– Hát ez nem semmi! – mondta megdöbbenve Nyikolaj Andrejevics.

– Később részletesebben is mesélek erről... Nos, végül Frédéric Bartholdi női alakot adott a szobornak, és arcvonásait saját, hatalmaskodó anyjáról, Charlotte Beysserről mintázta.

– Minden világos, – világosodott meg Nyikolaj Andrejevics. – A zsidó népnél a nőt nemcsak a nemzetség fenntartójának, hanem a nemzetség ereje fő hordozójának is tartják. A nemzetiség náluk anyai ágon öröklődik, nem apai ágon, mint más népeknél.

Zsenyka enyhén oldalba bökte Sztászt, és diadalmasan jelentette ki:

– Ó, hát megmondtam, hogy nem ment zsidók nélkül!

A Szenszei ismét kommentár nélkül hagyta mind ezt, és csak enyhén elmosolyodva folytatta:

– És a szobornak ezt a nevet adták – «Szabadság, amely fényt visz a világnak».

– Hm, – vont vállat Viktor. – Milyen «Szabadság» ez?! Helyesebb lett volna úgy nevezni: «A zsidó papok nemzetsége, amely saját zsarnokságát viszi a világnak».

– «Lady Sarah»! – jelentette ki csengő hangon Zsenyka, megnevettetve ezzel a srácokat.

A Szenszei tartott egy kis szünetet a beszélgetésben, megvárva, amíg a srácok megnyugodnak, majd folytatta a történetet.

– És természetesen megmaradtak Mithrász attribútumai – a fáklya és a hétágú korona. Később persze Bartholdi majd kibújik a válaszáadás alól, azt mesélve a

nyilvánosságnak, hogy a hétsugaras korona nem mást szimbolizál, mint a világ hét részét: a hét óceánt és a hét kontinenst. A fáklya a jobb kézben pedig nem más, mint a Felvilágosodás attribútuma. És így tovább, elterelve a figyelmet e szimbólumok valódi eredetéről... Így vagy úgy, ez a csoport megvalósította ezt a projektet, bár jelentősen lekésték a jubileumi dátumot. A szobrot elkészítették, az USA-ba szállították, és felállították a Bedloe-szigeten, egy gránit talapzaton a Wood erőd belsejében, amelyet az 1812-es háborúra építettek. Mellesleg, ennek az erődnek a falai csillag alakban voltak kirakva.

— Tehát szigeten állították fel? — kérdezte Andrej. — Én azt hittem, New Yorkban.

— Jól hitted, — bólintott a Szenszei. — New York városának nagy része szigeteken fekszik. A kis Bedloe-sziget a New York-i öbölben található... Megjegyzem, hogy korántsem véletlenül választotta ez a csoport ezt a várost és ezt a helyet. Ez a sziget például, a XVII. század óta Isaac Bedloe tulajdona volt. És csak 1956-ban nevezték át Szabadság-szigetre.

— Ááá, hát ebben van a dolog, — mondta mosolyogva Nyikolaj Andrejevics. — Tehát, Izsáknak. Én pedig azt hittem, hogy a név az angol «bad lands», vagyis «rossz földek», földművelésre alkalmatlan földek kifejezésből származik.

— Hát igen, — mondta félig tréfásan a Szenszei, és így szólt: — Nemcsak ez a sziget, hanem a központi kerület is, amely ebben az öbölben található és a Manhattan-szigeten fekszik, lényegében gazdag, tiszteletreméltó zsidóké volt. És még többet mondok nektek. Később ez a kerület nemcsak a város legfelkapottabb kerületévé vált üzleti negyedekkel, felhőkarcolókkal beépítve (amelyek között, mellesleg, az Egyesült Nemzetek Szervezetének épülete is található), hanem jelentős nemzetközi pénzügyi központtá is. Korántsem véletlen, hogy ma New Yorkot a világ be nem jelentett

fővárosának nevezik, ahol a hatalom és a gazdagság összpontosul.

— Röviden szólva, az Arkhónok alaposan befészkeltek magukat oda, — vont le a következtetést Viktor.

— Mondhatjuk így is. Ez az egyik fő központjuk.

— És mit jelentett Mithrásznál a fáklya és a korona? — érdeklődött Kosztyik a Szenszei-től.

— A fáklya tűzzel a mitraizmus vallásának koncepciójában az életerőt jelenti, a hétsugaras korona pedig a napisten, Mithrász és hat segítője hatalmának szimbóluma. De hogy jobban megértsétek, miért kölcsönözték a «Szabad kőművesek» ezeket a szimbólumokat, és hogyan használták fel a mitraizmus vallását az emberiség történelmében saját céljaikra, talán egy kicsit mélyebbre ások ebben a kérdésben.

A mitraizmus vallása lényegében a népszerű vallási tanításból, a zoroasztrizmusból származott, amely az ókori Irán (Perzsia) területén keletkezett — az egyik ősi világvallási kinyilatkoztatásból, amely ma már csak jelentéktelen mértékben maradt fenn, a zoroasztrizmus szent könyvében, az «Avesztában» rögzítve. Az ősi istenségek száma a zoroasztrizmus vallásában 33 volt. Főistennek Ahura Mazdát tartották, akinek neve «Bölcsesség Ura» («Legbölcsebb Úr»), vagy «Mindentudó Úr» jelentésű. Őt tartották a Kozmosz teremtetőjének, amelyet gondolata erejével hozott létre, valamint a bölcsesség megtestesülésének, amely az istenek és emberek minden cselekedetét irányította. A zoroasztrizmus szerint Ahura Mazda hat halhatatlan Szentet teremtetett (ő maga volt a hetedik). És mindannyian együtt «Amesa Szpenta» néven voltak ismertek — hét «Halhatatlan Hatóerő» vagy, ahogy később nevezték őket, «Halhatatlan Szentek», «fényt sugárzó lények», akik Ahura Mazda tulajdonságait testesítették meg magukban. És eredeti közös szimbólumuk a lótuszvirág volt!

— Ó, pont mint Sambhala hét Bódhiszattvája, — jegyezte meg Viktor.

— A lótuszvirág?! — fejezték ki csodálkozásukat a srácok vele egyszerre.

— Igen. Igaz, kicsit később, amikor az emberek saját gondolkodásukat követve elkezdtek ezeket a Lényeket férfinak vagy nőnek tekinteni, elkezdtek mindegyiküknek külön-külön a saját virágát tulajdonítani, mint megkülönböztető szimbólumot. Például, a hét istenség egyikének — Vohu Manahnak («jó gondolat») — a fehér jázmint tulajdonították, egy másiknak — Armaitinek (Armatai — «kegyesség», akit az emberek Ahura Mazda feleségének tulajdonítottak) — a muskotályrózsát, a harmadiknak — Haurvatátnak («teljesség») — a liliumot és így tovább.

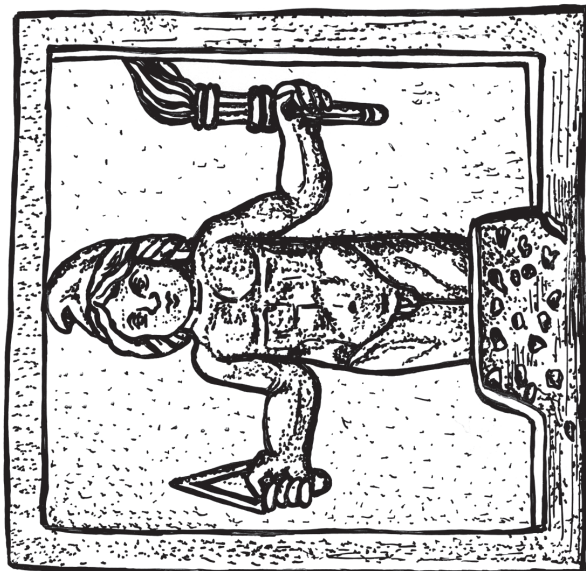
— Hát érthető, — bólintott Nyikolaj Andrejevics. — Jól mondtad, nyilvánvalóan a tiszta tudás nem vonzza az embereket. Mindent ki kell színezni és a saját módjukra kell csavarni.

— Teljesen igaz. Eredetileg a lótuszvirág a Sambhala «Beliao-Dzi» tudományának ismereteit szimbolizálta. Később, amikor az emberek elvesztették ezeknek az ismereteknek a lényegét, megjelentek ezek a virágok — úgymond a lótuszvirág forma különböző variációi... Szóval, erről a hetesről az «Aveszta» egyik könyvében — a «Jastban» a következő áll: «Ők — egy gondolat, egy szó, egy cselekedet... Látják egymás lelkét, jó gondolatokra gondolva, jó szavakra gondolva, jó tettekre gondolva... Ők a teremtők, alkotók és cselekvők, Ahura Mazda teremtményeinek védelmezői és őrzői».

Zarathustra tanítása szerint ez a hat nagy istenség, akiket Ahura Mazda teremtett, életre hívta a «jazatok» nemzetségét, vagyis a «tiszteletre méltókat» vagy «(azt), akit tisztelet illet», akiket az ókori iráni vallásban jó isteneknek, Ahura Mazda segítőinek tartottak. Míthrász volt az egyikük, de a legtisztel-

Mithrász. Dombormű. Róma.

Mithrász születése. Dombormű. Róma.

Mithrász

tebb. Segítőik pedig a jó cselekedetekben és a gonosz kiirtásában a jó szellemek — a fravasik voltak, akiket a Fény sugarainak töréseként is számon tartottak, amelynek középpontja Ahura Mazda volt... Eredetileg még Mithrásznak sem volt határozott alakja. Az isteni megnyilvánuláshoz tartozott, és nem is volt különálló lény státusza. A Mitra szó szerződést, egyetértést, közvetítést jelentett.

— Szerződést? — kérdezte tanácstalanul Viktor. — Ki kivel? A papok az istenekkel vagy az emberek egymással?

Zsenyka elmosolyodott:

— A szerződés szó nálam csak Ahriman szerződésével vagy az emberi zavarokkal társul.

— Ahriman szerződése — ez már az eredeti eltorzított másolata, — jegyezte meg a Szenszei.

— És mi volt az eredeti? — érdeklődött azonnal Nyikolaj Andrejevics.

— Az embereknek átadott elsődleges ismeretek szerint a «mitra» szó fogalmába a különleges belső szerződés értelmét fektették, ha lehet így fogalmazni, az ember saját magával való egyfajta egyetértését, különösen belső isteni lényegével — a lélekkel, vagy ahogy a mai emberek mondják, a Lelkiismeretével. És ez abban állt, hogy ha az ember személyes döntést hozott a szellemi irányába, akkor követnie kellett ezt az utat gondolataival, szavaival és cselekedeteivel is. És nem szabadott megszegnie ezt a szerződést!

Miért tisztelték később Mithrászt ennek a szerződésnek a «fő Őrzőjeként», aki «ezer érzékeléssel», «tízezer szemmel, ezer füllel», «tízezer kémme» figyelte az embert, és senki sem tudta becsapni? Ez egyáltalán nem jelentette azt, hogy valami szemes-füles mutáns figyelte az embert kívülről. Nem. Az ember bárkit becsaphat az emberek közül, de saját magát nem. A szerződés gondolatokkal, szavakkal és cselekedetekkel való betartásának ellenőrzése valójában

magától az embertől származik. És ha megszegte belső megállapodásait, elkerülhetetlenül visszatérve Állati énjének hullámhosszára, egyszerűen nem fejlődött tovább Szellemi téren. Ha pedig teljesítette ezeket a «megállapodásokat» — akkor, természetesen, jelentősen előrehaladt a szellemi fejlődésben, és új horizontok nyíltak meg előtte a szellemi világ és önmaga megismerésében.

Mellesleg, ennek a belső szerződésnek a fogalma nemcsak az ókori irániak számára volt ismert. Még korábban tudtak róla az ókori Európában és az ókori Indiában is. A védikus mitológiában például, a mai napig fennmaradt az említés Mitra istenről, ami óind nyelvről szó szerint fordítva «barátot» jelent, és ennek a szerződésnek a második résztvevőjeként tekintenek rá. Mitrát Varuna istennel együtt (aki a kozmikus vizekkel állt kapcsolatban, és az igazság és igazságosság őrzője volt) az erkölcsi rend őrzőinek és a mágikus aszúra erő birtokosainak tartották. Az óind Asura szó jelentése «életerővel rendelkező», — magyarázta azonnal a Szenszei. — Mellesleg, a szláv «béke és isten» kifejezés megfelel a védikus mitra-bhaga — és az avesztai Mitra-Baga kifejezésnek. Bagát indoiráni istenségnek tartották, aki a javak, a sors elosztásáért felelt, és kapcsolatban állt Mitrával. Vagyis, egyszerű nyelven szólva, amennyire belsőleg tiszta voltál a Lelkiismereted előtt, annyira alakítottad Sorsod jövőjét.

Éppen a szellemi tisztaság, a belső megtisztulás elnyerése miatt kapcsolták «Mithrász» isteni megnyilvánulását a napfényhez. Később, amikor Mithrászt már nem csak jazatként személyesítették meg, hanem Ahura Mazda fiának szintjére emelték, még mindig fennmaradt születésének említése, mint «fény a sziklából», «nap a kőből». Az emberek ezt szó szerint kezdték érteni. Bár eredetileg ez az embereknek adott tudás forrására utalt, és úgy hangzott, mint «a fény megtestesülése a világban a szent hegyekről», amelyek alatt

Sambhalát értették. Ezért volt később Mithrász egyik neve «a Mennyei Fény forrása». Ugyanezt a Mithrászt ábrázolták a későbbi időkben nemcsak sugárkoronában, hanem lótuszvirág talapzaton állva is...

Amikor a tanítás vallási formát öltött, és Mithrászt felemelték az istenek panteonjában, mint közvetítőt Isten és az emberek között, az emberek olyan funkciókat kezdtek neki tulajdonítani, amelyek korábban Ahura Mazdához tartoztak. Egyebek között, Mithrász lett a bíró a Csinvat «elválasztó hídon», ahová az ember lelke került a halál után.

— Csinvat? Ez a perzsáknál valami túlvilági ítélet volt? — pontosította Nyikolaj Andrejevics.

— Teljesen igaz. Ezen vallási nézetek szerint, amikor az ember a Csinvat hídra lépett, amely elválasztotta az élők és a holtak birodalmát, a «bűnös» lába alatt a híd keskenyvé vált, «mint a borotvaéle», az «igaz» lába alatt pedig — szélessé és kényelmessé az átkeléshez. A túlvilági ítéleten Mithrász két oldalán az igazság mérlegével Rasnu és Szraosa jaszatok álltak, akik mérlegre tették minden lélek gondolatait, szavait és cselekedeteit. Ha a jó gondolatok és cselekedetek serpenyője nehezebb volt, túlsúlyba került, akkor az adott ember lelke méltónak bizonyult a paradicsomra. Ha pedig a mérleg a gonosz felé billent, akkor a lelket újra a pokolba küldték, amit, jegyezzétek meg, a «rossz gondolat lakhelyének» tartottak, ahol az ember újra átéli a «szenvedés, sötétség, rossz étel és gyászos nyögések hosszú korszakát».

— Reinkarnációba vele, röviden, — összegezte Viktor.

— Nahát, — csodálkozott Kosztyik. — Az egyiptomiaknál — túlvilági ítélet mérleggel, a perzsáknál — túlvilági ítélet mérleggel. Akkor tényleg van ilyen túlvilági ítélet mérleggel, ahol megítélik a lelket?

— Hát hogyan is mondjam neked pontosabban? Ezek mind asszociatív magyarázatok, amelyek az

emberi hétköznapi megértéshez vannak igazítva, hogy az ember logikával felfoghassa és elképzelhesse azt, ami körülbelül történik vele a test halála után. Hiszen, az anyagi világon kívül zajló folyamatokat gyakorlatilag lehetetlen pontosan leírni. Ez egy teljesen más világ.

Zsenyika azonnal «elmagyarázta» Kosztyiknak.

— Hát persze! Ez, testvér, még csak nem is olyan eset, mint amikor egy vízi lény dicséri a levegőt lélegzőnek (akinek a hosszú vízben tartózkodás felér a halállal), milyen menő az óceánban élni.

A srácok felnevettek, a Szenszei pedig elismerően bólintott, és így foglalta össze:

— Úgyhogy, mindezek a szavak — «ítélet», «mérleg», «bírák» — mind asszociatív szavak, az emberek életéből véve, hogy könnyebben megértsék, mi vár rájuk a halál után, és főleg, miért kell racionálisan felhasználniuk a nekik kimért rövid földi életidőt jó gondolatokra, szavakra és cselekedetekre. Ezek az asszociációk persze nem pontosak, de a tömegek számára egészében véve kifejezik a lényeget...

— Nem, én még mindig nem tudom elképzelni, hogyan lehet mindent megtudni egy emberről, gondolatairól, szavairól és cselekedeteiről, ráadásul, egy egész életen át, — vonta meg a vállát Szlávik. — Hogyan lehet így felismerni, ki kicsoda?

Amire a Szenszei elmosolyodott, és filozofikusan, rejtélyesen válaszolt:

— Ha tiszta fényvillanás jelenik meg minden árnyék nélkül, akkor az egyetlen sugárrá olvad össze az általános Fénnyel. Ha pedig fényvillanás helyett árnyék jelenik meg, a tiszta Fény visszalöki az árnyékot a saját közegébe. Mert az árnyék helye ott van, ahol nincs Fény. És ebben van a lényeg.

— És milyen az élet ott, a szellemi világban? — kérdezte álmódzva Ruszlán.

Vologya dörmögő katonahangon válaszolt:

— Nőjél fel szellemileg — megtudod.

A Szenszei pedig így válaszolt Ruszlánnak:

— Bárhogyan is mesélnék neked a szellemi világ finomságairól, akkor is az anyag nyelvén kell magyaráznom neked, és az anyagi világ durva összehasonlításait kell használnom, mivel az emberi tudat anyagi. A szellemi világban nincs anyag nyelve.

Sztász, nyilvánvalóan elhatározva, hogy több információt szed ki a Szenszei-ből ebben a kérdésben, támogatni kezdte Ruszlánt.

— Nem, de az emberi nyelv olyan gazdag szavakban. Talán lehetséges valahogy feltárni ezt az információt a szavak szélesebb spektrumában?

Válaszul a Szenszei csak fáradtan sóhajtott. Zsenyka, látva a helyzetet, azonnal úgy döntött, kihasználja az alkalmat, és megcsipkedte Sztászt a következő szójátékával:

— Érted, bárhogyan is próbálsz elmagyarázni egy majomnak a belső égésű motor működését, aligha fog megérteni.

A társaság felnevetett. Sztász pedig, elégedetlenül Zsenyka beavatkozásával «tisztá szándékaiba», azonnal reagált barátja viccére.

— De hát te megértetted!

A társaság még jobban felnevetett. Csak Nyikolaj Andrejevics csóválta a fejét, elítélően nézve erre a nyughatatlan párosra, és összefoglalta, a Szenszei-hez fordulva:

— Tehát, a zoroasztrizmusban idővel egyszerűen megtörtént a belső szellemről szóló tudás külső anyagi ösztönzőkre való cseréje?

— Teljesen igaz, — bólintott a Szenszei. — Vegyük például, Mithrászt. Később ugyanis, modern nyelven szólva, a társadalom teremőjeként, az emberek társadalmi szervezetének vezetőjeként, a szerződé, az egyetértés isteneként tisztelték az emberi társadalom kapcsolatainak megértésében.

— Ez mind Ahriman csínytevése! — szúrta közbe ismét Zsenyka.

— Én pontosabban fogalmaznék. Ez mind az ember Állati énjének csínytevése. Az emberek még Ahrimant is a saját módjukra csavarták ki. Hiszen, eredetileg szó sem volt Jó és Rossz közötti háborúról, valamilyen égi szembenállásról. Mindez a felsőbb Lényeknek az Egyből való természetes keletkezésére, harmonikus együttélésükre vezethető vissza, hiszen minden «munkájuk» egyetlen célra irányul — az emberi lélek szellemi fejlődésére. És most mit látunk? Olvassátok el, hogyan értelmezik Zarathustra tanítását? Hogy Ahura Mazda vetélytársa (majdnem ellensége) Angra Mainju (Ahriman) volt, akinek neve «Gonosz szellem»-et jelent. Hogy a mitológia szerint, amikor Ahura Mazda megteremtette a földet, Angra Mainju behatolt annak elemeibe. Az óceánok vizét sósá tette, a föld egy részét — sivataggá. És még a hetedik teremtetést — a tüzet — is elrontotta a füsttel.

— Itt is sikerült neki egy kis gázt adnia! — kommentálta viccesen Zsenya, ismét megnevettetve a srácokat.

— De a tudás értelmezésének e sokfélesége között, természetesen, vannak olyan információk is, hogy amikor Ahura Mazda megteremtette az embereket, Angra Mainju az ember alacsonyabb természetében testesült meg. És azóta két kezdet harcol az uralomért az emberben: a jó és a rossz...

— Vagy a mi nyelvünkön szólva, a Szellemi és az Állati, — mondta Viktor.

— Teljesen igaz. Ezenkívül, úgy tartották, hogy a világ, ahol Angra Mainju uralkodik, mindenben diametrálisan ellentétes Ahura Mazda világos világával. Ahrimannak is megvan a maga hierarchikus kísérete, amely hat hatalmas istenségből áll (vele együtt összesen hét), amelyek mindegyike szemben áll egy jó szellemmel Ahura Mazda környezetéből. Alárendeltségében voltak a gonosz istenek — a dévek, akik

a Sötétséget, a Hazugságot, a Gonoszt és a Tudatlanságot teremtték, valamint számtalan alacsonyabb rendű gonosz szellem. A dévek célja — lehetőség szerint maximális uralmat elérni az emberi világ felett bármilyen eszközzel, a világ elpusztításától kezdve a különböző anyagi csábításokig és Ahura Mazda követőinek alávetéséig. Úgy tartották, hogy mindenhol megpróbálják a saját játékukat játszani, és bármilyen módon becsapni az embereket, ezért egyetlen ember, egyetlen ház sem lehetett biztos a hatásuk ellen. **Bármilyen jót is tett Ahura Mazda az emberekért, idővel Angra Mainju hazugsággal és csalással gonosszá változtatta tetteit. És Zarathustra tanításának alapvető eszméje, — emelte ki a Szenszei, — abban állt, hogy a Jó diadala a Gonosz felett, Ahura Mazdáé Angra Mainju felett csak tiszta, világos erők segítségével és kizárólag azoknak az embereknek a részvételével lehetséges, akik meghozták személyes, tudatos döntésüket a jó oldalán, és hitük, gondolataik, szavaik és tetteik tisztaságával Ahura Mazda oldalára álltak, azon a helyen tartózkodva, ahol lenniük rendeltetett.** Zarathustra minden embert arra szólított fel, hogy ne csak hozza meg tudatos belső döntését, hanem vegyen részt ebben a, ahogy később nevezték, «égi háborúban», és tagadja meg a hűséget azoknak az erőknek, amelyek nem a jót szolgálják. **Mert a világrend ettől a jó és rossz közötti küzdelemtől függ.**

— Hát ebben rejlik a «mennyei háború» lényege! — mondta lelkesen Nyikolaj Andrejevics, mintha nagy felfedezést tett volna. — Ez a harc Rigden Dzsappo és Ahriman között folyik az emberek szellemi tisztaságáért! Tehát, ez nem a jövő dolga, ez itt és most történik, és soha nem is szűnt meg! — Majd megdöbbenve hozzátette: — Micsoda mitológia ez? Ha figyelembe vesszük mindazt, amit most mondtál a világ felépítéséről... Ez a mai valóság!

A Szenszei csak meleg, elismerő pillantással nézett rá, mint egy olyan emberre, aki sokkal többet értett meg, mint amennyit a fülével hallott, és folytatta.

— Az emberek tudatos, Jó melletti választásának köszönhetően, állította Zarathustra, minden ember nemcsak erőteljes segítséget nyújt ezzel Rig... — A Szenszei megakadt, és azonnal kijavította magát, — Ahura Mazdának, hanem előre meghatározza saját jövőbeli sorsát is. Mert a test fizikai halála Ahriman világában nem az ember valódi halála. Ez csak a lélek — az igazi ember — felszabadulása az anyagi test burkából. Zarathustra azt állította, hogy minden lélek a test halála után az Ítélet elé kerül, és felelni fog azért, amit élete során elkövetett.

— Eh, felelni ezért, felelni azért, — sóhajtott súlyosan Ruszlán. — Mikor lehet akkor élni és élvezni az életet? Hiszen, azért van az élet, ahogy Ari...

De az utolsó szónál elakadt, és, ahogy nekem tűnt, maga is meglepődött. Az idősebb srácok elmosolyodtak.

— Aha, — mondta szarkasztikusan Zsenyka. — Ahriman sok «hasznos» dolgot mesél majd neked. Csak hegyezd jól a füled.

— Kit hallgatsz te? — csóválta a fejét a maga részéről Viktor.

— Nem volt elég a tegnapi látogatás? — mondta mosolyogva Sztász.

Ruszlán azonnal reagált a srácok megjegyzéseire:

— Hogy jön ide a mi Ahrimanunk? Na, bumm, egyezik a neve az embernek? Kivel nem történik meg. Lehet, hogy Keleten ez gyakori név.

Zsenyka komikusan a fejéhez kapott, és így panaszkodott:

— Na, kész, vége, oltsd le a villanyt! Még egy «déva» született a világra.

Ruszlán, aki láthatóan nem hallgatta figyelmesen a Szenszei-t, valószínűleg nem egészen értette Zsenyka szavainak értelmét. Ráadásul, még egy viccel próbált

kijönni a kellemetlen helyzetből, amibe magát keverte. Déli akcentussal így szólt:

— Ööö, kedvesem, milyen «déva»? Én igazából hímnemű vagyok.

Amitől az egész társaságunk felrobbant a nevetéstől. Sztász még hozzátette a maga humorát:

— Hallgass már, te földönfutó lényünk!

Miután a társaság nagyjából megnyugodott a viccelődés után, Nyikolaj Andrejevics megkérdezte a Szenszei-től:

— Olvastam, hogy a zoroasztrizmus vallásában említik, hogy a világ végén és az úgynevezett «Szétválás» korának elején megtörténik a halottak általános feltámadása, az igazak «jövőbeli testet» kapnak, a föld visszaadja az elhunytak csontjait, és lesz egy utolsó Ítélet.

— Ezek már Ahriman betoldásai, hogy az ember szellemi reményeit az anyaghoz kösse, a valóságot illúzióval helyettesítse, elhomályosítsa az ember önmagán végzett munkáját «itt és most» a távoli anyagi jövőtől való félelemmel, — válaszolta a Szenszei.

— Tehát, az eredeti tanításban ez nem volt benne? — pontosította Nyikolaj Andrejevics.

— Természetesen, nem. A lélek sorsa az ember élete során elkövetett gondolatainak, szavainak és cselekedeteinek arányában dől el közvetlenül az anyagi test halála után: vagy reinkarnációba megy, vagy — a felsőbb szellemi szférákba. Semmiféle általános Ítélet, ahol az emberek elképzelése szerint kiválogatnák az igazakat, nem lesz, nem is beszélve arról, hogy ezekből az emberekből «halhatatlanokat» teremtenének anyagi testben. Az «idők vége» — ez csak az az időtartam, amely ennek a civilizációnak egészében adatott. Ha ez alatt az idő alatt az emberek többsége szellemi ugrást hajt végre, képes lesz a civilizáció mozgását a szellemiség növelésének irányába terelni, akkor olyan tudást kapnak, amelynek köszönhetően

túlélhetik a Földön közeledő természeti katasztrófákat. De ha az emberek többsége anyagi marad és a földi értékekhez vonzódik, egyszerűen elpusztulnak ezek alatt a katasztrófák alatt. Létrejön egy másik civilizáció, és minden kezdődik előlről. De mindezek ellenére, ami az egész civilizációt érinti, minden embernek megvan a személyes Esélye, hogy kitörjön az anyagi világból és jobb sorsot érdemeljen ki lelke számára. Hogy felhasználja-e élete éveit arra, hogy állatként éljen, növényként létezzen, vagy felhasználja a neki adatott éveket arra, hogy kiugorjon a felsőbb rejtett szellemi szférákba, megvalósítva lelke régóta várt törekvését, — ez az ő személyes dolga és választása!.. A probléma talán abban rejlik, hogy az ember szétválasztja magát «én»-re mint «személyiségre» és a lélekre mint Valamire, egyszerűen nem értve, hogy a lelke az ő igazi énje.

A Szenszei egy kicsit elhallgatott, majd újra visszatért a beszélgetés elején megkezdett témához.

— Igen, szóval Mithrász kultuszáról... Ez a vallás az i.e. utolsó évszázadokban keletkezett, és nagy népszerűsége tett szert a Közel-Keleten és Európában nagyrészt az Arkhónok politikai megfontolásainak köszönhetően. Akkor szükségük volt valamilyen perspektivikus vallásra, amely egyesítené a lakosság bizonyos társadalmi rétegeit (nemzetiségtől függetlenül), különösen az uralkodókat, kereskedőket és katonákat, akikre szükség volt az Arkhónok egységes hatalmának megszilárdításához a különböző országokban. E célokra úgy döntöttek, hogy felhasználják a Perzsiában és Kis-Ázsiában erősödő Mithrász-kultuszt, modernizálva azt a maguk módján.

— Várj, kicsit összezavarodtam az időben, — mondta Vologya. — Imhotep Zarathustra előtt vagy után élt?

— Természetesen «előtt».

— Érdekes, miért éppen Mithrászt választották? — kérdezte Viktor.

— Egyszerűen volt némi hasonlóság a róla szóló népszerű információk (természetesen, ha azokat az Arkhónok világnézetének fényében értelmezzük) és a «Szabad kőművesek» céljai, szándékai és szimbolikája között. Mellesleg, ugyanazzal a szimbolikával, amelyet annak idején Imhotep «Független kőműveseitől» kölcsönöztek, ugyanaz a mindent látó szem és így tovább.

— Tehát Imhotepnek és Zarathustrának nagyjából hasonló szimbolikája volt? — érdeklődött újra Vologya.

— És mi ebben a meglepő? Hiszen, egy forrásból merítették a tudást, ha jól értettem, — szólalt meg Nyikolaj Andrejevics.

— Jól értetted, — bólintott a Szenszei és folytatta. — A «Szabad kőműveseknek» imponált, hogy például, Mithrász az emberek társadalmi szervezetével foglalkozott, hogy a szerződés, a «kontraktus» istenének tartották, és köze volt a közvetítés, a csere, a kölcsönös szimpátia és a béke állapotának eszméihez. Felhasználták azokat a népszerű legendákat is, hogy Mithrász földi megtestesülésen ment keresztül, «fényként a sziklából» születve; hogy «harcba szállt a Nappal, győztesen került ki belőle, és a Nap barátja lett»; hogy «a Mennyei Fény forrásaként» tisztelték.

Mellesleg, ezt az istenséget már korábban is megjelölték elődeik Babilonban, éppen akkor, amikor ebben a városban, miután a perzsák i.e. 539-ben meghódították, a perzsa uralkodók rezidenciája volt. A helyi papok intézkedtek, és a jázat Mithrászt Samassal, a Nap istenével azonosították. Számos csillagászati szimbólummal vették körül. Éppen a «Szabad kőművesek» könnyed kezével kezdett Mithrász nemcsak a barátságot pártfogolni, és tisztelőit lelki békével, nagyszámú utóddal jutalmazni, hanem dicsőséggel, gazdagsággal is, amire külön hangsúlyt fektettek.

Az Arkhónok teljes mértékben felhasználták az «Aveszta» szövegét, hogy minél több számukra érde-

kes embert vonzzanak a soraikba. Erőteljesen propagálták, hogy Mithrász mint a szerződés fő Őrzője «ezer érzékeléssel», «tízezer szemmel», «ezer füllel», «tízezer kémmel» figyel. Hangsúlyozták, hogy Mithrásznak minden magaslaton, minden megfigyelőhelyen nyolc szolgálja ül mint a szerződés megfigyelője, akik szigorúan figyelik annak betartását. Éppen Mithrász rendszerezi és szervezi a földet, az életet rajta. Ő garantálja a békét és az egyetértést az emberek között, ha betartják a szerződést, védi azokat az országokat, ahol tisztelik Mithrászt, és elpusztítja azokat az országokat, amelyek megtagadják a szerződés teljesítését, és ezzel kihívást intéznek Mithrász ellen. Ők úgy mutatták be, mint a «határok kiegyenesítőjét», a fő közvetítőt minden kérdésben, a jó és a rossz, az igazság és a hazugság megkülönböztetőjét.

— Érthető. Nyilvánvalóan látszanak a szándékaik, — bólintott Vologya.

— Az Arkhónok egyszerűen felhasználták saját céljaikra ezeket az általános beállításokat az emberek meghatározott viselkedési modelljének létrehozására. A népszerű szent szövegek értelmezését teljesen más, számukra előnyös irányba terelték. Így lett Mithrász még a háború istenévé is, a császár iránti hűség istenségévé (a Római Birodalomban az i.sz. II–III. században), megszentelte a királyok hatalmát, és kiemelte őket a halandók közül. Az Arkhónok ilyen játéka az emberek hitével gyakran olyan abszurditáshoz vezetett, hogy két harcoló ország katonái, akik ugyanazt a napistent, a «Legyőzhetetlen Mithrászt» imádták és hozzá imádkoztak, mentek ölni egymást ennek az istennek a nevében azzal a hittel, hogy ezért az «igaz ügyért» elnyerik lelki üdvösségüket.

A «Szabad köművesek» létrehoztak, jegyezték meg, egy tisztán férfivallást. A nőket kategorikusan nem engedték be a mitraista rendbe. Azonban fiúkat már az érettség elérése előtt is felvettek. Ahogy sok más ókori

iskolában, a Mithrász-rituáléba való beavatás három szintből állt: szellemi önmegtisztulás, önfejlesztés, az Állati természet feletti ellenőrzés. De míg az ókorban a végső cél az ember belső munkájára és szellemi fejlődésére irányult, addig az Arkhónok emberei több időt szenteltek a külső attribútumoknak, szimbolikának, a Mithrász «titkos erőibe» való beavatási rituáléknak, amelyek az agresszív férfias kezdeten alapultak.

Náluk is hét hierarchiai fokozat volt (a «fokozatok» fogalmát még Imhotep «Független kőműveseitől» és lépcsős piramisuktól vették át). Az alacsonyabb fokozaton álló ember a magasabb fokozatok beavatottjainak szolgált. A fokozatokat így hívták: «Szolga», «Holló», «Harcos», «Oroszlán», «Perzsa», «Nap hírnöke» (őt vörös ruhába öltöztették, attribútumai pedig éppen a sugaras korona és a fáklya voltak). És a hetedik fokozat — «Atya», akit, úgy tartották, a Szaturnusz pártfogolt. Attribútumai a frígiai sapka, a gyűrű és a jogar voltak, mint a titkos hatalom szimbólumai. Az «Atyát» nagy tekintélynek tartották a mitraista közösségben. De volt «Atyák Atyja» is, aki hatalma alatt egyesítette az összes közösséget. Ilyen volt a szerkezetük.

A «Szabad kőművesek» elterjesztették ezt a kultuszt a római katonák között, és rajtuk keresztül ez a tanítás nagyon gyorsan elterjedt egész Európában. Számos Mithrásznak szentelt szentély jelent meg. Különösen sok volt belőlük Németországban, Angliában, Franciaországban. Csak Rómában körülbelül száz templomot számoltak össze.

Végül, ez a kultusz annyira befolyásossá vált, hogy az Arkhónok hálójába olyan emberek kezdtek belekerülni, akiknek döntéseitől egész népek sorsa függött. Vegyük például, Diocletianus római császárt, aki Mithrász tisztelője volt, és még a «Birodalom Védelmezője» címet is «adományozta» ennek az istennek, átalakítva a birodalom berendezkedését a keleti despotizmusok

mintájára, bevezetve a korlátlan uralmat — a dominántust. Kinek volt előnyös egy ilyen korlátlan uralom a gyámság alatt álló bábtól? Az Arkhónoknak.

Mitraizmusra tért át szinte egész Európa. De annak ellenére, hogy az Arkhónok ilyen nagy munkát végeztek, Mithrász kultusza nem volt egységes. Mert még világosabbá vált a nyilvánvaló szétválás a «Szabad köművesek» által létrehozott Nyugati Mithrász-kultuszra (amelyet nemcsak zoroasztrizmussal, hanem babiloni asztrológiával, görög misztériumokkal és filozófiával is megtöltöttek, mindezt a nyugati emberek számára új filozófia és más életmód álarca alatt tálalva) és az ősi Keleti Mithrász-kultuszra, amelyet továbbra is az eredeti perzsa hiedelmek medrében tiszteltek.

De az okos emberek mégiscsak eljutottak az igazsághoz! És természetesen, egy ilyen szembenállás nem tarthatott sokáig, mivel a mitraizmus nagyon népszerű volt Keleten, és túl sokan tudtak a perzsák valódi ősi tanításáról. Ezért, amikor Jézus a világra jött, és tanítása népszerűvé kezdett válni, akkor történt a következő. Az Arkhónok először aktívan ellenálltak ezeknek a szellemi fellángolásoknak, saját Nyugati mitraizmusukat állítva szembe az új tanítás kérlelhetetlen versenytársaként. Aztán, belefáradva a harcba, egyszerűen ebből az új szellemi mozgalmából hozták létre saját vallásukat — a kereszténységet, lemásolva oda a mitraizmus számos pszichológiai beállítását, legendáját, kultuszának elemeit, szimbolikáját és még közösségeik szervezeti formáját is.

Nyikolaj Andrejevics csodálkozva nézett a Szenszei-re:

— Azt akarod mondani, hogy a kereszténység... És lehet erről részletesebben?

— Lehet. De hadd meséljek erről egy kicsit később, túl nagy téma ahhoz, hogy most kifejtsem.

— Rendben, — értett egyet vele Nyikolaj Andrejevics.

— Hát ez mi a fene, — kezdett hangosan gondolkodni Viktor, — a történelem megismétlődött? A kereszténység vallását a mitraizmus vallásáról másolták?

— Hát mondjuk úgy, — mondta a Szenszei, — felhasználták ugyanazt az eszmét az Örök Jó győzelméről a világ gonosza felett a Megváltó eljövetelével, a hívőknek ígért lélek halhatatlanságát és a túlvilági jutalmat. Ugyanaz a szertartások értelme, amely abban állt, hogy az ember lelkileg megtisztuljon és átalakuljon, elválaszthatatlan kapcsolatot teremtsen Istennel.

— És mi ebben a rossz? — vonta meg a vállát Sztász. — Az eszme jónak tűnik.

— Teljesen igaz. Az eszme jó. De kinek a kezében volt? A vallás — a befolyásolás hatalmas ereje. És az erő az erő. Minden attól függ, ki és hogyan használja, és milyen irányba tereli. Innen a megfelelő eredmények.

— Aha, vagy ház, vagy romok, — kontrázott Zsenyka.

— Hát ez az, — sóhajtott súlyosan a Szenszei, és folytatta. — De ha a mitraizmus vallását a harcosok vallásának teremtették, akiknek aktívan kellett küzdeniük «a gonosszal»...

— Hát igen, és annak a «gonosznak» a képét az Arkhónok rajzolták meg nekik politikai céljaikból kiindulva, — dörögte mosolyogva Vologya.

— Hát persze... Szóval, ha a mitraizmus a harcosok vallása volt, akkor a kereszténység elsősorban az alázat, a minden ember iránti mindent megbocsátó szeretet vallása volt, még akkor is, ha az a legfőbb ellenséged volt... Az Arkhónok emberei jelentősen kibővítették választótáboruk kereteit, mivel most az alázat és beletörődés vallásukba nemcsak férfiak, hanem nők is beléphettek.

— Hű, de durván megdolgozzák az embereket, — jegyezte meg Viktor.

Zsenya azonnal hozzátette szokásos beszólását:

— Még szép! A hangyaboly alján a tea mellett nem látszik, ki az úr az erdőben.

A Szenszei mindenkivel együtt elmosolyodott, és így szólt:

— Most sok történész vitatkozik azon, miért adta fel olyan egyszerűen a pozícióit a mitraizmus, amely alatt egész Európa és Elő-Ázsia állt, a kereszténységnek, amely korábban «kevésbé ismert» volt és kegyetlen üldöztetésnek volt kitéve. Valójában pedig senki sem adott fel semmit. Az Arkhónok egyszerűen lecserélték a régi cégérüket egy újra. A cég ugyanaz, csak a cégér új.

— Hát igen, — mosolyodott el Zsenyika, Sztászhoz fordulva. — Íme neked a napkorona a fáklyával!

— Igen, szóval a Szabadság-szoborral kapcsolatban..., — emlékeztetett minket a Szenszei. — Azokban az években ez volt New York legnagyobb építménye. Érdekes, hogy hivatalosan ugyanazok a «Szabad köművesek» képviselői vették át a szobrot, köztük az USA akkori elnöke, a szabadkőműves Grover Cleveland. Az egyetlen női személyek, akiket beengedtek a szobor avatási ünnepségére, Bartholdi felesége — Jeanne-Émilie és Lesseps nyolcéves lánya — Tototte voltak.

— És ők is zsidók! — kommentálta Zsenyika, újra mosolyt csalva az idősebb srácok arcára.

— Ez még semmi, — mondta humorral a Szenszei, — Grover Cleveland ezen az ünnepségen kijelentette: «Soha nem felejtjük el, hogy a Szabadság itt választott magának otthont, sem azt, hogy az általa választott oltár soha nem lesz elhagyatott».

— Hát igen, — mosolyodott el Nyikolaj Andrejevics, — az Arkhónok világképéből kiindulva ezeknek a szavaknak mélyebb értelmük van.

A Szenszei bólintott.

— Meg kell mondani, hogy eleinte ez a szobor nem volt különösebben népszerű a nép körében. Ez a helyzet egészen az első világháború kezdetéig fennállt, amíg az Arkhónoknak nem támadt érdeke a Sza-

badtság-szobor felhasználására az emberek tudatának manipulálására, és természetesen arra, hogy ezen jól keressenek. Az USA Pénzügyminisztériumán keresztül cselekedve, amely akkoriban a háborús kiadások fedezésére szolgáló források felkutatásával volt elfoglalva, embereik «engedélyt kaptak» a Szabadság-szobrot ábrázoló plakátok reklámozására és tömeges terjesztésére, «Amerika Szabadságának valódi szimbólumaként» tálalva azt. A bevétel a háborús költségvetés majdnem felét tette ki.

— Húha! — füttyentett Vologya. — Ez aztán a reklám a plakátokon!

— De a legviccesebb, hogy most hivatalosan úgy tartják, hogy a Szabadság-szobor az USA állam tulajdona, hogy az UNESCO (az Egyesült Nemzetek Nevelésügyi, Tudományos és Kulturális Szervezete) a világörökség részeként tartja nyilván, de gondosan elhallgatják, ki áll valójában e tömeges népszerűsítés mögött, és ki kap belőle a mai napig reális bevételeket.

— Hát az ENSZ is New Yorkban van! — mondta élénken Sztász, mintha valami többet értett volna meg. — Tehát, minden kérdést egy városon, pontosabban egy szervezeten belül oldottak meg.

— Ühüm, és döntéseik rezonanciája hullámként terjedt szét az egész világon, — tette hozzá Viktor.

* * *

— Ez csupán egy apró epizód az Arkhónok globális játékában — mondta a Szenszei, miután meghallgatta a srácok közbeszólásait, és folytatta történetét az USA megalakulásáról. — Szóval, az USA-val kapcsolatban... Amikor az Arkhónok befejezték az államhatárok kiterjesztésére vonatkozó tervük végrehajtását, ugyanolyan barbár módszerekkel láttak hozzá az USA gazdaságának mesterséges felemeléséhez a világvezető szintre, és ezen állam világhatalommá tételének megerősítéséhez. Azért, hogy jelentősen meggyengítsék

az erős európai versenytársakat, köztük Oroszországot, amely nagy gazdasági növekedési ütemet diktált (mellesleg hadserege akkoriban a legnagyobb volt a világon), és Németországot, amely mind ipari, mind katonai szempontból erősebbé vált még Angliánál is, az Arkhónok kirobbantották az Első Világháborút. Vagyis, amikor az európai helyzet, miközben ők az USA létrehozásának ügyeivel voltak elfoglalva, gyakorlatilag kezdett kicsúszni az ellenőrzésük alól, megszervezték a «világ újrafelosztását», a befolyási övezetek, gyarmatok, tőkebefektetések, nyersanyagforrások és értékesítési piacok újraelosztásával. Minden előre átgondolt és a legapróbb részletekig gondosan megtervezett volt. Az Első Világháború előkészítésével az úgynevezett «300-ak Bizottsága» foglalkozott.

— Ó, ez meg megint miféle csodabogár? — kérdezte gúnyosan Zsenya.

— Ez az egyik szervezet, amely része az Arkhónok jelenlegi hierarchikus piramisának. Talán, hogy jobban értsétek, mi micsoda, részletesebben mesélek az Arkhónok mai piramisának szerkezetéről. Tehát, Ahriman ellenőrzése alatt (akit nagyon szűk körökben nem másként, mint a «Mindent látó szemnek» neveznek, széles körökben pedig absztraktabb módon, mint «vezető szellemet», «Lucifer szemét» fogják fel) tizenkét Arkhón áll. Ez a zárt papi kör alkotja együtt a «13-ak Tanácsát», amelynek hat tagja papi «Bírói» tisztséggel is fel van ruházva Ahriman vezetésével. Ez lényegében az Arkhónok főhadiszállása. Továbbá, az Arkhónok ellenőrzése alatt áll a «33-ak Tanácsa», amelyben a legmagasabb rangú «Szabad kőművesek» képviseltetik magukat, akik kiterjedt befolyási övezetekkel rendelkeznek a világpolitikában, a gazdaságban és az egyházban. Ezek a «Szabad kőművesek» alkotják a «300-ak Bizottságának» elitjét.

Megjegyzem, hogy kezdetben ezt a bizottságot, amelyet 1729-ben a «Brit Kelet-indiai Kereskedelmi Társa-

ság» nevű szervezet alapított, különböző kereskedelmi vállalkozásokra hozták létre, az ópiumkereskedelem támogatására, és nemzetközi banki műveletek végzésére. Irányítása a Brit Koronán keresztül történt. De amikor a «Szabad kőművesek» maguk alá gyűrték, a helyzet lényegesen megváltozott. Napjainkban a «300-ak Bizottsága» több mint háromszáz tagot számol, köztük a nyugati államok legbefolyásosabb képviselőit. Magában foglalja a világ bankrendszerének oroszlánrészét.

Ezután számos más titkos szervezet következik, amelyek egymásba épülnek, mint a hagyma rétegei. Lényegében, ezek a «rétegek» egy bizonyos embercsoporttól indulnak ki, akik egyszerre több különböző ágat hoznak létre, amelyekbe ők maguk is belépnek. Az Arkhónoknak ez azért kényelmes, mert ugyanaz a befolyásos emberük, amellet, hogy valamilyen nagy nemzetközi cég vagy korporáció tulajdonosa, vagy befolyásos világméretű tisztséget tölt be, egyszerre több titkos társaságnak is tagja, ahol nem hivatalos ellenőrzést gyakorol a tagok felett, és egyben összekötő kapocs a globális rendszer többi ágával.

Például, az Arkhónok képviselői által ellenőrzött egyik szervezet, a «Kerekasztal» létrehozott egy leányszervezetet, a félig titkos «Külkapcsolatok Tanácsát» (CFR), amely jelenleg az egyik legbefolyásosabb az USA-ban. A CFR tagja volt gyakorlatilag az összes amerikai elnök még azelőtt, hogy megválasztották volna erre a posztra. Mellesleg, éppen a CFR alatt áll a «Világbank» vezetése. A CFR belső körét a «Koponya és Csontok» Rend alkotja, ahová viszont a «Jason Társaság» belső köre tartozik, amely a «Keresés Rendjének» a fióktelepe. Egyébként, éppen ezekből az emberekből toborozzák a «Nemzetközi Kapcsolatok Tanácsának», valamint a «Trilaterális Bizottságnak» a végrehajtó tagjait. Ezeknek a Rendeknek a tagjai egy bizonyos esküt tesznek, amely felmenti őket minden kötelezettség alól

bárvivel és bármivel szemben, értem ezalatt a népet, a kormányt, az adott állam jogi törvényeit és így tovább. Úgy vélik, hogy ez az esküjük semmissé tesz minden más esküt, amelyet a Rend tagja tevékenysége során tehet. Vagyis, a hűség és az odaadás csak a saját Rendjük felé irányul.

Már hallgatok az olyan amerikai-európai szervezetről, mint a «Bildenberg-csoport» (amelyet egy volt SS-tiszt hozott létre, aki az «I.G. Farben»-nél szolgált, a «300-ak Bizottságának» tagja, és a történelemben jelenleg Bernát holland herceg néven ismert), amelynek tagjai a legbefolyásosabb pénzemberek, iparosok, állami vezetők és tudósok. A Bildenberg-bizottságok, amelyeknek a székhelye Svájcban van, a «Szabad kőművesek» különböző titkos társaságainak tagjaiból állnak, például a «Szabad kőművesek», a «Vatikán», a «Fekete Nemesség». Nos, szóval, és így tovább, és így tovább.

— És a NATO is ezek alatt az ahrimani struktúrák alatt áll? — kérdezte Andrej.

— Hát persze, az első ostorcsapás.

— És az ENSZ is? — nézett kételkedve Tatjana.

— Igen — bólintott a Szenszei.

— Nem, hát a NATO-val érthető, az egy katonai szervezet. De az ENSZ? — vonta meg a vállát a lány. — Nekünk az iskolában azt mesélték, hogy ezt a szervezetet a nemzetközi kapcsolatok fejlesztése, a béke fenntartása és megerősítése céljából hozták létre a világ biztonsága érdekében.

Zsenya elmosolyodott.

— Hát persze, ami a tankönyvben le van írva, azt mesélték neked. Kinek van kedve a saját fejére felesleges problémákat hozni?

— Pontosan! — erősítette meg Viktor. — De itt nem csak az iskoláról van szó... Ha ránézel a tankönyveink és tudományos munkáink szerzőinek a nevére,

olyan érzésed támad, mintha mindannyian Izraelben tanulnánk.

— Ez igaz — nevetett fel Nyikolaj Andrejevics a többiekkel együtt.

Végül, sorra került a válasz a Szenszei-től is.

— Nem meglepő, hogy ezt az információt az ENSZ-ről éppen ebben a formában találják. Mi az Arkhónok számára csupán a «nyilvánosság» vagyunk, akinek csecsemőkortól kezdve ki kell alakítani a megfelelő «véleményt». Hány történész van az Arkhónoktól? És mindannyian «történelmet» írnak. Bár, ha jól keresünk, megtalálhatjuk, amit keresünk. Ami pedig az Egyesült Nemzetek Szervezetét illeti, mesélek nektek a létrehozásáról, de kicsit később, hogy a többivel összefüggésben értsétek, miért van szükségük az Arkhónoknak az ilyen struktúrákra.

Nos, az Első Világháború «feltételeinek» előkészítésével a «300-ak Bizottsága» foglalkozott. Létrehozott egy sor szervezetet, amelyek átfogó kutatást és elemzést végeztek a cselekvési tervről, amelyek elvezethettek a kívánt eredményhez. Többek között, másodlagos feladatként, ez magában foglalta a lakosság pszichológiai megmunkálását is az úgynevezett «szociális kondicionálás» technikájával, hogy megváltoztassák a különböző országok közvéleményét a háború javára, és elérjék, hogy az emberek a média által tált információkat mindenféle racionális vagy kritikus megközelítés nélkül fogadják el.

Amikor az átfogó «kalkuláció» befejeződött, a szükséges szerződések aláírták, vagyis minden készen állt, egyszerűen felhasználták az Ausztria-Magyarország és Szerbia közötti triviális konfliktust, amely az osztrák trónörökös, Ferenc Ferdinánd főherceg és felesége, Zsófia Szarajevóban történt meggyilkolásához kapcsolódott, a «Fekete Kéz» nevű okkult titkos társasághoz tartozó szerb gyilkosok által. Ausztria-Magyarország a «Szabad kőművesek» nyomására egy eleve

teljesíthetetlen ultimátumot nyújtott be Szerbiának. És bár Szerbia beleegyezett egy sor követelés teljesítésébe, Ausztria-Magyarország «államférfiai» mégis hadat üzentek neki. És beindult a gépezet! Németország hadat üzent Oroszországnak, majd Franciaországnak. Nagy-Britannia hadat üzent Németországnak. Ki melyik ország szövetségese, az annak segít, azon az oldalon vesz részt a háborúban. Pedig annak idején ezeknek a «szövetségi szerződéseknek» az aláírását éppen azok kezdeményezték védenceiken keresztül, akik közvetlenül a háborús tervek kidolgozásával foglalkoztak.

Ebbe a háborúba harmincnyolc országot rángattak bele, amelyek többségében a lakosság jelentősen megszenvedte, a gazdaság összeomlott. Gyakorlatilag három birodalmat döntöttek romba: az Oroszt, a Németet és az Osztrák-Magyart. Ráadásul, ezeknek a birodalmaknak a maradványain jött létre ugyanaz a régi, rongyosra elhasznált kormányforma — a «köztársaság», amelyet az Arkhónok a hatalomváltás időszakában alkalmaztak már az Ókori Róma ideje óta. A latin «res publica» szó szó szerinti fordításban «közügyet» jelent. Bár, a tényleges történelmet nézve, helyesebb lenne ezt «Arkhónok ügyének» nevezni. A köztársaságról hangosan hirdetik, hogy ez egy olyan kormányforma, amelynél az államfőt a lakosság választja. Valójában, ezt a vezetőt egy bizonyos testület választja meg, amely sajnos gyakran az Arkhónok érdekeit képviseli. És nem is csodálkozom, hogy a modern államok többsége napjainkban köztársaság.

— Te jó ég! Hiszen mi is a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége vagyunk — csapott a homlokára Zsenya, akit megvilágosított ez a gondolat. És azonnal kibökte: — De én akkor is hazafi vagyok! Én szeretem a Szovjetuniót! Ha mégoly amilyen is, de az enyém, az otthonom!

— Én is szeretem — mondta nehéz sóhajjal a Szenszei. — Csak a saját földje iránti szeretetről senki sem kérdezi a népet, amikor egyes destruktív egyének az Arkhónok megbízásából önkényeskednek az országában, és pofátlanul rákényszerítik az Arkhónok ideológiáját. Bár a szláv földekkel kapcsolatban, bárhogy is nevezzék őket, a szlávok azokon akkor is szlávok maradnak. Ez örök túske az Arkhónok körmében. A szláv nép annyira kiszámíthatatlan az Arkhónok zvargatott logikája számára... Nos, például, volt az Orosz Birodalom. Amíg Oroszország ott szépen lassan vágott magának «ablakot Európára», keveseket érdekelt. De amikor a jelentős gazdasági növekedésnek köszönhetően kitárta vendégszerető ajtaját a világra, na, akkor az Arkhónok nem tréfából mozdultak meg. Nem elég, hogy az Arkhónok képviselőit gyakorlatilag eltávolították az ország irányításából, nagyrészt Pjotr Arkagyjevics Sztolipinnek köszönhetően, de Oroszország nemzetközi szinten is befolyásos orszaggá kezdett válni, ami komoly veszélyt jelentett az Arkhónok birodalmára. És itt nem is a pénzről van szó. A szláv mentalitás — ez számukra a legszörnyűbb. Tréfa-e, ha a szláv lélek nagylelkűsége megérinti más népek elméjét, igazán felébreszti a lelküket, amelyet az Arkhónok édes meséi és ígéretei altattak el? Hiszen az Arkhónok világa az önzésre és az Állati eredetre épül. Pénzzel tartják kezükben az egész világot. Kiderül, hogy omladozni kezd az Arkhónok által létrehozott Ego-birodalom, ahol az ember fő istene a pénz! Vagyis, omladozni kezd az ő személyes hatalmuk is azok felett az országok és népek felett, amelyek nem szavakban, hanem tettekben fordulnak szellemi forrásaik felé. Ez akkor mi, megismétlődik Imhotep története, csak most korántsem egy ország méreteiben? Az Arkhónok számára az ilyen helyzet rosszabb a halálnál!

És íme, hogy megakadályozzák ezt a számukra globális katasztrófát, komolyan hozzáláttak az Orosz

Birodalom megsemmisítéséhez. Nemcsak belerángatták az országot a háborúba, hanem megfinanszírozták a mesterségesen létrehozott válság megszervezését az államon belül, kirobbantották a polgárháborút. Megfinanszírozták a Februári polgári forradalmat, és hatalomra juttatták az úgynevezett Ideiglenes Kormányt, amelyben mind a tizenegy miniszter szabadkőműves volt. Már nem is beszélek a kabinet élére állított Kerenszkijről — született Aron Kirbis, egy zsidó nő fia, 32. fokozatú szabadkőműves a «kados lovagja» szabadkőműves zsidó címmel. Amikor ezt a «demagógot» a hatalom legfelsőbb csúcsaiba tolták, gyakorlatilag fél év alatt megsemmisítette az orosz hadsereget, szétverte az államhatalmat, a bíróságot és a rendőrséget, a gazdaságot, elértéktelenítette az orosz pénzt. Jobb eredményt az Arkhónok számára, egy nagy birodalom romba döntését ilyen rövid idő alatt, kitalálni sem lehetett volna.

És mit tettek a Német és az Osztrák-Magyar birodalmakkal? Az Arkhónok emberei már a háború előtt behálózták ezeknek az államoknak a kormányait befolyásos «tanácsadóikkal», kialakítottak egy bizonyos «embereikből» álló csoportot, amely később a német-osztrák katonai blokk magjává vált. Az ő segítségükkel kirobbantottak egy globális háborút, a végletekig kimerítették ezeket az államokat. Ausztria-Magyarországot egyenesen romba döntötték, földjein apró, gyenge államokat hozva létre. Németországgal pedig a háború végén egy eleve teljesíthetetlen, az ország számára rabszolgasorsot jelentő szerződést kötöttek, amelyet az «1919-es Versaille-i békeszerződés» néven ismertek, és amely vagy teljes betartása esetén Németország mint állam összeomlásához vezetett volna, vagy — egy új világháborúhoz, amire az Arkhónok számítottak is. Aztán az Arkhónok emberei technikásan eltakarították tevékenységük minden nyomát Németországban, megszervezve ott az 1918-as

Novemberi forradalmat. A népnek úgy tálalták, hogy ez a forradalom állítólag megdöntötte a monarchiát és létrehozta az úgynevezett Weimari Köztársaságot, amelyben később, vegyének észre, 14 éves fennállása alatt 21-szer cserélődött a miniszteri kabinet. Mellesleg, a Weimari alkotmány alapjául az amerikai alkotmány mintái szolgáltak.

Már hallgatok arról a súlyos gazdasági válságról, amelyet az Első Világháború szült. Ez az Arkhónok által rákényszerített mézszárlás a háborúban részt vevő országok szinte mindegyikének államadosságát csillagászati mértékben növelte. Még Anglia is adósságokba verte magát. Honnan vették azután a hiteleket a romba döntött gazdaság helyreállítására és a nemzetközi bankároknak az állam külső adósságának kifizetésére? Ugyanazoktól a nemzetközi bankároktól, azoktól, akik lényegében kezdeményezték ezt az egész «hadi színházat», tágitották «adósságcsapdáikat» és a bábkormányok adóin keresztül az utolsó szálig kifosztották ezen országok átlagpolgárait.

És melyik ország maradt globális nyertesként ebből a háborúból? Az USA. Ennek az országnak a gazdasága az Első Világháború éveitől kezdve alattomosan nőtt az «Antant» országok katonai megrendeléseinek köszönhetően. Kihasználva, hogy Európában háború folyt, és a vezető európai cégek kénytelenek voltak részben visszafogni tevékenységüket, az Arkhónok pórázán úszó amerikai «üzleti cápák», elkezdtek elfoglalni az új értékesítési piacokat a földgolyó gyakorlatilag összes fő régiójában. Természetesen, a háború utáni «trófeákból» is, nem keveset hasítottak ki. Éppen e háború alatt az USA adósból nagy világméretű hitelezővé vált, New York pedig egyenesen elfoglalta a kapitalista világ fő hitelezőjének a trónját.

— Igen... ezt aztán jól kitervelték — rázta a fejét Vologya. — Felháborító, egy maroknyi kufár az egész

emberiséghez képest, és mennyi nép pusztult el miattuk.

A Szenszei egyetértett vele, és folytatta:

— Nos, éppen e háború után hozták létre az Arkhónok emberei az úgynevezett «Népszövetséget», amelynek alapján később az ENSZ-t is megalapították.

— És a «szövetség» szó véletlenül nem a «légió» szóból ered? — érdeklődött mosolyogva Viktor.

— A francia «ligue» szó — a latin «ligo» szó kicsinyítő képzős alakja, ami azt jelenti: «összekötni». Bár az az ember, aki a «Szabad kőművesek» körében közvetlenül foglalkozott e szervezet megalakításának kérdéseivel a háború utáni időszak stratégiai tervezésének kontextusában, ezt a nevet találta ki, inkább zenei preferenciáitól vezérelve. A helyzet az, hogy a liga — egy zenei jel, egyfajta ív a hangjegyek felett. Azt jelenti, hogy ezen a helyen kötve, megszakítás nélkül kell játszani. Vagy ahogy a zenészek mondják — legato.

Nyikolaj Andrejevics csodálkozva nézett a Szenszei-re.

— Szóval, ez mit jelent, ha a Népszövetséget közvetlenül az Első Világháború után hozták létre...

— Teljesen pontos — előzte meg gondolatmenetét a Szenszei. — A rákövetkező események elszakíthatatlan következményeként jött létre. Két évvel ezen szervezet megalakulásának hivatalos dátuma előtt az alapvető rendelkezéseit már felolvasták a «Szabad kőművesek» kibővített gyűlésén Párizsban. A Népszövetség létrehozását a világközvélemény számára az államok szükséges nemzetközi tömörüléseként tálalták a béke és biztonság szavatolása érdekében. Valójában, e szervezet égisze alatt egy olyan világrendet szentesítettek, amely megfelelt az Arkhónok érdekeinek. A Népszövetségnek eredetileg 32 állam volt a tagja (amelyek közül sokan lényegében kénytelenek voltak belépni), amelyek aláírták a Versaille-i békeszerződést. Valamint 13 meghívott semleges állam. E szervezet székhelye

Svájcban, Genfben volt. Mellesleg, Svájcot az Arkhónok az egyik tanyájukként rendezték be maguknak, tőkájük megőrzésére, «korlátlan semlegesség» országává nyilvánítva azt. A két világháború alatt egyetlen lövedék sem hullott Svájc területére. És ez annak ellenére, hogy földrajzilag, Közép-Európában elfoglalt helye alapján, a hadi cselekmények kellős közepén volt. Éppen Svájcban telepedtek le már a harmincas években gyakorlatilag az összes ország titkosszolgálatainak rezidensei, amelyek a következő, az Arkhónok által rendezett háborúra készültek.

A Népszövetség alapokmánya szerint minden nemzetközi konfliktust békés úton, a Népszövetség Tanácsának közvetítésével vagy választott bíróság útján kellett rendezni. Aki pedig megsérti a békét, az szankciók alá esik. Mindez azonban csak színlelés és más volt, hogy az Arkhónoknak kényelmesebb legyen ellenőrizni a helyzetet és megvalósítani terveiket. A harmincas évek végén, amikor a «Szabad kőművesek» kifomálták az Arkhónok számára az új «sakkfigurát» a politika világtábláján Adolf Hitler néven, Németország elkezdett aktívan készülni az új háborúra, fűnek-fának megsértve a Versaille-i szerződésben rá rótt korlátozásokat. A Népszövetség vezetői úgy tettek, mintha semmit sem vennének észre, és passzív álláspontot foglaltak el. Ez a «békés» szervezet a kisujját sem mozdította, hogy megakadályozza a Második Világháborút, amelynek előkészítéséről már gyakorlatilag Európa összes állama tudott.

— Mi van, a Második Világháborút is az Arkhónok tervezték meg? — csodálkozott Szlávik.

— Igen. Csak ezúttal sokkal nagyszabásúbbá tették befolyásuk kiterjesztése és a haszon növelése érdekében. Belerángattak már hetvenkét államot, a hadi cselekményeket pedig negyven állam területére tervezték be, ami ezen országok elkerülhetetlen háború utáni függőségét jelentette a nemzetközi hitelezőktől,

akiknek a személyében az Arkhónok képviselői léptek fel.

Nos, mivel a Népszövetség diszkreditálta magát a világközvélemény szemében, az Arkhónok mint mindig, újra lecserélték cégük régi cégtábláját egy újra, meg-hagyva ugyanazt a lényegét. Mindenki más számára pedig a Második Világháború után megtörtént a Népszövetség hivatalos feloszlatása Svájcban, és a hivatalos megalakulása a világ egy teljesen más részén – az USA államban, San Francisco városában – a nemzetközi Egyesült Nemzetek Szervezetének, amelyet a béke, a biztonság fenntartására és megerősítésére, a nemzetközi együttműködés fejlesztésére hoztak létre.

– Hát persze, ugyanaz, csak olvassátok visszafelé – nevetett fel Zsenya.

– Mellesleg, az ENSZ székhelyét New Yorkban helyezték el egy olyan területen, amelyet Rockefeller különített el és ajándékozott erre a célra. Az ENSZ hivatalos megalapításakor csak az egyik amerikai delegáció összetételében 47 CFR-tag volt...

Zsenya még jobban felnevetett az idősebb srácokkal együtt, és gúnyosan odadobott egy jelszót:

– Aha, «Világ Szabad kőművesei – egyesüljetek!»

– Pontosabb lenne azt mondani, hogy «minden ország egyesüljön az Arkhónok alatt» – hirdetett tréfásan egy másik változatot a Szenszei. – Ott mit ért meg egyedül az ENSZ Alapokmányának preambulum, amelyet a «Szabad kőművesek» költöttek!

– Preambulum? Az meg mi? – kérdezte Szlávik.

– Nos, ez egy olyan előszó, egyfajta bevezető része valamilyen fontos nemzetközi szerződésnek, okmány-nak. Tartalmazza az utalásokat azokra a körülményekre, amelyek a megfelelő dokumentum kiadására okot adtak, az indítékaira és céljaira.

– Igen, érdekes lenne megtudni, mit írtak ebben a preambulumban – jegyezte meg mintegy mellékesen Nyikolaj Andrejevics.

Amire a Szenszei vidáman bólintott a fejével, és azt mondta: «Hát tessék!» És meglepetésünkre, kicsit elgondolkodva, mintha valamit felidézne, a következő információt adta ki:

— Az ENSZ alapokmányának preambuluma, amelyet 1945-ben hirdettek ki, így hangzik:

«Mi, az Egyesült Nemzetek népei, attól az elhatározástól vezettetve, hogy

megmentsük a jövő nemzedékeit a háború borzalmaitól, amelyek életünk folyamán kétszer zúdítottak kimondhatatlan szenvedést az emberiségre, és hogy

újra hitet tegyünk az alapvető emberi jogok, az emberi személyiség méltósága és értéke, a férfiak és nők, valamint a kis és nagy nemzetek egyenjogúsága mellett, és hogy

megteremtsük azokat a feltételeket, amelyek között az igazságosság és a szerződésekből, valamint a nemzetközi jog egyéb forrásaiból eredő kötelezettségek iránti tisztelet fenntartható, és hogy

előmozdítsuk a szociális haladást és a jobb életfeltételeket nagyobb szabadság mellett,

és ezekre a célokra, hogy

tűrelmet gyakoroljunk, és békében éljünk egymással, mint jó szomszédok, és hogy egyesítsük erőinket a nemzetközi béke és biztonság fenntartására, és hogy elvekké tegyünk és módszereket állapítsunk meg arra nézve, hogy fegyveres erőt ne alkalmazzanak, hacsak nem a közérdeknek megfelelően, és hogy

nemzetközi gépezetet vegyünk igénybe minden nép gazdasági és szociális haladásának előmozdítására,

elhatároztuk, hogy erőfeszítéseinket e célok elérésére egyesítjük.

Ennek megfelelően, illetékes kormányaink, San Francisco városában összegyűlt képviselőik útján, akik bemutatták jó és kellő alakban talált meghatalmazásaikat, **elfogadták** az Egyesült Nemzeteknek ezt

az Alapokmányát, és ezennel megalapítják az Egyesült Nemzetek elnevezésű nemzetközi szervezetet.»

És amikor a Szenszei elhallgatott, a srácok szabad folyást engedtek érzelmeiknek.

— Ez aztán nem semmi! — mondta gúnyosan Sztász. — Ez azt jelenti, ahogy Viktor mondta, nem más, mint «magunk vetünk, magunk aratunk, magunk dalolgatunk».

— Igen, szép dolgok... — rázta a fejét Nyikolaj Andrejevics, és elgondolkodva megismételte: — «...elfogadták az Egyesült Nemzeteknek ezt az Alapokmányát...» De hova is mehettek volna? Fogadni mernék, hogy a háború után az Arkhónok olyan körülmények közé kényszerítették ezeket az országokat, hogy csak próbálták volna visszautasítani az «oly hízelt ajánlatot».

— Volt benne része — bólintott a Szenszei. — Kezdetben az ENSZ-be mindössze ötvenegy országot vontak be, ahol csupán tizenhárom volt vezető ország, a többi — «fejlődő ország». Ma az ENSZ-be tartozó országok, természetesen, sokkal többen vannak... Kifelé az Arkhónok az ENSZ-ből egyfajta «jó zsaru barátot» csináltak mindenki számára, aki segítségre siet, és szükség esetén segít, ha valakinek erre különösen szüksége lesz. De azokban a kérdésekben, amelyek közvetlenül érintik az Arkhónok érdekeit, ez a «jó bácsi» legfeljebb határozott tiltakozását fejezi ki, és ezzel az ügy véget ér... Hogy a világot ellenőrzésük hálójába kerítsék, az Arkhónok megpróbáltak e szervezet megújult struktúrájában még néhány «Tanácsot» létrehozni, amelyek felölelik a nemzetközi gazdaság, biztonság és szociális szféra területeit.

— «Tanácsot»? Megint talán a «13-ak Tanácsa» sorozatból! — mosolyodott el Zsenya.

Sztász, aki figyelmesen hallgatta a Szenszeit, enyhén meglökte Zsenyát a vállával.

— Ne szakítsd félbe a kommentárjaidal.

Zsenya elcsendesedett, a Szenszei pedig folytatta tovább:

— Létrehozták a Nemzetközi Bírószágot, az ENSZ Közgyűlését, a Titkárságot. Még az ENSZ emblémájába is belegyömösölték szám szimbolikájukat: a földgömbön 33 mezőt hoztak létre, a földgömb körül jobbról és balról — 13 kalászt. Nos, szóval, minden mint mindig. Igen, a fő «Tanácsok» mellett ez a szervezet most még rengeteg speciális szolgálatot is irányít. Például, a Nemzetközi Távközlési Egyesületet, az Egészségügyi Világszervezetet, az UNESCO-t, a Világbankot, a Nemzetközi Valutaalapot.

— Hát igen — mondta tanácstalanul Nyikolaj Andrejevics. — Ez mit jelent, hogy most az államok képviselői az ENSZ-hez fordulnak, mint Döntőbírószághoz, azzal a kéréssel, hogy oldják meg problémáikat és vessenek véget a háborúknak, de lényegében rajtuk keresztül az Arkhónokhoz fordulnak, azokhoz, akik kirobbantják ezeket a háborúkat és globális konfliktusokat szítanak?!

— Tényleg hagymahéj-elv! — nem bírta ki Zsenya. — Világállam a világ államaiban!

— Ide figyelj, sügő, már elegendő van a kommentárjaidból — mondta tréfásan figyelmeztetően Sztász, a barátjához fordulva.

A Szenszei pedig, nem figyelve a srácok közbeszólásaira, folytatta:

— Az ENSZ nem az egyetlen szervezet, amely az Arkhónoké. Ha jól utánajárunk, láthatjuk, hogy a ma létező nagy nemzetközi szervezetek több mint felének valódi gazdái az Arkhónok.

— És minek az Arkhónoknak ennyi minden? — vonta meg a vállát értetlenül Szlávik.

— A világ befolyásolására és hatalmuk kiterjesztésére. Ehhez minden eszközt felhasználnak, semmitől sem riadva vissza, kezdve az emberek ideológiai megmunkálásától a pénzbeli nyomásgyakorlásig.

— Pénzbeli?

— Igen. Nézzetek körül, hogyan nőnek folyamatosan az árak mindenre: az ingatlanokra, árukra, ugyanazokra az élelmiszerekre, hogyan nő az infláció. Hogyan találják ezt a sajtóban «elemi, kiszámíthatatlan folyamatként», az árak növekedését «a világgiacon» való áremelkedéssel igazolva. De vajon ennyire «kiszámíthatatlan» ez a folyamat? Talán ebben az évben a föld nem ugyanazokat a zöldségeket és gyümölcsöket termelte, mint tavaly? Talán javult az áruk minősége? És egyáltalán, ki diktálja az áremelkedést az egész világon? A világbankárok, akik az Arkhónoknak engedelmeskednek. És mindezt mesterségesen csinálják! Miért? Azért, hogy az embert anyagi függőségbe kergessék. Azért, hogy gondolatai le legyenek foglalva a jövedelme növelésével kapcsolatos állandó gondoskodással, hogy ő és családja valahogy túléljen ebben a világban. Példáért nem kell messzire menni. Figyeljétek meg az ismerőseiteket, találkozáskor mivel végződik velük a beszélgetés? Rendszerint, az áremelkedés megvitatásával, panaszokkal az örökös pénzhiányra és az ezzel kapcsolatos problémákra. Íme a válasz, hogyan vetik rabszolgasorba az Arkhónok az embert az anyagival.

Úgyhogy az összes, első pillantásra jóra való arkhóni szervezet álcája mögött, amelyek befolyást gyakorolnak a társadalmi folyamatokra, valójában Ahriman ideológiájának terjesztése folyik, amely az embert az anyagi agresszió, az Állati eredet útjának választása felé hajlítja, globális méretekben pedig az egész emberi civilizációt mint egészet az anyagi szakadékba rángatja. Hogy ez mivel végződhet az emberiség számára, azt már tudjátok.

— Hát akkor mit tegyünk?! — mondta pánikszerű hangon Szlávik.

— Minden idők és népek örök kérdése — jegyezte meg Viktor.

A Szenszei pedig nyugodtan és világosan válaszolt:

— Minden maguknak az embereknek a kezében van, mindenki személyes választásán múlik.

— Érdekes, és vajon legalább valaki ebben a világban szembeszáll az Arkhónokkal? — érdeklődött Sztász.

— Kétségtelenül. Különben az emberiség történelme már rég véget ért volna.

— És pontosan ki száll szembe?

— Különböző emberek: vannak ők a nagypolitikában is, vannak az egyszerű nép között is. Vannak olyanok is, akik felismervén, hogy az Arkhónok «bábjai» lettek, próbálnak kiszabadulni a hatalmuk alól.

— És mit kell tenni, hogy segítsünk ezeknek az embereknek?

— Elsősorban magadnak kell Embernek lenned, és nem engedni az Állati éned provokációinak, amely az Arkhónok ideológiájának fő hajtóereje...

* * *

A beszélgetésben beállt egy kis szünet, ami után Vologya érdeklődött a Szenszei-től:

— És mit mondtál ott Hitlerrel kapcsolatban? Őt a «Szabad köművesek» «gyúrták ki»?

— Igen.

— Ezt most hallom először. Azt hittem, hogy ő egyszerűen csak mint karizmatikus politikus a csapatával együtt tudott hatalomra kerülni.

— Én is, — értett egyet vele Viktor. — És hogy volt ott valójában?

— Hát, ez egy egész történet, — jegyezte meg vonakodva a Szenszei.

— Szenszei, világosíts fel minket, — kérte mosolyogva Vologya, kifejezve az általános véleményt. — Biztosan tudom, hogy amit mondasz, azt egyetlen könyvben sem találom meg.

— Nos, ha nagyon igyekszik az ember, mindent meg lehet találni, csak akarat kell hozzá és az, hogy a helyén legyen az esze, — válaszolta neki félig tréfásan a Szenszei, de mégis engedett a srácok kérésének, és elmesélte a következőket. — Hitler, ő sem volt mindig Hitler. Úgy született, mint mindenki más, «tisztá tudatlappal». Belső erejét tekintve igen tehetséges ember volt, aki arról álmodozott, hogy pap lesz. Általában véve meg kell jegyezni, hogy nagyon sok ember születik tehetségesnek. Csak éppen bekerülve a lét apró-cseprő gondjainak rendszerébe, rendszerint nem bontakoznak ki teljes értékűen... Szóval, Adolf élete egy bizonyos pillanatában az Arkhónok ideológiája mellett döntött, és minden tekintetben vesztett az Állati eredetével szemben. Pedig használhatta volna belső erejét a jóra, és valóban szent emberré válhatott volna a szellemi világban.

— Hitler szent?! — csodálkozott Andrej. — Még a fejemben sem fér össze egy ilyen mondat.

— A véleményed csupán az ő választásának következményét tükrözi, — jegyezte meg a Szenszei, majd folytatta tovább: — Hitler szüleivel kapcsolatban meg szeretném jegyezni, hogy apja, Alois, kezdetben anyja vezetéknevét viselte — Schicklgruber. De mivel később nagybátyja, Johann Hitler családjában nevelkedett, megváltoztatta azt Hitlerre. Idővel Alois osztrák vámtisztviselőként helyezkedett el. Utolsó felesége, Klara Pölzl, 23 évvel volt fiatalabb a férjénél. Családjaik közeli rokonságban álltak. Adolf 1889-ben született, egy kis osztrák városkában, Braunau-ban, az osztrák-német határon. Testvérei még kora gyermekkorukban meghaltak. Csak ő és húga, Paula éltek meg a felnőttkort. A családban az apa despotizmusa uralkodott, aki sokat ivott és gyakran verte a gyerekeket, ami, természetesen, rányomta bélyegét a pszichéjükre.

— Igen, — bólintott Nyikolaj Andrejevics, — az emberek gyakran bele sem gondolnak, milyen szörnyű

következményeket alapoznak meg a jövőre nézve az esztelen, egoista viselkedésükkel a családban.

A Szenszei egyetértett vele, és folytatta:

— Ezért a fiú zárkózottá, emberkerülővé nőtt. Éles hangulatváltozások voltak jellemzők rá — az erős izgatottságtól a mély depresszióig. Amikor a fiú nyolcéves lett, anyja, mint vallásos katolikus, az osztrák Lambach városába küldte az ifjú Adolfot, a bencés kolostor plébániai iskolájába, remélve, hogy pap lesz belőle. Az a kolostor pedig egyáltalán nem bizonyult egyszerű helynek. És korántsem véletlenül volt a kolostor épülete horogkereszttel díszítve, beleértve az oltárt és a bejárati kaput is. Arany horogkereszt volt az apát címerében is, aki Theodor Hagen volt. Ezen katolikus kolostor leple alatt egy egész titkos rend rejtőzött, amely lényegében a Kelet ezoterikus tudásának álcája alatt a «Szabad kőművesek» okkult gyakorlatait folytatta, felhasználva erő-szertartásaikat.

Egy évvel Adolf kolostorba érkezése után meghal Theodor Hagen, a kolostor apátja. Halála után odaérkezett egy ciszterci szerzetes, Josef Lanz, aki magától a Vatikántól származó «megbízóleveleket» mutatott be a kolostor vezetésének. Feltétel nélkül rendelkezésére bocsátottak néhány különösen védett anyagot a kolostor könyvtárából. Ezek tartalmaztak egy sor ősi kéziratot, amelyeket Hagen annak idején a Közel-Keletről hozott, teljesítve rendje vezetőinek megbízását.

Josef Lanz, áttanulmányozva ezeket a titkos dokumentumokat, megdöbben nemcsak a feltáruló információkon, hanem az okkult technikák gyakorlati tudásán is, amelyek bizonyos erőket ébresztettek fel és bizonyos lehetőségeket adtak. De ahhoz, hogy ezeket alkalmazni tudják, szükség volt egy belső körre. És ebben a problémában segítettek neki. Lanz «kiválasztottai» közé került az ifjú Adolf is, aki gyermeki hiszékenységgel és naivitással csodálta az egyházi ünnepek pompáját és a kolostorban végzett szertar-

tások misztikus titokzatosságát. Úgyhogy, ő nemcsak dalocskákat énekelt a gyermekkorában és segédkezett a mise alatt...

A fiú kezdett a szemük láttára megváltozni. Egy spontán erő-feltárlás ment végbe nála. Ezt Adolf anyja nem tehette meg, hogy ne vegye észre. És mivel Adolf szerette az anyját, el is mesélte neki azt, amiről előjárói követelésére megesküdött, hogy senkinek sem mondja el. Az anyja elszörnyedt a hallottaktól: valójában mire «tanították» szeretett fiát. Megtudva, mi folyt abban a kolostorban, nemcsak hogy kivette onnan a fiát, de a család az apa döntése alapján, aki szintén félt a nyilvánosságtól, sürgősen lakóhelyet változtatott. Bár később a hivatalos verzióban az fog állni, hogy a fiút kizárták a kolostor iskolájából, mert állítólag rajtakapták, amint dohányzik a kolostor kertjében... De bármennyire is igyekeztek a szülők, már késő volt. Mivel ezen erő spontán felébredése nemcsak pozitív változásokhoz vezetett a fiúban (elkezdett jeleskedni a tanulásban, különösen azokban a tárgyakban, amelyek tetszettek neki, nyilvánvaló vezetői tulajdonságok jelentek meg nála), hanem negatív megnyilvánulásokhoz is, tulajdonképpen, amelyek miatt szülei korán elmentek az életből.

— Tehát, mindez öntudatlan szinten zajlott nála? — érdeklődött Nyikolaj Andrejevics.

— Teljesen pontos. Később Hitler, már mint ifjú, maga vette fel a kapcsolatot ezekkel az emberekkel, otthagyva miattuk az iskolát, és gyakorlatilag befejezetlen iskolai végzettséggel maradván. Meg kell jegyezni, hogy kezdve attól az évtől, amikor Adolf családja olyan gyorsan elhagyta azokat a helyeket, elég sok esemény történt, amelyek egy sor más eseményt vontak maguk után. Josef Lanz elment a kolostorból, megváltoztatva nevét Lanz von Liebenfels-re. Bizonyos érdekelt személyek, a «Szabad köművesek» képviselőinek támogatásával, akiktől a szájak többek között a Vatikánba is

vezetnek, létrehozta 1900-ban az «Új Templom Rendje» (vagy «Új Templomos Rend») titkos «szellemi» társaságot, székhelyét Bécsben helyezve el. Később, kiadta a híres «Ostara» folyóiratot, amelyet a tavaszi fény germán istennőjéről, a május hónapról neveztek el. Írt néhány könyvet. A fő témák, amelyeket Lanz érintett: Hyperborea, Agartha, Shambhala, Asgard, a legendás ősi főváros — Thule.

Az «Új Templom Rendje» az egyik központja lett az okkult áramlatnak, amelyet «wienaj»-nak neveztek, ami ónémetből fordítva «beavatást» jelent. De nemcsak ez a társaság virágzott azokban az években. A «Szabad kőművesek» ugyanazon szponzor-gyökereiből sarjadt ki rengeteg más rend és titkos társaság is. Például, az ugyanide a divatos okkult áramlatba, a «wienaj»-ba tartozó — Guido von List rendje — az osztrák költőé és okkultistáé, a rúnamágia iskolájának megalapítójaé. Kidolgozott egy egész elméletet az armanizmusról, amely véleménye szerint, az ősi germán vallás ezoterikus részét és titkos tudását képviselte. Ezek egy olyan ember sajátos következtetései voltak, akire annak idején nagy benyomást tettek az indiai okkultizmusról szóló kiadványok, Blavatskaja, Nietzsche munkái, és persze a germán népek ősi mitológiája.

Így vagy úgy, de a «Szabad kőműveseknek» előnyös volt az ilyen nacionalista hangulatok terjedése a lakosság körében. Ilyen szervezeteket igyekeztek nyitni különböző városokban. Ugyanabban a Münchenben 1918-ban megjelent még egy fióktelep a páholyuktól — a «Thule Társaság», Rudolf von Sebottendorf báró vezetése alatt, amelynek hivatalos célja mindenki számára elég ártatlanul hangozott — az ősi germán kultúra tanulmányozása.

Mivel a Szenszei tartott egy kis szünetet, Viktor megszólalt:

— Valahogy a fejemben nem teljesen fér össze a Vatikán, amely érdeklődött Shambhala iránt.

— A «Szabad köművesek» mindig titokban vadásztak bármilyen információra, ami Shambhalára vonatkozott, — válaszolta a Szenszei.

— Nahát, — Hát ez meg mi, micsoda fellendülés volt ezeknek a társaságoknak azokban az években — jegyezte meg Nyikolaj Andrejevics.

— Ugyan már, doktor, az érdeklődés az ilyen tudás iránt és a kísérletek különböző ilyen jellegű társaságok létrehozására sohasem szűntek meg. Ezzel tele van a világ ma is. Egyszerűen a háborúval kapcsolatban a legtöbb ember számára kicsit megvilágosodott a jelentős információk alapján egy kis időszak, ami ezt a témát érinti. Shambhala témája pedig minden időben aktuális volt... Igen, szóval Hitlerrel kapcsolatban. Adolf szintén el volt ragadtatva mindezen okkult áramlatoktól, olvasott ilyen irodalmat. És korántsem véletlenül választotta ifjúkori tervei megvalósításához Bécs városát. A dolog itt nem a Bécsi Képzőművészeti Akadémiáról szól, ahová próbált bejutni, hanem arról a titkos társaságról, az ő «régis ismerőseiről», amely már arra az időre Bécsben tartózkodott, és amelyet ő szívesen látogatott még akkor is, amikor a körülmények akaratából ebben a városban nyomorúságos, félig éhező léteezést folytatott.

—Nahát! És mi vonzotta őt ott ennyire? — csodálkozott Sztász.

— Elsősorban a gyakorlatok.

Zsenya humorral háborodott fel:

— Akkor ezek a «régis ismerősök» miért nem tudták őt «megetetni, megmelegíteni, kifosztani»?

— Náluk az volt a szokás, hogy mindenki maga oldja meg a problémáit, — jegyezte meg ezzel kapcsolatban a Szenszei. — Az ideológia, amelyet ott propagáltak, nemcsak a misztikummal, a nemzeti okkultizmus prioritásaival, Shambhala, a Grál keresésével volt kapcsolatos, hanem nagyrészt a zsidó főpapokról szóló témával is, akik az egész világot el akarják foglalni az

általuk ellenőrzött marxistákon keresztül. És egy ilyen témát erősen sulykoltak akkor sok titkos és nyilvános Szabad kőműves társaságban. Miért? Először is, népszerű volt a lakosság különböző rétegei körében. Másodszor pedig, a «Szabad kőművesek» egyszerűen felhasználták azt, hogy megvalósítsák az Arkhónok szándékát, és felkészítsék a lakosság tudatát a közelgő világháborúra, hogy az emberek menjenek más területeket meghódítani, menjenek a halálba a «szent eszméért», hogy szabaddá tegyék a világot ezen zsidó papok hatalmától.

— Ez aztán a cirkusz! — mosolyodott el Viktor. — Ez mit jelent, ők felhasználták az emberek Arkhónok iránti gyűlöletét maguknak az Arkhónoknak a javára?

— Igen, az emberekben lévő Állati eredet serkentésén keresztül, — tette hozzá a Szenszei Viktor mondatához. — És amikor elkezdődött az Első Világháború, sok ember magától értetődőnek vette ezt a háborút, köztük Hitler is, aki gyenge egészsége ellenére önkéntesként ment a frontra, ezen eszmék hatása alatt állva. A háború után pedig, és Németország ilyen szégyenteljes veresége, a benne zajló erőszakos forradalom, a Weimari Köztársaság létrehozása után, ezek a hangulatok még inkább felerősödtek. A háborúból visszatért Hitler újra meglátogatta titkos rendbeli «régi barátait», akik Münchenben laktak. Ebben az időben a «Szabad kőműveseknek» szükségük volt arra, hogy a lehető legtöbb emberüket becsempésszék nemcsak Németország állami struktúráiba, hanem a benne lévő különböző politikai pártokba is, azzal a céllal, hogy megteremtsék a feltételeket a Második Világháború kirobbantásához.

Andrej azonnal megkérdezte:

— Tehát, az Arkhónok rögtön a terveiknek megfelelően már készültek a Második Világháborúra?

— Ahogy már mondtam, ők sok évtizedre előre tervezik a cselekedeteiket. Ezért az Arkhónok előrelátták

számításaikban nemcsak az Elsőt és a Másodikat, de sajnos a globálisabbat is — a Harmadik Világháborút...

— A Harmadikat? — kérdezték szinte kórusban az idősebb srácok.

— Igen. Mesélek erről... kicsit később. Szóval, a Második Világháború feltételeinek megteremtéséhez a «Szabad köművesek», az Arkhónok terveit követve, felhasználták összes tartalékukat. Az olyan «neveltjeik» számára, mint Hitler, akik belekerültek ebbe a visszafelé áramló sodrásba, akadt egy különleges munka. Kezdetben Hitlert olyan struktúrákba osztották be, amelyek különböző kis politikai tömörülések, pártok utáni kémkedést végeztek, amelyekből akkoriban nagyon sok elszaporodott Németországban. Gyűjtötte az információkat programjaikról, céljaikról, világnézetükről, egyidejűleg megfigyelve a pártvezetők viselkedési taktikáját, fellépésük módját, a fellépésekhez legsikeresebb témákat.

Ezután, bizonyos idő elteltével, Hitlert beosztották a Német Munkáspártba, amelyet Sebottendorf kezdeményezésére szerveztek, a páholy «testvérei» — Karl Harrer újságírónak és Anton Drexler lakatosnak — igyekezetének köszönhetően. Figyelembe véve Hitler képességeit a politikai agitációban, a belső erővel való tehetségét, a miszticizmus jelentős hatását a tudatára, valamint a titkos rend belső körétől való sokéves függőségét, mindez alkalmassá tette jelöltségét a «führer» (vezér) szerepére, akinek ki kellett robbantania az Arkhónok számára előnyös háborút.

— Az egyik jelöltnek? Miért, voltak más jelöltek is? — érdeklődött Viktor.

— Kétségtelenül. És velük komolyan dolgoztak az Arkhónok emberei... Hitlert megismertették Alfred Rosenberg építésszel és Dietrich Eckart újságíróval, drámaíróval, akik a «Thule Társaság» tagjai voltak. A következő három év folyamán ők foglalkoztak az ő szónoki felkészítésével. Eckart nemcsak a hallgatóság

előtti beszéd készségére drillezte Hitlert, hanem arra is, hogyan fejezze ki helyesen gondolatait papíron. Ezenkívül, folyamatosan pumpálták belé az információkat a rend titkos tanítására és az általános politikai elméletre vonatkozóan, amelyeket nyilvános fellépésekre szántak. Felhasználva bizonyos technikákat és gyakorlatokat, amelyekre Hitlert tanították a Rendben, ő, a fellépések pillanatában őt támogató médiumok különleges csoportjának segítségével, felerősítette az emberekre gyakorolt hatásának személyes erejét.

Hitler gyorsan nőtt mint szónok, népszerűsége tett szert a különböző társadalmi csoportok körében, és tervszerűen növelte hallgatósága számát. Amikor a párt létszáma jelentősen kibővült, végrehajtották az újjászervezését, amelynek során eltávolították a párt régi vezetőit az irányításból. A pénzügyi és szervezési kérdésekben felelős posztokra Hitler a Rend számára «megfelelő» embereket állított. Meghatározták a vezéri elvet (Führerprinzip), és új nevet adtak a pártnak — Német Nemzeti Szocialista Munkáspárt (NSDAP). Egyébként a «náci» szó a nemzeti szocialista szavak sajátos rövidítése. A párt szimbóluma az ősi horogkereszt lett, akárcsak az okkultisták számára ősrégi és igen jelentős «Heil!» üdvözlés a kinyújtott kar gesztusával. Lényegében Hitler számára nem egyszerűen egy pártot formáltak, hanem egy egész rendet a középkori lovagrendek mintájára. Rohamosztagokat hoztak létre: a pártgyűlések és gyűlések biztosítására a «barnaingesek» (SA) osztagait, a Führer személyi védelmére pedig a hozzá hű «gárdát» — a «feketeingesekét» (SS). Szigorú fegyelmet vezettek be. Ténylegesen, Hitler pártja — az NSDAP — állam volt az államban, lemásolva a jelentős állami hivatalokat és a fiókszervezetek, szövetségek rendszerét, amelyek átfogták az ifjúság, az értelmiség, a munkások köreit és így tovább. Volt még saját terrorista szervezetük is. És külön ki akarom emelni, hogy létrehozták a vezérség piramis rendszerét. A párt

elkezdte aktívan hirdetni a rasszizmust, az antiszemitizmust, fellépni a Németország számára gyalázatos Versailles-i békeszerződés és a liberális demokrácia elvei ellen. A cél — a lehető legtöbb «megbántott és megsértett» embert soraikba vonzani, és maximálisan kibővíteni e párt választóbázisát.

Bármely politikus karrierje azonban nem annyira a szónoki művészetén és a szervezőkészségen alapszik, mint inkább a biztos, nagyarányú finanszírozáson. Ma sok történelmi forrásban olvashatjuk, hogy Hitler pártjának első szponzorai gazdag bajor iparosok feleségei voltak. Valójában, ez koránt sincs így. Ezt az információt szándékosan plántálták bele a tömegeknek szánt «történelembe», hogy elrejtse Hitler pártjának és általában a Második Világháborúnak a valódi finanszírozási forrásait.

— Nem, hát hogyan lehet elrejtteni mindenki elől a történelmet? — csodálkozott Andrej.

— Nagyon egyszerűen. 1946-ban a Rockefeller Alapítvány nagy összegű pénzt különített el arra, hogy a világközvélemény számára bemutassanak egyfajta hivatalos verziót a Második Világháborúról, amely elrejtene a valódi adatokat azokról, akik e háborút finanszírozták, és akiknek köszönhetően a náci rezsimet berendezték, és ami a legfontosabb, eltitkolni a nácizmus egész okkult-misztikus hátterét, amely egyértelműen az Arkhónok vezetésére utalt.

— Ez aztán a hír! — döbönt meg Viktor.

— Nézzétek meg figyelmesebben a történelmet, amelyet a tömegeknek tálalnak, kezdve az iskolai tankönyvektől. Rendszerint, az Arkhónoktól származó, szándékosan irányított propaganda céljából, minden bűnt és bajt egyetlen emberre hárítanak, vagy éppen ellenkezőleg, minden jót egyetlen embernek tulajdonítanak, az ő személyes tulajdonságaira korlátozva a további kíváncsiságokat. De valamiért gyakran elhallgatják a lényegét — mi formálta ezen ember meg-

győződését, vagy kitől kapta azokat; ki juttatta ezen embert hatalomra, vagy tette őt közismertté, világhírűvé; és mindenekelőtt, ki finanszírozta az előmenetelét? Mert ezt tudva az ember már könnyen nyomon követheti, ki rángatja ezen «báb» zsinegeit.

— És Hitler is ez a báb volt az Arkhónok számára? — kérdezte hadarva Kosztyik.

— Természetesen... Mondok még többet. Adolf halála után is, a háború után, ha meg is jelentek könyvek, amelyekben olvasható volt ilyen információ, amely e közbáb valódi gazdáira mutatott (mivel ezt nehéz volt teljesen eltitkolni, különösen, amikor ennyi ember volt annak tanúja), akkor ezeket a műveket a «szövetségesek» azonnal felkutatták, megsemmisítették és betiltották.

— Operatívan dolgoztak! — értékelte katonásan Vologya.

— Szóval, ami Hitler pártjának finanszírozását illeti. Honnan kerültek Németországban, amely akkor lényegében fuldoklott a hatalmas összegű háborús jóvátétel fizetésétől (amelyet az Arkhónok róttak ki a német népre a Versailles-i szerződésen keresztül, és amely a német pénzrendszer összeomlását és krónikus inflációt idézett elő), honnan kerültek hatalmas eszközök a náci rezsim megalapozására? Mielőtt válaszolnék erre a kérdésre, szeretném felhívni a figyelmeteket arra, hogyan tekerték le az Arkhónok a kettős jövedelem megszerzésének sémáját a német néptől az Első Világháború után. Először is, éppen az Arkhónokhoz (szervezeteiken keresztül) folyt be végső soron a jóvátételi kifizetésekből származó pénz jelentős része, mint a háborútól szenvedett országok fő hitelezőihez. Másodszor, e pénz kifizetésére arra kényszerítették Németországot, hogy vegyen fel hitelt megint csak a nemzetközi bankároktól. Hogy pedig megkönnyítsék maguknak a német nép ilyen pofátlan kifosztását, ezek a nemzetközi bankárok megalapították Svájcban a «Nemzetközi

Valutakiegyenlítő Bankot», vagy ahogy még nevezték, a «Nemzetközi Fizetések Bankját». Ennek segítségével úgy lehetett bonyolítani a helyreállítási kifizetéseket, hogy a készpénzt az egyik állam, például Németország számlájáról átvezették egy másik állam számlájára, amely szintén rendelkezett számlával ebben a bankban. Természetesen, a nemzetközi bankárok igen szép kamatokat és jutalékokat kerestek... Mindazon nyújtott hitelek leple alatt Németországba, különösen 1924-ig, hatalmas összegű pénzek érkeztek, amelyeket az Arkhónok «üzleti cápái» többek között az amerikai népből is kisajtoltak.

— Amerikából? — kérdezte csodálkozva Viktor.

— Igen. Éppen ezen amerikai tőke bázisán kezdett kiépülni Hitler hadigépezete.

— És miért éppen 1924-ig? — érdeklődött Nyikolaj Andrejevics.

— Mert éppen ez az év lett a kiindulópont, képletesen szólva, annak a «bombának» az óraszerkezete beindításához, amelyet az Arkhónok alkottak a Második Világháború kirobbantására. 1924-re több fő momentumot készítettek elő. Először is, gyakorlatilag kész a jelölt, aki kirobbantja ezt a háborút. És ami a fő, Németországba átutalták a szükséges tőkéket e vezető hatalomra juttatásának totális előmozdítására. Ezenkívül, az országba kezdtek összehúzódní az Arkhónok okkult erői, amelyek később a nácizmus fő magvát alkották. 1924-ben megérkezett néhány ázsiai képviselőjük. Egyébként, az utóbbiakkal kapcsolatban. Már 1926-ban, Karl Haushofer nem hivatalos munkájának köszönhetően, akiről még fogunk beszélni, Németországban, nevezetesen Münchenben és Berlinben, igen különös tibeti és indiai «kolóniák» kezdtek megjelenni és formálódni. Lényegében a fekete mágia titkos rendjének tagjai tartoztak ide, amely egyesítette a «Zöld Sárkány» és a «Sárga Kalaposok» rendjeinek neveltjeit.

Másodszor, ugyanabban az 1924-es évben valósították meg a megtervezett eseményeket nemzetközi szinten. Nagy-Britannia, az USA, Franciaország üzleti körei a Németországgal való gazdasági együttműködés jelentős kibővítése mellett szálltak síkra, aminek köszönhetően végbemegy a német, amerikai és angol tőke összefonódásának folyamata közös vállalatok és banki szervezetek létrehozásán keresztül. Például, vegyük az «I.G. Farbenindustrie» nemzetközi kartellt (az «I.G.» egy rövidítés, amely fordításban «érdekközösséget» jelent), amely ellenőrizte a vegyipart és a gyógyszeripart az egész világon, és természetesen hatalmas politikai és gazdasági erőt képviselt. Központja Németországban volt elhelyezve. A munkában 93 állam vett részt. Ez volt az egyik legnagyobb konszern a világon. Németország számára az «I.G. Farben» állította elő az összes német benzin majdnem felét, a háború éveiben pedig üzemei többek között gázt is gyártottak a gázkamrák számára. Ezen nemzetközi kartell szinte teljes tényleges vezetését «Szabad kőművesek» alkották – nagytőkések, valamint különböző felelős állami posztokat betöltő személyek, többek között az USA-ban is. Az «I.G. Farben» pénzügyi feje, Hermann Schmitz, egyidejűleg tagja volt mind a «Deutsche Bank» igazgatóságának, mind a «Nemzetközi Valutakiegyenlítő Bank» igazgatóságának.

— Hát még így is?! — csodálkozott Viktor.

— Igen, még így is. Itt vannak például, a náci finanszírozásban aktív részt vállaló «Szabad kőművesek» egyik fő összekötő láncszemének nevei... Itt van a német «Reichsbank» elnöke, Hjalmar Horace Greeley Schacht is. Később ő lett a nácik gazdasági minisztere. Szó esvén róla, a Schacht család hosszú évek óta a nemzetközi pénzügyi elithez tartozik. És korántsem véletlenül lett Hjalmar Schacht az amerikai Morgan pénzügyi korporáció fő képviselője Németországban... Ezenkívül, itt van Averell és testvére, Roland Harri-

man — amerikai finanszírozók, akik a «Koponya és Csontok» rend tagjai voltak. E műveleteket az «Union Bank»-on keresztül («Union Banking Corporation», székhelye New Yorkban volt) végezték, amely a német iparos Thyssen és Harriman közös szervezete volt. Mellesleg, e bank nyolc igazgatója közül négyen tartoztak a «Koponya és Csontok» rendbe. Meg egyáltalán meg kell mondani, hogy Roland Harriman finanszírozta mind a szovjeteket, mind a nácikat a «Brown Brothers Harriman & Co» bankon keresztül. Felhívom a figyelmeteket arra, hogy egyik legbizalmasabb munkatársa Prescott Bush volt, aki később az «Union Bank» igazgatója lett...

— Bush?! — mondta döbbenten Nyikolaj Andrejevics. — És ez véletlenül nem a jelenlegi amerikai elnök, George Bush rokona?

— Természetesen, rokon. Ez az apja! Általában véve meg kell jegyezni, hogy ez a Bush-klán egyszerűen a «Szabad kőművesek» aktív munkájának példászerű mutatója. A legaktívabb részt vállalták az Arkhónok titkos terveinek megvalósításában az Első és a Második Világháború idején. Például, Prescott apja — Samuel Prescott Bush — az Első Világháború alatt a Hadiipari Tanács tagja volt, és a hadsereg lőszerellátásáért felelt.

— Lőszerellátásért? — kérdezett vissza Vologya. — Aranybánya beosztás.

— Az Első Világháború után pedig a Gyártók Nemzeti Szövetségének első elnöki posztját töltötte be, és Herbert Hoover amerikai elnök gazdasági tanácsadója volt. És korántsem véletlen, hogy éppen ezekben az években (1929–1933) mesterségesen létrehoztak egy erőteljes gazdasági válságot, amelyet az USA-ban «Nagy Gazdasági Világválságnak» neveztek... Prescott Bush apósa — George Herbert Walker — pedig nagy pénzember volt. Ő szponzorálta egy másik Szabad kőműves képviselő választási kampányát, aki Herbert

Hoover-t váltotta az amerikai elnöki poszton — Franklin Delano Roosevelttét, aki egy földbirtokos és befolyásos, politikai körökben nagy kapcsolatokkal rendelkező üzletember családjából származott... Mind Prescott, mind George Bush aktív tagjai voltak a «Koponya és Csontok» rendnek...

— Koponya és csontok? Igen, igazi kalózkod, — mosolyodott el Sztász.

— Aha, az Arkhón-tengeren, — tette hozzá Zsenya.

— Szóval, a Második Világháború éveiben, amikor az újságírók rábukkantak a tényekre, hogy ki szponzorálta a náciakat, akikkel Amerika hadban állt, bírósági eljárás kezdődött, ahol Harriman és Prescott Bush neve is felbukkant. De hamarosan elsimították ezt az ügyet. Mellesleg, nem Allen Dulles közreműködése nélkül, aki Prescott Bush ügyvédje volt.

— Allen Dulles? — csodálkozott Vologya. — A CIA igazgatója?

— Nos, igazgató kicsit később lett, a háború után. Abban az időben pedig társtulajdonosa volt egy New York-i ügyvédi irodának, amely bátyjáié, John Foster Dullesé volt. Ez az ügyvédi iroda képviselte egy másik nagy náci szponzor — a Rockefeller tulajdonában lévő «Standard Oil» olajtársaság érdekeit. 1942-ben a megfelelő «érdemeiért» Allen Dullest kinevezik az új amerikai Stratégiai Szolgálatok Hivatala európai osztályának vezetőjévé. Új meghatalmazásainak köszönhetően, a «Szabad kőművesek» megbízásából kibővíti kapcsolatait Himmlerrel (aki már a következő évben(!) megkapja a náci Németország belügyminiszteri kinevezését), és felújított titkos együttműködést alakít ki az SS szerveivel. A CIA (amelyet 1947-ben hoztak létre a felosztatott, náciakkal való kapcsolatokban kompromittálódott Stratégiai Szolgálatok Hivatala alapján) igazgatója pedig Allen Dulles már 1953-ban lett.

— Vicc! — mosolyodott el Viktor. — Tényleg igaz: a cégtáblákat cserélik, de a fő játékosok ugyanazok maradnak!

— Igen, Allen Dulles nem akármilyen játékos. De ez nem is meglepő. Hiszen játékosok családjából származott, úgymond, az Arkhónok sakkfiguráinak előzetes előkészületeiből. Allen Dulles nagyapja külügyminiszter volt a 23. amerikai elnök, Benjamin Harrison idején (aki melleleg a 9. amerikai elnök unokája, úgymond, az utolsó elnöké, aki Nagy-Britannia alattvalója volt, és akinek apja egyike volt azoknak, akik aláírták a Függetlenségi Nyilatkozatot). Allen Dulles nagybátyja, Robert Lansing ugyanezt a posztot töltötte be a 28. amerikai elnök, Thomas Woodrow Wilson idején, akinek uralkodása alatt az USA belépett az Első Világháborúba, és aki a Népszövetség létrehozásának egyik kezdeményezője volt. És mit ért Allen Dulles bátyja — John Foster Dulles?

John Foster Dulles, aki befolyásos amerikai állami posztokat töltött be (többek között a külügyminiszeri posztot Eisenhower elnök idején (1953–1961)), szintén a «Szabad köművesek» szervezetének egyik jelentős egyénisége volt. Melleleg, ő volt a «Rockefeller Alapítvány» kuratóriumának elnöke is. Ez az ember nem keveset tett azért, hogy megvalósítsa az Arkhónok terveit a Második Világháborúra vonatkozóan, és különösen a világ háború utáni berendezkedésére és az erőviszonyok elosztására, részt vett az ENSZ létrehozásában (még az ENSZ Alapokmányát is ő szövegezte), a NATO, az ANZUS, valamint a SEATO katonai blokkok létrehozásában Oroszország, pontosabban a Szovjetunió elleni fellépés céljából. Korántsem véletlenül jelent meg híres manifesztuma, «A béke hat oszlopa»...

— Hat? Megint hat! — nevetett fel Zsenya.

— Aha, oszlopa... pontosabban az Arkhónok támasza, — bólintott Sztász.

— Igeeeen, Szenszei, — nyújtotta el Nyikolaj Andrejevics, — elbeszéléseid minden percével egyre jobban és jobban lenyűgözől.

— Én?! — mosolyodott el a Szenszei. — Én csupán az igazat mondom, elmesélve a történelmet olyannak, amilyen.

— Hát igen, — mondta Vologya. — Az igazság mindig lenyűgöző... Pontosan, semmi sem változott ebben a világban.

— Sajnos... — tette hozzá a Szenszei. — Igen, térjünk vissza az 1924-es évhez... Szóval, az Arkhónok által megtervezett 1924-es események nem csupán bizonyos európai országokban történt politikai sakkhúzásokat érintették, hanem még a Szovjetunió kormánya politikai irányvonalának korrigálását is.

— Hogyhogy a politikai irányvonal korrekcióját? — nem értette Sztász. — Jól hallottam, a Szovjetunióban?

— Igen. A helyzet az, hogy a második oroszországi forradalmat (a Nagy Októberi Szocialista Forradalomra gondolok), amelyet Lenin csapata hajtott végre, miután Kerenszkij szétverte az Orosz Birodalmat, szintén az Arkhónok finanszírozták. Ráadásul, felhívom a figyelmeteket arra, hogyan zajlott maga az Arkhónok ezen játékának folyamata. Amikor Oroszországban elkezdődött a Februári Polgári Forradalom, Lenin és sok harcostársa ebben az időben emigrációban, a «semleges» Svájcban tartózkodott. Számukra ez a «polgári forradalom» váratlan hír volt. De, amikor siettek elutazni Oroszországba, Németországba, Ausztria, Anglia hatóságai mindannyian együtt megtagadták Lenintől és csapatától az átutazási engedélyt országokon keresztül, blokkolva őket Svájcban az ezt a döntést támogató európai országok segítségével. És csak áprilisban adták meg «minden ország» részéről ugyanazt a hirtelen engedélyt Lenin és csapata tranzitutazására az európai államokon keresztül Oroszországba. Ez újfent aláhúzza, hogyan manipulálták az

Arkhónok a játéukban az embereket, és tolták előre őket, mint gyalogokat új pozíciókba a megfelelő időben és a megfelelő órában.

Amikor Lenin hatalomra került, az Arkhónok természetesen körülvették őt embereikkel az ellenőrzés végett. Azonban Lenin korántsem volt egyszerű ember. Megvolt a saját eszmei csapata Feliks Dzerzsinszkij vezetésével, amely tökéletesen értette az Arkhónok egész játékát, céljaikat és feladataikat. Hatalomra kerülve Lenin és csoportja erőteljesen keresni kezdte a kapcsolatot a Shambhalával, hogy megszabaduljon az Arkhónok hatalmától.

— Azt akarod mondani, hogy kettős játékot játszott? — kérdezte Nyikolaj Andrejevics.

— Teljesen pontos. Lenin megpróbálta kivezetni az országot a válságból. És amikor az Arkhónok szándékaival ellentétes nyilvánvaló célok konkrét tetteken keresztül kezdtek megmutatkozni, az Arkhónok elhátározták, hogy eltávolítják őt, és lecserélik bábjukra. Már 1922-től kezdve, Lenin rossz egészségi állapotára hivatkozva, gyakorlatilag eltávolították az ország irányításából, Sztálin jelöltségét tolva előre. És annak ellenére, hogy a régi lenini gárda harcolt ez ellen a «grúz-zsidó maffia» ellen, ahogy tudott, értve, mivel fenyegeti ez az országot, mégis Lenin halála után (1924. január 21.), már négy hónap múlva az RKP tizenharmadik kongresszusán éppen Sztálint választják meg a főtitkári posztra. És ez annak dacára, hogy Lenin írásban meghagyta, semmi esetre se tegyék Sztálint erre a posztra. És mint tény, azok, akik támogatták Sztálint, később maguk fizettek ezért az életükkel.

Lenin halála és Sztálin előre mozditása után gyakorlatilag azonnal egy sor ország, többek között Nagy-Britannia, Franciaország, Olaszország, elismeri a Szovjetuniót, és diplomáciai kapcsolatot létesít vele. Ahogy értitek, mindez szintén nem «hirtelen» történt. Megjegyzem, hogy maga Sztálin nem sokáig örült hatalma

illúziójának, amikor végre megértette, az Arkhónok milyen búrja alá került. De erről kicsit később.

Tehát, térjünk vissza 1924-be Németországba. Erre az évre a «Szabad kőművesek» elérték, hogy Hitler nevét ne csak az ország minden szegletében hallják, hanem külföldön is. Hiszen Hitler pártja Bajorországban, pontosabban Münchenben volt. Ezen a helyen kívül kevesen tudtak róla. Hogy kiküszöböljék ezt a hiányosságot, és bábjukat, Hitlert mindenütt ismertté tegyék, 1923. november 8-án kirobbantották a történelemben ma, úgymond, «Sörpuccs» néven ismert eseményt.

— «Sörpuccs»? Ezt hogy kell érteni, talán ott mindannyiukat felpuffasztotta a sör? — mondta Zsenya, alig bírva a nevetését.

— Aha, Hitlert meg leginkább! — nevetett fel Sztász.

A Szenszei elmosolyodott a srácokkal együtt.

— A történészek «nevezték el» így, mivel úgy tartják, hogy a «nemzeti forradalom» végrehajtásáról szóló döntést, amelyre Hitler minduntalan felhívást tett «Berlinbe való menetelés» formájában a «zsidó-marxista árulók» megdöntése céljából, az egyik müncheni sörözőben hozták meg, ahol tulajdonképpen a politikai színjáték — a «puccs» — fő cselekménye zajlott.

Vologya elmosolyodott és mély hangon mondta:

— Igen, valójában az ilyen döntések nagy finanszírozás mellett nem születnek csak úgy hasraütésre. A pénz szereti a józan fejeket.

— Ez pontos, — értett egyet vele a Szenszei. — Szóval, az adott esemény utáni napon Hitler látványos tüntetést szervezett, és a többi pártvezetővel együtt az élére állt a nácik oszlopának, amely a városközpont felé vette az irányt. Őket már várta a rendőrkordon, amely tüzet nyitott a tüntetőkre. Hitlert a «támogatói» azonnal elvitték egy speciálisan előkészített kocsiban. A «Sörpuccs» megbukott. Összességében, minden úgy volt lejátszva, mint a kottában. És eredményeképpen —

Hitler nemcsak Németországban lett híres, hanem külföldön is. Magában Németországban az összes német újság írt róla, még a hetilapok is leközlötték a portréját.

Tovább ez a színjáték még érdekesebben fejlődik a nép számára, és különösen a rendezői számára. Figyelembe véve a tömegek pszichológiáját is (mivel az emberek szeretik a «megbántottakat és megsértetteket», akikkel azonosítják magukat), a német nép számára a következő jelenetet játszották le. Hitlert bíróság elé állítják «hazaárulásért». Noha őt kezdettől fogva értesítették a titkos rendből származó «mentorai», hogy a puccs meg fog bukni, és hogy le fogják tartóztatni, és hogy börtönben fog ülni... nem sokáig, ráadásul az ügy hasznára. Természetesen, Hitler úgy viselkedik, ahogy instruálták — teljesen «félelem és gáncs nélkül» a vádlottak padját propagandatribünné változtatja, vádolja a kormányt és esküszik, hogy eljön az a nap, amikor bíróság elé állítja, vagyis gyakorlatilag nyíltan kimondja azt, ami az egyszerű emberekben felgyülemlett. Ehhez jön még a népszerű újságokban megjelenő szükséges cikkek jó megfizetése (a szponzorok által), és Hitler egy csapásra nemzeti hős, «hazafi és a baloldaliakkal szembeni engesztelhetetlen harcos» hírnevére tesz szert.

Adolfot öt év börtönbüntetésre ítélték a landsbergi börtönben. Ezen időtartam helyett, mondhatni, kényelmesen élt ott mindössze néhány hónapig. Sőt, éppen ebben az időszakban a «Szabad köművesek» komolyan hozzáálltak Hitler oktatásához a «tömegek irányításának valódi tudására» és a «befolyásolás titkos okkult tudományaira». A börtön igen alkalmas, félreeső hely volt erre a célra, elzárva a kíváncsi szemektől és fülektől.

— Hitlert nem akárci mellé ültették ebbe a börtönbe, hanem a harmincéves Rudolf Hess társaságába. Éppen ezt az embert rendelték mellé személyi titkárként (ami hivatalosan 1925-től lett), és egyúttal

azért, hogy felügyelje a tetteit. Rudolf Hess viszont Karl Haushofernek — a Müncheni Egyetem tábornok-professzorának — volt a tanítványa. Ez a «professzor» rendszeresen látogatni kezdte Hitlert a börtönben, és többórás leckéket tartott neki. Ráadásul, Haushofer, úgymond, a «Szabad kőművesek» egyik leleplezett figurája. Amikor a Hitlernek szánt «leckéket» készítette elő, többször tanácskozott magas fokozatú «Szabad kőművesekkel», valamint egy «tibeti szerzetessel», aki Nyugaton a «zöld kesztyűs ember» gúnynevet kapta, de aki valójában messze nem volt «szerzetes», és messze nem az utolsó volt a «Zöld Sárkány» okkult titkos rend struktúrájában.

Röviden el akarom mondani, ki volt ez az ember — Karl Haushofer. 1869-ben született Münchenben. Apja jogászprofesszor volt. Karl a Bajor Katonai Akadémiát végezte el, a katonai pályát választva. 1896-ban feleségül vette Martha Mayer-Dosst, egy zsidó jogász lányát. A házaspár tősgyökeres arisztokráciához tartozott. Haushofer különböző diplomáciai megbízásokat teljesített Délkelet-Ázsiában, ahol megismerkedett a «Zöld Sárkány» titkos rend képviselőivel, aminek hatására kialakult alapvető világnézete, és ismereteket szerzett az okkult tudományok terén. Járt Indiában, Koreában, Mandzsúriában, Oroszországban. És egyáltalán nem véletlenül kapott Karl Haushofer 1908–1910-ben német katonai attaséi kinevezést Japánban. Tokióban beavatták a «Zöld Sárkány» titkos rendbe, és tagja lett, aminek köszönhetően szoros kapcsolatba került a császári családdal, a japán szamuráj elittel. Később, éppen ennek a beavatásnak köszönhetően, tárultak ki előtte a lhaszai «buddhista kolostorok» ajtai, és Ázsia egyik legbefolyásosabb titkos társaságának — a «Sárga Kalaposok» szektájának, vagy ahogy még nevezik, az «Aranykalaposoknak» az ajtai. Meg kell jegyezni, hogy a «Sárga Kalaposok» alapvetően lényegében «kanduk fajtájúak», mint ahogy a «Zöld Sárkány» rend elitje is.

Csak a Kandukok ezekhez a példányokhoz képest a kanyarban sincsenek.

— Kandukok? Hát azok meg kik? — kérdezte Andrej.

— Majd egyszer elmondom... Szóval, éppen ennek a «Zöld Sárkány» rendbe történő beavatásnak köszönhetően Haushofer karrierje meredeken ívelt felfelé — az Első Világháború éveiben, ahogy mondani szokás, «fiatal tábornok» lett, vezérőrnagyi rangban vonult nyugdíjba.

— Miféle trükkös rend ez a «Zöld Sárkány», hogy ilyen kapcsolatokkal, befolyással és lehetőségekkel rendelkezik? — érdeklődött Vologya. — Soha nem halottam róla.

— Nem meglepő. Ez messze nem egy egyszerű rend — jegyezte meg a Szenszei. — Okkult magva nagyon közel áll az Arkhónok csúcsához. És meg kell mondanom, hogy még maguk az Arkhónok is félnek tőle. Mert az Arkhónok csupán emberek, ezek pedig... Ennek a rendnek a gerince ősidők óta létezik, és tagjai lényegében Ahriman jobb keze, ha lehet így mondani. Ezek már nem emberek. Ezek a szó szoros értelmében nem-emberek. Valamikor, amikor még emberek voltak, azt az utat választották, amelyet Ahriman ajánlott fel, nemcsak gazdagok akartak lenni és hatalmat birtokolni, hanem «örökké a testben» lenni.

— Hát valóban lehet «örökké a testben» lenni? — csodálkozott Szlávik.

— Nem, természetesen. Minden anyagnak megvan az a tulajdonsága, hogy előbb vagy utóbb elpusztul. Az örökkévalóság tulajdonságával csak a lélek rendelkezik, és az is csak abban az esetben, ha szellemileg beérik. Az ahrimani «örök élet» kifejezés alatt a lélek rovására történő tudatos újjászületést értik egyik testből a másikba, amely az ilyen manipulációk eredményeként egyszerűen 10–12 újjászületés után teljesen megsemmisül, és a materializálódott nem-ember örökre eltűnik. Vagyis, amíg egy egyszerű embernek,

aki «öntudatlan» reinkarnációkat él át, megvan az esélye, hogy kitörjön a magasabb szellemi szférákba és elnyerje a valós örökkévalóságot a kiszabott életidőben tanúsított szellemi szorgalmának köszönhetően, addig a nem-ember végleg megfosztatik ettől az esélytől. De ez a tudás ahhoz az emberhez, aki a nem-ember útjára lépett, csak később érkezik meg, a «tudatos» újjászületések tapasztalatával. Sőt, nem elég, hogy ez a lény kezdi gyorsan megérteni létezésének végességét, még teljesen függővé is válik Ahriman kívánságaitól, mivel bármilyen engedetlensége vele szemben az idő előtti teljes megsemmisüléséhez vezethet. De kezdetben erről az ahrimani csapdáról senki sem beszél az embernek, mindent a szellemi törekvései kielégítésének illúziója és a Földön lévő testben való «örök élet» rózsás perspektívái borítanak.

Ruszlán csodálkozva kérdezett vissza, mintha nem is hallotta volna mindazt, amit a Szenszei éppen elmondott.

— Tudatos újjászületés? Elképzelem, milyen tudásanyaggal rendelkeznek!

A Szenszei szomorúan elmosolyodott:

— Komoly anyaggal, ezért is félt tőlük Hitler. Elegendő erővel rendelkeznek ahhoz, hogy kiragadják az embert a reinkarnációk köréből, és teljesen megsemmisítsék... — Miután válaszolt Ruszlánnak, a Szenszei visszatért a fő elbeszéléséhez: — Szóval, Karl Haushoferrel kapcsolatban. Éppen a «Zöld Sárkány» rendben fektetik le az alapjait annak, ami később az életműve lesz. Pontosan ott írják le neki részletesen a később a munkáiban «Eurázsia geopolitikai egyesítésének elméleteként» nevezett eszmét egy kontinentális blokkba — az Azori-szigetektől Tokióig. Ennek a geopolitikának az alapja a mozgó határok elmélete, amely előirányozza a meglévő határok felülvizsgálatának szükségességét. A világ felosztása két részre — szárazföldi és tengeri hatalmakra. Minden esetben egyetlen ellenséget

határoznak meg — az angolszász világot (Anglia, USA), amely «megpróbálja megszerezni az ellenőrzést az egész világ felett», mint a tengeri hatalmak feje. A feltételek a következők: vagy rabszolgaság az «angolszász kozmopolita kapitalizmusnál», vagy Európa egységes geopolitikai forradalma Ázsiával szoros szövetségben. Mindezt az «Új Világrend» közös kódnev alatt tálalták.

— «Új Világrend»?! — csodálkozott Vologya. — Hiszen az Arkhónok...

— Teljesen pontos. Ez az egész kezdeményezés és az «Új Világrend» tervei éppen az Arkhónoktól származtak. Az ő feladatuk az, hogy a háborúk folyamán felosszák az egész világot két nagy államra. Aztán egyesítsék őket egyetlen egésszé, egyetlen Világkormányral az ő vezetésük alatt, egy új típusú, nekik abszolút engedelmes emberekkel (az Állati eredet tulajdonságainak teljes dominanciájával), akik válogatás nélkül megsemmisítenek mindenkit, aki ellenszegülne ennek a kormánynak. Ezért e célok elérése érdekében folytatják ezt a munkát az általuk ellenőrzött társaságokon keresztül, titkosakon és nyilvánosakon egyaránt. És vegyének észre, a Keleti blokk számára ellenségnek gyakorlatilag az USA és Anglia országainak népeit kiáltják ki, és korántsem azt a hitvány maroknyi zsidó papot, amely e népek kormányait használja fel a saját érdekeihez, és maga uszítja rájuk a többi államot.

— Átverés átverés hátán! — mondta mosolyogva Viktor, akit hozzánk hasonlóan megdöbbenett ez a feltáruló információ.

— És mit akartál? Ahriman iskolája. Az emberek pozitív törekvéseit arra használják, hogy átirányítsák őket negatív irányba, és felhasználják saját céljaikra. A tudást a végletekig eltorzítják. Nos, itt egy egyszerű példa. Miért kezdték el a nácik után népszerűsíteni a Shambhala iránti élesen negatív hozzáállást, azzal indokolva, hogy ez egy «félelmetes mumus», ami valahol ott van, ki tudja hol, és hatalma van a világ felett.

Ezt a «legendát» a «Zöld Sárkány» rendjének ugyanazon «beavatottjai» mesélték el a náciknak. Meséik szerint «harminc vagy negyven évszázaddal ezelőtt» Közép-Ázsiában, azon a helyen, ahol most a Góbi sivatag található, egy magasan fejlett civilizáció létezett. Egy katasztrófa következtében ez a hely sivataggá vált, a túlélők pedig kivándoroltak, ki Észak-Európába, ki a Kaukázusba. Állítólag ezek a kivándorlók képviselték az emberiség fő faját, annak árja rétegét. Ennek a magasan fejlett civilizációnak a tanítói pedig, akiket különleges tudásuk birtoklása miatt a «túlnani elme fiainak» is neveztek, a Himalája alatti barlangokban telepedtek le. Ott két csoportra oszlottak. Az egyik a «jobb kéz» útjára lépett, a másik pedig a «bal kéz» útjára. A jobb út központja Agartha volt — a jóság, az elmélkedés rejtett városa, a «világi ügyekben való nem-résztétel temploma». A második út viszont Shambhalán keresztül vezetett — az erőszak és a hatalom városán, amelynek erői nemcsak az elemeket, hanem az embertömegeket is irányítják, meggyorsítják az emberiség eljutását a «fordulóidőhöz». És ami a fő, a «Zöld Sárkány» beavatottjai rámutattak, hogy a különböző népek mágus-vezérei szerződést köthetnek Shambhalával eskük és áldozatok révén. Ezen egész állegenda alapján sulykolták magába Haushoferbe, és rajta keresztül az egész német népbe, a «gyökörekhez való visszatérés szükségességének» gondolatát egész Kelet-Európa, a Pamír, Tibet, Turkesztán, a Góbi szövetsége vagy meghódítása révén, mert aki ellenőrzi ezeket a «kulcsrégiókat», az állítólag ellenőrizni fogja az egész földgolyót.

— Micsoda zagyaság! — nevetett fel Zsenya.

— A náci vezetés épp ellenkezőleg, «titkos tudásnak» tartotta ezt. A legkeserűbb és egyben legneveltségesebb az, hogy magát azt a «tibeti szerzetest», aki zöld kesztyűt viselt, és akivel Hitler és a «Harmadik Birodalom» titkos társaságainak vezérkara folyamatos kapcsolat-

ban állt, nem másként nevezték, mint a «Kulcs Őrzője», és makacs pletykák jártak arról, hogy állítólag ismerte az Agarthába (Arianába) vezető bejáratot.

— Ahrimanhoz? Ki kételkedne ebben! — nevetett fel újra Zsenya a többiekkel együtt.

— Miért piszkították be ennyire a Shambhaláról szóló információkat? — kérdezte Viktor a Szenszei-től.

— Értsd meg, Shambhalában valóban igen komoly tudás összpontosul, ő a Grál őrzője annak globális megválasztásának időszakai között. Az Arkhónok tökéletesen tudják, hogy ez az egyetlen erő, amellyel szemben valóban tehetetlenek, ezért minden módon igyekeznek befeketíteni Shambhalát az emberek szemében. És bár maga Shambhala semleges az emberi társadalommal szemben, mivel a társadalom fejlődése maguknak az embereknek a választása, de kivételesen ritka esetekben szellemi segítséget nyújt az embereknek, bár ez a segítség nem közvetlen, hanem közvetett jellegű. Shambhala igazságot és tudást hoz az emberi világba. De a befogadás választása az embereké marad. Ez olyan, mint a fény. **Ha az emberek látni akarják a fényt, nemcsak befogadják tisztaságát, hanem át is adják másoknak. És minden újabb fényfelvillanással egyre kevesebb sötétség marad a világban. Ha az ember, meglátva a fényt, kioltja azt, akkor a sötétség kiterjeszti birodalmát. Mindenki, aki befogadta a fényt, annak hordozójává válik. És csak az ember személyes választása határozza meg, mennyivel több fény lesz körülötte, és összességében — az egész világon.**

— Hm, mindenki személyes választása... — mondta elgondolkodva Nyikolaj Andrejevics. — Személyes választás...

A társaság elcsendesedett egy kicsit.

— Szóval, az Arkhónoknak nagyon előnyös eltorzítani az információkat, beleértve Shambhalát is... — A Szenszei hallgatott egy kicsit, majd folytatta: — Ahogy

átverték a nácikat, — ahhoz érteni kell. Hiszen, a nácik végső célja feltételezte: a «Harmadik Birodalom» létrehozását — az árja faj ezeréves államát, amely alapjává válna az Új Világrend megteremtésének; a civilizáció felkészítését a «Nagy Ismeretlenek» világtrónra kerülésére, akiknek, mellesleg, az Arkhónok nevezik magukat.

— Na tessék... megint egy átverés! — mondta mosolyogva Zsenya.

A srácok elmosolyodtak.

— Szóval, Haushoferről... A «Zöld Sárkány» rend eszméivel felvértezve, mentora különleges megbízásából visszatér Németországba, ahol ajtók nyílnak meg előtte egyszerre több okkult társaság, beleértve az aktív páholyok egyikét, a «Szabad kőművesekét» — az «Arany Hajnal» rendjét. Ott ismerkedik meg a további titkos munkához szükséges emberekkel, beleértve a «Thule» társaság alapítóját, Rudolf von Sebottendorft. Maga alapít még egy rendet, a «Fény Testvéreit», amelyet később átneveztek «Vril Társasággá», amely alatt különböző germán rendeket egyesített: a «Fekete Kő Urai», «Fekete Lovagok», «Fekete Nap», ami később az SS magvává vált. Kifelé pedig mindenki számára Karl Haushofer példás férj, aki sikeres katonai karrierjét befejezve visszatért a tudományhoz, és a Münchener Egyetem tanára lett. 1922-ben a «mentorai» segítenek megalapítani a Német Geopolitikai Intézetet. Karl kiadja geopolitikai könyveit. Pontosan attól az «indító» 1924-es évtől kezdve nemcsak azért küldik, hogy tanítsa Hitlert, hanem hogy aktívan népszerűsítse «saját» eszméit is. E célból tekintélyes geopolitikai folyóiratot ad ki, ahol a következő húsz évben publikálja munkáit. 1924 és 1931 között rendszeresen beszél a rádióban a német néphez intézett beszédekkel. Általánosságban, Karl a későbbiekben sok hasznosat tett az Arkhónoknak. A Harmadik Birodalom összeomlása után nem vonták bíróság elé a Nürnbergi

perben. Mellesleg, akkor csak a nyilvános «bábokat» ítéltek el, kivégezve azokat, akik többet tudtak a megengedettnél. De senki sem bántotta még a kisujjával sem a Harmadik Birodalom valódi vezetőit és finanszírozóit. Haushofer 1946-ben fejezte be életét, mint a «Zöld Sárkány» rend igazi beavatottja — rituális öngyilkossággal, előzőleg «feláldozva» családját.

De térjünk vissza Hitler vezérré válásának idejére. Tanításával párhuzamosan intenzív munka folyt a nemzeti szocialisták tervszerű előrejuttatására Németország hivatalos kormányába a későbbi «legális» hatalomátvétel érdekében. Ehhez minden eszközt felhasználtak: vesztegetést, zsarolást, fenyegetést, terrort és még a Reichstag provokatív felgyújtását is, hogy bemártsák versenytársaikat — a kommunistákat.

Az Arkhónok Németország belső politikai átcsoportosítása mellett külső hídfőt készítettek elő a háború feltételeinek megteremtéséhez. 1929-ben mesterségesen előidézik a világgazdasági válságot, 1933-ig elnyújtva azt, és jelentősen növelve tőkéjüket. Embe-reik egyáltalán nem szenvedtek kárt. Előre figyelmeztetve, az Arkhónok ezen projektjének megkezdése előtt tőkéjüket aranyba és ezüstbe fektették. A válság idején a «Szabad kőművesek», nemzetközi bankjaikon keresztül eljárva, gyakorlatilag fillérekért vállalatokat és ingatlanokat szereztek különböző országokban, egyúttal végrehajtva egy sor politikai és gazdasági sakkjátszmát. Németországban a világgazdasági válság a politikai rendszer válságának jelentős kiéleződéséhez és termékeny talaj megteremtéséhez vezetett Hitler pártjának hatalomra kerüléséhez.

Minden hivatalos megállapodás ellenére, mint amilyen a Versailles-i békeszerződés és a népek békés együttélését ellenőrző szervezetek, mint a Népszövetség, erőteljesen épült Hitler hadigépezete. 1936-ig több mint 100 amerikai cég dolgozott a létrehozásán, köztük olyan ismertek, mint a «General Motors», «Interna-

tional Harvester», «Ford», «DuPont». Például, a «Ford» és az «Opel» (az «Opel» pedig a Morgan ellenőrzése alatt álló «General Motors» leányvállalata volt) amely náciik egyik legnagyobb tankbeszállítója volt. Anglia segített hajókat építeni. A Szovjetunió német pilótákat képzett ki a repülésre, ráadásul, a saját területei felett. A Szovjetunió pedig nem a sűrűn lakott Európa, sok földi tájékozódási ponttal. Itt tudni kell repülni, hogy az ember ne tévedjen el a mi rónáinkon.

— Szóval, ez mit jelent, a mieink saját kezűleg készítették fel a németeket a saját területeik feletti repülésre? — nem hitt a fülének Viktor.

— Úgy is volt. És nem csak ezt. Különösen intenzív «barátság» szövődött Németország és a Szovjetunió között a húszas évek végén, a hatalom legfelsőbb körében való együttműködéstől, a katonai ügyeken, az ipari termelésen át egészen a békés közös tudományos expedíciókig (német szakemberekkel, akik minden apróságot gondosan rögzítettek, és fejlett német felszereléssel voltak ellátva) a Szovjetunió területein.

— Ügyesen ki van találva!

— De meg akarom jegyezni, hogy minél inkább feltárult Hitler előtt azoknak az igazi arca, akik a hatalomra jutását szervezték, annál inkább megértette, hogy ő az Arkhónoknak csak egy ideig szükséges, mint nyilvános báb, és ezért kereste a lehetséges kiutakat az Arkhónok hatalma alól, hogy egyszemélyes diktátori hatalomra tegyen szert.

— Hát igen, aki ellen harcolt, abba botlott bele, — mosolyodott el Sztász.

— Ebben az időben ellenfele, Sztálin már elkezdte a tömeges repressziókat. És ez nagyrészt éppen azzal volt összefüggésben, hogy Sztálin, megfigyelve az európai események rohanó fejlődését, megijedve az életéért, elhatározta, hogy kerül amibe kerül, elhatárolja magát az arkhóni «ellenőröktől». Ami miatt a Szovjetunióban létre is jött a «vasfüggöny», Sztálin pedig «totális

tisztogatást» kezdett nemcsak a környezetében. De az Arkhónoknak az ilyen sztálini repressziók csak kapóra jöttek, mivel a zűrzavarban megsemmisült az állam gyakorlatilag teljes katonai elitje, amely rendelkezett a múlt évek hadi tapasztalatával.

Hitler, aki szintén többször alkalmazta sorai tisztogatásának módszereit, csak némileg más célokkal, tökéletesen értette, mire törekedett Sztálin. A külső, nyilvános antipátia ellenére elhatározta, hogy egyesíti vele erőit az Arkhónok hatalmának megdöntése céljából. Hitler titkos összeesküvésre lépett Sztálinnal, aminek következtében Hitler később megtámadja Angliát, diverziós hadműveleteket hajt végre még magában Amerikában is, ami teljes meglepetés lesz az akkori idők néhány beavatott elemzője számára. Sztálin pedig az utolsó pillanatig nem hitte el, hogy Németország megtámadja a Szovjetuniót. Mindkét diktátor azt a célt tűzte ki maga elé, hogy egyesítik «hadigépezeiteket» és az Arkhónok ellen vonulnak. És valóban, ha a fasiszta Németország csapatai akkor egyesültek volna a Szovjetunió csapataival, akkor katonai erőben nem tudott volna velük szembeállni senki. Annál is inkább, mert maguk az Arkhónok csupán egy hitvány maroknyi csapat. Azonban nyitva maradt a fő kérdés: hogyan álljanak ellen az Arkhónok okkult erőinek? Csak az olyan emberek számára, akik nem találkoztak ezen erők megnyilvánulásával, okozhat értetlenséget az ilyen akadály a két diktátor számára, hiszen az ő mindennapi fogalmaikban az erő csak fizikai lehet. Azonban azok, akik a nagy hatalom emelőinél állnak, tudják, hogy az ilyesmit nem szabad lebecsülni.

Különösen jól tudta ezt Hitler. Ő, bár az egyszerű emberek szemében az «utólérhetetlen hatalmat» képviselte, valójában jól értette, hogy az ő hatalma a reális hatalomhoz képest, amellyel a «Zöld Sárkány» rend elitje rendelkezett – semmi. Neki magának, még gyermekkorától kezdve, adódott alkalma találkozni okkult

erők megnyilvánulásával, amelyek egyszerűen megijesztették hatásuk titokzatosságával és hatalmával. Hitler tanúja volt ezeknek a láthatatlan erők működésének a hatalomra jutása során is. Láta a «Zöld Sárkány» rend okkult gyakorlatát működésben, amikor Hitler ellen többször követte el merényletet, és ő ezekből a helyzetekből az egyszerű emberek számára megmagyarázhatatlan módon élve és sértetlenül került ki. Tudta, mennyire ellenőrizték tetteit. De ennek a reális hatalom láthatatlan erejének csak egy még nagyobb erő tudott ellenállni, amely a különböző népek ősi forrásai szerint vagy Shambhalánál volt, vagy abban, amit az emberek később Grálnak neveztek. Ezért mind Hitler, mind Sztálin olyan erősen foglalkozott a kereséssel... Különösen Hitler buzgólkodott. Ő egyáltalán azt az álmod dédelgette, hogy nem egyszerűen kitör az Arkhónok hatalma alól, hanem maga foglalja el a 13. helyét, hogy elnyerje azt a teljes értékű hatalmat a világ felett, amellyel az rendelkezett, örökké éljen és örökké uralkodjon.

Zsenyika kifakadt a nevetéstől:

— Elvenni a hatalmat magától Ahrimantól? Hát voltak ambíciói ennek a pasasnak, az Arkhónok elbújhatnak!

— Mit tehetsz, ő csupán ember, — mosolyodott el a Szenszei a srácokkal együtt. — Szóval, amikor Shambhala keresésével Hitlernek semmi sem sikerült, fokozta a Grál keresését. És meg kell mondani, hogy Hitler nagyon komolyan állt hozzá ehhez a kérdéshez. Csapata nemcsak a Grál keresésével foglalkozott, hanem elkezdte egy egész komplexum építését, amelyet húsz évre terveztek, ahol a Grált szándékoztak őrizni. A komplexum a «Wewelsburg vára» nevet kapta, az ott található ősi vár tiszteletére. Éppen onnan szándékoztak vezetni az egész világot, berendezve ott a náci «új vallás» központját, amelyet az SS elitje fejlesztett ki az ősi germánok hiedelmeinek, a «zsidóktól nem meg-

mérgezett» kereszténységnek és az okkultizmusnak a szintéziseként. Jóváhagyták ennek a komplexumnak az építési tervét, amely szerint a vár háromszöge, amely egy lándzsahegyre emlékeztet, beleilleszkedett az építmények óriási gyűrűjébe, amelyek megfelelték a «Halálfej» ezüstgyűrű formájának, amellyel az SS minden tagja rendelkezett. Ez a lándzsakép nem annyira a «Végzet Lándzsája» legendáját szimbolizálta, amely szerint egy római centurio a megfeszített Jézusnak sebet ejtett, mint inkább az ősi germánok és skandinávok legendáját. Ez utóbbi szerint ezen népek egyik legtiszteltebb ősi istene, akik az Asgard égi városában laktak, Odin (germán Wodan) volt — a háború és a katonai becsület istene. Ennek az istennek az állandó attribútumai a Gungnir lándzsa, amely nem ismer tévesztést, és a Draupnir gyűrű, amely magához hasonlókat szül. Szóval, a háromszög-vár északi tornya a legendás Thule szigetre nézett az Sarkvidéken. Felhívom a figyelmeteket, hogy magában a várban nemcsak apartmanok voltak mind a tizenkét legfelsőbb SS-tábornok számára...

— Tizenkettőnek? — kérdezett vissza Nyikolaj Andrejevics.

— Igen. Ott egy tengelyen, de különböző szinteken, három fő termet emeltek. Az alsó terem a «Valhalla» nevet viselte, amely a holtak világát képviselte az ősi sagákból, örök tűzzel a közepén és kripta-sírbolttal az Obergruppenführerek számára, valamint a «fekete rend» összes tagja gyűrűinek megőrzésére az életből való eltávozásuk után. Ezután egy emelettel feljebb emelték a «Midgard» termet, így nevezték a germán-skandináv mitológia szerint az élők világát. A helyiséget egészen a padlóig különleges szimbólumok-rúnák díszítették. Tizenkét oszlop volt benne. Ez a terem a belső kör erő-aktusaira volt szánva, vagyis ugyanannak a tizenkét «lovagnak» a «Fekete rendből», akik itt szándékoztak döntené az emberiség sorsáról.

És végül, az északi tornyot a «Grál» terme koronázta, amely egyúttal a germán istenek ősi világát — «Asgardot» — szimbolizálta. Ez személyesen a Führernek volt szánva, aki arról álmodozott, mint már mondtam, hogy a Grálnak köszönhetően magához ragadja nemcsak az Arkhónok hatalmát, hanem a 13.-ét is. Ráadásul, éppen ott emeltek egy speciális talapzatot a Hitler által keresett négy Grál-kő számára.

— Négy Grál-kő számára? Hiszen a Grál az úgy-mond egy kehely, — mondta Viktor.

A Szenszei titokzatosan elmosolyodott.

— Hitler, lévén beavatva néhány valós múltbéli eseménybe, amelyek rejtve voltak a legtöbb ember elől, tudta, hogy a Grál — ez tizenkét rúna-jel, amelyek legutóbb négy kövön voltak felírva, három-három mindegyiken. Ezeket a köveket kereste ő.

— Rúna-jelek? — csodálkoztak még jobban a srácok.

— Rúnák — ez egy német meghatározás, amelyet az ősi mitológia fogalmaiból vettek. A német raunen azt jelenti: «suttogni». Az óskandináv rûn — «titok». Szintén gót nyelven, amely a germán nyelvek keleti csoportjához tartozik, a rauna azt jelenti, «titok», «rejtély». Korábban, a kereszténység előtti időkben, a skandináv és ősi germán papok a rúnákat különleges szimbólumokként használták mágikus szertartásokhoz, talizmánok készítéséhez az élet különböző eseteire, valamint az íráshoz. A rúnák neveit mindig a titkok titkának, szent tudásnak tartották. Most az embereknek csak a külső utánczás maradt meg, és rég elveszett ezen tudás lényege. De sokkal érdekesebb a történet, honnan merítették ezen népek ősi papjai az információkat ezekről a mágikus jelekről.

A helyzet az, hogy az ősi szimbólumok ismertek voltak nemcsak az ősi skandinávok, germánok számára. Ismerték őket az ősi szlávok, kelták, szarmaták, szkíták is. Jól ismerték őket Közép-Ázsiában is, ahol korábban különleges tamga-jelekként használ-

ták őket, valamint az Ősi Kínában, Indiában, Egyiptomban, Föníciában, Közép-Amerika ősi államaiban. És ez korántsem a teljes felsorolása az ilyen helyeknek. Mellesleg, az Ősi Egyiptomban a szimbólumokat, amelyeket az ősi görögök hieroglifáknak tiszteltek, maguk az egyiptomiak nem másként nevezték, mint «az isten szavának írása». De mindezen, különböző kontinenseken szétszórt jelek eredeti prototípusaként az a jel-írás szolgált, amelynek segítségével a Shambhala képviselői kommunikáltak a világban megbízható embereikkel. Sok világi ember számára ezek a szimbólumok, amelyeket kőn, fán, valamilyen tárgyakon, arany- és fémlemezeken hagytak, semmit sem jelentettek, és semmiről sem beszéltek. De az emberek észrevették, milyen áhítattal viszonyultak hozzájuk azok, akik nem mindennapi erővel és tudással rendelkeztek. Elkezdődött a szokásos emberi utánzás, amely átment a vallás kategóriájába, majd egyáltalán e jelek elkülönítése különböző papi csoportok által, és kiegészítésük a saját kitalált szimbólumrendszerükkel, a jelölések «megfejtéseivel». Nos, ez csak úgy, mellesleg.

— Miért mellesleg? Ez igen érdekes információ, — tiltakozott Nyikolaj Andrejevics a Szenszei utolsó megjegyzésére.

A Szenszei csak megvonta a vállát, mondván, mindenki jogosult dönten, mennyire érdekli ez őt, és folytatta:

— Szóval, Hitler arra készült, hogy Sztálinnal együtt egyesíti erőit az Arkhónok ellen. Nem mondhatni, hogy az Arkhónok nem tudtak erről. Természetesen tudtak, és felhasználták ezt a saját érdekeikben. Amikor pedig eljött az idő, egyszerűen jól megnyomták Hitlert a «zöld kesztyűs emberen» keresztül, és rákényszerítették, hogy háborút indítson a Szovjetunió ellen.

— Miért ijedt meg így tőlük? — mondta Viktor. — Ilyen tervek, ilyen ambíciók...

— Aha, hagyta magát vezetni, mint egy balek! — fejezte be a gondolatot Zsenyka, nem szégyellve kifejezéseit.

A srácok felnevettek, a Szenszei pedig elmagyarázta:

— Mert a saját ing közelebb van a testhez. Ezért ment oda, ahová vezették, hogy végrehajtsa «nem a forradalom, hanem az evolúció» lökését, ahogy az Arkhónok mondják. Az, hogy a Szovjetunió megnyerte ezt a háborút, Hitler számára is teljes meglepetés volt. Bár az Arkhónok számára ez előrejelzett eredmény volt. Függetlenül attól, hogy ki nyert volna ebben a háborúban, az Arkhónok mindenképpen megkapták befolyásuk kiterjesztését a háborúban részt vevő országokra, a «Szabad kőművesektől» származó embereik pedig már anyagi nyereségben voltak a fegyver- és élelmiszer-eladásból a hadviselő feleknek, és a későbbi háború utáni nemzetközi hitelek nyújtásából.

Ha globálisan nézzük, kit büntettek meg a «Szabad kőművesek» bírái a Második Világháború számos áldozatáért, akkor világos, hogy az elítéltek — ezek csupán vagy a nácizmus nyilvános bábjai, vagy másodrendű emberek, akik keveset tudnak a valódi vezetőkről és tetteikről. De az Arkhónok számára értékes embereket a náci gépezetből nemcsak megmentették a «bíráskodásuk» megtorlásától, hanem jól el is rendezték ebben az életben a «Szabad kőműveseknek» végzendő további munka érdekében. Ezen célok megvalósításához igen intenzíven segített a Vatikán is, amely a katolikus egyház leple alatt SS-tiszteket juttatott át Svájcba, Argentínába, Paraguayba, az USA-ba. Sokan azok közül, akik a nácik felderítő különleges szolgálatainak különböző osztályait vezették, a háború után embereikkel együtt elég gyorsan új Gazdát találtak maguknak — az USA Stratégiai Szolgálatok Hivatalát, és gyakorlatilag folytatták felderítő tevékenységüket Nyugat-Európában. És a NATO? Kinek a tapasztalata és szakmaiságára támaszkodott ez a szervezet,

amikor piszkos hadműveleteit végezte az arab és iszlám világ régióiban, ugyanabban Indonéziában, a Közel-Keleten, Észak-Afrikában? Vagy a terrorizmust hajtották végre Európában a hetvenes években? Ugyanazokra a volt nácikra, akik az USA könnyed kezéből «megerősítették» ezt az új, a háború után létrehozott struktúrát, az úgynevezett Észak-atlanti Szövetséget... Még ha olyan szervezetet veszünk is, mint az «Interpol», az sem maradt ki a «Szabad kőművesek» részvételéből az ügyeiben. Ezt a nemzetközi szintű magán rendőrségi szervezetet, amelyet a bűnözők és kábítószer-kereskedők elleni harcra hoztak létre, egészen 1972-ig volt SS-tisztek vezették. És az ilyen példákbl rengeteget lehetne hozni.

— Igeeeeen, — nyújtotta el Viktor. — Ez aztán a «szívráncos világ»! Milyen demokrácia és szabadság! Ez tiszta hazugság, csalás és rabszolgaság!

— És mit mondtál ott a Harmadik Világháborúval kapcsolatban? — érdeklődött a Szenszei-től Vologya. — Az Arkhónok valóban megtervezték azt?

— Sajnos, — bólintott a Szenszei.

— A vezető országok jelenlegi nukleáris fegyverzetével?! — mondta Nyikolaj Andrejevics. — De hiszen ez butaság!

— Természetesen, butaság, de ez a normális emberek felfogásában. Az Arkhónok torz felfogásában pedig — ez norma... Talán most megmondom nektek azt, amit hamarosan milliók megtudnak, feltárom nektek az Arkhónok titkos terveit, hogy azután «ne unatkozzanak» a munkában... Szóval, az Arkhónok globális háborúkkal számolnak nemzedékeken keresztül. És számításaik szerint ennek a nemzedéknek meg kell érnie a Harmadik Világháborút. Az Arkhónok az új globális háború kezdetének három dátumát tervezték meg, a geopolitikai helyzettől és a lakosság ezen eseményekre való felkészültségének szintjétől függően. Az első dátum — ez 2012. december 23., amelyet már az

egész világon reklámoztak közvetett reklám segítségével, mint a világvége lehetséges dátumát. A második dátum – ez 2017. És a harmadik dátum – 2025. Ezek a fő dátumok, amelyekre orientálódnak és építik számításaikat. Bár, természetesen, lehetnek változások, mint bármely más tervben... Elvileg az ezen eseményekre való felkészülésüket könnyen meg lehet látni és nyomon lehet követni. Az Arkhónok egyetlen erős ellenfele, amely komolyan képes lesz ellenállni szándékaiknak, ...

– A Szovjetunió?! – kérdezte türelmetlenül Viktor.

– Kicsit pontosabban mondanám: Oroszország... Szóval, az Arkhónoknak ezt az új globális háborúra való felkészülését elég könnyű lesz nyomon követni az események alapján. Már sokat meséltem nektek arról, hogyan működnek az Arkhónok, és még fogok is. Módszereik gyakorlatilag nem változnak, az emberiség történelmében többször is felbukkantak és megismétlődtek. Mindez a régi, elemi séma szerint fog történni.

Az első dolog, amit tesznek, hogy megpróbálják maximálisan legyengíteni komoly ellenfelüket, aki valóban megakadályozhatja őket terveik megvalósításában. Ehhez vagy provokatív, destruktív politikához folyamodnak az adott államon belül saját embereik révén, vagy, ha ez nem nagyon sikerül, megpróbálják körülvenni ezt az államot az általuk ellenőrzött országokkal. Természetesen, ha szükséges, államcsínyeket vagy forradalmakat szervezve ezekben az országokban, hogy ott hatalomra juttassák bábkormányukat.

A második dolog, amit tesznek, hogy mesterségesen világválságot idéznek elő, hiszen a világtőke nagy része az ő kezükben van. A «szükséges» helyzetek megteremtése a világtőzsdéken számukra megszokott dolog. Emlékezzetek csak az előző, mesterségesen létrehozott világválságra és az azt követő Második Világháborúra... Ezenkívül, hogy megteremtsék a megfelelő társadalmi hangulatot a Harmadik Világháború előtt,

az Arkhónok mesterségesen «világélelmezési válságot» idéznek elő, amelytől elsősorban a lakosság legszegényebb rétegei fognak szenvedni. A világon látható okok nélkül váratlanul élesen érezhetővé válik az élelmiszerhiány, ami éhínséghez vezet a harmadik világ országaiban, és az élelmiszerárak jelentős növekedéséhez még a fejlett országokban is. Igazolásként olyan «feltételezéseket» fognak hangoztatni, hogy nyilvánvalóan mindez a globális felmelegedéssel és a bolygó túlnépesedésének problémájával függ össze. Az ilyen «kijelentések» értelemszerűen felébresztik az éhezőkben a vágyat, hogy mielőbb csökkentsék az emberi populáció létszámát a saját javukra.

Vologya elkomorult arccal mondta:

— Igen, komor helyzet... De Szenszei, te magad mondtad, hogy valóban közeleg a globális éghajlatváltozás. Ezért teljesen lehetséges, hogy az ilyesmi csak egy előre jelzett valóság.

— Előre jelzett valóság?! — mondta a Szenszei vádló hangon. — Hiszen, a modern technológiákkal teljesen reális a Szahara sivatagot virágzó kertté változtatni, és gyümölcszeivel a lakosság jelentős részét táplálni. És ez már nem is beszélve arról, hogy a Földön bőségesen van termőföld ahhoz, hogy az éhínség fogalma egyáltalán ne létezzen ezen a bolygón. — A Szenszei hallgatott egy kicsit, és már megszokott hangon folytatta tovább az elbeszélést: — És harmadszor, ami a legfontosabb, meg szándékoznak finanszírozni és szervezni néhány senkinek sem szükséges háborút valamilyen harmadik világbeli állammal, de az USA részvételével, mint «a világszerte a demokráciáért küzdő világcsendőr». Ezekben a háborúknak, természetesen, emberek fognak meghalni, köztük egyszerű amerikai srácok is, akik valóban, nem tudva e háborúk egész valódi hátterét, haldokolva azt fogják hinni, hogy életük árán a demokráciát és országuk érdekeit védik idegen területen. Az emberek meghalnak, következésképpen az elége-

detlenség az amerikai lakosság körében — növekedni fog. Kihasználva ezt a társadalmi nyugtalanságot, az Arkhónok a megfelelő pillanatban minden bajért megvádolják soron következő báb-elnöküket, mindent az ő «sikertelen politikájára» hárítva, és egyidejűleg megpróbálják a szövetségeseket és országuk embereit arra a véleményre hajlítani, hogy a szokásos háborúk hatástalanok: a hadi cselekmények sokba kerülnek, ezek a háborúk elhúzódnak (bár az Arkhónok maguk finanszírozzák a szemben álló felet is), emberek halnak meg bennük, és nincs értelme. Vagyis, a pénzt és az emberéleteket hiába pazarolják, haszna pedig nincs. Ennek következtében a társadalomban azt a véleményt fogják kialakítani, hogy az USA-nak joga kell hogy legyen arra, hogy elsőként mérjen atomcsapást az ilyen «rossz, nem demokratikus» országokra, amelyek egyáltalán nem illeszkednek az Arkhónok politikájába. Ez a vélemény megtelepszik az emberek fejében, hogy az amerikaiaknak, mint «szabad országnak» és «világhatalomnak», joguk kell, hogy legyen elsőként atomcsapást mérni. Hiszen, ez olcsóbb is, és ami a legfontosabb — nem halnak meg srácaik a «világszerte demokráciáért» folytatott harcban.

Nos, hogy meggyőzzék az embereket, hogy az atomháború egyszerűen szükséges, manipulálni fogják a «leghatalmasabb ország» gazdaságát. Ahogy azt az Arkhónok általában teszik. Kezdetben az ország gazdaságát mesterségesen felemelik, az emberek hozzá szoknak a jó élethez. Aztán megjelenik az ország «külső ellensége». Ekkor az Arkhónok provokálják a gazdaság éles visszaesését, komoly gazdasági válságot idéznek elő. Eredményeképpen nagyon sok ember válik munkanélkülivé. A közhangulat igen barátságtalanná válik. Ráadásul, a sajtóban aktívan sulykolják a témát, hogyan gazdagszik fő «ellenségük» ez idő alatt, és olyan «feltételezéseket» hangoztatnak, hogy nyilvánvalóan ezért «szegényedik népünk napról napra». Ez a provo-

káció önkéntelenül irigységet, haragot és igen negatív hozzáállást vált ki az Állati eredet tulajdonságainak dominanciájára nevelt emberekben az «ő rovásukra gazdagodó» állammal szemben. Végző soron e sajtófeltételezések átmennek a vádaskodás kategóriájába magától a kormánytól, amely utal rá, hogy az ország minden gazdasági baja attól a «rossz államtól» van. És az ember, nehéz anyagi helyzetben lévén (de még emlékezve rá, milyen jól és gondtalanul élt «szabad, virágzó országában»), és látva, hogyan gazdagszik egy másik ország (amely miatt állítólag elszegényedett), tudat alatt átorientálódik a belső ellenségről a külsőre, bele sem gondolva, mitől keletkeznek valójában mindezek a válságok, és ki hozza létre őket. Vagyis, az állampolgárok elkezdik «távollétükben» gyűlölni az országot, amelyre az Arkhónok csatlósai rámutatnak nekik.

Továbbá még többet. Az embereket elkezdik pszichológiailag felkészíteni arra, hogy elsőként kell alkalmazni az atomfegyvert — ez gyorsan és hatékonyan megbünteti a «nem demokratikus országot», amely miatt «mindenki szegényedik». Így, az Arkhónok megpróbálják kirobbantani a globális háborút, ahol természetesen nagyon sok ember fog meghalni, köztük azok is, akik vágytak az ilyen «megtorlásra».

— Vágytak? Tényleg ennyire be lehet csapni az embereket? — döbönt meg Viktor. — Hiszen itt még logikusan belegondolva is, ha az erős hatalmak atomháborút robbantanak ki, ki marad akkor életben? Mire számítanak az Arkhónok?

— Igen, ha ez megtörténik, a földkerekség lakosságának nagy része meghal... Bár az emberi populáció gyors helyreállításához elegendő legalább száz-ezer emberi egyed megfogyni. És ezt az Arkhónok jól tudják. Nem véletlenül valószínűsítik meg aktívan az «Agartha» tervet, amelyet még a Második Világháború idején gondoltak ki, amikor az atombomba a

közeli jövő nyilvánvaló valóságává vált. E terv szerint egy mélyen a föld alatt lévő, teljesen autonóm várost szándékoznak építeni (amelyet száznegyvennégy-ezer ember elég hosszú ideig tartó ott-tartózkodására terveztek, figyelembe véve szaporodásukat), amely elég biztonságos lenne bármilyen kataklizma esetén, és megbízhatóan védett az atomcsapások ellen.

Az Arkhónok arra számítanak, hogy ha nem sikerül ideológiailag meghódítaniuk az egész világot, és egységes diktátorrá válniuk «világkormány» formájában, akkor e globális háború után osztatlanul fognak uralkodni a világ felett. És az egész világon végre uralkodni fog az ő «egységes kormányuk», amelynek ellentmondás nélkül engedelmeskedik a földkerekségen maradt összes ember. Arra számítanak, hogy az emberek új nemzedékeiben kizárólag rabszolga-pszichológiát fognak kultiválni, amely az Állati eredeten és tiszta ahrimani elveken alapul. De... itt felmerül már egy másik kérdés. Kinek kell majd egy ilyen emberi civilizáció az Állati kezdet abszolút dominanciájával?

A Szenszei nehezen sóhajtott, és rövid hallgatás után így szólt:

— Ezt én miért mesélem el nektek, hogy lássátok, tudjátok, értsétek, és ami a **legfontosabb, az életben megtegyétek és megvalósítátok helyes választásokat**... A háborúkat emberek egy kis csoportja szervezi. Többi, nagyszámú rabszolga-kíséretük — egyszerűen az ő «csicskásaik», akik az Arkhónok pillanatnyi alamizsnájából élnek, és kielégítik a nekik nyújtott hatalommal a «mániájukat», és sejtésük sincs arról, hogy az Arkhónok számára ők csupán ágyútöltelékek. Ezek a csicskások reménykednek a «boldog jövőjükben», ezért szorgalmasan teljesítik Gazdáik minden parancsát, a Harmadik Világháború felé vezetve a világot, és bele sem gondolnak, hogy ők és gyermekeik is megszenvedik ezt a háborút, és életük megszakad, mint a videószalag a gombafelhő képkockáján.

— Igen, minden háború szörnyű, de egy ilyen különösen... — mondta Nyikolaj Andrejevics.

— Igen, szomorú, az emberek azt hiszik, idegen területeken halnak meg a szabadság nevében, de kiderül, hogy az Arkhónok hasznáért — szólta Sztasz.

— Ühüm — egyezett bele Vologya. — Engem pedig az borít ki leginkább, hogy az Arkhónok egész országok nevében üzennek hadat, mintha ezen országok népei akarnák azt az átkozott háborút, akarnák, hogy a gyermekeik meghaljanak.

— Ne is mondd — sóhajtott Zsenyika — az Arkhónokkal élni nem éppen leányálom.

— Az biztos — mondta automatikusan Sztász, és egy kis hallgatás után, nyilvánvalóan felfogva Zsenyika szavainak értelmét, megkérdezte. — És hogy jön ide a leányálom?

— Nem tudom. De az Arkhónok szemetek! — vonta le a szívből a «bölcs» következtetést Zsenyika. — Ilyesmit művelni...

— Az Arkhónok művelik? — mosolyodott el a Szenszei. — Még egyszer magyarázom, azok az Arkhónok egy maroknyi csapat az egész emberiséghez képest! Hiszen, ha az emberek leköpnék őket, az Arkhónok egyszerűen belefulladásnak abba a köpésbe. Az Arkhónok csak terveznek, mi pedig, emberek, választunk, hogy egyetértünk-e a választásukkal, vagy kiállunk a sajátunk mellett. Hiszen, a közös választás kizárólag mindenki személyes választásától függ, attól, hogy belül mi kerekedik felül: a szellemi vágyak, vagy az állati csalás. Miért kergetnek minket az Arkhónok háborúba, forradalmakba, nemzetek közötti viszályokba, mi pedig megyünk csordaként, mint a birkák, és megöljük a hozzánk hasonlókat, bele sem gondolva a következményekbe? Mert az Arkhónok olyan emberek formálásában érdekeltek, akik nem képesek az önálló gondolkodásra, az összefüggések keresésére és a cselekvésre. Ők rabszolgákban érdekeltek, akiket

a tömegtájékoztatási eszközökön keresztül manipulálni lehet, rákényszerítve nekik az Arkhónok szabványait: hogyan kell kinézni, cselekedni és gondolkodni, milyen politikai és életviteli irányvonalakat kövessenek. A nyomor, az éhínség, az anyagi megfosztottság állandó félelmében, a saját életükért és egészségükért való rettegésben tartják az embereket. Az ember kezdi elhinni, hogy ilyen az élet valójában, hogy ez a sorsa.

Dehogyan! **Az ember mindig szabad a személyes választásában! Minden félelem az Állati kezdettől születik, a haláltól való totális félelemből. De minden anyagnak megvan az a tulajdonsága, hogy meghal – ez törvény. Azonban az ember éppen attól szép, hogy ő nem egyszerűen egy darab anyag, és egyáltalán nem rabszolga, benne hatalmas szellemi erő rejlik, amely képes őt Igazi Emberré változtatni, olyan lényvé, amely sokkal magasabb az anyagi világnál. Kiszabadulva a hazugságból, az ember kiszabadul a butaságból. Megismerve az Igazságot, az ember erősebbé és okosabbá válik. Minél több okos, szellemileg szabad ember lesz a világon, annál nehezebb lesz az Arkhónoknak megvalósítani terveiket, annál gyengébb lesz a hatásuk az emberekre. Ha pedig az Igazságot mindenki tudni fogja, és az emberek helyesen választanak, akkor az Arkhónoknak egyszerűen nem lesz kinek diktálni a feltételeiket. Hiszen, valójában, ők senkik. Azok az Arkhónok egy maroknyi csapat. Az emberek kezében van a döntés: engednek-e az Arkhónok provokációjának, és elvezetik-e a világot a globális háborúig, vagy megdöntik az Arkhónok hatalmát, és megteremtik e civilizáció aranykorát. Az emberek kezében van a világ jövője. Minden nagyon egyszerű. Olyannak kell lenni, akitől félnek az Arkhónok. Embernek kell lenni!**

Amikor a Szenszei elhallgatott, a levegőben különleges csend vibrált, tele valamilyen inspiráló erővel. Úgy tűnt nekem, a Szenszei ilyen őszinte elbeszélése

után mintha minden a helyére került volna, mintha nemcsak belül láttam volna tisztán, de kívül is felébredtem volna, meglátva a világ reális képét a volt észlelésem illúziója által keltett fátyol nélkül. Mintha bennem valamiféle globális látás és felismerés nyílt volna meg az emberi társadalom valódi életéről. És ez a látás nem egyszerűen megdöbbenett, hanem segített mélyebben megérteni a szellemi út fontosságát. Nézve a srácok fellelkesült arcát, megértettem, hogy hasonlókat éreznek nyilvánvalóan a többiek is. Hallgattunk, félve, hogy egyetlen szót is kiejtünk, és elveszítjük azt a különleges erő- és bátorságáramlást, amely előntött minket a Szenszei szavaitól. Reméltük, hogy halljuk a folytatást. De a Szenszei valahogy titokzatosan ránk nézve, hirtelen átirányította a figyelmünket, ahogy mondani szokás, megszakítva a beszélgetést a legérdekesebb résznél.

— Na, jól van — mondta jóságosan a Szenszei — elég volt a történelem szennyesét mosni, menjünk fürödni.

— Fürödni?! — mondta csodálkozva Viktor, körülnézve, mintha elveszítette volna az időérzékét, és elfelejtette volna, hol van.

— Hát ez mindig így van — panaszkodott humorral Sztász —, a legérdekesebb résznél!

Zsenyka felemelkedett és kissé nyújtózkodott.

— Fürödni — az persze jó, de nagyon szeretnék enni. Meg az idő is estefelé jár, mi pedig még nem is ebédeltünk.

Kiejtve az utolsó szavakat, Zsenyka rám és Tatjánára sandított.

— Ó! Ez a gondolat nagyon is időszerű — támogatta őt Ruszlán. — Gyerünk, lányok, valamit találjunk ki.

Mindannyian szedelőzködni kezdtünk. A társaság egy része az élelmiszer-sátrak felé vette az irányt, egyesek azért, hogy készítsenek valamit mindenkinek, mások azért, hogy valamit gyorsan bekapjanak. A többiek a Szenszei-jel mentek felfrissülni a tengerbe.

Nyikolaj Andrejevics javaslatára levest főztünk, salátákat készítettünk. Amikor pedig megterítettük az asztalt, senkit sem kellett hívni, maguktól odaszaladtak az étvágygerjesztő illatokra. Összességében az ebéd remekül sikerült. Amikor pedig a társaság jóllakott, az asztalnál újra beszélgetés kezdődött.

* * *

— Igen, Amerika kemény — mondta lelkesen Kosztyik. — Ki gondolta volna!

— Sajnálom az ott élő embereket — mondta együttérzően Viktor. — A külső «szabadság» mutogatása mögött ilyen rabszolgaság az arkhóni «demokrácia» bilincseiben!

— Aha — bólogatott Kosztyik — és azt mondták, hogy ez a legmenőbb ország a világon, hogy ott minden a legmagasabb szinten van — az életszínvonaltól a fejlett technológiáig, még a Holdon is ők jártak először...

— Nem, de tényleg, miért az amerikaiak jártak először a Holdon, a mieink meg nem? — bántotta Ruszlánt. — Hiszen, mi repültünk először az űrbe!

— Akarjátok, hogy eláruljak egy nagy titkot — mondta alig észrevehető mosollyal a Szenszei, figyelve a srácok beszélgetését. — Az amerikaiak sohasem jártak a Holdon. És egyáltalán, oda még nem lépett emberi láb — és humorral pontosította — mármint mint lényé, és nem hogy a csizmája lenyomata.

— Hogyhogy, nem jártak a Holdon?! — csodálkozott egyszerre Kosztyik és Ruszlán.

— Hát nagyon egyszerűen. Emberek nem jártak a Holdon — ismételte meg újra a Szenszei.

— Mi, valójában? — kérdezett vissza kíváncsian Nyikolaj Andrejevics.

— Igen. A holdutazás — ez egy nagy misztifikáció, dezinformáció és nagyszabású csalás, amely azonban nem kis jövedelmet hozott a szervezőinek.

Zsenyika kíváncsian nézett a Szenszei-re.

— Igen? Ez kezd érdekessé válni...

— Várj — állította meg Zsenyát Nyikolaj Andrejevics, és a Szenszei-hez fordult: — Hogy lehet ez család, ha, amennyire én tudom, ez köztudott tény. Akkoriban az űrhajósok Holdra szállását, ahogy írják, több mint félmillió tévé néző figyelte az egész földgolyón. És ez a holdi eposz gyakorlatilag 1969-től 1972-ig tartott, amikor az amerikai űrhajósok szinte félévente repültek oda. Meg egyáltalán, hiszen akkor az USA-nak és a Szovjetuniónak egy egész versenye volt a holdutazás elsőségéért. Ha az amerikaiak csaltak volna, azt hiszem, a Szovjetunió nem hallgatott volna erről.

— Itt nem minden olyan egyszerű, mint gondolod. A mögött a világ-piar mögött, amiről beszélsz, a legmagasabb szintű «Szabad kőművesek» álltak. Ezen a projekten csak az amerikai népen, mint jogkövető adófizetőkön, majdnem negyvenmilliárd dollárt kerestek. Noha valójában semmiféle emberi holdutazás nem volt, ráadásul, azokkal a technológiákkal — mosolyodott el a Szenszei. — Még most, a tudomány jelenlegi fejlődési szintjén is ez egyszerűen irreális. Úgyhogy, mindez csak az Arkhónok újabb sikeres partija volt a nagypolitikában.

— Hm, részletesebben — fejezte ki a közös óhajt Vologya, a Szenszei-re nézve.

— Lehet, természetesen, részletesebben is — vont a vállát a Szenszei. — Noha ez az információ, véleményem szerint, nem bír különösebb érdeklődéssel. Ez csupán a nagypolitika játéka...

— Viszont, hogyan csiklandozzák az idegeimet, még a sarkam is viszket — «bökte ki» Zsenyika, nevetést váltva ki a srácokból.

— Mosakodni kell gyakrabban! — válaszolt neki humorral Viktor.

— Nem, tényleg, Szenszei, meséld el — kérte újra Vologya.

— Hát mit meséljek. Pizskos történet. Annyi jó ember halt meg emiatt... Ezt a csalást az Arkhónok az úgynevezett «nagy űrverseny» éveiben tervelték ki a Szovjetunió és az USA között. Az Arkhónok hű szolgálai — a «Szabad kőművesek» — nagyon számítóan játszottak a nagypolitikusok ambícióin... Ebben az időben a Szovjetunió vezetett. — És valahogy jóságosan elmosolyodva, mintha valami jóra emlékezett volna, a Szenszei melegen mondta: — Hogyne vezetett volna! Hiszen az űrhajózást maga Szergej Pavlovics Koroljov vezette. Jó ember volt, magas tisztességű és erkölcsű, és nagyon felelősségteljes a gondolataiért, tetteiért és döntéseiért.

— Koroljov? Az ki? Politikus? — kérdezte Szlávik.

— Te mit?! — mosolyodott el Andrej. — Hiszen ez tudós!

— Kiemelkedő tudós — hangsúlyozta a Szenszei. — Tehetséges mérnök-konstruktőr.

— Az űrhajózás atyja! — tette hozzá büszkén Kosztyik, és gőgösen kérdezte Szláviktól. — Te meg mi, talán ezt nem tudtad?

— Most már tudom — válaszolt mosolyogva a srác.

— Koroljov nem egyszerűen kiemelkedő tudós-praktikus volt — konstataálta a Szenszei — hanem tehetséges szervező is. Mindenki, aki vele dolgozott egy csapatban, csodálta hihetetlen entuziazmusát. Egyszerűen megfertőzte az embereket az abszolút győzelembe vetett hitével. És ahogy most mondják, «intuitívan» fejlesztett perspektivikus irányokat. Ez természetes. Hiszen, Koroljov messze nem volt egyszerű ember. Kevesen tudják, hogy a harmincas évek elején az akkor még fiatal mérnök, Szergej Koroljov nemcsak Ciolkovszkijjal találkozott, hanem elég rendkívüli, nem nyilvános személyiségekkel is, akik feltárták előtte az űrhajózás elméletén kívül sok igen érdekes dolgot. Éppen azok után a találkozók után «fertőződött meg» Koroljov a reaktív bolygóközi repülések fejlesztésének tematiká-

jával. Éppen azoknak a találkozóknak köszönhetően tudta, ahogy írják majd később, «előre meghatározni és prognosztizálni» a repülés és az űrhajózás jövőjét sok évre előre, megelőzve korát.

— De kivel találkozott? — kérdezte türelmetlenül Ruszlán.

A Szenszei csak titokzatosan elmosolyodott, és nem válaszolva a kérdésére, folytatta tovább az elbeszélést.

— Szóval, Koroljov kimeríthetetlen entuziazmusának köszönhetően a Szovjetunióban elkezdődött az űrhajózás egész korszaka. Már 1957-ben a Szovjetunió fellötte a Föld első műholdját. Ezután következtek az automatikus bolygóközi állomások indításai, beleértve a Holdra is, ahol többször vettek talajmintát. Megint csak éppen a szovjet «Luna-2» automatikus állomás érte el először 1959-ben a Hold felszínét. Az ember első űrrepülése a történelemben a «Vosztok» űrhajón szintén a Szovjetunió érdeme, és így tovább, és így tovább. Az amerikaiak sem maradtak le, és, ahogy mondani szokás, a Szovjetunió sarkában jártak a világűr meghódításában. Ha Jurij Gagarin 1961. április 12-én repült, akkor az amerikai Alan Shepard — 1961. május 5-én. Vagyis, kis időeltéréssel. Azonban az amerikai már a második ember volt, aki megjárta a világűrt. És most már az ország tekintélyéről volt szó a világporondon. Ezt a helyzetet és az emberek mérhetetlen ambícióit használták ki az Arkhónok.

Az akkori amerikai elnökön, John Kennedyn keresztül bejelentették a Hold meghódítási programjának prioritását. Mellesleg, az adott projekt technikai kidolgozását nem más hajtotta végre, mint a német rakéta- és űrtechnikai konstruktőr, volt SS-Sturmbannführer, az A-4 (V-2) rakéta főkonstruktőre (amelyet a Második Világháborúban Nagy-Britannia, Belgium városainak ágyúzására használtak) — Wernher von Braun. Ez az ember szintén egy nagy német pénzember és befolyásos politikai szereplő, Magnus von Braun báró

családjából származott, aki ugyanabban a «Szabad kőművesek» csapatában volt, mint Hjalmar Schacht. A háború után pedig Wernher von Braun megkapja az amerikai állampolgárságot, és nyugodtan fog dolgozni az USA hadiipari komplexumának, mint annak idején a náci Németországnak. Ráadásul, a ranglétrán a legmagasabb vezetői posztokig emelik őt a NASA-nál (az USA Nemzeti Repülési és Űrhajózási Hivatala).

Szóval, a tömegtájékoztatási eszközök erőteljesen győzködni kezdik az amerikai népet, hogy mivel az űrhajósaiknak nem sikerült elsőként az űrbe repülniük, egyszerűen kötelesek elsőként a Hold felszínére lépni. Mindezen manipulációk és spekulációk eredményeképpen az USA Kongresszusa az akkori időkhöz képest egyszerűen csillagászati összegeket különített el a «holdprogramra», kivéve azokat az adófizetők zsebéből, mintha az amerikaiaknak nem lett volna más problémájuk, mint a Hold meghódítása. És ezekért a tízmilliárd dollárokért megmutattak az egész világnak egy olcsó sorozatot az «ember Hold-meghódításának eposzáról», hangzatos nevet adva neki: «Apollo-program».

— Ez az ókori görög olimpiai isten tiszteletére? — kérdezte Kosztyik, a «szakértő» képével.

Nyikolaj Andrejevics megszólalt, mintha kiegészítené a srác szavait:

— ...a gyógyító, jós, és a művészetek pártfogója... Úgy látom, az Arkhónok nagy kedvelői az ókori görög költészetnek.

— Még szép, — mosolyodott el a Szenszei. — Kihez is tartozik Homérosz olimpiai vallásának megteremtése... Csak e program neve korántsem a mitikus Apollo isten tiszteletére keletkezett, noha a tömegeknek éppen ilyen szép csomagolásban tálalták. Az Arkhónok nagy kedvelői a kettős értelemnek. Valójában, a program nevének keletkezésével minden sokkal egyszerűbb volt. Egyszerűen azt az Arkhónt, aki kitalálta ezt az

egész nagyszabású csalást, szűk körökben briliáns elméje miatt nem másként hívják, mint «Phoebus» (ami görögről fordítva «phoibos» mint «ragyogó»). Ha pedig a Phoebus szót a mitológia kontextusában vizsgáljuk, akkor ez egyszerűen Apollo másik neve, mint «mindent látó napistenség».

— Hát igen, — nevetett fel Viktor a társasággal együtt — ahogy mondani szokás, minden zseniális dolog egyszerű!

— Olyan «kozmosz» előadást rendeztek, hogy hol jöhetnek hozzájuk a híres forgatókönyvírók! Hat expedíció sikeresen végrehajtotta a Holdra szállást zökkenőmentesen. Tizenkét emberük megjárta a Holdat. Az «Apollo-13» űrhajó viszont sehogy sem tudott leszállni a Hold felszínére a fedélzeten történt baleset miatt. Megkerülte a Holdat, és úgy tért vissza semmivel a Földre.

— Szóval ez az egész valójában előadás volt?! — sehogy sem tudta elhinni Kosztyik.

— Természetesen. Egyszerűen játszottak az emberek ambícióira, és sok pénzt loptak. Sőt, nem elég, hogy az amerikai népet kifosztották, mint a pinty, még a Szovjetuniót is belekeverték ebbe az értelmetlen versenybe.

— Na, várj — mondta kételkedve Nyikolaj Andrejevics. — Hát a mi szakembereink nem tudták, hogy ez «hamisítvány»?

— Természetesen, tudták. De a hallgatásért és a «holdi verzió» támogatásáért cserébe a Szovjetunió hatalmas kedvezményeket kapott a nemzetközi piacon... És hogyan tüntették el azután a «Szabad kőművesek» a nyomokat, kezdve a kormányzati átcsoportosításoktól egészen a «megbízhatatlan» személyek kiiktatásáig?! És nem csodálkozom, ha a későbbiekben valaki komolyan érdeklődni kezd a csalás iránt, akkor hirtelen kiderül, hogy az előadás felvételeinek eredetijei, amelyben meg kell mondani, nagyon sok

bakit követtek el, nyomtalanul eltűnnek. Ahogy pedig köztudott, nincs dokumentum, nincs miről beszélni.

— Tehát, az amerikai űrhajósok sohasem szálltak le a Holdra? — pontosította újra Viktor.

— Természetesen, nem. Hogy eljussunk a Holdra, le kell küzdeni a hatalmas sugárzási övezeteket.

— De hogyan repülnek az űrhajósok az űrbe, lépnek ki a nyílt világűrbe, és térnek vissza onnan élve?

— Hát ők a Föld gravitációs, mágneses mezejének védelme alatt állnak, és nem lépnek ki annak határain kívül. Vagyis, a Föld körüli világűrben repülnek a Föld felszínétől megengedett határokon belül. És akkor is, amikor behatolnak ezekbe a megnövekedett kozmikus sugárzási rétegekbe, kénytelenek csökkenteni a repülési magasságot... Természetesen, a jövőben, a nanotechnológiák fejlődésével, az ember számára teljesen lehetségesek lesznek a repülések mind a Holdra, mind más közeli bolygókra.

— Mi, mi? — kérdezett vissza Zsenya. — Nanotechnológiák? Ez megint miféle szerzet?

— Nanotechnológiák? Ez a mikrotechnológiák fejlődésének folytatása. A «nano» előtag az eredeti egységek milliárdod részét jelenti. «Nanométer» — a méter tíz a mínusz kilencedik hatványával egyenlő része... — A Szenszei ránézett a társaságra, és pontosított. — Nos, hogy jobban elképzeljétek, egy nanométer a milliméter milliomod részét teszi ki.

Zsenyka, hallgatva a Szenszeit, összetette a mutató- és hüvelykujját, apró rést hozva létre köztük, és ránézett erre a résre, nyilvánvalóan próbálva elképzelni képzeletében a milliméter milliomod részét.

— ...a «nano» a görög «nanos» szóból származik, ami «törpét» jelent, — egészítette ki válaszát a Szenszei.

— Miféle törpe ez? — hunyorgott szorgalmasan Zsenyka, kíváncsian vizsgálgatva a létrehozott rést. — Ez valami mutálódott mikróba, amely hosszan-hosszan betegeskedett gyermekkorában.

— Igen, ezek valóban elenyészően kis részecskék, — mosolyodott el a Szenszei a többiekkel együtt. — A nanotechnológiák pedig megfelelően olyan technológiák, amelyek segítségével mesterséges úton hoznak létre mind különböző anyagokat, mind robotokat, nanorészecske méretben. Vagyis, ha a mikrotechnológiákban az anyaggal való manipulációról volt szó, akkor a nanotechnológiákban — az egyes atomokkal.

— És minek nekem egy ilyen robot, ha még látni sem fogom? — csodálkozott Zsenyka.

— És hogyan lehet irányítani? — kérdezte kíváncsian Viktor.

— Minek kell? — kérdezett vissza a Szenszei. — Ééé, ti egyszerűen el sem képzelitek, mi ez. A nanotechnológiák — ez egy egész forradalmi ugrás a világfelfogásban és az emberek életszínvonalában.

— És mennyire nagy az az ugrás? — érdeklődött Vologya.

— Hát, körülbelül olyan, mintha összehasonlítani a barlanglakó ember életszínvonalát, aki bunkóval szaladgál élelem után kutatva, a modern ember életszínvonalával, aki kihasználja a tudományos-technikai haladás mindenféle szolgáltatását.

— Komolyan?!

— Teljesen, — bólintott a Szenszei. — Hiszen mi ezen részecskék nanovilága? Ez elsősorban maguknak a részecskéknek a teljesen más tulajdonságai, amelyek különböznek azoktól, amelyeket alkotnak. Vegyetek például, a cukorkát. — A Szenszei Ruszlán felé bólintott, aki éppen egy «Vzljotnaja» karamellát bontott ki. Ruszlán megmerevedett, rábámulva, mint mindenki, erre az édességre. — Ha ezt a cukorkát több részre törjük, akkor mindegyikük édes lesz. De ha ezeket a részeket nanométer méretűre osztjuk, akkor a részecskéknek már különböző tulajdonságaik lesznek, és megfelelően különbözni fognak «ízben». Ugyanez vonatkozik a többire is. Vegyetek, például...

nos, ugyanazt az aranyat. Hiszen nanométeres skálán e fém szemcséinek még a színe is más, nem sárgák, hanem vörösek. Szobahőmérsékleten a szokásos látható arany nem katalizátora a kémiai reakcióknak. Ha viszont ennek az aranyaknak a részecskéit vesszük, mondjuk, 3–5 nanométer méretben, akkor azok már jó katalizátor tulajdonsággal rendelkeznek. Ez pedig más lehetőségeket nyit meg a kémiában. Úgy mond, ugyanaz az anyag, de nanoszinten teljesen más tulajdonságokkal és minőségekkel rendelkezik.

Viktor megvonta a vállát, és azt mondta:

— Nem, de mégsem fér a fejembe, hogyan lehet ebből a mikroszkopikus izéből robotot csinálni? Az én fejemben a robot egy olyan vasdarab, ami elemmel működik, és egy csomó mechanizmus van benne. De itt hogyan jön létre a mozgás?

— Pofonegyszerűen — felelte a Szenszei. — Ha mélyrehatóan ismered az anyag tulajdonságait, akkor a mozgásba hozása nem okoz nehézséget. Vegyük a mikrotechnológia legalapvetőbb szintjét. Vizsgáljuk meg, például, a titán és nikkel ötvözetét. Rendelkezik egy inert tulajdonsággal — az úgynevezett «alakmemóriával». Vagyis, nem kell kitalálni semmit. Fogod ezt a mikroszkopikus «alkatrészt», és deformálsz. Ha felhevíted, «emlékezetből» újra felveszi eredeti alakját. A hevítéshez pedig elég egy elektromos jelet küldeni neki. Ha megszünteted az áramot, újra deformálódik a régi alakjára. Tessék, itt a mozgás ide-oda. Itt az «izom».

— Hm, ezt nem tudtam, nem tudtam — mondta érdeklődve Viktor.

— De ez még semmi — folytatta a Szenszei. — A mikrovilág mélyreható ismerete, amelyet az emberek a következő évtizedekben szereznek meg, óriási lehetőségeket nyit meg az emberiség előtt, ha persze az emberek humánusan élnek ezekkel az ismeretekkel. Ez számos területet átfoghat, például az ipart,

az orvostudományt, a kibernetikát, az oktatási rendszert és az emberi tevékenység más szféráit. Ráadásul, ezek a molekula méretű nanogépek képesek lesznek nemcsak összetett atomi szerkezetek össze- és szét-szerelésére, hanem más molekulák manipulálására, önmaguk másolására, bonyolultabb gépek létrehozására, amelyek viszont még bonyolultabb eszközöket hoznak létre — molekula méretű mechanizmusokat beépített saját számítógéppel.

— És mivel «fenyegethet» ez minket — kérdezte mosolyogva Nyikolaj Andrejevics — például, az orvostudományban?

— Nos, képzeld el. Például, megbetegszel valamivel. És ahelyett, hogy kollégákhoz rohanganál, és kiderítenéd a betegség okát, hogy mitől és hogyan gyógyulj, csupán megiszol egy pohár közönséges vizet, amiben nanorobot-«orvosok» vannak, akiket észre sem veszel. És tekintsd úgy, hogy egy csapásra meglátogattál egy diagnosztát, egy terapeutát és egy legmagasabb képzettségű sebészt. Mivel a szervezetben mozogva nemcsak fájdalommentesen és tévedhetetlenül diagnosztizálnak, és nemcsak megtalálják a gyulladás góciát, hanem fel is számolják azt, és teljesen helyreállítják szervezeted funkcióit.

Nyikolaj Andrejevics hitetlenkedve sandított a Szenszeire, és mosolyogva megszólalt:

— Azt akarod mondani, hogy ezek a «mikrosarlatánok» felváltják nekem a szakembereket?

— Sajnos, doktor — mondta nevetve a Szenszei. — Úgyhogy, hamarosan más szakmát kell választanunk magunknak!

— No, azt már nem! Maguknak — talán! De nekem nem. Az én időmre elég lesz a páciens. A psziché — kényes dolog.

— Téved, doktor — rázta a fejét a Szenszei. — Ezekkel a technológiákkal lehetőség nyílik arra, hogy a páciens ne csak kezeljék egész életében, hanem meg

is gyógyítsák. — A Szenszei e szavaira Nyikolaj Andrejevics szívből felkacagott. Aztán a Szenszei folytatta: — Ráadásul, meggyógyítják a pszichiátriai betegségekkel küzdőket, a reménytelen betegeket, a rokkantakat is, visszaadva nekik a teljes egészséget, még ha veleszületett rokkantak is voltak. Hiszen, a nanorobotok képesek lesznek behatolni a vér-agy gáton keresztül közvetlenül az agy neuronjaihoz, ahol remekül megbirkóznak a neuronok aktivitásának serkentésével és gátlásával is, hatva mind az egyes neuronokra, mind bizonyos területekre.

— Ez valami fantasztikum! — mormolta Nyikolaj Andrejevics. — Ha téged hallgat az ember, ez egyenesen csodaszernek tűnik.

— Hát, valahogy úgy — mosolyodott el a Szenszei, és hozzátette: — De ez még korántsem a határa annak, amit nanotechnológiával el lehet érni, természetesen ésszerű használat mellett.

— És mit lehet még elérni? — érdeklődött azonnal Andrej.

— Nos, például nanoeszközök segítségével miniatűr formában magunknál tarthatjuk és használhatjuk a világ gyakorlatilag összes könyvtárának információit. Probléma nélkül leküzdhetők a nyelvi akadályok. Az oktatásban minőségileg megváltoztathatók az információátadás módjai, hogy az ember ne biflázzon valamilyen tudást, hanem éppen érdeklődéssel ismerje meg. Az azonnali emberi kommunikációhoz a virtuális valóságot lehet «szolgálatba» állítani.

— Ó, és hogyan? — ámult el Ruszlán.

— Hát hogyan, megjön a kedved, mondjuk, focit nézni Zsenyával együtt, hogy hallgasd a kommentárjait. Ehhez elég lesz csupán jeleket váltanotok. És te is, Zsenya is, anélkül, hogy kimozdulnátok otthonról, a virtuális valóság segítségével egyszerre lesztek együtt, pontosabban a barát virtuális másolatával. Ráadásul, nem egyszerűen focit néztek egy «ősrégi dobozon»,

hanem jelen lesztek háromdimenziós képen, valós nézők lesztek a futballpályán. Nemcsak a látásotok lesz bevonva, hanem az összes többi érzékszervetek is, vagyis, hallani fogtok minden hangot, érezni fogtok illatokat, és így tovább.

— Húha, de klassz! — mondta elragadtatva Ruszlán.

— Ezekkel a technológiákkal, természetesen, áttörést lehet elérni a kibernetikában, rendet tenni az ökológiában, felszámolni a levegő, a víz, a talaj szennyezését. Leküzdeni a kozmikus sugárzást, olyan kompozit anyagot létrehozni az űrhajók számára, amely nem egyszerűen megvédi az embereket az űrhajó belsejében a sugárzástól, hanem egyedülálló tulajdonságokkal rendelkezik, könnyebb lévén a pehelynél, erősebb az acélnál és keményebb a gyémántnál. Egy egyszerű példa, hogy megértsétek, mi ez. Ha ebből az anyagból készítenének sarkat a cipőtökre, mindössze egy mikron vastagságban, akkor egész életetekben nemcsak hogy nem koptatnátok el, de még megkarcolni sem tudnátok...

Vagyis, az embereknek megadják ugyanazt a tudást, mint az előző civilizációnak. De... nyitva marad a kérdés, hogyan élnek az emberek ezekkel az ismeretekkel? Mi kerekedik felül: az Állati énjük vágya, vagy a Szellemi törekvés? Ha a társadalomban továbbra is fennmarad az Állati kezdet dominanciája, a hozzánk hasonlók elpusztításának vágya, elképzelitek, milyen következményekhez vezethet ez?

— Hm, ha, ne adj' Isten, ezen nanotechnológiák alapján háború lesz, az keményebb lesz az összes eddigi háborúnál együttvéve — mondta komolyan Nyikolaj Andrejevics.

— Kétségtelenül. És a jó nanorobot-orvosok helyett az embereknek megjön a kedvük olyan kis szörnyeteg-minirobotok létrehozásához, amelyek porként szóródnának szét az ellenség területén, hogy ezek a «kém-gyilkosok» behatoljanak minden részbe, kommu-

nikációs csatornába, hogy ne csak információt gyűjtsenek, hanem diverziós munkát is végezzenek. Mit ér ezekkel a fejlett technológiákkal tömegpusztító fegyvert létrehozni? Egyszerűen szétszórta őket porként a metropoliszok felett, és viszontlátásra. Hiszen, a város-lakók szervezetébe minden beléggzéssel akár 25 millió természetes nanorészecske jut be. És ha ezek között lesz akár néhány «diverzáns», senki sem veszi észre őket. A szervezetbe jutva pedig bármilyen programot végrehajthatnak, amit beprogramoznak nekik, kezdve az egészségügyi problémáktól egészen a zombisítás különböző fajtáiig, hatva az agy bizonyos struktúráira, nem is beszélve a halálos kimenetelről. Ellenőrizni ezt a folyamatot, és valahogy megóvni a lakosságot ettől a bajtól azokban az országokban, amelyek nem rendelkeznek ezekkel a technológiákkal, gyakorlatilag lehetetlen.

Vagy, például, ha az emberek ismereteket kapnak ugyanarról a könnyű, szupererős, ellenálló anyagról, mire alkalmazzák azokat elsősorban? Békés célokra a világűr meghódításában? Korántsem. Megkapva ezeket az ismereteket, elsősorban arra törekcsenek, hogy katonáik felszerelését és a haditechnikát sebezhetetlenné és a leginkább harcképesebbé tegyék. Elképzelték magatoknak egy katonát, akinek nem elég, hogy egy csomó különböző eszköze van a gyilkolásra, a ruhája, mint a kaméleon, változtatja a színét a környező tájhoz, de még a szupererősségének köszönhetően egy atomrobbanás sem akadály a katona számára?

Elképzelitek, mi fog folyni a világban, ha a nanorobotokat úgy programozzák be, hogy azok az emberek szervezetébe jutva kontrollálhatatlan agressziót váltsanak ki náluk? Elképzelitek-e ezt a láthatatlan fegyvert, ráadásul, korlátlan mennyiségben önreprodukálót? Láthatatlan fegyvert, amely ráadásul, újraalkothat bármit a már létezők közül. És ez a nanogyár

mindössze egy kis dobozban elfér majd. Békeidőben pedig? Képzeltetek el zombisított embereket, akik egy jelöltre szavaznak? És hol lesz akkor ez a sokat dicsért «demokrácia»?

Zsenyka tüstént reagált:

— Én, én tudom, hol!

— Te meg, Zsenya, inkább hallgass — szólt rá Sztász.

— Igen, ez valóban nagyon komoly — vonta le a következtetést Nyikolaj Andrejevics, nem reagálva a fiúk tréfálkozására.

— Még szép — egyezett bele a Szenszei. — És ez még korántsem minden. Hiszen nem titok, hogy az emberek génjeikben különböznek. A nanotechnológiának pedig nem kunszt behatolni a DNS szintjére. Nem kunszt olyan eszközök létrehozása sem, amelyek célzottan egy bizonyos etnikai csoport megsemmisítésére hatnak. Nem kunszt egész földrajzi körzetek «megtisztítása» sem. Elképzelitek, ha a nálunk üdvös Európában élő emberek gyorsan pusztulni kezdenének? Vagy, például, az Amerikában élő negroid faj képviselőire minden ok nélkül rátörne egy «ismeretlen» járvány. És akkor mi van? Úgyhogy, a nanotechnológia nem tréfa. Ez óriási felelősség! Ez egy eszköz, amellyel a jövő nemzedékek számára boldog életet lehet teremteni egy civilizált társadalomban, de el is lehet pusztítani az egész emberiséget.

— Hallod, Szenszei, és vajon az emberiség nem boldogulna valahogy mindezen nanotechnológiák nélkül? — kérdezte panaszos hangon Zsenyka. — Én már beleegyezem, a világbéke érdekében, hogy egész életemben Nyikolaj Andrejevicsnél gyógyuljak.

Az idősebb fiúk elmosolyodtak, a Szenszei pedig teljesen komolyan válaszolt:

— Nem a nanotechnológián múlik. Az embereken múlik, mindenki személyes választásán. Ha az emberekben lesz elég bátorság megfékezni az Állati énjü-

ket, és a progresszív civilizáció útját választják, még nagyobb megismerési horizontok nyílnak meg előttük, mivel a nanotechnológia csupán egy aprócska lépés a világ megismerésében. Ha pedig az emberi társadalomban továbbra is egymás gyűlölete, az irigység, a hatalomvágy és az anyagi javak utáni sóvárgás fog uralkodni, akkor ki lesz a hibás. Mindenki részt vesz ebben a választásban, még ha nem is teljesen tudatosítja az általa hozott döntés horderejét.

A társaság elcsendesedett. Észrevettem, hogy a mai nap folyamán már ki tudja hányadszor, a Szenszei különös hangsúlyt fektetett arra, hogy nagyon sok múlik rajtunk, a személyes választásunkon, a belső világunkon, amely mint a tükör vetül ki a külvilágra. «És valóban, — gondolkodtam el, — ha józanul belegondolok, mi rejlik sok konfliktusunk, veszekedésünk és botrányunk mélyén — a belső éretlenségünk, a belső konfliktusunk az Állati és a Szellemi énünk között. Hiszen, ha engem az vonz, hogy durván válaszoljak valakinek, megbántsam, megsértsem, még ha ő is provokálta ezt a veszekedést, vajon az az ember a hibás? Hiszen, ő ugyanolyan, mint én, és benne is ugyanolyan lélek pislákol, amely jót és békét akar, de tévedett az ember, engedett az Állati énje provokációjának, kivel nem fordul elő. Tévesen az Állati én oldalát választotta ebben a pillanatban, és külső agressziókitörést szült. De miért engedek én ennek a kitörésnek? Miért reagálok rá az Állati énem válaszreakciójával? Hiszen, minden az én kezemben van! Hiszen, ez az én személyes választásom — hogyan fogok reagálni: agresszívan válaszolok, veszítve az Állati énemmel szemben, vagy feloldom ezt a konfliktust Lélekből fakadó pozitívummal». És ekkor belém hasított a felismerés: «Hát itt az a csepp, amivel kezdődik a belső világom óceánja, amely kivetül a külvilágra. Hát, nyilvánvalóan ez az a bizonyos személyes választás, amiről a Szenszei beszélt, és amelyet percenként megteszek, elfoglalva vagy a

Lelkem álláspontját és ennek megfelelően Jót cselekedve, vagy az Állati én álláspontját, agressziót szülve magam körül. Akkor valóban úgy adódik, hogy minden a mi kezünkben van, mindenki személyes választásán múlik». Ilyen egyszerű igazság tudatosításától mintha megvilágosodtam volna. Minden, kiderül, ennyire egyszerű és világos!

* * *

Amíg gondolkodtam, a csapat, befejezve a fő étkezést, áttért a teázásra. A Szenszei tréfálkozni kezdett, és ezt a vidám hullámot az idősebb fiúk is elkapták. Az asztalnál ismét úrrá lett a nevetés, ami simán átment a költészetbe, főleg Kosztyik és a Szenszei előadásában. És az utóbbi szájából, mintha éppen a gondolataimra válaszolna, ezeket a sorokat hallottam:

**«Elbúcsúzott a csepp a tengertől — csupa könny!
Nevetett a szabad Tenger — csupa sugár!
«Szállj fel az égbe, hullj le a földre —
A vég egy: újra — az én hullámaimban».**

— Ó, Omár Khayyam! — állapította meg örömmel Kosztyik, és rögtön eldicsekedett.

— Minden versét elolvastam, amit találtam! — Tetszett? — érdeklődött a Szenszei, miközben az édességekre vetette magát.

— Tetszett — bölintott elégedetten Kosztyik. — Filozofikus versek! Csak néhány helyen nem teljesen értettem őt. Olyan sokat írt a borról, a nők iránti szerelemről, hogy az a benyomás támad, mintha éppen ez lett volna a legfontosabb az életében. — Dehogyan. Valószínűleg megleplek, ha azt mondom, hogy egyáltalán nem ivott. Egyszerűen a verseiben teljesen más értelem rejtett. — A Szenszei komótosan kortyolt egyet a teából, és békésen mondta: — És hogy tetszik ez a verse?

**«A bölcs, ki szívében a szeretet
élő hajtását sarjasztotta,
Meddőn nem veszít egyetlen percet sem:
Vagy az Ég jóságos akaratát igyekszik
megvalósítani,
Vagy a mámoros kehely mellett élvezni
a nem földi Szerelmet.»**

— Ki szívében a szeretet hajtását sarjasztotta? — mondta csodálkozva az énem, elámulva ezeken a különleges sorokon. Az idősebb fiúk sokatmondóan összenéztek.

— És ez véletlenül nem a «Lótuszvirágról» szól? — rezzent meg Viktor.

A Szenszei csak titokzatosan elmosolyodott, és mintegy mellékesen megjegyezte:

— Egyébként, ezeket a sorokat Omár Khayyam a tanítója Tanítójának, vagyis Agapit Bódhiszattvának a tiszteletére írta.

— A tanítója Tanítójának? — kérdezett vissza Andrej, mintha rosszul hallotta volna.

— Agapit volt Omár tanítója?! — kapták fel rögtön az idősebb fiúk.

— Nem. Omár Agapit tanítványának a tanítványa volt — pontosított a Szenszei.

— Minél tovább, annál kíváncsibbá válik a dolog — mondta intrikáltan Nyikolaj Andrejevics.

A Szenszei láthatóan jókedvében volt, mivel a továbbiakban külön kérésünk nélkül elmesélt nekünk egy igen érdekes történetet:

— Agapitnak volt egy barátja, akivel Keleten ismerkedett meg, az egyik híres magánkönyvtárban, amely Nisapur városában volt. Ezt az embert Naszir al-Milla vad-Din sejk Muhammad-i-Manszurnak hívták. Elég okos, szellemileg érett ember volt, aki az igazságot kereste. Éppen ő lett később nemcsak Agapit barátja, hanem a legközelebbi körének beavatottja is.

— És hol van egy ilyen város? — vágott okos képet Ruszlán, nyilvánvalóan erőltetve, hogy elképzelje a helyét a földgömbön.

— Nisapur? Perzsia (a mai Irán) keleti részén volt, Horaszán ősi kultúrtartományában, vagyis ez a Kaszpi-tengertől keletre és délkeletre fekvő hely. Abban az időben ez a terület nemcsak a modern Irán földjeit foglalta magában, hanem a mai Türkmenisztán és Afganisztán földjeinek egy részét is. Mellesleg Nisapur elég nagy város volt, egyfajta válaszfut az élénk karavánutakon. Nos, és természetesen Perzsia egyik fő kulturális központja. Közép-Ázsiában nemcsak vásáraitól volt híres, hanem tanintézetéről, az úgynevezett medreszékről (közép- és felsőfokú iskolákról), valamint tudományos könyvtáiról is.

Szóval, Agapit sok mindenre megtanította ezt az embert, átadva neki a «Beljao Dszi» tudományának néhány ismeretét, amelyet az a tanulás pillanatában befogadni képes volt. Később Naszir Manszur, a tudósok és kutatók fejévé válva, átadta ezt a tudást méltó tanítványainak, akik között ott volt a tizenhat éves Ghiyāth al-Dīn Abū al-Fat Umar ibn Ibrāhīm al-Khayyāmī al-Nīshāpūrī, vagy egyszerűbben mondva, Omár Khayyam.

Omár elég tehetséges srác volt, jó memóriával és szellemi képességekkel rendelkezett. És ahogy mondani szokás, a termékeny talajba hullott mag bevélt a reményeket, bőséges termést hozva. Már huszonöt éves korában Omár Khayyam számos tudományos értekezés szerzője lett fizikából, geometriából, algebrából, csillagászatból, orvostudományból, történelemből, filozófiából, arab nyelvből és irodalomból. Vonzódott a földrajzhoz, és írt néhány értekezést a természettudományról.

— Azta! — kiáltott fel Sztász. — Huszonöt évesen! Hiszen, ez gyakorlatilag egyidős velünk.

— Ezt nevezem én, a srácnak vágott az esze! — mondta csodálattal Zsenya. — Ez aztán a zseni! A csudába, itt meg buta és még butább — mutatott tréfásan magára és Sztászra.

— Minden ember zseniális a maga módján — jegyezte meg a Szenszei. — Ahogy mondani szokás, csak akarat és törekvés kell hozzá, hogy feltárja és megvalósítsa zsenijének potenciálját az életben.

— Hm, nem tudtam, hogy Omár Khayyam ennyire haladó tudós volt — szólott Viktor.

— Nem egyszerűen haladó volt. Agapit tudásának köszönhetően, amelyet tanítóján keresztül kapott, Omár Khayyam messze megelőzte korát. Mit érnek csak a fizikáról, matematikáról szóló munkái. És a csillagászat?! Hiszen, ő állított össze egy napnaptárt, amelynél pontosabbat a mai napig sem találtak fel.

— Komolyan? — csodálkozott Nyikolaj Andrejevics.

— Igen. Mi ma a Gergely-naptárt használjuk, amelynek éves időhibája huszonhat másodperc. Omár Khayyam pedig már abban az időben olyan naptárt javasolt a világnak, amelynek éves hibája mindössze tizenkilenc másodperc. Ha ugyanazt a matematikát vesszük, akkor ő már akkor az «Aritmetika nehézségei» című értekezésben leírta a binomiális képletet természetes kitevőkre, amelyet hatszáz évvel később állítólag «feltalált» az angol tudós, Isaac Newton, leírva azt a binomiális együtthatókról szóló tételben, «Newton binomiálisának» nevezve azt.

— És miért «állítólag feltalált»? — akadt fenn a szavakon Nyikolaj Andrejevics.

— Mert Isaac pofátlanul lemásolta ezt a képletet Omár munkáiból. És nemcsak ezt a képletet, hanem más tudást is, ami a fizikát, matematikát, csillagászatot illeti.

— Nem értem — sandított rá Nyikolaj Andrejevics. — És hogyan történhetett ilyen? Hiszen, Isaac

Nyugaton élt, Omár pedig Keleten, ráadásul különböző évszázadokban.

— Pofonegyszerűen. Ennek a történetnek megvan a maga előtörténete... Hogy érthetőbb legyen számotokra, ki állt emögött, és ki volt e történelmi hamisításhoz vezető csalás eszmei ihletője, röviden mesélek nektek Isaac Barrow-ról — a «Szabad köművesek» rendjének tagjáról, a «Luciferiánusok» rendjének tagjáról, Newton tanáráról a Cambridge-i Egyetemen.

— Ó, még egy Isaac — mosolyodott el Zsenya, Sztászhoz fordulva. — Ott Cambridge-ben mi van, csak Isaacok tanítanak és tanulnak?!

De Sztász figyelmen kívül hagyta barátja e megjegyzését, a Szenszei elbeszélésére összpontosítva.

— Meg kell jegyezni, hogy abban az időben az angliai Cambridge-i Egyetem szintén az egyik legjobb volt Európában — magyarázta a Szenszei. — Természetesen, a «Szabad köművesek» nem hagyhatták figyelmen kívül, lényegében melegágyat csinálva belőle híveik nevelésére. Ráadásul, az egyetemek akkoriban igen jövedelmező vállalkozások voltak.

Isaac Barrow tizenöt évesen került a Cambridge-i Egyetem Trinity College-ába. És nem egyszerűen került, hanem konkrétan belekerült, mivel a mentora a «Luciferiánusok» titkos rendjének egyik tagja volt, amely a «Szabad köművesek» rendjének felsőbb köréhez tartozott. Egy ilyen ismeretség nemcsak jelentősen hatott Barrow-ra, hanem megváltoztatta további sorsát is. Éppen ebben az évben éles változás történt nála. Amellett, hogy a luciferiánusok felhasználták őt titkos rituális erő-aktusokban, a mentora képes volt Barrow heves temperamentumát az ősi nyelvek és tudományok tanulmányozásának medrébe terelni. A kollégium elvégzése után Isaac már jól bírta a latint, a görögöt, az arabot, vonzódott a matematikához, a csillagászhoz, a filozófiához, a teológiához, különös érdeklődést mutatott az ókor tudományainak adatai

íránt. Összességében véve, nem rossz «káder» lett az Arkhónok szolgálatára. A kollégium elvégzése után a luciferiánusok befogadják Barrow-t a rendjükbe, és kezdetben futárként használják titkos megbízásokkal. Négy év alatt megfordul Franciaországban, Olaszországban, él egy ideig a Közel-Keleten (Konstantinápolyban, Szmirnában). Az Angliába vezető visszaúton meglátogatja Németországot és Hollandiát.

Szeretném megjegyezni, hogy abban az időben az Oszmán Birodalom magában foglalta mind a Balkán-félszigetet, mind Kis-Ázsiát. Ezért itt nemcsak az ókori Kelet tudósainak munkái összpontosultak, hanem az ókori görög tudósok kéziratai is. Sőt, Szmirna városa (ma ez a török Izmir város Kis-Ázsia nyugati partján) az Arkhónok különleges figyelmének központjává vált. Akkor az egész zsidó világ, az Arkhónok nagy politikai játékának és a «Szabad köművesek» heves tevékenységének köszönhetően, a zsidó papok 1666-ra szóló «jövendölései» beteljesülésének izgatott várásában volt, hogy abban az évben állítólag eljön a Messiásuk, és paradicsomi életet teremten minden zsidónak, feltámasztva államukat, minden bántalmazójukat pedig rettenetesen megbünteti.

— 1666? — mosolyodott el Sztász. — Három hatos? Hiszen ez a Sátán jele.

— Érdekes Messiást kapnak a zsidó papok — jegyezte meg Vologya.

— És Krisztus miért nem tetszett nekik? — Hiszen, ők úgymond elvetik őt, mint Megváltót — pontosított Viktor.

— Á, na igen! — mosolyodott el Vologya. — Túl Emberi volt, nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket.

— Úgy ám — mondta keserű iróniával a Szenszei. — Szóval, Szmirnában a XVII. század 50-es éveiben, ahol akkor sok zsidó élt, a «Szabad köművesek» elhatározták, hogy e nép rovására végrehajtják egyik kombinációjukat. E célból reklámozták mint Messiást, aki állí-

tólag csodákat tesz, egyik bábjukat — egy kabbalista zsidót (a nevét nem is említem). Természetesen, egy ilyen reklám után, sokan hittek ennek a bábnak, és követték őt, beleolvadva az új vallási áramlatokba és mozgalmakba. Röviden szólva, teljes gőzzel elkezdődött a tömegek bolondításának folyamata. Szóval, ezen a felhajtásos zűrzavaron a «Szabad kőművesek» végrehajtották az ügyeiket, és, ahogy szokás, egy csapásra elfelejtették álmissiásuk létezését. Ezt kihasználták a helyi hatóságok. Bár ez az ember a «Szabad kőművesek» számára elhasznált anyag volt, de még mindig sok követője volt a helyi lakosság körében, akik felesleges zajt csaptak és nyugtalanságot keltettek az adott régióban. Mit tettek a helyi hatóságok? Amikor ez a báb érdektelenné vált a világ hatalmasai számára, a helyi hatóságok egyszerűen letartóztatták ezt a kabbalista zsidót. Ráadásul, igen lojálisan bántak vele, még a tömlöcbe is beengedték hódolóit ajándékokkal. Amikor pedig a szultán felajánlotta neki, hogy válasszon vagy a halálbüntetés, vagy az iszlám felvétele között, ez a zsidó, gondolkodás nélkül felvette az iszlámot.

— Hát ez igen! Úgy tűnik, elárulta a saját népét — vélekedett Viktor.

— Nos, közelebb az ing, mint a kabát; többet ért neki a saját bőre, mint az Arkhónok rákényszerített «fennkölt eszméi» — mondta a Szenszei.

— Igen, nagy csalódás lehetett ennek a népnek — fűzte hozzá Zsenya.

— Pontosan erre építettek a helyi hatóságok. Az, hogy ez a zsidó elárulta saját népét és felvette az iszlámot, a legtöbb követőjében csalódást keltett. Az emberek megértették, hogy megint becsapták őket, és a többség elfordult ezektől az eszméktől. Maradtak, persze néhányan, akik megpróbálták igazolni a tettét, de összességében a régió sokkal nyugodtabb lett.

— Okosan tette a szultán, az biztos — mondta mosolyogva Vologya.

A Szenszei bólíntott, és folytatta:

— De kicsit eltértünk a fő témától. Szóval, a titkos tevékenységben elért «hőstetteiért» jutalmul Isaac Barrow Konstantinápolyban a luciferiánusok tagjaitól igen különös ókori értekezéseket kapott. Ezek között voltak Omár Khayyam legértékesebb tudományos munkái is, amelyek annak idején rejtélyes módon tűntek el a Teheráni Egyetem könyvtárából. Ezenkívül, miután visszatért Angliába, Barrow már a Cambridge-i Egyetem görög tanszékének vezetője lett. De valódi, szenvedélyes elfoglaltsága az elhozott régi fóliánsok fordítása volt. Két évnyi aprólékos munka után, megértve, mennyire zseniálisak voltak az ókori tudósok találmányai és ismeretei, amelyek messze megelőzték korukat (és Barrow rendelkezésére nemcsak Omár Khayyam művei álltak, hanem például, Hamíd al-Hadzseidi üzbég matematikus, valamint Eukleidész és Arkhimédész ókori görög matematikusok munkái is), Barrow meggyőzi a luciferianizmus tagjait, hogy hozzanak létre egy új tanszéket a Cambridge-i Egyetemen: a geometria és optika tanszéket, amelyre később át is ment, otthagyva a görög tanszéket. Ráadásul Barrow, mivel ravasz és vállalkozó szellemű ember volt, csak néhány olyan ismeretet tulajdonított el magának, amelyek akkoriban a széles európai közönség előtt ismeretlenek voltak, és amelyeket ő fordított le arab nyelvből. Ugyanakkor, hogy leplezze bűnét, nemcsak a vékony lencse és más, nem az ő találmányainak «szerzőjeként» válik híressé, hanem Európában ismert ókori görög tudósok műveinek fordítójaként is. Nos, éppen 1661-ben, amikor ez a tanszék megnyílt, ismerkedik meg Barrow Newtonnal, aki az egyik hallgatója volt az előadásainak, mint szubszizer.

— Mint kicsoda? — kérdezett vissza Zsenya.

— Szubszizer– ismételte a Szenszei. — Abban az időben így nevezték a szegény diákokat, akik nem tudták

kifizetni a tandíjat. Amíg nem voltak kellően felkészültek az egyetemi kurzus hallgatására, csak bizonyos előadásokat látogathattak. Cserébe viszont kötelesek voltak kiszolgálni vagy a gazdagabb diákokat, vagy az egyetem tanárait. Szóval, Isaac Newton 1661-ben éppen szubszízer-ként nyert felvételt a Cambridge-i Egyetem Trinity College-ába. Ekkor éppen betöltötte a tizennyolcat. A fiatal Barrow professzor, a matematika tanszék vezetője, ekkorra harmincegy éves volt. Nemcsak kiszúrta magának Newtont, és nemcsak a szolgájává tette, hanem a teste szolgájává is tette, felhasználva őt a luciferiánus erő-aktusokban. Akkoriban, bár ez titokban maradt, elég elterjedt jelenség volt, mivel a középkori hagyomány szerint a kollégium tagjainak nőtlennek kellett maradniuk.

Barrow Newton számára nemcsak tanár és mentor lett, hanem hozzá nagyon közel álló személy is. Ehhez a nem mindennapi... barátsághoz hozzájárult az az élet is, amelyet Newton az első tizennyolc éve alatt élt le. Egy falusi farmon született, koraszülöttként, kicsi és nagyon vézna gyerekként. Apja, szintén Isaac Newton, meghalt, még mielőtt fia megszületett volna. Anyja gyakorlatilag elhagyta a fiút kora gyermekkorában, a kiskorú Newtont a nagymamája nevelésére bízva. Hozzáment egy lelkészhez, és új férjéhez költözött. Természetesen, ez tovább traumatizálta a gyerek pszichéjét, meggyűlölte mostohaapját. Zárkózottan nőtt fel. Gyenge volt és félénk. Minél idősebb lett, annál inkább megmutatkozott benne a gyűlölet, a ravaszság és az egoizmus. Kortársai ezért nem szerették, így a magány gyakorlatilag a kollégiumi felvételig elkísérte Newtont. Ebben a tanintézetben a fiú a tanárában, Barrow-ban egyfajta menedékre talált. Ez a találkozás döntő hatással volt Newton egész további sorsára. Nemcsak előadásainak legszorgalmasabb és állandó hallgatója lett, hanem Barrow hűséges szolgája és barátja is.

Barrow-nak is megfelelt a mindenben engedelmes Isaac, és elsősorban mint a legközelebbi köréhez tartozó ember, aki nemcsak hűséges volt, hanem mindenben engedelmeskedett is. Ezért Barrow komolyan foglalkozni kezdett Isaac karrierjével. Newton koldus szubszízer ösztöndíját Barrow közbenjárásával aspiránsi ösztöndíjra cserélik. 1665-ben Isaac befejezi a kollégiumot, és megkapja a szabad művészetek (szóbeli tudományok) baccalaureus fokozatát. Ekkor Angliában pestisjárvány tör ki.

Barrow nem vesztegette az időt. Mielőtt az egyetem a járvány miatt másfél éves szünetre bocsátotta volna diákjait, átadja Newtonnak Omár Hajjám lefordított értekezéseit, amelyek pontos tudományos számításokat tartalmaztak fizikából, matematikából és csillagászatból. Ezek között volt, mellesleg, Omár értékes munkája, az «Aritmetika nehézségei» is. Barrow megbízza Newtont, hogy dolgozza át ezt az anyagot a saját neve alatt, hogy Newton minél hamarabb megkaphassa a magiszteri fokozatot. Newton sietett teljesíteni ezt a feladatot, az egész szünetet önkéntes magányban töltötte (hogy ne legyenek felesleges tanúk és beszélgetések) szülői falusi farmján, Woolsthorpe községben.

— Á, hallottam, hallottam erről a faluról — mondta mosolyogva Nyikolaj Andrejevics. — Ez az, ahol az alma a fejére esett, és felfedezte az általános tömegvonzás törvényét?!

— Én megmondanám, mi esett akkor a fejére, de inkább hallgatók — mosolyodott el a Szenszei. — Egyébként még az almáról szóló történetet sem Newton találta ki egyedül. A helyzet az, hogy Omár Khayyam, amikor munkáiban az általános tömegvonzás törvényét magyarázta, különböző példákat hozott fel, többek között a vonzóerőt egy almafáról — vagyis Közép- és Kelet-Ázsiában igen elterjedt fáról — leeső alma példájával magyarázta. Mivel Newton kertjében

is voltak almafák, ő is felhasználta ezt a példát «zseniális felfedezése» magyarázatára.

— Nahát! — csodálkozott Zsenya. — Micsoda egy köpönyegforgató csodagyerek!

— Newton sohasem volt csodagyerek. A róla szóló, felfűjt dicsőség csupán a «Szabad köművesek» műve, akik nem keveset kaszáltak ezen az ügyön. Még a kiszáradt newtoni almafából is «történelmileg értékes emléket» — egy padot készítettek!

— ...a «vádlottak padját!» — tette hozzá Zsenya, megnevettetve a többieket.

— Pontosan, a vádlottak padját! — mosolyodott el Viktor. — Hogy lehetett így átverni az egész világot!

— Ó, ez még semmiség a globális átverésükhöz képest — mondta a Szenszei. — Szóval, miután elolvasta és a saját szájíze szerint átdolgozta Omár Khayyam műveit, a tömegvonzás törvényével kapcsolatos magyarázatait és képleteit, a differenciál- és integrálszámítás módszereit, a fénydiszperzió és a szinkép természetéről szóló munkáit, és miután Omár Khayyam találmányai közül kölcsönvette a tükrös távcsövet, amelyen a tizenhetedik század számos fényes elméje törte a fejét, Newton megjelent a Cambridge-i Egyetemen, úgymond teljes fegyverzetben, hogy megkapja a magiszteri fokozatot. Isaac Barrow fennen hirdette neveltje ezen felfedezéseinek óriási jelentőségét, és mindent megtett, hogy Newtont ezen műveknek köszönhetően még az egyetemen kívül is megismertesse. Tervei messzire mutattak. Szüksége volt a báb Newtonra, aki tekintélyes posztot tölt be. Maga Isaac Newton pedig szorgalmasan játszotta a tanára által neki szánt szerepet, amely alaposan legyezgette a «tehetséges tudós» mániáját. De Newton csak játszott, mert észjárása szerint nem olyan volt, mint a pontos tudományokért rajongó Barrow. Newton inkább a szóbeli tudományok — a filológia — tanulmányozása felé vonzódott. Álmaiban azt a gondolatot dédelgette, hogy

megfejtí a Bibliát, különösen Dániel próféta ószövet-ségi könyveit.

Barrow «zseniális» terve, hogy pártfogoltját idegen tollakkal ékesítve gyorsan előrejutassa, bevált. Már 1669-ben Isaac Barrow átadja a huszonhat éves Isaac Newtonnak az egyetem tekintélyes fizika-matematika tanszékét. Barrow maga pedig 1670-ben megkapja a teológia doktora fokozatot, és így finoman visszavonul a pontos tudományok mezejéről. Később a Trinity College elnöke lesz. És mellesleg, éppen Barrow éri el a királyi engedményt, hogy a volt tanszékének teljes professzora, kezdve Newtontól, mentesüljön a papi rend felvételének kötelezettsége alól.

Meg kell jegyezni, hogy Newton, mint előadó, csapnivaló volt. Előadásait a hallgatók keveset látogatták az előadásmód unalmassága miatt. És ez érthető. Bármelyik igazi szerző lelkesedéssel fog mesélni alkotásáról. Az viszont, aki klasszikus plágiumot követett el, csak száraz számadatokat tud bemutatni. Newton gyűlölte a tudományos vitákat és azokat, akik megpróbálták őt belevonni ebbe a polémiába, egyszerűen azért, mert ismeretei nem érték el azoknak a felfedezéseknek a szintjét, amelyeket állítólag tett. Egyszerűen nem volt mit mondania. Még az állítólagos felfedezéseiről szóló «A természetfilozófia matematikai alapjai» című könyvet is majdnem húsz évig írta. Sokan csodálkoznak, miért nem írta le azokat a lépcsőfokokat, amelyeken ő maga eljutott ezekhez a felfedezésekhez. De Newton nem is tudta leírni őket, mert maga sem tudta, hogyan tegye. Másolni nem ugyanaz, mint feltalálni.

Isaac Newton kezdettől fogva erősen aggódott, hogy ez a csalás bármikor kiderülhet. Sőt, majdnem lebukott a tükrös távcsővel. A fordítás pontatlanságai miatt a távcsövet is eszerint készítette el, elemi hibákat vétele. De ebben a problémában is segített neki Barrow: pontosabb fordítást készített Omár Khayyam értekezéséről, amelynek eredetijét a tanár a rejtékhelyén

őrizte. A második fordítás alapján Newton elkészítette híres második tükrös távcsövét, amelynek bemutatása 1671-ben mély benyomást tett kortársaira, és ez szolgált hivatalos ürügyül arra, hogy Newtont a Londoni Királyi Társaság, ahogy akkor az angol tudományos akadémiát nevezték, tagjává válasszák.

— És ezek az akadémikusok nem tudták őt lebuktatni? — csodálkozott Viktor.

— Ott nem volt, aki lebuktassa, és nem is volt miért. Annak a «társaságnak» a nagy része luciferiánus volt, akik elsősorban a saját céljaikat valósították meg, és csak azután a tudományosakat. Ráadásul, Newton tökéletesen megfelelt a céljaiknak. Nem véletlenül tették őt később, hatvanadik születésnapjára, a Londoni Királyi Társaság elnökévé a «Szabad köművesek».

— Nahát — mosolyodott el Vologya –, tiszta röhej az egész.

— Már akkor, az első komoly lebukásveszély idején Isaac Barrow olyan szavakat mondott, amelyeket Newton élete szabályává tett. Azt tanácsolta neki, hogy figyelmesen hallgasson, olvasson többet, és csak azt adja elő, ami van, semmivel sem többet, hogy a szóbeli butaságot hallgatag bölcsességgé változtassa. Newton nemcsak megjegyezte ezeket a szavakat, hanem későbbi élete szabályává tette. Sőt, Barrow egyszer azt mondta neki: «Ha magasan állsz és messzebbre láatsz másoknál, az csak azért van, mert óriások válnak állsz». Newton ezeket a szavakat a saját zseniális felfedezéseinek témájára fűzte át, bár lényegében a «Szabad köművesekről» és az tőlük való függéséről volt szó.

Összességében, Barrow Newtont igen népszerűvé és híressé tette, ami természetesen a Cambridge-i Egyetem hírnevét is növelte messze Anglia határain túl. A fiatal «zseniális tudós» dicsősége annyira mindent elsöprővé vált, hogy még maga Newton is kezdte elhinni, hogy valóban zseni. Mérhetetlen egoizmusá-

nak köszönhetően nagyzási mániája növekedésnek indult, mint a gomba. Eljutott odáig, hogy Barrow-val folytatott egyik beszélgetésében hanyagul nyilatkozott róla, saját «zseniális» személyiségét mérhetetlenül tanára fölé helyezve. Mire Barrow, akinek elég erős és akaratos jelleme volt, azonnal helyretette őt, hangsúlyozva Newton butaságának mértékét, emlékeztetve rá, hogy elég neki közzétennie Omár Khayyam fordításait, és az egész világ megtudja, milyen is valójában Newton «zsenialitása».

Isaac számára ez több mint sokkoló kinyilatkoztatás volt tanárától és immár volt barátjától. Annyira megremült ettől a beszélgetéstől, Barrow fenyegetésének realitásától, hogy hetekig magánkívül volt. Bár maga Barrow nem is gondolta, hogy megvalósítja ezt a tervet, mivel a luciferiánusok bizonyos tetteket tettek fel Newton népszerűségére. Butaság lett volna lerombolni a piramist építése közben. Azonban Newtonban ettől kezdve kényszeres ötlet született: ellopni és elégetni Omár Khayyam értekezéseinek eredetijét, hogy többé senki ne tudja őt zsarolni és plágiummal vádolni.

Alig fél évvel ezen beszélgetés után, 1677 májusában, Barrow 47 éves korában hirtelen meghal. Kihasználva ezeket a körülményeket, Newtonnak sikerült elvinnie Barrow rejtékhelyéről az összes papírt, köztük Omár Khayyam munkáit is, azt gondolva, hogy senki sem vette észre. Ezután lemásolta azokat a részeket, amelyek véleménye szerint még nagyobb dicsőséget hozhattak neki. És olyan élvezettel, ami csak egy elmebeteg emberre jellemző, elégette a régi papírokat, úgy mond a személyére vonatkozó összes «kompromittáló bizonyítékot».

Newton további élete több mint kiszámíthatóvá vált. Úgy gondolta, hogy most már teljesen szabad, bár valójában ez csak illúzió volt, amelyet a «Szabad köművesek» őt manipuláló emberei mesterien hoztak létre. Isaac a valóságban még inkább függővé vált

tőlük, mint korábban. Legyezgetve nagyzási mániáját, és természetesen, saját érdekeiket és céljaikat követve, elindították Isaac parlamenti képviselőjelöltként a Cambridge-i Egyetemről, hogy kiegészítsék «többségüket». Pontosabban kiegészítsék, mert Newton teljesen csapnivaló politikus volt. Később, nemegyszer jelölték és bejuttatták a parlamentbe. Akkoriban keringett róla egy vicc, hogy az Alsóház Newton hangját az egész idő alatt mindössze egyszer hallotta, amikor a teremórhöz fordult azzal a kéréssel, hogy csukja be az ablakot az ülésteremben.

Minden rendben is lett volna, de tizenhárom évvel Barrow halála után Newton, a «függetlenségben» tetszelegve, kezdte kimutatni a «foga fehérjét», hatalomvágyát, egoizmusát, a rá jellemző despota vonásokat, amelyek korábban is megvoltak benne, csak rejtett formában. Továbbra is teljesítette a «Szabad köművesek» megbízásait, de egyre gyakrabban fitogtatta állítólagos függetlenségét, és olyan módosításokat vitt ezekbe a megbízásokba, amelyek csak rontottak a helyzeten.

Egyszer komoly összetűzés támadt a Cambridge-i Egyetem tanárai és a hatóságok között, akik azt akarták, hogy az egyetemet katolikusokkal erősítsék meg és vezessék. Az egyetem tiltakozó petícióját a hatóságokhoz vivő delegációba Newton is bekerült. A luciferiánusok kifejezetten őt jelölték, hogy ő, kihasználva a nagy tudós dicsőségét és tekintélyét, határozott «nemet» mondjon. Ehelyett Newton, gyáva természete lévén, különösen a hatalmasok előtt, érthetetlenül valamit motyogott. A helyzetet a delegáció többi tagja mentette meg, és az egyetemet mégis megvédték. De a luciferiánusok ezt nem bocsátották meg Isaacnak.

Valamivel később, télen, Newton dolgozószobájában tűz ütött ki. Ráadásul, különös tűz, amely állítólag az asztalon lévő égő gyertya ledőlése miatt keletkezett, és valahogy rejtélyes módon elpusztította azokat a munkákat, amelyeket Newton kiadásra készített elő:

az optikáról, kémiáról szóló értekezéseket, az akusztikáról szóló nagy «művét», a színről és fényről szóló kéziratokat sokéves kísérleteivel és más «saját» munkáit. Ráadásul, a tűz, tömören végigvonulva Newton papírjain (még azokon is a rejtekhelyéről, amelyek «értelmetlen módon» az asztalon termettek), semmi mást nem károsított, és ezzel véget is ért.

Amikor pedig Newton felfedezte ezt a hamutengert a dolgozószobájában, nem csak sokkot kapott. Az egy dolog, hogy leégtek azok a munkák, amelyeket minden vágya ellenére sem tudott volna emlékezetből helyreállítani, mivel azokat Omár Khayyam és más ókori tudósok értekezéseiből másolta (és nem saját maga dolgozta ki). De az, hogy ezen a hamukupacon egy jegyzet feküdt, amelyben az állt, hogy az általa ilyen és ilyen körülmények között megsemmisített Omár Khayyam-értekezések csupán XIII. századi arab másolatok az eredetikről, nos, ez az, ami igazán megrázta Newtont. Ráadásul, olyannyira erősen, hogy az örület határán volt. A következő három évben elmezavar-rohamok, súlyos pszichés zavarok, üldözési mánia kísérték.

«Észhez» ugyanazok a luciferiánusok térítették, bejelentve neki, hogy mostantól kezdve, ahogy mondani szokás, úgy fog élni és lélegezni, ahogy ők parancsolják neki. Newton személyisége számára ez egy életre szóló halálos ítélet volt. Teljesen függővé vált tőlük. Miután egészsége többé-kevésbé helyreállt, Newton arra kérte a luciferiánusokat, hogy keressenek neki valamilyen tisztséget Londonban, mivel világos volt, hogy tudományos karrierről már szó sem lehetett. A luciferiánusok lehetőséget adtak neki, hogy hűséges szolgálattal engesztelje ki a velük szemben elkövetett vétkét, és Newtont a Pénzverde felügyelői tisztségébe helyezték. Isaac jellemre szabott szolgálalkú buzgalommal látott ehhez a dologhoz, próbálva benyalni magát a luciferiánusoknál, hogy visszaállítsa a korábbi bizalmat.

És valóban sikert ért el ebben az ügyben, rendbe téve Anglia zilált pénzügyeit. Ezért megkapta a Pénzverde élethossziglani, magas fizetéssel járó igazgatói címét. Nos, a továbbiakban a kiváltságok úgy hullanak rá, mint a hógolyó. Megválasztják parlamenti képviselőnek és az angol Királyi Társaság elnökének is. Ugyanabban az időben Omár Khayyam munkái – természetesen Newton szerzősége alatt – már Anglián kívül is magas elismerést kapnak. Ezen Newton-munkáknak köszönhetően megválasztják a Párizsi Tudományos Akadémia külföldi tagjává. Ezenkívül, tudományos «érdemeiért», Newtont nemesi rangra emelik, és «Sir Isaac» lesz belőle. Részt vesz miniszteri és parlamenti bizottságokban, a luciferiánusok protekciójával a walesi hercegnő szalonfilozófusa lesz.

– Hát igen, mindenki Sir, aki Isaac! – nevetett fel Zsenya.

Vologya csak megrázta a fejét, és szemrehányóan mondta:

– Ha igazságosan lenne, akkor ma az egész világ Omár Khayyam, az igazi zseniális tudós munkáit ismerné és tanulmányozná.

A Szenszei egyetértően bólintott, és folytatta:

– Egyszerűen, a luciferiánusok komoly ügyeket bonyolítottak le Newtonon keresztül, amelyek sokkal többet értek, mint az összes kiváltsága és címe. Newton tökéletesen megértette helyzetének báb-jellegét. És ez az elégedetlenség a sértett egocentrizmusban már jellemének hitványságában és despotizmusában nyilvánult meg öregkorára. Aggódni kezdett azon, hogy milyen kép marad meg róla az emberek emlékezetében. Newton pózolt a festők előtt, hogy azok megfessék portréit. Ráadásul, oly gyakran pózolt, amilyet abban az időben csak a koronás fők engedhettek meg maguknak. Newton nekilát teológiai művek írásának, és «isten választottjának» tartja magát a Biblia bizonyos mozzanatainak értelmezésében. Olyan zagyvasá-

gokat kezd írni, hogy később az utódok csodálkoztak, hogyan írhatott ilyen képtelenséget... a nagy Newton. Viszont, maga Newton, éppen ezeket az írásait értékelte nagyra, és ezeket tartotta élete fő művének. Mert ezek valóban azok a munkák voltak, amelyeket ő maga talált ki, és ebben a szövegben maga Newton volt, és nem az a bálvány, akinek képét a «Szabad köművesek» hozták létre a valóban kiemelkedő tudós, Omár Khayyam munkái révén. Newton meghalt, amikor már nyolcvan felett járt, halála előtt visszautasítva a szent kenetet. De halála után is a «Szabad köművesek» teljes mértékben felhasználták az általuk létrehozott kép tekintélyét céljaik elérésére.

— Nahát, — mosolyodott el Viktor. — Megszerezték őt maguknak a teljes program szerint.

— Nem őt, hanem az egész világot, és titeket is beleértve, — mondta keserű mosollyal a Szenszei. — Nézzetek bele csak az iskolai programba, abba, hogyan találják még mindig hivatalosan Newtont az «ő» törvényeivel.

— De mi a különbség? — vonta meg a vállát értetlenül Kosztyik. — Nekem édesmindegy, ki találta fel ezeket a törvényeket, akár Isaac Newton, akár Omár Khayyam, ettől az általános tömegvonzás törvénye nem változik. Nekem meg mi közöm hozzá, hogy ki kitől «koppintotta»? A fő, szerintem, hogy ez a tudás eljutott hozzám.

Andrej Kosztyikra sandított, és mosolyogva, gyanakodva kérdezte:

— Ide figyelj, és a te nemzetségedben véletlenül nem voltak Isaacok?

— A különbség óriási, — válaszolt a Szenszei Kosztyiknak. — Először is, Newton csak azt másolta le, amit tanára, Barrow megjelölt neki. Maga Barrow megint csak nem abból indult ki, amit Omár Khayyam lefektetett az értekezéseiben, hanem abból, amit ő maga megértett az akkori idő tudásának fényében. Ezért

Newton tömegvonzás-törvénye ilyen «korlátozott» lett, mintegy fék a tudomány számára. Newton «tudományos munkáit» pedig a tudós világban sokáig axiómaként kezelték Newton a «Szabad köművesek» által rákényszerített megfellebbezhetetlen tekintélye miatt, bálványt csinálva belőle a tudományos világ számára. Ez pedig, a maga során, fékezte a tudomány tökéletesítésére irányuló kísérleteket. Amikor pedig már nyilvánvalóan kezdett megmutatkozni az ellentmondás, a «Szabad köművesek» itt sem jöttek zavarba. Előálltak «II. Newtonnal» — Albert Einsteinnel.

— Albert Einstein a «Szabad köművesek» jelöltje volt? — csodálkozott őszintén Nyikolaj Andrejevics.

— Természetesen.

— Igen, mi minden meg nem történik a világon, — mosolyodott el Nyikolaj Andrejevics.

A beszélgetésben egy időre szünet állt be.

— Nem, ki gondolta volna, hogy Omár Khayyam ennyire nagy tudós volt! — mondta Viktor, nyilvánvalóan átgondolva a hallottakat.

— Még milyen tudós! — hangsúlyozta a Szenszei. — Omár Khayyam hatalmas hozzájárulást tudott tenni az emberi tudomány fejlődéséhez, számos igen fontos felfedezést téve a matematika, csillagászat, fizika terén... E civilizáció matematikai diszciplináinak fejlődéstörténetében először adott teljes osztályozást az összes egyenlettípusra, beleértve a lineáris, másodfokú, harmadfokú egyenleteket. Kidolgozta a harmadfokú egyenletek megoldásának szisztematikus elméletét, megalapozta az algebrai egyenletek megoldásának elméletét. Ezenkívül kidolgozta a zene matematikai elméletét. Leírta az egész számokból történő bármilyen fokú gyökvonás módszerét. Már nem is beszélek a többi elméletéről és képletről, amelyet Omár Khayyam nyújtott a világnak, amelyek nemcsak a matematikát és a csillagászatot érintik, hanem különösen a fizikát. Ezek éppen azok a tudásanyagok voltak, amelyek

jelentősen felgyorsították volna az emberiség tudományos diszciplínák megértésének folyamatát, és ennek megfelelően, századok alatt sokkal közelebb hozták volna e civilizáció tudományos-technikai fejlődését, megkerülve a «sötétség» és az «önző babonák» korszakait. De sajnós, az emberek emberek maradnak... Sőt, abban az időben Omár Khayyam korának legnagyobb csillagászként híresült el. És ha az összes e diszciplínáról szóló értekezése eljutott volna a modern tudósokhoz, akkor most az emberek, e tudásnak köszönhetően, messze előrehaladtak volna a tudományban, mert munkáiban olyan ismeretek vannak, amelyeket a jelenlegi csillagászok, minden legújabb felszerelésükkel együtt, még nem fedeztek fel.

— Kemény! — mondta döbbenten Andrej. — És ez hogy lehet?

— A tudás az tudás, valamikor elmagyaráztam nektek, hogy ez csupán egy adatbank, amelyet Sambhalában őriznek. Léteznek, természetesen, bizonyos időpontok a civilizáció fejlődési folyamatában, amelyeken keresztül a megfelelő információ a tudatalattin keresztül adódik át a többé-kevésbé felkészült embereknek e diszciplínák szerint. De amikor az emberek között megjelenik egy szellemi Személyiség, ráadásul, a tudományok iránti megfelelő érdeklődéssel, az ilyen ember gyakorlatilag korlátlanul meríthet információt, ennek megfelelően meggyorsítva e civilizáció haladását egészében. Az ilyen emberek, rendszerint, messze megelőzik korukat. De itt felmerül egy probléma. A civilizáció fejlődésének felgyorsult folyamata nagyrészt nemcsak a kapott tudástól függ, hanem a hírhedt emberi tényezőtől — e tudás emberi befogadásának mértékétől. Ez utóbbi pedig sok mindentől függ: kezdve a társadalom, és ennek megfelelően minden egyes személyiség szellemi állapotától, és befejezve az Arkhónok tevékenysége aktivizálódásának szintjével.

Itt van például, Omár Khayyam. Tanítója, aki Agapit Bódhiszattva tanítványa volt, szellemi útra állította az ifjú Omárt. És, mellesleg, Omár Khayyam a «Lótuszvirág» gyakorlattal kezdte, amelyet sikeresen végzett egész élete során. Mivel az ifjú tiszta szívű ember volt, ráadásul, érdeklődést mutatott a tudományok iránt, a tanító elmesélte neki, hogyan lehet a meglévő tudásbázis alapján új ismereteket szerezni, bizonyos szellemi gyakorlatokat alkalmazva. Omár nem egyszerűen érdeklődött ezek iránt. Keményen kezdett dolgozni az eredmények elérésén. Kezdetben, ahogy a tanító tanácsolta, kiegészítette tudásbázisát az előző nemzedékek tudósainak tapasztalatával, tudományokat tanulva Nisapurban, Balkhban, Szamarkandban, párhuzamosan gyakorolva a neki adott szellemi gyakorlatokat. És önmagán végzett munkájának eredménye már nyilvánvalóan látszott huszonöt éves korában, amikor, mint mondtam, már komoly tudományos értekezéseket írt. Ez csak a kezdet volt. Sőt, idővel Omárban megnyílt a tisztánlátás adománya, bár ő erre nem törekedett. Ez elvileg szellemi fejlődésének kísérőhatása volt.

— Nahát! — kiáltott fel elragadtatva Kosztyik. — Nekem is elkelne egy ilyen kísérőhatáska, nem utasítanám vissza.

— Amikor ez a vágy a lelkedből fakad, és nem az állati énedből, akkor számodra semmi sem lesz lehetetlen, — jegyezte meg a Szenszei. — Szóval, Omár Khayyam híressé vált az emberek között, tisztánlátó adományának köszönhetően, mint nagy csillagász-jövendőmondó. Abban az időben pedig a csillagászat elválaszthatatlanul összefüggött az asztrológiával. Egy asztrológusnak alaposan birtokolnia kellett nemcsak, ahogy ma mondják, a pszichológiát (az emberi psziché finomságait), a kozmográfiát és mesterien kellett tudnia horoszkópot összeállítani, hanem ismernie kellett a geometriát, a számok tulajdonságairól

szóló tudományt, enciklopédikus ismeretekkel kellett rendelkeznie.

Tudását és tehetségét azok is értékelték, akik a hatalmon voltak. Ennek köszönhetően Omár Khayyam tudományos tevékenységet folytathatott Hákán Samszal-Mulk karahánidai herceg udvarában. Huszonhat éves korában meghívták szolgálatra Malik-sah szultán királyi udvarába Iszfahán városába.

Éppen Omárra bízták az akkori világ legnagyobb obszervatóriumának építését Iszfahánban. Khayyam tervei alapján épült, és később ő is vezette. Omár jó csapatot válogatott össze. Hivatalosan megbízták egy új naptár kidolgozásával, amit sikerrel teljesített is. De e munkával párhuzamosan Omár nemcsak tökéletesítette a megfigyelő felszerelést, kidolgozva a tükrös távcsövet, levezette a «Zindzsi Malik-sahi» csillagászati táblázatokat (amelyeket Malik-sah tiszteletére nevezett el, ahogy akkor szokás volt). De ami a legfontosabb — olyat tett, ami teljesen rendkívüli volt abban az időben: egyesítette a fizikát és a csillagászatot olyan képletekben és törvényekben, amelyek még a mai napig is nemcsak aktuálisak maradnak, hanem nagyrészt ismeretlenek a modern tudósok számára. Mit ér csak az úgynevezett «sötét matéria» leírása, aminek a lényegére a tudósok a mai napig nem tudnak rájönni.

Szóval Omár Khayyam igazi, nagybetűs Enciklopédista-Tudós volt. Tisztelettel nyilatkozott róla gyakorlatilag minden kortársa, «A század legműveltebb férfijának», «az Igazság bizonyítékának», «Horaszán imámjának», «Kelet és Nyugat filozófusai királyának» nevezve őt. De a legfőbb ragadványneve, amely lényegét hangsúlyozta, «A bölcs, ki szívében az Élő Szeretet hajtását sarjasztotta» volt.

Nyikolaj Andrejevics elgondolkodva rázta a fejét.

— Igen, ilyen nagy ember volt, és kérdezz meg bárkit, mit tud róla a modern ember? Legjobb esetben azt

válaszolják, hogy volt egy ilyen keleti költő, «mulatós, részeges és botrányhős».

— Óriási sajnálatra, — bölintott a Szenszei. — Bár Omár Khayyam nem volt sem részeges, sem mulatós, sem botrányhős, ahogy a «Szabad köművesek» akarják feltüntetni őt a tömegeknek. Nagyban-egészen mindezt azért teszik, hogy elrejtsek embereiket, és ne engedjék az Igazságot megnyilvánulni a világban.

— De Omár Khayyam-nak valóban sok verse van a borról és a kedveséről, — tiltakozott Kosztyik.

— Omár Khayyam versei kettős értelmet hordoznak, — ismételte meg újra a Szenszei. — Szándékosan öltöztette gondolatait szóbeli szimbolikába, a mindennapi élet sajátos szokincset használva arra, hogy kifejezze azt, amit a szellemiben elért. Ez lehetőséget adott arra, hogy szabadon kifejezze azt, amit nem lehetett hangosan, nyílt szöveggel kimondani. A szúfik módszereit alkalmazta, akiknek tanítását és munkásságát jól ismerte, akiknél a földi Szerelem kifejezése az Isten iránti Szeretet szimbolizálta, a találkozás a kedvessel — az Istenhez vezető utak keresését, a megvilágosodást. A bor alatt a Bölcsesség forrását, az isteni kegyelmet, az isteni eksztázis elérését értették. A fazekas, a fizekasműhely — az alkotó, a világ és az egyén közötti kölcsönhatást. És nem szabad elfelejteni, hogy Omár muszlim országban élt. A Korán pedig tiltja a borfogyasztást. Sőt, Omár a perzsa költészetet is dicsőítette. Hogy ítélni tudjunk versei felett, tudni kell, milyen jelentősége van a bornak a perzsa költészetben. De az ilyen részleteket Omár munkásságának leírásában, rendszerint, mellőzik.

— Hát ő muszlim volt? — kérdezte meglepetten Jura.

— Igen. Igazhitű muszlim. Még a haddzsot, a mekkai zarándoklatot is elvégezte, ahogy a Korán előírja.

— De hát akkor hogyan végezhetette a «Lótuszvirág» gyakorlatot? — kérdezte csodálkozva Andrej.

— Ne keverd a vallást a Tudással. Ő az abszolút, egyetlen Istenben hitt, a tiszta Tudáson keresztül ment Istenhez, és sokkal felette állt a vallásnak. Bár mindig tisztelettel viszonyult a hagyományokhoz, az iszlámhoz. És hidd el nekem, az iszlámot, mint vallást, van miért tisztelni.

— Úgy tűnik, a versei kettős értelmet hordoztak — mondta elgondolkodva Nyikolaj Andrejevics.

— Igen, és ennek köszönhetően mindenki, aki ismeri a költészetét, a mai napig megtalálja bennük a maga számára fontosat, erkölcsi szintje, élettapasztalata és tudása alapján. Emlékezz vissza arra, amit meséltem nektek, például a lélekről, amely a tudatlatti «óceánunkban» rejtőzik, arról a «valamiről», ami a hallgatónk és a felszínen úszik, és hasonlítsd össze azzal, amiről Omár írt, és mindent megértesz. Vedd, például ezt a versét:

**«Minden, amit látunk, csak a látszat csupán.
Messze van a világ felszíne az aljától.
Tartsd lényegtelennek azt,
ami nyilvánvaló a világban,
Mert a dolgok titkos lényege nem látható.»**

Vagy ezeket a verseket:

**«Ó, te tudatlan, nézz körül, te semmi vagy,
Nincs alapod — csak szél uralkodik,
te semmi vagy.
Két semmi az életed határa és mezsgyéje,
Semmibe vagy zárva, és belül — te semmi vagy.»**

**«Az, ki szívében megismerte a szellem titkait,
Az olvas a szívekben, bárki álljon is előtte.
Ő maga a tenger, a bűvár és
a felbecsülhetetlen gyöngy,**

**Mélyedj el annak bölcsességében,
amit most mondtam!»**

**«A nap helyett az egész világot
beragyogni — nem tudom.
A létező titkának ajtaját kitárni — nem tudom.
A gondolatok tengerében megtaláltam
az értelem gyöngyét,
De a félelemtől átfúrni azt — nem tudom.»**

Most pedig szeretnék felolvasni nektek még egy verset. Csak ne egyszerűen hallgassátok, hanem igyekezzetek behatolni e szavak értelmébe.

**«Nézd: a kehely teste várandós a lélekkel,
Mint mikor a lilium terhes lesz a rózsával,
Nem, ez egy maréknyi folyékony tűz
A hegyi patakhoz hasonlóan tiszta
kristály méhében.»**

Nyikolaj Andrejevics elgondolkodott, majd azt mondta:

— Valahogy nem értem...

— Tulajdonképpen, eredetileg a «kehely» helyett a «csésze» szó szerepelt — jegyezte meg a Szenszei, mintha magában tanakodna, majd magyarázni kezdte Nyikolaj Andrejevicsnek: — E vers értelmét csak a Grál valódi történetének ismeretében lehet végig megérteni. A többiek számára ez a versike nem több, mint egy hétköznapi szintű értelmezés... Vagy hallgassátok meg ezt a verset ugyanabból a sorozatból:

**«Kérdeztem a csészétől, ajkaimat rátapasztva:
«Hová vezet engem az éjszakák és nappalok sora?»
Ajkait nem véve le, válaszolt nekem a csésze:
«Ah, többet ebbe a világba nem térsz
vissza, Igyál!»»**

— Hm, valóban, ha korlátozott vagy a tudásban, akkor semmi más nem jut az eszedbe a hétköznapi szintnél — egyezett bele Nyikolaj Andrejevics, és rögtön érdeklődött. — És mi ez a történet a Grállal?

— Később elmesélem. Túl komoly téma, amely nagyon sok eseményt érint. Most csak annyit jegyzek meg, hogy Omár Khayyam sokat tudott e kérdés történetéről. Mellesleg, a mély ókorban Keleten azt, amit ma «Grál-kehelynek» neveznek, nem másként hívták, mint «Dzsamsid csészéje». És Omár Khayyamnak erről is van egy igen érdekes verse:

**«Dzsamsid csészéjét kerestem,
álmot nem ismerve,
Amikor pedig bejártam a földet,
Egy bölcs férfitől megtudtam, hogy hiába
Mentem oly messzire, — az a lelkemben van.»**

— És ki ez a Dzsamsid? — érdeklődött Kosztyik.

— Dzsamsid? Az iráni eposz legendás királya, az ősi iráni ősember, Jima későbbi változatának előképe. A legenda szerint birtokolt egy «csészét», vagyis azt, amiben tükröződött a világ... Általában meg kell jegyeznem, hogy még Omárnak azok az ismert versei is, amelyeket ma lehetőségetek van oroszul olvasni, néha nem teljesen pontosan adják át a vers értelmi terhét. Nos, először is, Omár Khayyam perzsa nyelven, «farsziul» írt, ezen a Kelet sajátos irodalmi «latinján», ahol nagyon sok specifikus kifejezés és saját fogalom, régi megjelölés van. És mellesleg, a versek, amelyeket főleg tudományos munkái pizkozatainak margójára írt, számára egyszerűen kedvtelés, lelki fellángolás volt. Sok versét a barátai jegyezték le emlékezetből. Másodszor, sokkal később, az emberek, akik e versek fordításával foglalkoztak, átengedték azokat a saját életfelfogásukon, világnézetükön, sőt, a fordítást tetőzőleges versformába öltötték, hogy az versnek tűn-

jön ugyanazon az orosz nyelven. Így történt a lényeg némi torzulása. Az eredetiben, természetesen, a versei lenyűgözően hangzanak.

Ekkor a Szenszei számunkra teljesen váratlanul egy különös nyelven kezdett verset szavalni, nyilvánvalóan ezen a bizonyos «fárszi» nyelven. Pontosabban, nem is olvasta, hanem mintha énekelte volna, a szavakat hosszan, dallamosan ejtve. Maga a vers is valahogy szokatlannak tűnt számomra. Nem tudom, vajon azért-e, mert a Szenszei olvasta, vagy a hangok különleges egybeolvadása miatt, de engem mintha fejfelé elborított volna a mindent átfogó hála valamilyen megmagyarázhatatlan hulláma, amitől a «Lótuszvirágom» bent mintha kinyílt volna, jótékony meleget árasztva szét a testemben. Még meg is dermedtem, félve, hogy megmozdulok, és elveszítem ezt a rám törő könnyűség és belső boldogság érzést.

Miután a Szenszei befejezte a vers olvasását, csend lett úrrá.

— Erőtéljes! — szólalt meg elsőként elragadtatva Nyikolaj Andrejevics. — Micsoda belső élmény!

— Aha, nekem még a libabőr is megjelent a testen — egyezett bele Sztász.

— Látjátok, — jegyezte meg a Szenszei. — A versekben ott rejlik magának Omar Khayyámnak egy lélekdarabkája. És annak ellenére, hogy maga a szerző már rég nincs, pontosabban nincs a teste, a költészete a mai napig felkavarja az emberi lelkeket, arra készítetve őket, hogy felébredjenek. Az emberek éreznek valamit, de hogy mit, nem tudják megérteni. Vonzza őket a verseihez. Nemhiába mondják Omar Khayyám verseiről, hogy nem ismernek sem időbeli, sem nemzeti határokat, felkavarják az emberek gondolatait, arra készítetve őket, hogy elgondolkodjanak életük értelméről. És ez, vegyétek észre, a «Szabad kőművesek» minden ellenintézkedése ellenére van, akik igyekeztek, hogy Omar Khayyám neve kitörlődjön az évszázadok

során. Bármennyire is fékeztek Omar Khayyám népszerűségének növekedési folyamatát Európában, hogy ne derüljenek fényre aljas dolgaik, ez a folyamat mégis elkerülhetetlenné vált. — De a legneveztesebb ebben az egész történetben a «Szabad köművesek» kísérletei még ma is, hogy diszkreditálják Omar Khayyám-ot a társadalom szemében. Napjainkban körülbelül ötezer rubáiját, vagyis versét ismerik. Bár nagy részük — ez csupán a nevéhez való hozzáírás, semmi több. Jelenleg a tudósok 300–400 rubáit tulajdonítanak Omárnak. Ráadásul, elterjedt információ, hogy a Cambridge-i Egyetem könyvtárában állítólag őrzik ezen ősi kéziratok eredetijét, sőt, egész 293 rubáit. Természetesen, akadtak «keletkutatók» is, akik megerősítik a kétségtelen hitelességet, hogy e kéziratok a világhírűvé vált Omar Khayyám kezétől származnak. Ráadásul, az utóbbiakat különös alaposággal propagálják a Cambridge-i Egyetem említései.

— A Cambridge-i Egyetem, mondd? — mondta mosolyogva Nyikolaj Andrejevics.

Amikor a srácok felfogták e szavak értelmét, felnevettek. Válaszul a Szenszei mosolyogva megvonta a vállát.

— Aztán meg megjelennek a világban olyan versek, valami ilyesmi:

«Belépek a mecsetbe alázatosan, lehajtott fővel,
Mintha imára... De a szándék más:

Itt a szőnyeget észrevétlenül elloptam a múltkor;
De az már elkopott, akarok elcsenni egy másikat.»

Vegyétek e vers bármelyik fordítását, az értelem ugyanaz marad, hogy Omar állítólag azért jött a szent mecsetbe, hogy ellopjon magának ott egy imaszőnyeget. Bár a vers eredeti értelme, még mielőtt a «Szabad köművesek» emberei történelmileg meghamisították volna, teljesen más értelmet hordozott. Ott arról van szó, hogy Omar nem azért jött a szent mecsetbe, hogy hallja az emberi szót, hanem azért, hogy megkérdezze

Istentől, mit tegyen, mivel a teste, mint az igazi ima takarója, már elavult, és szüksége van-e új testre, vagy ez lesz az utolsó a számára. Egyszerűbben szólva, méltó-e arra, hogy kilépjen a reinkarnációk köréből, vagy sem. Vagyis szellemi, nem pedig anyagi értékekről volt szó.

— Hm, érezhető a lényeges különbség, — bólintott Nyikolaj Andrejevics.

— Nos, ti most éreztétek meg a különbséget, — mondta a Szenszei, — mert kezdtetek egy kicsit kapizsgálni, mi micsoda. Mert a legtöbb ember naivan hiszi azt, amit a «Szabad köművesek» köszönhetően népszerűsítene, hogy éppen ezek Omar Khayyám valódi versei... Íme a tömegek véleményének eredménye erről az Emberről.

— Vajon Omar Khayyám idős korban halt meg? — érdeklődött Nyikolaj Andrejevics.

— Igen, — felelte a Szenszei és elgondolkodva folytatta, — Omar Khayyám méltósággal állta ki a legnehezebb próbát — a pénz és a hatalom próbáját. Még azután is, hogy a hatalom megváltozott, és az obszervatórium, amelyet vezetett, elnéptelenedett a kormányzó körök érdeklődésének hiánya miatt, Omar nem esett kétségbe. Továbbra is hasznára volt az embereknek, orvosként dolgozva. És, lényegében, megérve az öregkort, nem halt meg. Eltávozott. Nem sokkal halála előtt Khayyam nemcsak halálának dátumát árulta el tanítványainak, hanem azt is, hogy hol lesz a sírja «előregedett testének», és azt is, hogy a körte- és barackvirágok rózsaszín és fehér szirmai borítják majd azt. Így is történt.

És hallgatva egy kicsit, a Szenszei megszólalt:

— Itt ideiglenesek vagyunk. Az idő pedig nagyon gyorsan repül. Hiszen, ami tegnap volt, már elmúlt. Pedig, valamikor távoli jövő volt, — és már élénkebben tette hozzá. — Itt van nektek két példa: Newton és Omar Khayyám. Az egyik egész életében a sötétsé-

get szolgálta, a másik pedig — a fényt. Vonjátok le a következtetéseket! Newton — tolvaj, aki egész életében belső szégyennel élt, és a halálba olyasféle karmával terheltén távozott, amelyet ellenségnek sem kívánna az ember. Omar Khayyám pedig élete során hatalmas ugrást tett a szellemi fejlődésben. És munkájával nemcsak sok hasznosat alkotott az emberek számára, hanem önmagán dolgozva, képes volt eltávozni ebből a világból magasabb szférákba.

Nyikolaj Andrejevics, meghallgatva a Szenszeit, hangosan kezdett gondolkodni:

— Egyezz bele, Szenszei, mégiscsak az igaz úthoz fontos ismerni a helyes irányt. Azonban valakinek meg is kell azt szabni. Vegyük, ugyanazt az Omar Khayyámot. Hiszen, neki maga Agapit tanítványa mutatta meg az utat! Mégiscsak nem mindenkinek adatik meg ilyesmi.

— Sajnos, doktor, kénytelen vagyok nem érteni egyet önnel. Minden ember találkozik életében irányjelzőkkel. És csak magától az embertől függ, melyik utat választja.

— Mindenki? Nem hiszem, — tiltakozott Nyikolaj Andrejevics. — Például nekem, tegyük fel, szerencsém volt, hogy találkoztam veled, és sokat megtudtam. Mert millió ember erről az információról nemhogy nem hallott, de még csak nem is gyanítja, hogy létezik.

— Ebben is tévedsz, doktor. Amit most mondok, milliók fogják tudni. És mindegyiküknek megadatik az önálló választás joga... A közeljövőben nagyon sok ember nemcsak tudni, hanem látni is fogja ennek a világnak a valódi képét.

— És mennyire van távol ez a közeljövő? — pontosította mosolyogva Nyikolaj Andrejevics.

A Szenszei elmosolyodott:

— Mondjuk úgy, hogy **ti még időben láthatjátok, hogyan kezdenek szétesni a «Szabad köművesek» által bizonyos események során létrehozott varra-**

tok, hogyan fogják ezek a «szabók» pánikban védeni az általuk létrehozott illúziókat, azokat a káprázatokat, amelyeket az emberek számára szöttek. Egyébként, ez számotokra egy lehetőség lesz arra, hogy kiderítsétek, ki kicsoda. Látni fogjátok, hogyan kezdenek lehullani a maszkok azokról, akik Ahriman előtt térdelnek. És amikor a maszkok lecsúsznak, ne csalódjatok, ha a «tisztességes ember» maszkja mögött az Arkhónok hú szolgáját találjátok... Szóval, srácok, figyeljete, gondolkodjatek, vonjatek le következtetéseket, és éljetek úgy, mint Ember, mint spirituális személyiség, és ne mint az Arkhónok arctalan rabszolgája.

— Nos, nem is annyira láthatatlanok. Ahogy mondani szokták, ha akarod, meglátod őket. Valójában, csak az Arkhónokat, azt a tizenkét embert nehéz kiszámítani, akik Ahriman személyes körét alkotják. Azonban kiszámítani, hogy kiket irányítanak, és kik a világ hatalmasságai, akik az ő kezükben vannak, az elemi feladat. Csak ismerni kell az arkhónok struktúráját, attribútumait és működési módszereit. Akkor nem csak mélyebben megértitek ezt a világot, hanem jobban megértitek az embereket, és tisztán látjátok, ki kicsoda. Igazi személyiséggé váltok, és nem maradtok szürke csavarok valaki rozsdás mechanizmusában. Ezért bővítsétek a lehető legjobban a ismereteiteket a világról, miközben a szellemi úton haladtok. Akkor az életetekben sok útmutatót fogtok látni, amelyek segítenek nektek, még a szükséges könyv is a megfelelő pillanatban a kezetekbe kerül, és a szükséges oldalon nyílik meg. Legyetek mindenben Emberek, ne pedig birkák, akiket a szekták és pártok karámba terelnek. Gondolkodjatek önállóan! Tartsátok gondolataitokat szellemileg tisztán! Akkor senki sem tud majd rabszolgává tenni titeket ebben az életben, mert azt, aki a világ legértékesebb kincsével rendelkezik — a belső, határtalan Szellem Szabadságával — sem-

milyen anyagi rabszolgaság bilincse sem tudja fogva tartani!

A Szenszei ezen inspiráló szavaitól csapatunk arca mintha felragyogott volna, megtelve az optimizmus láthatatlan fényével. A levegőben még a pillanat valamiféle ünnepélyessége is lebegett. Vártuk, hogy a Szenszei mond még valami mást, de ő csupán, hosszú szünetet tartva, figyelmesen ránk nézett, majd hétköznapi témákra terelte a szót:

— Nos, tegyük fel, hogy a teázás hivatalos része befejeződött. Hagyományos kérdés a «szakértőknek»: ki fog mosogatni?

Ekkor közös étkezésünk «következményeire» bólintott. A srácok szívből felnevettek.

— Ugyan már, mi eltakarítjuk! — mondtam, intve a kezemmel. — Annyi munka itt...

— Ó, nem, pihenjete, lányok! — mondta mosolyogva a Szenszei.

És rögtön felállva, maga kezdte elpakolni az edényeket.

— Pihenjete csak, lányok! — ugrott fel rögtön Viktor, segítve a Szenszei-nek. — Mi magunk majd elboldogulunk itt.

* * *

Csapatunk férfitagjai, mintha csak összebeszéltek volna, követték a Szenszei példáját, és eltiltottak minket a munkától. Tatjánával úgy ültünk ott a takarítás ideje alatt, mint a díszvendégek. A tisztaságot és a rendet elég gyorsan helyreállították. Nem múlt el a dolog Zsenyika szóviccei nélkül sem. Ő, mint mindig, eleinte buzgón látott hozzá az «edénysüroló» feladatához, de nagyon hamar lehűlt a lelkesedése, és elkezdett rágódni a kedvenc témáján, a lelkiismeretén; arról, hogy a törvényeket emberek írják, és tulajdonképpen sehol sincs bennük előírva, hogy a férfiaknak mosogatniuk kellene, kivéve Március 8-át. Tréfa ide vagy oda,

a Szenszei rendrakás közben elmesélt nekünk egy elég érdekes legendát a Lelkiismeretről, amely értelemben sokkal mélyebb és szórakoztatóbb volt Zsenyka összes szóviccénél együttvéve.

— ...Helyesen jegyezted meg, a törvényeket emberek írják, — mondta a Szenszei némileg komolyan, válaszolva Zsenyka újabb tréfájára. — Hadd meséljek erről egy nagyon régi kínai legendát a Lelkiismeret kalandjairól, és magatok is megértitek, mennyire maradtak az emberek emberekké, akkor és most is.

« Ez az eset réges-régi időkben történt. Megszületett a világra a Lelkiismeret. Az éjszakai csendben született, amikor minden élő gondolkodik. Gondolkodik a folyó, csillogva a holdfényben, gondolkodik az ég, teleszórva csillagokkal, gondolkodik a fűszál, megdermedve az éjszakai sötétségben. A báb azon gondolkodik, milyen tarka mintákkal hozza létre a pillangót. A növények gyönyörű virágzataikról gondolkodnak, a madarak a dalokról, a csillagok pedig a jövőről. Ezért van oly csend éjszaka. Nappal minden zajong és él, éjszaka pedig minden hallgat és gondolkodik. Nos, egy ilyen csendes éjszakán, amikor minden élő gondolkodott, született meg a Lelkiismeret. Gyönyörű volt. Nagy, szép szemei mélyén távoli csillagok tüze tükröződött. A holdfény ragyogásával festette be az arcát. Az éjszaka pedig betakarta titokzatos lepleibe.

És elindult a Lelkiismeret az emberekhez. Félig jól, félig rosszul élt közöttük. És úgy élt, mint egy éjszakai madár. Hiszen nappal senki sem akart vele még csak beszélni sem. Akihez csak odament — mindenki elhessegette kézzel-lábbal, mondván: «Tengernyi a dolgom, mindenhol forr a munka! Van-e idő még veled is beszélgetni?!» De cserébe éjszaka akadálytalanul bejárt a gazdag és a szegény házakba is. Halkan megérintette az alvót, és az felébredt. Meglátva őt, megkérdezte:

— Mit akarsz, Lelkiismeret?

Ő pedig halkan mondta:

- Mit tettél ma?
- Én? Hát semmi olyat nem tettem...
- Gondolkodj csak.
- Á... Nos, hacsak nem...

És amíg az illető emlékezett, a Lelkiismeret elment egy másikhoz. A felébredt ember pedig már nem tudott elaludni reggelig, és egyre azon gondolkodott, mit tett nappal. És sok minden, amit nem akart hallani a nap zajában, sokszoros visszhangként hallatszott az éjszakai csendben. És így járt a Lelkiismeret mindenkire mindaddig, amíg minden emberre rá nem tört az álmatlanság.

És elhatározták az emberek, hogy tanácsot kérnek tartományuk legbölcsebbjétől, Li-Khan-Dzutól, nem tud-e szert az álmatlanság ellen. Az emberek azért nevezték Li-Khan-Dzut legbölcsebbnek, mert azt hitték, mivel neki van a legtöbb pénze, a legtöbb földje, a legtöbb háza, hát neki van a legtöbb esze is! De nem tudták, hogy az, akit ők «legbölcsebbnek» neveztek, még másoknál is jobban szenvedett ugyanettől a betegségtől — az álmatlanságtól, és nem tudta, hogyan szabaduljon meg tőle. Hiszen, körülötte mindenki tartozott neki. És ezek az emberek egész életükben csak azt tették, hogy ledolgozták neki a tartozást. Így rendezte be az életét a bölcs Li-Khan-Dzu. Bölcs emberként például tudta, mit kell tenni, amikor valamilyik adósa lopott tőle, és rajtavesztett. Li-Khan-Dzu bölcsességében megverte az illetőt, méghozzá olyan buzgón, hogy a többieknek elmenjen a kedvük az ilyesmitől. Nappal ez nagyon bölcsen sült el nála, mivel a többiek, látva ezeket a büntetéseket, féltek tőle. De éjszakánként Li-Khan-Dzu maga is félt az életéért is, és a gazdagságáért is. És ezért éjszakánként egészen más gondolatai támadtak, mint nappal: «Vajon miért lop a szegény? Mert nincs mit ennie, és nincs ideje pénzt keresni ételre. Hiszen egész nap csak azt teszi, hogy nekem dolgozza le a tartozást.» Li-Khan-Dzu

még vitatkozott is a Lelkiismerettel, igazolva tetteit: «Úgy tűnik, megloptak, és még nekem nincs igazam?!» Azonban hiába védekezett, elaludni mégsem tudott. És annyira kikészítették ezek az álmatlan éjszakák, hogy egy nap Li-Khan-Dzu nem bírta tovább, és bölcsessége ellenére kihirdette:

— Visszaadom nekik minden pénzüket, minden földjüket, minden házukat!

De ekkor már a bölcs Li-Khan-Dzu rokonsága, meghallva ezt, szörnyű zajt és ordítást csapott, kiáltozva az embereknek:

— Az álmatlan éjszakáktól szállt meg ilyen örület egy bölcs embert! És minderről «ő» tehet — a Lelkiismeret!

Megijedtek a gazdagok:

— Ha már a legbölcsebbet is örület szállta meg, hát mi lesz velünk?

Megijedtek a szegények is:

— Nekünk meg mindenből a legkevesebb van, tehát eszünk is kevesebb. Ha a legbölcsebbet is eléri az örület az álmatlan éjszakák miatt, mi lesz akkor a mi kis eszünkkel?

A gazdagok pedig, látva a szegények félelmét, tanácsot tartottak egymás közt:

— Látjátok, hogyan ijesztgeti a Lelkiismeret a szegény embereket. Ki kell állnunk legalább a szegényekért, és meg kell szabadulnunk a Lelkiismerettől!

És gondolkodni kezdtek, hogyan is hajthatnák végre ezt az ügyletet, de semmit sem tudtak kitalálni. És elhatározták, hogy követeket küldenek egész Kína legbölcsebbjéhez, A-Pu-O-hoz, aki akkor Nankingban élt. Olyan bölcs és tudós volt, hogy tanácsért hozzá jártak az uralkodók egész Kínából. Felszerelték hozzá a követeket. Bőséges ajándékokat vittek neki, a földig többször meghajoltak, és előadták kérésüket, mondván, segíts megszabadulni az álmatlanságtól, amelyet a Lelkiismeret okoz nekünk. Meghallgatta A-Pu-O ezt a «népi bánatot», elmosolyodott, és azt mondta:

— Igen, meg lehet tenni, hogy a Lelkiismeretnek még joga se legyen hozzászólások jönni! Honnan is tudná a tudatlan ember, mit kell tennie, és mit nem? Hát akkor alkossunk törvényeket. Írjuk le tekercsekre, mit kell az embernek tennie, és mit nem. A mandarinok pedig megtanulják a törvényeket kívülről. A többiek pedig kérdezzék meg tőlük: mit szabad, mit nem. De először persze fizessenek nekik: hiszen nem hiába fogják a mandarinok a törvényekkel tele tömni az agyukat! Amikor pedig a Lelkiismeret eljön, és megkérdezi a tudatlan embert: «Mit tettél ma?», az majd válaszolja: «Azt, amit tenni kell, ami a tekercsekre van írva». És mindenki nyugodtan fog aludni.»

Mindenki megörült ennek a döntésnek. És első sorban a mandarinok. Hiszen, mégiscsak könnyebb a könyvjelekben kotorászni, mint a földet művelni. És a többiek is megörültek. Hiszen, jobb nekik fizetni a mandarinnak, hogy nappal egy percet beszéljenek vele, mint éjszakánként a Lelkiismerettel bizalmasan társalogni. És nekiláttak megírni a törvényeket, hogy mit kell az embernek tennie, és mit nem. És megírták, a bölcs A-Pu-O-t pedig az ilyen értékes tanácsért a legfőbb mandarinná tették, hogy bölcsességével segítse az okos embereket nyugodtan élni a Lelkiismerettől.

És elkezdtek élni az emberek a mandarinok és a legfőbb A-Pu-O törvényei szerint. Ha tenni kell valamit, vagy valamilyen vita támad, mennek az emberek a mandarinhoz, és bőségesen megfizetve neki a választ, megkérdezik:

— Tekerd ki a tekercseket. Melyikünknek van igazsága szerintük?

Most már csak a legutolsó szegények szenvedtek álmatlanságtól, mivel nekik még a mandarinnak sem volt miből fizetni a tanácsért. A többiek pedig, amint éjszaka eljött hozzájuk a Lelkiismeret, azt mondták:

— Mit zaklassz engem! Én a törvények szerint cselekedtem! Ahogy a tekercsekben meg van írva! Nem a magam feje után!

Átfordult a másik oldalára és elaludt.

Még a legbölcsebb Li-Khan-Dzu is, aki a legjobban szenvedett az álmatlanságtól, most már csak nevetgélt, amikor éjszaka eljött hozzá a Lelkiismeret:

— Nos, szervusz, szépségem! Most mit mondasz?

A Lelkiismeret pedig azt mondta, nézve őt szemeivel, amelyekben csillogtak a csillagok:

— Hát te, vissza akartad adni a vagyont a szegényeknek, és nem adod vissza?!

— Vajon van-e erre jogom?! — gúnyolódott rajta Li-Khan-Dzu. — Hiszen, mi van a tekercsekben írva? «Mindenki vagyona őt és utódait illeti.» Hogyan fogom én a más vagyontát tékozolni, ha az utódaim nem egyeznek bele az osztogatásba? Úgy tűnik, tolvaj vagyok, mivel tőlük lopok, vagy örült, mert magamtól lopok. A törvényben pedig meg van mondva: «A tolvajt és az örültet láncra kell verni.» Ezért hagyjál engem békén. És neked is tanácsolom, hogy aludjál, és ne csatagoljál éjszakánként!

Hátat fordított neki és édesen elaludt.

És mindenhol, ahová csak eljött a Lelkiismeret, ugyanazt hallotta:

— Honnan tudjuk mi?! Ahogy a mandarinok mondják, úgy cselekszünk. Menj és kérdezd meg tőlük! Mi — a törvény szerint.

Elment a Lelkiismeret a mandarinokhoz és megkérdezi tőlük:

— Miért nem akar engem senki meghallgatni?

Ők pedig, válaszul, nevetnek:

— Vajon lehetséges-e, hogy az emberek téged hallgassanak és úgy cselekedjenek, ahogy te tanácsolod? Hát a törvények mire valók? Hiszen itt mindenki számára tussal a sárga papírra le van írva! Nagy dolog!

Nemhiába A-Pu-O azért, hogy ezt kitalálta, a legfőbb mandarinok között tartatik számon.

Elment akkor a Lelkiismeret a legfőbb mandarin-hoz, az egész Kína legeslegbölcsőbbjéhez, A-Pu-O-hoz. Megérintette őt enyhén. Felébredt A-Pu-O, felugrott, meglátva a Lelkiismeretet, és felkiáltott ijedtében:

— Hogy mersz éjszaka engedély nélkül más házába megjelenni? Mi van a törvényben írva? «Aki éjszaka titokban más házában megjelenik, azt tolvajnak kell tekinteni és börtönbe kell zárni!»

— De nem lopni jöttem hozzád! — válaszolta ő. — Én a Lelkiismeret vagyok!

— A törvény szerint pedig te erkölcstelen nő vagy! Ott világosan meg van mondva: «Ha egy nő éjszaka idegen férfihöz megjelenik, erkölcstelen nőnek kell tekinteni és börtönbe kell zárni!» Tehát, ha nem tolvaj, akkor erkölcstelen nő vagy!

— De milyen erkölcstelen nő vagyok én?! — csodálkozott ő. — Én a Lelkiismeret vagyok!

De A-Pu-O még jobban felforrt a haragtól.

— Ah, te, tehát, nem vagy erkölcstelen nő és nem vagy tolvaj, hanem egyszerűen nem akarod teljesíteni a törvényeket? Ebben az esetben erre is van törvény: «Aki nem akarja teljesíteni a törvényeket, azt törvénytelennek kell tekinteni és börtönbe kell zárni.» Hé, szolgák! Ezt a nőt kalodába zárni és rács mögé tenni mindörökké, mint erkölcstelen nőt, akit lopással gyanúsítanak és a törvények iránti nyilvánvaló engedetlenségen kaptak rajta.

Megragadták A-Pu-O szolgái a Lelkiismeretet, kalodát tettek rá és bezárták a tömlöcbe. Azóta ő már senkihez sem jelenik meg többet és senkit sem zavar. Úgyhogy, még egészen meg is feledkeztek róla. Hacsak ritkán, valamelyik ember, elégedetlen lévén a mandarinokkal, fel nem kiált:

— Lelkiismeretetek nincs nektek!

Hát, neki rögtön megmutatják a papírt, hogy a Lelkiismeret lakat alatt ül, sőt még válaszolják:

— Tehát van, ha lakat alatt tartjuk!

És az ember elhallgat, nézi a mandarinok tintával teleírt papírkáját, és látja, hogy valóban igazuk van! És élnek azóta az emberek Lelkiismeret nélkül a mandarinok és a legfőbb A-Pu-O törvényei szerint. Hogy pedig nehéz-e valakinek ettől vagy édes, — mindenki maga dönti el, amikor eljön az éjszaka és minden élő elkezd gondolkodni.»

Amikor a Szenszei befejezte ennek a régi legendának az elmesélését, már minden edény fénylett a történetbe feledkezett srácok buzgó törölgetésétől.

— Valóban a mi életünkről szól! — dörmögte Vologya.

— Jó legenda, egyenesen a mi társadalmunkról! — jegyezte meg Nyikolaj Andrejevics. — Az emberek világában valóban semmi sem változott.

— A mi társadalmunkról?! — kapta fel rögtön a megjegyzést Zsenyka, Sztászra és Viktorra sandítva. — Mindig gyanítottam, hogy körülöttem csupa kínai és mandarin van. — És átadva a jogászunknak, Viktornak a megtörölt tányérjait, nevetve hozzátette: — Nesze, mandarin! Ez neked a vesztegetés, hogy ne zaklasd a törvényekkel tele tömött agyaddal az én tiszta Lelkiismeretemet!

— Nos, mit mondhatok? A tényekkel szemben az érvek tehetetlenek! — fogadta el mosolyogva az edényt Viktor.

A srácok felnevettek. Ezen a vidám hangon fejeződött be a házimunkánk.

* * *

A Szenszei javasolta, hogy mindenki fürödjön meg, és kezdjenek készülni a holnapi elutazásra. A csapat örömmel támogatta ezt a javaslatot. Igaz, Tatjánával mi már nem akartunk belemenni a vízbe, arra szorítkoztunk, hogy a parton várjuk a többie-

ket. És íme, amikor már mindenki kifürödte magát, és kijött a partra száradni az esti napsütésben, egy meglehetősen különös eset történt, hogy ne mondjak többet.

Viktor, nyilván még úszás közben a Szenszei-jel, egy igen érdekesítő beszélgetést kezdeményezett vele, aminek egy részét meghallottam, amikor kijöttek a partra. A homokban ülve, a nagy körünkben, Viktor belelkedett a személyes benyomásaitól.

— Nem, mégis nehéz felfogni, hogy «már tegnap meghaltál», — mondta a Szenszei-hez fordulva. — Pontosabban nehéz elhinni. Valahogy felületesen tudatosítom ezt, de nem tudok elmélyülni benne, átérezni. Minden kísérletem, hogy felfogjam ezt a folyamatot, valamilyen hétköznapi félelemben torkollik... Pedig, ahogy megértettem, a legjobb módja annak, hogy megöljem az egoizmusomat, az, ha tudatosítom, hogy a halál elkerülhetetlen, és hogy gyakorlatilag már nem is létezem.

Mire a Szenszei azt válaszolta:

— Teljesen igaz. Azonban tudatosítani a halál elkerülhetetlenségét nem azt jelenti, hogy depresszióba essünk és várjuk a végünket. **«Meghalni» — az azt jelenti, hogy belül elszakadni az Állati énedtől, átérezni, ki vagy és mi vagy valójában. Meghal az Állati én hatalma feletted, az Állati én rengeteg vágya. Egyszerűen elhatárolódsz ettől a rengetegtől, és önmagadban egyetlen vágyat, egyetlen célt szülsz — méltósággal eljutni Istenhez. Bárhogy is próbálsz telíteni és kielégíteni tested vágyait, az előbb-utóbb úgyis sárrá, porrá válik, amely a következő vándor lába alatt fog heverni.** Az emberek, gyakran sajnálva magukat és rácsavarodva az Állati én kielégítetlen vágyaira, egyszerre megfelelkeznek a lelkükről is, és arról is, miért kapták ezt az életet. Az alacsonyrendű elhomályosítja előlük a globálist. **Pedig úgy kell élni, hogy ne tévesszük szem elől a globálist, vagyis a**

lélek céljait. Amikor meghal az egoizmus, az ember valóban elkezd szolgálni Istent, és úgy élni, hogy segít más embereknek.

Viktor figyelmesen meghallgatta a Szenszei-t, és megszólalt:

— Mindez így van. De nekem úgy tűnik, hogy még tele vagyok egoizmussal. És megijeszteni őt csupán azzal az egyszerű kifejezéssel, hogy «halj meg», sehogy sem sikerül. Ma egész nap ezt hajtogattam magamnak. És mi van?! Még sincs elképzelésem a reális «halál-ról». Ellenkezőleg, ehelyett az Egóm valamilyen tola-kodó ellenérveinek egész áradata indult meg, mintha a «halál» helyett «önvédelemre» provokáltam volna. Talán olyan áttörhetetlen tölggy vagyok, hogy nem értem a nyilvánvalót?!

— De mi köze ehhez ennek a nemes fának, — mondta a Szenszei. — Természetes, hogy semmi sem sikerült neked. Bármennyit is hajtogattad volna magadnak, az felért volna egy papagáj munkájával. Hiszen, ezen a szakaszon, a test és te — egyetlen egész vagytok. Ez a «hernyó-elv». Megpróbálsz az éretlen lárvát elválasztani a gubótól.

— Jól van, de akkor magyarázd meg, hogyan tudatosították ezt a «halált» például, Imhotep tanítványai?

— Helyesen mondtad, ők éppen tudatosították ezt a folyamatot, mélyen átérezve azt, és nem egyszerűen gondolatban győzködtek magukat. Hiszen, az ember bármelyik másodpercben meghalhat tőle teljesen független okok miatt. Ezért mindenki, aki szellemi útra lépett, élete minden másodpercét úgy éli meg, hogy maximálisan közeledjen a lélek globális céljához. A többi mind üres és múlandó. Az egyszerű emberek nem értik az idő értékét, a haláltól való félelem miatt elutasítják és nem ismerik el, azt gondolva, hogy az idejük korlátlan mennyiségben áll rendelkezésre. És még egy pillanattal a halál előtt

is nem hajlandók elhinni, hogy a testük most meg fog halni.

Ezért nagyon fontos éppen átérezni és tudatosítani, hogy te már meghaltál «itt és most». Természetesen, a világon rengeteg speciális technika létezik, amely lehetővé teszi, hogy közelítsünk ezen belső érzés tudatosításához. De mindegyikük a pszichológiai tréningek kategóriájába tartozik. Bár, nagyjából, ezek a technikák különösebb szerepet nem játszanak. Mert maga a tudatosítás folyamata kizárólag az embertől függ.

— No, hogyhogy nem játszanak? — ellenkezett Zsenyka. — Ha én ilyen fiatal és szép vagyok, hogyan tudom csak úgy venni és tudatosítani, hogy bármelyik másodpercben meghalhatok?

— Igen, — támogatta őt Viktor. — Ahogy mondani szokás, a nap süt, háború nincs, a világban majdnem béke van. — És, pajkosan megigazítva pompás üstökét, megvonta a vállát. — Valóban, mi történhet velem «itt és most»?

— Hát bármi, amit akarsz, — válaszolt nekik dörögve már Vologya. — A halálos kimenetel bármitől bekövetkezhet: egy banális gyomorrontástól kezdve egy véletlen görcsig a tengerben. Nesze, elmentél csónakkal halat fogni, de ehelyett magad mentél kőként a fenékre, táplálékként ugyanazoknak a halaknak. És tudatosítani sem lesz időd, miért rontottad a levegőt ezen a földön...

Amíg a srácok ilyen stílusban okoskodtak, nekem úgy tűnt, hogy ebben a pillanatban a Szenszei, megőrizve arcán a titokzatos mosolyt, elmélyült valamelyik saját gondolatában. Amikor az idősebb fiúk kibeszélték magukat, várva, hogy a Szenszei mond még valamit ezzel kapcsolatban, ő egyszerűen felállt, és baráttan vállon veregette Viktort:

— Semmi baj, mindennek megvan a maga ideje.

Ezt mondva, a Szenszei szótlanul átment a közös körön, és a sátrak felé vette az irányt. A mi társaságunk pedig folytatta az adott téma megvitatását.

— Igen, itt élsz-élsz, és kevés dolgot tudsz mondani az életről, itt meg egyre «átérezni a halált»! — mondta Sztász.

Nyikolaj Andrejevics, forgatva a kezében valamilyen zöld szárat apró kalászokkal, megjegyezte:

— Nos, ha igyekszik az ember, el lehet mélyedni ebben a kérdésben filozófiai szempontból is. Vegyük, például, ezt a fűszálat. Úgy tűnik nekünk, hogy még él, de hiszen lényegében már halott. Igen, pislákol még benne az élet, és ha édesvízbe tesszük, még egy ideig elhúzza. De, lényegében, a fűszál már abban a pillanatban meghalt, amikor arra gondoltam, hogy letépem. Ugyanígy az emberek is. Mi olyanok vagyunk, mint azok a letépett kalászok — már halottként születünk. Bennünk pislákol egy ideig az élet, de gyorsan kiapad. Ezért meghalunk még születésünk előtt.

Társaságunk elcsendesedett, elhallgatva pszichoterapeutánk ilyen egyszerű és ugyanakkor bölcs eszmefuttatását. Nekem pedig valamiért különösen kellemes volt ezt hallani, mivel gondolataiban érezhető volt a Szenszei láthatatlan jelenléte, mély és egyszerű magyarázó stílusa. Ebben a pillanatban elmerültem ábrándozásaim világában arról az örökké élő lélekről, amely az igazi világtól elszakított ember-kalászok között vándorol. Aki átérzi őt önmagában, az telítődik vele. Hiszen ő, mint az élő víz, életre kelti a halottakat, visszaadva őket az örök életbe. És eszembe jutott, hogy talán mégis jó, hogy az emberi kor oly rövid, bármilyen istenkáromlóan hangozzék is ez. Ha hosszú-hosszú lenne, egyszerűen belefáradnánk abba, hogy kialudjunk elaggott testeinkben, hogy halott, hervadó növények legyünk. Hiszen, bármennyire is talál ki az ember különböző okokat, amiért élni próbál, de eredményképpen, így vagy úgy, a test totális halálának érzése

arra késztet, hogy elgondolkodjunk a lelkünkéről, és keressük a megváltás útját.

Így gondolkodtam a magam dolgairól, amíg Zsenyka elragadtatva fel nem kiáltott:

— Azta!!!

Mi egyszerre fordultunk abba az irányba, ahová Zsenya bámult. A sátrak felől jött felénk a Szenszei. Ráadásul, nem a szokásos strandruhájában, hanem egy hosszú, szürke köntösben. Ez a széles ujjú, öves és a fejére borított csuklyás köpeny kívülről úgy nézett ki, mint durva zsákvászon, vastag lenből szöve. De ami különösen megdöbbenett minket, az az volt, hogy a Szenszei két kardot vitt a kezében fekete anyaggal átkötött hüvelyben. Én, például, nem is sejtettem, hogy mindezt elhozta ide, a tengerre. Különös, hiszen amióta itt edzünk, a Szenszei egyszer sem öltött magára ilyen öltözetet, és egyszer sem említette, hogy kardokat hozott magával, nem is beszélve arról, hogy edzéseket tartott volna velük. Legalábbis a szemünk láttára ilyesmi nem történt. Igen, megjósolni a Szenszei tetteit valóban nagyon nehéz.

Néhány srác meglepetésében felugrott a helyéről. Mit-mit, de ilyen látványt nyilvánvalóan egyikünk sem várt. Evidensen, a közelgő edzés előérzetére az idősebb fiúk szeme, ahogy mondani szokás, kigyulladt a harci tüztől.

— Most valami különleges lesz, — jelentette ki prófétikusan félhangosan Sztász.

De minél közelebb jött a Szenszei, annál inkább, nekem úgy tűnt, fokozódott valamilyen kérlelhetetlen feszültség a levegőben. Számomra ismeretlen természetű enyhe félelem kezdett lassan gúzsba kötni, ami belülről mintha cementezte volna minden mozgulatomat. E félelem okát valamivel később értettem meg, csak miután a Szenszei közelebb jött. És az ok az volt, hogy ez egy teljesen más Szenszei volt, akit én nem ismertem!

Ilyennek még sohasem láttam. A Szenszei férfiarc, amelyet a rárontott csuklya árnyékolt be, a sötét barnasággal párosulva egy hatalmas harcos arcára hasonlított. Céltudatos tekintete mintha összezúzta volna útjában az egyszerű szemnek láthatatlan összes akadályt, megtisztítva a teret valami alacsonyrendűtől. És ugyanakkor lénye nagy nyugalmat és méltóságot árasztott, amely csak egy olyan Lényre jellemző, aki hatalmas erővel rendelkezik. Még a járásában is, amely határozott és magabiztos volt, érezhető volt ez a láthatatlan, rendkívüli erő. Nyilván ezért az Állati énem a Szenszei minden lépésével egyre inkább kezdett összerándulni a félelemtől egy gombócba, mint a vádlott a félelmetes Bíró előtt. Ez még nem is az Ember előtti félelem volt. Ez valakinek a hatalmas Szellemi Akarata előtti félelem volt! Félelem valami saját kis és aljas dologért, amely, mint nehéz üledék, halmozódott fel az évek során, az összes egoista gondolat, tett és cselekedet után. Ez egy teljesen természetellenes, szörnyű félelem volt, a büntudat félelme önmagam előtt önmagamért. És ettől a nyomasztó vádló érzéstől, a környező hőség ellenére, bent, ahogy mondani szokás, mindenem megdermedt.

És hasonlót, nyilvánvalóan, nemcsak én éltem át. A srácok öröme a közelgő edzés miatt valahogy gyorsan kezdett alábbhagyni a Szenszei közeledtével. Amikor odaért hozzánk különös öltözkében, semmit sem magyarázva, szótlanul kezdte kibontani a fekete anyagot a kardok hüvelyén. Úgy tűnt, hogy az anyag nagyon erősen meg van kötve. Azonban a Szenszei gyorsan megbirkózott a csomókkal, letekerve őket könnyed rituális mozdulatokkal. Rádobva a fekete anyagot a karjára, vette az egyik kardot, és élesen oda nyújtotta... Viktornak. Olyan élesen, rövid mozdulattal, mintha ez nem életre, hanem halálra szóló kihívás lett volna. Mi még össze is rezzentünk a karjának ettől a Viktornak tett mozdulatától. A srác, nyilvánvalóan

ugyanúgy, mint mi, láthatóan nem várva ilyen tetteket, és főleg azt, hogy a Szenszei őt választja ellenfélnek, tisztán mechanikusan vette át az odanyújtott kardot, tanácstalanul nézve a Szenszei-re a rémülettől kitágult szemekkel.

— Egy esélyed van... a túlélésre, — jelentette ki neki szigorúan és keményen a Szenszei, hangsúlyt fektetve az utolsó szóra.

A srácok ott álltak, mint a földbe gyökerezett oszlopok, teljes értetlenséggel nézve a történeteket. És úgy tűnt, féltek még megmoccanni is, hogy egyetlen izommozdulattal se árulják el jelenlétüket, és ne foglalják el Viktor helyét ebben a több mint különös incidensben. Nekem pedig a Szenszei ezen szavaitól még egy enyhe hideg is végigfutott a hátamon.

— Megértetted! Egy! — hangzottak a Szenszei szavai, mint mennydörgő visszhang, mint egy ítélet.

— Szenszei, én... én, — mormolta Viktor szinte dadogva, remegő kézzel tartva a kardot.

— Pontosan három másodperced van a harc kezdetéig, — mondta a Szenszei, minden szót tisztán kiejtve. — Ha nem kezded el a támadást, én kezdem el először. És esélyed nem lesz!

A Szenszei áthelyezte nehéz tekintetét Vologyára, és a nevén szólította, amitől maga Vologya valahogy sután összerándult, mintha ijedtében, odaadó szemmel nézve rá, és csupa füllé válva. És ekkor a Szenszei olyat jelentett ki neki, amitől nekem majdnem égneek állt a hajam.

— Valamelyikünk holttestéhez köss egy követ, vidd ki csónakkal, és dobd a tengerbe. Megértettél?!

Vologya olyan készségességgel bólintott, mintha azt válaszolta volna: «Igenis!». A Szenszei ismét Viktorra emelte tekintetét:

— Egy... esélyed... van!

Ezt mondva hátat fordított Viktornak, és a kardhüvelyt a karddal öltözkékének övébe dugta. Szavai

nem egyszerően sokkoltak. A borzalom egész szökő-
árját zúdították rám, hogy a fogaim apró remegésbe
kezdtek. Ezzel egy időben elmém, mint egy vulkán,
felrobbant a mérhetetlen felháborodástól: «Milyen holt-
test? Milyen csónak? Hát ezek itt mind megőrültek?
Elment az eszük? Csak úgy megölni egymást? A sem-
miért! Meg egyáltalán, szabad-e valamiért megölni egy-
más?! Emberek vagyunk, nem állatok! Emberek! És
mi van ezekkel a meggyőződésekkel – «értékelni kell
az emberi életet»?! Rémálok!» Egyszerűen fuldokolt-
tam ettől a belső kétségbeeséstől és tehetetlenség-
től. Egyik részem megremegett az esztelen félelemtől,
mint a nyárfalevél a hurrikán idején, a másik részem
pedig megértette, hogy szavakkal már nem lesz időm
meggyőzni az «ellenfeleket» és megfordítani a helyze-
tet. Sürgősen tenni kellett valamit. Gyorsan és most
azonnal. És semmi más nem jutott eszembe, mint az
a buta ötlet, hogy közéjük vetem magam. Butaság a
lehetetlenségig, de hátha ez megmenti a helyzetet?
Inkább az én holttestemet dobják a tengerbe, mintsem
valamelyikük meghaljon. De amint erre gondoltam,
testemet még jobban gúzsba kötötte a félelem, és pon-
tosan a helyhez szegezte. A lélek kiáltott és tépkedte
magát, akarva megakadályozni az elkerülhetetlent, a
test pedig áruló módon tovább dermedt a borzalom-
tól még a gondolatától is, hogy e pillanatban búcsút
vegyen az élettől.

A döntő összecsapás feszültsége nőtt. Váratlanul a
Szenszei válla enyhén megrándult. Viktor pontosan
meglódult, mint a kioldott rugó az elsütőbillentyű
megnyomása után. A borzalom kiáltásával gyakor-
latilag kitépte a kardot a hüvelyből, félredobva azt.
Élesen meglendítette, és könnyörtelen «ellenfele» felé
irányította. A levegőt fütyülve hasítva, kardja közele-
dett a Szenszei-hez. Ez idő alatt a Szenszei pillanatok
alatt előrántotta kardját, és félfordulatot téve, még a
lábát sem mozdítva, erőteljes ütést mért Viktor fegy-

verére, gyakorlatilag azonnal kiverve azt a kezéből egyetlen lendítéssel. Visszafelé repülve, a Szenszei kardja végighasított Viktor fején. Selymes hajszálak sokasága egyszerre röppent fel, fürödve a napsugarakban. Viktor pedig üveges szemmel lassan térdre rogyott, leereszkedve a homokra. Felülről pedig szétterülve ereszkedett le hajszálainak egész vízesése. Nézve Viktor kőmerev, sápadt arcát, énem a borzalomtól megdermedve, így sem tudta megérteni, él-e vagy sem. Mindez oly gyorsan történt, hogy ha éppen a pillanatban pislogtam volna, semmit sem láttam volna. A Szenszei ismét hátat fordított, mintha meg sem fordult volna. És ebben az abszolút csendben felhangzott ugyanaz a hatalmas hangja, telve tiszteletet parancsoló erővel:

– Most már nincs mitől félned, mert te...
MEGHALTÁL!

Mintha áramütés ért volna a gerincem mentén. Egy elektromos kisülés áramlata, mint egy spirálon, végigfutott a farkcsonttól a fejem búbjáig. Különös, de a megélt, gyakorlatilag állati halálfélelem ellenére valahogy tisztán éreztem ennek teljesen ellentétes érzését – az élet mindent átfogó teljességét! Világosan és tisztán éreztem magam éppen testem úrnőjének. Most már nem én tartoztam a testhez, hanem a test hozzám. És, ráadásul, híven és helyesen szolgált engem. Nemcsak magamban éreztem, hanem ami meglepő, az egész környezetben az élet teljességét, ezt a csodás végtelen ciklust. Az életet, amely összehangoltan áramlott át egyik formából a másikba, ezt a gyönyörű Teljességet és Harmóniát! Éreztem valamilyen mély Bölcsesség és kimértség jelenlétét mindenben, ami körülvett. Minden körülöttem telve volt az élet leheletével: a homok is, a tenger is, a parti nád is, a levegő is. Minden az egyetlen Bölcsesség nagyszerű összhangjában lélegzett!

És valamiért éppen ebben a pillanatban jutott eszembe Nyikolaj Andrejevics megdöbbentő története a fűszálról. De most már nem váltotta ki bennem a reménytelenség érzését. Pontosan áttekintve azt a szabad tudat tisztaságával, hirtelen tisztán megértettem, hogy a fűszál nem halt meg, folytatta az életet, csupán átlépve az élet egyik formájából a másikba. Íme, mi az értelme a világ ezen megdöbbentő szépségének — az élet rendkívüli harmóniájában és teljességében, amely átfogott és betöltött mindent körülöttem! És ettől a mindent átfogó tudatosítástól a mély megbékélés és nyugalom rendkívüli érzése szállt alá rám. Egy pillanatra még a szememet is lehunytam, hogy teljesen feloldódjak ebben a tudatosításban. De amikor kinyitottam, valami nyilvánvalóan megváltozott az általam látott képen.

Én nem rögtön értettem meg, mi az. Viktor továbbra is térdelt a kör közepén leeresztett kézzel és kőarcú. Fejéről a hajszálak simán landoltak a homokra. A nézők, úgy tűnt, lélegzetviasszafojtva, egyszerűen megdermedtek a mondhatatlan csodálkozástól. És ekkor váratlanul megláttam a srácok között ülő Szenszei-t, ráadásul, ugyanazon a helyen és ugyanabban a strandruhában, amelyben sátrakhoz való elmenetele előtt volt. Arcán ugyanaz a ismerős titokzatos mosoly uralkodott, ami akkor volt rajta, amikor gondolataiba merülve hallgatta a srácok eszmefuttatásait. De valamiért jelenléte közöttünk ilyen formában nem lepett meg, mint ahogy a történetek sem, mintha mindez magától értetődő tény lett volna. De a többi néző nyilvánvalóan nem így gondolta.

Nyilvánvalóan, a két valóság egy pillanatban megnyilvánult össze nem illése miatt a srácok mérhetetlen csodálkozása növekedni kezdett. Egyesek tekintetüket hol a békésen ülő Szenszei-re helyezték át, akire pontosan úgy néztek, mint egy kísértetre, valószínűleg nem akarva hinni a saját szemüknek, hol a megdermedt,

mint márványszobor, Viktorra. Mások körbenéztek, keresve legalább valami emlékeztetőt a vágóeszközökre. De körülöttük semmi hasonló nem volt. Csupán egy nyilvánvaló lenyomat a homokon a hüvelyről, amelyet Viktor sietve eldobott. De ez csak egy lenyomat volt a tárgy hiányával, amely ilyen nyomot hagyott. Néhány srác egyáltalán valahogy különösen kezdett reagálni ennek a megmagyarázhatatlan harcnak a végére. Andrej valamiért sietve tapogatni kezdte a haját a fején, pontosan attól tartva, hogy nem találja ott. Ruszlán borzalommal bámult a kezére és a homokra maga előtt. Vologya, ellenkezőleg, a rá jellemző nyugalommal nézett Viktorra, mintha mi sem történt volna. Maga Viktor pedig tovább ült a kör közepén, ahogy mondani szokás, sem élve, sem holtan. Arca nem fejezett ki semmilyen érzelmet, tekintete pedig inkább elidegenedett volt, mint élettelen. Homlokán nem volt sem vér, sem karcolás. Csupán híres üstöke volt levágva szinte tőből, ahogy mondani szokás, «sündisznóra», ráadásul nagyon egyenletesen ferdén, mintha valóban egy éles kardtól. A homokon feküdtek a levágott hajszálak. Hamarosan maga Viktor is megmozdult. Lassan lenyelve a nyálat, «éledező» tekintettel nézett a Szenszei-re.

Amikor a kollektíva végleg magához tért az ilyen különös harc után, először félénken és bátortalanul, majd egyre erősebben és kitartóbban zúgott fel a történetek megvitatásában.

— Láttad ezt? — kérdezték egymástól a srácok, hal-
kan bólintva Viktor felé.

- Valami hallucináció.
- És hol vannak a kardok?
- És te láttad őket?!
- És mi volt ez?
- Valószínűleg, hipnózis.
- És a haj?
- Semmit sem értek.

Ilyen általános érzelmi-kérdező zajban nem rögtön mélyedtem el eszmefuttatásaik lényegében. Sőt, minél inkább kiöntötték a srácok emóciójukat, annál gyorsabban veszett el bennem a megbékélés és nyugalom azon csodálatos állapota, amely oly váratlanul szállt alá rám ezen esemény során. És végül, teljesen eltűnt, megőrizve csupán egy élő nyomot az emlékezetben az élet harmóniájának ezen csodás érzéséről. A mindennapi észlelés ismét elfoglalta megüresedett helyét, elnézően meghagyva csupán egy meleg emléket e rendkívüli pillanatról. Olyan benyomás támadt, mintha éppen maga a Bölcsesség ment volna végig tudatom partján, ott hagyva jelenlétének tiszta nyomát. Azonban a mindennapok emóciójának hullámai, a srácok zaja, csodálkozása és tréfái formájában, egymás után rágördülve, elmosták ezt a nyomot tudatomban, megőrizve csupán a jó emléket a történetekről. De örömmel töltött el, hogy valahol mélyen bennem már jelen volt a fő dolog érzése — az élet harmóniájának megértése, minden pillanat értékének tudatosítása, amely közelebb visz engem ehhez a felfoghatatlan legfőbb Bölcsességhez.

A Szenszei taktikusan hallgatott a kollektíva minden kérdésére, megőrizve titokzatos mosolyát, nyilvánvalóan akarva, hogy a srácok maguk jöjjenek rá mindenre, az ő sugallata nélkül. De a «kollektív ész» a történetek felfogásához nyilvánvalóan nem volt elég. Mivel egyrészt: az általános benyomások, a levágott haj és a homokon hagyott nyom Viktor leesett hüvelyétől a most történetek valóságáról tanúskodtak. Másrészt: a strandruhájában békésen ülő Szenszei, mintha mi sem történt volna, aki nyilvánvalóan el sem ment sehova, de mégis a harci fegyverek hiánya — az ellenkezőjéről beszélt. Mindez még nagyobb zavart szült a szemtanúk elméjében. És minél tovább mentek a srácok eszmefuttatásaikban, annál járhatatlanabbá váltak a tudatunk valóságában véghezvitt

rejtélyes esemény sűrűje. Végül, az ellentmondások ezen szoros csomójának kibogozására Nyikolaj Andrejevics vállalkozott, szintén nem kevésbé aggódva a történetek miatt.

Eleinte rendet teremtett ebben az általános «madárzsivajban», és lehetőséget adott mindenkinek, hogy közlétegye, mit látott. Ennek eredményeként világossá vált, hogy kiderült, gyakorlatilag mindenki látott néhány közös pillanatot: a Szenszei-t a szürke zsákvászonból készült különös köpenyében, két kardot hüvelyben, és a harc bizonyos elemeit, ahol Viktor volt a Szenszei ellenfele, és természetesen a végét, Viktor üstökének selymes hajszálai mindenkit megdöbbszentő röptével. De eközben mindenki a saját változatát hallotta azoknak a szavaknak, amelyeket a Szenszei és Viktor kiejtett.

Ruszlán, Szlávik, Andrej értelmezésében ez egyenesen úgy hangzott, mint egy egész párbeszéd hollywoodi akciófilmekből. Mindabból kiindulva, ami elhangzott, Nyikolaj Andrejevics arra a következtetésre jutott, hogy mindaz, amit láttunk, valóban a valóságban történt, de abban a valóságban, amelyről tökéletlenségünk és egoizmusunk miatt gyakorlatilag keveset tudunk. Úgy vélte, minél több félelem volt bennünk, annál több tudatalatti asszociáció bukkant fel. Ezért, a cselekvések általános képe mellett mindenki átélt valamilyen saját, tisztán egyéni megélést, amely csak rá vonatkozott, és senki másra.

Ezt mondva, Nyikolaj Andrejevics kérdőn nézett a Szenszei-re, mintha maga sem lett volna biztos abban, amit éppen kiejtett. A többi srác is a Szenszei-re szegezte tekintetét. Köztük Viktor is, aki végül nem osztotta meg a kollektívával a saját látomását, de figyelmesen hallgatta mások benyomásait. És a Szenszei csak most engedte meg magának, hogy megjegyezze:

— Kérdésekre rég válaszolt az indiai költő, Agyeya:

**«Láttam: hirtelen
Egy csepp
Elszakadt a tenger habjától.
Egy pillanatra kiszínesedett
A lemenő nap tűzétől.
És megértettem:
A végtelen Világegyetemben
A fénnnyel melengetett harmatcsepp is
Szabad
A haláltól.»**

Mindenki elcsendesedett, hallgatva ezt a verset, amely nem volt kevésbé furcsa, mint a közelmúltbeli esemény.

— Tehát, mi volt valójában? — kérdezte ismét érdeklődéssel Nyikolaj Andrejevics.

— Ez csupán a harcművészet egyik fajtája...

— Az egyik fajtája?! Szerintem, ez egy igazi remekmű!

— Mondhatjuk így is. A remekmű azért remekmű, mert mint a tükör, mindenkinek felnyitja a szemét a saját belső világára, és megmutatja, kinek mi van odabent, és mit gondol titokban magáról, milyen gondolatokat kerget. Ezért láttatok és hallottatok mindannyian mást. De a lényeg ugyanaz. — És anélkül, hogy időt adott volna nekünk a részletesebb tisztázásra, mi micsoda, a Szenszei megszólalt, határozottan felállva a helyéről: — Jól van, srácok, ideje már készülődni a holnapi elutazásra.

Az idősebb fiúk kellenetlenül kezdtek felállni a Szenszei után, fiatal társaságunk pedig még próbálta faggatni őt a történekről. De a Szenszei csak legyintett a kezével, és nem válaszolt többé egyetlen kérdésre sem a különös harccal kapcsolatban. Szájából csak tréfák ömlöttek, amelyeket Zsenyika rögtön felkapott, humorral dicsérve Viktor vitézül levágott üstökét. Mire maga Viktor, aki már eléggé magához tért, ugyanaz-

zal válaszolt, még valahogy büszkélkedve is ezzel a körülménnyel.

A sátrak felé tartva észrevettem, hogy Nyikolaj Andrejevics, aki gondolatokba merülve ment nem messze tőlem, még mindig forgatta a kezében a zöld szárat. Odamentem hozzá, és a növényre bólintva mondtam:

– A fűszál kapcsán akkor remekül fogalmazott, hogy mi, emberek, mint ez a fűszál, születésünktől fogva meghalunk.

Nyikolaj Andrejevics megállt, és kimondhatatlan csodálkozással nézett a kezében lévő szára, majd rám, és megdöbbenve mondta:

– Én?! Én nem mondtam ilyet. Én magam is ezt hallgattam!!!

Értetlen pillantásokat váltottunk. De többet nem volt időm tisztázni, mert ebben a pillanatban a Szenszei, aki mindenki előtt ment, megfordult, és odakiáltott Nyikolaj Andrejevicsnek, magához hívva őt. Nyikolaj Andrejevics sietősre fogta, teljes tanácstalanságban hagyva engem, ami azonban gyorsan eloszlott, ahogy énem elmerült a srácok tréfáiban, a kollektív nevetéssel keveredve.

* * *

Valóban, ideje volt már készülni a holnapi útra, bár egyáltalán nem fűlött a fogunk hozzá, hogy elvadjunk ettől a csodálatos helytől, amely annyi felejthetetlen élménnyel ajándékozott meg bennünket. Valahogy hozzáértünk itt a dolgokhoz, megelégedve a külvilágról, amelyben élünk, azokról a problémákról, amelyek a nagyvárosban maradtak... A Szenszei nekilátott kitakarítani a kocsiját, hogy megfelelő állapotba hozza. Szorgalmával gyakorlatilag megfertőzte az egész társaságunkat. Ránézve, Nyikolaj Andrejevics viharos tevékenységbe kezdett, a «Vulgája» körül buzgolkodva. Az idősebb fiúk ugyanilyen lelkesedéssel csatlakoztak önkéntes segítőként az autómosás

folyamatához. Még Andrej, Kosztyik és Szlávik is, akik addig lustálkodva nézték a dolgozókat, csatlakoztak az általános «szombat»-hoz, egyetértésben fogva hozzá az öregecske «Zaporozsec» «fényes állapotig» való tisztításához.

A Kosztyik által kifejtett erőfeszítésektől, aki lelkiismeretesen látott hozzá az utastér dörzsöléséhez, állandóan leváltak valamilyen apró tárgyak, ami Andrejt ingerültségbe hozta, mintha Kosztyik nem egy régi autó alkatrészeire, hanem «értékes antikvitásra» tört volna. De Kosztyiknál ez nem rosszindulatból fakadt, hanem egyszerűen a nagy buzgóságtól. Ezért, miután kapott pár zsörtölődő megjegyzést Andrejtől, már arra törekedett, hogy észrevétlen maradjon a «bűneiben». És ha már valami levált, ő rögtön gyorsan odabiggyesztette a régi helyére, kihasználva mindenféle kéznél lévő eszközt a rögzítéshez, beleértve a rágógumit is, csak Andrej észre ne vegye, és el ne mozdítsa őt ebből a — társaságunkban jelen pillanatban oly tiszteltté vált — «autómosó» tisztségből.

Amikor a dolog már a végéhez közeledett, valamilyik fiú felhívta a kollektíva figyelmét a vaskos viharfelhőkre, amelyek váratlanul bukkantak fel a torkolat túli, távoli part felől. Otthagyva a munkánkat, meghökkenve dermedtünk meg, figyelve az elemi természeti jelenséget, amely az égbolt felén kibontakozott. A felhők nagyon gyorsan közeledtek. Olyan benyomás támadt, mintha nőttek és sokasodtak volna, mint a szappanhab a szivacstól, egységes, kékesfekete masszát alkotva, amely szétterült a kék égen. A távolban látszódkó kikötővárost kezdte elborítani az összefüggő szürke fátyol. Hatalmas viharfront, amelyhez képest a város pusztá parányinak tűnt, nehézkesen beborította azt, pontosan arra készülve, hogy szétzúzza szörnyű ölomterhe alatt.

Zsenya, ránézve a felénk közeledő gigantikus felhőre, megszólalt változatlan tréfás hangnemében:

— Szenszei, ma véletlenül nem lötytyintetted a tea maradékát az égbe?

A Szenszei csak elmosolyodott az idősebb fiúkkal együtt.

— Úgy tűnik, eső készül! — borzongott meg komikusan Sztász, a sötét távolt nézegetve.

— Valóban?! — mondta humoros felhanggal Viktor.

— No, én tudtam! — kezdett siránkozni Andrej, a vödörbe dobva a vizes rongyot.

— Ez egy olyan sofőr-babona, — mosolyodott el Nyikolaj Andrejevics, végigmérve a tisztára mosott autók sorát. — Ha lemostad a kocsit — az esőt jelent!

A kollektíva vontatottan elmosolyodott, sajnálatlanság nézve hiábavaló munkájukra. Az autók valóban fénylettek, mint az újak. Andrej újra indulatosan megszólalt:

— No, de hát, életemben egyszer kipucoltam ezt az antikvitást... Én meg azon gondolkodom, miért is támadt kedvem lemosni ezt a Zaporozsecet. No, állt volna csak szépen nyugodtan a porban, az esőcske maga lemosta volna.

— Helyes, — támogatta őt talpnyaló hangon Kosztyik, nyilvánvalóan visszaemlékezve, hány alkatrészt ragasztott oda rágógumival az utastérben titokban Andrejtől, — nem kell hozzáérni ehhez a régi ritkasághoz. Meg egyáltalán a «Zaporozsec» — az teljesen természeti autó! És az egész berendezés benne természeti és törékeny. Ezért mosódik ő is, mint az egész természet — eső alatt, a motor pedig úgy indul, ahogy kell — az autó hangulatától a környező tájhoz. Tessék!

— Igaz! — támogatta a fiú humorát Vologya. — A «Zaporozsec» természeténél fogva — az egyáltalán a legemberibb autó a világon.

— No, hacsak abban az értelemben, hogy ez az egyetlen autó, amellyel való ütközéskor a gyalogosnak lehetősége van visszaadni a kölcsönt, — kommentálta szavait mosollyal Viktor.

Andrej e szavak után teljesen elmosolyodott, nyilvánvalóan büszkeséget érezve legalább ennek a «történelmi ritkaságnak» az ilyen előnyéért.

— No, jól van, nevetés nevetés, de a dolgokat el kell rakni a sátrakba, — rendelkezett gazdásan Nyikolaj Andrejevics, a felhőkre nézve. — Mert most mindjárt leszakad!...

Szavait útmutatásnak vettük a cselekvéshez. De a Szenszei, mintegy mellékesen, azt mondta Nyikolaj Andrejevicsnek:

— Ne aggódj, nálunk nem lesz eső.

— Hogyhogy nem lesz? — nem értette az. — Á-á-á...

A közeledő viharfront felé bölintott. De a Szenszei, meghagyva nemcsak őt, hanem mindannyiunkat a tanácsalanságban, már hozzákezdett a félbeszakított foglalatossághoz, lemosva kocsija kerekeit. Nyikolaj Andrejevics nem kérdezett vissza, csak figyelmesen megnézte a viharfrontot, és szótlanul hozzákezdett a «Volgája» gumiszőnyegének tisztításához, aggodalmasan nézegetve a közeledő felhőket. Az idősebb fiúk szintén folytatták a munkájukat. Egyedül a mi «ifjabb összetételünk» Kosztyik, Andrej és Szlávik formájában, eldöntve, hogy a Zaporozsec így is tisztábban néz ki, mint valaha életében, gyorsan lezárták ezt a dolgot, és az útra való készülődés ürügyén elkezdtek elrejtteni a dolgaikat, részben a kocsiba, részben a sátrakba. Tatjánával mi az élelmiszer-sátor tartalmának csomagolásával foglalkoztunk, természetesen, időnként ránézve a közeledő viharfrontra.

Meglepő, de egy idő után a felhők, elfoglalva a hatalmas torkolat egy részét, amely elterült közöttünk és az eső által elnyelt város között, valóban mintha elakadtak volna félúton felénk. A kékesfekete felhők, elérve valamilyen láthatatlan határt, különös módon kezdtek kibontakozni derékszögben, pontosan hátrafelé mozogva egy láthatatlan négyzet-félkörön. Én ilyen természeti jelenséget még sohasem láttam éle-

temben. És a fő, nálunk meleg, napsütés, szárazság, teljes szélcsend körülöttünk — tökéletes idill. De, szó szerint, néhány kilométerre tőlünk, íme, karnyújtásnyira — sötétség, sár, hideg, eső, dörgés és villámlás. Hát, ez a természet előadása!

És eszembe jutott, mennyire hasonló ez a mi gondolkodásunkkal is, az ilyen kataklizmák. Kicsit nem figyelsz oda az Állati énedre, engedsz a provokációinak, és észre sem veszed, hogyan kezdi rabszolgasorba dönteni a figyelmedet. Aztán csodálkozol, honnan futottak össze váratlanul a problémák felhői, villantak fel a harag, gyűlölet, irigység villamai, dördültek meg az egoizmus mennydörgései, és kezdődött el az összefüggő szürke sáv a problémákból. Váratlan problémáink csak nekünk tűnnek meglepőnek, ránk zúdulónak a semmiből. Pedig, valójában — mi magunk vagyunk a formálódásuk és megjelenésük igazi oka gondolkodásunk «égboltján». Minden, az életünkben megtörtént esemény — a nem kontrollált gondolkodás törvényszerű eredménye. Hát nem jobb-e komolyan foglalkozni magunkkal, nyomon követni és kontrollálni gondolatainkat úgy, mintha ez lenne életünk legfőbb és legfontosabb szakmája, amelynek köszönhetően a Lélek végül elfoglalja a Nagy Mester tiszteletreméltó tisztségét, felépítve a pompás templomot a test-burok belsejében. Nem jobb-e úgy cselekedni, ahogy a Szenszei teszi: mindig derűs, tiszta időt tartani magunkban, ahol a gondolatok tengerében szélcsend uralkodik, ahol nincs a kétség egyetlen szellője sem, és ahol a szándékok tiszta égboltját maga a Lélek világítja meg — a Nagy Isten részecskéje...

* * *

Amikor befejeztük az általános pakolást, és mindezt a szükséges módon elcsomagoltunk, hogy holnap reggelre már csak a sátrak és az apróságok összeszedése maradjon, valaki a srácok közül javasolta,

hogy menjünk le a partra megnézni ezt a grandiózus természeti látványt, amely nem messze tőlünk tombolt, gigantikus vásznára bonyolult, egymást gyorsan váltó képeket festve. Kosztyik még azt is javasolta, hogy vigyünk magunkkal összezsúkolható székeket, amelyeket újra ki kellett csomagolni, hogy egy egész «mozitermet» hozzunk létre a szabad ég alatt. Átmenve a turzás másik oldalára és félkörben leülve a torkolat érintetlen partjára, nézni kezdtük az égbolt hatalmas képernyőjét, gyönyörködve a nagy rendező — maga a természet — által alkotott megismételhetetlen jelenetekben.

— Ó, nézzétek, egyenesen igazi hattyúk úsznak! — csapta össze a kezét Tatjana. — Ott, látjátok?!

— Aha! — kapta fel az elragadtatás hullámát Kosztyik.

— Amott pedig, nézzétek, — mutatott kézzel Andrej a «sarok» felé, ahol a felhők kavargtak. — Valami förtelmes pofa, mint egy zsugorié. Ott a kampós orr, a száj görbe mosollyal, a sanda szem, a hallgatózó fül...

— Pontosan! — bólintott Szlávik, nyilvánvalóan elkapva Andrej «fókuszát».

— Ott meg egy oroszlán bontakozik ki, — hívta fel a kollektíva figyelmét Jura.

— Hol? Hol?

— Hát ott, ni! A «Zsugori»-tól balra.

És valóban, egy teljesen igazi oroszlán, sőt mondhatni, egészen élő. A légtömegek olyan furcsán mozogtak, hogy az oroszlánunk először állt, aztán elindult, végül pedig teljesen lefeküdt, büszkén kidolgozva a mellkasát. Nem messze tőle pedig egy tó panorámája kezdett kibontakozni, amely gyorsan lándzsákkal felfegyverzett ősi sereggé változott. A csatamezőn egész dráma játszódott le. Éppúgy, mint az életben, a nemrég még haptákban álló derék harcosok sorai egy szempillantás alatt összekeveredtek az egymásra hányt testek halmainak szövevényében, amelyek aztán tel-

jesen feloldódtak az aktuális események időben gyorsan változó képében. Ez a jelenet kellemetlen utóízt és egy filozófiai kérdést hagyott maga után: vajon ez a katonai sereg valóban létezett-e, vagy csupán a természet újabb illúziója volt, amely az időben ilyen gyorsan változó képekkel szórakoztatta magát? És ha ez csupán illúzió, akkor miért élt tovább ezeknek az égi harcosoknak az emléke bennünk – e tovatűnő esemény tanúiban –, azokban, akiknek a maguk idejében ugyanilyen illúzióvá kellett válniuk a következő nemzedékek számára?

Így ültünk körülbelül egy órát, merőn figyelve a természet képeit. Mi mindent nem láttunk ott: embereket, állatokat, egész tájakat, falvakat, fenséges kastélyokat és még rengeteg mindenféle tárgyat, jelenetet, valószínűleg amennyire mindegyikünk fantáziájából telt, hogy ne csak magunk lássuk meg, hanem felhívjuk rá mások figyelmét is. Úgy tűnt, ennek a természeti shownak, az emberi értelmezések variálhatóságával párosulva, se vége, se hossza nem lesz. Azonban egy bizonyos idő elteltével már megfájdult a nyakunk attól, hogy minduntalan felfelé tartottuk a fejünket. Ahogy a mi Zsenykánk találóan mondta, az emberi matéria a legalkalmatlanabb pillanatban mondott csődöt. Mindenki, mint vezényszóra, elkezdte masszírozni a nyakizmait. E procedúra közben Nyikolaj Andrejevics megjegyezte:

– Érdekes vizuális illúzió. Pontosan olyan, mint az emberi nem létezésének illúziója. Akármennyi ember legyen is, építményeikkel együtt, idővel minden eltűnik, feloldódva a semmiben...

Hallva ezeket a szavakat, valamiért óvatosan viszonyultam hozzájuk. Talán azért, mert ez egybeesett a gondolataimmal, vagy talán azért is, mert eszembe jutott a nemrég hallott történet a fűszálról, amikor számomra érthetetlen okból kifolyólag, nyilvánvalóan a Szenszei beszédét Nyikolaj Andrejevics beszédének

véltem. Közelebb húzódva Tatjánához, halkan megkérdeztem tőle:

— Ezt most ki mondta? Nyikolaj Andrejevics?

Mire a barátnőm csodálkozva pislogott hosszú szempilláival.

— Igen.

Látva értetlen tekintetét, éppen meg akartam magyarázni a kérdés okát, de ekkor Sztász felkiáltott, az égre mutatva:

— Ó, nézzétek, ez egy egész Világhegy!

Ismét az égre emeltük tekintetünket. A felhők körvonalai között tisztán látszott egy hatalmas hegy, amelynek csúcsa hóval borított volt.

— Dehogyis, Világhegynek nem felel meg, — válaszolta neki mosolyogva a Szenszei. — A Világhegyet legfeljebb az emberi mítoszok ábrázolják így.

Csapatunk egy része kíváncsian meredt a Szenszeire, a másik része pedig tágra nyílt szemmel próbálta felfedezni az égi képben a «Világhegy» jegyeit.

— És mi az a «Világhegy»? — kérdezte a Szenszei-től Szlávik.

— Hát, tulajdonképpen ez egy elég ismert fogalom, amely gyakran előfordul a világ különböző népeinek folklórjában, — kezdte meglepetésünkre részletesen magyarázni a Szenszei. — A Világhegyről, vagy ahogy még nevezik, a « kozmikus hegyről » alkotott elképzelések gyökerei a mély ókorba nyúlnak vissza. A mitológia szerint a Világhegy egy megközelíthetetlen helyen, a világ közepén található, pontosabban ott, ahol a Világtengely halad át — axis mundi –, a világmindenség tengelye, amelyre minden világ fel van fűzve, beleértve a nem kereszteződőket is, amelyek egyazon térben találhatóak. Úgy tartják, hogy a Világhegyen tükröződik a kozmikus berendezkedés minden eleme és paramétere. A legendák úgy tartják, hogy ezen a heggyen gyűlnek össze a halhatatlan istenek, és innen feltárul minden, ami a Világegyetemben történik.

— Ott gyűlnek össze a halhatatlan istenek, — ismételte álmodozva a Szenszei után Kosztyik, elragadtatott tekintetét a felhőkben lassan feloldódó «Világhegy» ábrázolására szegezve.

A Szenszei megvonta a vállát:

— Hát, milyen értelemben istenek... Ahogy a legendák állítják — Bölcsék az egész Világegyetemből, egyszerűen szellemi lények, akik birtokolják a Tudást és elérték bizonyos szellemi fejlődési fokozatokat, mint a mi Imhotepünk, Buddhánk, akik még életükben el tudták hagyni testeiket meditációs állapotban, és meg tudtak nyilvánulni a Világhegyen, ott tartózkodni, kommunikálni, tapasztalatot cserélni más világok hasonló megvilágosodott képviselőivel. És a halhatatlanság alatt itt nem a testet értik, hanem azoknak a szellemi lényének a halhatatlanságát, akik ott megfordulnak.

— Azta, szóval ez a kiválasztottak hegye! — vont le a következtetést az elragadtatott Kosztyik.

— Nos, megint csak, mit jelent az, hogy «a kiválasztottaké»? — ellenkezett a Szenszei. — Minden ember kiválasztott, ha már létezik. De nem minden ember hozza meg az életre szóló döntést a Szellemi út felé, nem is beszélve arról, hogy járjon is rajta Isten irányába. Bár minden az ember saját kezében van! Mindenki képes, ha akarja, eljutni olyan szellemi szintre, hogy lehetőséget kapjon részt venni egy ilyen magas szintű beavatásban.

Sztász, nyilvánvalóan alig várva, hogy a Szenszei válaszoljon Kosztyik kérdéseire, türelmetlenül kibökte:

— Tehát a Világhegy nem hasonlít erre a hegyre? — bólintott a távolodó, égbolton látható hegy felé, amelynek hegycsúcán olvadó hótakaró volt.

— Ó, miféle hegy az, — legyintett enyhén a Szenszei, rágyújtva egy cigarettára, — csak egy kopasz dombocska, nagy tisztással a tetején. Pontosabban, nem egészen kopasz. Aprócska fű borítja, olyasmi, mint a

mi sötétzöld mohánk, egyfajta olyan növény, amely nem a mi világunkból való. Az egyetlen, ami érdekes, az az, hogy bár van atmoszféra, ott nincs szél. Ami ott «levegő» alatt értendő, az mozdulatlanul áll...

— Tehát a Világhegy valóban létezik?! — mondta hitetlenkedve Andrej, aki előtte, mint mi is, úgy tűnt, még a lélegzetét is visszafojtotta, hogy jobban hallja a Szenszei Sztásznak adott válaszát.

Mire a Szenszei valahogy hétköznapi módon, mintha magától értetődő lenne, azt mondta:

— A Világhegy a Világegyetemben mintegy egyidejűleg található e világ rétegeinek kereszteződésében. De materiális jelenléte nincs a Világegyetem egyetlen különálló lakott világában sem. Ugyanakkor magában foglal minden világot. Teljesen reális, még tapintásra is...

— Hogyan lehet reális tapintásra, ha materiális jelenléte nincs egyik világban sem? — kérdezte értetlenül Andrej.

A Szenszei figyelmesen ránézett a fiúra, majd jóságosan megszólalt:

— Jól van, felejtsétek el.

— Nem, hogyhogy felejtsük el?! — pánikolt be Andrej. — Hogyhogy... Miért?..

— És mely mítoszokban maradt fenn említés a Világhegyről? — sietett barátja segítségére a mi Filozófusunk, aki úgy kapaszkodott kedvenc kérdésébe, mint fuldokló a szalmaszálba. — És mennyire ősiek ezek?

Ekkor Kosztyik olyan gondterhelt arcot vágott, mintha sehogy sem tudna visszaemlékezni ezekre a mítoszokra, mondván, tudta, de elfelejtette. Bár biztos voltam benne, hogy ő, éppúgy, mint fiatal társaságunk nagy része, életében először hallott erről a hegyről.

— Ó, elég sok van belőlük, — húzta a szót mosolyogva a Szenszei. — Ráadásul, ezek az említések különböző formában maradtak fenn: kezdve a felső

paleolitikum korából származó barlangrajzoktól, egészen a világ különböző népeinek számos szóbeli és írásos mítoszáig, legendájáig.

— Érdekes lenne meghallgatni ezeket a népi legendákat, — jegyezte meg tapintatosan Nyikolaj Andrejevics, akit szintén érdekelt ez a téma.

— Hát, bármikor, — mondta jóságosan a Szenszei. — A Világhegyről a mély ókortól kezdve rengeteg említés és legenda maradt fenn gyakorlatilag egész Kelet- és Közép-Ázsiában, ahol nem másként nevezik, mint a nagy Meru hegynek, és a világ közepének tartják, amely megközelíthetetlen helyen található. Későbbi elképzelésekben, az erről a hegyről szóló ősi legendák önálló értelmezési kísérleteiben, egyes «magyarázók» már a föld közepére, a Sarkcsillag alá helyezték, és világóceánnal vették körül, mások a megközelíthetetlen Himalájába helyezték, összekapcsolva Sambhalával...

— Mit, még Sambhalával is összekapcsolják? — ámult el Vologya.

A Szenszei elmosolyodott.

— Hát hogyné. A Világhegyről szóló legendák és a Sambhaláról szóló történetek ilyen összefonódása elég gyakori. De ez érthető is. Azoknak az embereknek, akik valójában nem tudnak sem Sambhaláról, sem a kozmikus Meru hegyről, amelyek «valahol amott» találhatók, Isten tudja hol, természetes, hogy mindezek a fogalmak egybefolynak egyazon elképzelésbe. Bár a valóságban óriási a különbség közöttük. Sambhala Isten valós, örök világa és a lényegében ideiglenesen létező materiális Világegyetem között található. Ez a Bódhiszattvák lakóhelye. A Világhegy pedig a materiális Világegyetem világainak közepén található. És bölcs lények látogatási helye, mint a mi megvilágosodott embereink, vagy ahogy az ókori emberek nevezték őket — félistenek, vagyis azok, akik magas szellemi szintet értek el. Ezért is kapcsolták össze ezt a hegyet

az ősi elképzelésekben az igazi emberi boldogság és halhatatlanság elnyerésével.

Az ősi India mitológiájában egy egész sor mítosz létezik, amely a Meruhoz kapcsolódik. Ezen ősi elképzelések szerint a Világhegyen, amely a Világegyetem közepén található, ami körül forognak a csillagok, bolygók, számos nap, ott található Brahma, Visnu, Siva és más nagy istenek. Említenek harminchárom istent is, akik ott kommunikálnak. Mesélnek a tevékenységükről is. Például, Visnu ezen a hegyen ad tanácsot a többi istennek, hogyan szerezzék meg a halhatatlanság italát, az Amritát.

— Amrita, milyen szépen hangzik, — mondta Tatjana. — És ez a név véletlenül nem kapcsolódik egy női névhez?

— Nem. Ez a szó az «amrta»-ból származik, ami «halhatatlant» jelent. Ez rokonságban áll a későbbi ógörög mítosszal az «Ambrózia» italról, amely fenntartotta az olimpiai istenek halhatatlanságát és örök ifjúságát. Amrita, Ambrózia ugyanaz, mint a védikus Szóma-lé. A Rigvédában az istenek italaként van bemutatva, amely eksztatikus állapotot idéz elő, halhatatlanságot és emberfeletti erőt ajándékozik. Az ősi indiai vallási gyakorlatban maga a lé elkészítése külön rituálét képezett. Az Avesztában ezt a lét Haomának nevezték, amelynek kultusza az ősi iráni időszakra nyúlik vissza. Tisztelték a szarmaták és a szkíták is. Ezt a lét még «halált elhárítónak» is nevezték. Nemcsak a tér-idő érzékelést változtatta meg, hanem óriási erőt, megvilágosodást és tudást is ajándékozott. És ahogy az ősi irániak tartották, ez készíti elő legjobban az utat a lélek számára. De, tulajdonképpen, ezt a halhatatlansági lét mindig is «lótuszlé»-nek nevezték. Gyakorlatilag minden legendában ezt a szent lét egy szokatlan égi növény leveként írják le, amely kapcsolódik a földhöz, gyönyörűen és helyesen megalkotott, fehér-sárga, sötét arany színű.

— Tehát, valóban létezik a halhatatlanság itala? — csodálkozott Kosztyik, akinek még a szeme is megcsillant az ilyen információtól.

— Igen. De nem olyan formában, amilyenben általában az emberek elképzelik. Fel tudok hozni nektek egy igen érdekes példát a Templomosok Rendje belső körébe való titkos beavatási rituálé egyik részének középkori leírásából. E szöveg szerzője Evrard templomos lovag. Személyes feljegyzéseiben hagyta meg benyomásait erről az eseményről.

«...A beavatás nagy misztériumának végén, különleges lelki felemelkedettségben lévén, teljes szívemből vágytam látni azt, amiről meséltek nekem... És feltárlult előttem. Minden körülöttem mintha eltűnt volna, csak egy csodás fény világította meg az utat, és vont maga után, pontosan a legfelsőbb egek legmélyebb zenitjébe. Valami isteni és kiolthatatlan rohamosan közelített engem a fényes, vonzó Fény áramlásához. Ragyogásának ereje óriási volt, de nem égetett. Éreztem benne valami Magasztos és Megmagyarázhatatlan jelenlétét. Örömteli izgalommal léptem be az vakító Fénybe. És itt, megvilágosodott szemmel, megláttam egy leírhatatlanul gyönyörű Szűz arcát, akit fénysugaras ragyogás övezett. Megláttam őt — magát Szófiát! Ezt az isteni alakot lehetetlen leírni emberi szóval.

Nagy titok övezett mindent körülöttem. Az isteni Szófia közelebb jött hozzám. Csodálatos illat áradt belőle, egy másik világból való. Kezében arany kelyhet tartott, a Szeretet örök virágának formájában, amely feltárta rengeteg szirmát eredendő ragyogásuk isteni tisztaságában. A kehelyben aranyos ital szikrázott. Szelíden fejemre helyezve a kezét, a másik kezével a gyönyörű Szófia ajkamhoz emelte a kelyhet, és itatni kezdett az aranyos itallal. Jótékony gyönyörűség kezdett szétáradni egész lényemben. Láttam, hogyan fogy a kehelyből ez a szikrázó isteni folyadék, belém áramolva, de nem éreztem a számban, nem éreztem az

ízét. Azonban tisztán éreztem, hogyan kezd el áradni bennem a nem földi melegség, mintha átmosná testem üres edényét: először a karjaimban, aztán a mellkasomban, hasamban, lábaimban. Majd a kiolthatatlan ragyogás sebes áramlásával töltötte meg egész lényemet tetőtől talpig, végtelen örömet és kegyelmet ébresztve a szívemben. Amikor e csodás folyadék utolsó cseppjei is kifolytak a testembe, Szófia rám szegezte szelíd, isteni Szeretettel teli tekintetét. És mintha feltárult volna valami odabent, kitisztult az elmém, és éreztem magamban egy ismeretlen, hatalmas erőforrás megnyílását. Hirtelen megvilágosított a Halhatatlanság megértése, mintha kitárult volna egy ajtó egy másik világra. És feltárult előttem a Bölcsesség...

A beavatásomon jelenlévők azonban valami mást láttak. Később, részt véve mások beavatásán, én magam is nem egyszer voltam tanúja ennek az isteni csodának, amely változatlan sorrendjében ment végbe, de már másokkal. És így volt ez. Amikor a beavatandót körbevéve mindannyian imádkoztunk érte, hirtelen sugárzó fény ragyogta be a jelenlévőket. És e fény a beavatandóból áradt, mintha egyetlen lendülettel fellobbant volna, és nem égető láng ölelte volna körül minden oldalról. Mi még jobban elmélyültünk a szent imában. És e fény elviselhetetlenül fényessé és oly sűrűvé vált, hogy rajta keresztül lehetetlen volt bármit is látni. Mi folytattuk növekvő belső erővel az imát. Fokozatosan a fény megváltozott, rendkívüli lágyságot és átlátszóságot nyerve. És rajta keresztül adatott nekünk egy keveset látni az elrejtett isteni Misztériumból — egy Gyermekek körvonalait, mintha elmerült volna a világmindenség eredendő óceánjában. E rövid misztérium után az isteni Fény felerősödött és sűrűsödött, majd újra fellobbanva szertefoszlott, feltárva tekintetünk előtt a beavatandó megszokott alakját.»

A Szenszei szünetet tartott, majd folytatta:

— De a legérdekesebb, hogy hasonló misztériumon nemcsak a templomosok mentek keresztül, hanem más harcosok is — a Heliárok. Amikor beléptek a belső körbe, átmenve a beavatáson, ugyanazt a látomást látták — a Szüzet, aki erőt töltött beléjük a lótusz formájú arany kehelyből.

— Heliárok? — kérdezte vissza Andrej.

Azonban még mielőtt a Szenszei válaszolhatott volna, Kosztyik átvette a kezdeményezést Andrejtől a következő kérdéssel:

— És ki ez az isteni Szófia?

— Sophia görögről fordítva «bölcsességet», «tudást» jelent. A templomosoknál pedig Szófia nemcsak a Bölcsességet jelentette, hanem Mária Magdolna isteni alakját is, mint a Kelyhet.

— Mária Magdolnát, mint a Kelyhet? — csodálkozott Viktor az idősebb fiúkkal együtt.

— Erről kicsit később mesélek nektek részletesebben.

Nyikolaj Andrejevics a maga részéről szintén nem kis ámulattal szolt hozzá:

— Hát, vajon a templomosok görög terminológiát használtak, mint az ortodox kereszténység, és nem latint, mint a katolicizmus?

— Igen, — válaszolta a Szenszei. — Még a Rend pecsétjén is, úgymond a szimbolikájukon, ahol két lovas van ábrázolva, akik egy lovon ülnek, Krisztus neve görögül van írva, és nem latinul.

— Érdekes, érdekes, — mutatott érdeklődést e kérdés iránt Nyikolaj Andrejevics. — Hát nincs ezen semmi csodálkoznivaló, — mondta a Szenszei.

— Amikor elmesélem, hogyan és miért lett megszervezve ez a Rend, ön, doktor, maga megért mindent. De menjünk csak sorjában... Szóval, mit is akartam mondani ezzel a « kozmikus hegygel » kapcsolatban. Az erről szóló tudás eljutott a maga idejében Sziddhártha Gautamához is.

— Úgy érted, a legenda? — pontosított Sztász.

— Nem, a tudás. És később, ennek köszönhetően, Buddha maga is képes volt ellátogatni a Világhegyre. Buddhának és néhány követőjének köszönhetően, akik birtokolták ezt a tudást, a Meru hegyről szóló információ ismertté vált egész Keleten. A buddhisták, mellesleg, pontosan ugyanúgy, mint az hinduisták, ezt a hegyet a lótuszvirág bibéje formájában írták le, — amely virág mindkét vallás számára szent. És ez a kép inkább nem annyira magával a hegygel kapcsolatos, mint inkább a Meru meglátogatására való felkészülés dinamikus meditációjának alapvető elemeivel.

Még, ha vesszük a mi szláv «pogányságunkat» is. Hiszen benne, ami figyelemre méltó, a Világhegyről szóló tudás és gyakorlatok elérhetőek voltak az egyszerű nép számára, ellentétben e tudás más népek papjai általi «lefoglalásával». A szláv területeken hosszú időn keresztül végeztek ősi rituálékat a kozmikus hegyre való mágikus «repülésekről», amelyeket egy szent halmon végeztek, amely formájában hasonlított a Világhegy körvonalaihoz. Mellesleg, régen a nagy ünnepeket nem azért tüzték ki, mert az embereknek kedvük szottyant szórakozni. Ősidők óta éppen azokon a napokon tartották őket, amelyek egybeestek bizonyos kozmikus ciklusokkal. És nem reggel kezdtek ünnepelni, ahogy ez most szokás, hanem estétől, az első csillag feljöttével.

Idővel, amikor a «pogányságot» tűzzel-vassal kezdték kiirtani a szláv népek körében, terjesztve a keresztény hitet, keményen üldözni kezdték a «pogány» kultuszok szolgáit is. Nem másként nyilvánították őket, mint «ördögi fajzatnak», «az ördög szolgálóinak», a «pogány» ősi szertartásokat pedig — boszorkányszombatoknak, az emberrel ellenséges «sátáni erők» dorbézolásainak. És nagyjából a legtöbb mágus fizikai megsemmisítésével a Világhegyről szóló tudás, mint olyan, elveszett, ami pedig megmaradt, felismerhetetlenségig eltorzult negatív irányba. Az ünnepeket átnevezték. Bár az ünne-

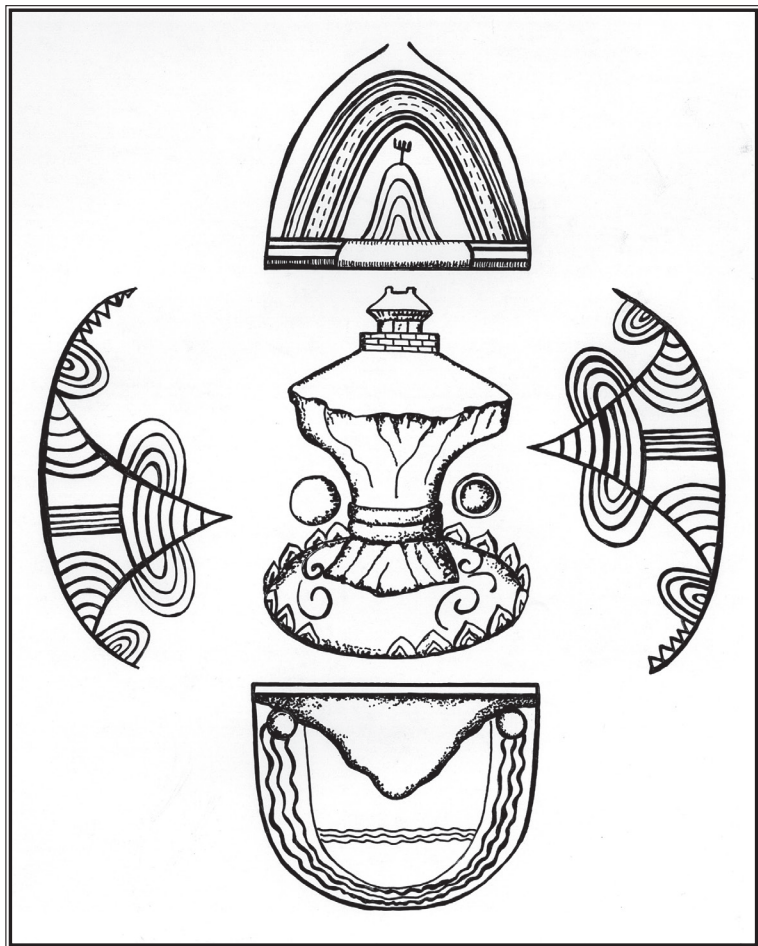

pek egyikről a másikra való átnevezésétől bizonyos kozmikus ciklusok áthaladása, természetesen, nem változott, és a helyek szentsége sem. Így, a fő pogány istenek volt áldozati helyein keresztény templomokat kezdtek építeni. De ez már, ahogy mondani szokás, történelem.

A Világhegy hasonló képe a Világegyetem közepén ismert volt az altajiak előtt is. Csak ők Altyn-Tunak nevezték. Elképzelésük szerint ez az arany kozmikus hegy éppen az alapjával volt az éghez rögzítve (vagyis a legszélesebb része volt felül, a legkeskenyebb pedig alul), és csúcsával lógott a föld fölé olyan távolságra, amely «egyenlő az emberi lábszár hosszával». Ezenkívül, náluk elterjedtek voltak a Világhegy más elnevezései is, mint például a Szumeru hegy, ami körül forognak a csillagok, amely ismert a kalmükök és Közép-Ázsia sok más népe előtt is. Az altaji nép mítoszai szerint ezen harminchárom téngri, vagyis harminchárom isten található.

A kínaiaknál a Világhegyet Kunlunnak hívják, amelyen keresztül, hiedelmek szerint, be lehet hatolni a világmindenség felsőbb szféráiba. Valami «paradicsom»-félének tartották. Az egyik ősi írásban van egy ilyen feljegyzés: «Aki a Kunlunról kétszer akkora magasságba emelkedik, eléri a Hűvös szél hegyét és elnyeri a halhatatlanságot; aki még kétszer magasabbra emelkedik, eléri a Függetlenséget és csodás képességekre tesz szert, megtanulva irányítani a szel és az esőt; aki még kétszer magasabbra emelkedik, eléri az eget, Taidi — a legfőbb uralkodók lakóhelyét, és szellemmé válik». A tudatlan számára ez egy szép mese, a tudó számára — csupán egy útmutatás.

Mellesleg, a Világhegy és a paradicsom közötti társításbeli hasonlóságot a Biblia is említi. A szövegben elszórt bizonyítékok találhatók, amelyek a Világhegyről szóló tudás visszhangjaira utalnak: vagyis arra, hogy a Világegyetem közepén található, Isten leereszkedik

Anasztázia Novih rajza
«A világhegy a világ népeinek művészetében»

rá, rajta helyezkedik el a paradicsomhoz hasonló hely, a hegyet folyók veszik körül, amelyek az ősi óceánt szimbolizálják. Valamint arra is, hogy oda csak az az igaz ember léphet fel, akinek «ártatlan a keze és tiszta a szíve». Társították a Sion hegyével, sőt az Ararát hegyével is, amelynél a hagyomány szerint kikötött Noé bárkája.

A muszlimoknál a Világhegyet elég érdekesen világítják meg a szövegekben, igaz, némileg álcázott formában, de mégis. Először is, az iszlám mítoszok említik, hogy Allah létrehozott egy hatalmas hegyet, a Káfot, amely gyűrűként vette körül a lakott világot, és szilárdan alátámasztotta a Világegyetemet. E hegy mögött a teremtmény létrehozott egy másik földet, amely méretében hétszer nagyobb, és amelyet angyalok népesítenek be, mégpedig olyan sűrűn, hogy közöttük még egy tű sem férne el. Másodszor, ha figyelmesen olvassuk Mohamed Mirádszáról...

— Miről? — kérdezte vissza Andrej, nem egészen értve.

— A Mirádsz arabról fordítva «felemelkedést», «lét-rát» jelent, ebben a szövegben pedig Mohamed próféta mennybemenetelét. A muszlimoknál még a vallási év egyik fő emléknapját («Radzsab-bajram») is Mohamed utazásának tiszteletére nevezték el (a próféta felemelkedése a fehér Burák lovon Mekkából Jeruzsálembe, onnan pedig Dzsibril angyalnak köszönhetően a mennyekbe, hogy beszélgesse Allahhal), amelyet a muszlim holdnaptár hetedik hónapjában ünnepelek. Szóval, a koráni szövegben fennmaradtak említések Mohamed egyik «éjszakai utazásáról» (17:1; lásd Iszrá) Dzsibril angyallal együtt.

— Ez az, akit a Bibliában Gábiel arkangyalnak hívnak? — pontosította Viktor.

— Igen, — válaszolta a Szenszei, és hozzátette: — Egyébként a Koránban Dzsibrilt Szent Szellemnek (Rúh al-Kudsz) is nevezik. Szóval, a felemelkedés

során Mohamed nemcsak Jeruzsálemben járt, hanem a Dzsibril által biztosított fénylétra segítségével felemeltetett a mennyek csúcsára, ahol Allah elé járult. Azután pedig, Dzsibril segítségével, meglátogatta a paradicsomot, amelyet Dzsannának hívnak. Arabról szó szerint fordítva ez «kertet» jelent. A Koránban ezt a helyet nevezik még «magasztosnak» (83:18), «a béke lakhelyének» (6:127), «a tartózkodás helyének» (40:42) és így tovább. A hagyomány úgy tartja, hogy a paradicsom ezen elnevezései mind különböző részeihez kapcsolódnak, amelyek nyolc mennyei szférán helyezkednek el. Még magában a Koránban található Dzsanna-ábrázolásban is, amely tele van különböző érzéki és naturalisztikus leírásokkal, a tudat bizonyos eksztatikus állapotát tükrözve, találhatók utalások kódolt tudásra, mint például a «tövis nélküli lótusz», az igazak egységes életkora – 33 év, és más mozzanatok, amelyek alapján eligazodik az az ember, aki ismeri a tudás értelmét, szimbolikáját és finomságait. Egyébként a Korán utáni irodalomban Dzsannát többszintes piramisként írják le, amelyet a Koránban (53:13-18) említett «végső Lótusz» koronáz meg. Szóval ez nem véletlen.

– «Végső Lótusszal»?! – kérdeztük meglepetten, szinte kórusban.

Nyikolaj Andrejevics viszont, tőlünk eltérően, nyugodtan mondta:

– Be kell vallanom, a Koránt még nem olvastam. De konkrétan mi van ott írva a «végső Lótuszlól»?

– És mi az az 53:13-18? – kérdezte a maga részéről Andrej tanácstalanul.

– Ez az 53. szűrát, vagyis a Korán fejezetét jelenti, a 13-tól a 18. ájáig (versig), – magyarázta a Szenszei. – Egyébként az 53. szűrát «A csillag»-nak hívják. Arab nyelven ez természetesen kifejezőbben hangzik...

Zsenya viszont a biztonság kedvéért rögtön viccesen visszavágott:

436

— Hát még ilyet! — mondta sokatmondóan Nyikolaj Andrejevics. És valamilyen új felfedezése által inspirálva beszélt tovább: — Ha nem tévedek...

— Igen, igen, igen, — vágott rögtön a szavába bólintva a Szenszei, pontosan tudva előre, mit fog az most kimondani, — ez éppen az, amire gondoltál.

Mi pedig ott ültünk, és nyilvánvaló türelmetlenséggel vártuk ennek az intrikáló párbeszédnek a folytatását. Azonban csalódásunkra a Szenszei szavait hosszúra nyúlt szünet követte, mintha Nyikolaj Andrejevicsel való kommunikációja átment volna «nem verbális szintre», ahogy pszichoterapeutánk szeretett fogalmazni. Ekkor már Kosztyik, akit valószínűleg mindenkinél jobban feszített a kíváncsiság, nem bírta tovább, és egy szuszra kibökte:

— És mit, mit jelent ez?!

De a Szenszei, általános várakozásunk ellenére, valamiért nem válaszolt erre a kérdésre. Sőt, valamiféle kínos szituáció alakult ki. Kérdőn néztünk a Szenszei-re, a Szenszei pedig valahogy fürkészőn nézett hol ránk, mintha mérlegelné, ránk bízza-e ezt az információt vagy sem, hol Nyikolaj Andrejevicsre, aki szintén makacsul hallgatott, bár a szemén látszott, hogy alig várja, hogy megszólalhasson. De végül, a túlságosan elhúzódó szünet azzal zárult, hogy a Szenszei megszólalt, kitérve az egyenes válasz elől.

— Ezek jelek azoknak, akik tudják. — És mintha mi sem történt volna, összegzett. — Úgyhogy, a Világhegyről szóló tudás gyakorlatilag az egész világon el van szórva. És ami a fő — ez a tudás nem «holt teherként» feküdt a történelemben, hanem gyakorolták.

— Igen, a «végső Lótuszról» szóló rész — az kemény! — mondta elragadtatva Viktor, akit nem kevésbé intrikált ez az információ.

— Hát ez igen, micsoda Világhegy! — támogatta őt Sztász.

Amíg mi felváltva lelkendeztünk a hallottakon, megvitatta ezt a témát, Nyikolaj Andrejevics elmerült a saját gondolataiban, majd valahogy halkan megszólalt, nem tudni, magának-e vagy a Szenszei-hez fordulva:

— De ő átment...

— Ki ment át? — nem értette őt a Szenszei.

— Mohamed. Ő átment...

— Természetesen, hiszen ő Mohamed.

— Érted, — mondta lassan Nyikolaj Andrejevics. — Ez az elbeszélésed asszociációt váltott ki bennem a «Lótusz» praxisomnak azzal az esetével, amelyről meséltem neked.

— És milyen eset volt az? — kapcsolódott be a beszélgetésükbe nyilvánvaló érdeklődéssel Vologya.

— Hát én egyszer, a «Lótuszvirág»-ot gyakorolva, megpróbáltam maximálisan elmélyülni a meditációban. És tisztán éreztem a közeledést valamilyen határhoz... egy olyan ponthoz, ameddig, úgy tűnt, teljesen reális eljutni. És ami a fő, nyilvánvalóan éreztem, pontosabban tudatosítottam, hogy azon túl hatalmas erő van. De minél közelebb próbáltam jutni, annál erősebben éreztem egy másik, ellentétes erőt. Nehéz még szavakkal is leírni. A félelem és a borzalom ehhez az érzéshez képest — semmi. Ez csupán valamilyen pillanatokig tartott, de nem bírtam ki, és gyorsan kijöttem a meditációból. És ez annak ellenére történt, hogy a Szenszei figyelmeztetett engem erre az Őrre, a pszichológia terén felhalmozott minden tapasztalatom és tudásom ellenére, annak ellenére, hogy rá voltam hangolódva a meditáció elvégzésére, de nem tudtam átmenni. Én persze számítottam rá, hogy az Állati kezdetem akadályokat fog gördíteni elém. De hogy ennyire erős lesz! Hát ekkor, őszintén szólva, igazán tudatosítottam a bennem lévő Állati kezdet teljes erejét.

Viktor, aki figyelmesen hallgatta Nyikolaj Andrejevicsét, pontosította:

— Vagyis, minél közelebb ahhoz a világhoz, annál inkább felerősödött ennek a világnak a hatása?

— Igen.

— Nos, ez normális jelenség, — mondta a Szenszei. — Nem olyan egyszerű eljutni a határig, nem is beszélve arról, hogy leküzdjük azt.

— Amúgy nekem is volt valami hasonlóm, — emlékezett vissza Vologya. — Egyszer meditáltam, és úgy döntöttem, úgymond felderítésképpen, mélyebbre merülök annál, mint amit általában csinálok. Hát le is merültem, meglett a baja. És a fő, érzem, hogy közeledem valami fényeshez, jóhoz. És ekkor egyszer csak valamilyen köd támadt az úton. Át akartam menni rajta, de nem ment az olyan könnyen. Ráadásul, olyan szokatlan köd — sűrű és sötét. Mint amikor gumit égetsz, csak szag nélkül. Olyan kellemetlen érzések kerítettek hatalmukba. Ráadásul kiderült, hogy ragadós. És ami a fő, kezdett valahogy beszipantani. Én hátra, de ő nem ereszt. Olyan félelem tört rám, mintha mélyre-mélyre merültem volna a vízbe, de felmerülni, kikecmeregni nem tudok. Én üggyel-bajjal kijöttem abból a meditációból, és többet ilyen «lemerüléssel» kíváncsiságból nem szórakozom. Mindent abban a keretben csinálok, amit a Szenszei mondott.

Mire Nyikolaj Andrejevics mosolyogva megjegyezte:

— Nos, Vologya, te nálunk katonaember vagy, ezért teljesítesz mindent úgy, ahogy kell, a «szabályzat» kerekein belül. Mi pedig, barátom, a tudomány emberei vagyunk. Szeretünk kísérleteket végezni, elsősorban magunkon.

Zsenya, aki figyelmesen hallgatta, mint a többi srác is, a beszélgetésüket, színlelt türelmetlenséggel hadarta el:

— Én is akarok ilyen ekszkrementeket végezni!

— Te magad vagy ekszkrement! — mosolyodott el Sztász. — Neked a kísérletről (eksperiment) beszélnek!

— Hát én is azt mondom! Én is akarok, de mit csináltatok?! — Zsenya «okos» arcot vágva kérdezte Vologyától.

A srácok még jobban felnevettek a Szenszei-jel együtt. Sztász pedig azt válaszolta neki:

— Az olyanoknak, mint te, ez a folyamat nem magyarázható meg!

Kosztjik viszont érdeklődött a Szenszei-nél:

— Nem, de komolyan, mit kell tenni, hogy elérjük a «végső Lótuszt»? Ehhez a «Lótuszvirág»-ot kell fokozottan gyakorolni?

A Szenszei ránézett a fiúra, és megmagyarázta:

— Mindenekelőtt Emberré kell válni! A «végső Lótusz» — ez a legfelsőbb szint. Elérni nagyon nehéz. De törekedni kell rá. — És már Nyikolaj Andrejevicshez és Vologyához fordulva mondta: — Mindenre alaposan fel kell készülni. Főleg, hogy behatoljunk a «Lótusz» lényegébe, évek és edzésrendszer szükséges. Ez az egyik. Másodszor, amivel érintkeztetek, az nem egyszerűen egy Őr, hanem egyfajta labirintus. Átmenni rajta, áttörni a Legfelsőbbhöz csak tiszta lelkű ember képes, aki szilárdan törekszik a Fény felé. Ellenkező esetben ez az akadály-labirintus egy teljesen más ajtót nyit ki neked, és teljesen más úton fog vezetni. Ezért nagyon sok függ a te szellemi fejlődésedtől.

— Vagyis, ez valami olyasmi, mint a hozzáférési szint? — pontosította Vologya.

— Teljesen igaz, — erősítette meg a Szenszei. — Úgyhogy ez mind nem véletlen. És hogy megfelelő szinted legyen, megfelelő szellemi tapasztalattal kell rendelkezned. Ez pedig távolról sem úgy van, ahogy némelyek gondolják, hogy ha naponta egyszer elvégezték a meditációt a saját kedvükre, vagy imádkoztak, úgymond a «pipa» kedvéért, vagyis letudták, akkor az azt jelenti, hogy ma szellemivel foglalkoztak. **A szellemi tapasztalat — ez az élet eredménye, amelyben szellemiségednek mindenben meg kell**

nyilvánulnia: gondolatokban, tettekben, cselekedetekben, szellemi gyakorlatokban, és elsősorban az embereknek való segítségnyújtásban a jó nevében, mert ez a legrövidebb út Istenhez. Az ember Szeretete nem hiábavaló, mert megtisztítja a lelket és megajándékozza az alkotás erejével. Az imák és meditációk nem értelmetlenek, mert azok ugyanolyan áldást jelentenek az ember szellemi növekedése számára, mint a táplálék a magzat számára, amely erőt gyűjt. Az Istenbe vetett bizalom nem hamis, mert abban rejlik a létező, ami közvetlenül összeköt bennünket Vele. Úgyhogy, igazi Embernek lenni és valóban közeledni Istenhez – ez azt jelenti, hogy napról napra mindjobban megnyilvánítani a világban lelked Fényét, és elérni azt, hogy ebben a Fényben még utalás se legyen az árnyék jelenlétére. Csak akkor tudtok átmenni az Örön, és egyesülni a Fény igazi Forrásával.

A Szenszei e szavait követő szünet némileg elhúzódtott. Mindenki ott ült, nézve őt, várva ennek a magával ragadó beszélgetésnek a folytatását. Azonban, maga a Szenszei, kicsit hallgatva, az égre szegezte tekintetét, és elterelve figyelmünket, jóságosan mondta:

– No, tessék, ahogy mondtam, a felhők elmentek. Úgyhogy ön, doktor, hiába aggódott.

Mi csodálkozva fordultunk a torkolat felé. Valóban, a viharfront már elhagyta a láthatár határát. Az ég újra tiszta és derűs lett, eredendő ragyogásával valamilyen szokatlan öröm- és felhőtlenység-érzést keltve. A nap fokozatosan hajlott a horizont felé, befejezve eseménydús munkanapját, amely annyi meleget és fényt ajándékozott a természetnek és az embereknek. És annyira jó és nyugodt volt bent, hogy az ember csak ülné itt, szemlélve a természetnek ezt a pompás szegletét ilyen lelki, csodálatos társaságban.

Vologya ránézett a Szenszei-re, és nyilvánvalóan érezve jó hangulatát, mintegy mellékesen emlékeztette:

— Szenszei, és emlékszel, reggel ígérted, hogy mesélsz nekünk a Grálról? Azóta sem megy ki a fejemből a tegnapi beszélgetés után.

— Igen!!! — kapták fel a szót szinte egyszerre, mint az ikertestvérek, egyetértésben Zsenya és Sztász.

Viktor, megörülve, hogy Vologya felhozta ezt a témát, támogatta őt.

— Pontosan! Mit is képvisel valójában ez a titokzatos Grál? És hogyan érthető az, hogy «hatalma van a hatalom felett»?

A Szenszei megrázta a fejét.

— Srácok, itt két szóval nem lehet elintézni. Túlságosan komoly témát érintetek.

Vologya itt sem jött zavarba, kiejtve kedvenc mondatát:

— Mi pedig nem sietünk sehová.

— Aha, — helyeselt Zsenya. — Főleg Ahriman kiadós fejmosása után mi már biztosan nem sietünk sehová.

A Szenszei elmosolyodott, és optimistán mondta:

— No, ha így van, akkor a Grál történetét egészen az elejétől kell mesélni... Itt pedig, bocsássatok meg, tea nélkül nem lehet elboldogulni.

Mi már ráhangolódtunk a hallgatásra, és nem rögtön fogtuk fel a Szenszei utolsó szavainak értelmét.

— Á-á-á, — kapott észbe végre Viktor. — Hát ezt mi most rögtön megszervezzük.

A társaságunk «hurra»-val fogadta ezt az ötletet, és Viktor vezetésével megmozdult, mint hangyák a hangyabolyban, szétfutva különböző irányokba. Valaki rőzséért sietett, valaki elkezdte megtisztítani a helyet a máglyának, valaki elment vízért és teáskannáért. Fiatal társaságunkat pedig elküldték a teához való élelemért. Mi gyorsan sűrögtünk-forogtunk. Hamarosan tüzet raktak a parton, ágakból függesztő szerkezetet eszkábáltak, és rátették a teáskannát. Amíg a víz felforrt, szendvicseket készítettünk, kiraktuk a kekszet. Egyszóval, berendeztünk egy kis édességasztalt. És

amikor minden készen állt a hosszas beszélgetésre a tenger pompás partján egy olyan érdekes és rendkívüli ember társaságában, mint a Szenszei, leültünk a tűz köré ebben az abszolút természeti idillben, és az illatos, kellemes teát iszogatva, hallgatni kezdtük a Szenszei komótos elbeszélését.

* * *

— Amit ma az emberek Szent Grálnak neveznek, az mindig is létezett. Rengeteg legenda és monda maradt fenn róla. Ezekből kiindulva az emberek — csak találgatva, mi is lehet az valójában — a Grált többféleképpen értelmezik: mint a kelyhet Jézus vérével, amelyet Arimathiai József gyűjtött össze Jézus keresztre feszítése után; mint «élő követ», «a lélek fokát, fénylő kristályt», egy követ, amelyet angyalok hoztak a földre, és amely csodálatos erővel bír; és mint egy csecsemőt, aki állítólag Mária Magdolnától és Jézus Krisztustól született. A Grált leírják elképesztő, ragyogó varázslatos fényként is, és szokatlan, szent tűzként, és áldott bőségszaruként, egyházi énekként, «a mennyeket megnyitó kulcsként», mint tabu titkot, amely a méltatlanok számára láthatatlan. A Grálnak tulajdonítják azt a képességet, hogy megváltoztatja az embert, miután érintkezésbe kerül vele, halhatatlanná teszi, korlátlan hatalmat ad az embernek, és megnyitja előtte a Paradicsom Kapuit. És tulajdonképpen mindezek az állítások és találgatások egyáltalán nem alaptalanok, mert mindegyik mögött ott rejlik egy darabka igazság magáról a Grálról.

Valójában az, amit ma Grálnak neveznek, egy bizonyos hang, amelyet **Őshangnak, a Teremtés Hangjának is hívnak, vagyis az az Eredeti Hang, amely képes megváltoztatni a világot.** Ez ugyanaz a Hang, amely az Isten által kimondott igazi Eredeti Szó, amellyel Megnyilvánította ezt az anyagi Világegyetemet. Emlékeztek, a Bibliában, János Evangéliumában van-

nak ezek a szavak: «Kezdetben volt az Ige (Szó), és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige».

Hiszen, a Világegyetem születésekor nem volt az a «Nagy robbanás», amelyről ma a tudósok vitatkoznak. Amire a tudósok támaszkodnak a Világegyetem eredetéről szóló találgatásaikban, például a kozmikus mikrohullámú háttérsugárzás (vagy ahogy még nevezik, a «lehűlt» sugárzás, amely a fejlődés korai szakaszaiból maradt meg), vagy a Világegyetem egyenetlenségeinek eloszlása — ez messze nem a Világegyetem keletkezésének legeslegeleje, hanem csupán egy már kialakult Világegyetem fejlődésének egyik szakaszára utaló jel.

— És mi az a «Nagy robbanás»? — kérdezte Szlávik.

— Nos, a mai napig elterjedt az a vélemény, hogy körülbelül tizennégy milliárd évvel ezelőtt felrobbant egy bizonyos anyag, amelynek nem volt sem ideje, sem tere, és eredetileg elképzelhetetlen állapotokig volt összenyomva, és amelyből később kialakult a Világegyetem. A tudósok feltételezik, hogy valamilyen számukra ismeretlen okból megtörtént az, amit Nagy robbanásnak neveznek, amely pillanatában az anyag kolosszális sebességgel kezdett tágulni. És ebből a szétrepült materiából, a különböző tehetetlenségi erők, a gravitáció és így tovább hatásának köszönhetően, elkezdtek kialakulni a galaxisok.

De ez csupán egy újabb elmélet, amelyet a közeljövőben, a legújabb felfedezéseknek köszönhetően, felül fognak vizsgálni. Ez ugyanaz, mint az atomok története, amikor az emberek, épnek és oszthatatlannak tartva őket, rosszul képzelték el belső szerkezetüket és eredetük természetét. Most sem tudják sokkal jobban, de legalábbis már sikerült mélyebbre hatolniuk a mikrovilágba, eljutniuk az elemi részecskékig, amelyek szintén nem az oszthatóság határa. De a fő, az emberek kezdték megérteni, hogy minden materiának hullámtermészete van, minden hullámból áll, csak különböző kombinációkban, sűrűsödésekben,

különböző jellemzőkkel, rezgési periódusokkal és így tovább. Minden hullám alapvető tulajdonsága pedig, függetlenül a természetüktől, az energiaátvitel.

És ha az emberiség többségében képes lesz legyőzni magában az Állati kezdet vágyait (és elsősorban a vágyat, hogy elpusztítsa a hozzá hasonlókat), és megéri az Aranykort, akkor a tudományon keresztül is eljuthat Istenhez. Mivel a Világegyetem eredetének igazságát kutatva az emberek végül eljutnak az Eredetihez, ahhoz, amit «Isten Szavának» neveznek, amelytől a Világegyetem egész sokszínű világa eredt.

— Érdekes, és mit tudnak a mai napig a tudósok a Világegyetemről? — kérdezte Viktor.

— Elvileg, ha a kétszáz évvel ezelőtti emberi megismerési szinthez hasonlítjuk, akkor sokat, — mondta a Szenszei nem kevés humorral. — Ha pedig a reális Világegyetemről szóló tudáshoz viszonyítva nézzük, akkor nagyon keveset. De a fő, már értik, hogy a Világegyetem folyamatosan tágul, és gyorsulva tágul. A tágulás miatt a Világegyetem átlagos sűrűsége az idő múlásával csökken. Tudják, hogy a kozmosznak van egy háttérzaja, és folyamatosan zajong...

— Mit jelent az, hogy zajong? — nem értette Kosztyik.

— Folyamatosan szól a hullámok egy bizonyos tartományában. Ahogy az ősi Alt-Landok mondták, «még mindig hallatszik Isten hangja, de amikor elcsendese-dik, minden eltűnik, és semmi sem lesz».

— Semmi sem lesz?! — kérdezte vissza rémülten Kosztyik.

— Semmi, — ismételte nyugodtan a Szenszei. — A Világegyetem anyaga egyszerűen megsemmisül (annihilálódik)... A közeljövőben az emberiség szembesül még a Világegyetem egy jelenségével. A Világegyetem növekvő gyorsulása miatt, az Állat erejének kimerülésével összefüggésben, az emberiség az idő rohanó rövidülését fogja érezni. A jelenség abban fog rejleni, hogy a feltételes huszonnégy óra egy napban

ugyanúgy megmarad, mint volt, de az idő sokkal gyorsabban fog elrepülni. És az emberek érezni fogják az időintervallumoknak ezt a rohanó rövidülését mind fizikai szinten, mind az intuitív érzékelés szintjén.

— Szóval, ez éppen a Világegyetem tágulásával lesz összefüggésben? — pontosította Nyikolaj Andrejevics.

— Igen. A növekvő gyorsulással. Minél jobban tágul a Világegyetem, annál gyorsabban fut az idő, és így tovább a matéria teljes megsemmisüléséig.

— És mi az az Allat? — érdeklődött Sztász.

— Ó, az Allat elég komoly téma. Talán erről érdemes részletesebben mesélni, de kicsit később... Szóval, hogyan is keletkezett valójában a Világegyetem. Kezdetben nem volt semmi: sem galaxisok, sem csillagok, sem matéria, de még vákuum, vagyis «kozmosz üresség» sem. És ebben a Semmiben megjelent az Óshang, vagy mondjuk érthetőbben, az, amit «Isten Szavának» neveznek. Ez az Eredeti Hang, vagyis az elsődleges hullám, amely magában foglal egy hatalmas energiát, amely a Valódi Valóság világából, Isten Valóságából indult ki a Semmibe, és magától a Teremtőtől indult ki. Egyszerűen Isten Szava, amelyet Ő mondott ki a Semmibe, létrehozta ezt az energetikai hullámot, az Ő Akarata pedig, amelyet abba a Szóba fektetett, megnyilvánította azt ebben a Semmiben, létrehozva az ürességet. Vagyis, ez az energia gyakorlatilag «be lett fújva» a Semmibe...

Fiatal társaságunk olyan arccal ült ott, mintha a Szenszei által mondottaknak kevesebb mint a felét értené. Viszont, az idősebb fiúk, és különösen Nyikolaj Andrejevics nagyon figyelmesen és koncentráltan hallgatták a Szenszeit, nyilvánvalóan többet ésszel érve, mint mi. Azonban, meg kell adni a Szenszei tiszteletét, ránk nézve, kezdett az észlelésünk számára érthetőbb példákat felhozni.

— ... Hogy jobban megértsétek a Világegyetem kialakulásának folyamatát, képletesen össze lehet hason-

lítani egy gömb vagy egy kerek buborék felfújásával. Minél jobban szétáradt és tágult ez az energia, annál jobban átalakult matériává a buborék felszínén.

— Hogyan? — kérdezte meghökkenve Ruszlán.

— Nos, ez olyasmi, mint amikor szappanbuborékot fújsz, az kezd tágulni, és a hártýája egyre jobban játszik a szivárványos színekben. A mi esetünkben pedig, minél jobban tágult ez a buborék, annál több matéria alakult ki a felszínén az elsődleges energiából, és annál jobban szétrepült e buborék felszínén. E buborék belsejében pedig nem volt semmi, kivéve az Őshangnak ezt az energiáját. Vagyis, nem volt semmiféle Nagy robbanás, ahogy a tudósok vélik. Először a «buborék hártýáján» az Őshangból létrejött energia kezdett matériává átalakulni. Megkezdődött a matéria kölcsönhatása egymással. Elkezdett bizonyos képződményekben tömörülni, amelyek később, képletesen szólva, a jövőbeli galaxisok «ősei» lettek. Ezekben az elsődleges tömörülésekben jelentek meg a hógócok, amelyek a mikrohullámú tartományban most is megmaradtak. Ezeket teljesen jól lehet rögzíteni. Így jött létre a Világegyetem... Benne rengeteg galaxis létezik, seregnyi lény, köztük értelmes, szellemi lények is, akiknek képviselői össze is gyűlnek a Világhegyen a párhuzamos világokból, hogy megosszák tapasztalataikat.

— És a párhuzamos világok rögtön ezen a «buborék hártýáján» alakultak ki? — érdeklődött Sztász.

— Természetesen. Amikor átalakult a matéria az elsődleges energiából, több... hogy is fejezzem ki jobban... mondjuk úgy, hogy érthetőbb legyen a folyamat... több «tartományban» alakult át. Így jött létre több párhuzamos világ, amelyek egymástól elkülönülten léteznek, és nem lépnek kölcsönhatásba egymással. Ezek mintha a hártýa metszetei lennének. De mindezek a világok a korlátozott végtelenben találhatók.

— Nem egészen érthető, mit jelent az, hogy «a korlátozott végtelenben»? — mondta elgondolkodva Nyikolaj Andrejevics.

— Nos, a tények alapján ez az egész számunkra végtelen Világegyetem milliárdszor kisebb helyet foglal el, mint a legvékonyabb orvosi tű hegye.

Nyikolaj Andrejevics teljesen értetlenül nézett a Szenszei-re, és tanácstalanul mondta:

— Az orvosi tű hegye?

— Értsd meg, egyetlen valóság létezik — ez Isten valósága, az univerzális erő valósága. De, sajnos, az emberi elménk nagyon korlátozott. Úgy van létrehozva, hogy az ember képtelen ezt ésszel felfogni. Logikával ezt pláne nem lehet megmagyarázni. És bármennyire is magyarázzák nekünk az ujjainkon, az elménkben azok akkor is csak ujjak maradnak. No de tényleg, hogyan lehet emberi ésszel felfogni, hogy a Világegyetem «Isten Szavából, amelyet Ő mondott ki a Sehovába» eredt? Hogyan lehet megmagyarázni azt a helyet, ahol nemcsak matéria nincs, de üresség sem? Hogyan lehet tudatosítani azt a tényt, hogy az abszolút végtelen Világegyetem annyira kicsi, hogy milliárdszor kisebb a vékony orvosi tű hegyénél? Hiszen ez a mi logikánk szerint teljes abszurdum. És hogyan néz ki ezen a háttéren Isten Valósága? És ki Isten? Bármennyire is teszünk kísérleteket ezeknek a dolgoknak logikával való felfogására, akkor is zsákutcába jutunk, mivel az agyunk mégiscsak korlátozott. De az ember éppen attól szép, hogy az agy korlátozott matériája mellett van még lelke is — kicsi, de mindent átfogó.

Mindent, amit az ember nem tud megmagyarázni az eszével, átérezheti a lelkén keresztül. Az elme számára Isten Valósága gyakorlatilag nem valóság, a lélek számára viszont Isten Valósága — cáfolhatatlan tény. A lélek sokkal többet tud, mint az elme. Ezért meg kell tanulni hallgatni a lélekre.

— Hm-mm, — húzta Nyikolaj Andrejevics. — De mégis... paradox.

— Ebben rejlik a szándék... Az ember nagyon bonyolult. Próbál a kis eszével valamit megvitatni, valamit bebizonyítani. De csak a lelkében érezheti azt, amit ésszel nem ért. Amikor pedig az ember teljesen anyagi, vagyis Ahriman oldalán áll, elveszíti a képességét, hogy átérezze a lelkét. Ahriman annyira leterheli logikával és gondolatokkal, hogy az ember még azt sem érti meg, hogy van benne valami több, mint pusztán anyagi test.

A Szenszei, teázgatás közben, hagyott nekünk egy kis időt, hogy megemésszük a hallottakat. De alighogy ivott néhány kortyot, Nyikolaj Andrejevics kitartóan faggatni kezdte:

— És mégis, mi az az Allat? Ez a szó valamiért nem megy ki a fejemből amióta kimondtad.

— Nem csoda. Valaha különösen jelentős volt. Az emberek ismerték valódi lényegét, legendába öltöztetve. A mély ókorban tudtak róla Észak-Afrikában (az Ókori Egyiptomban), a Tigris és az Eufrátesz között (a Sumér civilizációban), Kelet-Közép-Ázsia, India egyes törzsei, sőt, bármilyen furcsán hangzik is ma, az Urál-vidék és a Ra deltája, vagyis a mai Volga földjein is.

— Felettébb érdekes, — mondta Nyikolaj Andrejevics felcsigázva. — És miféle legenda volt ez az Allat-ról?

— Ez egy ősrégi legenda, amely a maga során a Phaeton bolygó magasán felelt civilizációjától szállt át a földlakókra, az egész világ, az egész Világegyetem teremtéséről beszél, nem csak a Földről, ahogy sokkal később értelmezni kezdték. Eszerint, a Nagy Isten elhatározta, hogy egy másfajta, a sajátjától különböző világot teremtsen, és kinyilvánította akaratát. Isten vágyából született ez a világ, amely kezdetben jelentéktelen volt és káoszban leledzett. Isten további szándékát a világ rendezésére az Allat valósította meg — a női kezdet teremtő ereje, amely Isten világából érkezett. Az

Allat Isten akarataként, Isten erejeként, Isten része-ként, Isten védelmeként nyilvánul meg.

— Védelem? — csodálkozott Ruszlán. — Nem, hát az akarat és az erő érthető. De kitől kell megvédeni Istent? Hiszen Ő Isten!

A Szenszei ránézett a fiúra, és somolyogva mondta:

— Az értelmes lények ostobaságától.

— Az értelmesek ostobaságától? — ismételte Ruszlán értetlenül.

De az idősebb fiúk nevetése őt is mosolyra készítette saját «értelmes» kérdésén. A Szenszei megvárta, amíg a kollektíva érzelmei kissé elcsendesednek, és folytatta:

— Szóval, éppen az Allat, mint Isten gondolati erejének megnyilvánulása, teremtette meg a láthatatlan világból a láthatót, a káoszt renddé változtatta, létrehozva a teret, az időt, a mozgást, a lényeket, valamint harmóniát teremtett benne, Isten terve szerint. Így jött létre ez a világ.

— Érdekes, — mondta Nyikolaj Andrejevics elgondolkodva.

— Ez volt a világ teremtéséről szóló ősrégi legenda értelme. De bármilyen paradox is — a Szenszei kiemelte az utolsó szavakat, amelyeket Nyikolaj Andrejevics oly gyakran használt, — a civilizáció fejlődésével ennek a legendának az igazi értelme, amely tükrözi az Allat fontos szerepét a világ teremtésében, kezdett elveszni, az egész különálló részekre szakadt, amelyeket ráadásul a maguk módján értelmeztek, hogy hozzáigazítsák őket az emberi logikához. Természetesen mindez nem Ahriman erős kezének közreműködése nélkül történt.

— Hát igen, a keze valóban erős, — állapította meg Zsenya, nem kis somolygással dörzsölgetve megütött testrészét, nyilvánvalóan visszaemlékezve a felejtettlen tegnapi napra.

Az idősebb fiúk újra felnevettek. Nyikolaj Andrejevics pedig csak elmosolyodott a társaság kedvéért, és sietett feltenni kérdését a Szenszei-nek:

— És mit értesz pontosan ezen ismeretek értelmezése és az emberi logikához való adaptálása alatt? Szerintem amit mondtál, az teljesen belefér a tudat kereteibe.

— Hogy is mondjam, a modern fejben részben belefér, és még ott sem minden tudatba, — jegyezte meg a Szenszei félkomolyan. — Még a modern embernek is, a maga meglehetősen fejlett gondolkodásával, nehéz megmagyarázni a Világegyetem teremtésének valódi folyamatát, még egy olyan tényt is, hogy mi az a «Világegyetem véges végtelensége».

— A Világegyetem véges végtelensége, — ismételte lassan Viktor, nyilvánvalóan hozzánk hasonlóan sikertelenül próbálva behatolni e kifejezés értelmébe.

A Szenszei ránézett Viktor koncentrált arcára, és megmagyarázta:

— A mi felfogásunkban a táguló Világegyetem létrehozza a végtelenség fogalmát. Annak ellenére, hogy a galaxisok növekvő sebességgel távolodnak egymástól a semmibe, a végtelenbe, ez a végtelenség korlátozott. És a szélső galaxisok korlátozzák. De azokon túl, az Allat hatáskörén kívül, nincs semmi. Mert ha ebben a világban van valami, akkor az a valami csak az Allatnak köszönhetően lehet. Ahol pedig nincs Allat — ott nincs semmi. Amikor a táguló Világegyetem elér bizonyos határokat, vagyis a galaxisok bizonyos távolságra távolodnak egymástól, és az Allat ereje meggyengül, az Allat erőként eltűnik ebből a világból. Amikor eltűnik az Allat, eltűnik minden vele együtt, beleértve a matériát, az időt, a teret. Nem lesz még üresség sem. Mert a semmiből volt az eredet, a semmibe is változik. Ebben rejlik a világmindenség és maga az Allat fenoménje.

— A semmibe?! No, Szenszei, te aztán megmondtad! — dörzsölte meg feszülten a homlokát Zsenya, próbálva eligazodni. — Valamit nem értek. Itt a kezem. — Zsenya megmutatta a tenyerét. Aztán kikapart egy félig

homokba temetett kagylót, és lerázva róla a homokot, a tenyerére tette. — Tegyük fel, hogy a kagyló — ezek a galaxisok mindenféle csillagokkal és bolygókkal. Tes-sék, léteznek. — A fiú ökölbe szorította a kagylót, és megrázta. — Aztán megszűntek létezni. — Zsenya kinyi-totta az öklét, és eldobta a kagylót. — Nincs semmi. — Újra megmutatta üres tenyerét. — De a kéz megvan! Az megmaradt, ahogy volt.

— Ez természetesen helytelen összehasonlítás, — mondta mosolyogva a Szenszei, — de ebben is benne van az Allat működése. Például, ha huszonnégy évvel ezelőtt, április 18-án egy Valja nevű fiatal varrónőgya-kornok nem vett volna este egy üveg kefirt, és nem sie-tett volna, bepréselődve a 32-es járat zsúfolt buszába, méghozzá olyan buzgón, hogy összetörte volna a busz lépcsőjén azt az üveget, amely leöntötte azzal a «drága folyadékkal» egy Vitalij nevű, a Bányászati Intézet 4. éves hallgatójának nadrágját, akkor most nem ülne előttünk Jevgenyij Vitaljevics az üres kezével. De, jegyezd meg, a kagyló meglenne. És ebben van az Allat értelme.

Miután a Szenszei befejezte a beszédet, Zsenyka még néhány másodpercig némán ült, nyilvánva-lóan próbálva «beérni» a hallottakat, aztán vidáman megszólalt:

— No, ez nem semmi! Szenszei, te aztán megcsa-vartad! Most már biztosan semmit sem értek.

A Szenszei elmosolyodott, és éppen mondani akart valamit Nyikolaj Andrejevicsnek, amikor Zsenyka szinte felpattant a helyéről, mint akit leforráztak, a hirtelen jött gondolattól.

— Egy pillanat, Szenszei! Hát te honnan tudsz a kefirkeről?! Hiszen, anyám valóban mesélte egyszer, hogy apámmal azért ismerkedtek meg, mert véletlenül összetört egy üveg kefirt a busz lépcsőjén!

Mire a Szenszei csak nevetett a fiúkkal együtt, nézve a felindult Zsenykat. A Szenszei újra megpróbált mon-

dani valamit Nyikolaj Andrejevicsnek, de Zsenykából mintha kitörtek volna az érzelmek.

– Nem, Szenszei, honnan vagy képből ezekről az eseményekről? 32-es járat?! Igen?! 32-es?! Meg kell kérdeznem anyámat, melyik buszon utaztak. De honnan tudsz ilyen részleteket?! Azt mondod, bepiszkította apa nadrágját...

A Szenszei újra elmosolyodott a fiúkkal együtt, majd harmadszor is megpróbált mondani valamit Nyikolaj Andrejevicsnek.

– Látod, szóval itt egy modern, fejlett gondolkodású emberről van szó. Mit mondjunk akkor azokról az emberekről, akik abban az időben éltek...

Zsenyka pedig sehogy sem tudott megnyugodni a hallottaktól, és hangosan magyarázta Sztásznak, aki ez idő alatt próbált összpontosítani ezen a «zajgenerátoron» keresztül a Szenszei beszédére.

– A fenébe, még én sem ismertem ezeket a részleteket! No, de ilyet! Nesze neked, kefirke! Szenszei, hát hogyan...

Ekkor Sztász nem bírta tovább, és barátian «ráüvöltött» a fiúra:

– Elhallgatsz már végre, vagy sem, te kefiresünk?! Hagyd minket hallgatni!

Mire Zsenyka komikusan befogta a száját, és küzdve a vágygal, hogy mindent és azonnal kimondjon, még egyszer megpróbált kinyögni valamit, de helyett csak érthetetlen hangok hallatszottak, amik megneveltették az összes fiút. Ezután a srác nehezen elhallgatott, és az érzelmi túlfűtöttségtől égő szemmel kezdte mohón hallgatni a Szenszei elbeszélését.

– Akárcsak azokban az időkben, lényegében most sem sokat változtak a dolgok. Az emberek még mindig nem tudják felfogni, hogyan keletkezhet valami a semmiből. Ez sérti a logikát. A logika képtelen befogadni a logikátlant. Az ember csak úgy tud befogadni valami nem logikust, ha hisz benne, ahogy mondani

szokás, bemondásra. De a tudomány és a hit nálunk ma gyakorlatilag elkülönülten létezik egymástól. A tudománynak tények kellene, olyasmi, amit meg lehet tapintani, fogni, látni, vagy legalább elméletileg be lehet bizonyítani. Ezért a jelenlegi tudomány számára érthetetlen, mit jelent az, hogy «a Világegyetem a semmiből keletkezett», vagy mit jelent «a végtelen Világegyetem végessége». Hiszen a dolgok logikája szerint, ha valami véges, akkor lennie kell mögötte valaminek, ami meghatározza ezt a végességet: falnak, ürességnek vagy valami más jelenlétének, mivel ez a világ az ő felfogásukban anyagi törvényeknek van alávetve. De mi az anyagot tesszük az élre, mivel maga az agyunk is anyagi, és nagyrészt a logika kategóriáival gondolkodunk, értékeljük a történeteket. Amikor azt gondoljuk, hogy a Világegyetemen túl nincs semmi, ez bezárja tudatunkat ezen észlelés logikátlanságába. Bár a világunk valójában a szellemi és az anyagi egysülése. Ennek megfelelően, ennek az egybeolvadásnak a törvényei szerint létezik, és nem egyszerűen az anyag törvényei szerint, ahogy most vélik.

— És a phaetoniak ezt hogyan értették meg, ha tudtak az Allatról? Vagy nekik másmilyen agyuk volt? — kérdezte némi szkepticizmussal Nyikolaj Andrejevics.

— Egyáltalán nem. Elvileg ugyanolyan agyuk volt, hiszen ők is az emberszerűekhez tartoztak. Egyszerűen a tudomány fejlődésével összefüggésben nagyobb megértéshez jutottak, mint mi. És mégsem mentette meg őket a pusztulástól.

— Miféle pusztulástól? — riadt meg Ruszlán.

— Miért? — érdeklődött vele egy időben Nyikolaj Andrejevics.

A Szenszei kissé elvontan válaszolt:

— Mert az ember kettős, szellemiből és anyagi-ból is áll. És az ember létezésének fő feladata, hogy szellemileg kitörjön az anyagi fogságból, felhasználva többek között a tudományos ismereteket is a létezés

illúziójának lerombolására. De semmiképpen sem az, hogy az egoizmusát csupán az anyag magasabb törvényeinek «megértésével» dédelgesse, miközben gondolatainak sarában leledzik. Hiszen, ez a világ az igazi lényegünk — a lélek — számára nem a mi világunk, és nem a mi valódi közegünk. Hiszen, mi csak ideiglenesen tartózkodunk ebben a világban. És minden szellemi vívódásunkra, Isten-keresésünkre éppen a szellemi kezdet ösztönöz. Ezért vetjük bele magunkat kétségbeesetten saját megváltásunk módjainak keresésébe könyveken, praxisokon, vallásokon, sőt a tudományon keresztül is, abban a titkos reményben, hogy az végső soron elvezet bennünket Isten jelenlétének megértéséhez minden teremtetésében a mikro-tól a makrokozmoszig. Mert ez a világ számunkra nem egyszerűen iskola, hanem egyfajta anyagi fogság, ahol a lélek a reinkarnáció folyamata során vagy végleg elpusztulhat a szellemi alkalmatlanság miatt, vagy eljuthat Istenhez.

A Szenszei kicsit hallgatott, majd a következőket tette hozzá:

— Szóval, a Világegyetem világa egyedien lett teremtvé. Az Allat megnyilvánulásának ebben a világban a Lótusz, mint a legfelsőbb szellemi nélkül, nem lett volna értelme. Ha pedig nem lett volna Allat, nem lett volna a Lótusz megnyilvánulása sem ebben a világban.

Nyikolaj Andrejevics némileg csodálkozva nézett a Szenszei-re, és élénken megszólalt:

— Lehetne erről a mozzanatról részletesebben? Hogyan érthető, hogy «ha nem lett volna Allat, nem lett volna a Lótusz megnyilvánulása sem ebben a világban»?

— A Lótusz a legfelsőbb szellemiség anyagi világba való behozatalát testesíti meg, az Allat pedig a matériát formálni képes szellemi erőt. Bármilyen matéria szellemiség és értelem nélkül egyszerűen értelmetlen.

Hozok neked egy egyszerű példát. A festő eltervez egy képet. Ez a Lótusz hatásának megnyilvánulása. Ezután megfesti a képet. Azért festi, hogy a festékeken keresztül megtestesítse szellemi állapotát, belevíve alkotásába lelkének egy darabkáját. Nem magának festi, hanem az embereknek, azért, hogy az emberek értékeljék ezt a képet, átérezzék azt, amit beléfectetett. Vagyis, a teremtés ezen aktusa, mintegy a szellemi állapot anyaggá való megtestesítése, az Allat erejének segítségével, a Lótusz megnyilvánulásának következményeként. Elkezdve a vászon, a festékek beszerzésétől, és befejezve a jelenet megjelenésével és keretbe foglalásával – ez az Allat. Ráadásul, a jelenet megnyilvánulásában működni kezd a Lótusz is, vagyis maga a gondolat reális képpé való átvitelének pillanata. Annak a szépségnek, annak a szelleminek az észlelése, amit a festő beléfectetett – ez a Lótusz. Ezért, ha nem lett volna Allat, nem lett volna Lótusz sem. És az Allatnak Lótusz nélkül nem lett volna értelme. Ha pedig nem lett volna Allat ebben a világban, nem lett volna Világegyetem sem. Egyedül Isten világa lett volna, ahol megvan a szellemiség tisztasága – a legfelsőbb Lótusz és az Allat megnyilvánulásának egy teljesen más, az anyagtól eltérő, őseredeti formája.

— És ha a festő megfestette volna ezt a képet, és megsemmisítette volna, úgy, hogy senkinek sem mutatta meg?

— Akkor a Lótusz, mint olyan, nem nyilvánult volna meg, és az Allat értelmetlen lett volna. Mellesleg, ugyanez vonatkozik a Világegyetem teremtésére is. Ha a Világegyetem csak a Föld bolygó kedvéért jött volna létre, amelyen az egész Világegyetemben egyetlen értelmes emberi faj létezne, akkor egyáltalán nem lett volna értelme létrehozni a Világegyetemet. Hiszen, senki sem építene hatalmas konzervgyárat és ugyanilyen zöldségtárolót csupán egyetlen paradicsom kedvéért. A Világegyetemben viszont rengeteg világ

és értelmes lény létezik, ami megerősíti az Allat megnyilvánulásának sokféleségét és harmóniáját. Az Allat harmóniája pedig éppen abban rejlik, hogy bármi történik, az nagyon pontosan és a helyén történik. Ezért, a Világegyetem sokszínű az élet különböző formáinak megnyilvánulásában. És a Világegyetemben minden, az Allatnak köszönhetően, a helyén van, a számukra abszolút rendben.

Amikor újabb szünet állt be a beszélgetésben, Nyikolaj Andrejevics elgondolkodva mondta:

— Érzem, hogy valahol közeledem annak megértéséhez, amit mondtál, de ezen még mélyebben el kell gondolkodnom, hogy teljesen megértsem. És mégis, már most felmerült bennem két kérdés. Egyszerűen szeretnék mindent tisztázni, mindent a helyére tenni. Korábban azt mondtad, hogy az egész világmindenség Po részecskékből áll. Az Allatból, úgy tűnik, szintén minden áll. És hogyan érthető: a Po magában foglalja az Allatot, vagy az Allat a Po-t, vagy ez egy és ugyanaz? Csak szeretném felfogni...

És itt Zsenya hozzátette a pillanathoz illő hanglejtéssel:

— ...józanul.

Kollektívánk újra kitört a nevetéstől, nem is annyira Zsenya tréfás hanglejtése miatt, hanem mert egymás közt a doktort «Társaságunk józan eszének» hívtuk, a «lényeg» kifürkészésére tett állandó kísérletei miatt. A Szenszei viszont, nem hederítve vidám hangulatunkra, teljesen komolyan válaszolt Nyikolaj Andrejevicsnek:

— A Po részecske — ez az, amiből az őseredeti káosz állt. A Po az Allathoz viszonyítva..., nos, mondjuk úgy, hogy érthetőbb legyen számodra... Tegyük fel, hogy a Po szemcse a homok. Az Allat — az az erő, amely teremti ezt a homokot is, és a követ is ebből a homokból az őseredeti Lótusz terve szerint. A végeredmény — e homokszemcse, kő tökéletes formája és szépsége a Lótusz megnyilvánulása. Vagyis, ha a Világegyetemre

vonatkoztatva beszélünk, akkor a Po részecske — ez az, amiből az egész anyag áll, az Allat — az, ami létrehozta ezt az elsődleges anyagot, elrendezi az egészet, mozgásra, helyváltoztatásra, átalakulásra készítve az őseredeti Lótusz meghatározott terve szerint. Maga a Lótusz pedig az isteni harmónia és szépség megnyilvánulása.

— Á-á-á, — húzta Viktor. — Az Allat és a Lótusz kapcsán, ahogy megértettem, úgy tűnik, körülbelül ugyanaz a folyamat megy végbe, mint nálunk az életben: Istent nem látjuk, de a harmónia és a szépség megnyilvánulásának köszönhetően érezzük Isten jelenlétét ebben a világban.

— Igen, — erősítette meg a Szenszei.

— Jó. Ez érthető, — bólintott Nyikolaj Andrejevics. — És most a másik kérdés. Úgy értettem, két teremtmény erő létezik: a legfelsőbb szellemi kezdet — a Lótusz és az erő, amely az egész anyag alapjában fekszik — az Allat. Ha ez a világ, mármint a Világegyetem, a teremtmény alkotó erőknek köszönhetően jött létre, akkor honnan ered a pusztítás ereje, honnan nyilvánul meg a gonosz, ha az anyag alapjában az Allat fekszik?

— Az egész probléma az, doktor, hogy sablonosan gondolkodsz, — mondta mosolyogva a Szenszei. — Amit te a pusztítás fogalma alatt észlelsz, kezdve a galaxisok pusztulásától és befejezve ugyanazon baktérium pusztulásával — az csupán az evolúció folyamata, amely többek között a biológiai lények önfenntartó ösztöne, a túlélésért folytatott küzdelmük formájában fejeződik ki. Amíg hat az Allat ereje, az egyik anyag, energia felbomlása az anyag, energia egy másik formájának teremtéséhez vezet. Ez csupán átmenet az egyik állapotból a másikba. Vagy pontosabban fogalmazva, **az Allat változékony állandósága**. Hiszen, minden bolygó, galaxis, még a kövek is, amelyeket te élettelen anyagnak tartasz, — lényegében élők, nem is beszélve a biológiai, értelmes lényekről. Egyszerűen

minden anyagtípusnak megvan a maga élete. Bennük is vannak atomok, elektronok, amelyek a mag körül mozognak. Az egész anyag, az élő is, és az élettelen is – ez csupán meghatározott számú elem különböző kombinációja, amelyek egy konkrét időszak után, az Allatnak köszönhetően, az anyag egy másik állapotába alakulnak át, semmi több.

A gonosz viszont az emberi világ megnyilvánulása. Az ember, ellentétben ugyanazokkal az állatokkal, növényekkel, kövekkel, képes választani az anyag véges világa és a végtelen szellemi között. Az ember rendelkezik göggel, egoizmussal, önszeretettel, amelyek a tudat mellékhatásai, ahogy semmilyen más állatka sem. De van akarata és választása is, és tetteiért maga felel. Lehet örökkévaló a lelkének köszönhetően, és lehet ideiglenes, mint az anyag. Vagyis, megadatott neki a választás: porrá váljon-e a lélek teljes megsemmisülésével (annihilációjával), vagy lélekkel távozzon az örökkévalóságba. Az Allat megnyilvánulása, mármint az emberi élet formájában megjelenő időintervallumként, az ember számára illuzórikus. Az embereknek, úgy tűnik, hogy még minden előttük áll. De valójában az embernek sokkal kevesebb ideje van, mint aminek látszik, főleg ebben a szférában. Az élet elrepül, mint egyetlen pillanat, és ebben a pillanatban kell időben meghozni a helyes választást. Úgyhogy a gonosz, mint olyan, csak az emberre jellemző, és maga az ember kettőssége és helytelen választása miatt történik.

Nyikolaj Andrejevics faggatózása után a mi Kosztyikunk nyilvánvalóan úgy döntött, hogy okoskodik egyet, és felteszi az ő «elvi» kérdését:

– Szenszei, te mintha azt mondtad volna, hogy az Allat – ez a női kezdet. De ugyanakkor azt mondtad «megnyilvánult» (hímnemben), «működött» (hímnemben)... Akkor ez most ő (hímnem) vagy ő (nőnem)?

A Szenszei elmosolyodott, és megkérdezte a fiút:

— És az elektromos áram — az ő (hímnemű) vagy ő (nőnemű)?

— Ő (hímnemű), — válaszolta magabiztosan Kosztyik. — Hiszen az áram, hímnemű.

— És a villámlás (molnyija)?

— Ő (nőnemű).

— De hiszen a villámlás az éppen az elektromos áram kisülése.

Kosztyik ráncolta a homlokát, nyilvánvalóan próbálva fejben összevetni a hallottakat. Ez idő alatt Zsenya kezdett hangosan gondolkodni magában.

— Nos igen, a villámlás — az nőnemű. A villámlás — az elektromos áram. Az áram pedig — hímnemű. — És ezen a ponton elakadva, esdeklőn emelte tekintetét a Szenszei-re. — Szenszei, no, no megint így válaszolsz. Épphogy elkezdtem legalább valamit kapizsgálni.

Sztász, felnevetve a többiekkel együtt, a barátja válára tette a kezét, és azt mondta:

— No, ne emészd magad ennyire emiatt. Tanultál fizikát? Mi az áram? Töltött részecskék irányított mozgása. Ez egy feltételes meghatározás. Hiszen, a mai napig senki sem tudja pontosan, mi vagy ki valójában az elektromos áram. Ha pedig nem tudni biztosan, mi ez, akkor ismeretlen marad az is, milyen nemű.

Az egész kollektíva újra felnevetett Sztász ezen mulatságos értelmezésén. Csak Nyikolaj Andrejevics maradt elgondolkodva, nem reagálva a humorunkra. És amikor a nevetés elhalt, így szólt:

— Az Allat változékony állandósága... Hm, felette érdekes fogalom... Tehát, az Allatról szóló tudás elveszett...

— Nos, hogy is mondjam, elveszett, — vontta meg a vállát a Szenszei. — Nem teljesen persze, de ami megmaradt — az morzsája annak, ami volt... Így, töredékes információk, legendákba és mítoszokba öntve, és azok is felismerhetetlenségig eltorzítva. De ez érthető is. Először is, hogy megmagyarázzák a Világegyetem

eredetét, asszociatív magyarázatokat használtak. Az őseredeti káoszt például, egy határtalan óceán közegként magyarázták, azért, hogy az az ember, aki-nek még a leghalványabb fogalma sem volt, mi az a kozmosz közege, megérthesse, összehasonlítva azzal, amit itt látott, a Földön. Vagy pedig, a Világegyetem keletkezését a tojás fogalmával és belső szubsztanciájával társították, amiből állítólag ez a világ keletkezett. A víz gyakran a női kezdet szerepében lépett fel, mint az anyai méh analógiája, valamint a világtojás megtermékenyítése. Az Allatot kezdték összehasonlítani a mindenség Ősanyjával, mivel a női kezdet ereje megnyilvánulásának fogalma közelebb állt és világosabb volt az embernek egy anya példajaként, és nem egy olyan meghatározás, mint «az idő Előfutára», «Isten akarátának megtestesülése». Aztán pedig, Ahriman segítsége nélkül, magát az Allat szót felcserélték a helyi nyelvjárások hasonló jelentésű neveivel «a jobb megértés végett» a különböző népek számára, a valóságban pedig, az egészet és egységet különálló, összekuszált sokaságokra darabolva.

— Hát igen, ez neki jól megy, — szólt hozzá humorral Viktor.

A srácok szomorúan elmosolyodtak.

— És a Lótuszról tudtak ezek a népek? — érdeklődött Kosztyik.

— Kétségtelenül. A Lótuszt most is a teremtmény erő szimbólumaként érzélik, amely a női elvhez kapcsolódik, mint a tisztaság, a szellemiség, a kozmikus önnemző lényeg szimbólumát, az élet forrását, az örök születést mind isteniként, mind emberfelettként, a halhatatlanságot és a feltámadást az örök életre. A lótuszvirág szerkezete a mai napig a női és a férfi kezdet kölcsönhatását szimbolizálja. Elég gyakran említik a lótuszt különböző népek kozmogóniai mítoszaiban, mint a teremtmény univerzális elvét. Egyszerűen, a Lótusz a tiszta szellemi fogalmakhoz

tartozik, ezért a róla szóló tudás többé-kevésbé megmaradt. Az Allat pedig fizikai tulajdonságokat nyilvánít meg, és a róla szóló tudás inkább az anyagra vonatkozik. Ezért, ez a tudás nagyon gyorsan elveszett, a szokásos emberi butaság és egoizmus miatt: valaki kisajátította magának, valaki egyszerűen eltitkolta és így tovább. Mellesleg a modern kifejezés, «akié az információ, azé a világ», bizonyos értelemben az ókorban gyökerezik. Mert kezdetben a mondat úgy hangzott: «Akié az Allat, azé a világ», kicsit később «Akié a sorsok táblája, azé a világ». És így jutott el a dolog az «információ»-ig.

— Mi az a sorsok táblái? — kérdezte Jura.

— Mindjárt elmesélem. Vegyünk egy sokatmondó példát arra, hogyan alakultak át az Allatról szóló ismeretek az ősi suméreknel, és mi maradt meg ebből mára. A sumérek már saját kultúrájukkal és tudásukkal érkeztek a Tigris és az Eufrátesz folyók völgyébe, beleértve a világ keletkezéséről szóló ismereteket is, amelyek magukban foglalták az Allat fogalmát. Tudásukat nemzedékről nemzedékre adták tovább, főleg szóban, a fontosabbakat piktografikus írott szövegekkel örökítették meg. A sumér világszemléletet leíró, hozzánk eljutott szövegek többsége az időszámításunk előtti III. évezred végére — II. évezred elejére tehető, vagyis arra az időre, amikor a sumér nyelvet már csak a istentiszteletek nyelveként tanulták. Ebben az időben a sumérek területén éppen az akkádok erősödnek meg.

— Kik azok? — kérdezte Andrej.

— Az akkádok sémiták, akik néhány évszázaddal a sumérek után telepedtek le Mezopotámia északi részén. Később befolyásuk alá vonták Mezopotámia déli részét, egyesítették ezeket a földeket, létrehozva «Sumér és Akkád királyságát». Később, Babilon felemelkedésével ezeket a területeket Babiloniának kezdték nevezni.

— Nos igen, úgy tűnik, a sumér Mezopotámia története, a «szomszéd» nem kis segítségével, simán átvándorolt a sémita népek történelmébe, — fűzte hozzá Vologya.

— Az akkádok lényegében átvették a sumérek fejlettebb kultúráját és tudását, beleértve a világmindenségről szóló ismereteket is, — folytatta az elbeszélést a Szenszei. — És nem egyszerűen átvették, hanem le is írták, igaz, a saját szájizük szerint átalakítva, elképzeléseiknek megfelelően, magyarázatokkal és kommentárokkal kiegészítve. Ehhez jönnek még a modern fordítási pontatlanságok, az ősi szavak bizonyos etimológiájának tisztázatlansága a tudósok számára, ismét csak a tudósok feltételezett verzióival kiegészítve. De még ezen torzító rétegek vastagságán keresztül is kiolvasható a következő...

A sumér kozmológia szerint kezdetben az egész világegyetemet az óceán töltötte ki. Mélyén rejtőzött a mindenség Ősanyja — Nammu, akinek méhében létrejött a kozmikus hegy, amely az ég (An) és a föld (Ki) kezdetét adta. Ráadásul, Nammu ősa állandó jelzője az volt: «az anya, aki életet adott minden istennek», «az ég és a föld teremtető anyja». A legérdekesebb, hogy az akkád szövegekben már szinte nem is találkozunk vele, mivel ott már az ahrimani ötlet megtestesülése zajlik — a férfi kezdet dominanciája. Egy másik sumér mítoszban a káosz veszélye Enlil születésével merül fel. Fel szeretném hívni a figyelmeteket, hogy a «lil» elem nem egyszerűen «szelet» jelent, hanem «levegőfuvallatot». A sumérek elképzelése szerint az ő levegős, úgymond szubsztanciája volt a kozmikus tér első kitöltése és a mozgás első hordozója.

— Levegőfuvallat, első kitöltés, — ismételte elgondolkodva Viktor, és rögtön élénken megszólalt: — Tudtak a Világegyetem «buborékának» megtöltéséről?

A Szenszei csak titokzatosan elmosolyodott, és folytatta:

— Korábban a sumérek-nél létezett az Allat fogalma is, amelyet később Aladnak ejtettek, és kezdetben a «mindenütt jelenlévő életerőt» jelentette, később pedig az ember életerejének szintjére személyesítették. Akkád változatban ez már Sédu-nak hangzott, és egyfajta démonként magyarázták, az eredeti legenda szerint semleges az emberrel szemben, az óbabiloni korszak végétől pedig egyenesen jó szellemként tisztelték, minden ember egyik védelmezőjeként. De a legérdekesebb, hogyan tudja az emberi fantázia, amely különösen hevesen működik Ahriman világnézetének hatása alatt, az igazságot jelentésében éppen az ellenkezőjére fordítani. Így, az akkád Sédu átnő a héber Sédim-be, amellyel az ószövetségi legendákban már a gonosz szellemeket, démonokat, ördögöket nevezik, akiknek az emberek állatokat, sőt állítólag saját gyermekeiket is feláldozták. Azt mondták róluk, hogy kártékonyak, mivel belépnek az emberekbe, örületet és rontást hoznak, boszorkányságra tanítanak.

Volt még egy olyan érdekes fogalom is a sumérek-nél, mint a «Me», amely valaha az Allat erői megnyilvánulásának jellemzésére vonatkozott. A sumér mitológiában a Me-ről mint hatalmas istenek titokzatos erőiről beszéltek, amelyek az azokat birtokló isteneknek több erőt és hatalmat adtak. A Me-ről szóló sumér elképzelések átnőttek a «sorsok tábláiról» szóló akkád elképzelésekbe, amelyek meghatározták a világ mozgását és a világ eseményeit, ráadásul hangsúlyozták, hogy ezen táblák birtoklása biztosította vagy megerősítette a világuralmat. Sőt, az «Enuma elis» akkád kozmogóniai költeményben kezdetben ezeket a táblákat Tiamat istennő birtokolta, majd Kingu és Marduk.

Figyelembe véve a férfi kezdet agresszív ereje dominanciájának növekedését arra az időre, Ahriman «politikájának» nem kis segítségével, az őseredeti legendákat már más megvilágításban kezdték értelmezni. Így, az akkád mitológiában Tiamat («tenger»)

mint őseredeti elem lép fel, a káosz világának megtestesülése, és ugyanakkor az első istenek teremtetője házastársával, Apszu-val. Meg kell jegyezni, hogy az akkád, és különösen a babiloni korszaktól kezdve, a női kezdet szerepe, még a mítoszokban is, drasztikusan minimálisra csökkent. Ezt ti magatok is nyomon követhetitek a női istenségek jelentőségének általános csökkenése és szerepük másodlagosra való lefokozása alapján, egyszerűen mint isteni férjeik hitvesei. Szóval, a világ teremtéséről szóló mítosz babiloni változata szerint a végtelen őseredeti óceánban nem volt semmi, csak két rettenetes szörnyeteg – Apszu ősapja és Tiamat őszanya. A babiloniak ezt az akkádoktól merítették az «Enuma elis» költeményükből, amelynek célja viszont az volt, hogy felmagasztalja istenüket, Mardukot, és megmutassa, hogy ő az ősi hatalmas erők, köztük az állítólagos sumér istenek közvetlen leszármazottja és törvényes örököse. Távolról sem véletlen, hogy ebben a költeményben az akkádok beépítik újításukat a sumér elképzelésektől eltérően, leírva a régi és új istenek harcát, az ősi rendek és erők erőszakos megdöntését, kiemelve a fő ahrimani ötletet, hogy a hatalmat az erősebb jogán lehet megszerezni. Sőt, ebben a költeményben Tiamat-ot, aki az idősebb isteneket vezeti, nem egyszerűen legyőzik a Marduk vezette ifjabb istenek, aki mellesleg csak azért egyezett bele a többi isten megvédésébe, hogy ő lehessen a főisten felettük. Kegyetlenül megöli Tiamat-ot, széthasítva testét részekre, amelyekből az ég és a föld jön létre. Marduk válik a babiloni panteon központi istenségévé. De a legérdekesebb, hogy a káoszról szóló legenda bibliai változata, amely megmaradt a Teremtés könyvében és a Biblia néhány más részében, gyakorlatilag a babiloni séma szerint íródott. És ugyanaz a «világmélység» – ez a héber tēhōm fordítása, amely szó rokon az akkád Tīāmat-tal.

— Hát igen, — mosolyodott el Vologya. — Nesze neked Marduk, minden Mardukok Mardukja!

— Mellesleg Marduk — ez akkád elnevezés, ami «napborjút» jelent, később pedig Babilonban «aranyborjúvá» vált, akit mindenki imádott. Úgy is hívták, hogy Mar-Duku — «Duku fia». Még egy elferdítés. «Duku» a suméreknel szó szerinti fordításban «szent halmot» jelentett, ahol az istenek laktak, vagyis a Világhegyet. Amikor pedig létrejött Babilon, az «istenek lakóhelyét» Babilon keleti szélére kezdték helyezni. No, az újbabiloni szövegekben pedig már konkrétan jelezték, hogy Duku — ez egy hely Marduk főtemplomában, az Északila-ban Babilon városában, ahol «az isten meghatározta a sorsot».

— Északila? — kérdezte vissza Viktor.

— Volt valaha egy ilyen hely, amely később Ahri-man egyik «vackává» vált. Ráadásul, Marduk náluk főistenség volt, akinek olyan jelzőket tulajdonítottak, mint «istenek ura», «istenek atyja», «istenek bírāja».

— Hát így, és az emberek hittek nekik, — rázta a fejét sajnálkozva Tatjana.

— Sok ember most sem tudja, ki áll konkrétan a vallásaik élén, és továbbra is hisznek abban az ideológiában, amelyet «pásztoraik» tálnak nekik, beleértve a saját testükben való anyagi feltámadást a paradicsomban. De a lényeg nem is az, tudod-e, ki áll mindezek mögött, vagy sem. A lényeg az, hogy ha szellemi tisztaságban mész Istenhez, akkor ennek a földi mocsárnak semmilyen sara nem tapad rád. Mert a tiszta gondolatok, az embereknek való segítségnyújtás, a szellemi szeretet és a lélek Isten felé való törekvése — ez az a védelem, amely, mint a lótuszvirágnál, megóvjaa az emberi lélek eredendő tisztaságát növekedése és élete során a létezés piszkos mocsarától. Van egy ilyen ősi keleti bölcsesség: «Mindenki, aki bízó szívvel, tele szeretettel és tiszta gondolatokkal menekül Istenhez, nem vész el».

A Szenszei kicsit hallgatott, majd folytatta lenyűgöző elbeszélését:

— Szóval, visszatérve a Me fogalmához, fel szeretném hívni a figyelmeteket még egy ősrégi sumér istenségre, Enmesarra nevére. Sumérről fordítva ez «minden Me ura». Ráadásul, Enmesarrát hitvesével, Ninmesarrával együtt az ősrégi és tisztelt An isten (ég) és fia, Enlil őseinek tartották. Érdekes, hogy megmaradtak említések arról, hogy ennek a párnak hét gyermeke volt. A sumér «imina-bi» — «azok heten».

Az Allat lényegére való utalás megtalálható más ókori népeknél is. Például, vegyük ugyanazt az Ókori Egyiptomot. Az ókori egyiptomiak világszemlélete szerint az eredeti világ káosz volt, az őseredeti víztömeg, Nun néven, amelyből minden létező származott. Ráadásul, a modern fordításokban megjegyzik, hogy ebben három megjelenési forma egyesült: a világegyetem teremtetője, az istenek atyja és a szellemi erő. Vagyis, egyszerűbben mondva — Isten, a Lótusz és az Allat.

Mellesleg Sambhala jelében egy lótuuszvirág van ábrázolva, amelyben egy csonka piramis található, felül pedig egy háromszög — a piramis csúcsa, benne egy szemmel. A szem — ez Isten mindent látó szeme. A háromszög pedig a Világegyetem felépítése három elvének egyesülését jelentette... A Világegyetem teremtéséről szóló ismeretek a hármas elv magyarázatán keresztül létrehozták a Szentháromság prototípusát, amelyet sok vallás említ. Az emberi észleléshez való hozzáigazítás miatt ezt a Szentháromságot kezdetben isteni családként magyarázták: Apa, Anya és Fiú. De azután az emberek eltávolították a női kezdetet, és felcserélték a Szentlélek fogalmával. Így maradt ez a mai napig... A szentháromság értelme, Isten, a Lótusz és az Allat jelentésében abban rejlik, hogy e három erő egyesülése egy teljesen új létezési forma létrehozásához vezet a mikro-tól a makroszintig. Idővel ebből a meg-

határozásból az emberek hatalmas titkot csináltak, amelyet a vallási vezetők adtak át közeli «utódaiknak», mint a létezés legfőbb titkos értelmét. Bár semmi titkos nincs ebben. A meghatározás ismerete nem jelenti a megértés mélységének birtoklását.

Az ókori egyiptomi mondában említik azt is, hogy Nun belsejében található a teremtő (Atum, Hepri), aki Nunból teremti meg a minden létezőt. Mellesleg «hepri» azt jelenti, «keletkezett», és a «keletkezni», «származni» szavakból ered. Atumot a maga idejében napistenként, a világ teremtetőjeként tisztelték, aki az őseredeti káosz-ból emelkedett ki, mint őseredeti halom. De ez már a Napistenről, Rá-ról szóló ősi legenda értelmezése, amely viszont szintén Ókori Egyiptom más isteneiről szóló régebbi legendákból lett átvéve. Az egyik legenda szerint az őseredeti vizekből megjelent egy halom, és azon kinyílt egy lótoszvirág. Onnan megjelent a csodálatos gyermek, a Nap-Rá, «aki megvilágította a sötétségben lévő földet». Ezen ismeretek más értelmezései szerint a nap megjelenését egy tojással társítják, amelyet a felemelkedett halmon a «nagy Gôgotun» madár tojt. Itt helyénvaló megemlíteni, és gondolom, nem lesz érdektelen megtudni, hogy a Teremtés könyvében a világ teremtetésének leírásakor valójában az egyik ősi képet használják, mégpedig az «Isten szellemének» éltető leszállását a világ vizeihez, amelyet a zsidó szövegben egy tojást kikelő madár metaforáján keresztül ábrázolnak.

Az Allat funkcióival az ókori egyiptomiaknál a már általatok ismert Maat, az igazság és a rend istennője is fel volt ruházva. Ráadásul, kozmogóniai téren elsődleges fontosságot tulajdonítottak neki: úgy tartották, hogy éppen neki köszönhetően semmisült meg a káosz és jött létre a rend. Éppen ő szolgált az egyensúlyozó igazságként az ember lelke számára (a test fizikai halála után), amelynek köszönhetően megtörtént földi tetteinek értékelése. Maat, mint olyan, nemcsak Rá

isten lányának számított, hanem Thot, a bölcsesség istene házastársának is. Róla megmaradtak említések, hogy éppen ő volt a világ teremtésekor az, aki szavakba öntötte az ismeretlen teremtmény Erő akarátát, és úgy ejtette ki ezeket a szavakat, «hogyan létrejött a világ». Vagyis, lényegében itt átdereng ugyanannak az Őshangnak a legendában értelmezett elve, amelynek alapján a Lótusz fekszik... Az ókori egyiptomiaknál megvolt az a fogalom is, hogy a világ teremtése a káoszról — ez megfordítható folyamat...

A Szenszei elbeszélése alatt Kosztyik csodálkozva osztotta meg gondolatait Andrejjel:

— No, de ilyen! Valamikor megpróbáltam megismerkedni Ókori Egyiptom legendáival, de őszintén szólva nem tettek rám mély benyomást. Elolvastam az első pár oldalt, a többit átlapoztam, nézegetve a képeket, és ezzel a tudás iránti önálló vonzalmam ki is apadt. Ki gondolta volna, hogy ez ilyen lenyűgöző?!

— Hát még mennyire! — kapta el a szót a barátja. — Amikor a kezében van az univerzális kulcs, — ekkor a fiú a Szenszei felé bólintott, — előtted megnyílik bármilyen ajtó a tudás világába.

Ekkor már maga Zsenya, úgymond, az első rendbontó a társaságunkban, nem bírta tovább, és megjegyzést tett nekik Vologya stílusában:

— Hé ti, «mackósok», elég a levegő szennyezéséből. Hagyjatok hallgatni...

A srácok elcsendesedtek. Eközben a Szenszei már a következőről beszélt:

— De nemcsak az ósumér és óegyiptomi mondákban maradtak meg az Allatról szóló ismeretek. Rengeteg van belőlük az óindiai legendákban is. A védikus világkép szerint kezdetben nem volt semmi. «Lélegzet nélkül lélegzett az Egyetlen, és semmi más rajta kívül nem volt». Ezt az Egyetlent, amely az ürességbe volt zárva, a kozmikus hő ereje — Tápasz (Tapas) hozta létre, amely a világmindenség alapján fekszik. A teremtetett világ

forrása a vágy volt. Kezdetben a kozmikus vizek voltak. A Föld és a Nap a vizekben úszó Lótuszból keletkezett. Más értelmezés szerint a vizekből származott egy aranytojás, amelyből megjelent Prajápati teremtető isten, aki megtámasztotta a földet és az eget, kimérte a teret, életet és erőt adott. Az Allat megnyilvánulását a Védákban a Purusa karakteren keresztül is leírják, akit úgy neveznek, mint «az egyetlen, aki átfog minden lényt», «szülei szülője», aki a megszemélyesített női kezdetből, Virádzs-ból származott, aki ugyanakkor a lánya volt. Azt is mondják, hogy mindenütt jelenvaló, és belőle áll minden létező. Az Allat átadódik Áditi istennő karakterén keresztül is (az óindiai á-diti-ből, ami «határtalanságot» jelent) — az Ősanya, aki megszüli az egész világot, az isteneket és az emberiséget. A léteret kitöltő fénnnyel kapcsolták össze.

Később a védikus Prajápatit a hindu Brahma istennel kezdték társítani. Brahma a hinduizmus vallásában főistenségnek, a világ teremtetőjének számít. A régi védikus istenek hármasának (Agni, Szúrja és Indra) helyét az istenek új arculatának hármasa (Trimúrti) foglalta el: Brahma — a Világegyetem teremtetője, Visnu, aki megőrzi azt, Siva, aki elpusztítja. Felhívom a figyelmeteket, hogy az óindiai Brahmá szó a brahman szóból származik, ami «alapot», «támaszt» jelent. Az utóbbi viszont összevethető az indoeurópai bhelg'h — «felfúvódni», «megduzzadni» szóval.

— Indoeurópai? És mi köze ehhez Európának? — kérdezte értetlenül Ruszlán.

— Az, hogy a hinduizmus, mint olyan, a Védák vallása alapján jött létre. A Védák vallása pedig az indosztáni óindiai őslakosok világszemléletének és az időszámításunk előtti második évezredben erre a félszigetre betelepült ősi árja törzsek világszemléletének egybeolvadásából alakult ki. Meg szeretném jegyezni, hogy Indosztán őslakosai még az áryák előtti időkben ismertek voltak nemcsak a világ teremtetéséről szóló

ismeretekkel, hanem a szellemi praxisokkal is, beleértve a «Lótuszvirág» meditációt is, és már akkor istenségeiket nem másként ábrázolták, mint lótuszülésben ülve.

Szóval, Brahman, ugyanazon vedánta vallásbölcseleti tanítás szerint (a hinduizmus hat ortodox rendszerének egyike), – ez egy arc nélküli istenség, az abszolútum, amely az egyetlen valóság, amely a világ alapjában fekszik. A hinduizmusban pedig Brahma (akit rendszerint lótuszszeműnek, négy arccal, nyolc kézzel ábrázolnak, amelyekben különböző szimbólumok, köztük lótuszvirág is található) nemcsak megteremt minden élőt, hanem megteremti a világrendet is, amelyet kontrollál, irányít és vezérel. Vagyis, ő a létezés teremtő elvének megtestesülése, egyszerűbben mondva, az Allat megnyilvánulása az őseredeti Lótusz terve szerint. Úgy tartják, hogy Brahma meditációba merülve tartózkodik magasan a hatalmas Meru hegy csúcsa felett, Brahmalokában, vagyis «Brahma világában», «Brahma lakóhelyén», ami a felső paradicsomnak vagy a hetedik égnek számít, annak legmagasabb régiójában – szatjalokában, ami «az igazság világát», «a fény világát» jelenti. A legendák szerint Brahma élete meghaladja a többi isten életét, és annak időtartama határozza meg a Világegyetem létezésének kronológiai kereteit. Brahma életének végén bekövetkezik a mahápralai – a kozmosz nagy megsemmisülése, feloldódás a nemlétben. Igaz, az emberek már maguk hozzátették, hogy az újjászületési ciklus megismétlődik, bár az eredeti ismeretekben ez nem szerepelt. Ez már maguknak az embereknek a vigasztaló találmánya.

– Igen, az emberek értenek a csűrés-csavaráshoz, – mondta Viktor, a kezével megtámasztva a fejét. – Pedig az elején olyan tiszta és világos volt. Nem, mindent össze kell bonyolítani, el kell ferdíteni, mindent a maguk módján kell csinálni.

— Ühüm, — egyezett ki vele Andrej, — csak a nevek-ből annyi van, hogy az agyam megduzzad tőle.

— Igen, valóban, annyi név, — merengett el valami saját gondolatán lassan Nyikolaj Andrejevics. — De vajon az «Allat» tulajdonnév senki másnál nem maradt meg, csak a suméreknél?

— Dehogynem, maradtak még említések, — válaszolta a Szenszei. — Például, az iszlám előtti időkben az arabiai arabok tisztelték az ég és az eső istennőjét, akit Allatnak hívtak. A szír sivatag arabjainak istenpanteonjában pedig Allatot egyenesen Allah feleségének és az istenek anyjának tartották. Némely arab törzs Allatot Napistennőként tisztelte, de gyakrabban kapcsolták össze a Vénusz bolygóval és azonosították a Szezelem istennőjével. Mellesleg, kultuszának fő központja az Arab-félszigeten Taif városa volt. Ott állt a temploma, a «szent területe». Ráadásul, az arabok nem valamiféle női istenalakot imádtak, mint ahogy az például, Indiában szokás volt, hanem egy számukra szent, díszített fehér gránitkövet, amelyet Allathoz kapcsolódónak tekintettek. Az iszlám keletkezésének idején Mohamed elpusztította a taifi szentélyt, azonban megtiltotta a vadászatot és a fák kivágását ezen a területen. Sőt, elismerte Allat isteni természetét, de a Korán (53:19–23) szerint később Mohamed ezt elvetette.

— Allatot tisztelték az arabok?! — ámult el Nyikolaj Andrejevics úgy, mintha éppen ezt nem várta volna.

A Szenszei pedig, enyhén felé hajolva, még több intrikával a hangjában válaszolt neki:

— Mondok neked még többet. Mostanság a nyelvészek azt feltételezik, hogy az «Allat» szó, véleményük szerint, egy istenség tiltott nevének helyettesítése, és úgy vélik, hogy feltehetően az «iláhat» («istennő») köznévből származik határozott névelővel, ami azt jelenti: «az ismert istennő», «ez az istennő», «a kiemelt istennő». Mellesleg, ugyanezen séma szerint próbál-

ják értelmezni az «Allah» szót is. De Allat tekintetében a nyelvészek nyilvánvalóan nem ismerik az ősrégi legendát.

— No, Szenszei, — mondta elragadtatva Vologya, pontosan úgy, mintha az valami különleges újdonságot mesélt volna el, — no, te megint megleptél a Keletre vonatkozó tudásoddal! Hasonlót én biztosan sohasem hallottam.

— Ugyan, mi ebben a meglepő? — vonta meg a vállát a Szenszei. — Allatról, durván szólva, szinte az egész Ókori Kelet tudott. Kínában a mai napig ismert egy elég ősi mítosz Nü-va ősanýáról, akit minden dolog és ember teremőjének tartottak. Vagy vegyük ugyanazt a «Tao-te-king» könyvet Lao-ce-től, ahol szó van többek között arról is, hogy a káoszban, mielőtt létrejött volna az ég és a föld, megszületett a formától megfosztott Tao, amelyet az Ég alatti világ anyjának lehet tekinteni. És ez a Tao teremő szervező kezdetként is fellép az ember — ég — tao — természetesség láncolatában... A nép körében pedig más jellegű szóbeli legendák keringtek, amelyek jobban alkalmazkodtak az egyszerű nép észleléséhez. Ha ugyanazt a Kínát vesszük, akkor az időszámításunk szerinti harmadik században leírtak olyan legendákat, amelyekben az állt, hogy a Világegyetem eredetileg egyfajta tyúktojáshoz hasonlított. És megszületett az ősapa, Pan-gu (ahol a «pan» fordítása «tál», a «gu» pedig «ősi»). Vele kapcsolták össze a természeti jelenségek eredetét.

A srácok elmosolyodtak, Nyikolaj Andrejevics pedig azt mondta:

— Igen, nem meglepő, hogy az emberek így elferdítették az elsődleges tudást. Nagyon sok függ attól, ki meséli és kinek meséli.

— Teljesen igaz, — egyezett ki vele a Szenszei.

Ez idő alatt Ruszlán, nyilvánvalóan elragadtatva a Szenszei ősapáról szóló elbeszélésétől, türelmetlenül érdeklődött:

— No, és mi van ezzel a Pan-guval? Mivel végződött ez az egész? A Világegyetem megteremtésével?

A Szenszei alig észrevehetően elmosolyodott, és megszólalt:

— Mivel végződött? A legenda szerint, amikor Pan-gu meghalt, testrészei konkrét kozmikus jelenségekké és domborzati elemekké változtak: lélegzete szellé vált, haja csillagképekké, szemei nappá és holddá, húsa talajjá, végtagjai hegyekké, testén a növényzet füvekkel és fákká. A testén élő élősködők pedig emberekké változtak.

Az utolsó hallott mondattól az egész kollektívánk kitört a nevetésben. Sztász pedig menet közben kibökte, a nevetésen keresztül Zsenya és Ruszlán felé bólintva:

— Nesze, nesze! Én nem fogok még ujjal sem mutogatni, ki és kinek tudja ezt így továbbadni, elferdítve az eredeti szöveget.

Zsenya rögtön felkapta ezt a vidám hullámot, visszavágva Sztásznak:

— Sőt, ellenkezőleg, örülj! Amíg a világon vannak ilyen továbbadó-dumások, — ekkor büszkén kidolgozta a mellkasát, — a világ még sokáig és kínkeservesen fog meghalni a nevetéstől!

Ezt követte egyik tréfa a másik után, méghozzá olyan viccesek, hogy még vagy öt percig megállíthatatlanul kacagtunk. Csak Nyikolaj Andrejevicsnek köszönhetően nyugodtunk meg, aki elkezdett valamit kérdezni a Szenszeitől, az pedig válaszolt neki valamit. A srácok mint vezényszóra elcsendesedtek, fülelve a beszélgetésre, senki sem akarta elmulasztani a legérdekesebbet. A keletkezett csendben Nyikolaj Andrejevics már próbálta befejezni a Szenszei-nek az újabb következtetését:

— ...az ismeretek nem véletlenek. Főleg, ha a Phaetonról adták őket egy magasan fejlettebb civilizációtól.

— Kétségtelenül. Allat megnyilvánulásai sokfélék. Tudományos értelemben az allat — ez egy teljes időegység, amelynek óriási jelentősége van az egész matéria számára. És ha a földi idő modern jelölését vesszük, akkor **az allat 12 percet tesz ki**, pontosabban **11 perc 56,74 másodpercet**. Amikor a tudósok eljutnak a Világmindenség e legfontosabb részecske — alapjának, úgymond fő téglájának — a fogalmához, akkor az nem egyszerűen grandiózus forradalom lesz a tudományban, hanem egy egés evolúciós ugrás. Akkor a tudósok megértik, mi rejlik az idő titka mögött, és ezt tudatosítva feltárják a Világegyetem matériája keletkezésének valódi folyamatát is. Ha az emberek megismerik az allat lényegét, akkor óriási lehetőségek nyílnak meg előttük.

— Például?

— Például, egyelőre az emberek, tanulmányozva a csillagokat, csupán a letűnt világok szépségének **múltját** látják. De ha Isten adja, akkor a tudomány további fejlődésével, feltárva az allat titkait, az ember képes lesz meglátni más világok **jelenének** valódi pompáját, ami azt jelenti, hogy sokkal többet megismer Isten zseniális teremtményeiből.

Zsenya viszont, aki még nem jött ki a vidám hangulatából, nyilvánvalóan nem érve utol a Szenszei gondolatmenetét, barátian azt mondta:

— No, Szenszei, te megint megcsavartad!

Mire a Szenszei, aki addig Nyikolaj Andrejevicszel beszélgetett, komolyan ránézett Zsenyára, majd elmosolyodva válaszolt:

— De hiszen te homo sapiens vagy! Hát csavard ki...

A fiú e szavak után nyilvánvalóan megértette, hogy nem a helyén bökte ki, és büntudatosan lesütve a szemét, fészkelődni kezdett, mintha kényelmesebben helyezkedne el. Sztász, enyhén meglökve barátját a vállával, mosolyogva mondta:

— Igen, tudatosítani a Szenszei által mondottakat, az nemolyan, mint a kefirkrét megemésztetni!

Ezekkel a szavakkal újra kiváltotta Kosztyik, Ruszlán, Jura, Andrej és Szlávik egyetértő nevetését. Azonban Nyikolaj Andrejevics némileg rosszállóan nézett a nevetők felé, és sietett helyreállítani a félbeszakadt beszélgetést, közelebb ülve a Szenszei-hez. Nem várva meg, amíg a srácok megnyugszanak, én is átköltöztem közelebb Nyikolaj Andrejevicshez, és utánam Viktor Sztásszal is felénk vették az irányt. És ez a türelmetlenségünk és a cselekvés gyorsasága újra arra késztette a társaságot, hogy elcsendesedjen. Ez idő alatt a Szenszei már válaszolt Nyikolaj Andrejevicsnek:

— ...lényegében az állat fogalma egységes. Ez egyáltalán Földön kívüli eredetű szó. Hozzánk, mint már mondtam, a Phaetonról került. A Phaetonra a Szíriuszról. De a Szíriuszra is magasan fejlettebb civilizációktól érkezett. Lényegében, az állat közös egységet — az idő előfutárát jelenti.

— Hogyan? Valamit nem egészen értek, — mondta Nyikolaj Andrejevics, próbálva behatolni a Szenszei által mondottak lényegébe.

A Szenszei alig észrevehetően elmosolyodott, és jóságosan megmagyarázta:

— Hát éppen ezért kell az egységest különböző aspektusokban értelmezni. A jelenlegi ember csak azt tartja tudománynak, amit a logika segítségével meg tud magyarázni, ami pedig nem fér bele a logikájába — elveti, mint misztikát, hogy ne következzen be «drága» tudatának felhasadása. De nem szabad elfelejteni, hogy az emberi agy — az is matéria, ami azt jelenti, hogy ha az ember csupán annak lehetőségeit használja, akkor korlátozott marad a világ észlelésének szűk tartományában. Most is, ha én úgy magyarázom neked, ahogy van, te egyszerűen nem észleled a szavaimat adekvátan, sőt, elveszíted annak a fontos információnak a jelentőségét, amelyet már korábban meg-

kaptál. Ami pedig azt jelenti, figyelembe véve pozitív fellángolásod hatásának csökkenését és kommunikációs lehetőségeid változékonyságát ebben a kérdésben más emberekkel, ezt az információt talán nem kapja meg az, akinek valóban szüksége van rá, és aki talán annak köszönhetően képes lesz a modern tudományt a fejlődés egy teljesen új szakaszára emelni.

— Lényegében igazad van, — egyezett ki vele Nyikolaj Andrejevics elgondolkodva.

— Magától értetődő, — bólintott a Szenszei, és folytatta elbeszélését, már mindenkihez fordulva: — Szóval, térjünk vissza az Őshangunkhoz, Isten Szavához, amely megteremtette a Világegyetemet. Mivel az ember Isten része, fel van ruházva a választás jogával, beleértve a globális választást is.

— És hogyan érthető a globális? — érdeklődött már Andrej.

— Mindjárt megmagyarázom. Időszakosan, az emberi civilizáció bizonyos csúcspontjain, az emberek világába bedobnak egyfajta sorsot — az Őshang zeneileg alkalmazott hangképletét.

— Ki dobja be? — pontosította Sztász.

— Sambhala Bódhiszattvái.

— És miért? — csodálkozott Ruszlán.

— Ilyenek a szabályok, nem ők határozták meg. Mert az embereknek rendelkezniük kell a globális választás jogával. Bár szinte mindig — ez óriási kockázat. És ennek megfelelően nagy felelősség annak, aki elhatározza, hogy kihasználja az Őshang e formuláját. Mert az ember, az Őshangnak köszönhetően, óriási erőt szerez, amellyel lehet úgy teremteni, mint pusztítani, ez az, amit az emberek «a mennyország és a pokol kulcsainak» neveznek. Minden annak a vágyainak spektrumától függ, aki birtokolni fogja ezeket a «kulcsokat».

— Azt akarod mondani, hogy ez az erő rossz kezekbe is kerülhet? — fejlesztette tovább a gondolatot Vologya.

— Ilyen valószínűség, természetesen, létezik. E civilizáció létezésének teljes ideje alatt az Óshang alkalmazott hangképletét hatszor adták oda az embereknek, és hála Istennek, globális felhasználása negatív aspektusban, mint ahogy ez a Phaetonon történt, nem volt. Ellenkező esetben ez a monád megfordulását jelentette volna, ami az emberiség teljes megsemmisítését, sőt talán a bolygó annihilációját is jelentette volna.

— Valóban, minden ennyire komoly? — mondta Nyikolaj Andrejevics elgondolkodva.

— Több mint gondolnád.

— És mi történt a Phaetonon? — kérdezte érdeklődéssel Kosztyik.

— Ostobaság..., — válaszolta keserűen a Szenszei. — Ha a mai naphoz hozzáadunk még negyvenhárom napot, akkor pontosan ötezer-százöt évvel ezelőtt történt galaxisunk egyik gyönyörű bolygójának — a Phaetonnak a megsemmisülése.

Filozófusunk ekkor valamiért sietve számításokba kezdett, méghozzá hangosan.

— Szóval, ma ezerkilencszázkilencvenegy június huszonnyolcadika van plusz negyvenhárom nap és mínusz ötezer-százöt évvel ezelőtt. Ez lesz... Ez volt...

De nem sikerült Filozófusunknak kiszámítania, mert megjegyzést kapott Andrejtől:

— Régen volt! — mondta a fiú olyan hangnemben, amely nem tűrt ellentmondást, nyilvánvalóan azért, hogy Kosztyik fejezze be a filozofálást és ne zavarja a hallgatást.

Mire a Szenszei azt válaszolta:

— Miért régen? Ez gyakorlatilag nemrég volt. Ötezer év — ez abszolút nem idő kozmikus mércével mérve.

— Tehát, a Phaeton valójában létezett? — kérdezte hitetlenkedve Nyikolaj Andrejevics.

— Igen. Ez volt Naprendszerünk ötödik bolygója. Pályája a Mars és a Jupiter között húzódott. A Phaeton meglehetősen nagy bolygó volt, tömege gyakorla-

tilag tizenhétszer haladta meg a Föld tömegét. Pompás bolygó volt, melynek légköre hasonlított a Földéhez. Gyönyörű óceánok, csodálatos szárazföldek terültek el rajta. Egy év a Phaetonon kétszázhatvan (260) phaetoni napig tartott. Ha ezt átszámítjuk földi időre, akkor egy év a Phaetonon — az egyezer-nyolcszázkilencvennyolc földi nap (1898).

— Vagyis, egy év a Phaetonon, az körülbelül a mi öt évünk, — pontosította Nyikolaj Andrejevics.

— Pontosabban 5,2. Egy nap a Phaetonon 175,2 földi órát tett ki. Ezen a bolygón egy napot húsz egyenlő részre, vagyis húsz órára osztottak, földi mércével mérve náluk egy óra 8,76 földi órát vagy 525,6 földi percet tett ki. Elvileg, a Phaetonnak, mint bolygónak, hatalmas energiatartaléka volt, és még létezhetett volna, létezhetett volna., ha nincs az emberi ostobaság.

— Miért, emberek voltak a Phaetonon? — mondta csodálkozva Viktor. — Úgy értem, földlakók?

— Nem, mi vagyunk az egyetlen faj, amely az emberszerűekhez tartozik. A Phaeton is emberszerűekkel volt benépesítve, és sokkal korábban, mint a Föld.

— És hogyan érthető az, hogy emberszerűekkel? — kérdezte Szlávik. — Ezek az emberhez hasonló lények?

— Igen. Egyszerűbben szólva, ez olyan értelmes élet, amelynek emberszerű formája van, és a szellemi kezdetnek az állati kezdettel, vagyis az anyaggal való keveredéséből jött létre. Az emberszerűek kismértékben különbözhetnek egymástól az anyag formájában, vagyis a testben, de mindannyian a szellemi és az anyagi szintézisének ugyanazon törvényei szerint élnek.

— Vagyis, a testen kívül lelkük is van, — pontosította Sztász.

— Kétségtelenül. Annak ellenére, hogy egy ilyen egyedülálló kombináció lett beléjük fektetve, amely jelentős fejlődési és tökéletesedési lehetőségeket fel-

tételez, az emberszerűek csupán a saját szférájukban képviselik az élet legmagasabb formáját. Azonban, ha a Világegyetem méreteit vesszük, akkor az emberszerűek — az értelmes élet egyik legalacsonyabb formája. Ha számunkra az alacsonyabb rendűek — az egysejtű egyszerűek, például az amőbák, az élősködő lambliák, vagy a szabadon élő sugárállatkák, napállatkák és így tovább, akkor a Világegyetem léptékében azok számára, akiket mi Felsőbb Értelemnek nevezünk, az emberszerűek gyakorlatilag ugyanazt képviselik, mint számunkra az amőbák, vagyis az értelmes evolúció kezdetét, semmi többet. De, ellentétben az értelmes élet más alacsonyabb formáival, nekünk nagy szellemi növekedési potenciálunk van.

— És miért, vannak magasabb rendű életformák is? — érdeklődött Andrej, nyilvánvalóan próbálva többet megtudni a Szenszei-től ebben a kérdésben.

— Természetesen. Vannak magasabb rendű életformák. De a mai témánkat nem érintik. Mondjuk úgy, az életformák sokfélesége a Világegyetemben bőségesen megvan. Ami pedig az emberszerű életformát illeti, az meglehetősen fiatal. Földi mércével mérve mindössze valami négyszázmillió éve létezik a Világegyetemben. Ez nem is olyan sok kozmikus léptékkal mérve. Általában véve a mi galaxisunkban az emberszerű életforma hatvannégymillió-egyszáztizennégyezer-hatszázkilencvennégy éve jelent meg (64114694). Napjainkban az aktív galaxisok száma meghaladja a száznegyvenmilliárdot, az emberszerűekkel benépesített bolygóké pedig kevesebb mint százmilliárd. A mi Naprendszerünkben az emberszerű élet egymillió-kétszázötvenkétezer-hét-százötvennyolc éve jelent meg (1252758). És az első bolygó a Naprendszerünkben, amelyet emberszerűek népesítettek be, a Phaeton volt, és sokkal később a Föld is.

— Belegondolni is sok, százmilliárd bolygó, amelyet emberek népesítenek be! — mondta elragadtatva

Viktor. — Mi meg egyre azt hisszük, hogy a Világegyetemünk lakatlan. Még mindig vitatkozunk, van-e élet a Világegyetemben, vagy mi vagyunk az egyetlen ilyen «csodagyerekek». Egyszerűen ennyi év magányra ítéelés után valahogy nem is hiszi el az ember, hogy kiderül, nem vagyunk egyedül.

— És mi a helyzet a válasz nélkül maradt rádiójeleinkkel a kozmoszba? — mondta némi humorral Zsenya.

— Rádiójelek? — mosolyodott el a Szenszei. — No, itt van neked egy ilyen egyszerű példa. 1974-ben az Arecibo obszervatóriumból rádióüzenetet küldtek az M13 gömbhalmaz irányába, mely a Herkules csillagképben található, mivel abban körülbelül egymillió, a Naphoz hasonló csillag van, és természetesen, vannak különböző életformák. De ez a jel csak huszonötezer év múlva ér oda, ha az indítás napjától számítjuk. De a Világegyetem tágulásával összefüggésben arra az időre, amikor odaér a jel, az a gömbhalmaz már nem lesz ott, mivel rég átkerül egy másik helyre. Ez — először is. Másodszor, a mi mai civilizációnk körülbelül tizenkétezer éve létezik, és a mai napig gyakorlatilag keveset tud létezésének első évezreideiről. Értékes ismeretek veszttek el az emberi kapzsiság és ostobaság, a nagyzási mánia, és következményként, az Állati kezdet fő ötletéért — az egész világ egyedüli birtoklásáért és irányításáért — folytatott állandó háborúk miatt. Mit gondolsz, létezni fog-e egyáltalán ez az emberiség huszonötezer év múlva, ha többségét az Állati kezdet ambícióival rendelkező emberek fogják alkotni?

Ráadásul, az emberszerűek az ideiglenes civilizációtípusokhoz tartoznak, amelyek meglehetősen gyorsan elvesznek. Hiszen, az ember az Állati kezdet miatt eredendően az önmegsemmisítésre van beállítva. Az emberszerűek civilizációjának léptékében az Állati kezdet ezen ösztöne az önelsorvadásban és egymás felszámolásában nyilvánul meg. A száználmas

maradványokból újraindul a megújulás a nulláról, és a történelem megismétlődik. De még ha az emberek a tudományos-technikai haladás útján találkozhatnak is Földön kívüli civilizációkkal, mit gondoltok, a társadalomban az Állati kezdet ilyen dominanciája mellett, mit próbálnának megtenni elsősorban? Természetesen, hódítani, leigázni (és nem békésen egymás mellett élni), alávetni maguknak, hogy új rabszolgakolóniát hozzanak létre. Ha az emberek a Földön nem tudnak békésen megférni egymással, elpusztítva a bolygót, akkor vajon lehet-e őket szívesen látott vendégeknek tekinteni más bolygókon? Hiszen, ezen emberiség domináns elve minden jelenlegi vívmánya mellett a kultúrában is, a tudományban is – a pusztítás, és nem a teremtés, vagy pontosabban mondva, a teremtés a saját egoizmusuk számára.

És harmadszor, még most is, a csillagokat nézve, csupán a múlt képét látjuk, amely évmilliókkal ezelőtt volt. Ez idő alatt, ha azokon a bolygókon és rendszerekben volt élet, az sokszor megváltozott. Az emberszerű fajok közül csak kevesen érik el a magasabb fejlődést. A magasabb rendű értelmes életformák számára, amelyeknek nem okoz különösebb gondot e legprimitívebb rádiójel megfejtése, beavatkozni az emberszerűek életébe, pláne kapcsolatba lépni velük, az ugyanaz, mint beavatkozni az amőbák életébe. De az amőbák, ellentétben az emberrel, egyszerűen léteznek, kiegészítve a természet sokszínűségét, és természetesen nem rendelkeznek nagyzási mániával, nem követnek el ennyi ostobaságot, és nem okoznak ennyi kárt a környezetnek, mint amennyit az emberek tesznek.

— Miben van akkor a létezésük értelme? — kérdezte mélyértelmű ábrázattal lassan Kosztyik.

A Szenszei, nem kis humorral, visszakérdezett tőle:

— Kinek a létezésük? Az amőbáké?

Kosztyik összerezsent, kijöve gondolatai állapotából, és sietősen mondta:

— Nem, az övék... vagyis a miénk...

A Szenszei és Nyikolaj Andrejevics összenéztek, és megpróbálták elrejtetni mosolyukat, nyilvánvalóan a fiú ezen kérdése miatt. De azután a Szenszei teljesen komolyan válaszolt:

— Az ember teljes értelme abban van, hogy el tudja hagyni Lucifer szféráját, úgy értem, kilépjen a reinkarnációk köréből, eljusson a paradicsomba, eljusson a Nirvánába, nevezzétek ezt aminek akarjátok. Az egész szocium értelme pedig — az, hogy olyan társadalmat hozzon létre, amely a megsemmisítés és pusztítás vágyai helyett arra törekedne, hogy elérje azt a szellemi tisztaságot, hogy benne a szellemi kerekedjen felül, hogy az egész szociummal kitörjön Lucifer szférájából. De ilyen, természetesen, az emberi civilizációk történetében nagyon ritkán fordul elő. Miért? Mert a társadalomban rendszerint minden ember a saját fejlődési szakaszában van. Ez olyan, mint a kozmoszban. Az egész Világegyetem sajátos cellákra, vagyis szférákra van osztva, melyek mindegyikének megvan a maga egyéni fejlődése. Minden emberszerű faj a saját cellájában, a saját szintjén fejlődik, vagyis a saját hullámhosszán van.

— És miért, voltak olyan emberi civilizációk, amelyek ki tudtak törni Lucifer szférájából? — kérdezte kételkedve Viktor.

— Igen, de nagyon kevés. Ha ezt a számot százalékos arányban fejezzük ki, akkor az nem is egy százalék, hanem annak századrésze. Az egész civilizációval kitörni nehéz, de teljesen reális. Rendszerint, mindenki ugyanazokon az «Ahriman-buckákon» botlik meg, különösen a fejlődés korai szakaszában. Minden nevetségesen ostobán sül el. Például, a mi civilizációnk. Épphogy kezdtek az emberek, úgymond, találkozni a tudomány fogalmával, épphogy kezdtek valamit kapizsgálni, az Arkhónok — az emberek egy kis csoportja, amely az Állati kezdet kánonjai

szerinti életmódot kényszeríti a társadalomra – rögtön elkezdték kisajátítani ezeket az ismereteket. Úgy tűnik, a normális, tiszta szellemi fejlődés csak a társadalom egésze elől titokban valósulhat meg. Képletesen szólva, templomokat kell létrehozni a templomokon belül. Még ha egyszerűen egyesül is tiszta gondolatú és szellemi törekvésű emberek egy bizonyos köre, el kell rejtőznie ugyanazon társadalom elől. Különböztet elpusztítja az Ahriman-rendszer az elemi emberi irigység, ostobaság és ezen emberek iránti gyűlölet felszítása miatt, a szellemi törekvéseik miatt, azért, mert nem olyanok, mint a többiek. Ebben van a nehézség és a paradoxon.

– Valóban paradoxon, – egyezett ki elgondolkodva Nyikolaj Andrejevics.

Némi szünet állt be a beszélgetésben.

– Tehát, a Naprendszerben az első bolygó, amelyet emberek népesítettek be, a Phaeton volt, – emlékeztetett Sztász, nyilvánvalóan akarva erről részletesebben hallani.

– Igen. Az utolsó civilizáció a Phaetonon tizenegyezer-ötszáz évig (11500) élt phaetoni időszámítás szerint, vagyis földi szerint – ötvenkilencezer-nyolcszáz évig (59800) a bolygó pusztulásáig. És ez egy meglehetősen fejlett civilizáció volt, amely fejlődési szintjében messze megelőzte a miénket. A Phaetonról származó emberek többször ellátogattak a Földre, és kapcsolatba léptek a földlakókkal, megosztották velük Tudásukat, beleértve az olyan, a Világegyetem szerkezete kialakulásának megértéséhez alapvetően fontos ismereteket, mint az Allat. Sőt, a földlakók szemtanúi voltak a Phaeton annihilációjának is. Azon a napon a Phaetonon hétmilliárd phaetoni ember pusztult el. Ráadásul, robbanás, mint olyan, nem volt. A szféra egyszerűen szétesett.

– Mit jelent az, hogy szétesett? – nézett hitetlenkedve a Szenszei-re Nyikolaj Andrejevics.

— A Phaeton anyagiája energia-kibocsátás nélkül zsugorodott össze.

— Nem értem, — mondta érdeklődéssel Nyikolaj Andrejevics. — Energia-kibocsátás nélkül?

— Ez a jelenség még nem tanulmányozott a modern fizikusok és csillagászok által. Bár a kozmosz kutatása során néha találkoznak hasonló, számukra egyelőre megmagyarázhatatlan jelenségekkel, amikor a látható anyag energia-kibocsátás nélkül megy át sötét anyagiába. Bár mindez természetes. Hiszen, milyenek ma az emberek ismeretei a fizika terén? — A Szenszei vett egy marék homokot, és megmutatta nekünk a nyitott tenyerén. — Íme, az emberek által ismert teljes fizika! Ez pedig, — bólintott a tengerpart felé, amely a tenger pereme alá vészett, — az, ami még ismeretlen róla az emberek számára. A víz alatt rejtőző pedig sokkal több annál, ami ma nem ismert számukra, és ez az anyagi világ megértésének határán túl van, azon a határon túl, amit az ember az anyag által korlátozott agyával felfoghat.

A Szenszei elhallgatott, automatikusan öntögetve a homokot egyik kezéből a másikba. Nyikolaj Andrejevics pedig újra összegezte szavait:

— Tehát, a Phaetonon a látható anyagi robbanás nélkül ment át sötét, láthatatlan anyagiába.

— Teljesen igaz. A Phaeton teljes tömegének 92%-a gyakorlatilag sötét anyagiává alakult át, energia-kibocsátás nélkül, vagyis az energia egyfajta átmenete történt a másikba, egy sajátos semlegesítési folyamat. A tömeg 8%-a pedig egyszerűen letört, ami most az úgynevezett aszteroida-övet alkotja, amely a Mars és a Jupiter bolygók között helyezkedik el. De aszteroidák, vagyis különálló «kisbolygók», mint olyanok, nem léteznek, mivel mindegyikük hatalmas maradvány-energiával, hasonló jellemzőkkel rendelkezik, amelyek az eredet egységére utalnak, és így tovább. Energetikai tömegük nagyobb, mint a fizikai, ezért ezek a marad-

ványok a mai napig nem repültek szét, nem vonzotta magához őket a hatalmas Jupiter, és ugyanazon a pályán mozognak, ahol valaha a Phaeton volt a maga erős vonzási mezejével... Mivel jelentéktelen tömegtörés történt, foton-kibocsátás ment végbe, ami fényes villanást idézett elő. És ezek az események megmaradtak az emberek emlékezetében, megörökítve többek között a Phaetonról szóló legendákban is.

— Ó, hát még mondák is vannak a Phaetonról? — csodálkozott Kosztyik.

— Az ókori görögöknél megmaradt egy mítosz, amely az őskőtől jutott el hozzájuk, Héliosz napisten fiáról, akit Phaetonnak hívtak. Szóval, a mítosz szerint Phaeton nem volt halhatatlan, ellentétben apjával, mivel a halandó Klümené nimfa, Thetisz tengeristennő lánya szülte. Ahogy a legenda tartja, egyszer Phaeton megkérte apját, hogy legalább egyszer bizzára a Nap arany szekerének vezetését, amelyben Héliosz mindennapi útját végezte az égi úton. És Héliosz teljesítette fia kérését. Azonban Phaeton elvesztette az utat az égi csillagképek között, a tüzes lovak pedig, érezve a kocsis gyenge kezét, válogatás nélkül rohantak az úton. A tüzes szekér veszélyesen megközelítette a Földet. A lángok elborították a Földet. Égtek az erdők, megrepedtek a hőségtől a sziklák, a víz felforrt a tengerekben és folyókban. Pusztultak az állatok, madarak és halak. Pusztultak az emberek és egész városok. Akkor Gaja — a Föld istennője könyörgött, és védelmet kért a villámló Zeusztól, az istenek urától. És Zeus villámokkal sújtotta Héliosz szekerét, hogy megmentse a Földet a pusztulástól. Phaeton, lángoló fűrtökkel, átrepült az égen, és az oikosz peremén a távoli északi folyó, az Eridanosz vizébe esett. Íme, egy ilyen történet.

— Hát igen, — mondta Vologya, — hányszor mondtad, hogy a Phaeton tömege meghaladta a Földét? Tizenhétszer?! Akkor persze, ha a Phaeton teljesen fel-

robbant volna, az olyan hatalmas robbanás lett volna, hogy a közeli bolygók, a Mars és a Jupiter konkrétan megkapták volna a magukét, és a Föld is.

— Teljesen igaz, — bölintott a Szenszei. — Így pedig ez hatalmas energia-kibocsátás nélkül történt. A Phaeton a semmibe távozott... Íme, mit jelent, ha az Elsődleges Hang alkalmazott formulája rossz kezekbe kerül, vagyis fejbe. Megszerezve a hatalmat a hatalom felett, kedvük támadt kísérletezni. Eljátszották. Kielégítették nagyzási mániájukat. — A Szenszei nehézkesen sóhajtott, hallgatott, majd megszólalt: — Úgyhogy, egy ilyen hatalmas fejlődés ellenére, amelynek köszönhetően a phaetoni emberek jelentősen megelőztek bennünket, az emberi tényező eljátszotta a maga gonosz tréfáját. És bármilyen szomorú is, de galaxisunk egyik leggyönyörűbb bolygója, amelyet egy ilyen fejlett civilizáció népesített be, most nem létezik.

— Szóval, nem értem, mitől zsugorodott össze a matéria, mi történt ott? — nem bírta megérteni a beszélgetés lényegét Ruszlán.

A Szenszei megismételte:

— Az emberi ostobaság... — Kiszórta a marék homokot a lába elé, és a lábával elegyengette a homokszemek többi tömegével. — Mit gondoltok, miért vadásznak az Arkhónok évezredek óta arra, amit ma az emberek Grálnak neveznek? Mert megszerezve ezt a hatalmat a hatalom felett, nem lesz szükségük semmiféle szuperfegyverre a lakosság megfélemlítéséhez. Az Állati kezdet ilyen dominanciája mellett az Arkhónokhoz hasonló emberek tudatában még az Elsődleges Hangan keresztül hozzáférés megnyitása Isten igazi világába sem tartja vissza őket az alantas anyagi vágyak megvalósításától, az embertársaik feletti abszolút hatalomról szóló álomtól.

Némi szünet állt be a beszélgetésben.

— Hm, — húzta Nyikolaj Andrejevics, — nem szeretném, ha ez a történet megismétlődne a Földdel.

— Minden az emberek kezében van, — hangsúlyozta a Szenszei. — Vagy elpusztíthatják a bolygót és meghalhatnak, vagy újjáéleszthetik eredeti formáját és létrehozhatják az aranykort.

— Nem, hát én például, nagyon szeretnék az aranykorban élni. De hogyan hozzuk létre, ha körülöttünk ilyen kupleráj, mocsok, igazságtalanság van? Mit tehetek én egyedül? — mondta izgatottan Andrej.

— Nagyon sokat! Néha az egész emberiség jövője egyetlen ember személyes választásától függ.

— Nem, hát ha ez az ember valamilyen vezető állam élén áll, akkor ezzel egyetértek. De mitől függhetek én? Hiszen én egyszerű ember vagyok!

— **Minden ember egyszerű, és ugyanabból az anyagból áll. De a személyes választástól függően az egyik Hitler lesz, a másik — Buddha.** Szóval, ha jobb társadalomban akarsz élni, kezd elsősorban magaddal, válj Emberré. Nézz magadba, gondold át, miért élsz ebben a világban, ki vagy te valójában. Nézz tiszta tekintettel a körülötted lévő világra, Ahriman fátyla nélkül. Ügyelj gondolataid tisztaságára. Cseréld le gondolati rosszindulatodat — jóindulatra, irigység helyett őszintén örülj a másik ember sikereinek, üres gonosz megbeszélések helyett inkább menj és tégy jót más emberekkel, egyszerűen, némán és önzetlenül. Ahelyett, hogy rosszat kívánnál a másiknak és halálát áhítanád, inkább oszd meg vele egy darabka kenyeredet, és egyszerűen üljetek le együtt, és beszélgetsetek arról, ami mindegyikötök lelkében van, az életről, a Szeretetről, Istenről. **Engedd ki jószágod sugarait a világba, oszd meg a tiszta tudást, és sok lélek felmelegszik a melegüktől. És nézd, egy, legyen az, bár kicsi, tiszta szikrátokból kettő gyullad ki. Ahol pedig kettő van, ott a harmadik is fellángol. És amikor sok ilyen szikra lesz, akkor egy igazi láng lobban fel. Úgyhogy, egy ember nagyon sok hasznosat és jót tehet! És nem is sejti, milyen méretű lesz a tette,**

és milyen értékes lesz a munkája Isten előtt a lelke javára.

Próbáld megérteni, hogy rajtad kívül vannak még más emberek is, akik ugyanúgy, mint te, boldogan akarnak élni. Hiszen, minden embernek, bármilyen rossz is legyen, van lelke, legyen bár beszorítva, eltorzítva, de van. A lélek pedig a fény felé, a jó felé, a boldogság felé, az öröm felé törekszik. És ha elvetünk minden feltételeességet és ostobaságot, amit az Állati kezdet kényszerít ránk, és feltárjuk a szellemi tulajdonságokat, és elérjük, hogy társadalmunkban a szellemi kerekedjen felül, akkor semmilyen Lucifer-szféra nem tartja vissza a társadalmat a szellemi áttöréstől, következőképpen a magasabb fejlődési fokra való lépéstől. Megismétlem, minden maguknak az embereknek a kezében van!

— Nehéz, de lehetséges, — egyezett ki vele Nyikolaj Andrejevics.

— Mondok nektek még többet. Ha a Földön minden ember ugyanabban az időben, legalább naponta kétszer imádkozna minden emberért... Nem magáért, hanem másokért. Imádkozzon ki-ki a maga Istenéhez. Hiszen, Isten lényegében egy, és az emberi lelkek törekvése Felé ugyanaz. Még ha ateista vagy is, akkor egyszerűen őszintén kívánj ezekben a percekben minden embernek boldogságot és jót tiszta szívből. Aki tud meditációt végezni, végezzen ezekben a percekben meditációt az öröm őszinte érzésével, jót és Szeretetet kívánva minden embernek. De ha mindezt egyszerre tennék mindannyian szinkronban, ugyanabban az időben, legalább napi egy allatot, — a Szenszei rögtön javította magát, — vagyis tizenkét percet, akkor garantálom nektek, hogy a következő három allat alatt, vagyis 36 percig egyetlen ember sem halna meg a Földön.

— Azt akarod mondani, hogy ha szinkronizáljuk az emberek szellemi fellángolását, akkor reálisan befo-

lyásolhatjuk nemcsak a társadalom szellemi alapú egyesülését, hanem a békét is?! — mondta elragadtatva Nyikolaj Andrejevics.

— Több mint az. Ha a Földön minden ember ezt gyakorolná legalább naponta kétszer 12 percig, ilyen pozitív impulzust bocsátva ki a külvilágba, akkor a világ nagyon gyorsan megváltozna a jobb irányba. Még a természet is sokkal kegyesebb lenne az emberiséghez... Hiszen ma nagyon nagy számú ember a világon úgy éli le a napját, hogy sok negativitást bocsát ki — gonoszságot, gyűlöletet, bosszúvágyat. Ez pedig nem egyszerűen pszichés érzelem — ez elsősorban pusztító energia. De minden maguknak az embereknek a kezében van, különösen most, amikor közeledik a Keresztút ideje.

— És miféle Keresztút ideje ez?

— Ez az általános emberi választás ideje. Ez a természet megváltozásának, e civilizáció sorskérdésének az ideje. Túl sok múlik majd mindegyikötökön, mert mindenki, tudatosan vagy nem, de hozzáteszi a maga részét ehhez a döntő választáshoz. A Keresztút idején maga Rigden Djappo jelen lesz a világban. Ez az időszak, amikor a Grál ismét átadásra kerül. És milyen irányt választ az emberiség — a jó irányába vagy a rossz irányába — egyszerűen, melyik utat választja ezen a Keresztúton, arra fog száguldani, és ezt a folyamatot leállítani vagy irányát megváltoztatni nehéz lesz. És ez az idő nagyon hamar eljön. Úgyhogy ti, srácok, szemtanúi lesztek vagy a fényes jövő kezdetének, vagy a szomorú végnek.

— Tehát, ebben az időben magánál a világnál jelen lesz maga Rigden Djappo?! — pontosította újra Viktor.

— Igen. És a Grál sorsvetése újra be lesz dobva a világba. Sőt, mondok még ennél is többet. Minden ember, Rigden jelenlétének köszönhetően, kivételes lehetőséget kap arra, hogy rácsatlakozzon Sambhala

Ura szellemi hullámára, és kinyilvánítsa magát mint szellemi lény.

— És milyen módon? — érdeklődött élénken csapatunk.

— Mivel Rigden jelen lesz ebben a világban, naponta kétszer, Greenwich szerint 7.00-kor és 19.00-kor fogja végezni munka-meditációit. Bármely ember, aki ebben az időben vagy meditációt, vagy imát végez, vagy egyszerűen az őszinte jóság, öröm, Szeretet gondolati áramlatait sugározza a világba, természetesen, nem marad előtte észrevétlen. Vagyis, aki ebben az időben csatlakozva hozzáteszi a maga jóság-részét, az olyasmi, mintha otthagyná Rigdennek a személyes névjegykártyáját. Hiszen, csűrhetjük-csavarhatjuk, de a földi élet tűnékeny és nagyon gyorsan véget ér. És életútja végén, akarja az ember vagy nem, de elhagyva anyagi burkát, szembesülni fog Rigdennel, azzal, akit különböző időkben az emberi lelkek tettei Birájának neveztek. És bármennyire is dédelgette magát életében az ember, de mellette elmenni nem fog sikerülni neki. A kérdés az, hogy Rigden kiket fog személyesen megismerni szellemi ügyei alapján, és kik azok, akik még a tekintetére sem lesznek méltók. Úgyhogy, a Keresztút ideje szellemi téren nagyon sokat fog jelenteni, mind az egyes egyén számára külön-külön, mind a társadalom számára egészében.

A Szenszei elhallgatott, Sztász pedig elgondolkodva megszólalt:

— Tehát, Greenwich szerint 7.00-kor és 19.00-kor.

— És az hogyan van Greenwich szerint? — nem értette Andrej, megkérdezve a Szenszei-től.

— Ez a mai napon elfogadott általános világstandard az időszámításban. Nagy-London elővárosában van Greenwich városa, amelyen áthalad a feltételes kezdő délkör, vagyis az úgynevezett nulla délkör. A Föld felszíne feltételesen 24 időzónára van osztva. Minden zóna 15 fok hosszúságot vagy egy óra időt

tesz ki. Az idő a Londontól és a Greenwich-i délkörtől keletre fekvő országokban — megelőzi a Greenwich-i középidőt, a nyugatra fekvő országokban pedig — mögötte van.

— És Moszkva szerint ez mennyi lesz? — sehogy sem tudott eligazodni Andrej.

— Nos, ha reggel hét óra Greenwich szerint, akkor Moszkva szerint hozzá kell adni három órát, vagyis délelőtt tíz óra lesz, és értelemszerűen este tíz óra, — magyarázta a Szenszei.

— Nem tudom, ki hogy van vele, — dörmögte Vologya, — de személy szerint én ezt a szellemi segítségnyújtási lehetőséget nem szalasztom el.

— Helyes! — bólintott Zsenya. — Be kell vezetni ezeket a meditációkat a fiziológiai megszokásba!

— Igen, ez nem egyszerűen a test edzése, — fejtette ki véleményét ezzel kapcsolatban Nyikolaj Andrejevics. — Azt mondanám, ez az ember szellemi önnnevelése, erkölcsi tulajdonságainak megerősítése. Úgy tűnik nekem, hogy az ilyen szellemi praxis felette aktuális lesz bármely józanul gondolkodó ember számára.

A Szenszei elmosolyodott, és barátságosan válaszolt:

— Inkább az a helyzet, hogy Ő fog látni sokakat. Ahogy a vízbe merített gyémánt feltűnésmentessé válik, úgy a Bódhiszattva is, a világban tartózkodva, észrevehetetlen marad a környezete számára. Csupán a magasan fejlett szellemiségű emberek képesek meglátni Benne a felsőbb Lényeket. Ráadásul, butaság is emberi természetünkkel kinyilvánítani magunkat egy Szellemi Lény előtt. Sokkal észrevehetőbb és fontosabb jó cselekedetekben és gondolataink tisztaságában tanúbizonyságot tenni magunkról...

Majd, nem adva lehetőséget arra, hogy újabb kérdéseket tegyünk fel ezzel kapcsolatban, ismét visszatért a fő témához.

* * *

— Szóval, a Grálról szóló beszélgetésünkhöz... Rendszerint, aki birtokolta ezt a hangképletet, már-már a mi civilizációnkban itt, a Földön, az az öntökeletesítés személyes céljaira használta, vagyis, gyakorlatilag nem léptette működésbe az Elsődleges Hang teljes erejét. Mivel ez óriási Felelősség. Amikor az ember működésbe lépteti az Elsődleges Hang formuláját, megkezdődik ennek a szupererőnek a megnyilvánulása — lényegében az Elsődleges Lótusz és az Allat kombinációja. Ezt az Elsődleges Hangot az ember mintegy önmaga belseje felé ejti ki, és a Hangnak a léleknek nevezett Isteni részecskével való egyesülésekor valami belső «robbanás»-féle történik. Az ember számára ez egy sajátos villanás, szellemi megvilágosodás formájában fejeződik ki amiatt, hogy hirtelen átugrik a saját tudata hullámairól a globális tudatra — a valóság észlelésének egy számára addig teljesen ismeretlen szintjére, amely feltárja megismerésének és lehetőségeinek új tartományait. Ráadásul, az ember a továbbiakban ezen a minőségileg új észlelési szinten is marad. Kezdi látni azt, amiből valójában áll ez a világ, és kezdi tudatosítani e világ illúzióját. De a fő, hogy ebben a tudatállapotban, vagy ahogy az ókoriak mondanák, a «megvilágosodás állapotában», feltárul előtte Isten valós világának fátyla, és szemlélheti azt a világot. És nem csak egyszerűen szemlélheti, hanem az Elsődleges Hangnak köszönhetően végleg kiléphet a reinkarnációk köréből, és távozhat abba a világba, Isten világába. Vagyis, az Elsődleges Hang formulája — ez, durván szólva, egy sajátos «bérlet» Isten világába, a Nirvánába, a paradicsomba (bárhogy is nevezzék ezt a helyet), méghozzá bármely ember számára.

— Hogyhogy bármelyik?! Az igaz ember és a bűnös számára is? — mondta némileg meghökkenve Viktor.

— Ebben rejlik a sorsvetés értelme — mindenkinek adatik esély!

— Nem, hát az igaz ember számára — ez érthető. De a bűnös számára? — nem tudta sehogy sem tisztázni magában a fiút.

— Az igaz embernek és a bűnösnek is van lelke. Egyszerűen, amikor működésbe lép az Elsődleges Lótusz, az pedig hatalmas szellemi erő, erő Isten világából, akkor bármilyen ajtó kinyílik.

— Vagyis, ahogy a hívők mondják, ennek az embernek minden bűne megbocsáttatik, — pontosította Viktor.

— Teljesen igaz. A kérdés csak az, milyen vágyak uralkodnak az emberben ezen erő feltárulásának pillanatában.

Nyikolaj Andrejevics viszont megpróbálta a beszélgetést az őt érdeklő pillanatokra terelni.

— Tehát, az embernél egy minőségileg új észlelés tárul fel.

— Igen. Kezdi látni azt, ami más emberek számára nem elérhető.

— Nem, hát hogyan van ez a másfajta észlelés? — mondta értetlenül Kosztyik.

— Nos, hozhatok neked egy primitív, képletes példát a megértéshez. Tegyük fel, egész életedben a házádban élsz, nem mész ki belőle sehová. Az életed — ez a mindennapi lét ebben a házban, ahol egyáltalán nincsenek semmilyen információs források, kivéve a kommunikációt azokkal az emberekkel, akik hozzád hasonlóan soha semmi mást nem láttak e ház terén és létén kívül. És ekkor egyszer csak a kezvedbe akad a bejárati ajtó kulcsa, amelynek létezéséről nem is sejtettél. Kimész a ház határain túlra, és váratlanul felfedezed, hogy kiderül, ez a ház még nem az életed vége, hogy vannak más lakóházak, és sokkal jobbak, mint a tiéd. Kiderül, hogy vannak még lakóházak utcái, egész városok és országok különböző kontinenseken. Sőt, vannak különböző bolygók, csillagok és kozmosz, amelyet különböző életformák népesítenek be, még-

496

**Annak titkos Hangját, Aki mindent teremtett,
Akinek Lényege — Halhatatlanság a Nirvánában.
Lépve Megvilágosodottként a harmincnegyedikbe,
Válassz magadnak utat: a Nirvánába
menni vagy itt maradni.**

A világban maradva,

**borulj le hét napig egyfolytában
Tizenkétszer egyenlően a nap folyamán
Hétszer hangosan kiejtve kifelé
Annak titkos Hangját, Akinek Lényege —
Halhatatlanság a Nirvánában.»**

Amikor a Szenszei elhallgatott, elég hosszú szünet állt be.

— Mit-mit? — mondta félénken Sztász.

— Ez az a bizonyos kulcs, amely «legalább valahogy közel áll az eredeti ismeretekhez»? — ámult el Vologya. — Hát igen, mit képviselhetnek akkor a többiek?

Nyikolaj Andrejevics ellenkezőleg, az emóciók helyett megpróbált, ahogy mondani szokás, a forró nyomon eligazodni e szövegben:

— Ez kód! Pontosan, ez egy hétjegyű kulcs-kód! 33, 12 és 7 az első esetben. És 34, 7, 12, 7 — a másodikban!

— Doktor, a sorokat még elfelejtette megszámlolni, — mosolyodott el a Szenszei. — Az elsőben — hét, a másodikban — hat, összesen pedig tizenhárom!

— Hm, — helyeselt Zsenyka, és a doktorhoz fordulva kibőkte: — Ez nem európai gondolkodás, hanem keleti!

Nyikolaj Andrejevics tanácstalanul fordította tekintetét a beszélő Zsenykaról a Szenszei-re.

— Ez nem kód?! De hogyan kell akkor érteni? «A 33 úr egyikének hajolj meg...», «Hétszer hangtalanul kiejtve, a szádat nem kinyitva, Titkos hang...»

— Valóban, — kapta fel a szót Kosztyik, — hogyan lehet hangtalanul kiejteni, a szádat nem kinyitva? Ez nem reális. Ebben egyszerűen valami be van kódolva.

— Még mennyire reális, — mondta jóságosan a Szenszei. — **Valójában, minden egyszerű. Az Elsődleges Hang e képletének feltárásáról szóló eredeti Ismeretek szerint az ember kezdetben harminchárom napig mondja ezt a Hang-képletet magában, vagyis, némán meditál naponta tizenkétszer egyenlő időintervallumokkal, elvégezve hét ismétlést ebből a Hangból magában. Harminchárom nap múlva bekövetkezik e képlet bizonyos hatása az emberre, ami hatalmas energetikai fellángoláshoz és minőségi változásokhoz vezet magában az emberben. Az egyén jelentősen átalakul szellemileg. A harmincharmadik napon nem egyszerűen megvilágosítja őt a legfelsőbb Megvilágosodás állapota, hanem az válik stabil állapotává. Kezdi látni, felfogni és tudatosítani Isten valóságát. Rendszerint azt, aki feltárja az Elsődleges Hang képletét, megszűnik érdeke ezen alantas világ felé, mert feltárul előtte egy teljesen más, magasabb világ. Vagyis, megadatik az embernek az úgynevezett «hatalom a belső felett».**

Az ember korlátozódhat erre a «bérletre» Isten világába, vagy még meg is kaphatja a «hatalmat a külső felett». E célokból szükséges számára, a következő hét nap folyamán, e harminchárom napos átalakulás után, kimondania ezt a képletet ugyanazon séma szerint, de már hangosan kifelé. Ennek eredményeként bekövetkezik olyan energetikai transzformációja, amely feltárja előtte a «hatalmat a külső felett», vagyis e világ felett. Az ember birtokosa lesz annak az erőnek, amelynek köszönhetően reálisan be lehet avatkozni és hatni a természetre, az eseményekre és az emberekre, ahogy mondani szokás, nem hagyva el szobája határait. Ennek az erőnek köszönhetően megkapja ezen földi Szférában a hatalmat a hatalom felett. De ez a transzformáció különös Felelősséget is ró rá.

Az emberiség története során az Elsődleges Hang formulája birtoklásának hat alkalmából háromszor az

emberek korlátozódtak a személyes Megvilágosodásra, nem akarva «hatalmat a külső felett». És ez érthető. Azután, ami feltárul az Ember előtt, minden más egyszerűen elhalványul és elveszíti jelentőségét. Bár a többi három alkalommal mégiscsak működésbe lépett az Elsődleges Hang ereje. Ráadásul, mind a háromszor nők tették ezt meg, akik magukra vállalták a Felelősséget az emberek sorsáért. Ők még anyagi burkuk (testük) alóli felszabadulásuk után is folytatták sok ember szellemi megmentését, gyakorlatilag a között a világ és e világ között tartózkodva. És mellesleg ezt sokkal többre értékelődik szellemi téren, mintha ilyen Eséllyel rendelkezve, csupán a személyes öntökéltetés útjára korlátozódna valaki. De a Felelősség is sokkal nagyobb itt.

— Szerencséje volt némelyeknek, — mondta nehéz sóhajjal Sztász.

— Mindenkinek megvan az Esélye. — A Szenszei ezt valamilyen különleges hangnemben mondta. És kicsit hallgatva, folytatta az elbeszélést: — Az Elsődleges Hang képletét különböző időkben adták oda. De hogy érthetőbb legyen számotokra, mennyire felébreszti az emberek szellemi ezóozmózisát, akik szembe-sültek ezzel, elmesélek nektek egy történetet az utolsó felhasználásairól, amely közel áll a mi időnkhez. És mivel ez kapcsolódik Jézushoz, Máriához, Agapithoz és a templomosokhoz, gondolom, nem lesz érdektelen számotokra, mellesleg, megtudni az igazi történetet azokról az időkről, amelyet hosszú ideig oly gondosan eltitkoltak az Arkhónok az emberek előtt.

A Szenszei kényelmesebben elhelyezkedett, és folytatta az elbeszélést:

— Tehát, ötödször az Őshang képletét Jézus Krisztus hozta el a világba, aki, meg kell mondani, élve ebben a világban és felmérve az emberek szellemiségének szintjét, nem kezdett sorsot vetni vaktában, hanem tudatosan rábízta ezt a képletet egy olyan

emberre, akit szellemileg méltónak talált arra, hogy birtokolja az összes többi közül. És ez az ember Mária volt.

— Jézus Anyja? — pontosította Ruszlán.

— Nem. Jézus Mária Magdolnára bízta a képletet — az egyetlen szerelmére és legodaadóbb tanítványára.

— Miért, talán Jézusnak volt nője? — csodálkozott őszintén Nyikolaj Andrejevics.

— Természetesen.

— És ki volt ez a Mária? — kérdezte halkán Szlávik Kosztyiktól.

— Hát valamilyen bűnbánó bűnös, — magyarázta neki fontoskodó képpel a Filozófus.

Pszichoterapeutánk elmosolyodott, nézve, ahogy válaszolva a fiú ráncolta a homlokát, és kiegészítette rövid beszédét.

— Az Ermitázsban van egy ilyen festménye a XVI. századi olasz festőnek, Tiziano Vecelliónak, a címe «Bűnbánó Szent Magdolna».

A Szenszei csak keserűen elmosolyodott, hallgatva őket, és valamilyen szomorú árnyalattal a szavaiban mondta:

— Mária Magdolna tiszta volt lélekben és testben, mint a reggeli harmatcsepp Krisztus napjának ragyogásában. De, úgy látszik, túlságosan erősnek bizonyult iránta azoknak a gyűlölete, akik felmagasztalták az önszerető Péter gögjét, és megsokszorozták az önjelölt Pál hatalmát. Mert e méreggel megmérgezték az Igazságot magánál a Forrásánál. Mária Magdolna pedig Krisztus Szeretetének oltárán a Fényhordozó volt és marad a mai napig.

— Igen? — mondta elgondolkodva Nyikolaj Andrejevics. — «Az önszerető Péter» és «az önjelölt Pál»? Érdekes értelmezés.

— Ha őszintén be akarom vallani, — mondta Viktor, — akkor, én az igazat megvallva, Mária Magdolnáról

valójában semmit sem tudok. Jézus anyjáról hallottam, de Máriáról...

— De hát Máriáról, itt Jézusról is mindent csak nagy vonalakban tudsz, — kapta fel az önkritika ezen általános hullámát Sztász. — Mellesleg, Szenszei, emlékszel, egyszer ígérted, hogy mesélsz Jézus életéről és arról, hogyan alakították át Tanítását vallássá?

— Igen, igen, igen! — bólintott Zsenya, és tréfásan meglegette mutatóját. — Nekem ugyan szklerózisom van, de erre emlékszem.

A Szenszei komótosan utántöltött a bögréjébe forró teát, megőrizve közben a titokzatos hallgatást.

— Felettébb érdekes lenne meghallgatni, — látva a Szenszei habozását, meglökte a «folyamatot» pszichoterapeutánk.

Iva néhány korty teát, a Szenszei megszólalt:

— Ha ígértem, akkor most elmesélem. Csak először fel szeretném hívni a figyelmeteket a következőre. **Az emberek világában nem minden fekete az, ami feketének tűnik. És nem minden fehér az, ami fehérnek tűnik. A szín észlelése a belsőből fakad. Minél tisztább a lélek, annál gyakrabban látja az ember e világ valódi színeit. És minél inkább növekszik szellemileg, annál inkább tudatosítja, mit képvisel valójában ez a világ. Az igazság megismerésére való törekvések kétségtelenül dicséretesek. De emlékezzetek, megsokszorozva a tudást, megsokszorozod a szomorúságot is.**

Fiatal társaságunk összenézett, nem teljesen értve, mit értett ezalatt a Szenszei. De mivel az idősebb fiúk megszakítás nélkül, figyelmesen hallgatták őt, mi is követtük a példájukat, és a kérdéseinket későbbre hagytuk.

— Mielőtt elmesélném nektek Jézus életének történetét, talán röviden mesélek nektek Máriáról — Jézus anyjáról, mivel az élete története jelentősen eltér attól, ami korunkig eljutott az egyházi legendákban. Mária

görög emigránsok lánya volt, akik Palesztina északi részén, Galileában éltek, egy Kána nevű településen. Ez a Tiberiás-tótól nyugatra helyezkedett el, egy festői helyen a hegyek lábánál. Meg kell jegyezni, hogy azokban az időkben Galileában a népesség elég vegyes volt: ott élt sok föníciai, arab, szíriai, görög. 3 éves korában Mária árva maradt. A szomszédok odaadták őt egy sajátos árvaházba, amely akkoriban egy nagy központban volt – Tiberiás városában, amely a Tiberiás-tó partján helyezkedett el. Ott élt tizenegy évet.

Amikor Mária tizennégy éves lett, eladták a nyolcvanéves öreg Józsefnek. Ő megvette őt magának szolgálólánynak a gazdaságába, és egyáltalán nem vette feleségül, ahogy ezt most gondolják. A mai napig elterjedt véleménnyel ellentétben József jómódú júdeai volt. Egy olyan településen élt, amely néhány kilométerre helyezkedett el attól a helytől, ahol sokkal később létrejött a most híres Názáret. József özvegyember volt. Vele együtt éltek a felnőtt gyermekei.

– És mivel kereste a kenyerét? Ácsmesterséget folytatott? – érdeklődött Viktor.

– Nem. Kereskedő volt. Egyszerűen az akkori júdeai szokás szerint minden júdeai ifjúnak el kellett sajátítania valamilyen mesterséget, hogy képes legyen a továbbiakban önállóan megszerezni magának a megélhetést. Nos, József ebben a tekintetben szintén nem volt kivétel, elsajátítva még fiatalkorában az ácsmesterséget. Szóval, Máriát kizsákmányolták a gazdaságban, mint rabszolgát. Amikor tizenhét éves lett, a «gazdák» észrevették, hogy terhes. József pedig, hogy ne vonjon családjára tisztátalan pletykákat és szégyent, elkergette őt a házból. Titokban a szomszédok elől kivitte Máriát messzebb a településüktől, és az úton hagyta...

– Egyedül?! – mondta borzadva Tatjana.

– És még terhesen is, – emlékeztette őt Kosztyik.

— Terhesen? És kitől? — kérdezte Ruszlán.

Sztász mosollyal jegyezte meg, Ruszlánhoz fordulva:

— Te a szeplőtelen fogantatásról hallottál valamit?

— És te hiszel ebben?

— Nos, ez nem annyira mítosz, — avatkozott be a párbeszédükbe Nyikolaj Andrejevics, nyilvánvalóan azért, mert a Szenszei megőrizte a hallgatást a fejtegetéseik alatt. — Legalábbis a tudomány ma elméletileg már eljutott odáig, hogy bizonyos külső hatásokra a női petesejt osztódhat az anyaméhben, és normális magzatot alkothat.

— Bizonyos külső hatásokra? — kérdezte vissza mosollyal Zsenya, és rögtön lelkesen megerősítette: — Bizonyos külső hatásokra, természetesen, képes. Ki vitatkozna ezzel!

Amíg az idősebb fiúk próbálták elrejteni mosolyukat, Nyikolaj Andrejevics ellenkezett vele:

— Nem erről beszélek. Ebben a kérdésben orvosi-biológiai kutatásokat végeztek állatokon. Amikor a nőtényeket radioaktív sugárzással sugározták be, az a petesejt osztódásához és a magzat önmagától való kialakulásához vezetett. Vagyis, közvetve, bizonyos értelemben ez megerősíti a terhesség fejlődésének lehetőségét a szüzi szervezetben. Ha pedig figyelembe vesszük azt a tényt, hogy azokon a helyeken, mármint Palesztina, tele van tavakkal és radonforrásokkal, akkor...

— Rádium?! Szent, szent, szent, — vetett keresztet Zsenya.

— Nem rádium, hanem radon, — javította ki Nyikolaj Andrejevics. — Ez egy radioaktív kémiai elem, amely a nemesgázokhoz tartozik. A rádium pedig az alkáli földfémekhez tartozik. Ön, fiatalember, tanult kémiát az iskolában?

— Hiszen, ő még ilyen szót nem ismer, — válaszolt tréfásan helyette Sztász, nézve, ahogy Zsenya vakarja a tarkóját.

— Miért nem ismerem? Ismerem! — ellenkezett a barátja. — Én még most is emlékszem a laboratóriumi kutatások első törvényére.

— Miféle törvényre?

— Hogyan mifélére? A forró lombik pontosan ugyanúgy néz ki, mint a hideg.

A kollektíva felnevetett, Viktor pedig vidáman mondta:

— Igen, illet még ha akarod is, nem felejtesz el.

Nyikolaj Andrejevics, látva, hogy a Szenszei, teázgatva, némán figyeli a srácok tréfáit, sietett felújítani a félbeszakadt beszélgetést.

— Bár, amennyire nekem ismert, Mária szeplőtelen fogantatásáról a mai napig folynak a viták. És a legkülönbözőbb verziókat vetik fel — a partenogenezis lehetőségeire vonatkozó tudományos feltételezések-től és az erre vonatkozó hipotézisektől kezdve, egészen az olyan emberi szentimentalitásig, hogy Mária egy Panthera nevű szökött római katonától fogant. És már halkabban elmélkedve, mintha kételkedne, mondta: — Bár a Panthera vagy Pandera talán csupán a görög «parthenos» szó elferdítése, ami «szület» jelent...

— És igazából kitől fogant Mária? — kérdezte Ruszlán, széles mosollyal.

Mindenki leplezetlen kíváncsisággal nézett a Szenszei-re. Azonban az arcán nem volt még utalás sem a mosolyra. Tekintete tele volt vagy szomorúsággal, vagy rosszallással.

— Eh, emberek, emberek, — mondta keserűséggel. — Vajon ez ennyire lényegesen fontos?! Vajon Jézus fogantatásának folyamata fontosabb annál, ki volt Ő? Fontosabb a Tanításánál? Hiszen Ő Isten teremtménye, Ő Isten Fia. Talán a testében van az értelem, amelybe jött? Hiszen sokkal fontosabb, Ki volt abban a testben, és az az Igazság, amelyet elhozott ebbe a világba.

E szavaktól, amelyeket ilyen belső fájdalommal mondott, a csapatunk elcsendesedett, visszafojtva a lélegzetét. A szenvedélyesen égő tekintetek gyorsan kialudtak, próbálva megsegyenülten elrejtőzni a Szenszei lelket mélyéig hatoló tekintete elől. Még én is, bár nem vettem részt ebben a diskurzusban, de éreztem valamilyen belső kínoosságot, sajátos büntudatot a barátaim miatt is, és magam miatt is, meg az egész emberiség miatt is, azért, mert mi, emberek, mintha törekednénk a Világosság felé, azonban az Állati kezdet bennünk még erős. Ahogy mondani szokás, törekedni — ez még nem jelenti azt, hogy lenni.

Ebben a szörnyű, nyomasztó csendben a Szenszei váratlanul mondta:

— Csupán az, aki nem képes átfogni a nagyobbát, vesztegeti magát apróságokra.

Mondva ezt, a Szenszei újra elhallgatott. Oldalra fordította tekintetét, nehézkesen sóhajtva. És némi szünet után újra folytatta elbeszélését egyenletes és nyugodt hangon, mintha nem is lett volna ez az eltérés a témától.

— Mária Jézust Tiberiás városától nem messze szülte. És az elsők, akik odarohantak a szülő nő kiáltásaira, pásztorok voltak, akik e hely közelében őrizték a juhnyájukat. Éppen az ő időbeni segítségüknek köszönhetően Mária életben maradt a csecsemővel együtt. Gyermekeit a görög Jézus névre keresztelte, ami «Megmentettet» jelentett, és nem «Megváltót», ahogy ezt a nevet sokkal később kezdték értelmezni.

— Úgy tűnik, Jézus nem Betlehemben született? — mondta az ámulattal a hangjában Nyikolaj Andrejevics.

— Nem. Azok a mondák, hogy Jézus Betlehemben született, akkor kezdtek megjelenni, amikor Jézus Tanítását vallássá alakították át. És mivel ezzel a kérdéssel júdeaiak foglalkoztak a papi vezetésből, a szöveget is megfelelően hozzáigazították. Ősi írásaik szerint a Messiásnak Dávid király nemzetségéből kell

származnia. Betlehemet pedig «Dávid városának» tartották. És Jézus teljes vallási történetét erre a júdeai jövődölésre írták.

— Hát még ilyen!

— Általában, ma a vallás úgy tálalja Jézus történetét, hogy állítolag azokban az időkben sok ember, még Jézus születése előtt, tudta, ki Ő. Valójában földi sorsában minden úgy történt, mint az Ember Fiának életében. Sok minden Jézus életében olyan volt, amit az emberek véletlennek neveznek. De ha utánajárunk, vajon véletlen volt-e ez valójában? Hiszen az Úr dolgai — titok az emberek számára. Az Általa nyújtott segítség első pillantásra láthatatlan.

Az emberek mércéje szerint, akik gyakran nem tudatosítják elég mélyen a jelenségek ok-okozati összefüggését és a különböző események valódi motívumait, sok minden, ami történik, véletlennek tűnik. Véletlenül, befordultál egy másik utcába, és találkoztál egy ismerősséddel, akit rég nem láttál, de éppen most oly szükséges neked. Véletlenül, egy másik városban kötöttél ki, és ott találtad meg a hivatásodat. Véletlenül, segítettél egy embernek, ő pedig sok évvel később szintén teljesen véletlenül a kellő pillanatban ott termett, és megmentette az életedet.

Így volt ez Jézus sorsában is. Néhány nappal a születés után Mária, némileg megerősödve az őt véletlenül megmentő pásztorok gondoskodásának köszönhetően, újra eljött Tiberiásba, már a csecsemővel együtt. Amikor alamizsnát kért, megint csak «véletlenül», — a Szenszei hangsúlyozta az utolsó szót, — odalépett hozzá egy Amvroszj nevű idős görög ember. Alamizsnát adva neki és kikérdezve az életéről, magával vitte Máriát a csecsemővel együtt Egyiptomba, ahol Jézus később jó iskolát járt ki, anyjával együtt élve e nem mindennapi embernél.

— Nem mindennapi? — akadt fenn rögtön a szón Sztász. — Ezt hogyan kell érteni?

— Ő maga Mezsánin volt, vagyis olyan ember, akinek közvetlen bejárása van Sambhalába.

— Hát ez igen! És ezt nevezik «véletlen» találkozásnak? Ezt sohasem fogom elhinni! — jelentette ki mosollyal Zsenya.

— Nos, nem csak az Arkhónok készültek Jézus eljövételére az emberek világába, — válaszolta neki szintén a Szenszei.

— Amvroszij? Különös név. Sohasem hallottam még ilyet, — mondta halkan Szlávik, Kosztyikhoz fordulva.

— Görögről fordítva az «Amvroszij» «halhatatlant» jelent, — jegyezte meg a Szenszei mintegy mellékezen, és folytatta elbeszélését: — Tizenkét éves korára, amikor Issza először tudatosította Lényegét, és azt, hogy Ki Ő valójában, már nemcsak bizonyos szellemi praxisokat birtokolt, hanem elég jó ismeretanyaggal rendelkezett a filozófia, a nyelvtan, az igazi történelem és még néhány reál-tudomány terén. Több nyelvet beszélt, és egyedülálló orvosi jártassággal bírt, amelyben ötvöződött különleges gyógyító adottsága és az Ókori Egyiptom évezredes orvosi gyakorlatából származó ismeretek. És, mint már mondtam, tizenkét éves korában már tudta, Ki Ő, miért van itt, és mit kell tennie...

— Igen, most már érthető, miért hallgatják el oly buzgón Krisztus ifjú éveit, — mondta elgondolkodva Nyikolaj Andrejevics.

— Mivel Isszának Keletre kellett mennie, visszatér anyjával Palesztinába. Útközben találkoznak egy fiúval, aki Jézussal egyidős, és aki addigra már árva lett. Jánosnak hívták. Ő az, akit később az írásokban Előfutárnak neveztek. Mária és Jézus magukkal viszik a fiút. Jézus és János nagyon összebarátkoztak, és olyanok lettek, mint a testvérek. Gyakorlatilag a két év alatt, amíg együtt éltek anyja szülőföldjén, Jézus az ő tanításával foglalkozott, beleértve a szellemi ismeretekbe való beavatást is. Tizennégy évesen Jézus

János gondjaira bízta anyját, és elmegy Keletre egy arra haladó kereskedőkaravánnal.

— Tibetbe? — érdeklődött Vologya, feszülten hallgatva a Szenszei-t.

— Nem, kicsit tovább, a Hegyi-Altajba.

Vologya csodálkozva, néma kérdéssel nézett a Szenszei-re. Mire az azt mondta:

— Neki ott kellett lennie.

— Miért?

Most már a Szenszei nézett leplezetlen csodálkozással Vologyára, és nyilvánvalóan a tekintete beszédesebb volt magánál a válasznál.

— Á-á-á, — kapott észbe Vologya, némileg megélné. — Értem!

A Szenszei pedig, nem élezve a figyelmet ezen a minket olyannyira felcsigázó helyen, folytatta tovább az elbeszélést:

— Visszafelé úton pedig járt Kínában is, Indiában is, és más keleti országokban. Így, Palesztinába Jézus akkor tért vissza, amikor már gyakorlatilag harmincéves volt. János arra az időre már aktívan folytatott prédikátori tevékenységet. Volt egy csoport követője, és, természetesen, gyakran mesélt nekik Isszáról. És amikor az visszatért Keletről, sokan János csoportjából követték Őt. Az egyik első tanítvány, akit Jézus magához vett, András volt. Ugyanaz az Elsőhívott András, akiről már egyszer meséltem nektek. — És Péter? Hiszen Pétert tartják, úgymond, az első apostolnak? — nyilván visszaemlékezve erre, kapott észbe Nyikolaj Andrejevics.

A Szenszei, újra ivva néhány korty teát, nyugodtan mondta:

— Nos, ez az egyházi legenda szerint van így. Az életben pedig távolról sem így volt. Sőt, **Jézus sohasem hívta Pétert magához tanítványnak, és sohasem nevezte Tanítása küldöttének, vagyis apostolnak, pláne nem első apostolnak!**

— Várj csak, — próbált eligazodni Nyikolaj Andrejevics. — De hát mi a helyzet azzal az említéssel az «Újszövetségben», hogy Krisztus meglátta Pétert, aki testvérével, Andrással együtt halászott, és hívta őket maga után, hogy «emberhalászokká» tegye őket?

— Egyszerűen a Bibliát, különösen az «Újszövetséget», Péter és Pál tekintélyének felmagasztalására írták Jézus tetteinek háttérében. Ha figyelmesen elolvasod az «Újszövetség» könyveit, az általad ismert négy Evangéliumon kívül, akkor megérted, hogyan táltak mindent státuszuk és dogmáik felemelésére. És miért? Hát azért, mert azok, akik Jézus Tanítására vallást építettek, alapvetően hatalomvágyó célokat követtek, egyszerűen érdekükben állt felmagasztalni ezeket a személyiségeket Jézus háttérében. De dogmáik gúzsba kötötték az embereket az anyagban, és egyáltalán nem tették őket szellemileg szabaddá, mint Jézus igazi Tanítása.

A Szenszei elhallgatott, nyilvánvalóan lehetőséget adva kollektívánknak, hogy «megeméssze» az épp hallottakat.

— Hm, ahhoz, hogy ilyesmit kijelentsünk, komoly érvek kellenek, — mondta érdeklődéssel Nyikolaj Andrejevics, nyilvánvalóan akarva többet hallani a Szenszei-től.

— Hát érv van bőségesen. Egyszerűen nézz elfogulatlanul a történelemre, ki volt Péter és ki volt Pál. Elemezz, vedd össze, és te magad mindent megértesz.

— Jó javaslat, — felelte Nyikolaj Andrejevics, és mosollyal hozzátette: — De mielőtt ostrom alá venném a könyvtárakat, szeretném hallani ezt a történetet tőled.

— Parancsolj, — vont a vállát a Szenszei. — Akkor, ha már érintettük ezt a témát, tegyünk mindent rendbe sorjában. Kezdjük Péterrel... Valójában, ezt az embert nem Péternek hívták, hanem Szimon bar-Jonának, ami Szimont, Jóna fiát jelentette. Nem

véletlenül nevezték Jóna fiának, bár az ilyen ragadványnév természetes volt abban az időben. A helyzet az, hogy András a mostohatestvére volt, nem pedig az édestestvére...

— Tulajdonképpen, igen — egyezett ki halkán Nyikolaj Andrejevics, — ezen valahogy nem gondolkodtam. Hiszen, az András — ez tiszta görög név...

De mivel Nyikolaj Andrejevics úgy beszélt, mintha magában elmélkedne, a Szenszei nem terelte el a figyelmét a témáról, és folytatta elbeszélését.

— ...Szimon galileai volt, és Betszaida településéről származott. A Jézussal való találkozás előtt már nős ember volt, két gyermeke volt, és azzal kereste a kenyerét, hogy halászott a Tiberiás-tavon.

— Megint ez a tő, — panaszkodott tréfásan Zsenya. — Szenszei, te már nem először említed. Legalább világosíts fel engem, Szuszanyint, hol található?

— Ezt lehet, — mondta jóságosan a Szenszei. — Képzeld el a Földközi-tenger keleti partvidékét, a Jordán folyót, amely a partvidék mentén folyik. A Tiberiás-tó éppen Palesztina északi részén található, a Jordán folyó útjában. Mellesleg, éppen ezt a nagy tavat nevezték az ókorban Galileai-tengernek, valamint Genezaret-tónak, Tiberiásinak, Kinneret-tengernek. Formájában egy otthagyt nyomra emlékeztet, mintha a bal talp lenyomata lenne észak felé. Úgyhogy most, a térképet nézve, nem tévedsz el, Szuszanyin, — mondta mosollyal a Szenszei, és folytatta a félbeszakadt elbeszélést: — Szóval, Szimon először mostohatestvérétől, az ifjabb Andrástól hallott Isszárról, aki akkor még János tanítványainak közösségéhez tartozott. No, amikor András, magának Jézusnak a tanítványai közé került, akkor Szimon, felcsigázva András elbeszéléseitől Jézus csodáiról és gyógyításairól, megkérte Andrást, hogy vigye el hozzá, akarva mindezeket a csodákat saját szemével látni, lehetőség szerint pedig megtanulni ezt. Az, természetesen, teljesítette a kéré-

sét. De... Szimon és András teljesen különböző emberek voltak. András jó volt, őszinte, adakozó, nagylelkű. Vagyis, birtokolta azokat az emberi tulajdonságokat, amelyeknek köszönhetően Jézus tanítványa lett. Szimon pedig teljes ellentéte volt: felette egoista, haszonleső, hatalomvágyó és kishitű.

— Igen, a jellemek ilyen ellentéte gyakran előfordul a családokban, — jegyezte meg újra halkán Nyikolaj Andrejevics, hallgatva a Szenszei-t.

— Most pedig képzeld el, hogyan észlelte a Jézusról szóló információt mindegyikük. Ha András őszintén lelkendezett, Isszáról mesélve, meghatva az Ő Nagy Lelke által, addig Szimon éppen attól a hatalmas befolyástól volt lenyűgözve, amellyel ez az ember rendelkezett, és amelynek köszönhetően olyan emberek is megremegtek előtte, mint András. Érzed ezt a különbséget az emberi vágyakban és törekvésekben?

— Méghozzá lényegeset! — bólintott pszichoterapeutánk.

— Ha Andrást éppen Jézus szellemi Lényege ámulatba ejtette, az a képessége, hogy gyógyítsa a lelkeket és testeket, segítsen az embereknek, akkor Szimon a saját egoista indítékaiból indult ki, akarva megtanulni ugyanazt, amit Jézus tudott, a saját haszna és dicsősége érdekében. Ezért, már az első napon, amikor Szimon eljött Jézushoz, Az csak ránézve, átlátva ezen ember lényegén és vágyain, «Kifának» nevezte, ami fordításban «követ» jelent. Ráadásul, «követ» nem abban az értelemben, ahogy később értelmezték, amelyre Jézus állítólag ígérte, hogy felépíti az Ő Egyházát. Hanem, éppen a követ, mint Szimon lényegét. Mert, ahogy a mi időinkben létezik a kifejezés «a szívében — kő», «kő a keblében», úgy akkoriban is dívott a kifejezés «megkövesedett szív». Azokban az időkben a «kő» az emberi megvetés és elítélés eszközének számított az általánosan elterjedt kivégzés — a megkövezés — miatt. Szóval, Jézus meg is látta Szimonban,

aki Jézust az Állati kezdete pozíciójából értékelte, az emberi megvetés és elítélés követ. Ezért, lévén Szívlátó, el is nevezte «Kifának», és így is hívta őt az elsőtől az utolsó találkozásukig.

Sztász, feszülten hallgatva a Szenszei-t, megkérdezte:

– Szóval, Jézus elkergette őt?

– Dehogyan, – mondta jószágon a Szenszei. – Természetesen nem. Mert ez Issza! Az Ő igazi tanítványain kívül különböző emberek jártak Utána. Egyesek azért, hogy egyszerűen csak hallgassák Jézus vigasztaló, jó szavait. Mások, Szimonhoz hasonlóan, titokban csodákat akartak tanulni. Sőt, olyanok is voltak, akiket kifejezetten a hatalmasok parancsára építettek be a követők csoportjába, hogy nyomon kövessék Jézus minden cselekedetét és mozgását.

– Vajon a hatalmasokat érdekelte Jézus Tanítása? – érdeklődött ironikusan Viktor.

– A Tanítás is, és Issza személye is, különösen Keresztelő János akkori merész nyilvános kijelentései után.

– És Jézus tudott ezekről az emberekről a környezetében?

– Természetesen. Hiszen Issza volt!

– Mi az, tudta és hallgatott?! – mondta őszinte értetlenséggel már Kosztyik.

A Szenszei, ránézve a részvétellel és együttérzéssel teli fiúra, azt mondta:

– Srácok, ne fussunk az események elébe, haladjunk sorjában. Akkor jobban megértitek Issza tetteinek lényegét, amelyek később globálisan befolyásolták az egész emberiség történelmét. Szóval, Kifa, még amikor sikerült is jelen lennie Jézusnak az igazi tanítványai-val folytatott bensőséges beszélgetéseiben, logikával és ésszel próbálta megérteni azt, amit mások lélekkel észleltek. Hiszen Kifa vágyai anyagi indítékokból és törekvésekből fakadtak. Ezért Jézus Tanítását Kifa

rosszul értette, viszont hízelgett neki, hogy egy olyan Személyiség mellett van, aki az emberek körében ilyen hírnévnek és tiszteletnek örvend. Vágyott megtanulni Jézustól mindent, ami később hírnevet és pénzt hozhatott neki.

Nyikolaj Andrejevics elgondolkodva, tanácstalanul kérdezte:

— És miért mondd, hogy «Jézus igazi tanítványai»? És kik voltak ők? Az a tizenkét ember, akit felsorolnak az Evangéliumokban?

— Azért is mondom, mert nem mindazok voltak azok, akiket később, a patriarchális vallás létrehozásakor a tanítványaihoz soroltak. Jézus igazi tanítványainak csoportjába férfiak és nők egyaránt tartoztak. És ez egy rendkívüli csoport volt, a szabadság és az egyenjogúság légköre uralkodott benne. Ez a csoport Imhotep belső körének mintájára jött létre. Sőt, éppen egy nő — Mária Magdolna volt az első Jézus tanítványai között, akit Ő Tanítása utódjának nevezett, saját Küldöttének, ami görög nyelven úgy hangzik, mint apostolos.

— Azt akarod mondani, hogy Mária Magdolna volt az első apostol?! — mondta csodálkozva Nyikolaj Andrejevics, nyilvánvalóan sokkolva ettől a közléstől. — Én pedig azt hittem...

— Ezt nem te hitted, — mondta nyugodtan, de határozottan a Szenszei, mintha ezzel többet akart volna mondani, mint amennyit hangosan kimondott. — Ezt veled elhitették. Kész információt adtak neked követendő mintaként, te pedig észlelted azt, méghozzá ellentmondást nem tűrően, anélkül, hogy behatoltál volna a történesek lényegébe. De elég csak levenni a szemellenzőt, és a történesek egy teljesen más nézőpontból fogod látni, látni fogod a teljes képet.

— Talán így is van, — egyezett ki vele Nyikolaj Andrejevics.

Némi szünet állt be a beszélgetésben. Tatjana, akit nyilvánvalóan emésztett a kíváncsiság, sietett megkérdezni:

— És hogyan ismerkedett meg Jézus Mária Magdolnával?

— Amikor Jézus visszatért Keletről, gyakran látogatott különböző parti városokat a Tiberiás-tónál, köztük Migdal-Elt is, ahol Mária élt. Ez az ősi város Kaper-naum és Tiberiás közötti úton feküdt, ahol Jézus nem ritkán fordult meg. Mellesleg, Migdal-El maradványai a mi napjainkig is fennmaradtak. Igaz, most ott egy kis település áll, Medzsdel. Migdal-Elben találkozott Jézus Máriával, akit később Magdolnának neveztek. Megint csak, mint már mondtam, nem volt ő sem parázna nő, sem «hét démonról megszállott», amelyekről, állítólag, később Jézus meggyógyította őt. Ha valakiben voltak is az irigység, a hazugság, a gőg és a képmutatás démonai, azok azoknál voltak, akik vallást alkotva megrágalmazták a Migdal-Elből való szűz Máriát. Valójában tiszta volt, szép, okos, önzetlen és irgalmas. És bár Mária elég gazdag családból származott, önként lemondott minden privilégiumról és magas társadalmi pozícióról azért, hogy Jézussal lehessen és segítsen Neki.

— És miért nevezték Magdolnának? — érdeklődött Kosztyik.

Nyikolaj Andrejevics óvatosan kifejtette feltételezését:

— Valószínűleg, Migdal-El városának neve után adták neki ezt a nevet, amelyben élt.

— Egyáltalán nem, — ellenkezett a Szenszei. — Itt minden sokkal komolyabb. Máté Evangéliumában (a 16. fejezet 13-26. versében) megmaradt egy cselekmény, amely valós történet alapján formálódott. Csak a főhőse nem Péter volt, hanem Mária. Jézus egyszer megkérdezte tanítványait, kinek tartják Őt, vagyis kinek tekintik. A tanítványok azt válaszolták, hogy Tanítónak. És csupán Mária, megértve, hogy abban a

pillanatban a kérdés Az Ő Lényegétől származott, azt válaszolta: «Te vagy Jézus, Isten Fia». És akkor Jézus azt mondta neki: «Boldog vagy te, Mária, mert nem test és nem vér tárta fel ezt neked, hanem az Én Atyám, aki a mennyekben van. És Én mondom neked: te vagy az Én Egyházam Magdala-ja, és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta». Éppen azóta kezdték Máriát Magdolnának nevezni. És ez egyáltalán nem azért van, mert Migdal-El városából való volt. Egyszerűen, arám nyelven a magdala «tornyot» jelent. A beavatott emberek számára «Jézus Egyházának Magdala-ja», «Sambhala Tornyai», «a Hit Oszlopai» — ezek hasonló fogalmak, amelyek különleges embereket jelentenek, akiknek feltárják és rábízák Sambhala ismereteit. Különböző időkben, különböző nyelveken ezeket az embereket különbözőképpen nevezték, de a lényeg ettől nem változik. Az ősszlávok például «Vezsáknak» nevezték őket, ami «az Ismeret Oszlopait» jelentette, ugyanazt, mint «Sambhala Tornyai». Nem véletlen, hogy még a mai napon is a «Vezsa» szó megőrizte jelölésében különböző népeknél az olyan, első pillantásra különböző fogalmakat, mint «torony», «tudó», «hozzáértő».

Szóval, ha Mária Magdolnáról beszélünk, akkor ő éppen az a legközelebbi tanítvány volt, akire Jézus nemcsak a titkos ismereteket bízta, hanem átadta azt is, amit ma az emberek «Grálnak» neveznek, lényegében pedig az Elsődleges Hang alkalmazott formuláját. Ez éppen az a bizonyos «Mennyek Országának kulcsai», amelyekről Jézus azt mondta: «És neked adom a Mennyek Országának kulcsait; és amit megkötsz a földön, meg lesz kötve a mennyekben is; és amit feloldasz a földön, fel lesz oldva a mennyekben is».

* * *

— Szóval, mi jön ki ebből, az Evangéliumokban Krisztus Vezsáját Péterrel helyettesítették? — mondta komoran Vologya.

A Szenszei csak megvonta a vállát, és szomorú árnyalattal a hangjában megszólalt:

– Ez csupán emberi dolog...

De a Szenszei nem tudta befejezni, a fiúkból mintha kitortek volna a kérdések.

– Nem, de miért cserélték ki Máriát Péterre, mi volt az értelem ebben?

– És hová lett a Grál?

– És igaz, hogy Péter háromszor árulta el Krisztust?

– Bárcsak háromszor, – mondta szemrehányóan a Szenszei. – Kifa az Kifa marad. Még azon az éjszakán is, amikor Poncius Pilátus emberei reanimálták Jézust, Kifa, azt gondolva, hogy Issza halott, pénzt ajánlott Mária Magdolnának, hogy kiváltsa tőle «a mennyek országának kulcsait», azt a titkot, amelyet Jézus átadott neki az Utolsó Vacsorán, és egyúttal az apostoli méltóságot az apostolok közötti elsőséggel együtt. Amiért Mária leleplezte őt, mint aki arra gondolt, hogy «emberivel törjön Isten ajándékára».

– Hát igen, elhatározta melegében, – horkantott fel Zsenya.

Andrej pedig, nem egészen értve a Szenszei szavait, megszólalt:

– Hiszen ő «emberivel» tört rá. Én úgy értem, ez azt jelenti, «emberi módon».

– Egyáltalán nem, – ellenkezett a Szenszei. – A helyzet az, hogy Jézus a Tanításában elválasztotta az ember lényegének fogalmait Istenire és Emberire, ahogy mi osztjuk Szellemi kezdetre és Állati kezdetre. Ezért Ő is, és tanítványai is így beszéltek, használva az «emberi» szót az anyagi fogalmában.

– És mi az az apostoli méltóság? – tette fel a kérdést Jura. – Ez mi, valamilyen dokumentum?

– Nem, – válaszolta a Szenszei. – Apostoli méltóságnak számít a Szentlélekhez való csatlakozás a kézrátétel által. Jézus, amikor gyógyítási csodákat tett, rendszerint rátette a kezét az ember fejére. És az

ember valóban meggyógyult. Ez a cselekvés nem volt valamilyen rituálé, amivé, mellesleg szólva, később változtatták. Egyszerűen így, Issza a kezek csakráin keresztül hatott az ember energetikájára saját személyes szellemi erejével. És mellesleg, csupán némely tanítványa az igazi apostolok közül tudott ugyanúgy gyógyítani más embereket, mert tiszta volt belső hitük és nagy a szellemi erejük.

Kifa pedig, a maga emberi naivságával, elhatározta, hogy pénz segítségével megveszi ezt az ajándékot Máriától. Mert ahogy Issza tanítványainak fogalmaiban nem volt semmi lehetetlen a nagy hitű ember számára, úgy Kifa fogalmaiban nem volt semmi lehetetlen a nagy összegű pénzzel rendelkező ember számára. Természetes, hogy visszatért Máriától, nem kapva meg, amit kívánt, csak még jobban megkeseredve ellene. Ő korábban is hidegen viszonyult hozzá, féltékenykedve elsőségére Jézus közösségében, most pedig teljesen meggyűlölte.

De ezen eset után Jézus tanítványai és követői között megjelent egy olyan kifejezés, mint a «szimónia», amely azokat az embereket jelenti, akik pénzért akarják megszerezni maguknak az apostoli címet és méltóságot saját dicsőségük, hatalmuk és tekintélyük érdekében. És ez a kifejezés annyira meghonosodott a népbeszédben, hogy már sokkal később, a középkor időszakában «szimóniának» nevezték az egyházi tisztségek adásvételének gyakorlatát, amely mellesleg rejtett formában a mai napig létezik. A középkorban pedig, amikor erős volt a Jézus Tanítása alapján létrehozott vallás politikai hatalma, a «szimónia» szinte a pápaság és a királyok fő jövedelemforrásává vált.

— «Jövedelemforrássá»?! — kérdezte gúnyosan Vologya.

— Igen. A pápaság korszakában megjelenik az úgynevezett «Szent Péter fillére» — egy sajátos adó a «Szentszéknek». Eljutott még az ilyen abszurdig is,

hogy a XII. században a pápaság kitalált és forgalomba bevezetett különleges okleveleket — búcsúcédulákat (a latin indulgentia — «kegyelem» szóból), amelyekkel meghatározott összegért, amelyet a pápai kincstárba befizettek, az ember bizonylatot kapott egy konkrét bűn bocsánatáról, vagy engedélyt bármilyen bűncselekmény vagy bűn elkövetésére.

— Vagyis, lényegében ez nyílt kereskedelem volt bűncselekményekkel a «Szentszéken» keresztül, — vonta le a következtetést Nyikolaj Andrejevics.

— Igen. Ráadásul, az úgynevezett középkori «tarifa» mindenre volt, kezdve a különböző gyilkossági fajtáktól, befejezve a vérfertőzéssel, «bűnös együttéléssel» és így tovább.

— Érdekes, és hogyan formálták ezt jogilag? — mondta iróniával a jogtudományi szakértőnk, Viktor. — Mit, egyenesen így írták nyílt szöveggel?

— Így is írták: «Ha valaki megöli apját, anyját, testvérét, nővérét, feleségét vagy általában rokonát, megtisztul a bűntől és bűncselekménytől, ha befizet 6 garast». A vérfertőzést 4 tours-i livre-re értékelték, a szodómia bűnét és a fajtalankodást állattal — 36 tours-i livre-re és így tovább.

— Úgy jön ki, hogy gyakorlatilag a pápai búcsúcédula ösztönözte a bűncselekményeket?! — mondta Viktor, nem kevésbé csodálkozva a hallottakon.

A Szenszei pedig kiegészítette válaszát:

— Ráadásul, hasonló gyakorlat évszázadokig tartott, és azzal indokolták, hogy a katolikus egyház állítólag rendelkezik a jó cselekedetek bizonyos tartalékával, amelyeket Jézus, Szűz Mária, az apostolok, a szentek vittek véghez. És ezek a jó cselekedetek elfedhetik az emberek bűneit. A búcsúcédulákkal való kereskedelem tömeges volt. Úgy jött ki, hogy a «legártatlanabbak» a gazdagok voltak, a szegények pedig, akik nem fizették be «Szent Péter szent fillérét»...

— ... büntetlenül bűnösök, — fejezte be a mondatot Viktor.

— Igaz, — bólintott a Szenszei.

Ilyen közlés után kollektívánk zúgni kezdett, mint a kaptár.

— Nahát!

— Nem semmi «szent fillér»!

— Ejha Péter, ejha... Jóna fia, — mondta humorral Zsenya.

— Nos, mit lehet tenni, — mondta fáradtan, de mosollyal a Szenszei, — amilyenek az emberi tettek, olyanok a következmények. — És kicsit várva, folytatta elbeszélését: — Jézus távozása után Kifa némileg megzavarodott az élet eseményeinek körforgásában. Abban az időben Jézus Tanítása szellemileg felébresztett sok embert, akiknek egy része nem egyszerűen felfedezte magának Istent, hanem fel is szabadult létezésének félelmei alól, megelve lelki nyugalmát és szabadságát. És az ilyen emberek — Jézus Tanításának igazi követői — veszélyessé váltak a hatalmon lévők számára, mert senkitől sem féltek, és nem ismertek el maguk felett semmilyen hatalmat, sem a püspököket, sem a főpapokat, sem a prokurátorokat, sem a papokat. Tudták, hogy felettük csak Isten van, tudták, hogy ez az élet ideiglenes, és a szellemi növekedésre adatott, hogy kijöjjenek az anyag hatalma alól, és átmenjenek egy teljesen más világba — az örökkévalóság világába, Isten világába.

De volt az embereknek egy másik kategóriája, mint Kifa, akik bár jártak Jézus után, de a maguk módján értették szavait, átengedve azokat Állati kezdetük prizmáján. Kifa bár elég sokáig volt Jézus mellett, de semmire, amit fontosnak tartott magának, mégpedig azokhoz a csodákhoz, amelyeket Jézus tett, nem tanult meg. Visszatérni a halászházhoz — hiszen ehhez meg kell szerezni a mindennapi kenyeret nehéz munkával! Írástudásra nem tanították: nem tudott olvasni,

írni. De szépen akart élni, legalábbis hogy ugyanúgy tiszteljék és becsüljék, mint Jézust. Az első időben Kifa még valahogy tartotta magát, kihasználva Jézus dicsőségét és azt, hogy ő valamennyi ideig mellette volt. Amikor pedig Jézus Tanításának követői ellen megkezdődtek az üldöztetések, Kifa rögtön átpártolt a júdeai közösségbe, barátjához, Jakab júdeai paphoz, ugyanahhoz a József fiához, akit most Jézus «testvéreihhez» sorolnak. Később, amikor az üldöztetések némileg elcsendesedtek, ők ketten létrehozták saját közösségüket a saját szabályaikkal, átvéve dogmákat mind a judaizmusból, mind Jézus Tanításából, magyarázva azokat a maguk módján...

És tovább a Szenszei olyan adatokat tárt fel nekünk, amelyek egyszerűen kitörölhetetlen benyomást tettek ránk.

* * *

— ...Általában meg kell jegyezni, hogy az időszámításunk szerinti első században Palesztinában egy egész szellemi fellángolás volt, amelynek hullámán különböző közösségek, iskolák, áramlatok, irányzatok szerveződtek. Természetesen, nem kevés volt azok száma is, akik kihasználták az emberek szellemi törekvését saját hasznuk és nyereszkedésük érdekében. Jakab és Kifa éppen az emberek ezen kategóriájába tartoztak. Ők továbbra is kis vallási közösségük «pásztorai» maradtak volna, megkapva belőle a maguk fillérét, csendben és békésen élve, ha sorsukba nem avatkoznak be az Arkhónok a nagypolitika terveivel és játékaival.

— Az Arkhónok? — csodálkozott Zsenya. — Hát ők meg hogy jönnek ide?

— Már meséltem nektek, hogy a szellemileg erős személyiségek megjelenése, és még inkább tevékenysége a világban, az Arkhónok hatalmának jelentős gyengülését idézi elő. Az utóbbiak számára ez fenye-

getést jelent, elsősorban az ahrimani ideológiájukra, amelyet a népekre kényszerítenek. Itt pedig magába a világba eljött maga Jézus! Az Arkhónok már a kezdetektől fogva reagáltak Jézus megjelenésére az emberek között, emlékezve elődeik kudarcára Imhotep történetében. Gyakorlatilag Jézus első prédikációitól kezdve a követői csoportjába beépítették az Arkhónok embereit. Jeruzsálemben a «Szabad kőművesek» közvetlen befolyása alatt állt a szanhedrin...

— A szanhedrin? — kérdezte vissza Sztász. — Az meg mi?

— Ez egy olyan legfelsőbb kollegiális hatalmi szerv volt Júdeában, bírói és politikai funkciókkal. A jeruzsálemi templomban ülésezett a főpap elnökletével. Összetételébe, a papság (volt főpapok, papi családok fejei, vének, írástudók) mellett, a világi arisztokrácia képviselői is tartoztak. Még Jézus születése előtt az Arkhónok a szanhedrin élére saját emberüket állították, egy Hillél nevű szabad kőművest, aki a felsőbb osztályból származott. Időszámításunk előtt 75 körül született Babiloniában, előkelő, felette gazdag családban, amely származását Dávid király közvetlen ágának tulajdonította. Babilon, mint már említettem, valaha az Arkhónok egyik világközpontja volt, ahol kiképezték a «Szabad kőművesek» papi klánját. Igaz, idővel, alkalmazkodva más vezető kultúrák dominanciájához, és hogy elrejtsek igazi származásuk gyökereit, az Arkhónok átnevezték ezeket a «Szabad kőműveseket», «pontifexeknek» nevezve őket.

— Hogyan?! — mondta ámulva Nyikolaj Andrejevics. — Pontifexeknek?! Nem tévesztettél el semmit?

— Nem, a te sajnálatodra, — mosolyodott el a Szenszei, nézve a reakcióját.

— De, amennyire nekem ismert, pontifikátusnak nevezik a Római Pápa e tisztségben való tartózkodásának idejét. Nagy Pontifexnek pedig, értelemszerűen, magát a Pápát tisztelik!

— Teljesen igaz, — erősítette meg a Szenszei. — De tudod-e, miért lett a Római Pápa ennek a címnek az örököse? És kiket neveztek az Ókori Rómában pontifexeknek? És honnan ered egyáltalán ez az elnevezés?

— Nem, — rázta meg a fejét Nyikolaj Andrejevics.

— A legfőbb római püspököt a papság intézményének eltörlése után kezdték Nagy Pontifexnek nevezni, amelyben ezt a címet a főpap (később a császárok) viselte. Maga a «pontifexek» szó a latin pontifices szóból származik, ami «hídépítőket» jelent, szó szerinti fordításban pedig — «hidat készítőket». A történészek a mai napig törik a fejüket, miért nevezték magukat «hídépítőkné» a magas rangú papok, akiknek ujjmozdulatára bármilyen parancsot teljesítettek? Erre a kérdésre próbáltak választ találni nemcsak kortársaink, hanem az ókori kutatók is, ugyanazok a Dionüsziosz, Plutarkhosz, Livius és sokan mások. Pedig minden egyszerű, ennél egyszerűbb nem is lehetne. Ahogy mondani szokás, ha valamit jól el akarsz rejteni — tedd szem előtti helyre!

Az ókorban a hidakat kőből építették. Kezdetben csak a hídoszlopok voltak kőből, később a fapallót is kőre cserélték. Kőoszlopos hidak épültek Babilonban is... Még a mai napon is megmaradtak említések arról, hogy hasonló hidat emeltek az Eufrátesz folyón még II. Nabukodonozor király idején (időszámításunk előtt 605–562). Ilyen hidakat vertek át a Nilus folyón Egyiptomban is időszámításunk előtt 2650 évvel. És még ősbí tervrajzok alapján építették őket. Most pedig találjátok ki, kik építették őket azokban az időkben? Hiszen, a hidak emelése — ez távolról sem egyszerű dolog. Itt pontos mérnöki számítás, geometria, matematika, fizika ismerete nélkül nem lehet boldogulni, mivel ki kell számítani a terhelést, figyelembe kell venni a víz optimális sebességét a körforgásban, pontosan ki kell számítani a híd tömegét, hogy nemcsak a maximálisan lehetséges terhelést bírja ki, hanem a

szélerők, az áramlás és így tovább maximális hatását is. Általában véve, sok számítást kell elvégezni, mielőtt hozzáfognának a híd építéséhez, különösen komoly folyókon. És ki foglalkozott ilyen bonyolult tudományos számításokkal, hídépítéssel az Ókori Egyiptomban? Imhotep «Független kőművesei», akiknek szervezetét, mint tudjátok, némi idő múlva átnevezték «Szabad kőművesekre».

Az Arkhónok pedig, képletesen elnevezték papjaikat – az ahrimani «Szabad kőműveseket» – «pontifexeknek». Mert ezek voltak azok az emberek, akik hidakat építettek számukra az időben, amelyeken az Arkhónok a hatalmuk felé haladtak. A szükséghez mérten a «pontifexek» különböző országokban és városokban telepedtek le, ahol az Arkhónoknak «támaszokra» – vagyis vallási és politikai hatalmuk koncentrációs helyeire – volt szükségük. Vegyünk egy ilyen történelmi példát – az ókori Pergamon városát. Ez egy közönséges város volt, amelyet az időszámításunk előtti XII. században építettek Kis-Ázsiában. Miután odaletelepődtek a babiloni papok, létrehozva a városból az Ókori világ élenjáró és jelentős kulturális központját az építészet, a matematika, az orvoslás és más tudományok terén, Pergamon uralkodójának címe (aki kezdte egyesíteni magában a vallási és a politikai hatalmat is) úgy kezdett hangzani, mint «Pontifex Maximus», ami azt jelenti: «A híd legkiválóbb építője». Aktív munkájuknak köszönhetően a «pontifexek» létrehoztak egy egész Pergamoni Királyságot (az időszámításunk előtti III–II. században), amely már időszámításunk előtt 133-ban nem egyszerűen Róma részévé vált, hanem megerősítette a növekvő világbirodalom – az Arkhónok diktatúrájának újabb szülötte – hatalmát.

A fő «támaszt» ennek a «hídnek» az építésében az Arkhónok számára a pontifexek magában Rómában emelték. És az első «követ» ott még időszámításunk

előtt 715-ben rakták le, amikor Romulus király halála után a helyére Numa Pompilius lépett — egy pontifex fia. Éppen ő, hatalomra kerülve, megszervezte és hivatalosan bevezette a papok kollégiumát, akik között a legfőbb papi tisztséget a pontifexek töltötték be, magát pedig nem másként kezdte nevezni, mint Nagy Pontifex. Sőt, Numa Pompilius vallási kultuszokat alapított, kézműves céheket hozott létre, új naptárat vezetett be és törvényeket állapított meg, amelyek szerint a társadalomnak élnie kellett.

Így, Róma egyszerű városból, a pontifexeknek köszönhetően, egész állammá kezdett válni. Az Ókori Rómában a papi kollégium tagjai — a pontifexek — már jelentős vallási és politikai hatalmi jogkörökkel rendelkeztek. Hiszen, nemcsak a vallási szertartások feletti általános felügyeletet gyakorolták, hanem céljaiknak és szándékaiknak megfelelően vezették az úgynevezett Nagy Évkönyveket (annales maximi — kronológiai feljegyzések), vagyis a történelmet a maguk módján írták, bírói szabályok összeállításával foglalkoztak. Ráadásul, jegyezték meg, hasonló funkciókkal rendelkezett a maga idejében ugyanaz a szanhedrin Júdeában, a papi kollégium Babilonban, a pontifexek Pergamonban. És így hosszan lehetne sorolni a «támaszpontjaikat».

Sokkal később, amikor a pontifexek hatalma az Ókori Rómában oly mértékben kezdett növekedni, hogy a császárokat úgy kezdték irányítani, mint a bábukat, akkor az Arkhónok ezen emberei a háttérhatalom árnyékába vonultak, átadva a Nagy Pontifex címet (amely már nyilvánossá vált) bábjaiknak: először a császároknak, azután pedig a római pápáknak.

— No, te engem leterítettél ezzel az információval! — mondta ámulva Nyikolaj Andrejevics.

— Hiszen ez még nem a legérdekesebb.

— Igen?!

— A pontifexek hozták létre a Római Birodalmat mint azt a világostort, amelynek segítségével az Ark-

hónok hosszú ideig engedelmességben tartottak sok ókori államot. A római polgárok ideológiája és értékrendje (nem a pontifexek segítsége nélkül!) a patriotizmusra orientálódott. De milyen patriotizmusra? Patriotizmusra mint a római nép különleges istenválasztottságának képzetére, Rómáról mint a polgára számára legfőbb értékről, Róma győzelmeinek sorsfordító jelentőségéről azokban a végtelen hódító háborúkban, amelyeket lényegében az Arkhónok rendeztek; a polgár kötelességéről, hogy minden erejével szolgálja ezt a nagy birodalmat, az állam prioritását a személyes érdekek fölé helyezve.

— Igen, ismerős ideológia, — mondta elgondolkodva Nyikolaj Andrejevics.

Zsenya, elmosolyodva, megszólalt:

— Különleges istenválasztottság, mondjátok. Ismerek én itt egy népecskét...

— Figyeljete, hát pontosan erre szólított fel Hitler! — kiáltotta izgatottan a felismeréstől Viktor.

— Hitler már rég meghalt, — dörmögte Vologya. — Te nézd a mai Amerikát az agresszív külpolitikájukkal és a polgáraik számára a visszájára fordított patriotizmus propagandájával.

A Szenszei helyeslően fogadta az idősebb fiúk közbeszólásait.

— Látjátok, ti már kezdtek valamit kapizsgálni... De ez még nem a legérdekesebb. A legnevetesebb, hogy ma a modern világ a római jog jogi sablonja szerint él, ugyanannak, amelyet a pontifexek agyaltak ki!

— Nem semmi! — mondta elmosolyodva, megdöbbenve Sztász.

— Hát ide érkeztünk a fényes jövőbe, — mondta nem kis ámulattal Nyikolaj Andrejevics.

— És mi még kételkedtünk abban, hogy ez a világ Ahrimané?! — vonta le a következtetést Viktor, összenézve Vologyával.

— Ahrimanról szólva, — szólalt meg a Szenszei. — A legelső Nagy Pontifex, aki eredetileg létrehozta a papoknak ezt a világintézményét, Ahriman volt. Amikor egy jelentéktelen falucskából az ő «építői» felépítettek az egyik ismert központi «támaszt» Babilon néven, amely az Ókori világ vallási és politikai hatalmának újabb összpontosulási helye lett, akkor Ahriman létrehozta ebből a helyből a világpapság fővárosát. Hűséges Arkhónjaival együtt nem kevés pontifex-papot nevelt ott, akiket azután Asszíriában, Perzsiában, Türoszban, Szidónban, Elámban, Médiában, Szíriában, Egyiptomban, Etiópiában, Líbiában és Kis-Ázsia országaiban és más helyeken vetettek be. Ráadásul, nem egyszerűen új «támaszokat» építettek az Arkhónok számára, hűségesen teljesítve minden parancsukat, hanem kihasználva «pap» pozíciójukat, istenek és emberek közötti közvetítőknek kiadva magukat, sikeresen kifürkészték, azután pedig átadták Babilonba, különösen az Észagilaba, ezen országok és uralkodók minden titkát. Ennek köszönhetően az Arkhónok a kezüket az Ókori világ ütőerén tartották, irányítva annak politikai és vallási mozgatórugóit.

Vologya, figyelmesen végighallgatva a Szenszeit, megkérdezte:

— Nem egészen értettem, hová adták át az információt? Az Észa...

— Az Észagilaba, már említettem ezt a várost. Ahriman számára, mint Nagy Pontifex számára, az Arkhónok a maga idejében felépítettek Babilon központjában egy egész templomvárost, amelyet egy nagy várfallal választottak el a «külvilágtól». Észagilanak nevezték. Mellesleg benne, sok templom mellett, helyezkedett el az Étemenanki hatalmas zikkurat is.

— Zikkurat? Az meg mi? — kíváncsiskodott Kosztyik.

— A zikkurat egy olyan komplex templomépítmény, amelyet csonka lépcsős piramis mintájára építettek, három-hét toronyszinttel. Szóval, az Észagilaban

az Arkhónok létrehozták nemcsak Babilonia vallási központját, hanem gyakorlatilag az ezen területekkel szomszédos Ókori világ összes országáét, természetesen, a politikai hatalom gyakorlásának eszközeivel együtt.

— Hm, város a városban — gondolkodott el Nyikolaj Andrejevics. — A világ vallási központja, politikai befolyási eszközökkel. Pont mint a mai Vatikán Rómában... — Az utolsó mondatnál mintha megakadt volna, szeme felcsillant, nyilvánvalóan valami felismerés miatt. — Hiszen a séma...

De a Szenszei nem hagyta befejezni, és elmosolyodva megszólalt:

— Te mit szeretnél volna?..

E szavak után Nyikolaj Andrejevics már némileg visszafogottan, de nem kisebb lelkesedéssel mondta:

— No, mik nem történnek ezen a széles világon!

A Szenszei, nem élezve a figyelmet ezen a mozzanaton, folytatta tovább az elbeszélést:

— Érdekes, hogy az emberek Ahrimant Nemvrodnak nevezték el. A héber változatban ez már Nimrod-ként hangzott, ami azt jelentette, hogy «fellázadni», «szembeszállni», és köznévként vonult be az ószövet-ségi bibliai mítoszokba, köztük a Bábel tornyával kapcsolatosakba is. A mai napig fennmaradt legendákban Nimrodot nem másként nevezik, mint «erős állatvadászt», az első vadásznak és az elsőnek, aki háborúkat robbantott ki más népekkel.

— Állatvadásznak? Ez valóban telitalálat meghatározás, — jegyezte meg Viktor, — figyelembe véve, hogyan fogta meg tegnap könnyedén az Állati kezdetünket.

— A Teremtés könyvében megmaradt egy olyan monda, miszerint a vadászatban Nimrodnak a szerencsét azok a bőrruhák hozzák, amelyeket Isten varrt Ádám és Éva elfedésére. Meglátva e ruhákat, az állatok térdre borulnak Nimrod előtt. Ő pedig könnyedén

megöli őket. Az emberek pedig, látva ezt, királyukká kiáltják ki őt.

— Micsoda monda, — vigyorgott Sztász, — minden mondák mondája!

— Mi jön ki ebből, a bőrruhák — a mi testeink, — kezdte a maga módján értelmezni Viktor. — Ahriman pedig a mi saját állati vágyainkat és szándékainkat használja fel, hogy térdre kényszerítsen bennünket maga előtt, rabszolgává tegyen az anyaggal. Vagyis, lényegében, megöl. Mi pedig még ezért kikiáltjuk az ötletet, harcolunk egész életünkben az ő alamizsnái elsőségének jogáért, vagyis, gyakorlatilag az anyagot kikiáltjuk királyunknak?!

— Bármilyen szomorú is, de ez a monda a mai napig él, — mosolyodott el szomorúan Vologya.

— De miféle monda ez? — mondta borzadva Viktor. — Hiszen ez a mai idő valósága!

Mindenki a Szenszeire nézett.

— Nos, minden mesében van egy adag mese, a többi igazság, — válaszolta ironikusan.

— Hm, — húzta Nyikolaj Andrejevics. — Te minket leterítettél a nem-akarom-ig!

— Vajon?! — mosolyodott el a Szenszei. — Hiszen ez csak az elbeszélés kezdete. Magatok kértétek a hallgatást, most tűrjétek, — mondta tréfásan. — Fogjátok tudni legközelebb, mire vezet a mértéktelen kíváncsiság.

A srácok felnevettek, Viktor pedig optimizmussal mondta:

— Nem, én az ilyen kíváncsiságot semmiféle bőrruhára nem cserélem el!

— Akkor hallgassátok tovább... Térjünk vissza az Arkhónok előkészületeihez, amelyet egy olyan erős Szellemi Személyiség, mint Jézus, e világba való eljövételére tettek. Nos, a «Szabad kőművesek» elküldték Hillélt Babilonból Jeruzsálembe, és idővel elérték, hogy elfoglalja a szanhedrin vezetőjének tiszteletreméltó

helyét, elmozdítva a Bne-Batara dinasztiaát. Később Hillél utódai, aki az időszámításunk szerinti 10. év körül halt meg, sok nemzedéken át júdeai patriárkák voltak, az Arkhónok pártfogása alatt állva... Amikor Jézus megkezdte tevékenységét Palesztina területén, rögtön a hatalmasok látóterébe került. Annál is inkább, mert Jézus nem egyszerűen előadta Tanítását, hanem az igazságot mondta erről a világról, köztük azokról is, akik «közvetítőknak» nevezik magukat Isten és az emberek között...

— Igen-igen-igen, ő ott valami olyasmit mondott a farizeusokról, képmutatóknak nevezte őket, — Sztász nyilvánvalóan visszaemlékezett az «Újszövetség» szövegére. — Mellesleg, kik azok a farizeusok?

Zsenya, elmélyülve hallgatva a Szenszeit, némileg elégedetlenül nézett Sztászra, amikor az kifejezte óhaját a megszólalásra. De amikor Sztász feltette a kérdését, a barátja nevetésbe tört ki.

— Nahát! Nesze nekem, a történelem ismerője. Olvasta-olvasta, és nem tudja, kik azok... ezek, hogy is hívják őket. Nos, nem fontos! Legalább a könyvet megfordítanád az illendőség kedvéért, különben tán a betűket fejjel lefelé nézegetted.

Sztász elmosolyodott a fiúkkal együtt:

— Hiszen, én a lényegbe merültem el, nem akadtam fenn az apróságokon.

— No, tessék, — mint egy öregapó krákogott Zsenya, kényelmesebben elhelyezkedve. — A pedálra tán nem nyomsz időben, azután pedig fárasztasz mindenkit a fékezéssel. Versenyzőnk te, papírgyűjtő!

— De menj már te! — legyintett a kezével Sztász, rosszindulat nélkül felnevetve a fiúkkal együtt.

— Nem, igazán, kik azok a farizeusok? — érdeklődött már Andrej a Szenszei-től.

— Mindjárt megmagyarázom, — mondta az. — A farizeusok — ez az akkori idők egyik befolyásos ójúdeai vallási-politikai pártja volt, amely konkurált

a nem kevésbé befolyásos szaddúceusok pártjával. Egyszerűen, a szaddúceusok pártjába (amelyet ma úgy tartanak, hogy Szadokról – a jeruzsálemi templom főpapi dinasztiájának alapítójáról nevezték el így) főként a papi arisztokrácia tartozott, amely ideológiájában a mózesi törvény, vagyis a Tóra szó szerinti értelmezéséhez tartotta magát, elvetette a lélek halhatatlanságát, a halottakból való feltámadást, vagyis általában véve tagadta az eszkatologikus és missziós ideákat. A szaddúceusok befolyásos emberekből álltak, akik előkelő állami és templomi tisztségeket töltöttek be. Ezért, őket jobban érdekelte a politika és a tőke felhalmozása...

A farizeusok pártja pedig (az óhéber «perusim»-ból, ami «elkülönülteket» jelent) a középrétegek képviselőit tömörítette. A farizeusok szektája, mellesleg, éppen a babiloni fogság után jelent meg, amelyben a júdeaiak a maguk idejében majdnem hetven évig tartózkodtak, sokat átvéve az ottani vallásból. Ezért, ideológiájukban a farizeusok értelmezték a Tórát, kiegészítve tanításukat a keleti népek vallásától átvett mondák értelmezésével. Hittek a lélek halhatatlanságában, igaz, nem választva el ezt a fogalmat a testtől. És éppen a halottak testben való jövőbeli feltámadásának ötlete, amely azután átvándorolt a kereszténységbe, a judaizmus rendszerében éppen az ő igyekezetüknek köszönhetően lett törvényesítve.

A farizeusok ragaszkodtak a vallási tanítás előírásainak szigorú betartásához követőik számára. Azonban a farizeusi jámborság sok tekintetben színlelt volt. Jézus ezeket az embereket nemcsak kép-mutatóknak nevezte, hanem színészeknek is, mivel a Babilonból átvett vallási nézeteket a sajátjukként táltalták. Sőt, a farizeusok tanításukban azt az ideát erősítették, hogy a jövőbeli Messiás harcias uralkodó lesz, aki megbünteti a júdeaiak minden bántalmazóját, és létrehozza «Isten Országát a földön». Ráadásul,

a farizeusok magukat ezen Ország egyedüli utódainak tartották.

— Létrehozza Isten Országát a földön, — mondta Viktor, — ráadásul tán «örök testben», ideológiájukból ítélve. Egyenesen valamilyen ahrimani zűrzavarok.

Vologya vigyorral nézett rá, és kimondta:

— Nos, hát hallottad, az emberek a babiloni fogságban tartózkodtak, és sokat átvettek onnan.

— De hogyan vehették át, ha rabszolgák voltak? — ráncolta a homlokát tanácstalanul Ruszlán. — Hiszen fogságba ejtették őket.

Zsenya nem mulasztott el itt is tréfálkozni:

— Nem, Ruszlán, neked nyilvánvalóan ártalmas megerőltetni az agytekervényedet.

Sztász rögtön humorral reagált Ruszlán helyett:

— Úgy, ahogy mondani szokás, az agytekervények munkája nem túlzások nélkül való.

A Szenszei pedig, nem hederítve a srácok gúnyolódására, megmagyarázta Ruszlánnak:

— A rabszolgaságot és elnyomást főként e nép szegény emberei túrték, a gazdagok, írástudók, papok pedig ott sem éltek rosszul, alkalmazkodva az új feltételekhez. Még azután is, hogy a júdeaiakat kiszabadította a fogságból II. Nagy Kürosz (elfoglalva időszámításunk előtt 539-ben Babilont) és elengedte őket Palesztinába, sokan közülük Babilonban maradtak élni, és sokan, — a Szenszei hangsúlyozta ezt a szót, — meggazdagodva a kereskedelmen, elkezdtek letelepedni az akkori idők nagy városaiban.

— És az írástudók, kik azok? — kérdezte Kosztyik.

— Az írástudók — ezek hivatásos jogászok és egyben a Szentírás másolói voltak egy személyben.

— Itt is jogászok, mint a római pontifexeknél, — jegyezte meg Viktor.

— És te mit szeretnél, hiszen a struktúra egy és ugyanaz. Az írástudók a farizeusok cinkosai voltak. Általában véve, akár szaddúceusokról, akár farizeu-

sokról volt szó, ugyanazok a személyek irányították őket. És bár a nép számára úgy tűntek, mint konkurráló pártok különböző nézetekkel, azonban valójában minden ugyanúgy volt, mint más államok pártjainak politikájában, ráadásul mind azokban az időkben, mind most. Kifelé szidják egymást, ellenségeskednek, mindegyik nyilvánosan védi a saját elektorátusát...

— Elektorátus? És hogyan érthető ez a szó? — érdeklődött Jura.

— Ez a latin elector — «választó», «választópolgár» szóból van. Szóval, **a politikusok csak kifelé állnak ellent minden módon egymásnak, azután pedig, amikor a nyilvános fellépések véget érnek, együtt, durván szólva, a gőzfürdőbe mennek fürdeni. Mert, nagyjából véve, mindez ugyanazon személyek — az Arkhónok — játéka. Az ő «hatásaik» csak a látszatát keltik a heves tevékenységnek és a nép érdekei védelmének. Valójában pedig, egyszerűen az Arkhónok számára ellenőrzés alatt tartják a különböző nézetű emberek tömegeit. Miután ezek a szekták, pártok és mozgalmak kiöregszenek és hiteltelenné válnak a társadalom szemében — újakat hoznak létre, különböző nézeteket hirdetve, de az Arkhónok titkos vágyának lényege, az autokrácia, ugyanaz marad.** Így volt ez itt is. A szaddúceusok — ez volt az agyi politikai központ. A farizeusoknak pedig az a feladat jutott, hogy összekössék a vallásosságot és az államiságot nemzeti sajátosság formájában egy egészbe, és átfogják a lehető legnagyobb elektorátus, amit ők sikeresen teljesítettek. Jézus sokkal többet tudott róluk, mint az egyszerű nép, ezért nem véletlenül nevezte ezeket az irányítókat «képmutatóknak». És ami a hatalmasokat végleg kiborította, az az volt, hogy Jézus nem elég, hogy maga nem félt semmitől, de még erre tanított másokat is. A Szabadságnak ilyen prédikálása, természetesen, megrémítette őket. Micsoda tett volt az, amikor Jézus Jeruzsálembe érkezett, belépett

a jeruzsálemi templom területére, és onnan kiűzte a pénzváltókat és az áldozati állatokkal kereskedőket!

— Miért, talán van ilyen történet a Bibliában? — gondolkodott el Viktor.

— Megmaradt, bármilyen furcsa is. — Egy kis szünet után, mintha felidézne valamit, a Szenszei folytatta: — Máté evangéliumának 21. fejezetében olvashatóak ezek a sorok az akkori valós eseményekről: «És bement Jézus az Isten templomába, és **kiűzte mind-azokat, akik árultak és vásároltak a templomban**; a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit pedig felforgatta». «És mondta nekik: Meg van írva: Az én házam imádság házának neveztetik. **Ti pedig rablók barlangjává tettétek azt.**»

Nyikolaj Andrejevics egyetértően bólintott, és megjegyezte:

— Pedig valójában semmi sem változott azóta. Most is megvan a templomokban a maga «tarifája» minden szolgáltatásnak.

— Aha — tette hozzá Viktor –, és még «szentatyáknak» is nevezik magukat.

Sztász pedig ironikusan megszólalt:

— El tudjátok képzelni, hogy most bemenjünk a Templomba, és kikergessünk onnan minden árust és vásárlót?!

— És ki maradna akkor ott? — kérdezte tőle Zsenya, nyilvánvalóan anélkül, hogy felfogta volna kérdése mélyebb lényegét.

Rövid csend lett, majd az egész társaság nevetésben tört ki. Csak a Szenszei folytatta, szomorúan elmosolyodva:

— Most pedig képzeljétek el, mekkora sokk volt ez a szanhedrint alkotó zsidó ortodoxoknak, akik kezében volt a vallási és a politikai hatalom. Megjelent Valaki, akit követni kezdett az egyszerű nép, vagyis Jézus gyakorlatilag aláasta ezeknek az irányítóknak, ezeknek a «szent», «érinthetetlen» személyeknek a tekintélyét és

az emberek feletti hatalmát; megmutatta azoknak a valódi énjét, akik «közvetítőknek» nevezték magukat Isten és az emberek között, hogy ők csupán ugyanolyan halandók, akik ahelyett, hogy Istent szolgálnák, az Ő nevével üzérkedtek, gyakorlatilag arra kényszerítve az embereket, hogy nekik szolgáljanak. Jézus az Igazságra tanította az embereket, arra, hogyan juthat el bárki Isten Országába, méghozzá ezen «közvetítők» nélkül. Hiszen, minden ember Isten Temploma. Csak be kell nézni önmagunkba, hogy meglássuk az isteni szikrát. Ezért Jézus a prédikációival jobban megrémítette a hatalmon lévő zsidókat, mint Róma, amely megszállta a területeiket, mivel az a megszállás inkább a népnek szólt, amely az adót fizette, mintsem nekik, hiszen a gazdagok ezen hatalom alatt is megőrizték gazdagságukat. Természetes, hogy a zsidó ortodoxok határozott lépésekre szánták el magukat, a szanhedrin bírósága elé állították Jézust, vádolva Őt mindenben, amiben csak lehetett: hogy veszélyes vezér, hogy állítólag felkelésre buzdított Róma ellen, sőt még abban is, hogy a megvetett Galileából származik. Az egyetlen dolog, amit nem tehettek meg, az volt, hogy azonnal kivégezzék, mivel a rómaiak korlátozták a szanhedrin jogát a halálos ítélet kimondására. Ezt a római hatóságoknak kellett eldönteniük. Bár másfelől, ki állt a hatóságok döntései mögött a «világ fővárosában» a komoly kérdéseket illetően? Az Arkhónok.

Az egyetlen dolog, amit az Arkhónok nem tudtak előre látni — az a hírhedt emberi tényező volt, alábecsülték Issza szellemi hatását az emberi lelkekre. Nem számítottak arra, hogy maga Poncius Pilátus, Júdea római prokurátora, ilyen hevesen Jézus oldalára áll. Hiszen, Pilátust önző, kegyetlen, hataloméhes embernek tartották, aki ritkán tágitott döntéseitől. Szolgálati ideje alatt nem egyszer keményen elfojtotta a zavargásokat a rábízott Júdeában. És mindazonáltal a Jézussal való találkozás olyan mélyen megérintette

még egy ilyen ember lelkét is, hogy később, amikor az Arkhónok emberei kényszerítették Pilátust, hogy nyilvánosan bűnösnek nyilvánítsa Jézust, Pilátus titokban mégis megmentette Jézust, mindent a maga módján téve. Bár közben tökéletesen értette, hogy a világ hatalmon lévői az ilyesmit soha nem bocsátják meg neki.

— Hogy érted azt, hogy «mindent a maga módján»? — kérdezte vissza Andrej.

— Nos, már meséltem nektek valahogy. Először is, a Pilátushoz hű római százados, Longinus meszerien megrendezte Jézus «halálát» a nyilvánosság előtt, lándzsájával az ötödik és hatodik borda közé szúrva egy bizonyos szögben, valójában nem sértve meg egyetlen létfontosságú szervet sem. Jézus teste csupán eszméletlen állapotban volt. Szeretném emlékeztetni önöket, hogy a másik két keresztre feszítésre ítéltnek eltörték a lábszárát, ahogy ez általában történt az ilyen kivégzéseknél, hogy az ember fulladásos kínhalált haljon. Másodszor, ugyanazon Poncius Pilátus parancsára kivételként Isszát, miután kihirdették a népnek a «halálát», levették a keresztről és egy barlangba vitték, bár a keresztre feszítetteket tilos volt külön sírba temetni vagy átadni a hozzátartozóknak temetésre. Egyszerűen közös sírba dobálták őket. Ezenkívül, ennél a barlangnál, amíg Jézus teste benne volt, éjjel-nappal római őrség őrködött, amely Pilátushoz hű katonákból állt. Magában a barlangban pedig Jézus testének gyakorlatilag két napig orvosi segítséget nyújtott a kor egyik legjobb orvosa, akit «arab Hippokratésznek» neveztek, és öt szír asszisztense, akiket ugyanazon Pilátus titkos parancsára hoztak ide. És csak ezután helyezték Isszát biztonságosabb helyre, hogy teljesen visszanyerje erejét. És megint csak, amikor Jézus meggyógyult, éppen Pilátus látta el őt minden szükségességgel, hogy Issza titokban az Arkhónok emberei elől elhagyja ezt az országot és Keletre menjen. És csak 36-ban, amikor

az Arkhónokhoz eljutott az információ, hogy Issza életben maradt, nemcsak visszahívták Poncius Pilátust a betöltött tisztségéből, hanem egész bírósági eljárást rendeztek a volt posztján végzett tevékenysége miatt. És mindazonáltal Pilátus élete végéig soha nem sajnálta a tettét. Sőt, Issza megmentését élete legfontosabb és legjelentősebb cselekedetének tartotta.

— Hát igen, a sors, — mondta Vologya.

* * *

— Szóval, visszatérve elbeszélésünkhöz, — folytatta a Szenszei. — Jézus személyénél is jobban bosszantották az Arkhónokat azok a szellemi magvak, amelyeket elvetett az emberek között. Bárhogyan próbálták is kiirtani őket, kemény megtorlásokat alkalmazva Jézus Tanításának követői ellen, az ilyen intézkedésektől maguk a követők nem lettek kevesebben. Mivel nem voltak képesek fizikailag megsemmisíteni őket, az Arkhónok alkalmazták régi, bevált sémájukat: ha egy mozgalmat nem lehet megsemmisíteni, akkor az élére kell állni. A «nemkívánatosak» feletti hatalomátvételnak ezt a módját, mint már mondtam, elég gyakran használták a történelemben, és használják a mai napig. Így, egyszerre több fontos kérdés is megoldódik: az aktivisták elnyomása vagy megsemmisítése, a befolyás és az ellenőrzés kialakítása az adott mozgalom felett, és elég tekintélyes összegek keresése rajta.

Szóval, ezt az «operációt» az Arkhónok Hillél unokájára — az akkoriban híres jeruzsálemi rabbira, a tekintélyes farizeusra, Gamálielre bízák. Annál is inkább, mert még Jézus palesztinai prédikációinak idején éppen Gamálielre volt bízva Jézus tevékenységének titkos ellenőrzése és nyomon követése. Már akkor beépítette embereit a követők csoportjába, akik Jézus után jártak.

Nyikolaj Andrejevics enyhén megköszörülte a torkát, és érdeklődött:

— Jézus követői... Ezek azok, akiket a Bibliában «a Jézus által kiválasztott hetven apostolnak» neveznek?

— Hogy is mondjam... Valójában, Jézus nem választott követőket Tanításához. Egyszerűen, aki hallgatni akarta Tanítását, az hallgatta. És az ilyen szabad hallgatók száma távolról sem hetven volt, és, mint érted, távolról sem mindegyikük volt még egyszerűen hallgató sem.

— És miért éppen hetven? Nem hatvan, nem nyolcvan, — próbált eligazodni ebben Viktor.

— Nos, ez elemi. Amikor Gamáriel emberei írásba foglalták az új vallást, akkor Jézushoz írták ezt a hetven tanítványt, akiket ők már «apostoloknak» neveztek, ezt a számot a szanhedrin tagjainak számából véve, akik hetvenen voltak, plusz egy főpap, aki mindezt vezette. Vagyis, egyszerűen átírták abból a struktúrából, amely elég jól ismert volt számukra. És mellesleg, egy ilyen hozzáírás segítségével már elég könnyen meg lehetett magyarázni olvasóiknak, honnan került például, Jézus «szent apostolai» közé egy olyan személyiség, mint Barnabás. És nem csak ő.

— Azt akarod mondani, hogy Barnabás valójában nem volt apostol?! — mondta ámulva Nyikolaj Andrejevics.

De amíg «Társaságunk józan esze» ezt hozzáértéssel kérdezte, fiatal kollektívánk csak ült, nem is értve, tulajdonképpen kiről van szó, és miért csodálkozott Nyikolaj Andrejevics annyira, amikor a Szenszei azt válaszolta neki: «Beépítették. Sőt, odaadó farizeus volt».

— Barnabás farizeus volt? — csodálkozott még jobban Nyikolaj Andrejevics.

Ekkor már Kosztyik nem bírta tovább, és vagy a kíváncsiságtól, vagy attól a vágytól hajtva, hogy képen legyen a beszélgetést illetően, egy szuszra kibökte:

— Ki volt ez a Barnabás?

A Szenszei kissé késlekedett a válasszal, majd kezdte magyarázni. De, mint nekem tűnt, ezt inkább Nyikolaj Andrejevicsnek magyarázta, mintsem Filozófusunknak.

— Általában véve, a Barnabás név nem is ennek az embernek a valódi neve. Így nevezte át magát, amikor beférközött Jézus követői közé. Igazi neve pedig — József. Ciprus szigetén született gazdag zsidó családban, akik ráadásul még Jeruzsálemhez közeli földet is birtokoltak. Speciális oktatást kapott Jeruzsálemben Gamálielnél. És mellesleg, — a Szenszei erre tette a hangsúlyt, mintegy felhívva Nyikolaj Andrejevics figyelmét erre a tényre, — kortársa és tanuló társa Jeruzsálemben nem más volt, mint Saul. Ugyanaz a Saul, aki később, az Arkhónok igyekezetének köszönhetően Pál apostollá változott, akinek dogmáira épült a kereszténység.

Nyikolaj Andrejevics kíváncsian mondta:

— Még így is?! Pált hiszen, úgymond, Krisztus apostolának tartják a pogányok között!

— A legérdekesebb, hogy egy hasonló mítoszt aktívan támogatnak a mai napig, mivel Pál különleges figura volt és marad az Arkhónok játékában. Mert ő az ő bábjuk és jelöltjük, aki gyakorlatilag átírta Jézus Tanítását, nagyon finoman végrehajtotta a cseréket, és levezette az új vallás fő tételeit, amelyeket később az egyház a hitélet alapjaként fogadott el.

— Pál is Cipruson élt Barnabással együtt? — próbált megint «okos kérdést» feltenni Kosztyik, nyilván még nem egészen értve, mi is itt a felhajtás lényege.

— Egyáltalán nem, — válaszolta a Szenszei, mosolylyal nézve Kosztyik igyekezetét, hogy behatoljon a történesek lényegébe. — Időszámításunk szerinti 11-ben született a kis-ázsiai Tarsus városában (Kilikia tartományban). Ma ez Tarsus városa Törökországban.

— Mi van, ő török? — kérdezte nem ironia nélkül Ruszlán.

— Nem, természetesen, — mosolyodott el a Szenszei. — Törökország mint állam sokkal később jött létre Kis-Ázsiában. Azokban az időkben pedig ezek a helyek, mint gyakorlatilag a többi föld, amely körülveszi a Földközi-tengert, az őket megszálló Rómához tartoztak.

Nyikolaj Andrejevics ismét visszatérítette a Szenszei-t az őt érdeklő témához:

— Tehát, Saul zsidó volt.

— Igen. Tiszta zsidó származású volt. Úgy tartották, hogy nemzetségük Benjámin törzsének leszármazottaihoz tartozott... Pontosabban, Saulnak hívták, ami a hagyományos átírásban Saulként hangzott. Ezt a nevet az izraeli-júdeai állam első királyának tiszteletére kapta, aki az időszámításunk előtti XI. század végén uralkodott, és aki, mint emlékeztek, az ószövetségi szöveg szerint «Isten akaratából» lett királlyá téve, de később «nemkívánatossá» vált számára.

A Szenszei megfontoltan beszélt, pontosan úgy, mintha megpróbált volna hangsúlyozni bizonyos ketősséget, amely ezeknek az adatoknak az értelmében rejlik.

— Á-á-á, — emlékezett vissza Sztász a reggeli beszélgetésre, — ez az a «kikért».

— Teljesen igaz.

— És a Pál név honnan került elő?

— Bár az apja zsidó volt, de római állampolgársággal rendelkezett, amelyet természetesen Saul örökölt, és amivel latin neve, a Pál is összefüggött.

— Úgy jön ki, hogy gyerekkorától Pálnak hívták?

— A családon kívül — igen. — És a Szenszei rögtön megmagyarázta: — A helyzet az, hogy Tarsus virágzó város volt, amely mellesleg híres volt görög akadémiajáról, lakóinak műveltségéről. Fő lakossága görögök és arameusok voltak.

— És a görögök hogy kerültek Török... pontosabban Kis-Ázsiába? — sehogy sem tudta megérteni Ruszlán.

— Görög Kis-Ázsiában azokban az időkben nagyon sok volt. Tömegesen Nagy Sándor hódításai után kezdtek oda áttelepülni, vagyis, még a Római Birodalom megalakulása előtt.

— Értem, — mondta a fiú.

— Pált a farizeusi hagyományok szigorú szabályai szerint nevelték, — folytatta a magyarázatot Nyikolaj Andrejevicsnek a Szenszei. — Az apa arról álmodott, hogy fiának ragyogó, sokoldalú oktatása legyen. Ezért anyanyelvén kívül Pált gyakorlatilag gyerekkorától tanították görögre, latinra, és nem egyszerűen jól írt és beszélt ezeken a nyelveken, hanem ismerte ezeknek a népeknek a kultúráját és olvasta híres íróik műveit. Ezenkívül, meg kell jegyezni, hogy maga Tarsus városa a «megváltás» különleges kultuszának központja volt, amely az ősi Tarku isten tiszteletéből fakadt. Ez bizonyos nyomot hagyott magának Pálnak a világnézetén is. Később, amikor már transzformálták Issza Tanítását vallássá, Pál nagyobb figyelmet szentelt éppen a «megváltás» kérdésének (természetesen a saját interpretációjában), mint maga Jézus életének... Szóval, Pál a további oktatást Jeruzsálemben kapta, a rabbinikus akadémián, «maga Gamáliei lábainál» tanulva, aki mellel még szintén nagyon jól ismerte a görög kultúrát.

Saul minden módon kimutatta hűségét a konzervatív judaizmus iránt, és buzgón készült a rabbi, vagyis a vallási tanító tisztségére. Jézus palesztinai prédikációinak idején még csak nem is volt a hallgatója, nemhogy a tanítványa. Sőt, a Jeruzsálemi Akadémia elvégzése után a farizeusság heves védelmezőjének bizonyult, és aktívan részt vett a hatalom számára nemkívánatos emberek üldözésében, letartóztatásában és megsemmisítésében, köztük Jézus igaz követőiben is. Egy szóval, mindent megtett, hogy érdemeket szerezzen a

szanhedrin előtt, és remélhesse, hogy felveszik ebbe a jeruzsálemi «konklávéba».

— Konklávé? És mi ez a szó? — kerekítette el mulatságosan a szemét Kosztyik.

— Ez egy latin szó, szó szerint «zárt szobát» jelent. Sokkal később így kezdték nevezni a bíborosok tanácsát, amely egy helyiségben gyűlt össze a Római Pápa titkos megválasztására, — magyarázta meg neki a Szenszei, és visszatért a félbeszakított elbeszéléshez. — Egyszóval, Saul nagy hatalomról álmodott. Amikor az Arkhónok parancsot adtak, hogy álljanak ennek az új, engedetlen mozgalomnak az élére, hát ekkor jutottak eszébe Gamálielnek tanítványa, Saul tehetségei. Ő, mint senki más, alkalmas volt az új vallás «tanítója» szerepére. Annál is inkább, mert az nagyon jól ismerte a görög és latin kultúrát. Pedig, éppen a görögök között talált Jézus Tanítása a legforróbb visszhangra, és terjedt, ahogy mondani szokás, mint a tűz a viharos szélben. Mellesleg, — jutott eszébe valami, mondta a Szenszei, tekintetét Vologyára vetve, — amikor Gamáriel az embereivel kidolgozta ezt a műveletet, akkor egymás között Jézusnak a «Kheirón» kódnevet adták, amelyet a görög mitológiából vettek. Így hívták a félig ló, félig emberként született, halhatatlansággal rendelkező kentaurt. A legenda szerint úgy tartották, hogy Kheirón a nemzetségét nem apja, Kronosz, hanem anyja, Philyra után vezeti le, annak nyilvánvalóan vegetatív származásával, mivel a görög Philyrát «hársfaként» mutatták be. Ezenkívül, a többi kentaur közül Kheirón különleges bölcsességével, jóindulatával tűnt ki, és híres hősök nevelője volt. Ezt a gűnynevet Gamáriel emberei egyáltalán nem véletlenül adták Jézusnak, mivel Ő az ő szemükben olyannak tűnt mind származása, mind tevékenysége jellege alapján. Sőt, a mitikus hős Kheirón kiváló orvos volt, aki magát Aszklépioszt tanította meg az orvosi művészetre. A neve éppen

a mesteri kezekre utalt, mivel görögül a «cheir» – az kéz. Issza pedig, mint ismeretes, szintén kézzel gyógyította az embereket.

– Hát igen, vidám legények fogtak bele a dologba, – dörmögte Vologya.

– És miért adtak neki kódnevet? – nem egészen értette Andrej.

Viktor barátian vállon veregette a fiút, és kacsintva megszólalt:

– Majd ha felnősz, operatív tiszt leszel, akkor megérted.

– Ugyan már, – mondta a fiú még némileg elkeseredetten is, – miféle operatív tisztek lehettek azokban az időkben? Hiszen ez az időszámításunk szerinti első század! Az iszonyatos ókor!

A férfiak e szavaktól csak még jobban felnevettek, Vologya pedig nevetve megmagyarázta:

– És tudod, melyik a világ legősibb szakmája?

Zsenyka rögtön, mint egy első osztályos, felemelte a kezét, rázva azt nyilvánvaló türelmetlenséggel:

– Én, én tudom!

– A hírszerzés, – mondta elégedetten Vologya, nem hagyva szóhoz jutni.

Zsenya, mérhetetlen csodálkozást színlelve az arcán, és leeresztve a kezét, majd újra rázni kezdte:

– Akkor tudom, melyik volt a második szakma a világon. No, kérdezzetek engem, no kérlek titeket!

– Hiszen tudjuk a választ, – mosolyodott el Sztász, próbálva leereszteni a kezét.

– Aztán meg nem tudjátok, mert ez...

Sztász nevetve alig bírta befogni a száját a tenyerével:

– Hallgass, megmondták!

Zsenyka, kiszabadulva a markából, kiáltotta:

– Az elhárítás! – És vidáman hozzátette, elnyújtva a szavakat a csapatunk nevetése közepette: – Iszonyatos óko-or!

Együtt nevetve Zsenyika csínytevésén, újra a Szenszei felé fordítottuk tekintetünket, felkészülve arra, hogy tovább hallgassuk magával ragadó elbeszélését.

— Szóval, — folytatta, — Gamáriel találkozik Saullal Damaszkuszban, és titkos missziót bíz rá a zsidó hit dicsőségére. Ettől a pillanattól kezdve válik Saul éppen azzá a Pállá — Jézus «buzgó» hívévé (akit, igaz, soha életében nem látott) és Tanításának «prédikátorává». A későbbiekben, pedig kitaláltak egy történetet arról, hogy Pállal a Damaszkuszba vezető úton egy csodás jelenés történt, miszerint egy hang a mennyből megfeddte őt korábbi tetteiért, és meghagyta neki, hogy engedelmeskedjen azoknak Damaszkuszban, akik majd megmondják, mit kell tennie.

— Röhej! — rázta a fejét Sztász.

— Ráadásul, felbukkannak e «csodás jelenés» «tanúi» is. Minden a nagykönyv szerint. A Gamáriellel való találkozás után, szó szerint három nap múlva, Pál a «jövähagyott tervnek» megfelelően felveszi a keresztséget Anániástól — az ő emberüktől, akit annak idején Gamáriel épített be Jézus követőinek körébe. Ráadásul, mindent úgy intéznek, hogy Pál megkeresztelkedését Jézus minél több követője lássa, megrendezve azt is, hogy Anániás meggyógyítja Pált a vakságából (ami természetesen sohasem volt neki), ami állítólag a Damaszkuszba vezető úton történt vele.

Ezután, Pált Arábiába távolítják el, ahol gondosan tanulmányozza a Gamáriel által rendelkezésére bocsátott anyagokat Jézus Tanításáról, és gyakorolja magát új szerepkörében. Azért is küldik oda, hogy Jézus követői némileg feledjék azokat a borzalmakat, amelyeket Pál követett el ellenük. Amikor Pál visszatért Damaszkuszba, már felvértezve Jézus Tanítása új interpretációjának érveivel, megpróbált aktív tevékenységbe kezdeni Jézus követői között. De embe-rére akadt. Sőt, a dolog visszájára sült el. Egyfelől, az emberek emlékezete korábbi tevékenységét illetően

kiválónak bizonyult, és általában véve emiatt Pálnak sehogy sem sikerült megszereznie a megfelelő tekintélyt, hogy maga után vezesse Jézus «nyáját» az ő értelmezésében. Másfelől pedig köpönyegforgató tetteivel kiváltotta az igazhitű zsidók haragját, akik nem másnak, mint árulónak kezdték tartani. Mégsem futkározhatott és magyarázhatta minden zsidónak, hogy ő «közéjük tartozik». Általában véve, az emberek annyira begorombultak rá, hogy titokban kellett menekülnie Damaszkuszból Jeruzsálembe.

— Hát igen, — mosolyodott el Zsenya. — A vaksze-rencsére bízni magát — az ember könnyen fej nélkül maradhat.

— Jeruzsálemben Saul legelőször Gamáliellel találkozik. Az ügyét elég operatívan rendezik. Pált ideiglenesen a Jeruzsálemi közösséghez utalják, amely világnézete szerint éppen középutat foglalt el a judaizmus és Jézus Tanítása között. Az élén a már ismert zsidó Jakab és Kifa állt. Gamáriel emberei Barnabáson keresztül vették fel a kapcsolatot ezzel a közösséggel. Hiszen Kifa rokonságban állt Barnabással. Arisztobulosznak — Barnabás testvérének — a lányát vette feleségül, és ebből a házasságból két gyermeke volt — egy fiú és egy lány.

— Kifa és Barnabás rokonok voltak?! — kérdezte vissza még Nyikolaj Andrejevics is. — Nahát, nem tudtam, nem tudtam.

A Szenszei bölintott, és folytatta:

— Sőt, Gamáriel magát Barnabást küldi Pál segítségére, aki többé-kevésbé megerősödött Jézus követői között. Éppen Barnabás erősíti meg később a hívők előtt a «színigazságot» a Pállal történt damaszkuszi «csodás gyógyulásról», Pál «őszinte bűnbánatáról és az új hitre téréséről». Ezzel veszi kezdetét Pál és Barnabás «dicsőséges» közös tevékenysége. Meg kell mondani, Jeruzsálemben elég termékenyen dolgoztak, úgyhogy később, amikor őket Antióchia-na-Orontesz városába

irányították, a jeruzsálemi helyi hatóságok elég keményen leszámoltak Jézus igaz követőivel, rendelkezve már pontos neveikkel és címeikkel Jeruzsálemben, valamint ismerve titkos összejöveteleik helyeit.

— Így ni, engedd be a férget a kertbe, nemcsak letapossa, de az egész káposztát is felfalja, — jelentette ki sajnálkozva, de nem némi humor nélkül Zsenyka.

— Férget? — mosolyodott el Sztász, és ki akarta javítani, de Vologya megelőzte rövid közbevetésével.

— Bárcsak féreg lett volna...

— És miféle város az az Antióchia-na-Orontesz? — érdeklődött Nyikolaj Andrejevics, láthatóan nem akarva eltérni a beszélgetés témájától. — Most hallok róla először.

— Ó, ez egy jelentős város a kereszténység történetében, — mondta a Szenszei. — Antióchia-na-Orontesz abban az időben nagyváros volt, és szinte a Kelet fővárosának tartották. Észak-Szíriában feküdt az Orontesz folyó mentén, huszonöt kilométerre a Földközi-tengertől. Mondhatni, nemzetközi város volt. Különböző népek képviselői lakták, akik közül kiemelkedtek a szíriaiak, zsidók. De a többséget, természetesen, a görögök alkották — azoknak a leszármazottai, akik Athénból, Argoszból, Aitóliából és más görög városokból települtek át ide.

— És miben volt jelentős a keresztények számára?

— Mindjárt megérted, — mondta a Szenszei, intrikálva már hanglejtésével is, amely érdekes folytatást ígért. — Éppen Jézus igaz apostolai tevékenységének köszönhetően Antióchia-na-Oronteszben a görögök és szíriaiak körében erőteljes mozgalom született Jézus Tanítása követőiből. A görögök Jézus Tanítását nem másként, mint **«jó, hasznos Tanításnak»** nevezték, ami az ő nyelvükön úgy hangzott, mint **«chrēstos logos»**. Ők magukat chrestianosoknak, — a Szenszei az «e»-re tette a hangsúlyt, — nevezték Jézus, vagyis azoknak, akik Jézus jó, hasznos Tanítását tanulmányozzák.

— Azt akarod mondani, hogy a Krisztus szó onnan ered?! — mondta megdöbbenve Nyikolaj Andrejevics. — De miért akkor Krisztus, és nem Chrestos?

A Szenszei elégedetten elmosolyodott, és azt mondta:

— Mert az Arkhónok nem alszanak. Ennek a mozgalomnak a kellős közepén oda irányították Pált és Barnabást, valamint más hasonló «prédikátor-tanítókat». Gamálielnek nagy erőfeszítésébe került, hogy alávesse Antióchia «chrestianos» közösségeit. De amikor embereinek mégis sikerült ott kialakítaniuk a saját rendjüket, létrehozni az egységes Antióchiai egyházat, akkor az eredmény felülmúlta a várakozásokat, mert a «pogányok» (ahogy ők nevezték mindenkit, aki nem volt zsidó) száma, akik hitre fogadták Jézus Tanítását, amelyet nekik némileg megváltoztatott formában találtak, messze felülmúlta azoknak a zsidóknak a számát, akiket érdekelt ez a Tanítás. Mivel az átdolgozott tanításban megmaradtak Jézus magvai, amelyek szellemileg felébresztették az embereket, függetlenül nemzetiségüktől és faji hovatartozásuktól, ez a mozgalom, még az Arkhónok embereinek védnöksége alatt is, egyre tömegesebbé és nemzetközibbé vált. Ami azt jelenti, az Arkhónok következtetései szerint, ebben az áramlatban megvoltak a világvallás-jelölt minden szükséges tulajdonsága, természetesen, az ő ellenőrzésük alatt. Ettől a pillanattól kezdve az Arkhónok módosítást vezetnek be programjukba, az Antióchiai egyházra téve a tétet, és a veszteséges vállalkozást jövedelmezővé változtatják.

Éppen Antióchiában Jézus interpretált Tanításának minden követőjét, akik Gamáliel embereinek ellenőrzése alatt állnak, már nem másként, mint «keresztényeknek» nevezik, hozzákötve a hangzásban közel álló görög «christos» («felkent») szóhoz, amely egy igeneves melléknév a «felkenni», «bekenni» jelentésű szóból. A zsidó «tanítók», mint Pál, leleményességének köszönhetően, akik jól edukáltak voltak, kiválóan ismertek

több nyelvet, e szó értelmét az arám «mēšihā»-hoz és értelemszerűen a zsidó «māšiāh»-hoz vezették el, ami «messiást», «felkentet» jelent, hogy vallási-szertartásos jelentést adjanak neki.

Saját «pártfogoltjaiknak», akik főleg görögökből álltak, és nem voltak jártasak a zsidó szertartásokban, azt magyarázták, hogy a «keresztények» — azok, akiket «megkennek», «felkennek», ez pedig még menőbb, mint a «chrestianosok» — azok, akik egyszerűen csak jó tanítást tanulmányoznak. Hiszen, az ő leosztásuk szerint a nyáj számára a «felkent» — az, aki formálisan fel van ruházva, az olajjal való felkenés formájában történő szent cselekmény eredményeként, a legmagasabb szent királyi méltósággal. Bár valójában Gamáriel emberei ezt a «felkentek», «kikentek» szót a «tarka nyájra» ironikus, lekicsinylő értelemben használták, hogy hangsúlyozzák azt a szakadékot, amely elválasztja a megvetett újhitű «pogányokat» farizeus pártfogóiktól, vagyis az ortodox zsidóktól... Sőt, éppen attól a pillanattól kezdve magát Jézust kezdik zsidó gyökerekhez kötni, aminek köszönhetően később a keresztény közösségekre kiterjed a zsidók etnikai kizárólagosságának eszméje. A keresztényeket, mint a zsidók vallásának követőit, Pál tanítása szerint, a vad olajfa ágaihoz hasonlították, amelyet a jó, házi olajfa törzsébe oltottak be, azért, hogy **virágzásra kényszerítsék a régi fát.**

Nyikolaj Andrejevics megismételte, megértve a dolog lényegét:

— Virágzásra kényszeríteni a régi fát?! Nagyon okos, előrelátó húzás, még hozzá politikai és vallási értelemben is.

— Hát még mennyire, — mosolyodott el a Szenszei, és nem némi humor nélkül megjegyezte: — Az Arkhónok, hiszen évszázadokra építenek, nem földi pillanatokra. — És folytatta tovább az elbeszélést: — Éppen Antióchiában válik a «keresztények» fő nyelv-

vévé a görög. És éppen az Antióchiai egyház, amelyet az Arkhónok a kereszténység ideiglenes központjává tettek, kezdte el küldeni az úgynevezett «misszionáriusokat» az egész Római Birodalomba, akik közül az elsők éppen az olyan emberek voltak, mint Pál és Barnabás.

— És a misszionáriusok, ez a szó a «misszió» szóból ered? — érdeklődött célszerűen Kosztyik.

— Teljesen igaz. A latin «missio» szó «küldést», «megbízást» jelent. Vallási kontextusban pedig egy bizonyos vallás terjesztését jelenti más vallású emberek között.

— Hát a keresztények elnevezése ezektől származott... — mondta elkeseredetten Tatjana. — De mi lesz most a hittel... a Krisztusba vetett hittel?

— És mi köze ehhez a hitnek? — kérdezte tőle a Szenszei. — Amit mesélek nektek — az csupán történelem — a múlt pora. **Az igaz hívő számára, bármelyik valláshoz is tartozzék, nincs olyan erő és akadály, amely visszatarthatná lelkét, amely őszintén törekszik Istenhez. Az igaz hit az ember belsejében van. És ha az valódi, semmi külső nem jelent számára akadályt.**

* * *

Nyikolaj Andrejevics, figyelmesen végighallgatva a Szenszeit, sietett feltenni a kérdését:

— És Péter végig a Jeruzsálemi közösségben maradt? Őt, úgy tűnik, Pállal ellentétben, a zsidók apostolának nevezték. Hiszen, ő ott mindvégig amellelt ágált, hogy a kereszténység ne szakítson a judaizmussal.

A Szenszei elmosolyodott:

— Hát igen. A tudományban ezzel kapcsolatban még egy kifejezést is kitaláltak — «petrinizmusnak» hívják...

— Hogyan, hogyan?! — kérdezte vissza Zsenya, és rögtön csilingelően felkacagott a fiúkkal együtt.

— Jól hallottad — válaszolta a Szenszei a fiúnak, és hozzáfogott Nyikolaj Andrejevics kérdésének megválaszolásához: — A «zsidók apostolának» — így «csúfolta» őt Pál. Kifa az Kifa marad — ide is, oda is húz. Őt egyszerűen csak kihasználták, és nem avatták be a titkos dolgokba. És a «Szabad kőműveseknek» nagyjából véve csak azért kellett, mert sokan tudták, hogy Kifa hosszú ideig Jézus mellett volt. Nagyon alkalmas volt báb-vezetőnek a «pogányok» hite számára is. Ezért Gamáriel kihasználta őt, ahogy mondani szokás, nem sokat fáradozva az «átorientálásán». Amikor Jeruzsálemben újra elkezdődtek az üldöztetések Jézus igaz követői ellen, Kifát (aki ez idő tájt csendben és békésen tartózkodott a Jeruzsálemi közösségben) váratlanul elfogták és börtönbe vetették, úgymond «indulattól vezérelve». Valójában, ez Gamáriel részéről provokáció volt. Kifát nem egyszerűen csak börtönbe vetették, hanem megijesztették, hogy reggel kivégzik. Amikor pedig megjöttek Gamáriel emberei, szabadságot ígérve Kifának az együttműködésért cserébe, Kifa egyszerűen nem hitt a szerencséjének. Még aznap éjjel kiszabadították a börtönből. A megfelelő utasítások után sietősen elhagyta Jeruzsálemet, Antióchia felé véve az irányt, ahol az Antióchiai egyház élére kellett állnia.

A Szenszei elhallgatott, egy másodpercre elgondolkodott valamin, majd keserűen elmosolyodott.

— Később pedig, Lukácsnak köszönhetően, megjelenik az «Apostolok cselekedeteiben» (12. fejezet) egy bejegyzés, miszerint maga az Úr Angyala éjszaka állítólag leszállt Péterhez a börtönbe, és kivezette őt onnan, megszabadítva a súlyos vasláncoktól, amelyeket béklyóknak neveznek.

— Ez az a Lukács, aki az egyik kanonizált Evangéliumot írta? — pontosított Nyikolaj Andrejevics.

— Igen.

— Miért, ő is egy húron pendült az Arkhónok embeveivel? — kérdezte Viktor.

— Ő Pál embere volt. De róla kicsit később mesélek. — A Szenszei szünetet tartott, majd folytatta: — A legérdekesebb, hogy az úgynevezett «Péter béklyóit» a mai napig tisztelik, évente egyszer közszemlére teszik a hívők általi imádatra. «Szent» ereklyeként való jelentőségüket pedig Juvenalius jeruzsálemi pátriárka (V. század) adta meg. Valamit ajándékoznia kellett Eudokiának — II. Theodosius bizánci császár házas társának, úgymond jelentős ajándékot tenni. Abban az időben pedig (miután Konstantin császár anyja, Heléna megtalálta a fakesztet, amelyen állítólag keresztre feszítették Jézust) divatja volt a szentek mindenféle hasonló «dolgának». Így Juvenalius pátriárka a császár feleségének ajándékozta a béklyókat, elnevezve azokat «maga Péter» béklyóinak.

— Hát igen — mosolyodott el Sztász. — Nesze neked, Istenem, ami nekünk nem kell.

— És nem egyszerűen csak odaajándékozta, hanem ajándékát egy történettel kísérte, miszerint a keresztyének, hallva a Péterrel történt csodáról, állítólag drágakőként őrizték ezeket a vasláncokat, és úgymond, azok, akiket különböző betegségek gyötörtek, és hittel jöttek, megkapták a gyógyulást.

— Hm, a pszichoterápia platina formulája: «aki hittel jön» — jegyezte meg elgondolkodva Nyikolaj Andrejevics.

— Nem egyszerűen pszichoterápia — hangsúlyozta a Szenszei –, hanem az emberi lényeg. Mert ki miben hisz, azt kapja...

Zsenya pedig megjátszott elragadtatással kezdett «irigykedni»:

— Nézd, micsoda ajándékot adott a pasas! Ügyes! Ahogy mondani szokás, olcsó és kiadós, a kecske is jóllakik, a káposzta is megmarad. Én meg itt töröm a fejem, milyen ajándékot adjak Petrovicsnak a születésnapjára. Hiszen nekem a fészerben fekszik egy olyan rozsdás kútlánc...

E szavaknál Zsenya megpróbálta ábrázolni annak a láncnak a valószerűtlen vastagságát és méreteit, kiváltva a fiúk harsány nevetését.

— És ki ez a Petrovics? — kérdezte Andrej Sztásztól, a többiekkel együtt nevetve.

— Hát a «szeretett» főnöksége — válaszolta az, nem véve le szemét Zsenya komédiázásáról.

— Miért? — kezdett védekezni komoly arccal Zsenya, a nevető srácokra nézve. — Tudjátok, mennyit volt vízben, azután pedig mennyit hevert a földben?! O-ho-ho-hó! Miért nem ritkaság?

— Na-na — bólintott Viktor –, téged egy ilyen «ritkaságért» akkor biztosan kirúgnak a munkából.

— Hát mi vesztenivalóm van nekem?! — nem nyugodott Zsenya, közönyösen megvonva a vállát. — Nálunk szabad ország van! Kirúg ez a rabszolgatartó, elmegek egy másikhoz. Gondold el, nagy dolog?! Viszont, micsoda emlék marad a pasasnak... élete végéig!

E szavak után már az egész kollektívánk dőlt a nevetéstől. És a legjobban éppen azok kacagtak, akik dolgoztak. Sztász, törölgetve a könnyeit a nevetéstől, legyintett a barátja felé.

— Elég a mesékből, már fáj a hasam. Hagyd, hogy nyugodtan hallgassuk.

— Hiszen, én már rég hallgatók — mondta Zsenya. — Éppen a ti zajotok miatt fékeződik itt a világ megismerésének egész folyamata...

Általában, amíg mindannyian megnyugodtunk, eltelt vagy öt perc. És az első, aki érdeklődött, hogyan fogadta a császár házastársa ezt a súlyos ajándékot, természetesen Zsenya volt.

— Nagyszerűen, — válaszolta vidáman a Szenszei. — De a lényeg nem is az ajándékban van, hanem abban, hogy ez a történet kezdett terjedni, mint a népmese. Eudokia ezeket a láncokat Konstantinápolyba szállította. Egy béklyót elküldött Rómába lányának, Eudoxi-

ának. Ő pedig felépített egy egész «szent Péter» templomot, ahol elhelyezte ezt az «ereklyét», mint értéket. Bár addigra már «véletlenül» más láncokat is felfedeztek Rómában, amelyeket, állítólag, Péter viselt halála előtt Rómában. Nos, minden a megszokott módon folyt.

Nyikolaj Andrejevics, szomorúan elmosolyodva, hozzátette:

— Valóban, minden úgy, mint mindig: egy kis felhajtás, egy kis mítosz, plusz néhány híres, lehetőleg királyi név, és kész a termék «híres ereklye» néven.

— No, mit lehet tenni, ilyenek az emberek, — egyezett bele a Szenszei. — De térjünk vissza a mi történetünkhöz. Amikor Kifa megérkezett Antióchiába Gamáliel embereinek rendelkezésére, gyakorlatilag rögtön megváltoztatták a nevét, amely már nyilvánvalóan elárulta lényegét, és Jézus tanítványai között köznévként vált híressé. Így Kifa a büszke görög Péter nevet kezdte viselni, ami «sziklát», «szirtet» jelentett. Miután kinevezték az Antióchiai egyház első püspökévé. Az «episkopos» pedig görögről fordítva — «felügyelő», «őrző».

— Úgy jön ki, hogy Péter gyakorlatilag felügyelője lesz azoknak a szertartásoknak, szabályoknak és rendeknek, amelyeket Gamáliel emberei erősítettek meg a keresztények között, — vont le magának a következtetést Nyikolaj Andrejevics.

— Igen. Kifa Egójának teljes kielégítése. Megkapott mindent, amiről álmódott — dicsőséget, pénzt, hatalmat. És a lényeg, arca verejtékével dolgozni nem is kell... De a lényeg itt nem is benne és a hozzá hasonlóknak van, hanem az egyszerű bonyolításában, a szellemi materializálásában és kiürítésében. Hiszen, Jézus prédikációinak idején ahhoz, hogy Tanítványa legyen, nem kellett sem különleges szertartások elvégzésével megterhelned magad, sem bármiféle hitvallást tenned, sem pedig kitalált szabályokkal és rendekkel korlátoznod magad. Egyszerűen Embernek kellett lenni jó, szerető szívvel, aki őszintén törekszik Isten-

hez. Jézus arra tanította az embert, hogy érezze Istent önmagában, mert minden ember Isten Temploma, Ő arra tanította, hogy érezze lelkét és éljen a megváltásáért. Az Arkhónok emberei pedig felforgatták az ember önmagán végzett belső munkáját külső formális imádatná. Ráadásul, az Arkhónok úgy tettek, hogy embereik «közvetítők» lettek Isten és az ember között, és bevezették azt az állítást, hogy az ő részvételük nélkül az ember állítólag nem üdvözl.

— Hm, a srácok pontosan tudják a dolgukat — fűzte hozzá Vologya.

A Szenszei bölintott:

— Hát még mennyire! Szóval, amint Péter megkapta az új kinevezést, éppen ettől az időtől kezdve az Antióchiai egyház «misszionáriusai» mindenütt Jézus első apostolaként, kiválasztottként, «főapostolként» hirdetik Pétert. A «misszionáriusok» lelkiismeretesen dolgoztak az egész Római Birodalomban és annak határain túl, szemben Jézus igazi apostolainak és tanítványainak szellemi munkájával. Nem egyszerűen prédikáltak. Céljuk és feladatuk az volt, hogy nagy- és kisvárosokban olyan keresztény közösségeket hozzanak létre, amelyek a Jézus Tanítása alapján eléjük tárt vallást vallják. Ezek a «misszionáriusok» nemcsak megszervezték a közösségeket, hanem élükre állították a saját emberüket — az előjárót, vagy ahogy ők nevezték — a presbitert, a görög presbyteros — «vén», «presbiter» szóból. Ráadásul, a követőknek meg volt hagyva, hogy csak az ő hitüket, az ő tanításukat kövessék, és ne hallgassanak mindenféle «ál-tanítókra». «Ál-tanítóknak» pedig azokban az időkben a többi vallás tanítói mellett ezek a «misszionáriusok» Jézus igaz követőit is nevezték, akik — Jézushoz hasonlóan — a lélek, és nem a test megváltására buzdítottak, prédikálták Az Ő Tanítását, megvilágítva az utat a lélek, az isteni prizmáján keresztül, és nem az anyag, vagyis az Állati kezdet

prizmája által, vagy ahogy Jézus nevezte, az «emberi» prizmáján. Egyszóval, a «misszionáriusok» által egy meglehetősen kiterjedt keresztény közösségi hálózat jött létre, amely egyetlen irányítási központnak volt alárendelve. Ezután a «misszionáriusok» már csak az újabb «fentről» jövő utasításokat hordozták körbe ezekben a közösségekben arról, hogyan kell helyesebben érteni és felfogni az ő Tanításukat.

— Hát igen, — válaszolta Vologya alig észrevehető mosollyal, hogyan is lehetne «fentről» jövő utasítások nélkül? Ma is nélkülözhetetlenek ebben a világban. — Mit beszéltek?! — vágott vissza Zsenya, komoly, sőt kissé felfuvalkodott arckifejezést öltve. — Az emberek, érted, igyekeznek, szünet nélkül «utasításokat» írni a népnek. Nézd csak, mint a mi politikusaink, éjjel-nappal dolgoznak. Micsoda terhelés, hiszen gondolkodniuk is kell! Képzelitek, mennyire elfáradnak ezek az emberek?!

— Aha — mosolyodott el Sztász, csatlakozva Zsenya tréfás hangulatához —, egész nap nem alszol, egész éjjel nem eszel, hogyne fáradnál el!

A fiúk felnevettek, Zsenya pedig újra olajat öntött a tűzre:

— Mit hi-hi-hi?! Ez nektek nem ha-ha-ha! Menjetek ti magatok, gondolkodjatok ilyen szinten — közben sokatmondóan felemelte a mutatóujját és megrázta, mondogatva — az agyatok, tán, felforr, mint a víz a teáskannában, és azután gőzölni fogjátok az egész népet.

A srácok e szavaktól csak még jobban felnevettek. Zsenya reményvesztetten legyintett feléjük, és közölte a Szenszei-jel:

— Nem, ezek a libák nem nagy repülésre születtek. Nekik csak a pocsolyában kellene ülniük és gágogniuk állandóan!

Nyikolaj Andrejevics már nem bírta ezt a végtelen ifjúsági humort, és amíg a gyerekek egymással tré-

fálkoztak, megpróbálta kikérdezni a Szenszei-t az őt érdeklő mozzanatokról, visszatérve a régi témához.

— És mi volt az az apostoli zsinat, ha jól emlékszem, 51-ben?

— Volt egy ilyen — bólintott a Szenszei, — időszámításunk szerint 51-ben, Jeruzsálemben. Természetesen, valódi apostolok nem voltak ott. Viszont jelen volt maga Péter, elfoglalva a díszhelyet.

— Érdekes, és mit vitattak meg ott? — kérdezte már Viktor, csatlakozva a hallgatókhoz.

— Ó, nagyon fontos kérdéseket — mondta nem kis iróniával a Szenszei, közben sokatmondóan felemelte mutatóját, tréfásan utánozva Zsenyát. A srácok abbahagyták a nevetést, érdeklődve néztek a Szenszei felé. — A nyájnak bejelentették, hogy az «apostolok» azért gyűltek össze Jeruzsálemben, hogy megvitassák az egyik igen fontos kérdést — vajon a hitére áttért «pogányoknak» be kell-e tartaniuk minden júdeai szer-tartást, elsősorban körül kell-e metélkedniük, vagy nem kell?

És bárhogy igyekezett a Szenszei elrejteni mosolyát, Nyikolaj Andrejevicshez és Viktorhoz fordulva, az idősebb fiúk újra felkacagtak.

— De mit nevettek megint?! — támadt rájuk újra Zsenya, kedvenc tréfás modorában. — Hallottátok, ez igen fontos kérdés! — És már nem törődve fékezhetlen nevetésükkel, a Szenszei felé fordult, és homlokát ráncolva, aggodalmasan megkérdezte: — És mit döntöttek?

De folytatni a beszélgetést egyszerűen lehetetlen volt az újabb nevetéskitörés miatt. A Szenszei megvárta, amíg a fiúk megnyugszanak, és válaszolt:

— És azt döntötték, hogy az áttért «pogányok» nem kötelesek betartani minden júdeai törvényt...

— Fúú-űff — sóhajtott fel megkönnyebbülten Zsenya, színpadiasan letörölve a verejtéket a homlokáról, sőt még a kezét is megrázva ezután.

A fiúk újabb nevetéshulláma ellenére a Szenszei folytatta:

— Négy tilalom kivételével...

— Igen?! — kapta fel a fejét Zsenya. — És milyenek?

— Nos, először is, meghagyták nekik, hogy tartózkodjanak a bálványáldozattól. Egyszerűbben szólva, nem szabad enni olyan húst, amely a «pogány» áldozatbemutatók után maradt. Az pedig rendszerint az áldozatbemutatók után kereskedelmi forgalomba került.

— Hát hová tegyék akkor? — utánozta Zsenya egy pápa mély hangját. — Szükséges, hogy a gazdaságban semmi ne vesszen kárba.

— Másodszor, tartózkodni a megfojtott állattól.

Ekkor Zsenyka elfintorodva, undorral sandított Sztászra.

— Én, tulajdonképpen, nem hódolok a kannibalizmusnak.

A fiúk újra felkacagtak.

— A megfojtott állat — az nem kannibalizmus, — magyarázta nevetve a Szenszei. — Ez a tartózkodás előírja, hogy nem szabad fogyasztani olyan állatok húsát, amelyeket megfojtással öltek meg, vérkieresztés nélkül. Mivel a zsidók számára a vér a lélek székhelyének számít, és az olyan étel fogyasztása, amelyben vér van, szörnyű bűnnek számít számukra.

— Á-á-á, — húzta Zsenya, de nyilvánvalóan «minden esetre» tüntetőleg odébb húzódott Sztásztól.

— Harmadszor, tartózkodni a paráznaságtól. Ennek a pontnak az ő értelmezésükben különleges jelentése volt.

— Hát még mennyire! Különösen, ha figyelembe vesszük, hogy Péter féltékenyen viszonyult Mária Magdolna elsőségéhez Jézus közösségében, — jegyezte meg Viktor.

— Kétségtelenül, Mária Magdolnához való ellenséges viszonya rányomta bélyegét a nőkkel szembeni

viszonyra általában. Ezenkívül, Péter még «püspöki» prédikációiban is arra buzdította a nőket, hogy forduljanak el a házasságtól. De a helyzet az, hogy ebben a pontban a paráznaságtól való tartózkodás alatt az úgynevezett «templomi prostitúciót» értették, amelyet némely «pogány» nép gyakorolt. Bár, maguk a «pogányok», szertartásaikat a férfi és nő közötti harmónia ősi rituáléinak tartották. De e kérdés lényege sokkal mélyebben rejlik, ha figyelembe vesszük, hogy az Arkhónoknak mindig megvolt a hím erő dominanciája, ami a sötétség és az agresszió.

— A patriarchátus oszthatatlan hatalma, — kapta el a gondolatot Nyikolaj Andrejevics.

— Teljesen igaz, — erősítette meg a Szenszei.

Zsenya pedig gondterhelt arcot vágott és elkezdett elmélkedni:

— Úgy, nos, a «paráznaság» engem nem fenyeget, — majd elgondolkodva hozzátette, — legalábbis a következő huszonnégy órában. — Azután megkérdezte a Szenszei-től: — És mi volt a negyedik szabály?

— A negyedik? Általános erkölcsi: nem tenni másokkal azt, amit ők maguk nem akarnak maguknak.

— Jó szabály! — bólintott elégedetten Zsenya és, vidáman Sztászra nézve, elkezdte dörzsölni a kezét: — És mit tegyek veled olyat, amit te magad nem akarsz magadnak?!

Társaságunk harsány nevetése újra megrázta a környéket.

— Micsoda bohóc! — nevetett fel a többiekkel együtt a Szenszei, rosszállóan rázva a fejét.

Amikor pedig a nevetés elcsitult, Nyikolaj Andrejevics megszólalt, a Szenszei-hez fordulva:

— Azt mondtad, hogy ezt hirdették ki a nyájnak. De mit döntöttek valójában azon a «zsínaton»?

— Valójában pedig, a zsínatot a hatalom újrafelosztása, valamint a további cselekvések alapvető stratégiájának és taktikájának kidolgozása miatt hívták össze.

Természetesen, szó volt az új kinevezésekről (megújult irányítási struktúráról) az új vallás felső vezetésében. Péter kulcspozíciót igyekezett elfoglalni. Azonban alulműveltsége, túlzott ambíciói miatt jelentősen alulmaradt Pállal szemben, akinek briliáns elméje, kiváló képzettsége és műveltsége volt. Közöttük korábban is voltak nagy nézeteltérések...

— A hatalmi harcban? — kérdezte Vologya.

— Nem csak abban. Napjainkig fennmaradt például a történet, amelyet maga Pál írt le a galatáknak írt levelében arról, hogyan vádolta meg Pál Pétert, hogy az, bár zsidó-kereszténynek tartotta magát, mindazonáltal képmutatóskodott, kifejezve undorát az idegenek iránt, felidézve Antióchiába való érkezését...

— És mi történt ott Antióchiában? — érdeklődött már Nyikolaj Andrejevics.

— Hát Péter, amikor Antióchiába érkezett, új szerepében annyira elragadta vallásuk általános fellendülése azok körében, akiket «pogányoknak» neveztek, hogy maga sem vette észre, hogyan tért el ismét a zsidó hagyományoktól, és kezdett együtt étkezni a «pogányokkal» egy közös asztalnál. Amikor azonban ezt megtudták a zsidók, Péter szabadkozni kezdett, mondván, hogy ez sohasem történt meg, és titkolni kezdte «asztali» közösségét a «pogányokkal», tartva attól, hogy a zsidók elítélik őt. Kifa az Kifa marad — mosolyodott el a Szenszei. — Ő csupán egy ember a maga gyengéivel és vágyaival... Ezért igyekezett a zsidók kedvében is járni, és magát is felmagasztalni a «pogányok» szemében.

— És mivel végződött ez a hatalmi harc? — tette fel a kérdést Sztász.

— Péter lett ennek a szervezetnek a nyilvános vezetője, Pál pedig a tényleges.

— Az Arkhónok szervezeteinek struktúráját ismerve, másképp nem is történhetett volna — jegyezte meg Vologya.

* * *

— Pál, mint az új vallás tényleges vezetője, rendszerezte a kereszténység általános ideológiáját — folytatta elbeszélését a Szenszei. — Tanításában valóban Jézus szavaira támaszkodott, nagyon hozzáértően és finoman végrehajtva a cseréket a Tanítás kulcsfontosságú pontjaiban, például bevezetve éppen a halottakból való testi feltámadás, az ember születésétől fogva való bűnössége és hasonló fogalmakat. Ha Jézus futólag beszélt is arról, hogy a Sátán e világ igazi fejedelme, ezeket a pillanatokat általában véve megmagyarázatlanul hagyva a «szabad hallgatók» számára, éppen Pál volt az, aki «megmagyarázta» Az Ő szavait a «nyájnak», és úgy fejlesztette tovább ezt a témát, hogy összekötötte a Sátán emberiség feletti hatalmát az eredendő bűnnel, sőt magát a Sátánt is valamiféle kozmikus mindenható lényvé változtatta.

— Miért? — vontá meg a vállát értetlenül Sztász.

— Hogyhogy miért?! Hogy félelmet keltsen a nyájban, mert a félelem rabszolgává teszi az embert. Bár, jegyezzétek meg, a judaizmusban a Sátán szó szerint «ellentmondót», «fülbesúgót», «felbujtót» jelent. A judaizmus hagyományos átadásában a Sátán alakját először a bibliai Jób könyvében írták le teljesebben, amely az időszámításunk előtti V. században íródott. És ott úgy van bemutatva, mint egy kártékony angyal, aki azonban mindenben Jahvétól (a zsidó Isten neve) függött, és csak Az Ő engedélyével cselekedett rosszat. A zsidó Pál az leginkább «pogányoknak» szánt Tanításában a Sátánt már a Istennel szemben álló kozmikus ellenség rangjára emeli. Ezenkívül, ő fektette le az alapokat, amelyekre támaszkodva János később leírta a Sátán pokoli serege és Isten serege közötti eszkatologikus világháborút. És vajon mi rejlik e mögött? A nyáj elemi rabszolgasorba döntése. Mivel a félelem szításának köszönhetően az Arkhónok emberei az Istent szolgáló Sátánt az Istennel szemben

állóvá magasztalták fel, szinte egyenlő erőt és hatalmat tulajdonítva neki.

Sőt, éppen Pál adta meg azt a meghatározást, amelyre azután a kereszténység támaszkodott, hogy ki Krisztus, és mi Az Ő Egyháza. Hogy megerősítse az új vallás ezen megfogalmazásait, amelyek később keresztény dogmákká váltak, Pál számos levelet írt, ahol ezen kívül kioktatott a kötelességekre és a keresztény közösségek életmódjára vonatkozóan is, egészen odáig, milyeneknek kell lenniük a kapcsolatoknak a családban, a mindennapi életben. Megadja útmutatásait, hogy ezeket az embereket «a helyes útra» állítsa, és hogy szigorúan kövessék «a helyes tanítást». Figyelmeztet, hogy senki ne vezesse őket tévútra, óvakodjanak az «ál-tanítóktól», akik állítólag át akarják venni a hatalmat és az irányítást a keresztény közösségek felett.

Vologya halkan megszólalt:

– Igen, komoly emberek fogtak bele a dologba.

– És te mit gondoltál? Mindez nem véletlen. Sokat fáradoztak, persze, nem keveset. De mindezek csupán az első lépések voltak egy hatalmas világvallás létrehozásához – egyezett bele a Szenszei, és folytatta tovább az elbeszélést: – Az időszámításunk szerinti 60-as évek elején bizonyos politikai eseményekre való felkészülés kapcsán, amelyeknek az Arkhónok terve szerint 66-ban kellett volna megtörténniük, mozgósítják Gamáliel embereit. Bár addigra maga Gamáliel már meghalt még 52-ben, de az általa létrehozott szervezet továbbra is aktívan működött. 66-ra komoly politikai változásokat terveztek. Az Arkhónok, követve játékszabályaikat, egyszerre több párhuzamos változatot készítettek elő az események alakulására. Az egyik tartalmazta Gamáliel embereinek tervét, amely szerint Pétert szándékoztak a legfőbb pásztor rangjára emelni a «pogányok» új vallása számára, és természetesen, kényelmes bábbá a maguk számára.

— De miért volt erre szükségük? — nem értette Viktor. — Hiszen voltak római pontifex-papjaik, akik, mint megértettem, amúgy is mindent irányítottak.

— Mindent, igen, de mégsem mindent — ellenkezett a Szenszei. — A helyzet az, hogy Jézus már azzal, hogy Bódhiszavattaként eljött ebbe a világba, nem csupán szellemi fellángolást indított el, hanem egy hatalmas hullámot, amelynek eredményeként ugyanabban a Rómában az időszámításunk szerinti I. században hirtelen és rohamosan növekedni kezdett a különböző ősi kultuszok híveinek száma, például olyanoké, mint az egyiptomi Ízisz istennőé, a kis-ázsiai Nagy Anyáé és hasonlóké. A hagyományos istenek templomai gyorsan kiürültek. És ez a folyamat nem annyira a Római Birodalom terjeszkedésével, új törzsek és népek (a maguk isteneivel és vallásaival) bekebelezésével függött össze, mint inkább valójában Jézus eljövetelével, küldetésének valódi szellemi céljaival és Tanításának irányultságával. A helyzet a római társadalomban akkor pontosan olyan volt, mint most nálunk (annak ellenére, hogy nálunk a széthullás folyamata zajlik, náluk pedig akkor a birodalom megerősödése volt): ugyanaz a szellemi feszültség, bizonytalanság a holnapot illetően, ugyanazon politikai és társadalmi instabilitás miatt. Sőt, pontosan úgy, mint most, rengeteg ember jelent meg, akik azt állították, hogy ők újdonsült próféták és természetfeletti képességekkel rendelkeznek, különböző istenek fiainak, látnokoknak és csodatevőknek nyilvánították magukat, akik megígérték, hogy meggyógyítják az embereket, megmenetik a világot és boldoggá teszik a bennük hívőket. Sok hatalmas számára érthetetlen volt ez a vallási alapon nyugvó, ma így nevezett «tömegpszichózis». De nem az Arkhónoknak. Ők aztán tudták az igazi okot, amely kiváltotta ezt a jelenséget az emberek között, miért kezdtek el gyakorlatilag azonnal cselekedni

Jézus hívei ellen, és miért kezdtek olyan sietősen központosított struktúrát szervezni az új vallás alá.

Nos, most képzeljétek el, ha csak Jézus egyetlen eljövetele ebbe a világba ilyen hatalmas szellemi hullámot indított el az emberek között, lényegében elvéve a választóközönség jelentős részét a Római Birodalom pontifex-papjaitól. Már nem is beszélek Az Ő Tanításáról, amely felébreszti az emberek lelkét, valamint Az Ő igaz tanítványainak és apostolainak későbbi tevékenységéről! Nos, valóban, ki fogja hallgatni a papok, pontifexek, áldozópapok meséit, és nézni a hatalmasok meghízott arcát, istenítve őket, ha Jézus és tanítványai gyakorlatilag felnyitották az emberek szemét a dolgok lényegére, és igazat mondtak erről a világról, köztük azokról is, akik vezetik azt. Ki megy rabszolgaságba a papokhoz, ha Jézus a Tanításán keresztül valódi Szabadságot adott az embereknek! A politikában pedig a választóközönség ilyen elvándorlása több mint komoly probléma, mivel gyakorlatilag a hatalom elvesztéséhez vezet.

Az Imhotep-féle kudarc után az Arkhónok már jól elképzelték a lehetséges következményeket. Ezért hoztak létre sietősen egy új vallást. Hiszen az elvük, mint már mondtam, ha egy mozgalmat nem lehet betiltani vagy elnyomni, akkor az élére kell állni. Így, az Arkhónok teljes gőzzel beindították az emberek körében az új eszme – Jézus Tanítása – támogatását, igaz, ahrimani stílusban interpretálva az ő Páljuk tanításába, minden hozzáillő felhajtással: a terjesztés titkosságával, a hatalom elégedetlenségével, sőt üldöztetésekkel – mindezzel, ami a tömegek meggyőzésének pszichológiája szerint dukál. Hiszen, az emberek szeretik a bántalmazottakat és szenvedőket, az ilyen hős-harcosokat «a dolgozó nép jogaiért és szabadságáért». Igaz, a Pál-féle keresztény közösségek elleni üldöztetések inkább színpadiasak voltak. Viszont, Jézus igaz követőire, Az Ő igaz tanítványaira és apostolaira igazi vadászat

folyt, egész megtorló akciókat és kíméletlen kiirtásukat hajtották végre. Így erőszakkal rákényszerítették az emberekre változatlan régi hatalmukat az általuk megújított formátumban, kijelentve, hogy ez teljesen új.

— Nos, minden rendben, az új — az a jól elfeledett régi, — kommentálta mosollyal Zsenya.

— Bárcsak elfeledett lenne, — mondta némi szomorúsággal a hangjában a Szenszei. — Az Arkhónok támogatói nem csupán nagy reményeket fűztek Péterhez és különösen Pálhoz. Úgy tervezték, hogy Péter, mint az új vallás nyilvános vezetője, az egyik láncszemük legyen a vallási és politikai hatalom összekapcsolásában...

— Kifa a politikában?! — mosolyodott el Nyikolaj Andrejevics. — Hm, ez nonszensz!

— De nem, — ellenkezett a Szenszei. — Ez éppen hogy sensus! Ráadásul, az Arkhónok igyekezetének köszönhetően ez a mai napig aktuális.

Vologya, elmosolyodva, megerősítette:

— Örök igazság.

— **Mi a nagypolitika értelme? — folytatta a magyarázatot a Szenszei. — Az Arkhónok szabályai szerint ahhoz, hogy jelentős politikai befolyást gyakoroljunk egy államra, ellenőrizni kell vagy a pénzügyei nagy részét, vagy az elektorátus nagy részét. Az elektorátus legjobb ellenőrzése pedig, mint ismeretes, a válás, mint az egységes hit ideológiája. Amikor pedig a pénzügyek és az elektorátus feletti ellenőrzés egysül, létrejön az abszolút hatalom. Az pedig, aki az abszolút hatalmat birtokolja az államban, azt tesz vele, amit csak akar. Ahogy minden idők és népek Nagy Pontifexe, Ahriman mondta: csak «oszd meg és uralkodj»...** Azokban az időkben a pap-pontifexek ellenőrizték a pénzügyeket, mert a római szenátus az ő titkos befolyásuknak volt alárendelve...

— A legfelsőbb állami tanács, — kommentálta Viktor, nézve, ahogy Ruszlán megpróbált rávezető kérdést feltenni a Szenszei-nek.

— A szenátus — ez mellel latin szó — senatus, a senex-ből származik, ami azt jelenti, hogy «öreg», «vénenber», — egészítette ki a válaszát a Szenszei. — A szenátus már az ókori Római Köztársaságban a legfelsőbb állami tanácsot jelentette.

— Megint «köztársaság»? — mondta mosollyal Sztász.

— Kétségtelenül... Már az időszámításunk előtti 510–509-es években megalakult. Amikor felforrtak a népi indulatok Tarquinius Superbus uralkodásának elégedetlensége miatt, a pap-pontifexek, mint mindig, időben léptek. És a «szabadság» szótól megrészegült nép boldog üdvözlése közepette egy új államformát adtak nekik, egy szép, azokban az időkben szokatlan névvel — res publicus. Latinból fordítva, mint már mondtam, ez «közügyet», «társadalmi ügyet» jelent. **A királyt elűzték, a népnek bejelentették, hogy a legfelsőbb hatalomba a nép maga fogja választani az embereket, méghozzá meghatározott időre. Igaz, elfelejtették megmondani, hogy a nép azok közül a jelöltek közül fog «választani», akiket a pap-pontifexek bemutatnak (és természetesen előre jóváhagynak) nekik, akiknek a titkos befolyása alatt állt az egész hatalom.** A nép pedig, boldogan a demos kratos-tól, vagyis a demokráciától — a «néphatalomtól», hazament. Úgy hívják ezt: az előadás véget ért!

És mivel a Szenszei elhallgatott, Kosztyik türelmetlenül megkérdezte:

— És azután mi történt?

— Azután pedig minden úgy, mint mindig: **a gazdagok gazdagodnak, a szegények szegényednek, és a történelmet diktálásra írják.**

Viktor helyeslően bólintott.

— Szenszei, neked tanárnak kellett volna lenned a jogi karunkon. Mert mi ugyan hallgattunk történelmet, de a legérdekesebbet elengedtük a fülünk mellett.

— Ilyen történelmi kurzust aligha fog neked valaki felolvasni, különösen a jogon, — célzott rá Vologya. — Már hallgatok a történelmi, filozófiai karokról...

Akart még valamit mondani, de a Szenszei sietősen megelőzte:

— Egyszerűen, akiben megvan a hatalmas vágy a megismerésre, az megismer, függetlenül azoktól a feltételektől és körülményektől, amelyek közé kerül. Akinek pedig nincs vágya, annál nem található meg a megfelelő törekvés sem, bármilyen jó feltételeket is teremtenének neki a tanuláshoz.

Kosztyik elhatározta, hogy szintén megszólal.

— Nem, nos, én ilyen történelemről egyáltalán most hallok először életemben. — Azután hozzátette: — Igaz, korábban nem nagyon érdekelt ez a téma.

— No, tessék, most már tudni fogod, — mondta jóságosan a Szenszei. — Ha pedig ki akarod tágítani a látókörödet ebben a témában — keress adatokat a történelemben, önállóan vedd össze és elemezd a talált tényeket. Csak dolgozz lelkiismeretesen, dolgozz különböző forrásokkal, akkor sokat megértesz abból, amit mondtam neked, abból, ami volt, és ami most történik a világban.

Ezt mondva, a Szenszei újra a csapatunkhoz fordult:

— De megint elkalandoztunk... Általában véve, a «Szabad köművesek», követve céljaikat, Gamáriel embereinek vallási szervezetére tettek, akik a maguk részéről, készülve a közelgő eseményekre, követtek egy tervet, amelynek célja Péter aktív vezetővé való előmozdítása volt. Hogy előkészítsék az ideológiai talajt Péter fővárosba érkezéséhez, Jeruzsálemből Rómába érkezik maga Pál. Ráadásul, Pál megfelelő legendával érkezik a «nyáj» számára, miszerint állítólag őt, a «nép szenvedőjét», «szent eszmék» miatt börtönbe zárták Jeruzsálemben, és egész két évig ott sínylődött, azután pedig, mint római állampolgár, követelte a császár bíróságát, és engedve a kívánságának, a

hatóságok megparancsolták, hogy vigyék őt Itáliába. Amikor Pál ilyen legendával megérkezett Rómába, a «Szabad kőművesek» bábjai Gamáriel emberei közül, akik ott befolyásos tisztségekben voltak, nem csak e legenda megerősítését szervezték meg neki a nép számára, hanem egy nagyon okos piárt is, amelyet a «nyájának» szántak. Mégpedig, Rómában a hatóságok megengedték Pálnak, hogy különleges feltételek mellett éljen. Többek között találkozhatott bárkivel, de egy hozzárendelt római katona felügyelete alatt, akihez hozzáláncolták. Igaz, ilyen megjátszott teátralitással, «mártír külsővel» Pál csak a «nyájából» való követői előtt jelent meg, prédikálva nekik tanítását, a többi időt pedig, a nyilvánosság elől rejtve, nem csak láncok nélkül, de elég kényelmesen élte. A «bilincsben lévő szenvedő» ilyen szerepében Pál gyakorlatilag két évet élt le, ezalatt jelentősen megnövelve elektorátusát. Azután pedig, ahogy illik, «elnyerte szabadságát».

— Valóban szuper piár! — mondta Sztász.

— Ezt értem én, okos reklám! — értett egyet vele Viktor.

— Hát igen, ki is kezdte volna el az ilyen igazságot még most is megvilágítani a sajtóban! — jegyezte meg nem csupán némi humorral Vologya.

Mire a Szenszei idézte:

— Bernard Shaw egyszer azt mondta: «Életrajzot olvasva emlékezzetek rá, hogy az igazság sohasem alkalmas publikálásra». — Az idősebb fiúk elmosolyodtak, helyeslően bólintva a fejükkel. A Szenszei pedig folytatta tovább elbeszélését. — Szóval, amint Pál «elnyerte szabadságát», elkezdte aktívan bevonni legközelebbi embereit az új vallás ideológiájának írásos formába öntésére. És erre a célra sokakat bevetettek, köztük Márkot, Lukácsot és Mátét is.

— Ezek ugyanazok, akik az Evangéliumokat írták, amelyek azután kanonizáltak lettek? — pontosított Sztász. — Pontosan így van.

— Vajon mindannyian Pál emberei voltak? — kérdezte kétséggel a hangjában Nyikolaj Andrejevics.

— Természetesen. Márk, akit később szintén az úgynevezett «70 apostol» közé sorolnak, Barnabás unokaöccse volt, pontosabban szólva Józsefé, a Ciprusról való gazdag nagybátyjáé. Márk később lett, születésétől fogva Jánosnak hívták. Anyja háza, akit Máriának hívtak, a Gecsemáné-kerttel volt szomszédos. És amikor az Arkhónok emberei elkezdték megszervezni az új mozgalmat, Barnabás kezdeményezésére, ez a ház gyakran szolgált menedékhelyül és gyülekezőpontul az embereik számára. A 40-es évek elején Barnabás és Pál, Jeruzsálemből Antióchia felé tartva, magukkal vitték Márkot is. Először is, írástudó ifjú volt, tudott jól írni és olvasni. Anyanyelvén kívül ismerte a görögöt, a latint, amelyek a Római Birodalom legerőteljesebb nyelvei voltak.

— Hárman — az nem kettő, azért bizony sokkal vidámabb, — mondta élénken Zsenya.

— Egyszerűen az ő «misszionáriusai» kettesével-hármasával jártak. Így, nekik nem csak biztonságosabb volt, de nagyon kényelmes is. Kényelmes az emberek pszichológiai feldolgozása szempontjából. Például, az egyikük csodatevést tulajdonított magának, az elkísérők pedig mindezt megerősítették mint «igazságot», kiadva magukat az általa tett «csodák» «tanúinak».

— Úgyszólván, tekintélyt szereztek maguknak, — jegyezte meg Vologya.

— Teljesen igaz. Sőt mi több, Jézusnak tulajdonították, hogy állítólag Ő parancsolta meg apostolainak, hogy kettesével, hármasával járjanak. Semmi ilyesmit! Jézus azt tanácsolta igazi apostolainak, hogy önállóan járjanak, hogy nyitott lelkeket keressenek, akik készek befogadni Az Ő Tanítását kívánságból, szeretetből és szellemi szükségletből. Pál pribékjeinek feladata pedig az volt, hogy minél több embert vonzzanak soraikba,

függetlenül fejlődési szintjüktől. Ezért jártak kettesével-hármasával, hogy megvalósítsák ezt a feladatot. Az olyanoknak pedig, mint Pál és Barnabás, kísérőik egyben erőforrást is jelentettek. Márk éppen ezek közé tartozott. Később, elég sokáig járt Barnabással és Péterrel is. Ráadásul, Gamáriel embereinek külön utasításait követve, hogy eloszlassanak minden felesleges gyanút a méltatlan viselkedéssel kapcsolatban, Márknak Pétert a «nyáj» előtt, különösen a «pogány» előtt, nem másként kellett neveznie, mint «Papas-nak», ami görögről fordítva «Apát» jelent, hangsúlyozva Péter személyében éppen a szellemi tanítót.

A későbbiekben, az általuk létrehozott keresztény közösségekben már így kezdték nevezni a szellemi vezetőket. A II. és III. század fordulóján pedig a keleti keresztények az Alexandriai egyház pátriárkáit nevezték «pápáknak», éppen annak az egyiptomi keresztény egyháznak, amelynek létrehozásában Márk keze is benne volt. Nyugaton pedig ezt a címet Péter után Róma és Karthágó püspökei viselték. A középkor korszakában pedig ez a cím Róma püspökére rögzült. Ráadásul, Pétert a helyi püspökség alapítójaként, «az apostolok fedelmeként» tisztelték. És mindezt Jézus szavai ellenére tették, aki figyelmeztetett: «És apátoknak se hívjatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyekben van.»

— Igen, valószínűleg az emberek egyszerűen a maguk módján érzélik a dolgokat, még a szellemi magvakat is az anyagi szükségletekhez igazítva, — mondta a pszichoterapeuta.

— Kíváncsi vagyok, mitől függ ez? Az emberek szellemi fejlődésének fokától? — érdeklődött Sztász a Szenszeitől, nyilvánvalóan Nyikolaj Andrejevics elmélkedéseivel összefüggésben.

— Belső választásuktól, elsősorban.

Nyikolaj Andrejevics, láthatóan folytatva gondolatai hangos átgondolását, ellenkezett:

— De tegyük fel, hogy voltak ilyen túlzások... De a «misszionáriusok» mégiscsak felébresztették a hitet az emberekben.

— Teljesen igaz, de a félelmen alapuló hitet! Vegyél egy ilyen egyszerű példát. Jézus sok csodáját és gyógyítását titokban tette, ráadásul, a csodákat áldásként, szeretetben és jószágban tette az emberek felé. Ezek az önjelöltek pedig, hírverést csapva mozgalmuknak, csodáikhoz megfélemlítési aktusokat csatolnak. Pálnak például, hogyan vakította meg Elimasz varázslót csak azért, mert az megpróbálta elfordítani Sergius római prokonzult a páli «hittől». És, természetesen, Barnabás és Márk ennek «tanúi» voltak. Ezt a cselekményt az «Apostolok cselekedetei» (13, 6-12) írja le, és nem más írja le, mint Lukács — Pál legközelebbi harcostársa.

Vagy hogyan halt meg Péter elítélő szavaitól egy férj és feleség, akik nem hozták el neki az összes pénzt saját eladott vagyonukért, és ő hazugsággal és eltitkolással vádolta őket. És amikor testeik «élettelenül estek össze», többször is hangsúlyozzák, hogy «nagy félelem szállta meg mindazokat, akik ezt hallották». És megint csak, ez az «Apostolok cselekedetei» 5. fejezetében (1-11. vers) van leírva. No, azért, ahogy Lukács felmagasztalta Pétert, elbeszélve arról, hogy az emberek kivitték a betegeket az utcára, amikor Péter arra járt, hogy legalább «az arra járó Péter árnyéka vetüljön valamelyikükre», arról egyáltalán hallgatok. Mindezek a dolgok, ahogy Jézus mondta, «emberitől» voltak, mert olyan emberektől származtak, mint Kífa, akik csak azért akartak csodákat tanulni, hogy hatalommal rendelkezzenek az emberek felett, hogy mindenki körülöttük rabszolgaként viselkedjen és reszkessen előttük.

— Hát igen, Isten óvjon, ha valaki szembemegy! — kommentálta Sztász mosollyal.

— Teljesen igaz. Értitek, mi a lényeg?! Vallásukat ellentmondásokra építették, arra az elvre, hogy amit szabad Jupiternek, nem szabad az ökörnek. Egyfe-

lől arra tanítják az embereket, hogy mindent bocsásanak meg, és maguk rögtön megmutatják, hogyan ölt meg Péter embereket csak azért, mert azok nem adták oda neki az összes pénzüket, ahogy mondják, «az utolsó fillérig». Arra tanítják az embereket, hogy féljék Istent, ezáltal félelemérzetet keltve az emberben, elsősorban előttük, az «apostolok», mint Isten és az emberek közötti «közvetítők» és «hatalommal rendelkezők» előtt, még emberek megölésére is, hogy mindenki félje és tisztelje őket.

— Pont mint a rabszolgatartók, — jegyezte meg mosollyal Vologya.

— Nos, nem véletlenül vezették be ők az «isten szolgálja (rabszolgája)» kifejezést, bár Jézus azt mondta az embereknek: «ti mindannyian Isten gyermekei vagytok». Az embereknek meghagyták, hogy az Isten iránti félelem mögött ott kell állnia az egyház vezetői iránti félelemnek is, akiknek (a «nyáj» számos korlátozásával ellentétben) sok minden megengedett. — A Szenszei ezt a hangjában lévő megbélyegzés olyan erővel mondta, hogy még a lélek mélyéig is áthatolt. — De vajon erre tanított Jézus?! Ő arra tanított, hogy őszintén szeressék Istent! Az Isten iránti szeretet tisztaságában pedig nincs és nem is lehet helye a félelemnek! Mert ki a Szeretetben van, az Istenben van és Isten öbenne, mert Isten maga a Szeretet. Mert a Szeretet eltörli ezen élet minden félelmét. Az élet mulandó, az por. Isten pedig örök. Annak, ki Istenben van, nincs mitől félnie a földitől. Jézus arra tanította az embereket, hogy fivérek és nővérek legyenek, szeressék felebarátaikat. Ő eltörölte a megosztottság és az ahrimani hierarchia határait az emberek között. És hogyan változott minden az ellenkezőjére?

Nyikolaj Andrejevics, meghallgatva a Szenszei-t, elgondolkodva mondta:

— Emlékszem a cselekményre, amikor Péter megkérdezte Jézustól, hányszor kell megbocsátania test-

vérének, aki vétkezett ellene, talán hétszer? És Jézus azt válaszolta neki: «nem mondom neked: «hétszer», hanem «hetvenszer hétszer». Én ezeket a szavakat gyakran hoztam példaként pácienseimnek. De hogy maga Péter, meg nem bocsátva, embereket ölt?! Hol van ez leírva? Az «Apostolok cselekedetei» 5. fejezetében? Újra kell olvasnom. — És elgondolkodva hozzátette: — Talán a pénz miatt írták így, abból kiindulva, amit Jézus mondott egy gazdag ifjúnak, hogy ha tökéletes akar lenni és követni Őt, akkor először adja el vagyonát és ossza szét a pénzt a szegényeknek, és akkor kincse lesz a mennyekben, — feltételezte Nyikolaj Andrejevics.

— Helyes, Jézus azt mondta: «add el és oszd szét a pénzt a szegényeknek», és nem azt, hogy hozd el nekem, — tette a hangsúlyt ezekre a szavakra a Szenszei. — Az értelem miben rejlik. Ha ragaszkodsz a gazdagsághoz gondolataiddal és törekvéseiddel, akkor jobb, ha szétszobod a szegényeknek. Mert így jobb lesz a lelkednek. Hiszen, a saját gazdagság gyarapításáról való állandó gondoskodás materializálja az embert, felébreszti benne az Állati kezdet tulajdonságait, mint a kapzsiság, irigység, egoizmus. Ha pedig van gazdagságod, de annak köszönhetően segítesz az embereknek és sok jót és hasznosat teszel a rászoruló embereknek, és nem azoknak, akik amúgy is dűskálnak a javakban, — ez jó, mert gondolataid az emberekről való gondoskodásban lesznek, és nem saját egocentrizmusod felmagasztalásában. Jézus arra tanított, hogy az ember gondoskodása mindenekelőtt a saját lelkéről, a szellemi javak és jó cselekedetek felhalmozásáról szóljon. Ezért tanácsolta annak a gazdag ifjúnak, hogy szabaduljon meg az anyagi terhétől, maximálisan nyújtson segítséget az embereknek, és kövesse tiszta lelkiismerettel az Istenhez vezető utat. A páli «apostolok» pedig arra kényszerítették az embereket, hogy még az utolsó vagyonukat is adják el, és az eladottból

származó összes pénzt hozzák el nekik. Megfélemlíteték az embereket a gyors leszámolással, ha nem így tesznek, vagy eltitkolnak akár egy fillért is.

Nyikolaj Andrejevics keserű mosollyal mondta:

— Van egy ilyen régi latin közmondás: «Nem azért büntetlek, mert gyűlöllek, hanem azért, mert szeretlek». Nyilvánvalóan, ez ismert volt Pál emberei számára is.

— Az ilyen vágyókból, hogy bár kicsi, de hatalommal rendelkezzenek a hozzájuk hasonlók felett, ma is Dunát lehet rekeszteni, — jegyezte meg Vologya.

— És mennyi destruktív szekta jelent meg most, amelyek kereszténynek nevezik magukat, de ugyanazt a péteri elvet prédikálják: adj nekünk mindent az utolsó fillérig, és higgy magadnak, amennyit csak akarsz. És ők is a Bibliára hivatkoznak, — szólt közbe Viktor.

— És mit szerettetek volna? Az Arkhón-féle pribékek transzformálták Issza nagy Tanítását vallássá, hát íme, megvan a változatlan eredmény és a tömegnyi ellentmondás, — válaszolta a Szenszei. — Jézus prédikálta Tanítását, amely az Isten iránti, az emberek iránti szereteten alapult, kerülve bármiféle hatalmat, Istent Atyának nyilvánítva. Az Arkhónok pedig egyszerűen átorientálták Jézus Tanításának szellemi kezdetét az anyagra, kiegészítve Jézus szavait saját kommentárjaikkal, és így eltorzítva az értelmet. Ha Jézus a Tanításán keresztül igaz szabadságot adott az embereknek, felszabadítva őket az anyagi világ illúziói alól, akkor az Arkhónok, ellenkezőleg, Pál tanításán keresztül engedelmes rabszolgáivá tették az embereket az anyagnak, gúzsba kötve őket félelemmel.

— Nem, nos, talán korábban volt ilyen pénzelsajátítás, de most a hivatalosan minden másképp van, — mondta kétellyel Sztász.

— Most minden másképp van?! — mosolyodott el a Szenszei. — Pontosabban szólva — most ez már más

méretekben zajlik. Nézd Péter mai utódait, ugyanazt a Vatikánt. Ez a parányi ország a mai napon a világ egyik leggazdagabb országa, és ez abban az időben, amikor milliók a földön éhen halnak. Hát vonj le következtetéseket, kinek szolgál buzgón a Vatikán.

— Itt nem kell hét lángésznek lenni, hogy megért-sük a nyilvánvalót, — dörmögte Vologya.

A Szenszei bölintott, nehézkesen sóhajtva, és foly-tatta elbeszélését Pál római tevékenységéről:

— Szóval, amikor Pál Rómába hívta Márkot, az éppen Efezusban volt, ahol a tanszéket Timóteus fog-lalta el, aki Pál kedvenc tanítványa volt, akivel egy-kor együtt utazott prédikációkkal. Márkkal, mellesleg szólva, Timóteus is megérkezett a birodalom főváro-sába. Rómában Pál elhelyezi Márkot Péter mellé, és tanácsokat ad neki, hogyan kell pontosan megírni Péter Evangéliumát.

— Péter Evangéliuma? — csodálkozott Nyikolaj Andrejevics.

— Igen. Korábban Márk Evangéliumát Péter Evan-géliumának nevezték. Ez már később, amikor ezt a kéziratot többször átírták más emberek, nevezték át Márk Evangéliumára. Péter, mint már mondtam, írás-tudatlan volt. Meg a nyelvek közül csak saját anya-nyelvét, az arámit ismerte. Ezért állandóan «tolmá-csokat» kellett keresni neki, amikor más népek között fellépett prédikációkkal.

— Érthető, kihasználták, mint egy «bábot», — mondta Vologya.

— Természetesen... Péter «műveiként» azt tálalták, amit Márk írt, ahol fő tanácsadóként Pál szerepelt... Úgyhogy, a Péternek tulajdonított kanonizált könyve-ket, valamint az ósrégi apokrifokat is (amelyeket sok-kal később más emberek írtak), amelyek Péter nevét viselik, mint «Péter cselekedetei», «Péter jelenései», «Péter Evangéliuma» és így tovább, egyáltalán nem Péter írta.

— Jó élete volt azonban, — «irigykedett» Zsenya. — Nem elég, hogy te vagy a főnök, még könyveket is írnak helyetted.

— Milyen jó az, — ellenkezett Sztász, — ha helyetted beszélnek is, írnak is, irányítanak is?!

A Szenszei elmosolyodott, nézve a gyerekeket, és folytatta az elbeszélést:

— Pál rendelkezésére ugyanezekben az években (a 60-as évek elején) Pál még egy közeli tanítványa — Máté — kezd írni egy másik Evangéliumot Antióchiában. Ez az Evangélium alapvetően e kézirat terjesztésére volt szánva a zsidó-keresztények között, és természetesen saját anyanyelvükön íródott. Ezért Máté feladata az volt, hogy a művet a zsidó szellemnek megfelelően írja meg, a szokásos módon, «származási táblázattal», amely mesterségesen Jézust a zsidó gyökerekhez köti, és rengeteg idézettel az «Ószövetségből», hogy bizonyító alapot teremtsen arra, hogy éppen Jézuson teljesedtek be az ókori próféciák a zsidók által várt Messiásról.

— Szerintem Máté neve Lévi volt, — emlékezett vissza Nyikolaj Andrejevics.

— Igen, — erősítette meg a Szenszei. — Az egyházi legenda szerint Jézus állítólag elhívta Lévit az apostolok közé, amikor az vámszedő, vagyis vámos volt. Valójában, Jézus nem hívta el őt. Bár Lévi valóban vámos volt valamikor.

— És mi ez a tisztség, vámszedő? — érdeklődött Kosztyik. — Ez olyan, mint az adófélügyelő?

— Olyan, mint a vámvizsgáló, — magyarázta Vologya.

— Igen, — bólintott a Szenszei. — A vámos az adószedők, egyszerű ágense volt, alacsonyabb rangú tisztviselő. Ez a tisztség abban az időben megalázónak számított a zsidók számára. Mivel a zsidókat, akik beléptek ebbe a tisztségbe, kiközösítették, és megfosztották a végrendelkezés jogától. De Lévi nem egyszerűen vámos volt,

ő még lelkiismeretesen dolgozott Gamáriel embereinek is. Meg kell jegyezni, hogy írástudó és elég okos ember volt, aminek köszönhetően később Pál is felfigyelt rá, és bevette csoportjába. «Érdemeiért» Lévi kiérdemelte, hogy megkapta a zsidó Máté nevet. És mivel Máté elég sokáig, tizenöt évig közösségeik megszervezése után, prédikátorként dolgozott a zsidó-keresztények között, Pál rábízta a szöveg megírását a zsidók számára.

— Nézem, Pálnak elég írástudó és okos csapata volt, — jegyezte meg Vologya.

— Mint ő maga, — egyezett bele a Szenszei. — Ugyan-ezekben az években Pál egyidejűleg rábízta legközelebbi harcostársára, Lukácsra, hogy szintén írásba foglalja az Evangéliumot — «A szent apostolok cselekedetei», ahol leírják keresztény közösségeik megszervezésének első éveit, Péter tevékenységét, Pál missziós utazásait. Pál Lukáccsal Troász városában ismerkedett meg (ami a mai Törökország földjétől nyugatra feküdt), missziós tevékenysége során az 50-es évek elején. Lukács foglalkozása szerint orvos volt. Figyelembe véve pedig, hogyan gondolta át Pál írástudóan cselekedeteit a keresztény közösségek megszervezéséről és okos emberek odavonzásáról, egy olyan ember, mint Lukács a foglalkozásával egyszerűen szükséges volt. Hiszen, lehetősége szerint valós orvosi segítséget nyújtott követőinek, amivel kiegészítőleg vonzotta az embereket a keresztény közösségekbe.

Általában véve, Pál az «új tanítás» írásos rögzítésére bevetette sok emberét, és nem csak a mai napon ismert Mátét, Márkot és Lukácsot. Mindannyian «nyájuk» sajátosságainak figyelembevételével írtak, egy közös információforrással rendelkezve — Pál tanításával. Vagyis, a politika nyelvén kifejezve, mindezt különböző elektorátus számára írták. De alapjában Pál tanítása feküdt a rabszolgai alázatról Jézus igazi Tanítása helyett az igazi szabadságról. Az, ami most van a Bibliában, az «Újszövetségben», Jézus igazi Taní-

tásából — ez csupán maradvány, ami Pál, a másolók, Konstantin Nagy Pontifex és a pápai személyek egész «plejádja» szerkesztése után jutott el hozzánk, akik belevitték egyéni javításaikat. És még így is, meg kell adni a tartozást Jézus nagyságának, mennyire Ő, ismerve az emberi természetet, tehetségesen kétféleképpen fejtette ki Tanítását, hogy még évezredek után is, amikor az Arkhónok eltorzították lényegét, mégis megmaradt az, ami a mai napig felkavarja az emberi lelkeket. Hiszen, Jézus igazi szavai feltárják az ember szellemi lényegét. És éppen ennek köszönhetően az ember, a lélek sugallatára cselekedve, felfedezi magának Istent, az Útra lép és megy Felé. A Pál és pribékjei által elvetett pelyva sokasága között mégis megmaradtak a Magvak, amelyek megérintik az emberi lelket, és a szellemi keresésére buzdítanak.

Ha átnézik az Újszövetséget, milyen könyvek vannak belefoglalva (már nem is beszélek az Ószövetségről), ti magatok megértitek, milyen célokat követtek, és ki áll emögött. Az «Újszövetség» huszonhét könyvből a nagy részt Pál levelei teszik ki. A többi könyv — az ő embereinek könyvei. Az «Apostolok cselekedeteitől» a Filemonhoz írt levélig éppen Pál gyakorlatilag a fő cselekvő személy...

— Hát ez igen! — mondta csodálkozva Viktor. — Nesze neked «Újszövetség» — könyv... Jézusról.

— Szóval, az «Újszövetségbe» belefoglalt Pál, Jakab levelein kívül... Mellesleg szólva, ugyanannak a Jakabnak, Jézus úgymond «testvérének»...

— József édesfiának? — pontosította Nyikolaj Andrejevics.

— Igen. Ugyanaz a Jakab, aki Gamálielnek dolgozott, és a Jeruzsálemi keresztény közösséget vezette. Szóval, Jakab levelein kívül, a már felsorolt Máté, Márk, Lukács Evangéliumain kívül, valamint Lukács-tól «Az apostolok cselekedetein» kívül, vannak még Júdás levelei, János Evangéliuma...

— János — Jézus kedvenc tanítványa?

— Ha volt is kedvenc tanítványa Jézusnak, akkor az Mária Magdolna volt. János pedig a galileai halász, Zebedeus fiatalabb fia volt, anyja, Szalómé kedvence — ugyanannak a Józsefnek a lánya, akinél a maga idejében Mária, Jézus anyja dolgozott...

— József lánya? — kérdezte vissza csodálkozva Nyikolaj Andrejevics. — Vagyis, úgy jön ki, Szalómé Jakab, Júdás nővére volt. Tehát, János... mindez egy család?

— Igen. János egyszerűen József családjának közeli rokonai közé tartozott, amely először minden módon gúnyolódott Márián, kihasználva őt, mint rabszolgát, azután sárral öntötte le Jézust, azután pedig Az Ő dicsőségén nem kis pénzt keresett.

— Hát igen, — mosolyodott el Zsenya, — «szerencséje» volt Jézusnak az ilyen «rokonkakkal».

— Hát miféle rokonai ők?! Mindazok után, amit tettek, még ismerősöknek is nehéz nevezni őket.

— Várj, de ha János... És mi van a jövőbeli látomásaival, az antikrisztus eljövételével? «Akkor ez az egész hazugság?» — úgy tűnik, Viktor megpróbálta tisztázni a kérdést.

— Miért hazugság? — ellenkezett a Szenszei. — Igazság. Csak kié az igazság és miről? — Szünetet tartva folytatta: — Először is, János allegorikusan írt, ahogy Alekszandriai Filón iskolája szerint tanították.

— Ó, és ez miféle gyümölcs? — mondta humorral Zsenya.

— Ez a «gyümölcs» ugyanarról az Arkhónok fájáról. Ez Gamáriel barátja. Alekszandriai Filón befolyásos gazdag zsidó családban született, örökletes papi nemzetségből. Zsidó-hellenisztikus filozófus, teológus volt, a Biblia allegorikus értelmezési módszerének megalkotója görög filozófiai fogalmak segítségével. Ez egy ékes példa arra, hogy a zsidó papok hogyan vettek át fokozatosan a judaizmusból egy új vallási ág létrehozásához azokat a fogalmakat, amelyek tetszetek

nekik az általuk elutasított «pogány» vallásokból, azzal a szándékkal, hogy a judaizmust világvallássá emeljék, amely minden nép számára kiemelt jelentőségű.

János allegorikus stílusban írt, és ami nem elhanyagolható, nem a saját «látomásain» alapult — amelyekben soha nem volt része, — hanem Jézus egyes jövődöléseinek és a múlt eseményeinek. A történelem ugyanis megismétlődik. János csupán a múlt mitológiáját írta le. Ezt a feljegyzést később mások egészítették ki az Arkhónok jövőre vonatkozó terveinek formájában... Sokan nem szeretnek elmélyülni a történelemben, számukra ez unalmas tudomány. De a történelmet ismerni kell, mert a múlt történelme a jövőre vonatkozó tanulság. Legalábbis, azért kell ismerni, hogy most helyesen cselekedjünk, ne kövessünk el hibákat, és ne rózsaszín szemüvegen keresztül, naiv szemlélettel nézzünk a világra.

* * *

— Szóval az következik, hogy az antikrisztus eljövetele már a múltban volt? — csodálkozott Nyikolaj Andrejevics.

— Természetesen. Ha már helyreállítjuk a történelmi igazságosságot, az antikrisztusos cselekményről beszélve, akkor itt még egy titok rejlik, amelyet a mai napig elhallgatnak azok, akik a kereszténység vallását irányítják.

— Igen? Kíváncsi lennék, — élénkült meg Nyikolaj Andrejevics a fiúkkal együtt.

— Parancsolj, — mondta egyszerűen a Szenszei. — A mai elképzelések szerint, amelyek János «teológus» Jelenéseire támaszkodnak, az antikrisztus — ez Krisztus ellenfele, az ő hamis hasonmása. Az emberek pedig már sok éve vitatkoznak, ki is ő, ez az antikrisztus, megpróbálják feltárni ezt a személyiséget azoknak a célzásoknak a segítségével, amelyeket János adott. Különösen a hívők cinikus megfélemlítését az anti-

krisztus eljövételével természetette és használta fel az egyház a saját céljaira járványok, háborúk, elemi és társadalmi csapások idején. A papság rendszerint antikrisztusnak nyilvánította a neki nem tetsző uralkodókat, vagy azokat, akiket kompromittálni akartak a «nyáj» előtt. Nos, egy ilyen egyszerű példa, ami a nevetőségességig fajul: amikor a XIII. században a német császárok hatalmi harcot folytattak a római pápákkal, akkor mindkettőjük hívei a szemközti tábor vezetőjét (úgy IV. Ince pápát, mint II. Frigyes Hohenstaufen császárt) nem másként nevezték, mint Antikrisztusnak.

— Hát igen, — mosolyodott el Zsenyka, és rögtön improvizált egy egész jelenetet két történelmi személyiség feltételezett kommunikációjáról. — Tfü rád, antikrisztus! Nem, tfű rád, antikrisztus! Rád pedig tfű-tfü!

Sőt, olyan ízesen ábrázolta az utolsó «tfű»-t Sztász felé, hogy az, tréfásan lerázva magáról a «fáradozásait», azt mondta:

— Én neked mi vagyok, edző makkivara, vagy mi? Elhatároztad, hogy egyedül a nyáladdal áztatsz el?!

A fiúk felnevettek, Zsenyka pedig hozzátett még egy adag humort:

— Makkivara — mondta hosszan elnyújtva a szót. — Tanulj meg legalább egy másik szót a jó ízlés kedvéért. Én, értik, egy történelmi cselekményt állítok helyre, ő meg nekem a saját fájó pontjáról beszél.

Amikor véget ért ez a nevetős perc, a Szenszei folytatta:

— Általában véve, kit nem neveztek antikrisztusnak: Néró római császárt, Napóleont, sőt I. Péterhez is megpróbálták hozzákapcsolni ezt a nevet csak azért, mert reformokat kezdett. Az emberek pedig a mai napig félelemben várják az Antikrisztus eljövételét, némely «pásztorok» pedig ezzel az emberi félelemmel sikeresen kihasználják politikai és önző céljaikra. Valójában pedig, minden sokkal egyszerűbb volt.

Ez a történet éppen azzal a intenzív felkészüléssel kezdődött a politikai fordulatra, amelyet a «Szabad kőművesek» szerveztek az Arkhónok terve szerint az időszámításunk szerinti 60-as évek elején. Mint már mondtam, ebben a nagyszabású rendezvényben egyszerre több program volt bevetve, amelyek politikai manipulációk sorát tartalmazták. Gamálielemberei, szintén részt véve e programok egyikében, elhatározták, hogy kihasználják a helyzetet, és saját új vallásuk számára létrehozzák saját Nagy Pontifexüket. Annál is inkább, mert a nyáj száma elegendő volt ahhoz, hogy Rómában bizonyos politikai erőre tartsanak igényt. A Nagy Pontifex tisztségére Pétert szándékozták állítani.

— Nem, de mégis miért Pétert, és nem Pált? — sehogys tudta megérteni Andrej. — Pál, úgymond, sokkal okosabb volt.

— Már meséltem nektek. Ez a tisztség nyilvános volt. Az olyan okos emberek pedig, mint Pál, a «Szabad kőművesek» titkos politikájában rendszerint titokban irányítják az olyan embereket, mint Péter, röviden szólva, tényleges hatalommal rendelkeznek, közben árnyékban maradva. Ez az Arkhónok irányításának egyik elve.

— Ahogy mondani szokás, a nap alatti legjobb helyek az árnyékban vannak elosztva, — dörmögte mosollyal Vologya.

Viktor horkantott:

— Ha pedig figyelembe vesszük, hogy Kifát hatalomra állítani — az ugyanaz, mint egy süketnémát állítani oda a nép számára...

— Ez pontosan így van, — mosolyodott el a Szenszei.

— Röviden szólva, a népi elégedetlenség esetén Péter, úgymond «bűnbak» lesz, akit nem kár feláldozni, — vont le a következtetést Vologya.

Zsenyka, mint mindig, a saját repertoárjában szólt meg:

— Pavluska... feláldozta Petruskát. Ez pedig jól hangzik! Hé, hallgassátok, született egy rögtönzésem: «Pavluska, maga alá gyűrve Petruskát, feláldozta őt».

— Nincs mit tenned, — mosolyodott el Sztász.

— Hogyhogy nincs? Ez az én népi kifejezésem... értsd meg, önkifejezésem.

— És kinek kell ez az ön... kifejezésed?

— Hogy kinek? Majd szabadalmaztatom és politikusnak megyek, csináljanak belőlem nagy-nagy...

— Aha, — vágott közbe Sztász, — csinálnak belőled nagy-nagy... Petruskát!

A csapatuk felnevetett, Zsenyka pedig megjátszott sóhajjal mondta:

— Eh, így pusztulnak el a pompozus eszmék a gyökerükben, ahogy Konstantinunk mondta, — és Kosztyikra sandítva hozzátette, — vagyis a Nagy.

Újabb nevetéshullám után a Szenszei folytatta elbeszélését.

— ...Amikor Pál már többé-kevésbé előkészítette az ideológiai talajt, jelentősen megnövelve az új vallás elektorátusát, a 63-as év elején Rómába hívta Pétert, akit később a római keresztények püspökévé állítanak. Ráadásul, Péter messze nem az első püspök volt Rómában, ahogy később hozzáírják az alakjához, hogy hangsúlyozzák jelentőségét. Előtte ott már jól dolgoztak Gamálielel emberei.

Péter számára ez a tisztség nyilvánvaló «előléptetés» volt. Amikor pedig megtudta, hogy Nagy Pontifexszé akarják emelni, egy olyan címmé, amelyet azokban az időkben csak császárok viseltek, neki teljesen, ahogy mondják, «elszállt az agya». A «nyáj» előtti prédikációiban, Péter tolmácsok és segítők segítségével, elkezdte magát isteni rangra emelni, nyíltan Jézus utódjának kiadni magát, hamisan másolva tetteit, «gyógyításait». De Péter a maga ambícióival csupán egy kis töredék volt abban a nagy politikai mozaik-kombinációban, amelyet az Arkhónok találtak ki.

Ugyanebben az időben, amíg Péter megpróbált a rá jellemző önszeretettel beleélni magát «Jézus szerepébe» és növelni követőinek számát, a «Szabad kőművesek» aktívan megvalósították Rómában a politikai fordulat egyik fő programját. Mégpedig — Néró római császár eltávolítását a hatalomból, akit a maga idejében ők maguk emeltek a császári trónra.

— Néró... valahol nemrég olvastam róla, — mondta Viktor.

— Aha, csak nem emlékszem, hol és miről írtak, — ugratta Zsenya.

— Nem, igazán...

— Igen, ez a név most benne van a köztudatban, — jegyezte meg mosollyal Nyikolaj Andrejevics.

— Hát persze — mosolygott a Szenszei. — A nyilvánosságra került információknak köszönhetően a nép most már a Nyugat által terjesztett hírekből ismeri életének különféle részleteit... Na, mindegy. Röviden mesélek nektek erről a császárról, hogy az ő példáján keresztül megértsétek, hogyan működnek az Arkhónok, miközben a saját politikai sakktáblájukon játszáknak le a játszmáikat.

* * *

— Néró, vagy ahogy gyermekkorában hívták, Lucius, Cnaeus Domitius Ahenobarbus szenátor és Ifjabb Agrippina fia volt, akinek fivére Caius Caligula, a római császár volt. Természetesen, apjától és anyjától örökölt genetikája, mondhatni, féktelen és romlott volt. Még csecsemő volt, amikor apja meghalt. Anyja, aki tűzön-vízen át a hatalomra tört, feleségül ment rokonához, Claudius császárhoz, és rávette, hogy fogadja örökbe Luciust, hogy az ő fia örökölje a trónt. Bár Claudiusnak ekkorra már volt egy fia egy másik házasságból — Britannicus, aki nem sokkal volt fiatalabb a mostohafiánál. Így kapta Lucius a Tiberius Claudius Néró nevet. Később Agrippina megmérgezte

férjét, Claudiuszt, és a szenátus befolyásos embereinek segítségével, valamint a praetorianusok – a római sereg kiváltságos részének – parancsnokainak támogatásával a 16 éves Nérót a császári trónra ültették. Kezdetben minden ment, mint a karikacsapás. A fiú csak névleg volt császár, anyja, valamint a mellé rendelt tekintélyes praetorianus parancsnok, Burrus, és Lucius Annaeus Seneca (az Ifjabb) – az ismert filozófus, politikus, a legfelsőbb szenátori rend tagja – befolyása alatt állt. Mellesleg, éppen ez utóbbi lett Néró nevelője, amikor az tizenegy éves lett. Szóval, mindezek a közszereplők – Seneca, Burrus, Agrippina – a császárt manipulálva ténylegesen elkezdtek irányítani az államot, megvalósítva a szenátus bizonyos befolyásos személyeinek – az Arkhónok embereinek – az akarátát. Meg kell jegyezni, hogy Seneca bizonyult a legravasabbnak ebből a hármasból, és a «zűrza-vart» kihasználva, az akkori mércével mérve, hatalmas vagyont halmozott fel.

Gyakorlatilag a szenátorok többsége elégedett volt a pártfogoltjával. Hogyne lettek volna elégedettek! Néró uralkodásának szinte első éveiben mérsékelte a terhes adókat, az «elszegényedett» szenátoroknak pedig éves juttatást állapított meg. Amiért azonnal további címeket adományoztak neki: Pontifex Maximus és a Haza Atyja (Pater Patriae).

Nem is lett volna semmi baj, csak hogy a gének megmutatkoztak. Néró kezdett felnőni, és belekóstolt a hatalomba. Kezdetben a hatalmon lévők még eltűrték kicsapongó természetét. De Burrus halála után Néró gyakorlatilag kikerült a kioktató ellenőrzésük alól. Ekkor merült fel a császári trónról való eltávolításának kérdése. És az Arkhónok által a 66-os évre tervezett eseményekkel kapcsolatban Néró, mondhatni, már el volt ítélve, és «meg volt rendelve».

Maga Néró, aki ekkorra már meglehetősen felnőtt, és jól kiismerte magát az állami intrikákban, válasz-

lépést tesz a «Szabad kőművesek» ezen kimondatlan döntésére. Először is, megszabadul mindenkitől, aki igényt tarthatna a trónjára, nem kímélve sem anyját, sem feleségét, sem mentorát, Senecát. Hogy gyengítse a szenátus hatalmát, megszervezi néhány gazdag szenátor vagyonának elkobzását. Azok, természetesen, nem maradnak adósok, és «vidám életet» rendeznek neki, okosan kompromittálva őt a nép szemében, és egyúttal nem kevés pénzt keresve ezen. Csak gondolkunk a provokációjukra a hatalmas római tűzvésszel kapcsolatban!

— Provokáció a tűzvésszel? — kérdezett vissza Nyikolaj Andrejevics.

— Igen. Krisztus után 64 nyarán, pont a császár távollétében «hirtelen» hatalmas, kilenc napig tartó tűzvész üt ki Rómában, melynek következtében sok ember meghal, a tűz elpusztítja a város nagy részét. Felhívom a figyelmüket arra a tényre, hogy éppen e tűzvész során semmisültek meg a római levéltárak, köztük azok is, amelyek Poncius Pilátus Júdea prokurátoraként végzett munkájáról szóló jelentéseit tartalmazták. Szóval, elterjedt a pletyka, hogy Rómát Néró parancsára gyújtották fel, aki úgymond újjá akarta építeni a várost. Maga Néró pedig, ez idő alatt, állítólag, a tornyából figyelte a tüzet, és az élvezettől énekelt. Még Tacitus is, akiről még mesélek önöknek, arról írt, hogy a tűz idején gyanús emberek szaladgáltak a városban, akik ahelyett, hogy oltották volna azt, égő fáklyákat dobáltak szét, azt kiabálva, hogy ezt parancsra teszik.

Maga Néró, az esetről tudomást szerezve, megérkezett a városba, és haladéktalanul elrendelte, hogy minden lehetséges segítséget adjanak meg a tűzkárosult lakosságnak. Hogy az embereket ideiglenes menedékkal lássák el, még a Mars-mezőt, a császári kerteket és épületeket is megnyitották. Sürgősen élelmiszert

szállítottak Rómába más városokból, melynek árát a végletekig csökkentették.

De minden megtett intézkedés ellenére a nép körében kitartóan terjedtek a pletykák arról, hogy éppen Néró a bűnös ebben a katasztrófában. Maga Néró a zsidókat és az általuk ellenőrzött keresztény szektásokat nyilvánította a tűzvész okozóinak. Néró megparancsolja, hogy találják meg és végezzék ki őket a gyűjtogatás bűnöseiként. Azonban valamiért, Péter és Pál emberei helyett, akik aktívan felhasználták elektorátusukat (amely főleg rabszolgákból és szabad szegényekből állt) az Arkhónok piszkos politikai intrikáiban, Rómában Néró parancsára hivatkozva széles körű üldözések indulnak Jézus Tanításának igaz követői, az abszolút ártatlan emberek ellen. Ráadásul, nem csupán üldöztetéseket rendeznek, hanem a totális, bestiális megsemmisítésüket. És ismét, akik ezt a «parancsot» végrehajtják, akik ártatlan embereket gyilkolnak, mindenhol és mindenkor, hangsúlyozzák annak a nevét, aki ezt az utasítást adta — Néróét. Ez érthető is. Hiszen, minél közelebb voltak az Arkhónok döntő játszmájának határidői, Néró annál jobban elveszítette az irányítást, annál több embert uszítottak ellene. És még azok is, akik mellette voltak, a közelgő események fényében jobbnak látták átállni ellenfelei oldalára. Úgyhogy, Nérót mind a tűzvésszel, mind a későbbi megtorlásokkal nagyon szépen «csőbe húzták». És mindezen események után még arra is képesek voltak, hogy a «mártíromság» szomorú dicsőségét a «Szabad kőművesek» által irányított közösségeknek tulajdonítsák, amelyeket Péter és Pál vezetett. Ahogy mondani szokták, fehér cérnával varrták a történelmet.

Bár, ha megnézzük, kik írták ezt az úgynevezett «történelmet», minden a helyére kerül. Például, a híres Tacitust vagy Iosephus Flaviust, akikre ma tekintélyként hivatkoznak. De kik is voltak ők? Szenátori talp-

nyalók, akik «elfogulatlanul» azt írták, ami pártfogóiknak — a befolyásos szenátoroknak, akiktől teljes mértékben függtek — kedvére volt. Akkor hát, milyen igazságról is beszélhetünk?

Iosephus Flavius, akit zsidó-római történésznek tartanak, időszámításunk szerint 37-ben született egy arisztokrata családban, amely egy előkelő főpapi nemzetséghez tartozott. Jó oktatásban részesült. Közvetlen kapcsolatban állt Gamáriel csoportjával és az Arkhónok embereinek tevékenységével. Különböző időkben papi kötelességeket is ellátott a jeruzsálemi templomban, különböző szektákhoz is csatlakozott, és ügyvédi feladatokat is ellátott, előkelő zsidók jogait védve Rómában. És egyáltalán nem véletlenül lett történész. A zsidók és rómaiak közötti zsidó háború idején, amely 66-ban kezdődött és 73-ig tartott, hadvezérré nevezték ki a zsidók oldalán. Amikor pedig az Arkhónok a háború segítségével megoldották minden politikai problémájukat, és új gyalogokat kezdtek elhelyezni a politika sakktábláján, akkor Iosephus számára is akadt egy «mező». Később pedig, azt írják a történelemben, hogy Iosephus, látva, hogy a zsidók elveszítik ezt a háborút, megadta magát, majd később a Flavius-dinasztia udvari történetírójává nevezték ki.

— Hát igen — mosolyodott el Vologya. — Ellenség volt, és hirtelen barát lett. Ez egyszerűen árulásszagú.

— Az egyszerű emberek számára talán annak tűnik, de az Arkhónok számára nem. Számukra bármely háborúban mindegy, ki nyert, ki veszített, és hány ember halt meg közben. Számukra a legfontosabb a saját problémáik megoldása és a következő játszma átgondolt lépéseinek megvalósítása. Szóval, Iosephus Flavius, udvari történetíróként csak azt írta le, amit befolyásos pártfogói mondtak neki. Nevezetesen, ezután a sikertelen zsidó háború után — amelyet melleleg a zsidó elit papi vezetése robbantott ki befolyásának

kiterjesztése érdekében — az volt a feladata, hogy a római hatóságokban együttérzést ébresszen a sokat szenvedett zsidó nép iránt, és emelje a judaizmus tekintélyét. Ma Iosephus könyveit értékes forrásként kezelik a «kereszténység» kialakulásának történetéhez. De ki állt mindezek mögött az «értékes források» mögött? Az Arkhónok.

Vagy vegyék a másik ókori «tekintélyes» történetest — Publius Cornelius Tacitust, akit «az ókor kiemelkedő történetészének» tartanak. Ő is a Flavius császári dinasztiának dolgozott. Maga Tacitus a lovagrendből származott, és jó retorikai képzést kapott Rómában. De csak akkor «vitte valamire» és ért el magas állami tisztségeket (valamint lett a papi kollégium tagja), amikor feleségül vette a híres hadvezér és kiemelkedő szenátor, Agricola lányát. Mit gondolnak, kinek az érdekeit védte? És műveinek hosszú feledésbe merülése után kinek állt érdekében a világhírnév szintjére emelni két művét, a «Historiák»-at és az «Annales»-t?

— «Annales»? — kérdezett vissza Viktor, némileg felélénkülve. — Hiszen a pontifexek is írtak Anna... — és anélkül, hogy befejezte volna, elmosolyodott: — Hát igen, érdekes dolgok ezek...

— Mellesleg, éppen az ő «Annales»-ében írják le a római történelem eseményeit «Augustus halálától Néró bukásáig». A «Historiák»-ban pedig a polgárháborúkról, a Flaviusok uralmáról van szó. Különben, a mai történészek éppen innen merítenek információt a római tűzvészről és Néró «szörnyű büntetteiről». És ami a legfontosabb, ez a két mű nem teljes egészében jutott el a mai többmillió közönséghez, hanem csak az, amit ennek a közönségnek kötelezően «vakon» el kell hinnie. Se többet, se kevesebbet.

Van még egy érdekes mozzanat, amely ahhoz az időhöz kapcsolódik, mint az Arkhónok cselekedeteinek egyik következménye. A zsidó háború után Javne városában egy úgynevezett zsidó menekülttelepet

alapítottak, amely gyorsan a judaizmus központjává és akadémiájává vált. Már a 80-as évek elején a javnei szanhedrint II. Gamliel rabbi vezeti, aki mellesleg Hillél nemzetségéből származott, abból a gazdag zsidó családból, aki a század elején Babilonból érkezett Jeruzsálembe. A római hatóságok hivatalosan is megerősítik II. Gamlielt a zsidó közösség vezetőjének tisztségében, és engedélyezik számára a pátriárka cím viselését. És ezeket a kiváltságokat egészen haláláig élvezte. Íme, egy beszédes példa arra, hogy a háború az háború, de az Arkhónok a saját embereiket menetrend szerint helyezik el.

— Hát igen, egyszerűen nincsenek szavak — rázta a fejét Nyikolaj Andrejevics.

— De térjünk vissza a történetünkhöz. Abban az időben az általános zűrzavarban Jézus Tanításának sok igaz követőjét elpusztították. Pál pedig ezt a leszámolást érvként használta fel a megfélemlítésre és «nyájának» még nagyobb leigázására. Nérót szégyenletes pletykákkal járatták le — megvádolták Róma felgyújtásával és Péter keresztényeinek könyörtelen «kiirtásával». Az igazi bűnösök pedig, azok, akik valójában véghezvitték mindezeket a dolgokat, rengeteg pénzt kerestek ezen.

— Ezt nem értem — szólalt meg Andrej. — Hogyan lehet ezen az egészen rengeteg pénzt keresni?

— A helyzet az, hogy Róma a tűzvész előtt zsúfoltan és rendszertelenül volt beépítve magas faépületekkel, amelyekben főleg szűk szobákat adtak ki ideiglenes lakhatásra. A tűzvész után pedig Rómát tűzálló kőből kezdték újjáépíteni, kimért negyedekkel, jó minőségű, széles utcákkal, és korlátozott magasságú épületekkel. Na, találják ki, kinek állt érdekében Róma ilyen «megtisztítása», és ki lett később a pompás épületek tulajdonosa?

Mivel, tehát, Nérót nem sikerült teljesen kompromittálni a tűzvésszel, hogy eltávolítsák a hatalomból,

65-ben összeesküvést szerveznek ellene, amelyet a szenátori «írnokok» «a szenátori rend tiltakozásának nevezték a Birodalom »hellenisztikus« irányítása ellen». Valójában, azonban, minden úgy volt, mint mindig — a hatalom és a pénz soron következő felosztása. Ebbe az összeesküvésbe sok szenátort, lovagot és katonát vontak be. (Mellesleg **ez az Arkhónok kedvenc trükkje (amit a «Szabad köművesek» is gyakran alkalmaztak), hogy a provokatív politikai és gazdasági összeesküvéseikbe minél több embert vonjanak be, hiszen egy ilyen tömegben nagyon könnyű eltüntetni az igazi felbujtók nyomait, és másokat csőbe húzni**). De az összeesküvést leleplezték, és nagyon sokan az életükkel fizettek a részvételért. Néró, tartva az Arkhónok hatalmának és befolyásának növekedésétől, mindenkit kivégeztetett, akire csak a legkisebb gyanú is árnyékot vetett.

— Pont, mint Sztálin a maga idejében — jegyezte meg Viktor.

— A történelem ismétli önmagát — bólintott a Szenszei. — Mit gondolsz, miért cselekedett így Sztálin és a hozzá hasonló emberek? Nagyon egyszerű. **A helyzet az, hogy amikor az ilyen ambiciózus emberek hatalomra kerülnek, és kezdik megérteni, hogy őket csak nyilvános »gyalogként« használják, a valódi hatalmat pedig az Arkhónok »tanácsadói« birtokolják, akik minden oldalról körülvették a »gyalogot«, nos, akkor kezdődnek a politikai repressziók. Mert a politikai repressziók csupán a »nyilvános gyalog« kétségbeesett próbálkozásai, hogy kikerüljön az Arkhónok embereinek hatalma és irányítása alól. Ráadásul, nem érdekli, hány ember hal meg közben. Az állati félelem hajtja a saját bőrének mentése érdekében. Ezért bővelkedik a történelem is hasonló esetekben.**

— Hát igeen — húzta a szót Nyikolaj Andrejevics, és megismételte a Szenszei szavait. — A történelem valóban ismétli önmagát.

— A sikertelen összeesküvés után a szenátorok átgondoltabban közelítették meg ennek a kérdésnek a megoldását. Ismerve Néró szenvedélyévé vált gyengeségét az éneklés iránt, úgy döntöttek, hogy ideiglenesen eltávolítják a császárt a hatalomból, és jó messzire küldik Rómától. Távolléte alatt pedig előkészítenek egy igazi politikai puccsot. Ezt a tervet megvalósítva, 66-ban egy egész küldöttség érkezik Néróhoz a görög városokból, amely elhatározta, hogy kitharódoszok tiszteletbeli koszorúit küldi neki.

— Kiknek a mijét? — kérdezett vissza Zsenya. — Kitharódoszok? Jól hallottam? Ez véletlenül nem a «kifa» szóból ered?

— Nem — válaszolta mosolyogva a Szenszei. — Ez a görög «kithara» szóból származik. Így nevezték az ókori görögök egyik pengetős hangszerét. Ennek megfelelően az énekest kitharódosznak hívták.

— Akkor ez azt jelenti, hogy a «kithara» a gitár őse?! — tett egy kis felfedezést magának Zsenya.

— Igen.

— Nahát! Nem is tudtam, még csak nem is sejtettem. — Na, most már tudod — mondta türelmetlenül Sztász. — Hagyd, hogy végighallgassuk.

— Jól van, hallgatok — mondta bocsánatkérő hangon Zsenya.

A Szenszei pedig folytatta:

— Ez a küldöttség, ahogy az illik, fellengzősen dicsérte Nérót. A díszvacsorán pedig még arra is rávetették, hogy énekeljen, és nagylelkűen ovációval jutalmazták. Bár Nérónak sem tehetsége, sem hangja nem volt, mint olyan. Egyszerűen, elvarázsolták őt a harsány rajongásukkal, vagyis megtették azt, amit meg kellett tenniük. Az őt ért hízeltetésáradat eredményeként Néró mindent félredob, és elutazik velük Görögországba,

ahol városról városra viszik, hogy részt vegyen a kifejezetten ott megrendezett kitharódosz versenyeken, és persze mindenhol őt teszik meg győztesnek, pompásan megünnepelve minden egyes «győzelmét».

A császár ezen versenyei és mulatságai kedvéért egy éven belül összevontak különböző időpontokban tartott ünnepeket. Egyszóval, amíg Néró ott mulatott, kiélve a mániáját, a szenátorok alaposan felkészültek a fogadására. És amikor 68-ban megérkezett Görögországból Rómába a «győztesnek» járó koszorúk tömkelegével, a birodalom számos tartományában már felkelés lángolt, Júdeában pedig 66-ban a lázadás egyenesen háborúba torkollott. A hatalmat már teljes mértékben a szenátus irányította, amely a társadalom ellenségévé nyilvánította Nérót, és szégyenletes halálra ítélte, aminek következtében öngyilkos lett.

Mindezt azért mesélem el nektek ilyen részletesen, hogy megértsétek, hogyan cselekszenek az Arkhónok és a «Szabad köművesek». A Néróval való manipuláció csak egy a klasszikus példák közül a lejátszott kombinációkban, amelyeket különböző időkben időszakosan alkalmaznak.

* * *

Szóval, visszatérve a történetünkhöz. A 66-os évre az Arkhónok a végletekig fokozták a politikai szenvedélyeket. A jövőbeli események felforrásának ebben a közös üstjében Gamáriel szervezetének is meghatározott szerep jutott: fel kellett készítenie az «elektorátusát» a határozott cselekvésre azok védelmében és igazolásában, akikre a «pásztoraik» rámutatnak. Ezért Pál emberei aktívan készítettek fel követőiket a közelgő eseményekre, a Néró képében eljövő Sátánnal riogatva őket. Ugyanakkor, propagandájukban megpróbálták Pétert szinte második Messiásként bemutatni, aktívan terjesztve a pletykákat a csodákról és gyógyításokról, amelyeket állítólag ő hajtott végre. És ez a propaganda,

pont Néro római távollétében, olyan tetőpontra hág, hogy Péter nyilvánosan megígéri «nyája» előtt, hogy most magához Istenhez emelkedik fel, és a harmadik napon testben tér vissza, hogy mindenkinek hirdesse «Az Ő akaratát». Hiszen, abban az időben, ennél jobb piár-fogást ki sem lehetett volna találni.

Azonban, miután bejelentették a «nyájnak», hogy Péter felemelkedett, egy nem várt esemény történt. Péternek a tervek szerint titokban el kellett volna hagy-
nia Rómát, és szintén oda kellett volna visszatérnie három nap múlva «testben», hogy kihirdesse «a felülről hallott akaratot». Rómát elhagyva azonban váratlanul találkozott saját «nyájának» egy csoport keresztényével, akik között volt egy ember, aki személyesen ismerte Pétert. Ő volt az, aki felismerve Pétert, elsőként leplezte le a csalását, ezt a mondatot mondva: «Hová mész, ember?», éppen hogy embernek nevezve Pétert, lealacsonyítva azt az «isteni» imázst, amelyet Péter mesterségesen próbált kialakítani magának.

Később azonban, Pál iskolájának hívei e történet alapján egy egész cselekményt alkottak egy Simon nevű szamáriai mágusról és varázslóról, aki állítólag Péter antagonistája volt, akivel az sokáig harcolt, és végül legyőzte. A legérdekesebb az, hogy Simon mágusnak tulajdonították Péter összes negatív tulajdonságát, az ő szélhámosságát, a Jézushoz való hamis hasonlóságot, vagyis a «csodákat», a felemelkedési kísérleteket és a megtévesztést, amelyeket valójában maga Péter művelt Rómában. Ehhez a képhez hozzátették azt is, hogy Simon állítólag először pénzért akarta megvenni az apostoli méltóságot Pétertől, de az visszautasította őt. Vagyis, magának Péternek az életrajzából származó történet tényleges interpretációja, amikor ő próbálta megvenni Mária Magdolnától az apostoli méltóságot. Vegyük észre, éppen ehhez a legendához — hangsúlyozta a Szenszei –, amelyet először a «Péter cselekedetei» apokrif iratban írtak le, amelyből a Péter

«mártíromságáról» szóló későbbi apokrifek is születtek, szóval éppen ehhez a legendához kötik a «pásztorok» mind a mai napig aktívan a «szimónia» fogalmát, lényegében Péter minden bűnét Simon mágus karakterére hárítva. Sőt, azt is elmesélik, hogy Péter, miután megölte a mágust «a leleplező szóval», állítólag elszenvedte Néró haragját. Legendájuk szerint, Péter, miközben éjszaka próbált elmenekülni Néró haragja elől, Róma határában találkozik magával Krisztussal, akitől megkérdezi: «Quo vadis, Domine? (Hová mész, Uram?)» És ezt a választ kapja: «Rómába, hogy újra megfeszítsenek.» És Péter, állítólag megértve szavait és a saját sorsát, visszatér, ahol elfogták és keresztalálra ítélték. Ráadásul, e legenda szerint Péter azt kéri, hogy fejjel lefelé feszítsék keresztre, mert nem akarja megsérteni Jézust azzal, hogy még a halálban is Hozzá hasonlít. És már a keresztre feszítve egész előadást tart a fordított kereszt titkáról, mondván, hogy ez Ádám szimbóluma, aki bűnbeesésével eltorzította az isteni rendet, az egyenesen álló kereszt pedig állítólag Krisztus szimbóluma, amely helyreállítja az eredeti rendet. De mindezeket a kiegészítéseket sokkal később tették hozzá, amikor a kereszténység tömeges államvallássá vált, és a keresztet annak új szimbólumaként kezdték tisztelni.

A valóságban azonban, amint már mondtam, Pétert (képzelt felemelkedése után), amikor az éj leple alatt próbálta elhagyni Rómát, a saját «nyájába» tartozó keresztények fogták el és leplezték le. És éppen a hazugságért és a megtévesztésért nevezték Pétert Antikrisztusnak. Bevonszolták Rómába, és hogy az egész nép láthassa a csalását, még aznap éjjel keresztre feszítették Krisztus ellentétéként, egy fordított kereszt, fejjel lefelé, Néró cirkusza és egy épület mellett, amely abban az időben a «Szabad kóművesek» egyik melegágya volt. Ezért jelent meg később, jóval később a sátánizmust valló szekták attribútumaiban a fordított

kereszt imádata, mint a Krisztussal való szembenélés, az Ő antipódusának szimbóluma... Pétert, pont azon a helyen feszítették keresztre, ahol ma Rómában, pontosabban a Vatikánban a nevét viselő tér található.

— Ja, ahol az obelisk-«tű» áll — emlékezett vissza Viktor a tegnapi beszélgetésre ebben a témában.

— Teljesen igaz. Ráadásul, a beavatatlanoknak különféle verziókat mesélnek arról, hogy miért éppen ott állították fel a «tűt». A «beavatottak» számára azonban, mármint azok számára, akik ma is ismerik Gamálieel embereinek a belső kör számára írt titkos krónikáit, ez a hely sokat jelent. Péter halála után földi maradványait már Pál emberei temették el a temetőben. A lényeg az, hogy majdnem háromszáz évvel később Konstantin császár felépíttette a Szent Péter-bazilikát azon a helyen, ahol állítólag Pétert eltemették. Ma ennek a bazilikának a helyén áll a Szent Péter-bazilika. Szeretném felhívni a figyelmüket arra, hogy ennek a székesegyháznak az oltára nyugatra néz, és nem keletre, ahogy az a hagyományos keresztény templomokban szokás... De még azok után az első építkezések után is, évszázadokon át pletykák terjedtek az emberek között, amelyek legendákká nőttek arról, hogy vajon ki van ott eltemetve: az antikrisztus-e, az «apostol»-e, vagy emberi csontok fekszenek abban a sírban, vagy pedig fenevadé.

— Hát igen, micsoda történet — csodálkozott Nyikolaj Andrejevics.

— De ez még nem minden. A legérdekesebb az, hogy Pétert egy fordított kereszten feszítették meg a 66-os év 6. hónapjában.

A Szenszei szünetet tartott, nyilvánvalóan lehetőséget adva nekünk arra, hogy magunk találjuk ki, mit jelent ez.

— Hát innen ered a 666-os szám! — hasított a felismerés először Nyikolaj Andrejevicsbe. Elmosolyodva

hozzátette: — A nép meg megszakad, próbálja kiszámítani az eljövendő Antikrisztus nevét a leendő neve betűértékeinek összegéből!

A Szenszei elmosolyodott.

— Honnan is erednek ezek a «számolgatások»? Jánostól, aki a maga «Kinyilatkoztatásában», amelyet görögül «Apokalipszisnek» neveznek, a 13. fejezet 18. versében az allegorikus magyarázatok és a páli «várjak, majd lesz» típusú interpretációk után ezt írta: «Itt van a bölcsesség. Akinek van esze, számítsa ki a fenevad számát, mert ez egy ember száma, és az ő száma hatszázhatvanhat.» És az ember száma...

— Pontosan! — folytatta elragadtatva a Szenszei gondolatát pszichoterapeutánk: — Hogy is nem jöttem rá erre korábban?! Hiszen ez vagy a születési, vagy a halálozási dátum! Tehát, a három hatos — Péter halálának dátuma!

A Szenszei bólintott, és folytatta:

— De a legkülönösebb az, hogy azok, akik ma megpróbálják matematikai szempontból megközelíteni az Antikrisztus nevének kiszámítását, meglehetősen érdekes dolgokat ástak elő, amelyeket nyilvánvalóan nem a «nyáj» fülének szántak, olyan dolgokat, amelyekről a megfelelő hierarchikus körökben hallgatni szokás. A helyzet az, hogy a római pápa tiaráján...

— Mijén? — kérdezett vissza Kosztyik. — Tiaráján?

— Nem, tiaráján. A tiara egy olyan hármass korona, amely a Pontifex Maximust mint bírót, törvényhozót és papot szimbolizálja. Mellesleg, az ókorban a perzsa és asszír királyok hordtak tiarát, onnan vették át ezt a divatot. Szóval, a római pápa tiarájára a VICARIUS FILII DEI cím van írva, ami latinból fordítva annyit tesz: «Isten Fiának Helytartója». A latin nyelvben bizonyos betűknek, akárcsak a görögben, megvan a maguk számértéke. Így ha összeadjuk ennek a címnek a betűit alkotó számokat, a 666-os számot kapjuk. Vagyis:

$$\begin{aligned}
 &5(V)+1(I)+100(C)+0(A)+0(R)+1(I)+5(V)+0(S)=112; \\
 &0(F)+1(I)+50(L)+1(I)+1(I)=53; \\
 &500(D)+0(E)+1(I)=501; \\
 &112+53+501=666.
 \end{aligned}$$

Emiatt még egy egész botrány is kirobbant. A Pápa védelmezői elkezdték azt állítani, hogy a VICARIVS szóba egyszerűen csak egy nyelvtani hiba csúszott. Mivel ennek a szónak a helyes írásmódja VICARIUS lett volna, mert a latin nyelvben nincs VS végződés, hanem US végződés van, mondván, hogy mindezt az ókoriak keverték össze, nem téve különbséget a V és az U betűk között. És mégis, miközben azt állítják, hogy ez csupán egy ártalmatlan nyelvtani hiba, valamiért senki sem siet kijavítani.

— Vagyis, ez valójában nem hiba volt? — kérdezte Viktor.

— Persze hogy nem, a Pontifex Maximusnak már abban az időben is nagyon művelt emberek dolgoztak.

— De miért volt erre szükségük?

— Egyszerűen csak emlékeztetőül írták bele, hogy kinek a követői a pápák, és kinek köszönhetően van hatalmuk mind a mai napig.

— Érdekes, és miért Péter halálának dátumát írták bele, és nem Pálét? — érdeklődött Kosztyik.

— Péter közszereplő volt, és őrá tettek fel mindent. — Majd elhallgatva hozzátette: — Bár Péter halálának pontos dátumát a mai napig próbálják eltitkolni. Összekapcsolják a 64-es évvel is, vagyis a római tűzvész utáni időszakokkal, amikor a Jézus Tanításának követőit üldözték; de a 65-össel és a 67-essel is. Ritkán merészelt bármelyik történész is a 66-os évre utalni. Rómában a hivatalos verzió szerint Péter és Pál «mártírhálálának» dátuma 67.06.29. — Majd vállat vonva elgondolkodva folytatta: — Bár minek ekkora titkot csinálni ebből az emberi dátumból. Hiszen Kéfás is csak egy ember volt, és minden cselekedete, akár csak Pálé, csupán emberi cselekedet...

— De miért, Pált valójában Péterrel együtt végezték ki? — tudakolta Sztász.

— Nem. A Péterrel történt baklövés miatt Pál népszerűsége a nép körében hirtelen lecsökkent. Rejtőzködni kezdett, nehogy vele is azt tegyék, amit Péterrel. Végül, Pál elmenekült Rómából. Egy idő után a sors ismét Júdeába vetette, ahol elesett a háborúban.

— Háborúban? Milyen háborúban? — nem értette Kosztyik.

— A polgárháborúban, amiről már beszéltem nektek. Mellesleg, akkor rombolták le a jeruzsálemi templomot, ahogy Jézus megjósolta.

— Hát igen, kár — mondta Nyikolaj Andrejevics, — hogy egy maroknyi monopolista érdekei miatt ennyi ártatlan ember szenvedett.

— Mit vártál Ahriman világában?! Az Arkhónok hatalma mindig is a rabszolgáik csontjaira épült.

És mivel a Szenszei elhallgatott, nyilvánvalóan a gondolataiba mélyedve, Zsenya úgy döntött, hogy összefoglalja a benyomásait:

— Szóval, ez azt jelenti, hogy az antikrisztus nem egy földönkívüli civilizáció szarvakkal és patákkal rendelkező szörnyetege, hanem egyszerűen Kéfás?

— Igen.

— Pfű, én meg azt hittem! — vágott csalódott arcot a fiú, és titokban elmosolyodott.

— Valamit nem egészen értek — szólalt meg Viktor. — Miért kellett Jánosnak az Antikrisztus alakját a jövőhöz kötni, és leírni mindazt a felhajtást az eljövételével kapcsolatban. Nem lett volna egyszerűbb egyáltalán nem is megemlíteni?

— Csak nem érted, milyen okosan dolgoztak itt az Arkhónok emberei — válaszolt neki a Szenszei. — Hiszen, az emberek félelme az Arkhónok fő leigázó ostroma, amelynek csapása rettegésbe taszítja a tömegeket, elveszi az erejüket és az akaratukat. A jövőtől való félelem pedig nem csupán kettős csapás az

emberi pszichére. Ez a legigazibb módszeres rabszolgasorba taszítás. Az embernek folyamatosan azt sulykolják, hogy ha nem ma, akkor holnap eljön az Antikrisztus, és az egész világ az övé lesz, téged is beleértve. Aztán eljön Krisztus, és megküzd az Antikrisztussal. Krisztus győzni fog, és csak a kiválasztottakat veszi magához, a többiek elvesznek a gyeheenna tűzében. És ha te is a kiválasztottak közé akarsz tartozni, add oda mindenedet, amid van, az egyháznak, szolgálj a papokat egész életedben, és alázattal várd a sorsodat.

— Igen, a stressztényező folyamatos hatása komoly pszichológiai következményekkel jár — jegyezte meg Nyikolaj Andrejevics.

— Kétségtelenül. Az ember szabadon gondolkodó lény helyett akaraton nélküli, irányítható rabszolgává válik. Ez egy. Másodszor, passzívan várja a sorsát, ahelyett, hogy rendet tenne önmagában, és legyőzné az Állati kezdetét. Harmadszor, az ember teljesen az Arkhónok ideológiájának függőségébe kerül.

— És mi az a gyeheenna tüze, amivel riogatnak? — érdeklődött Kosztyik. — Ez valami pokol?

— Az ő interpretációjukban a pokol. De a valóságban a Gyeheenna a «Hinnom völgyének» a neve, ami héberül «Gé-Hinnom», a görög változatban pedig «geenna». Ez a völgy Jeruzsálemtől nyugatra található, és a Sion hegyétől a Kidron-völgyig húzódik. Az ókorban az izraeliták itt áldozták fel gyermekeiket és rabszolgáikat Molochistennek (a bibliai Moloch, Milkom), elégetve őket az oltáron. Moloch a perzselő napsugarak föníciai istene volt. Időszámításunk előtt 622-ben Jósiás király reformjával minden kultuszt eltörölt, Jahve kivételével. És hogy kiirtsa a tűzimádatot, ezt a völgyet szeméttel leplezte. A helyből áradó bűz miatt kezdték ezt a völgyet a pokollal asszociálni.

— Ááá — húzta el a szót Kosztyik, és humorosan hozzátette: — Értem! Tehát, ha nem fogadsz szót nekik, akkor Izraelbe kerülsz.

A fiúk felnevettek. Rövid szünet után Viktor megkérdezte:

— Na jó, az Antikrisztus dolog világos, de mi a helyzet Jánosnak a világvégéről, a katasztrófákról és kataklizmákról szóló jóslataival?

— Ami a katasztrófákat és kataklizmákat illeti, ez bizonyos földi ciklusokkal függ össze, amelyekről sok ókori nép tudott. A Bibliában egyáltalán nagyon sok ilyen esetet írnak le: a világ és az ember teremtéséről, és a jövőről is, amelyeket más népek ősi vallásaiból és mondáiból kölcsönöztek. Egyszerűen, itt a zsidó papok mindezt a saját ízlésükre, a saját népükre szabva interpretálták.

Ami pedig Jánost illeti, őt bízták meg ezzel a feladattal, ő pedig elvégezte. Lényegében létrehozott egy «univerzális Kinyilatkoztatást», ahol az allegóriák módszerének felhasználásával nemcsak a történelmet írta le, hanem később az Arkhónok jövőre vonatkozó terveit is. Hogyne írt volna János ilyen stílusban, miután átment egy ilyen páli iskolán! Hiszen mind Pál, mind pedig különösen azok, akik mögötte álltak, az úgynevezett «építészek», akik «a múltból a jövőbe ívelő hidak építését» tervezték az Arkhónok totális hatalma felé, jól ismerték az emberek pszichológiáját. A maguk idejében ők is vezették az események krónikáját, összevetették azokat az ősi jóslatokkal, bizonyos ismeretek birtokában voltak, és átírták a legendákat. Vajon ki más tudná jobban náluk, hogyan vonják magukra az emberek figyelmét, és hogyan csináljanak belőlük rabszolgákat, akik évszázadokon át fogják szolgálni az ő «kőműveseiket», és ezáltal az egész struktúrájukat?.. Nézzék csak meg, milyen szemellenzőt húztak a nyájukra, és milyen szigorúan tartják őket ennek a látásmódnak a keretein belül.

Szlávik halkan pontosított Kosztyiknál:

— A szemellenző a lovak számára készült oldalsó ellenző?

— Igen. A kantáron a szem mellett — bólított a másik.

— Akkor ez azt jelenti, hogy János Jelenések könyve csupán egy mesterséges szemellenző a nyáj számára? — vont a következtetést Viktor.

— Persze. János Jelenések könyve arra kényszeríti az embereket, hogy csak előre nézzenek, és pedig a saját jövőjükbe, ráadásul az Arkhónok által meghatározott látószögből. És ennek a pszichológiailag beállított eszköznek köszönhetően az eljövendő személyes átélésébe merült ember nemcsak azon nem gondolkodik el, hogy miért tettek rá speciális oldalsó szemellenzőt, hanem azon sem, hogy kit cipel a vállán ebbe a «jövőbe».

— Érdekes értelmezés — gondolkodott el Nyikolaj Andrejevics. — Az igazat megvallva, ilyen szempontból még nem elemeztem ezt a szöveget.

— Nem meglepő — szólalt meg a Szenszei. — Mert te is, mint sokan mások, János allegóriáiról úgy gondolkodtál, mint a jövőről. Az Arkhónok egész trükkje pedig abban rejlik, hogy János a jövő álarca alatt azt írta le, ami már megtörtént. Vagyis, a múlt eseményeit írta le. Ezen események egy része az ő idejébe tartozott, de a nagy részét lelkiismeretesen az ókori görög legendákból, a keleti vallási elképzelésekből, köztük az egyiptomi és babiloni mítoszokból másolta ki. Az ő feladata az volt, hogy felírja a beállításokat, átengedve az Arkhónok tényleges programján. Hogy ezt hogyan fogalmazza meg, hogy kiváltsa az emberek félelmét, hogy az emberek megnyiljanak felfogásukban, és higgyenek — ez már az ő problémája volt, az ő fantáziájának szárnyalása. Kétségtelen, hogy János szellemi kifinomultságban a közelébe sem ért Alexandriai Philónnak. De ez utóbbi allegorikus értelmezési

rendszere (különösen, amely a görög mítoszok és a judaizmus ötvözésével, és ezáltal saját vallásfilozófiai tanításának levezetésével kapcsolatos) termékeny talajra talált János munkáiban. János, persze, durván írt. De ez a nyáj engedelmességére és szolgálékúságára volt szánva, nem pedig a kifinomult okfejtéseket kereső embereknek. És miféle intellektuális fejlődésről lehetett volna beszélni a nyáj esetében, ha mindenben korlátozták őket?! Ezek az élettől meggyötört emberek voltak, akiket csak a túlélés foglalkoztatott ebben a világban. Ki akart ott elemezni és összehasonlítani, amikor ez nagyrészt írástudatlan nép volt, akiket az Arkhónok saját politikai céljaikra használtak fel, mint egy «sötét», irányítható tömeget.

Nyikolaj Andrejevics elmosolyodott, és viccesen egy ilyen hasonlatot tett önmagával kapcsolatban:

— Tudod, bár az egoizmusom buzgón próbál a felvilágosult emberek közé sorolni engem, mindenképpen tiltakozva a «sötét tömeggel» való azonosítás ellen, de úgy tűnik, valójában... Én például, nagy vonalakban ismerem az ókori görög mítoszokat, olvastam Homéroszt is — mondta az utolsó szót Nyikolaj Andrejevics, és elmosolyodott. — Hát igen, Homéroszt... De nem is erről van szó. Csak valahogy nem tudom megragadni az ókori görög mítoszok és János Jelenések könyve közötti kapcsolatot.

— Azért, mert ismétlem, te Jánost a jövőre vonatkozó beállítások leírásának szemszögéből olvastad, és nem a múltból. Most mondok neked néhány elemi példát, és magad is meg fogod érteni az egészet. Vedd például, a «Jelenések» 12. fejezetét. Ott ez áll: «És nagy jel tűnt fel az égen: egy asszony, aki a napba volt öltözve... Terhes volt, és vajúdva, szülési fájdalmában kiáltozott. Feltűnt egy másik jel is az égen: íme, egy nagy vörös sárkány, amelynek hét feje és tíz szarva volt... A sárkány odaállt a szülni készülő asszony elé, hogy amikor szül, felfalja a gyermekét. És fiúgyerme-

ket szült, aki vasvesszővel fogja legeltetni az összes nemzeteket; és a gyermeke elragadtatott Istenhez és az ő trónjához. Az asszony pedig a pusztába menekült, ahol Istentől készített helye volt, hogy ott táplálják ezerkettőszázhatvan napig. És háború támadt a mennyben: Mihály és angyalai harcoltak a sárkánnyal, és a sárkány és angyalai is harcoltak, de nem tudtak ellenállni, és nem maradt számukra hely a mennyben. És levettetett a nagy sárkány, az ősi kígyó, akit ördögnek és sátánnak hívnak, aki elhiteti az egész világot, levettetett a földre... Amikor a sárkány látta, hogy levettetett a földre, üldözőbe vette az asszonyt, aki a fiúgyermeket szülte.» Egyszerrel üldözte, de úgysem kapta el. Ő meg elmenekült a pusztába. «Megharagudott a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadat viseljen az ő magvának többi részével, azokkal, akik megtartják Isten parancsolatait, és akiknél megvan a Jézus Krisztus bizonyágtétele.» Most pedig elmesélem neked, honnan vette János ezt a cselekményt. Emlékszel, az ókori görög mítoszra Zeusz születéséről, a Kronosz és Zeusz közötti háborúról?

— Hát, nagy vonalakban — válaszolta Nyikolaj Andrejevics, majd felélénkülve megszólalt: — Szóval, ez onnan van?!

— Igen. Ez csupán ennek a legendának az átdolgozott változata.

— És mi ez a legenda? — érdeklődött Andrej.

— Hát az, hogy az istenek királya, Kronosz, megijedve attól az átoktól, hogy a saját gyerekei közül fogja valamelyik megdönteni a hatalmát, elkezdte felfalni az összes csecsemőt, akit felesége, Rhea szült neki. Amikor pedig megszülte a hatodik gyermeket, Zeuszt, becsapta Kronoszt, egy bepólyált követ adva neki a fia helyett. Zeuszt a világtól titokban egy krétai barlangban nevelték fel. Amikor felnőtt, harcba szállt Kronosszal a trónért. Csellel kiszabadította testvéreit Kronosz gyomrából. A visszanyert szabadságért cse-

rébe odaadták neki a mennydörgést és a villámlást. A Kronosz vezette régi istenek és a Zeusz vezette új istenek közötti háború miatt az egész világegyetem egy nagy csatatérre változott. Végül, Zeusz egy újabb csel segítségével legyőzte Kronoszt, és az istenek királya lett.

Zsenya, aki érdeklődéssel hallgatta a történetet, viccesen megkérdezte:

— Akkor most nem értem, melyikük volt a rosszfiú? Vologya vigyorogva válaszolt neki:

— A hatalomváltás örök története: csöbörből vödörbe.

Az idősebb fiúk felnevettek.

— Szóval, János átvette ezeket a legendákat az ókoriaktól, és egyszerűen átdolgozta őket — mondta elgondolkodva Nyikolaj Andrejevics.

— Igen. Az ókori görög legendákból merítette az anyagot. Többek között a földön bekövetkezett kataklizmákról is, amelyeket a Phaetón pusztulásáról szóló legenda rögzít. Vett néhány dolgot az ószövetségi könyvekből is, például Dániel próféta könyvéből. Dániel könyve pedig, mondhatni, az egyik első kísérlet volt a zsidók részéről egy ilyen «kinyilatkoztatás» szöveg létrehozására, mivel a könyv végig a zsidó nép messiási reményeinek kifejezése... Hát, vegyék például, a «fenevad» alakját. Dániel próféta könyvében (a 7. fejezetben) ez áll az álmában látott látomásról: «És négy nagy fenevad jött fel a tengerből, mindegyik más módon volt.» És a továbbiakban azt írja le, hogy az első egy oroszlánhoz hasonlított, a második egy medvéhez, a harmadik egy négyfejű párduchoz, a negyedik pedig a «legrettenetesebb» mind közül, tíz szarvval. És nézzétek meg János Jelenések könyvét (13. fejezet), hogyan állította össze saját «fenevadját» ezekből a képekből: «És a tenger homokjára álltam, és láttam, hogy egy fenevad jön fel a tengerből, amelynek hét feje és tíz szarva volt... A fenevad, amelyet láttam, párduchoz

hasonlított; a lábai, mint a medvéé, a szája pedig, mint az oroszlán szája...»

— Párduc medvelábakkal és oroszlánszájjal?! — mosolyodott el Zsenya. — Hát volt fantáziája ennek a pasasnak, pont mint Newtonnak, miután Khayyam almája fejbe kólintotta.

Zsenya e szavai után a társaság egyszerűen kitört a nevetésből. A Szenszei is együtt nevetett mindenkivel, majd így szólt:

— Vessétek össze ezeket a fejezeteket, és magatok is látni fogjátok, hogyan dolgozták át a szöveget... Ezenkívül, bizonyos momentumokat János babiloni, perzsa mondákból is átvett.

Nyikolaj Andrejevics lassan megszólalt:

— Na, Babilon még érthető. De mik azok a perzsa mondák?

— A hazarról szóló monda — válaszolta a Szenszei.

— Miről? — nem értette Nyikolaj Andrejevics.

— A hazarról — egy ezer évig tartó birodalomról. Bár eredetileg ennek a mondának spirituális háttere volt, később az emberek a saját szájízük szerint formálták át. A szöveg szerint ennek a birodalomnak kellett előkészítenie Ormuzd, vagy ahogy másképp nevezik, Ahura Mazdá birodalmának eljövételét. Mint emlékszel, a zoroasztrizmusban ez a jóságos isten neve. Szóval a perzsák elképzelésében az ókortól fogva a történelmet olyan evolúciók sorozataként szemlélték, amelyek mindegyike egy-egy próféta hatalma alatt áll. Minden prófétának megvan a maga hazarja...

— Ezeréves birodalma? — pontosított Viktor.

— Igen. Görögül ez chiasmusnak hangzik. Ezekből az egymást követő időszakokból tevődik össze azoknak az eseményeknek a szövete, amelyek Ormuzd birodalmát készítik elő. A hagyományok szerint az idők végeztével, amikor az ezeréves evolúciók köre kimerül, végleg beköszönt a paradicsom, ahol az emberek boldogan fognak élni: a föld olyan lesz, mint egy völgy; egy

nyelv, egy törvény és egy kormány lesz minden ember számára.

— Egy kormány minden ember számára?! — kérdezett vissza meglepetten Nyikolaj Andrejevics. — Szóval innen ered ez az ötlet a zsidóknál!

A Szenszei csak elmosolyodott a reakcióján:

— Az igazság kedvéért mondjuk el, hogy ez az ötlet még korábban, az akkádoknál jelent meg. Szóval, a perzsa mondák szerint ezen esemény előtt szörnyű csapások fognak bekövetkezni. Dahák, vagyis a perzsa sátán, szétszakítja a láncait, és előkészíti a nagy eljövételt.

— Hmm — rázta a fejét Nyikolaj Andrejevics –, én meg azt hittem... Ahogy mondani szokták, a tudásom hagy némi kívánnivalót maga után.

Vologya egyetértett vele.

— Nem véletlenül mondják, hogy aki az információt birtokolja, azé az egész világ.

Kosztyik is úgy döntött, hogy beszúrja a saját «filozófiai» megjegyzését:

— Ahogy az ősi bölcsesség tartja, minden új a régi-ből varratik.

A fiúk meglepetten néztek a mi Filozófusunkra, aki hirtelen ilyen «gyöngyszemeket» szórt. Kosztyik pedig, fürdőzve az általános figyelem sugaraiban, elégedett mosolyra húzta a száját.

— De hogyan szerzett János tudomást a perzsa legendákról? — érdeklődött Andrej.

Amire a Szenszei így válaszolt:

— Ami a perzsa legendákat illeti, nem szabad elfelejteni, hogy abban az időben meglehetősen népszerű volt a mithraizmus vallása, amiről már meséltem nektek, és amely a perzsa zoroasztrizmusból ered. És onnan sokat átvettek azok, akik a kereszténység vallását létrehozták.

A maguk idejében a zsidó papok is átvettek a babiloni papoktól bizonyos vallási nézeteket és rituálékat.

Ezért, amint már mondtam, sok bibliai legenda babiloni eredetű, amelyek cselekményét viszont sumér-akkád legendákból vették. Ilyen például, a világ teremtéséről, a bűnbeesésről, a Bábel tornyáról és az özönvízről szóló legenda is. És ha mondjuk, a babiloni fogság előtt a zsidóknak az Istenről alkotott fogalmaik némileg primitívek voltak, utána a zsidó papok már komoly vallási koncepciókat kezdtek kidolgozni a népük számára. Mellesleg, a szombat szigorú megünneplése, az ezen a napon tiltott tevékenységekkel együtt, szintén Babilóniából ered.

Nyikolaj Andrejevics elgondolkodva szólalt meg:

— Igen, a Bibliában annyi paradoxon van...

Amire a Szenszei így válaszolt:

— Ez normális dolog. Mit gondoltatok, miért van a Bibliában, különösen az Újszövetségben annyi paradoxon, ahol egy állítás után tagadás következik, és fordítva? Ugyanaz az iskola. Hiszen, az igazi «pontifexek», akiktől Pál tanult, ahogy már mondtam, elég jól ismerték az emberek pszichológiáját, miután évszázadokon át hatalmon voltak, és nemzedékről nemzedékre adták tovább az irányítás titkait. A hallgatóság manipulálásának módszere, amit például, Pál és az emberei használtak, csupán az Arkhónok embereinek egyik módszere volt... Ha Jézus szándékosan beszélt példázatokban, hogy az ember megtanuljon gondolkodni, megértse a lényeget, és tudatos választást hozzon, akkor Pál a manipuláció letámadó taktikáját alkalmazta, a saját beállítást sugallva az embernek egyetlen helyesként.

— Nem értem, hogyhogy? — érdeklődött ezen információ iránt Viktor.

— Nos, Jézus fokozatosan vont be a hallgatót a kifejtett gondolat értelmébe és jelentőségébe a következő magyarázat, a megalapozás, és a példázatokon keresztüli további értelmezés útján. Pál, viszont még csak lehetőséget sem adott a hallgatóinak arra,

hogy elgondolkodjanak azon, miről is beszél. Hanem azonnal, már az első mondatával sokkolta őket, még-hozzá olyan sajátos, kazuisztikus fordulatokkal. Mint például: «Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?», vagy «De ha kegyelemből van, akkor már nem cselekedetekből; különben a kegyelem nem lenne már kegyelem. Ha pedig cselekedetekből van, akkor az már nem kegyelem; különben a cselekedet nem lenne már cselekedet», vagy «...aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék». Vagyis, amíg az ember azzal erőlködik, hogy megértse, «Miről is beszél ez?», Pál azonnal, anélkül, hogy időt vesztegetett volna arra, hogy a másik egyetért-e ezzel az állítással, kihasználva az ember zavarodottságának, és ezáltal tudata nyitottságának pillanatát, átadta neki a saját beállításait. És végül, elérte a kívánt eredményt, arra kényszerítve az embert, hogy mindent elhiggyen, amit mondott.

— Szóval, ezt a módszert már Pál is ismerte? — csodálkozott Nyikolaj Andrejevics. — Újra el kell olvasnom... Én meg azt hittem, hogy ezeket a módszereket csak a titkosszolgálatok használják — mondta, félig viccesen, félig komolyan.

— Hát igen — mosolyodott el a Szenszei, és ugyanolyan félig vicces hangon válaszolt neki: — És vajon ezek a szolgálatok milyen történelemből merítették a tudásukat?!

— Hát igeen. Az ókor, úgy tűnik, nem egy egyszerű dolog — dörzsölte meg a homlokát mosolyogva Nyikolaj Andrejevics.

— Dehogyan van itt bármi köze is az ókornak! Egyszerűen az emberek nem változnak. — A Szenszei ismét nagyot sóhajtott, és folytatta a történetet: — De térjünk vissza időszámításunk 60-as éveinek végére... Akkoriban az események miatt (Péter olyannyira sikertelen baklövése, ugyanazon politikai zűrzavarok, a háború, a páli tanítás több fő szervezőjének halála) az új vallás

«pogányok» körében történő bevezetésének folyamata némileg lelassult. De még az ilyen viszontagságok sem akadályozták meg az Arkhónokat és embereiket abban, hogy továbbra is pénzt keressenek az új vallás «nyáján». És ez elég sokáig tartott, majdnem kétszáz évig. Az emberek fokozatosan elfelejtették azoknak az éveknek az eseményeit, Jézus korának szemtanúi meghaltak, új generációk születtek, akik már a saját koruk gondjaival éltek. De a megújult Arkhón klán nem tétlenkedett. A III. század közepére az Arkhónok emberei a Római Birodalom keresztény egyházát egy meglehetősen erős, kiterjedt, hierarchikus felépítésű és szigorú fegyelemmel rendelkező szervezetté alakították át. Összekovácsoltak egy papokból álló kasztot (az úgynevezett klérust, a görög klerosz szóból, ami «sorvetést», «örökségrészt», «osztályrészt» jelent), amely a «nyáj» rovására hatalmas vagyont halmozott fel, és jelentős személyes tulajdonnal rendelkezett. Ennek a kasztnak a fő foglalatossága — amellet, hogy a régi arkhóni beállítást Pál tanításának formájában szorgalmasan ráerőltették az új, fiatal generációra — az volt, hogy kereskedelmi és pénzügyi műveletek révén növeljék a vagyonukat.

— De miért volt szükségük arra a fiatal generációra? — kérdezte Kosztyik.

— Hogyhogy miért? A fiatalság aktívan cselekvő elektorátus, amelyet, ráadásul, könnyű irányítani, figyelembe véve a fiatalság ambícióit és a személyes tapasztalat hiányát. Az Arkhónok fő célja pedig, mint mindig, befolyási övezetük kiterjesztése volt. A kereszténység esetében ezt a feladatot az új vallás népszerűsítésével valósították meg, a régi Pál–Péter-féle gyökereken.

— Aha — horkantott fel Sztász. — Gyökereken... szívó-paraziták formájában Jézus fáján.

Nyikolaj Andrejevics alig észrevehetően elmosolyodott, és így szólt:

— Akartok egy jó viccet? Sztász itt most felkavart bennem egy rétegnyi botanikai információt. Létezik egy klorofill nélküli növényfajta a vajvirágfélék családjában, amely főleg a mi mérsékelt övünk erdeiben nő. Úgy hívják őket, hogy «vicsorgó» (oroszul: Péter-kereszt). És mi a lényege? Életének körülbelül 10–15 évét ez a növény a föld alatt fejleszti ki, méghozzá egy ilyen kereszt alakú gyökértörzs formájában. És a legfontosabb, hogy ez a gyökértörzs úgy táplálkozik, hogy szívógyökereit beágyazza a gazdafa, vagyis mondjuk a nyárfa vagy az égerfa gyökereibe. És csak ezután, miután kifejlődött és erősen megkapaszkodott, nő ki a földből, hajtásokat hozva. A levelei sápadtak, és ha jól emlékszem, olyan rózsaszínes-bíbor virágokkal virágzik.

— Lám, még a növények között is vannak önzők! — nevetett fel Zsenya magával ragadó nevetésével.

Sztász pedig humorosan hozzátette:

— Valahogy neki is el kellett helyeznie, a drága kis önmagát, ebben az életben.

Andrej így vélekedett erről:

— Valószínűleg, a népben megmaradt az emlék azokról az eseményekről, még ha ilyen álcázott formában is.

— Hová is tűnne az az emlék?! — értett egyet vele mosolyogva a Szenszei. — Az emberek megérik, hogy hol mondanak nekik igazat, és hol nem. **De még ha tudják is az igazat, félnek hangosan kimondani, éppen amiatt a félelem miatt, amit az Arkhónok folyamatosan beléjük sulykolnak. De lényegében, ha az ember eldobja a félelmet, és felébred ezekből az Arkhónok által ráerőltetett illúziókból, megérti, hogy az anyag — por, és az élet ideje a szellemi célok elérésére adatik. Hiszen, a félelem mögött nincs semmi, mögötte — az Állati kezdet által a felismerhetlenségig eltorzított üresség van. Az anyag élete — egy pillanat, de a lélek számára — ezek a pillana-**

tok, bármeddig is tartanak – valós esélyt jelentenek arra, hogy eljusson a valódi világba – Isten örök valóságába.

– Igen, akárhogy is csúríjuk-csavarjuk – mondta elgondolkodva Nyikolaj Andrejevics, – ez a világ tényleg Ahrimané és az Arkhónoké. – Majd már közvetlenül a Szenszei-hez fordulva hozzátette: – Tudod, bármilyen furcsa is, de a múltról szóló történetednek köszönhetően kezdem mélyebben megérteni, mi is történik most. Figyelembe véve az Arkhónok működési elvét, minden a helyére kerül, ez az egész eltitkolt valóság, ennek a világrendnek a «Hold túlsó, sötét oldala», meg ez a «demokratikus» örültség, a vélemények ráerőltetése, és mindaz a mocsok, ami áradatként zúdult ránk a tévéképernyőkről.

– Lesz ez még így se – mondta keserűen a Szenszei. – Még tanúi lesztek annak, ahogy az Arkhónok szétverik a hazánkat, ahogy az embereiken keresztül megpróbálják feldarabolni, összeveszejteni a testvéri népeket. Ahogy eljön a Keresztút ideje... Az Arkhónok módszerei nem változnak. Ami akkor volt, az van most is. Nézd csak meg, milyen tudatmanipuláció folyik manapság, többek között az újonnan megjelent válásokon, szektákon keresztül is. És mik ezeknek a vallásoknak és szektáknak a sajátosságai? Először is, kitartóan szulykolják a nyájuknak, hogy csak ők fognak megmenekülni, és mindenki más elpusztul. Másodszor, azokat, akik kívül állnak az adott vallási szervezeten, vagy ellenállást tanúsítanak vele szemben, kivétel nélkül a Sátán hatalmában lévőknek nyilvánítják. Harmadszor, a szervezet élére általában egy olyan embert állítanak, akit a nyáj számára «Prófétának», «Atyának», «Megváltónak» és így tovább kiáltanak ki, és szándékosan egy sajátos, a félelmen és az iránta érzett rabszolga-szereteten alapuló viszonyt alakítanak ki a nyájban. Negyedszer, szigorúan ellenőrzik a követőik tudatát, gyakran elsajátítva ezeknek az embereknek

a vagyonát. Ötödször, általában egy egész hierarchikus létrát állítanak fel, és a beavatottság szintjének megfelelően adagolják az információt a szervezetről és annak doktrínájáról. És ha jobban megnézzük, mi a valódi oka az ilyen újonnan megjelent vallási szervezetek létrehozásának és elterjedésének, akkor minden meglehetősen egyszerűnek bizonyul: a befolyási övezet kiterjesztése, ami további politikai elektorátust, hatalmat és pénzt jelent. **Az Arkhónok egyszerűen játszanak az emberek hitével, fügefalevélként használva azt, hogy eltakarják valódi szándékaikat.** Ami most van, az volt akkor is, ugyanaz az elv. Elemi dolog, hasonlítsátok össze és elemezzétek.

* * *

A Szenszei szünetet tartott, elgondolkodva valamin, majd megszólalt:

— Az Arkhónok történészei egymással versengve írják le, milyen kegyetlen üldöztetések érték a keresztényeket azokban az évszázadokban, de valamiért egy szót sem ejtenek az ezen üldöztetéseket kiváltó valódi okokról, elintézve a dolgot a «pogányok» és a «keresztények» közötti szembenállásról szóló kedvenc frázisaikkal. De ha elmélyedünk a történetek lényegében, a «nyáj» csupán a «pásztorait» követte. A pásztoroknak pedig nem volt elég a saját nyájuk, ők a legelőik és a juhnyájuk kiterjesztésére vágytak. Hiszen, minél több a juh (ha ugyanannak a páli tanításnak a keretein belül nézzük), annál több gyapjút adnak, és annál édesebb lesz a «pásztorok» élete. A hatalomnak persze ez nem tetszett: hogy van az, hogy az én államomban legelteted a birkáidat, és nem osztozol a bevételen? A hatalmon lévők egy része eltúrta ezt az «élősködést», míg mások — kiverték a saját «törvényes jussukat» a «pásztorokból», időről időre látványos leszámolásokat rendezve a «nyáj» teljesen ártatlan embereivel szemben. A «pásztorok» pedig, kihasználva a pillanatot, a

nép száncalmára apelláltak, a híveik halálát saját piárjukra használva fel, mondván, hogy ők olyan «szegények, szerencsétlenek, mindenkitől üldözöttek». Mellesleg, ez is az Arkhónok embereinek egyik klasszikus trükkje.

— Azt állítani, hogy ők szegények, szerencsétlenek, mindenkitől üldözöttek? — mosolyodott el Nyikolaj Andrejevics.

— Teljesen igaz. Szándékosan, titokban olyan konfliktusokat provokálnak, amelyek a saját embereik, «nemzettársaik» ellen irányulnak, és addig szítják ezeket a konfliktusokat, amíg el nem érik a két fő eredményt. Először is, megtisztítják a soraikat, ezáltal eltávolítva a nemkívánatosakat. Másodszor, az ilyen mesterséges konfliktusok általában maguknak a felbujtóknak hoznak hírnevet, akik ezt kihasználva egy sajátos közvéleményt formálnak, az emberi száncalomra játszva. Ez végső soron ahhoz vezet, hogy ezen intrikák felbujtói kulcsfontosságú hatalmi pozíciókat ragadnak magukhoz, és a társadalom kárára növelik a tőkéjüket... Ezen az elven cselekedtek a zsidó-keresztény püspökök is. Először konfliktust provokáltak a hatóságokkal a saját «nyájuk» ellen. Majd e konfliktus áldozataira hivatkozva formálták maguknak a közvéleményt, és mások csontjain kövezték ki a nagyobb hatalomhoz vezető utat, kiterjesztve befolyási övezetüket.

— Mennyire hasonlít mindez a jelenlegi időkre, különösen a hatalmon lévők némelyikére, akik a saját gyufáik szikrájából próbálnak világégést szítani — jegyezte meg Vologya.

— Mit gondoltál? Ami akkor volt, az van most is. Ki tölt be manapság fontos posztokat, és ki siránkozik a legtöbbet, hogy a népet elnyomják?

— De hogy történt az, hogy a keresztényeket először üldözték, aztán meg hirtelen olyan nagyra becsülték? — kérdezte Ruszlán.

— Ez egy külön történet — válaszolta a Szenszei. — Történet az Arkhónok szándékainak és egy egyeduradalomra törő ember ambícióinak az összefonódásáról.

— Ez Nagy Konstantinról szól, vagy mi? — találta ki Nyikolaj Andrejevics, és mosolyogva így szólt: — Szándékok és ambíciók összefonódása, mondd, hm, érdekes lenne meghallgatni.

— Ó, pontosan! Mesélj róla, Szenszei! — vették át a szót a fiúk.

— Igen, mert eddig csak töredékeket, meg töredékeket hallottunk róla — mondta Viktor.

Zsenya rögtön viccesen hozzátette:

— Hát i-gen. Valamikor csak fel kell nyílnia a szemünknek a teljes program keretében!

— Na, ha teljes, hát legyen teljes — egyezett bele a Szenszei, és egy kis hallgatás után belekezdett a történetbe: — A hatalommal való manipulációik, a konfliktusok szítása miatt az Arkhónok végül is oda juttatták a Római Birodalmat, hogy Diocletianus császár idején a hatalmát megosztották még három uralkodótárssal: először Maximianusszal, majd Constantius Chlorusszal, aki a nyugati tartományok élére állt, és Galeriusszal, akit a keleti tartományok fölé rendelték. Ez azzal végződött, hogy 305-ben, miután Diocletianus és Maximianus lemondott a hatalomról, egy viszályokkal teli időszak kezdődött éppen a hatalomért... 306-ban, Constantius Chlorus halála után fiát, Konstantint kiáltották ki a nyugati római tartományok «augustusává».

— Ez az, akit «Nagynak» neveztek el?! — hangsúlyozta Kosztyik valami fellengzős fontossággal.

— Teljesen igaz — bölintott a Szenszei. — És nemcsak «Nagynak», hanem «Szentnek», «Apostolokkal egyenrangúnak» is. Az is azok számára, akiknek fogalmuk sincs az ő «szent», «apostoli» életéről. Valójában, még Nérónál is rosszabb volt. De Néró nem támogatta az Arkhónok hatalmát, ezért a történelemben túlzottan

kegyetlen színekben, zsarnokként, antikrisztusként, szinte testet öltött démonként mutatták be. Konstantin viszont teljesítette az Arkhónok minden feltételét, ezért még életében a szentség dicsfényével vették körül.

Zsenya panaszosan elhúzta a szót:

— Mi meg, szegény báránykák, elhisszük nekik.

A fiúk elmosolyodtak, Sztász pedig rögtön ironikusan megjegyezte:

— Nem mi, hanem te. Kérlek, ne keverd össze és ne általánosíts.

— Senki sem akadályoz meg abban, hogy ember legyél, és ne báránka — válaszolta a Szenszei Zsenyának. — Hiszen, az Arkhónok könnyen megtévesztik az embereket, «báránykákat» csinálva belőlük, éppen azért, mert az emberek nem birtokolják és nem is nagyon törekszenek arra, hogy birtokolják a teljes információt, az «én házam a falu szélén, nem tudok semmiről» elv szerint élnek, vagy a belépük sulykolt dolgokat fogadják el valóságként. Ezért élnek le az életüket az Arkhónok ideológiájának pórázán. Pedig minden maguknak az embereknek a kezében van.

— Meg a fejükben — tette hozzá Nyikolaj Andrejevics.

— Természetesen — értett egyet a Szenszei.

— Végül is, igazad van. Én például, Konstantin életéről keveset tudok, azon kívül, amit a niceai zsinattal művelt — mondta Vologya. — Mondhatni, a tudásom felszínes és nagyon korlátozott ebben a kérdésben...

— Pontosan, pontosan — helyeselt Zsenya. — Szeretnék mélyebbre ásni ezzel a történelmi személyiséggel kapcsolatban.

— Hát ha szeretnél, akkor ásunk — mondta egyszerűen a Szenszei, és hozzátette: — intésül az utókornak... Konstantin 272-ben született Naissusban (ez a mai Niš városa Szerbiában). Szülei a leendő császár, Constantius Chlorus és Heléna voltak, egy fogadós lánya, aki később fia hatalmának köszönhetően

felsőbb személyiséggé vált. Konstantin apja nagyon takarékos és számító ember volt, és ez mindenre kiterjedt: a háztartástól kezdve a politikáig. Miután elérte a birodalom társuralkodói posztját, elvált feleségétől, Helénától, hogy érdekből feleségül vegye Maximianus császár mostohányát, Theodorát. A történészek később azt írják majd, hogy ez Diocletianus parancsára történt, bár Constantius Chlorus aktívan támogatta ezt az ötletet, mivel megfelelt az élete évekre előre kiszámított pragmatikus tervének.

Fiát, Konstantint Diocletianus rezidenciájába küldték szolgálatra, ahol ifjúságának nem éppen a legjobb tíz évét töltötte intrikák, kicsapongás és kegyetlenség közepette. Már akkor először került szembe jövőbeli hatalmi riválisával, Galeriuszal, akinek intrikái többször is komoly veszélybe sodorták Konstantin életét. Diocletianus és Maximianus uralkodásának utolsó éveiben kiadtak egy rendeletet, amely a keresztények elleni tömeges megtorlásokra irányult. És Konstantin is azok között volt, akik végrehajtották ezeket a rendeleteket. Sőt, személyesen vett részt a keresztények kivégzésében, hogy a maga idejében Pálhoz hasonlóan, «fajsúlyos» tekintélyt szerezzen magának ezekből a gyilkosságokból. Az egyetlen cél, amelyet egész életében követett, az a totális hatalom megszerzése volt.

Amikor megkezdődtek a hatalmi zavargások, és Galerius megerősítést nyert új, «augustus» címében (Diocletianus és Maximianus lemondása után), az öreg Constantius Chlorus csellel, egy titkos bizalmasa segítségével, aki egy levelet kézbesített Galeriusnak az «öreg apa könnyes kérésével, hogy halála előtt láthassa Konstantint», kiszabadította Konstantint ebből a «császári fogságból». Ennek köszönhetően, fiát épségben és rövid időn belül eljuttatták a keleti tartományokból a nyugatiakba, amelyeket Constantius irányított.

És itt kezdődött Konstantin számára a nagy hatalom utódlásának igazi iskolája. Miután letelepedtek Britan-

niában, Cair Ebrauc erődvárosában (az egyik római légio főhadiszállásán), amelyet a rómaiak a maguk módján Eboracumnak neveztek (ez az a város, amelyet jóval később az angolok Yorknak neveztek el, majd róla nevezték el az amerikai New York várost), az öreg Constantius Chlorus élete utolsó évében nem csupán feltárta fiának a hatalom rejtett áramlatainak titkait. Megismertette őt nagyon befolyásos emberekkel, akik az adott régióban az Arkhónok érdekeit képviselték. Konstantin elnyerte a tetszésüket mind jelleme, mind ambíciói, és — ami nem elhanyagolható — származása alapján is (ebben korántsem utolsó sorban játszott szerepet anyja, Heléna nemzetisége). Éppen ezen ismeretség után, még ebben az évben dolgozták ki az Arkhónok tervét a Római Birodalom átszervezésére.

Konstantin és az Arkhónok emberei között különleges megállapodások kötöttek, amelyek értelmében ők egyeduralkodóra juttatják őt, ő pedig cserébe, miután a Római Birodalom egyeduralkodó császára lesz, teljesíti minden követelésüket. Utóbbiak között nemcsak a (Pál tanításán alapuló) kereszténység államvallássá emelése szerepelt, hanem a hatalmi struktúra alapos átszervezése, a politika megváltoztatása és olyan új elvek bevezetése az irányítási rendszerbe, amelyek mind a mai napig aktuálisak. Ezek a megállapodások kölcsönösen előnyösek voltak. Konstantin beleegyezett, nagyjából mindegy volt neki, milyen úton jut a nagy hatalomhoz. Később az Arkhónok emberei állták a szavukat. Konstantin pedig apja, majd anyja kitartó tanácsainak köszönhetően teljesítette minden követelésüket.

— Új elvek az irányítási rendszerben? — érdeklődött Nyikolaj Andrejevics. — Vajon milyenek?

— Hm, meglehetősen érdekesek — mondta mosolyogva a Szenszei. — Diocletianus császár (aki nem másnak, mint Ioviusnak nyilvánította magát) már uralkodása idején létrehozta az úgynevezett consis-

toriumot, amely később a katonai rendből kikerült vezetők kis csoportjának tanácsává alakult, akiknek a kezében összpontosult a hadsereg tényleges hatalma. Diocletianus nem tudta ezt az ötletet tökéletesíteni. Ennek a szervnek az összetétele nem volt állandó, a gyűlések rendszertelenek voltak, és csak maga a császár határozta meg, hogy ezek közül az emberek közül ki vesz részt a következő gyűlésen. De maga az ötlet tetszett az Arkhónoknak. Konstantin uralkodása alatt az Arkhónok minőségileg új formában valósították meg ezt az ötletet, és ezt a szervet egy titkos társasággá — «comitatus»-szá — tették, amelynek tagjait comeseknek nevezték. Jól szervezett civil és katonai vezetők (a császár tanácsadói) tartoztak bele, akik ténylegesen irányították az országot. Konstantin csupán formális vezetője volt ennek a szervezetnek.

És milyen tisztségeket kezdtek betölteni ezek a tanácsadók! A tanács elnöke (akit később quaestornak, majd kancellárnak neveztek), aki adminisztratív, igazságügyi és pénzügyi feladatokat látott el; a közpénzügyek minisztere; a belső pénzügyek minisztere; a belső csapatok parancsnoka; a közszolgálat vezetője; az államtitkár. Ráadásul, az utóbbi volt a birodalmi titkosrendőrség és a testőrosztag hivatalos vezetője. Ezen emberek közvetlen irányítása alatt állt az összes állami hivatal és a hatalmas személyzet. Az alapul szolgáló elv ahrimani volt: «oszd meg és uralkodj». A későbbiekben, már a késő római államban, egy ilyen rendszer burjánzása számos, több száz alkalmazottat foglalkoztató hivatal kialakulásához vezetett. Ennek következményeként pedig — az állami korrupció elterjedéséhez.

Szóval, a politikai átalakítások mellett a Konstantin és az Arkhónok emberei között létrejött megállapodások egyik eredménye a hatalmas birodalom két részre szakadásának tényleges kezdete volt. Ennek következtében Rómában a püspökök vették át a vallási hatalmat, akik később kialakították a pápai hatalom

totális hálózatát, amely a későbbiekben Európa diktatúrájává, önkényévé és leigázásává fejlődött. Konstantin pedig, átengedve nekik Rómát, áthelyezte a fővárost Keletre, a Kis-Ázsiában, a Boszporusz partján fekvő Büzantionba, létrehozva belőle az «Új Rómát», amelyet később Konstantinápolynak neveztek el. Hamarosan Büzantion – ez az úgynevezett Keletrómai Birodalom – önálló Bizánci Birodalommá alakult, amelyet később ugyanez a pápaság pusztított el, méghozzá az Arkhónok által annyira kedvelt módszerrel: az egységes állam apró részekre darabolásával.

A kereszténység pedig addigra már meglehetősen erős szervezetté vált. Miután a maguk idejében ezt a vallást hatalmi gépezetté tették Konstantin számára, az Arkhónok emberei ténylegesen piramis szintűre építették ki a hatalmi struktúráit, amely meglehetősen széles néptömegekre támaszkodott, és szigorúan meghatározott hierarchikus vezetőséggel rendelkezett... Konstantin is jócskán kivette a részét ebből a tortából. Először is, Pál vallásának segítségével nemcsak az alárendeltjei felett szerzett ellenőrzést, hanem egyesítette az egyházat és az államot – hatalmának «isteni» megszentelését és jóváhagyását. És figyelembe véve, hogy az egész állam a rabszolgaságon nyugodott, a császár elleni lázadás Pál vallásának ideológiája szerint ezentúl az Isten elleni lázadást jelentette, a rabszolgák felkelését pedig már nem a hatóságokkal szembeni engedetlenségnek, hanem a magával Istennel szembeni engedetlenségnek tekintették. Mindenkinek meg kellett hajolnia Konstantin előtt, mert azt hirdették, hogy annyi keresztényüldözés után állítólag pont őt «választotta ki maga Isten» a védelmezőjüknek.

Konstantin mellé különleges egyházi írnokokat rendeltek, akik könyveikben az ő «isteni méltóságát» dicsőítették. Egyikük, aki később Konstantin legközelebbi harcostársa lett, Eusebius Pamphili (vagy ahogy

még nevezik, Caesareai Eusebius) volt — a palesztinai Caesarea püspöke, egyházi író, akit ma a múlt kereszténységének ugyanolyan súlyos történészei közé sorolnak. Szóval, ez a «történész» alkotta meg az olyan műveket, mint a «Evangéliumi előkészület», és az «Egyháztörténet», leírva (ahogy azt megkövetelték tőle) a kereszténység történetét 324-ig. Ő írta azt a mondat is, amely «A boldog Konstantin baszileusz élete» címet viseli, és amelyet a mai napig mesélnek a «nyájnak». Hogy fogalmuk legyen róla, idézek néhány kifejezést. Például, ilyesmiket írnak benne: «Mint hű és jó szolga, amit Konstantin hirdetett, azt meg is tette...»

— Hát igen — mosolyodott el Vologya. — Ha figyelembe vesszük, hogy megígérte a hatalmon lévőknek...

— ... «Ő nyíltan rabszolgának nevezte és a Minden-ség Királya szolgájának vallotta magát; ezért Isten hamarosan megjutalmazta őt... olyan baszileusszá tette, amilyenről korábban még csak nem is hallottak, olyan istenszeretőnek és áldottnak, olyan jámbornak és szerencsésnek mutatta meg őt, hogy minden nehézség nélkül jóval több népet igazított le, mint amennyit a korábbi uralkodók birtokoltak, és hatalmát haláláig biztonságban megőrizte... Nem volt olyan ember, aki hozzá közeledve ne kapott volna valamilyen jótétet, és nem volt olyan sem, aki segítségét várva csalódott volna jó reménységében.» És természetesen, egy szó sem esik arról, milyen kegyetlen és despotikus tetteket hajtott végre ez a «jámbor» Konstantin. Milyen bűncselekményeket követett el, miközben a hatalomra tört. Hogyan végzett kegyetlenül, már egyeduralkodó császárként azokkal a közeli rokonaival, akik igényt tarthattak volna a trónjára: hogyan ölte meg legidősebb fiát, Crispust a népszerűsége miatt, és feleségét, Faustát. Ez az «áldott» Konstantin, aki «mindenkinek javakat és szabadságot ajándékoz», a saját aláírásával olyan rendeleteket adott ki, amelyek az utolsó fillérig kifosztották az egyszerű népet, még jobban elmélyítet-

ték a rabszolgaságot, és további tízezer szabad embert kötöttek röghöz. De ez még nem minden. Konstantin nemcsak politikai hatalomra vágyott az államában, hanem vallásra is. És kiharcolta ezt az engedményt az Arkhónok embereitől.

— Furcsa, de miért adták a kezébe ezt a hatalmat? — gondolkodott el Nyikolaj Andrejevics. — Hiszen ez ideológiai diktátum.

— Konstantin csak a saját életére számította a hatalom idejét, az Arkhónok viszont évszázadokra előre kalkuláltak... Szóval Konstantin, bár hivatalosan megmaradt császárnak, a «pogány» vallás főpapjának, a Pontifex Maximusnak a címével, ugyanakkor az államvallás — a kereszténység — élére is állt, ráadásul megpróbálta irányítani a keresztény egyház egész püspöki karát, önhatalmúlag kinevezve a püspököket minden fő egyházi tisztségre.

— Hát igen — mosolyodott el Sztász. — Megalomániaja az aztán volt, még hozzá hiper!

— Hát, mit vársz — vont a vállát a Szenszei –, ha ez az ember olyan templomokat építtetett, amelyeket önmagának, mint istenségnek szentelt, miről is lehetne még beszélni? Ja, egyébként a templomokról. Éppen Konstantin emelte az első templomokat Péter és Pál tiszteletére Rómában és Konstantinápolyban, és ünnepeket rendelt el a tiszteletükre, dicsőítve «Szent Péter lelki szilárdságát» és «Szent Pál értelmét».

— Kész vicc! — mosolyodott el Zsenya.

— Pontosan — dörögte Vologya. — Ezt hívják úgy, hogy a halottnak a csók...

Nyikolaj Andrejevics megkérdezte:

— De mégis, ha Konstantin magához ragadta az egész hatalmat, mi haszna volt ebből az egyháziaknak? Jó, az Arkhónok haszna egyértelmű az évszázadokra előre mutató számításaikkal. De a püspököknek mi érdekük fűződött ahhoz, hogy eltűrjék Konstantint?

— Ó, mit beszélsz! — kiáltott fel a Szenszei. — A püspökök voltak az elsők, akik «mellette» álltak Konstantin hatalmának! Hiszen tekintélyének elismeréséért cserébe védelmet, gazdagságot és hatalmat garantált nekik. Mit jelent az ország államvallása? Azt jelenti, hogy az ország egész lakosságát szabadon be lehet vonzani a «nyájba», és ezáltal tisztességes jövedelmet biztosítani az egyháznak. Ezenkívül, a templomok, katedrálisok építését, a jólétükről való gondoskodást, sőt, a papság számára nagyobb mennyiségű élelmiszer kiutalását is az állam vállalta magára, ami azt jelenti, hogy az ezekre a szükségletekre fordított pénzt az államkincstárból vették el, nem pedig a «kigömbölyödött» püspökök zsebéből.

— Persze, ki ne szeretne állami költségen tolla-
sodni — mondta humorosan Vologya.

— Konstantin felemelte és megerősítette a keresztény papság tekintélyét, kiváltságokat és magas társadalmi pozíciót biztosítva számukra, felmentve őket a római polgárok által végzett szokásos kötelezettségek alól. Éppen ő hagyta jóvá az Egyház azon jogát, hogy végrendelet útján megszerezze az elhunytak örökségét. Ráadásul, mindent úgy alakítottak, hogy az Egyház kihagyása a végrendeletből szinte bűncselekménynek, magának az Istennek a megsértésének számított. És ha az egyházvezetés politikája valahol eltért is «Isten ígéjétől», és megjelentek olyan emberek, akik megpróbálták helyreállítani az igazságot, az egyházi hierarchiának immár nem kellett finomkodnia velük, hanem gyorsan és hatékonyan oldhatta meg ezen emberek sorsát — a birodalom büntetőgépezetének segítségével. Az irányítás sokkal egyszerűbbé vált: ha nem értesz egyet az egyház politikájával és posztulátumaival, akkor eretnek vagy. Ha nem vagy velük, akkor ellenük vagy, és következésképpen, az ő beállításai szerint, Isten ellen. Megjegyzem, az «eretnek» (hairetikos) szó görögül egy olyan szekta «hívét» jelenti, amelyet az uralkodó egy-

ház eretnekségnek, tévtanításnak tart. Bár maga az «eretnekség» (hairesis) szó «különös hitelvet» jelent...

Hogyne örültek volna a keresztény papság hierarchái az ilyen kiváltságoknak! Hiszen, ezért hajlandóak voltak éjjel-nappal dicsőíteni Konstantint, nemhogy csak eltűnni az irányítását és szemet hunyni az önkénye felett. Ráadásul, okos és művelt politikus volt, aki, mint a maga idejében az apja is, mindenképp hasznot tudott húzni, és mindkét oldalnak megfelelni... Gondolatok csak az anyja által «életadóként» reklámozott kereszt-afférjára.

— Kereszt-afférjára? — kérdezett vissza Viktor.

— Igen. A 325-ben tartott niceai zsinaton, amely Konstantin vezetésével zajlott, az «egyházatyák» elfogadták a «Hitvallást» — ez a keresztény egyház fő dogmáinak egy olyan rövid gyűjteménye, amelyek a hitelvek gerincét alkották. Ráadásul, mindezt a nyájnak vakon, hit alapon kellett elfogadnia... Anyja sugallatára Konstantin úgy dönt, hogy új szimbólumot ad a kereszténységnek — a keresztet.

— Hát korábban nem az volt a keresztények szimbóluma? — kérdezte meglepetten Kosztyik.

— Ó, felébredt — mosolyodott el Zsenya.

— Persze hogy nem — válaszolta a Szenszei. — Már meséltem nektek valamikor, hogy a keresztet csak a IV. században kezdték el tisztelni ebben a vallásban. A korai kereszténységben a keresztet egyáltalán elvetették, mint «pogány» szimbólumot, ráadásul, hozzátapadtak az akkori időkben modernnek számító fogalmak, amelyek a keresztet kivégzőeszköznek tekintették. A korai kereszténység szimbólumának a bárányt, a halat, a liliumot, a tüzet tartották, de nem a keresztet.

Kosztyik még jobban meglepődött.

— A kereszt «pogány» szimbólum volt?!

— Ráadásul, a kereszténység előtti kultúrákban széles körben tisztelték — mondta magától értetődően

a Szenszei. — Nézz utána a régészeti adatoknak, és meglátod, hogy a keresztet a Föld különböző pontjain már a felső paleolitikum óta tisztelték. Az ókori népeknél a tűz szimbólumaként szolgált. A kereszt a védelmező amulett, a nap és az örök élet egyik szimbóluma is volt.

— De miért kezdték el tisztelni a kereszténységben, ha kezdetben elvetették? — nem hagyta annyiban Kosztyik, próbálva megérteni.

— Hogyhogy miért, hát ezek az emberek tettei, az ő interpretációjuk, átgondolt politika. Hiszen a válást a IV. században államvallásként formálták meg. Szükség volt egy saját, megújult szimbólumra, ami ráadásul a «pogányok» számára is vonzó, hogy ők is gyarapítsák a kereszténység sorait... Így hát fogták a keresztet. Caesareai Eusebiust bízták meg azzal, hogy írjon egy «történetet a népnek» arról, miért éppen a keresztet választotta Konstantin. Ő pedig kitalálta (nem Konstantin segítsége nélkül), hogy a császár az egyik döntő csatája során állítólag egy keresztet látott az égen. Aztán, úgymond, Konstantin álmában megjelent Jézus, és győzelmet ajándékozott neki a császári trónért, azt tanácsolva, hogy lássa el hadijelvényeit sajátos keresztetekkel. És reggelre Konstantin, úgymond, így is tett, és megnyerte a csatát. Ezután a császár hitt Krisztusban, és buzgó kereszténnyé vált. Egyébként, ez a történet mind a mai napig a komoly történészek viccelődésének és nevetésének tárgya.

Hogy ennek a legendának nagyobb «hitelességet» adjanak, olyan történelmi eseményeket vettek alapul, amelyek 312-ben valóban megtörténtek. Maxentius (a hatalmi rivális) nagyszámú seregének és Konstantin kis seregének egyik «döntő csatájáról» van szó, Róma közelében. Az ókori történészek mindezt Konstantin hatalmas győzelmeként tálalták, amely szinte csodával határos módon következett be. Bár a valóságban ez csupán egy törvényszerű eredménye

volt a Konstantin hatalomra juttatását célzó terv egy részének. Nem kell zseninek lenni ahhoz, hogy ezt a számító manővert még a meglévő történelemben is észrevegyük. Elegendő elemezni Konstantin kiváráo politikáját ezekben az években (amikor a főbb riválisait egymás után összeveszejtették és megölték), és összevetni azokkal a «gyors győzelmekkel», amelyeket a római császári trónhoz vezető úton aratott. Mindezen tényeket figyelembe véve világos, hogy a hatalomhoz vezető útját az Arkhónok emberei jó előre előkészítették a hadsereg megvesztegetésével, a riválisok zsarolásával és a megfelelő társadalmi hangulat megteremtésével.

De hogy elrejsék a győzelmek ezen meglehetősen szembetűnő könnyűségét, és eltitkolják a számító megállapodások tényét, hogy az emberek szemében hősies jelentőségre tegyen szert, legendákat találtak ki a nagy győzelmeiről. Konkrétan honnan is származott ez a hősies történet Konstantin «csodálatos győzelméről» Maxentius serege felett, ami után Konstantin hitt Krisztusban, és bejelentette, hogy éppen ez az isten segítette őt hozzá a «döntő csata» megnyeréséhez? Egy történetből, amit az apja mesélt neki valamikor. Hasonló eset történt Aurelianus császárral, akinél a maga idejében Constantius Chlorus szolgált, és aki el is tudta nyerni a császár jóindulatát. A Keletre indított egyik hadjárat során, 272-ben, Aurelianus serege összecsapott Zenobia palmürai királynő seregével, aki önkényesen irányította a Római Birodalom keleti tartományait. A helyzet hasonló volt. Csak ebben az esetben a csata kimenetelének bizonytalansága közepette Aurelianus seregei váratlanul megnyerték az ütközetet. Ezt követően Aurelianus ünnepélyesen felkereste Elagabalus templomát, és ország-világ előtt kijelentette, hogy éppen ennek a szíriai napisten támogatásának köszönhetően aratott győzelmet. Később pedig, ezt az istent az isteni hierarchia legfelsőbb rangjára

emelte, létrehozta a Legyőzhetetlen Nap (Sol Invictus) kultuszát, és a Napnak szentelt templomokat építtetett. A római seregekben igen népszerű Aurelianus császár ezen viselkedése sok tekintetben tisztán politikai jellegű volt, mivel a császári politika támaszául a hadsereg szolgált.

Nézzék csak meg, kikből állt főként a római hadsereg úgy Aurelianus, mint Konstantin idején?! Szíriai íjászokból, ázsiai lovasságból és így tovább. A keleti tartományokból toborzott lovasokból és gyalogosokból, akik a Római Birodalomhoz tartozó európai és észak-afrikai régiókban a csapatok jelentős kontingensét alkották. Ezek az emberek, természetesen, magukkal hozták a saját vallásukat is, terjesztve azt azokon a területeken, ahol katonai szolgálatot teljesítettek. És a politikusok kihasználták ezt a körülményt. Nézzék csak meg ugyanannak a Konstantinnak a monogramját, amelyet a kereszténység szimbólumaként hordott.

— Milyen monogramot? — érdeklődött Sztász.

— Hát azt, amivel a legenda szerint csapatainak hadijelvényeit és pajzsait ellátta. Úgy nézett ki, mint egy «X» betű, csak a metszéspontján keresztül még egy függőleges vonal haladt át, amelynek a tetején egy ív volt, mint egy «P» betű. És mindez egy körbe volt foglalva. A legérdekesebb az, hogy ez a «monogram», amelyet olykor Konstantin saját találmányának tulajdonítanak, nem más, mint a (Keleten akkoriban igen népszerű) káldeus kozmológiából származó szoláris (nap-) jel, ahol a Napot az egész világ törvényhozójának és a többi égitest királyának tartották.

— Ááá — húzta el a szót Nyikolaj Andrejevics –, szóval erről van szó!

— Ez csupán egy átgondolt politika... Szóval, amikor úgy döntöttek, hogy a keresztet teszik a kereszténység fő szimbólumává, valahogy meg kellett indokolni ezt a választást, és saját «tényekkel» alátámasztani,

hogy a «nyáj» higgyen benne. A kérdést nagyon egyszerűen oldották meg. Már a következő évben, 326-ban Konstantin anyja, Heléna «zarándoklatot» tesz Jeruzsálembe, és ott «teljesen véletlenül» talál egy fa keresztet, amelyen, állítólag, háromszáz évvel, azelőtt, Jézust keresztre feszítették. Ráadásul, a legenda szerint nem egy keresztet talál, hanem mindjárt hármat, egy «pogány» templom alatti barlangban elásva.

Nyikolaj Andrejevics elmosolyodott, és megszólalt:

— Hát igen, és figyelembe véve, hogy abban az időben a pogányság tisztelte a kereszteteket...

— Teljesen igaz — bölintott a Szenszei. — De az, hogy megtalálta ezeket a fakeszteteket — ezzel a hírrel nem lehet felkelteni a nép érdeklődését. A legenda szerint, hogy megtudják, melyik fakeszt az igazi, Makariosz jeruzsálemi pátriárka tanácsára a keresztet felváltva odavitték egy beteg asszonyhoz, aki a harmadik kereszt érintésétől «egy pillanat alatt meggyógyult». És hogy véglegesen «megbizonyosodjanak» arról, hogy ez az életadó kereszt, hozzáérintették egy halotthoz, aki azonnal «életre kelt». És amikor egy ilyen «csodát» kikürtöltek a környéken, «minden hívő meg akarta érinteni a keresztet, vagy legalábbis látni akarta az ereklyét», amiért azt a bizonyos megtalált keresztet egy magas helyen közszemlére tették, hogy onnan bárki megtekinthesse.

Mellesleg, a kivégzés «pontos» helyét éppen Konstantin császár idején «fedezték fel», pont akkor, amikor Heléna Jeruzsálemben tartózkodott. Ráadásul, azt a területet jelölték ki, amelyet korábban Vénusznak szenteltek.

— Teljesen lehetséges — feltételezte Nyikolaj Andrejevics –, ha ez egy népszerű hely volt, nyugodtan keresztényesíthették.

— Melyik az? A hegy, ahol keresztre feszítették? A Golgota, vagy mi? — próbált a dolgok lényegébe hatolni Andrej.

— Valamikor azt mondtad, hogy a Golgota az arámi dialektusból fordítva «koponyatetőt», «koponyát» jelent — emlékeztette Vologya a Szenszeit.

— Igen. Így gondolták a zsidók, mivel az a hiedelem élt náluk, hogy ez alatt a hegy alatt őrzik Ádám koponyáját. Latinul pedig ezt a helyet calvariumnak nevezték, a calvus szóból, ami azt jelenti, «kopasz».

— Akkor ez azt jelenti, hogy «kopasz hegy» — mondta elgondolkodva a pszichoterapeuta, — az erő helye...

A Szenszei pedig folytatta a történetet.

— Egy ilyen reklám után, ugyanezen Heléna utasítására, ezt a keresztet két részre fűrészelték, amelyek közül az egyik Jeruzsálemben maradt, a másikat pedig magával vitte Konstantinápolyba. Sőt, bejelentették, hogy állítólag a fűrészeléskor keletkezett összes fűrészport erről a keresztről gondosan összegyűjtötték, arannyal keverték össze, és ebből a keverékből érméket vertek. Mellesleg, később az ilyen érmék eladásából a papság nem egy generációja gazdagodott meg, «gyógyító talizmánként» kínálva a portékáját.

Ezenkívül, Heléna utasítására templomokat építettek azokon a helyeken, amelyek Pál embereinek leírása szerint «meghatározóak» voltak Jézus életében. Így például, leromboltak egy «pogány» templomot Betlehemben, egy Jeruzsálemhez közeli városban, és a helyén, állítólag pont ott, ahol Jézus született, keresztény templomot építettek. Ezeket a templomokat egyáltalán nem azért építették, hogy a helyi lakosságot — amely soraiban mellesleg sok volt a judaizmust valló zsidó is — a hithez vonzzák. A helyzet az, hogy Heléna császárnő úgynevezett jeruzsálemi «zarándoklata» után az állami-egyházi gépezet hirtelen elkezdte népszerűsíteni a «szent helyekre való zarándoklatot», ezzel nemcsak divatossá téve ezt az eseményt a birodalom lakossága körében, hanem meglehetősen jövedelmezővé is. Ráadásul, a papság a prédikációiban erőteljesen sulykolja azt a beállítást, hogy állítólag, azokat az

imákat, amelyeket az ember azokon a helyeken mond el, Isten különösen kedveli, megfedkezve eközben Jézus igaz szavairól, miszerint Isten temploma minden emberben ott lakozik.

* * *

— De vannak olyan «szent helyek», amelyek éppen az erő jelenlétével tűnnek ki — szólalt meg Viktor — vagyis, mintha az ember ott további szellemi erőt kapna.

— Kétségtelenül, léteznek ilyen helyek — erősítette meg a Szenszei. — De válasszuk külön a pelyvát a búzától. Vannak erőhelyek, ahol valóban jelen van az erő, és vannak úgynevezett «szent helyek», amelyek valamilyen eseményekhez, vagy egyik vagy másik vallás személyiségeinek tevékenységéhez kötődnek. A különbség e két fogalom között nagy. És az erőhelyek egyáltalán nem mindig esnek egybe a «szent helyekkel». Sőt, sajnos a vallási vezetők gyakran spekulálnak a «szent helyek» fogalmával. Az emberre ráerőltetik (és ő ezzel gyakran a saját lustasága miatt egyet is ért), hogy a valódi önfejlesztő munka helyett egyszerűbb elutazni és fejet hajtani egy «szent hely» előtt, akkor minden egyszerre megbocsáttatik neki, és nyugodtan «vétkezhet tovább». A valóságban azonban, akármennyi «szent helyet» is látogat meg az ember, komoly belső önmunka nélkül semmi sem fog megváltozni benne.

Ami pedig az erőhelyeket illeti, azok voltak, vannak és lesznek is. Néha egybeesnek a «szent helyekkel». Ezeket a helyeket már jóval a kereszténység előtt megjelölték, és más vallások és hiedelmek is tisztelték. Egyik vallásról a másikra való áttéréskor gyakran előfordult, hogy ezeken a helyeken lerombolták a korábbi uralkodó vallások építményeit, és újakat emeltek más istenek tiszteletére. Nem kell messzire menni a példákért. Vegyük csak a mi történelmünket, amikor a

Kijevi Ruszban bevezették a kereszténységet, lerombolva a kapiscséket és a helyükre templomokat építve.

— Kapiscsek? Hányszor hallottam már ezt a szót, de hogy mi ez, arról mind a mai napig fogalmam sincs — vallotta be Sztász.

— A kapiscse szó az ószláv «kapj» szóból ered, ami ábrázolást, faragványt, szobrot jelent. Ez egy kultikus építmény.

— És hogy néz ki?

— Hát, sokféleképpen. Egy egyszerű kapiscse úgy nézett ki, mint egy elkerített kerek térség, benne egy fa- vagy kőszoborral, amely valamelyik szláv istenséget jelképezte, akit a helyiek tiszteltek, és egy kis áldozati oltárral. Az ilyen kapiscsek főként a kisebb településekre voltak jellemzőek. A városokban viszont már komoly építményeket hoztak létre. Például, Kijev központjában, a mai Vlagyimirszkaja utcában (amely nem messze található a híres Szent Szófia-székesegyháztól) a 3-as számú ház közelében a mai napig fennmaradt egy kapiscse alapzata, amely **szabálytalan virág alakú volt**. Valamikor **hét** legfőbb szláv isten szobra állt benne: Peruné (a vihar istene), Sztribogé (az ég istene), Makosé (a föld istennője), Szemarglé (a növények és gyökerek istene), Dazsdbogé (a fehér fény istene) és Khorszé (a nap istene). Ez az építmény az istenségek elrendezésével és a díszítéssel együtt egy egész kozmogóniai rendszert alkotott. Ezt a kapiscsét Vlagyimir fejedelem parancsára emelték 983-ban, vagyis még a kereszténység felvétele előtt. És a régészek fedezték fel 1975-ben.

— Vlagyimir kapiscséket hozott létre?! — mondta meglepetten Nyikolaj Andrejevics. — Micsoda hír! Én meg azt hittem, hogy csak lerombolta őket.

— Hát, hogy is volt ez... Vlagyimir fejedelem is eleinte egyeduralomra törekedett. Még a kijevi trónra is egy általa szervezett puccs és saját testvére, az addig Kijevben uralkodó Jaropolk parancsára történő

meggyilkolása révén lépett. Miután 980-ban elfoglalta a trónt, Vlagyimir meg akarta erősíteni hatalmát a Kijevi Ruszban. Elég okos politikus lévén megértette, hogy ahhoz, hogy államát saját egyeduralma alatt politikai-állami egységre vezesse, egységes ideológiai bázisra van szükség. És abban az időben ez a vallás volt. Gyakorlatilag, uralkodása legelején összehívta a legjobb táltosokat, és feladatul tűzte ki nekik: szilárdítsák meg fejedelmi hatalmát a szláv istenek panteonján keresztül. Ráadásul, az istenségek között Perunt, a viharistent tegyék a legfőbbé, akit a fejedelem védelmezőjének tartottak. Ily módon, egy olyan állami kultuszt akartak létrehozni Perun vezetésével, amelynek minden helyi kultusznak is alá kellett volna rendelődnie.

Később, mindent ezen célok érdekében tettek, többek között «állami szintű» kapiscséket is építettek. Az idő múlásával azonban Vlagyimir arra a következtetésre jut, nem «tanácsadói» segítsége nélkül, akik — meg kell jegyezni — többségükben nem szlávok voltak, hogy Perun kultusza nem váltja be a hozzá fűzött reményeket. Ez nem is volt meglepő. Hiszen a fejedelemnek olyan vallásra volt szüksége, amely befolyásoló eszközként szolgált volna a szláv népre, a szegényekre és a gazdagokra. A szláv vallás pedig, mint olyan, már felépítéséből adódóan is kívül maradt a politikán és az állami ügyeken. A filozófiája különleges volt. Bizonyos értelemben még gátolta is azt, amit a történészek «a kialakuló feudalizmus új termelési viszonyainak» neveznek. És, ezenkívül, a szláv vallás egyáltalán nem illeszkedett az akkori vezető országok ideológiájába. Nem is illeszkedhetett oda, mivel a vezető ideológiák piár-ja mögött az Arkhónok álltak. Ők pedig megvetéssel viseltettek azok iránt a népek és uralkodók iránt, akik a «vad pogányságot» vallották. De ennek a megvetésnek a gyökere valójában nem a vallásokban, mint olyanokban rejlett, hanem azoknak a politikájában, akik a vezető vallásokat a tömegek tudatának

irányítására használták. Ez egyfajta ultimátum volt azoknak a «pogány» népeknek és országoknak, amelyek egyszerűen nem tartoztak az Arkhónok globális ellenőrzési rendszeréhez. A szlávok pedig egyáltalán az ő örök problémájukat jelentették, ami a kiszámíthatatlan szláv nép ezen titokzatos lelkéből fakadt.

Szóval, az egyeduradalomra törekvő Vlagyimir fejedelemnek, ismét csak az ő «tanácsadóin» keresztül, akik éppen a vezető monoteista vallásokat vallották, bedobtak egy ötletet-javaslatot, úgyszólván, az Arkhónok feltételét. Ennek a feltételnek az értelme pedig egyszerű volt: ha azt akarja, hogy a nagypolitikában egyenrangúként beszéljenek vele és államával, le kell mondania a «pogányságról», és a felkínált lehetőségek közül bármelyik vallást el kell fogadnia államideológiként. És Vlagyimir fejedelem belement a nagypolitika ezen játékába. Meg kell adni neki és azoknak a «városi véneknek», akikkel Vlagyimir tanácskozott a «nép vallásának» kiválasztásakor, hogy az összes felkínált vallás közül éppen az ortodox kereszténységet választották, amelyet később a szláv nép mentalitásához igazítottak. És magának Vlagyimirnek is, mint politikusnak, a szoros kapcsolatok éppen Bizánccal nagyon is előnyösek voltak ezen állam nemzetközi tekintélye, hatalma és földrajzi közelsége miatt.

Azonban, a vallásváltás nem tervszerűen és távolról sem a nép akaratából történt, hanem erőszakkal, «tűzzel-vassal» kényszerítették rájuk rövid idő alatt. Főleg Vlagyimir ambíciói miatt, aki igyekezett a lehető leggyorsabban megerősíteni a Kijevi Rusz pozícióit a világpolitikai porondon, egy szinten az akkori vezető államokkal. Ezeket az eseményeket nem lehet egyértelműen megítélni. Egyfelől, az állam számára a világporondra lépés nagy ugrást jelentett a gazdasági növekedés és az állam megerősítése terén. Másfelől — elpusztították az ősi szláv kultúrát, és amint azt az Arkhónok akkoriban feltételezték, az erőszak révén a

szlávok szellemisége is elpusztul majd. De a szellemiséget illetően, tévedtek. Nemcsak hogy nem veszett el, hanem ellenkezőleg, idővel még jobban megerősödött, és az önmegvalósítás új formáját öltötte. Az Ortodoxia, valamint a szláv vallás ideológiájának és hagyományainak összeolvadása révén egyedülálló kombináció jött létre.

Szóval, abban az időben a «pogány» istenek funkcióját a keresztény szentek vették át. Keresztény templomokat állítottak a korábbi kapiscsék helyére, különösen azokéra, amelyek népszerűek voltak a nép körében. Az ünnepeket átnevezték, de a szláv szokások nagyrészt fennmaradtak. Például, a keresztény Húsvét ünnepét egyesítették a Nap és Perun ünnepével. Oroszország egyes eldugott vidékein a nagyhetet (szent hetet) mind a mai napig «dörgő hétnek» nevezik. Az ünnepi szokások közül az orosz maszlenyica (tisztán szláv ünnep) a nép körében tapasztalt népszerűsége miatt szintén bekerült az ünnepi naptárba, mint a Nagyböjt előtti húshagyó hét. Vagy az ukrán koljadják, amelyeket bevettek a vízkereshti ünnepekbe («szvjatki»), amikor is a maskarások házról házra jártak, gabonával szórva be a gazdákat és az udvarukat, és énekeltek, a gazdáknak pedig vendégszeretetet kellett mutatniuk, és ajándékokkal vagy valami ehetővel kellett megajándékozniuk őket. Hiszen a kereszténység előtti Ruszban így ünnepelték a természet megújulását. Vagy vegyük az Istenanya születését, amelyet a régi naptár szerint szeptember 8-án ünnepeltek. A szlávoknál ez a szülők ősi ünnepe volt.

— Valóban, létezik egy ilyen kombináció — értett egyet vele Nyikolaj Andrejevics.

* * *

— Szóval, visszatérve a mi Konstantinunkhoz — emlékeztetett a Szenszei. — Éppen Konstantin idején kezdték a keresztény templomokat hivalkodó csillo-

gással és keleti luxussal felépíteni, a püspökök pompás ruhákba öltöztek, fényűző ritusokat, új ceremóniákat, ünnepélyes körmeneteket vezettek be, vagyis az egyház egész szertartásrendje színházi előadássá változott.

Divatba jött nemcsak a megjelölt «szent helyekre» való zarándoklat, ahol a hatalmi hierarchikus struktúrák jövedelmező templomai álltak, hanem mindenféle «szent» ereklyék is, amelyekre hatalmas kereskedelmet építettek. Vagyis, az ember hitét látható, anyagi tárgyakhoz próbálták kötni. A szent ereklyék egész gyártása indult be. A papság nyíltan spekulált a «szent ereklyék» megszerzésével a temploma számára, nemcsak a templomok látogatottságának, és ezáltal az adományokból származó bevételeknek a javulására számítva, hanem magukat az ereklyéket is kereskedelmi cikké téve.

A «szent ereklyékkel» való kereskedésnek ez a felángolása olyan abszurditásig fajult, hogy bármelyik szatócs, árus könnyedén kielégítette a vevő bármilyen igényét. «Szent» Pál körmét akarod? Tessék. Vagy bármelyik apostol vagy vértanú csontját? Semmi probléma. A kérdés csak az, hogy mennyit vagy hajlandó mindezt fizetni.

— Ez valami örültség — rázta a fejét Tatjana.

— Persze hogy örültség... Mellesleg, a püspökök abban az időben nyilvánvalóan túlzásba vitték az efféle reklámot, mivel az általuk népszerűsített «szentek» hajával, fogaival, csontjaival kereskedőkből olyan sok lett, hogy 381-ben kénytelenek voltak betiltani a lakosság körében ezt a kereskedelmet. De ez a tilalom nem tartott sokáig. Szó szerint néhány év múlva mindez újraindult, és már nagyobb erővel működött. Arról nem is beszélve, hogy ez milyen következményekkel járt a középkorban. Az államegyház nagy üzletet épített erre. A zarándokok hatalmas bevételeket hoztak nekik. A «szent ereklyék» számára kifejezetten

hatalmas kő szarkofágokat építettek. Az ereklyéknek legendás csodatévő tulajdonságokat tulajdonítottak. Meghatározott ünnepnapokat állapítottak meg a tiszteletükre, ahol hatalmas zarándoktömegek gyűltek össze. Ezeket az ereklyéket imádva bőséges adományokat is hoztak. Népszerűsítették az ikonok tiszteletét, amelyeket ismét csak Konstantin idején vezettek be... A régi, kitalált szabályokhoz újakat csatoltak mindezzel a megjátszott vallási cicomával: hogyan kell öltözködni, hogyan kell hajbókolni, hogyan kell tartani az ujjat, mit kell olvasni, hogyan kell helyesen viselni az attribútumokat.

Tatjana érdeklődve megkérdezte:

— Számomra is a mai napig nem egészen világos néhány dolog az egyházi szabályokkal kapcsolatban. Például, miért kell minden nőnek a templomban kötelezően kendőt viselnie? Ez valamiféle tisztelgés a hagyomány előtt?

— Inkább a judaizmus vallása előtti tisztelgésnek nevezhető. A helyzet az, hogy a judaizmus szokásai szerint a férjes asszonyok nem mehetnek az emberek közé fedetlen fővel. Pál pedig, amikor az új vallást kidolgozta a «pogányok» számára, nemcsak kötelezővé teszi ezt a szabályt minden nőnemű személy számára, hanem megfélemlítésül hozzátesz egy figyelmeztetést is, miszerint ha a nők ezt nem teszik meg, akkor elveszítik az angyalok tiszteletét, «tisztátalan indíttatásokat» ébresztve bennük. Ezekből a «rémtörténeteiből» eredt az a «hagyomány», hogy nem engedik be a nőket a templomba fejfedő nélkül, és az özvegyeket és apácákat kendő viselésére kárhoztatják.

— Micsoda hír! — nevetett fel Zsenya. — Tisztátalan indíttatások?! Hiszen az angyalok nemtelenek!

— Igen, ennek a Pálnak nyilvánvalóan konkrét problémája volt a nőkkel való kapcsolataiban — kommentálta Viktor.

— Az biztos! — helyeseltek nevetve az idősebb fiúk.

— De ha mindezt a vallási attribútumot és hordalékot a «nyáj» többsége számára vezették is be — folytatta a Szenszei, — amely írástudatlan volt és főként az anyagba bonyolódott, a művelt emberek számára, akik a vallás szolgálatának szentelték magukat, és megpróbálták megérteni Krisztus Tanítását, meghatározták a «Szentírást», amelybe azok a könyvek kerültek, amelyeket a IV. század végén kánonikusként hagytak jóvá. A görög kánon (kanon) «normát», «szabályt» jelent, a kanonizáció (kanonizo) pedig azt, hogy «törvényesíteni». Miért volt erre szükségük? Az ellenőrzés és a hatalom miatt. Hiszen, mi is történt? Pál jelentősen megnehezítette Jézus egyszerű Tanítását, megterhelve azt arkhóni dogmákkal, hamisításokkal és torzításokkal. Emiatt, valamint amiatt, hogy az emberek között Jézus tanítványainak prédikációit tartalmazó ősi feljegyzések forogtak közkézen, a társadalomban a filozófiai spekulációk hulláma indult el, ahol egyesek valóban a dolgok végére akartak járni, mások pedig az általános zűrzavarban saját szektákat, irányzatokat hoztak létre, mindent a maguk módján értelmezve. Így, a kereszténység valójában már a kezdetektől fogva mint vallás sosem volt egységes. Konstantin idején, miután a kereszténységet államvallássá tették, úgy döntöttek, hogy bevezetik a «Szentírást», és «az isteni kinyilatkoztatás termékeként», «az abszolút és tévedhetetlen igazság forrásaként» hagyják jóvá.

— Érdekes, de miért éppen ezeket a könyveket válogatták be a Bibliába, és nem másokat? — kérdezte Ruszlán. — Véletlenül?

— Egyáltalán nem. Csak nézd meg elfogulatlanul a Biblia azon kánonikus könyveit, hogy kik írták őket, és rögtön világossá válik, milyen körből indult az éppen ezen könyvek «törvényesítésére» irányuló kezdeményezés. Ott van az «Ószövetség», amelyben más könyvek között az első helyen a zsidó vallás szent könyvei, az úgynevezett «Mózes öt könyve» állnak. Ott az

«Újszövetség», amelyet Gamáriel ágának emberei írtak, vagyis lényegében ugyanaz az Arkhónok köre. Ahogy az «Ószövetségben» is a zsidó papok felhasználták az ókori civilizációk tudásának vonzó hátterét a saját vallásuk megformálásához, úgy az «Újszövetségben» is felhasználták Jézus Tanításának lelket érintő magvait, amelynek általános hátterén Pál tanítását és Péter dicsőítését fejtették ki... De ezek mind csak emberek tettei, semmi több... Úgyhogy, az a tény, hogy éppen ezek a könyvek lettek kánonikusak, arról árulkodik, ki állt valójában ezek mögött a dolgok mögött. És politikailag milyen aktívan működtek az évszázadok során Pál beállításai, különösen, amikor a vallás állami alapokra helyezkedett! Vegyük csak a középkort, amikor a katolikus egyház hatalmas uralkodott a «Aki nincs velünk, az ellenünk van» jelszó alatt. Hány millió ember pusztult el akkor az «eretnekség» vádjá miatt. Lényegében, ez a legigazibb erőszak és hatalmi harc volt. Demokrácia ahrimani módra: «Az erősebbnek van igaza».

De mit akarok mondani mindezzel kapcsolatban. Mégis, annak ellenére, hogy az emberek kiforgatták Jézus Tanítását, vallássá változtatva azt, eltorzítottak sok mindent, amit Ő mondott, rítusokat és anyagi dolgok imádatát vezették be, a nagy üzlet egész hierarchikus mocska és a politika mocsara ellenére, ebben a vallásban Jézus zsenialitásának és előrelátásának köszönhetően az Ő Tanításának igaz magvai mégsem pusztultak el egyszerűen. Éppen ezeknek a magvoknak köszönhetően később sok ember nyert igaz megváltást ezen a valláson keresztül is. Hiszen, akárhogy is nevezi az ember Istent, akármilyen úton is halad Felé, ha megnyílik Előtte, ahogy mondani szokták, egész lelkével és szívével, mint a lótosz a maga tisztaságában az anyagi világ mocska és mocsara közepette, akkor nincs számára akadály, amely meggátolná a Megváltását. Csak a

szellemi tisztaságban nyílik meg az, amit isteni szikrának — léleknek — neveznek. Ahhoz pedig, hogy ezt a tisztaságot elérjük, egyszerűen Emberré kell válni, olyan Lénné, akiben a Szeretet és a Jóság dominál.

Nyikolaj Andrejevics rövid szünet után megjegyezte:

— Ahogy elnézem, a Tanítás vallássá alakításának sémája elvileg gyakorlatilag egyforma. Először jön a Tanítás, általában egy Bódhiszattva vagy a szellemi megvilágosodást elért Ember által, majd kultuszok, rítusok nőnek köré.

A Szenszei bólintott, és hozzátette:

— Érted, miről van szó, a Sambhala Bódhiszattvainak Tanítása tiszta formájában képes sok emberi lelket felébreszteni a szendérgésből, az érett lelkek számára pedig ez egyenesen egy belső lökés, az az ezóozmózis, amely kiszabadítja az embert az anyagból, mint a pillangót a felhasadt gubóból. De még akkor is, amikor az emberek ezt a Tanítást vallássá alakítják, a szellemi embereknek továbbra is hasznukra válnak a valódi Tanítás magvai, amelyre a vallás épült. Ami pedig a kultuszokat és rítusokat illeti...

Vegyük például, Konstantin esetét. Ő gyakorlatilag az államvallás felépítésének sémáit a saját pontifexeitől, az antik, valamint a keleti vallásokból vette át, vagyis azokból, amelyeket a keresztény vallás szervezői «pogánynak» neveztek, és mindenáron befeketítettek. Azokban a vallásokban pedig voltak rítusok, ünnepek, körmenetek, pompás templomok építése, és a papság magas státusza is. De ha mélyebben megvizsgáljuk a kérdést, miért volt szükség erre az egész vallási cicomára, akkor érthetővé válik az az egyszerű igazság, amelyet Ahriman még Babilonban mondott ki, az Északgilban uralkodva: «A nagyság és a titokzatosság a legvonzóbb a nép számára.»

Hiszen nézd meg az embereket még ma is! Kevesen jönnek maguktól Istenhez, azért, mert belső Szeretetet éreznek Iránta, egyetlen vágyuk lévén — megmenteni a

lelküket az anyag e mocskából. Az emberek nagyrészt be vannak gubózva az anyagba, a mindennapi személyes problémáikba, a mindennapi betevő megszerzésébe. A legtöbben, gyakorlatilag önsajnálatban élnek, hiúságukat legyezgetve, és egyúttal azért küzdve, hogy legalább valami csekély hatalmuk legyen a hasonzorúek felett. És az ilyen embereket nehéz átkapcsolni az Állati kezdet hullámhosszáról. Istenről csak akkor emlékeznek meg, amikor az anyagi testükkel komoly problémák kezdődnek, vagy amikor kritikus helyzetbe kerülnek. És mindez ma történik, amikor sok ember tud írni-olvasni, amikor a civilizáció technikai lehetőségeinek köszönhetően hozzáférnek az információhoz, lehetőségük van személyesen megismerkedni a világ különböző népeinek szellemi örökségével a múltból. Lehetőségük van összehasonlítani, szembeállítani, elemezni, és legalább egy kicsit átérezni, mi is az Isten, megérteni, miért helyezték az embert ebbe az anyagi világba. Mégis, hiába van meg ez a lehetőségük, sokan még csak gondolni sem akarnak erre, egyszerűen lusták. Számukra könnyebb az Arkhónok kész beállítása szerint élni, ezért a megfelelő, Arkhónok által meghatározott életkritériumokat helyezik előtérbe, mint például, a «ha mindenki így él, én is így élek» elvet. És ezért az emberek pazarolják az erejüket, úgy hanykolódva az Állati kezdetük természeti hullámain, mint egy üres kajak az óceánban.

A Szenszei elhallgatott. Sztász nagyot sóhajtott, és forgatni kezdte a kezében a nyakában lévő keresztjét a megfeszített Jézussal:

— Akkor ez azt jelenti, hogy azzal, hogy ezt a keresztet hordom a mellemen, egyetértek azzal, hogy Krisztust keresztre feszítették? Eszerint, valójában nem Jézust imádom, hanem Júdást, aki eladta Őt, Pétert, aki elárulta Őt, és Pált, aki eltorzította a Tanítását?

— Egyáltalán nem — tiltakozott a Szenszei. — Persze, a kereszttel mint Krisztus keresztre feszítésé-

nek szimbólumával túlzásba estek. De ismétlem, mindez politikai számításokon és az ő dogmáikon alapult. De mit akarok nektek mondani magáról a kereszt szimbólumáról, mint olyanról. A helyzet az, hogy, amint már mondtam, ezt a szimbólumot más vallásokból kölcsönözték, amelyeket a zsidók «pogánynak» neveztek. Azok viszont a maguk részéről azokból az ismeretekből vették át ezt a szimbólumot, amelyeket az emberek eleve a messze ókorban kaptak. És azok, akik a keresztény vallást építették, a keresztet tették a fő szimbólummá, még csak fel sem fogva annak valódi értékét és jelentését, egyszerűen csak azért, mert népszerű volt a «pogányság» körében, egy szóval, hogy minél több embert vonzzanak a vallásukhoz.

A valóságban a kereszt a szakrális értékek egyik szimbóluma. Például, ha a négyzetet vagy a kört vesszük, ezen jelek értelme a belső és külső tér elhatárolására utal. A kereszt viszont a középpontra utal, arra, hogy minden fő irány a **belülről kifelé** haladó képlet szerint halad. A keresztet ősidők óta az ember modelljeként értelmezik, mert az ember a maga lényegében egyfajta középpont. Az ember szabad a választásában. És attól, hogy milyenné formálja magát belül, függenek a sorsának külső megnyilvánulásai is. Nem véletlen, hogy a kereszt sok nép kultúrájában a szellem és az anyag egységének szimbóluma volt, az élet és a halhatatlanság hieroglifáját jelölte, a «különleges figyelem» jele volt, a halál, a kereszteződés, az evolúció határkövének hieroglifája. Ezenkívül, a kereszt már az ókori Egyiptomban is Ozirisz mérlegét szimbolizálta az ítéleten, amely az ember tetteit és gondolatait, vagyis az akaratának és vágyainak szellemét mérlegeli, amelyeket élete során felhalmozott. Szóval, srácok, mindez nem ok nélkül van így.

Az, hogy egyesek a tudást vallássá változtatják — ez csupán emberi dolog. Hiszen a tiszta, rosszindulattól

mentes emberek a lelkükkel érzik az igazságot. Az ilyen embereknek nincs szükségük felesleges szavakra, bizonyítékokra, csodákra. Ők egyszerűen a saját belső világukkal élnek, a Szeretet és a Hála világával Isten iránt mindazért, amit teremtett, és tetteikkel és gondolataikkal igyekeznek megmutatni Istennek, hogy ők valódi emberek, akik méltók arra, hogy Emberek legyenek.

Mivel a Szenszei ismét hosszú szünetet tartott a beszélgetésben, Viktor, miután nem győzte kívánni a téma folytatását, megszólalt:

— Igen, a történet persze több mint lenyűgöző, hogy mást ne mondjak...

— Ne is mondd — helyeselt Zsenya. — Mennyi hasznos dolog nemesítette meg az én okos kis fejemet.

— Hogyne nemesítette volna! — mosolyodott el titokban Sztász. — Ekkora eső a te aszályodban!

A fiúk felnevettek, Zsenyka pedig azonnal visszavágott a barátjának:

— Hát, inkább élek aszályban, mintsem hogy akár-mivel öntözzem a földemet!

— Minek ezek a végletek? — szólalt meg mosolyogva a Szenszei. — Minél többet kell megismerni, de közben gondolkodni is kell azon, hogy mit ismersz meg.

— Igen, annyi sok új dolog — vette át az általános benyomások hullámát Andrej. — Hol máshol hallhattam volna ilyesmit?

— Számotokra ez talán új lehet — vont vállat a Szenszei. — Bár ha több jó könyvet fogtok olvasni, kevésbé fogtok csodálkozni.

— Azért ezt ne mondd, Szenszei — tiltakozott Nyikolaj Andrejevics. — Itt még a művelt embereknek is van okuk a komoly elgondolkodásra. Olvasni, én is olvastam. De ahhoz, hogy az olvasottakat egy ilyen szokatlan látószögből elemezzük, tényleg többet kell tudni annál, mint amit a könyvekben írnak.

— Ez igaz! — értett egyet vele Vologya.

Zsenyika «szerényen» megropogtatta az ujjperceit, és szégyenlősen megszólalt:

— Én persze nem vagyok egy nagy tudós, és a gűny-nevem is «tudatlan», de mostantól minden Arkhónnak tőlem egy na-a-agy balalajka!

A társaság ismét felnevetett.

— Na, na, te mi balalajkásunk! — ironizált Sztász. — És mit is fogsz velük csinálni?

— Hiába nevelsz, még nem ismered minden zenei képességemet — jegyezte meg Zsenyika a fiúk nevetése közepette, majd komolyabban hozzátette: — Imhotep-nek is sikerült, ki mondta, hogy nekem nem fog?!

— Imhotep? Nem célzol túl magasra?

— Így van, Zsenya! — támogatta a fiút Nyikolaj Andrejevics. — Ahogy a mondás tartja:

Minden út egy lépéssel kezdődik,

Minden lépés a haladni vágyással.

Aki a cselekvését kicsiben kezdi,

Hamarosan a nagyobbhoz is eljuthat.

— Ó! Hallottad, mit mondott egy okos ember — hangsúlyozta az elégedett Zsenyika, barátja felé bólintva. Majd azonnal fontoskodó arccal a Szenszei-hez fordult: — Szenszei, szóval mit is mondtál a Grálról?

Az idősebb fiúk ugyan elmosolyodtak Zsenyikára nézve, de támogatták a kezdeményezését ezzel a témával kapcsolatban. A Szenszei pedig, az órájára pillantva, megszólalt:

— Ez egy hosszú történet... Holnap pedig korán kell kelni. Meg a tűzifa is leégett már.

— Csak ennyi?! — mosolyodott el Zsenya.

A társaság csalódottan zúgolódni kezdett vicces felháborodásában.

— Szenszei, ne aggódj — fejezte ki az általános véleményt Viktor. — Tűzifát mindjárt kerítünk, és még teát is melegítünk.

Nyikolaj Andrejevics is hozzájárult a kollektív «rábeszéléshez»:

— Kialudni magunkat otthon is tudjuk. Valóban, nagyon szeretnénk többet megtudni a Grálról. Mikor adódik még ilyen alkalom, hogy nyugodtan beszélges-sünk veled a legfontosabb dolgokról.

— Na, ti összeesküvők — mosolyodott el a Szenszei. — Jól van, akkor menjünk fát gyűjteni.

— Ó, mi azt egy pillanat alatt! — ugrott fel Zsenyka, felkapva az egyik elemlámpát.

A társaság sűrőgni-forogni kezdett. Hamarosan az idősebb fiúk gallyakat, száraz nádat cipeltek elő valahonnan. És a már-már kialudt tábortűzünk újra lángra kapott. Vízet forraltak. Igaz, teát csak a Szenszei és Nyikolaj Andrejevics ivott a társaság kedvéért. Mi pedig megelégedtünk azzal, hogy meleg ruhákba burkolóztunk, mivel az este meglehetősen hűvös volt, és sűrű körben leültünk a tűz köré.

* * *

— Tehát, Jézusnak köszönhetően, a Grál újra eljött ebbe a világba — folytatta történetét a Szenszei.

— A Grál — az egy Hang? — pontosított azonnal Kosztyik.

— Igen. A Grál az Eredendő Hang adaptált képlete. Egyszerűbben szólva, egy hang bonyolult kombinációja, amely hatalmas erő forrása, és képes átalakítani az anyagot azáltal, hogy változásokat idéz elő az alapmátrixban — magyarázta a Szenszei, és mesélt tovább. — Nos, ahogy már mondtam, az utolsó vacsorán, Jézus letartóztatása előtt, egy valóban nagyon jelentős esemény történt, amely mind a mai napig féltve őrzött titok maradt. A helyzet az, hogy éppen ezen a vacsorán Jézus átadta a Grált Mária Magdolnának. Ez pedig a következőképpen történt.

Jézus tudta, hogy már elárulták, és az árulók is jelen vannak ezen a vacsorán. Ezért elkezdte mondani a tanítványainak, hogy mit kell tenniük Nélküle. De látva, hogy elszomorodtak, köztük Mária Magdolna

is, aki a jobb keze felől ült, Jézus így szólt: «Min szomorkodtok, az Én testemen?» És darabokra törve a kenyeret a fatáljában, elkezdte osztogatni a tanítványainak e szavakkal: «Egyetek, mert ez ugyanaz, mint az Én testem». Majd bort öntött a fapoharába, és ismét odanyújtotta a tanítványainak e szavakkal: «Igyatok, mert hamarosan az Én vérem lesz ebben a kehelyben». Aztán így szólt: «Én pedig veletek leszek, amíg bennetek él az Én hitem». Mellesleg, később, a páli tanítás interpretációjában ezeket a szavakat már teljesen másképp, más mögöttes tartalommal adják elő.

— Szóval Jézus már tudta, hogy le fogják tartóztatni? — szólalt meg meglepetten Jura.

— Tudta.

— Akkor el is menekülhetett volna, hogy elkerülje a letartóztatást.

— Nem tehetette. Mert az Ő egész eljövetele az emberi világba, az Ő Missziója maguknak az embereknek a választására épült, a Szellemi és az anyagi vágyak közötti választásukra... Nos, amíg a vacsora tartott, Jézus egy kés segítségével a fatál (tálca) belsejébe, amelyről a kenyeret osztotta, bekarcolt egy feliratot, amely az Eredendő Hang képletét jelentette, vagy ahogy egy évezreddel később elnevezik — a «Grált». És amikor a vacsora a végéhez közeledett, mindenki látta, ahogy Jézus odaadja Mária Magdolnának a kenyeres fatálra helyezett boros fakehlyét. Miközben ezt átadta Mária Magdolnának, a következő szavakat mondta: **«Ez az Én Egyházam Magdalája, aki sokakért kér az Én Atyám nevében, és sokat is kapott. És mindenki, aki hisz az Én Atyámban, szellemmel fog táplálkozni az ő szentségének gyümölcséből ezekben a napokban és az elkövetkezőkben is, és mindenkinek megadatik, aki az ő nevében kér».**

Lényegében, Jézus bölcsen cselekedett. Hiszen ezen a vacsorán, ahogy már mondtam, barátok és ellenségek egyaránt jelen voltak. Arról, hogy Jézusnak át

kell adnia Mária Magdolnának egy bizonyos titkot, amely hatalmas erőt foglal magában, a közeli tanítványai tudtak. De hogy mi ez a titok, és hogyan fogja ezt megtenni, az számukra is kérdés maradt. Csak az ezekbe az Ismeretekbe beavatott Mária Magdolna értette meg, mennyire értékes az a felirat a fatálon, amelyet a boroskehelygel letakarva adott át neki Jézus.

Issza bölcsessége abban is megnyilvánult, hogy ezzel a cselekedetével lényegében előrelátóan elhárította a bajt magáról Máriáról. Mivel sokan azt gondolták, hogy ez a «Nagy Titok» valahogy ezzel a boroskehelygel van kapcsolatban. Jézus keresztre feszítése után pedig, amikor ebbe a kehelybe hullott néhány csepp Jézus véréből, már sokan elhitték, hogy pontosan ez az, amire Jézus gondolt. Annál is inkább, mivel Arimathiai József, akinek a kezébe került ez a kehely, ezen esemény után sietve elhagyta Júdea területét, magával víve ezt a tárgyat. Ezek után a «Szabad kőművesek» valóságos hajtóvadászatot indítottak ellene, feltételezve, hogy pontosan azt vitte el, ami azzal a világ feletti hatalmat adó erővel volt felruházva, amiről Jézus célzásokban beszélt.

A valóságban a «Grál» Mária Magdolnánál maradt. Ennek segítségével nemcsak azt a belső erőt nyitotta meg, amely lehetőséget adott neki arra, hogy bármelyik pillanatban átlépjen Isten világába. Hanem, el kell ismerni Mária lelkének nagyságát és tisztaságát is azért, hogy hatalmas felelősséget vállalt magára, és megnyitotta a külső erőt a szenvedő emberek megsegítése érdekében. Mária Magdolna választása — egy hatalmas Szellemi hőstett. Mert megismerve a felsőbb világot, az Embernél felsőbbrendű Lényyé válva, a Földön maradt, ebben a pokolban, lényegében a világok között lebegve, hogy szenvedők millióin segítsen. És ennek köszönhetően, mind a mai napig, hatalmas Szellemi erő áramlik Szűz Márián keresztül a szenvedők megsegítésére. Éppen ő jelenik meg az embe-

reknek már kétezer éve. Ha figyelmesen elmélyedtek ebben a kérdésben, akkor magában a kereszténységben is rengeteg bizonyítékot találtak arra, hogy a hívők könyörgéseire és megsegítésére leggyakrabban Szűz Mária jelenik meg, ráadásul, sokan látják őt, mind egyénileg, mind kollektíven, teljesen valóságosan. Még a mai napig is fennmaradt a monda arról, hogy amikor az egyik szent meghalt, és felemelkedett a Mennyeek Országába, keresni kezdte a szentek között Szűz Máriát, hogy fejet hajtson előtte, és megköszönje azt a segítséget, amelyet életében nyújtott neki és az embereknek. De nem találva őt a Mennyeek Országában, megkérdezte a szentektől, hol van. Erre a szentek azt válaszolták, hogy nem fogja őt megtalálni a Mennyeek Országában, mert ő még mindig a földön van, és a szenvedő embereket segíti.

— Szóval, Szűz Máriát, úgymond, Jézus anyjának tartják — szólalt meg Sztász.

— Tartják. Mert amikor Mária Magdolna tömegeken kezdett megjelenni az embereknek, az egyháziaknak valahogy meg kellett ezt magyarázniuk, annál is inkább, mert ők Mária Magdolnát egyenesen parázna nőként, bűnbánó bűnősként ábrázolták, hogy megálázzák és sárba tiporják az emlékét a «nyájuk» szemében. De mivel Szűz Mária továbbra is megjelent a hívő embereknek, elterjedt az a felfogás, hogy Szűz Mária Jézus anyja, és elkezdtek Istenanyaként, Isten-szülőként tisztelni. De ez már emberi értelmezés, az emberek szeretnek mindent a maguk képére formálni. Bár az a tény, hogy Mária Magdolnát Szűz Máriának, Jézus anyjának nevezik, semmit sem változtat. Mária segítsége ettől nem fog csökkenni. Hiszen, a lényeg itt az általa megszerzett isteni erőben és a női kezdetben rejlik.

Nyikolaj Andrejevics udvariasan megjegyezte:

— De tudomásom szerint a korai kereszténység korában az Istenanya kultusza egyáltalán nem létezett.

— Nem létezett azokban a keresztény közösségekben, amelyeket Gamáriel emberei szerveztek és a Pál-féle vallásra alapoztak, ahol természetesen, az Arkhónok törvényeit követve, a férfi kezdet dominanciáját támogatták. De Jézus igazi tanítványainál, az Ő Tanításának igazi követőinél, éppen a férfi és a női kezdet közötti harmóniát dicsőítették, ahogyan azt Jézus is tanította. Náluk, úgynevezett, agapékat tartottak, ami görögül «szeretetlakomákat» jelent. Ezek azok a közös titkos vacsorák, amelyeket a maga idejében Jézus is tartott a tanítványaival, ahol, mellesleg, éppen a női kezdet dominanciáját támogatták.

— Agapé?! Érdekes, és az Agapit név nem áll valahogy kapcsolatban ezzel a fogalommal? — érdeklődött a szerénységem.

— Az Agapit név görög eredetű, és azt jelenti, hogy «Szeretetben lévő».

— Nem értem, mi olyan van a női kezdetben, hogy Jézus ekkora jelentőséget tulajdonított neki? — kérdezte kíváncsian Viktor.

— A női kezdetben rejlik az életerő forrása. És ha ezt megnyitják — és megnyitni csak szellemi szempontból, a Szeretet legmagasabb fokának kifejezésével lehet, — akkor hatalmas erő nyilvánul meg, amelyet jó célokra lehet használni, és amely lehetővé teszi a Nirvánával való érintkezést is. Miért hozták összefüggésbe a világ különböző népeinek ősi mondáiban az életerőnek ezt a forrását a halhatatlansággal? Mert ez az Allat teremő ereje! Ennek az életerőnek a forrása vett részt a világ eredendő megteremtésében, és a Világegyetemet benépesítő lények megalkotásában is, ugyanúgy a Föld és annak fő teremő ereje, a víz megteremtésében. **Éppen ennek az életerő forrásának köszönhetően teremtetett a nő az emberi nem első képviselőjeként. És csak jóval később született a nőtől az első férfi.** És ez teljesen bizonyítható. A genetika tudományának fejlődésével a tudósok

előbb-utóbb eljutnak ahhoz a tényhez, hogy a női kromoszómák sokkal, hangsúlyozom, sokkal ősibbek, mint a férfi kromoszómák. És a későbbiekben ezzel kapcsolatban még számos fontos felfedezést fognak tenni a genetikában és az emberi evolúció megértésében. Sőt, még ma sem titok már az a tény, hogy az **emberi embrió** (függetlenül a leendő női vagy férfi nemtől, amely a genetikai kód szerint alakul ki) **a fogantatás utáni első hetekben nőnemű egyedként fejlődik!**

Szóval, a női kezdetben az életerő nagyon hatalmas forrása rejlik. Ahriman pedig, tudva erről, mindent megtesz, hogy ne engedje az embereket ehhez a forráshoz, ezért minden lehetséges módon ellenszegül, eltorzítva ezeket az ismereteket és a női kezdet fontosságát. És itt a csatlósai minden lehetőséget felhasználtak: kezdve attól, hogy bevezették az emberek körében a vérszomjas istennők kultuszát, emberáldozatokkal szítva a félelmet és a gyűlöletet, egészen a patriarchátus kultuszának felemeléséig, a nő lealacsonyításáig egy alacsonyabb rendű lény szintjére, aki az emberiség minden bajának okozója. És általában Ahriman efféle... «megelőző intézkedéseit» az Arkhónok tömegesen és látványosan rendezték meg az emberi társadalomban...

— Tömegesen és látványosan — motyogta elgondolkodva Nyikolaj Andrejevics –, értem. Félelem, harag és fájdalom... plusz a folyamatos megfélemlítés, és ennek eredményeként tömeges pszichés megbetegedések. Hisztérikus pszichózisok, a tudat és a tudatalatti hasadása...

Ezen a ponton Nyikolaj Andrejevics megakadt, és mintha valamilyen ötlet fellelkesítette volna, kérdően nézett a Szenszei-re.

— Teljesen igaz — erősítette meg a Szenszei. — És ismét visszatérünk az emberi tudattalan területére, ahonnan a megfelelő problémák is erednek.

A Szenszei-nek ez a megjegyzése nem volt teljesen világos számunkra. Nyilvánvalóan ezelőtt volt valamilyen különleges beszélgetésük Nyikolaj Andrejevicssel, ami az emberi tudattalan területével kapcsolatos.

— Igen, igen, igen — kezdett sietve beszélni Nyikolaj Andrejevics. — Hiszen, a tudattalan az emberi psziché egy részét képezi, ráadásul, térfogatát tekintve hatalmas és hatását tekintve jelentős részt, és hajlamos a férfiaknál éppen egy nő, általában a szeretett nő képében megnyilvánulni. Az analitikus pszichológia egyszerűen hemzseg az efféle bizonyítékoktól, amelyek több tizezer empirikus kísérleten, álmok, fantáziák és szimbólumok vizsgálatán alapulnak. Egy ilyen kép kemény elnyomása esetén belső konfliktus alakul ki, amely végül agresszióba torkollik...

A Szenszei csak bólintott, és anélkül, hogy ezen időzött volna, folytatta a történetet:

— De Ahriman minden igyekezete ellenére a szóban forgó életerő-forrásról szóló valódi tudás mindig is jelen volt az emberi társadalomban. Még akkor is, amikor valamilyen oknál fogva elvesztek, újra elhozták azokat a világba a Sambhala Bódhiszattváit, vagy az ő segítőik — a Mezsáninok, Szokrovennyikek, Vezsák. Egyszerűen, ezen ismeretek sajátossága és az Arkhónok aktív ellenállása miatt titokban tartották őket, és olyan embereknek adták át, akik szellemileg felkészültek a befogadásukra.

Volt ugyan két eset, amikor e titkos tudás alapján a követők tömegkultuszokat hoztak létre. Erre két nő szellemi választása adta meg a impulzust, akik ugyan különböző időkben éltek, mégis mindkettőjüknek megadatott az a megtiszteltetés, hogy birtokolják az Eredendő Hang képletét. Így volt ez például, a sumér Inanna istennő («az egek úrnője») kultuszának születésével is, amely éppen abból a titkos társaságból nőtt ki, amelyet az időszámításunk előtti IV. évezred végén Inanna Vezsa alapított, Uruk sumér

városában. Ennek a titkos társaságnak a szimbóluma a sokszirmú rozetta formájában megformált lótusz volt. Piktogramjuk-ideogrammjuk pedig egy hajfonattal ellátott gyűrű volt, amelyet a mai tudósok, nem ismerve valódi rendeltetését, Inanna istennő nevének jelöléséhez társítottak. És ez a szervezet a tagok személyes szellemi tökéletesedése mellett még azelőtt el tudott terjeszteni az emberek között néhány eredendő tudást — köztük a «Lótuszvirág» gyakorlatot is — mielőtt Ahriman rátalált volna. Ráadásul, a szellemi munkájuk több mint eredményesnek bizonyult. Olyan nagy visszhangra talált az emberi lelkekben, hogy Ahrimannak alaposan meg kellett dolgoznia azért, hogy összezavarja és átépítse ennek a népszerű mozgalomnak az ideológiáját. Az ő igyekezetének köszönhetően maga Inanna mitológiai szereplővé vált, és nem másként, mint a termékenység, a testi szerelem és a viszály sumér istennőjeként mutatták be. És minél távolabb került e mozgalom kialakulásának ideje, annál több emberi tulajdonságot és tettet — olykor nem a legjobbakat — tulajdonítottak ezen istennőnek, ezáltal egyre jobban eltávolítva őt attól a szellemi magtól, amelyen mindez megszületett.

Vagy, itt egy másik példa, az ókori Egyiptomban tisztelt Ízisz istennő még ősibb kultusza, akinek valaha volt egy Ízisz nevű, Ozirisz Bódhiszattvához kötődő valós női prototípusa... Az Ókori Egyiptomban a tudás magvai sokkal tovább fennmaradtak, mivel az emberek többsége meglehetősen hosszú ideig a szellemiség felé orientálódott, az olyan embereknek köszönhetően, mint Imhotep. Ezért Ízisz kultusza nemcsak évezredekig élt túl magában Egyiptomban, hanem a görög-római világban is széles körű népszerűségnek örvendett, bár addigra már meglehetősen lealacsonyodott a nyárspolgári szintre.

Nyikolaj Andrejevics, miután végighallgatta a Szenszeit, megszólalt:

— Hát igen, a mi társadalmi prioritásainkkal, amelyek hagyományosan a férfi kezdet felé billentik a mérleg nyelvét, nehéz meglátni az igazságot e sok évszázados rétegeződések mögött.

— Nos, ez elsősorban a szemlélő gondolatainak tisztaságától függ — válaszolta a Szenszei. — Szóval, visszatérve Jézushoz. Ő egy szabad közösséget hozott létre a tanítványai között, ahol a női kezdet nagy jelentőséggel bírt, elsősorban mint teremtmény erő, mint az a kulcs, amelynek segítségével megnyílt a tiszta tudás megértése. Nem véletlenül nevezte Mária Magdolnát éltető cseppnek a rózsaszirmokon, hasonlította őt lilomhoz, a lótuszszirmok tisztaságához és erejéhez. — És egy kicsit elhallgatva a Szenszei hozzátette: — Mellesleg, ha akkor nincs Poncius Pilátus beavatkozása, Mária földi sorsa is, mint a «Grál» birtokosáé, egészen más lett volna. Mivel Jézus, mint már mondtam, tudva az árulásról és az ellene készülő összeesküvésről, éppen Mária Magdolnát bízta meg azzal, hogy vezesse a tanítványai körét. És ha ez megtörténik, és minden úgy megy, ahogy Jézus tervezte, akkor ma Jézus Egyháza élén (amely talán nem is ért volna el ekkora fejlődést világviszonylatban) egy nő állna, vagyis egy teremtmény, ahogyan annak lennie is kell egy szellemileg fejlett emberi közösségben.

— Ez azt jelenti, hogy Jézus egy egész szellemi forradalmat vitt véghez, ha szabad így kifejeznem magam, a nők tekintetében is, figyelembe véve akkori társadalmi helyzetüket — szólalt meg Nyikolaj Andrejevics.

— Jézus csupán az igazságot mondta. Az emberek pedig, mint mindig, mindent kiforgattak a maguk módján, persze nem az Arkhónok segítségével.

— És ennek eredményeként egy előítéletekkel teli emberi civilizációt kaptunk!

— Minden maguknak az embereknek a kezében van... Mellesleg, szeretném felhívni a figyelmetek történelmünk egy másik, nem elhanyagolható

tényére. Hiszen, miben áll még a szláv nép egyedül-állósága? Amikor bevezették a kereszténységet, a szlávok számára ez nem is annyira Krisztus vallása lett, mint inkább az Istenanya, vagyis a női kezdet vallása. Megjegyzem, a Rusz legelső kőtemplomának alapjait, Vlagyimir rakta le Kijevben, 989-ben. És ezt a Tizedtemplomnak nevezett templomot (mivel Vlagyimir a jövedelmének egytizedét adományozta neki) a Legszentebb Istenanyának szentelték. Ha nyomon követitek a templomépítések történetét, észrevehetitek, hogy a Ruszban évszázadokon keresztül a legtöbb templomot éppen az Istenanya tiszteletére építették (Istenanya Születése, Istenanya Templomba Vezetése, Istenanya Mennybemenetele és mások). És ez a körülmény egyáltalán nem véletlen. És nem csupán abból fakadt, ahogyan a történészek vélik, vagyis, a szlávok őseinek még a neolitikumból eredő, a női termékenység kultuszát tisztelő ősi gyökereiből. Mind ezt, annak a Nyugat számára oly titokzatos, tágas szláv léleknek a kincsestárából hozták magukkal, amelynek köszönhetően a szlávok tudattalanul a szellemi mozgás helyes irányát választják, és a szellemi teremtes útját követik, bármilyen történelmi feltételek közé is kerüljenek. Ezért, az Ortodoxia a Ruszban nem egyszerűen csak gyökeret vert, hanem annak elválaszthatatlan szellemi részévé vált. És ennek a női kezdetnek a kultusza, még inkább hangsúlyozza, hogy a szlávok továbbviszik Jézus Igaz Tanítását és valódi szellemi örökségét.

— Fölöttébb érdekes — mondta lelkesen Nyikolaj Andrejevics.

— Valóban — értett egyet vele Viktor. — Csodálkozom, hogy korábban hogy nem vettem észre a nyilvánvalót?!

— Mert az Arkhónok által rád erőltetett világnézet fátylán keresztül nézted a világot — hangsúlyozta a Szenszei. — Ezért nem láttad a nyilvánvalót. Amikor,

viszont, lehull ez a fátyol, elkezded észrevenni e világ valódi értékeit, amelyek fontosak a lelked számára.

— Ez igaz — bölintott Nyikolaj Andrejevics, mintha a Szenszei-nek ez a válasza rá is vonatkozott volna.

— Szóval Mária Magdolna a mai napig birtokolja azt az erőt, amelyet a Grál megnyitásának köszönhetően szerzett. Bár ezer évvel később a Grált ismét elhozta a világba Agapit Bódhiszattva. És ismét megadatott a választás. Azonban a Grált birtokló emberek nem merték bevetni a külső feletti hatalom erejét, ahogy azt Mária Magdolna tette. Ők csak a belső erőt nyitották meg. Azonban úgy döntöttek, hogy Mária ügyét szolgálják, felhasználva megmutatkozó rendkívüli képességeiket a társadalom abban az időben teljesen új, uralkodóan szellemi célokkal rendelkező formációjának megszervezésére és fejlesztésére. Éppen ezek az emberek alapították meg azt a Rendet, amely később a Templomosok nevet kapta.

* * *

— Nem egészen értem — szólalt meg Andrej. — Hogyan jutottak ezek az emberek a Grál birtokába? Agapit személyesen vitte el nekik?

— Nem. Agapit mint Bódhiszattva elhozta a Grált a világba, de nem személyesen ezeknek az embereknek. Míg Issza konkrétan Máriának adta át a Grált, Agapit, ahogy illik, «sorsot vetett». A Közel-Keleten tartózkodva a Grál feliratát a Mória-hegy ősi kazamatáinak kövein hagyta, ott, ahol valamikor Salamon palotája és temploma állt. Ráadásul, a «Szent Hang» ezen képletét négy részre osztotta. A Grált keresőnek alaposan meg kellett dolgoznia azért, hogy megtalálja ezeket a részeket, és ami a legfontosabb, helyesen rakja össze az adott képletet... Az Áthoszon járva Agapit átadott a magasan szellemi véneknek bizonyos ismereteket nemcsak Máriáról mint a Grál erejének hordozójáról, hanem a jelenlegi Grál tartózkodási helyéről is... Egyébként, az

igazság kedvéért el kell mondani, hogy az Áthosz éppen Agapitnak, pontosabban az általa odavitt tudásnak köszönhetően lett Áthosz.

— Agapitnak köszönhetően... — mondta elgondolkodva Nyikolaj Andrejevics. — És Máriának, mint a Grál ereje hordozójának. — És azonnal megosztotta a beléhasító gondolatot. — Hiszen tényleg, az Áthoszt Szűz Mária különleges áldásának helyeként tartják számon... Később pedig, éppen az Áthosz lett az ortodox szerzetesség világközpontja. Hiszen nem a semmiből született egy ekkora világhír?! Nyilvánvalóan, nem csak amiatt a monda miatt, hogy az Istenanya meglátogatta a Szent Hegyet, és ezért áll az Áthosz az ő különleges oltalma alatt. Nyilvánvaló, hogy ez a verzió a helyről egyre terjedő hírnév következtében alakult ki. Hiszen, Jézus anyja a legendák szerint más régiókba is ellátogatott. Nem, itt valami nem stimmel... Úgy tűnik, mindennek az alapját valóban valamilyen komoly tudásnak kell képeznie, ha az Áthosz ekkora világhírnévre tett szert.

A Szenszei csak elismerően bólintott, hallgatva a fejtegetéseit:

— Ahogy mondani szokták, jó irányba haladsz, kedves elvtárs.

— De miért éppen az Áthoszt választotta Agapit ezen ismeretek megőrzésére, és nem valami más helyet vagy várost? — kérdezte kíváncsian Viktor.

— Az Áthosz nem egy hétköznapi hely. Valamikor menedékkül szolgált Jézus Tanításának igaz követői számára, akik ott rejtőztek az üldöztetések elől. Később csatlakoztak hozzájuk Egyiptomból és Keletről az arabok által üldözött aszkéták. A későbbiekben egy sajátos, elzárt közösség alakult ki, amely szentélyként őrizte az idők során fennmaradt eredendő tudás maradványait. Hivatalosan az Áthoszt a IX. század végén nyilvánították a szerzetesség helyévé, és ismerték el független szerzetesállamként. Bár állam-

nak, mint olyannak, nem lehetett nevezni, a jellemző hatalmi struktúra hiánya miatt. Kezdetben ez egy szerzetesi közösség volt, amelyet egy mindenki által tisztelt szellemi vén vezetett, akit az összes kolostor egy évre választott meg a Protosz tisztségére. Vagyis, ezeknek a szerzeteseknek nem volt felsőbb egyházi vezetésük püspök formájában, és csak névleg voltak alárendelve a bizánci császárnak. De később, az után a szellemi fellángolás után, amelyet az Agapit által ott hagyott tudás idézett elő, a hely hírneve gyorsan terjedni kezdett az emberek között. Ez pedig, viszont, magára vonta az Arkhónok figyelmét is, akiknek a tevékenysége nyomán fokozatosan megváltozott az Áthosz hatalmához való általános viszonyulás is. Nos, 1313-ban az Áthoszt már teljesen alárendelik az Egyetemes Pátriárkának.

– Megint 13 és 13! – mosolyodott el Zsenya.

– Agapit idejében az Áthoszon néhány szellemileg erős vén élt. Nos, rájuk bízta Agapit Bódhiszattva a Grál tartózkodási helyére vonatkozó információkat. Éppen nekik kellett átadniuk azokat a méltó embereknek.

– Csak átadni? És ők miért nem használták fel ezeket az ismereteket? – kérdezte értetlenül Viktor.

– Agapit csak rámutatott, hogy hol kell keresni a Grált, és mit kell pontosan keresni, vagyis a négy feliratos követ. De nem többet. Ahhoz, hogy valaki a Grál keresésére induljon, még ha birtokában volt is az Agapit által hátrahagyott tudásnak, először is fizikailag le kellett küzdenie egy nem kis távolságot. Mert Agapit ott rejtette el a Grált, ahol senki sem merte volna keresni – Palesztinában, a Mória-hegy csúcsán található ősi kazamatákban. Másodszor, a Mória-hegy csúcsát abban az időben mint a muszlimok szent helyét gondosan őrizték, és egy nagy kőfallal vették körül.

– Palesztinában? És mi köze ehhez a muszlimoknak? – nem értette Sztász.

— És hol van az a Mória-hegy? — kérdezte Andrej.

— Jeruzsálemben — magyarázta a fiúnak Nyikolaj Andrejevics. — Valamikor ott állt Salamon temploma, amelyben a zsidó mondák szerint a Frigyládát őrizték.

— Nos, nagy vonalakban, ha már erről a hegyről, az emberek számára oly különös vonzerejéről beszélünk, akkor sokkal fontosabb az, hogy mi volt és mit őriztek ott az egyiptomiak sokáig a keleti lejtőjén az i. e. IV. évezredben, vagyis jóval azelőtt, hogy a zsidók meghódították volna ezeket a földeket — jegyezte meg a Szenszei. — De most nem erről van szó. Az arabok ezeket a területeket még i. sz. 637-ben meghódították — válaszolta Sztász kérdésére. — Omár kalifa parancsára felépítették a Templom-hegyen (ahogy még a Mória-hegyet nevezik) a «Szikla» mecsetet Salamon templomának romjain. Ezt a «Szikladómnak» is nevezik, ami arabul «Kubbat asz-Szahra»-ként hangzik. Ez az iszlám harmadik legfontosabb szentélye Mekka és Medina után. A mecset mellett pedig helyreállították azt a félig romos, Szűz Máriának szentelt keresztény bazilikát, és Al-Aksza mecsetté alakították. A muszlim hitoktatás szerint éppen erről a helyről vitte fel Gábiel arkangyal Mohamedet az égbe az éjszakai utazása során.

— Ott egy Istenanyának szentelt bazilika állt?! — csodálkozott most már Nyikolaj Andrejevics is. — Hát ezt nem tudtam.

— Igen. Ezt a bazilikát az i. sz. VI. században építették, I. Iusztinianosz bizánci császárnak köszönhetően. Ráadásul, a földalatti helyiségek ősi falazatára emelték. Igaz, a templom területét jelentősen megnövelték egy hatalmas, kőtömbökből álló kiegészítő platform segítségével.

— Szóval, a muszlimok számára is szent hely volt — vonta le a következtetést magának Sztász. — Akkor nem meglepő, hogy különös gondossággal őrizték.

— De ha Jeruzsálemben arabok voltak, akkor, valószínűleg, a keresztények nem juthattak be oda — vonta le a következtetéseit Viktor.

— Miért ne juthattak volna be — tiltakozott a Szenszei. — Keresztények is éltek Jeruzsálemben. És a keresztény zarándokok is látogatták a szent helyeket. Hiszen, még akkor, amikor az arabok elfoglalták Jeruzsálemet, Omár kalifa kiadott egy különleges okmányt, amely kiváltságokat és biztonságot garantált a keresztény lakosságnak. A XI. században pedig példátlan zarándoklatnövekedést jegyeztek fel azokra a helyekre.

— Érdekes, és mi váltotta ezt ki? — érdeklődött Nyikolaj Andrejevics.

— Ez azzal függött össze, hogy ott volt a Grál? — faggatózott Viktor.

A Szenszei csak némán elmosolyodott, és a kérdéseket kommentár nélkül hagyva, folytatta a történetet.

— Szóval, nem elég, hogy el kellett jutni a Templom-hegy földalatti helyiségeibe, és meg kellett találni ott a szükséges feliratokat, még a Grál mind a négy részét helyesen kellett összeilleszteni, nem kevés időt fordítva a megfelelő kombináció ellenőrzésére és kiszámítására... Ráadásul, **csak az egyik változat a helyes, és éppen az adja meg a kulcsot, amely megnyitja a hatalmas erőt. De van egy hamis változat is, amely elveszi az összes erőt. A többi változat pedig üres, és nem ad semmit, csak csalódást. E mögött a képlet mögött olyan erő rejlik, amely a semmiből nyilvánul meg.** A kulcs kezdete a kezdetben van. A balgának — ez csupán egy felirat, a bölcsnek — a hatalomhoz vezető kulcs. Ezért Agapit igyekezett a Grált mintegy szem előtt, de a profánok számára elérhetetlen helyen elrejteni, mintha csupán egy kőbe vésett jel lenne, de a bölcs számára a világ minden kincsénél drágább.

— És hogyan kerültek Agapit információi a templososokhoz? — kérdezte érdeklődve Sztász.

— Pontosabban fogalmazva, nem az, hogy hogyan kerültek Agapit információi a templomosokhoz, hiszen ők akkor még mint szervezet nem is léteztek, hanem az, hogy az Agapit által a Grálról hátrahagyott ismeretek segítségével hogyan alakult meg a Templomos Rend — javította ki a Szenszei. — Most elmesélem. Csak hogy megértsétek, miről is van szó, kezdjük az elején. A helyzet az, hogy a XI. században a Grál világban való megjelenésével kapcsolatban az Arkhónok tevékenysége is jelentősen felerősödött, és meglehetősen komoly, fenyegető jelleget öltött.

— Miben volt fenyegető? — próbálta pontosítani Vologya.

— Abban, hogy felborítsák a monádot, vagyis teljesen a saját kezükbe kaparintsák a hatalmat az egész világon, és befejezzék a hídjuk építését. Nos, azért, hogy megakadályozzanak egy ilyen, az emberiség számára katasztrofális eseményt, a hatalom kulisszái mögötti színpadon megjelenik egy meglehetősen szokatlan, észrevétlen figura, akinek az «árnyéka» nagyon hamar jelen kezd lenni gyakorlatilag minden fontos nemzetközi, politikai és gazdasági kérdés eldöntésénél. Éppen ennek az embernek az önfeláldozó tevékenysége zavarta meg jelentősen az Arkhónokat a hön áhított céljuk elérésében, és szolgált kezdeti lökésként ahhoz, ami később az Arkhónok több fő támaszának leomlásához vezetett.

Ez az ember egy szerzetes volt, az Áthoszról származott, és be volt avatva a szentek szentjébe — a Grál titkának ismeretébe. Európában és Keleten bizonyos elit körökben a Fehér Szerzetes néven ismerték. Éppen ő hozott létre két olyan erős szervezetet, amelyek aktívan szembeszálltak a rosszal, annak minden megnyilvánulási formájában (mind titokban, mind nyíltan), és amelyeknek köszönhetően leomlottak az Arkhónok abban az időben jelentős támaszai. Ezen szervezetek egyike a Templomos Rend volt.

— És a másik? — tudakolta Viktor.

— A másik szervezet nem tartozik a mai témánkhoz. Talán majd egyszer mesélek nektek róla. Szóval, Európában a Fehér Szerzetest egy nagyon szűk emberi kör ismerte. Közöttük volt egy rendkívül tehetséges és adottságos fiatalember, Hugó — Blois és Champagne grófjának kisebbik fia. Meg kell mondani, hogy ez a híres család birtokolta a Francia Királyságban tekintélyesnek számító Champagne és Blois grófság gazdag földjeinek nagy részét.

Mellesleg, maga a «Grál» szó mint olyan, bizonyos értelemben a Fehér Szerzetesnek köszönhetően került be a köztudatba. A helyzet az, hogy amikor elmesélte a champagne-i Hugónak, ezen «Szent Hang» képletének előző birtokosáról — Mária Magdolnáról, — és az utolsó vacsorán történt eseményről szóló történetet, akkor azt a lapos fatálat, amelyre Jézus egy késsel bekarcolta a jeleket — Grálnak nevezte. És ez nem valami neologizmus, a Fehér Szerzetes újítása volt. Egyszerűen, így hangzott a XI. században a francia dialektusban az a szó, amely egy olyan lapos tálat jelölt, amelyet a leggazdagabb emberek étkezéseinél és lakomáinál asztalterítésre használtak. Ezt a lapos tálat franciául nevezték «graal»-nak, «Gradalis»-nak, és «gradale»-nak is. És már a champagne-i Hugó kezdte el «Grálnak» nevezni, amikor hű embereit beavatta az Eredendő Hang titkába. Annál is inkább, mivel a «grál» szó abban az időben kevéssé volt használatos, és még azoknál is, akik ismerték, nem keltett más asszociációt, mint amit a mindennapi élettel hoztak összefüggésbe.

— Hát, ha a saját embereik közötti beszélgetés titkosításáról van szó, akkor ez valóban okosan van kitálálva — jegyezte meg Vologya. — Általában, a kívülállók közül kevesen figyelnek fel egy olyan szóra, amely egy mindennapi tárgyat jelöl.

— Teljesen igaz — erősítette meg a Szenszei. — Szóval, Hugóra rábízták a «Grálról» szóló ismereteket.

Ennek kapcsán 1093 végén (amikor Hugó bátyja halála után megörökli Champagne fővárosát — Troyes-t) Hugó tizenkét megbízható embere titkos küldetésre indul Jeruzsálembe. Volt, aki zarándoknak álcázta magát, volt, aki kereskedőnek, más koldusnak, néhányan pedig egyenesen egy zarándokszálló segítőinek álcázták magukat...

És közben egyértelmű utalással kihangsúlyozta az utolsó szót.

— Ugyan már, én komolyan kérdezem.

— Én meg teljesen komolytalanul válaszoltam — mondta Zsenya.

Még hozzá akart tenni valamit, de a Szenszei megelőzte a válasszal:

— Volt egy ilyen ház, amelyben egy csoport keresztény élt, akik többségükben Európából származtak. Betegeket és megnyomorodott vándorokat ápoltak. Az emberek a «Szent János ispotályosainak» hívták őket, mivel a házak mellett, ahol laktak, két kápolna épült, amelyek közül az egyik, amely a férfi közösséghez tartozott, Jánosnak, Alexandria kanonizált pátriárkájának volt szentelve, aki még életében ismert volt jótékonyági cselekedeteiről. A második pedig egy női kápolna volt, amelyet Mária Magdolnának szenteltek.

— Mária Magdolnának?! — mondta sokatmondóan Kosztyik.

Vele egy időben Andrej nem kisebb csodálkozással szólalt meg:

— Ispotályosok?!

— Ez a szó a latin «hospitalitas» szóból ered, ami «vendégszeretetet» jelent. Később ezt a nevet vette fel az egyik katolikus rend lovagrendje, amelyből aztán a Máltai Lovagrend lett. De ez nem tartozik a történetünkhöz... Szóval, miután megérkeztek Jeruzsálembe, Hugó champagne-i gróf emberei elkezdtek mindenféle információt gyűjteni az őket érdeklő, a Mória-hegyen található objektumról. Éjszaka megpróbálták meg-

vizsgálni magát az objektumot, valamint mindenféle hozzáférést kerestek, mind kívülről, mind pedig a földalatti járatokon keresztül. Így dolgoztak majdnem egy éven át, amíg az egyik éjszakai «portyázás» során az arab őrség meg nem ölte a társukat. Ez az eset nemkívánatos gyanakvást váltott ki velük szemben az arabok részéről. Így, Hugó emberei kénytelenek voltak visszatérni Európába.

Az egy év alatt összegyűjtött információk értékesek voltak, de egyáltalán nem vigasztalóak: rendkívül nehéz volt bejutni a Templom-hegy szentélyeinek területére úgy, hogy észrevétlenek maradjanak az arab őrség előtt, nem is beszélve a földalatti helyiségekben folytatott hosszas kutatómunkáról. De a hozzáférésnek ez a nehézsége csak még elszántabbá tette a keresőket, hogy megtalálják a Grált.

Ekkoriban, 1094-ben Rómában, a III. Kelemen-nel a Pontifex Maximus tisztségéért vívott többéves küzdelem után véglegesen (a francia származású) II. Orbán lép a pápai trónra. A Fehér Szerzetes által odaküldött illetékes személyektől II. Orbán «véletlenül» információt szerez a Grál tartózkodási helyéről. Képzelitek, milyen lehetett a Pontifex Maximusnak – aki mindenki másnál jobban tisztában volt Jézus Nagy Titkának a létezésével, amely erőt és hatalmat rejt magában – tudomást szerezni erről?! Természetesen, mindent megtett annak érdekében, hogy a saját kezébe kaparintsa a Grált, arról álmodozva, hogy övé lesz a teljes hatalom, és ő lesz a «paradicsom és a pokol» kulcsainak egyetlen birtokosa.

Annak érdekében, hogy elérje célját, II. Orbán egy húsz évvel korábbi ötletet használ fel, amelyet még elődje, VII. Gergely pápa javasolt, aki 1074-ben arra szólította fel Krisztus harcosait, hogy induljanak Keletre, hogy segítsenek Bizáncnak visszafoglalni a palesztinai szent földeket. De a Pápa ezen felhívását a lovagok akkoriban egyszerűen figyelmen kívül hagy-

ták. Most viszont II. Orbán minden lehetséges eszközt bevet, hogy meggyőzze a befolyásos püspököket arról, hogy egy ilyen, abba a meglehetősen nyugtalan régióba indított hadjárat politikai és gazdasági szempontból is előnyös.

Mivel Rómában még nem rendelkezett kellően erős tekintéllyel, a megbízható embereire támaszkodik a francia és germán püspökök közül. És amikor bizonyos személyek ténylegesen beleegyeztek a lovagi csapataik részvételébe a hadjáratban, nos, ekkor II. Orbán 1095 végén zsinatot hív össze a papságból — méghozzá, a franciaországi Clermont-ban, és nem Rómában, — és felhívást intéz Palesztina földjeinek meghódítására. Ráadásul, ezen esemény hivatalos jel-szava így hangzott: «Az Úr Sirjának felszabadítása». És már 1096 márciusában az első, Észak- és Közép-Franciaországból, Flandriából, Lotaringiából, Németországból és Angliából származó népfelkelő csapatok megindultak Kelet felé, meghódítva a Földközi-tenger keleti medencéjének földjeit, elpusztítva és feldúlva az útjukba eső városokat. Jeruzsálemhez a keresztesek csak 1099 júniusában értek el, de csak egy hónappal később (júliusban) foglalták el. Mellesleg, a legmakacsabb ellenállást azok az arabok tanúsították, akik az Al-Aksza mecsetet védték.

Jeruzsálem bevétele után «rejtélyes» események egész láncolata veszi kezdetét. Szó szerint, két héttel a város elfoglalása után hirtelen meghal II. Orbán, anélkül, hogy megérte volna a Jeruzsálem bevételéről szóló híreket. Egy évvel később pedig, 39 éves korában meghal Bouillon Gottfried herceg, aki az egyik vezetője volt ennek a keresztes hadjáratnak, majd ténylegesen irányította a Jeruzsálemi Királyságot és különösen Jeruzsálemet. Ezt a trónt fivére, Boulogne-i Balduin, Edessza grófja «örökölte». Éppen ez az ember, és nem az utóda, II. Balduin, a trónra lépése után, titokban

egy nagylelkű ajándékot adott a champagne-i Hugó gróf embereinek — a Mória-hegyen álló egykori Al-Ak-sza mecset helyiségeinek egy részét, hogy ott lakjanak. Vagyis, pontosan azt a helyet, ahol korábban az Istenanya temploma állt, az ősi kőalapot. Mi több, teljes mértékben a rendelkezésükre bocsátotta az épület földalatti részét a járatokkal együtt, köztük egy kiterjedt ősi helyiséget, az úgynevezett «Salamon istállóit». Később, az Úr Templomának (ahogy a keresztetek bevétele után nevezték a «Kubbat asz-Szahra» mecsetet, amelyről úgy tartják, hogy Salamon templomának a helyén épült) kanonokjai egy nagy udvart is a rendelkezésükre bocsátottak, amely az ő épületük és Salamon temploma között helyezkedett el.

Egy ilyen nagylelkű ajándék egy ilyen jelentős helyen nem maradhatott észrevétlen az akkori hatalmon lévők körében. Annál is inkább, mert elterjedt a pletyka, hogy az Istenanya egykori temploma alatt ezek a furcsa emberek valami érthetetlen ásatásokat kezdtek folytatni. Hogy eloszlassa a felesleges találgatásokat, Balduin király azt a hírt terjeszti, hogy ezek az emberek (kis létszámuk ellenére) csupán «Krisztus szegény harcosai», akik kifejezték azon óhajukat, hogy megvédjék a keresztény zarándokokat a tengerparttól Jeruzsálemig és vissza vezető útjukon. És csupán saját erejükből takarítják el a romokat a «Salamon istálló» területén, hogy ott tarthassák a lovaikat. Később, nem kis iróniával, így is nevezték el őket: «Salamon templomának szegény harcosai». Még később pedig, amikor ezek között a furcsa, senkivel sem érintkező, meglehetősen elzártan és magányosan élő emberek között nemes lovagokat is észrevettek, elkezdtek őket «a Templom szegény lovagjainak» nevezni.

A valóságban azonban ezek az emberek aktívan és meglehetősen sikeresen keresték a Grált. Már 1104-ben megtalálták a képlet első részét, amelyet a kazamata egyik kövére karcoltak. És amikor egy

megbízható ember elvitte ezt a hírt a champagne-i grófnak, az azonnal összepakolt, és egy jeruzsálemi utazás ürügyén oda is utazott egy nagy lovagi kísérettel, akik között inkognitóban a Fehér Szerzetes is ott volt. Jeruzsálemben, gyakorlatilag, a következő négy évet töltötték. Ez idő alatt még két feliratot találtak. Tragédia nélkül sem úszták meg. Ennek a résznek a keresése közben a kutatócsoport egy újabb tagja halt meg egy leomlásban. Azonban az utolsó részt sehogyan sem sikerült megtalálni. 1108-ban a champagne-i gróf visszatért Európába. És csak hat évvel később sikerült az embereinek megtalálniuk az utolsó részt.

— Oho! — füttyentett egyet Vologya. — Hová rejtette el Agapit, hogy ilyen sokáig keresték?

— A legviccesebb az, hogy a felirat utolsó része a legfeltűnőbb helyen volt, gyakorlatilag magánál a bejáratnál. Hugó emberei pedig olyan szorgalmasan kerestek, hogy még új járatokat is vájtak, mindenféle titkos helyiségek után kutatva.

— Hát így szokott ez lenni — mosolyodott el Viktor. — Keresed, keresed, és ott van az orrod előtt.

— 1114-ben a champagne-i gróf ismét sietve visszatér Jeruzsálembe. De megtalálni a Grált — az csak a fél siker. Most helyesen össze is kellett rakni és megnyitni. Ez pedig jelentős időt vett igénybe. A Grál megnyitása nem bizonyult egyszerű feladatnak. A képletet összerakók egyike véletlenül egy halálos kombinációt állított össze, és miután harminchárom napig dolgozott vele, szó szerint a jelenlévők szeme láttára, rövid idő elteltével meghalt. Ráadásul, a testével furcsa metamorfózisok történtek, amelyek megdöbbenettek mindenkit, aki tanúja volt ennek a jelenségnek. Percek alatt aggastyánná változott, aki egy kiszáritott múmiához hasonlított, mintha a testét teljesen dehidratálták volna.

— Azt a mindenit! — ámult el Viktor. — Még ilyen is lehetséges?!

— A Grál egy hatalmas erő. A hangkombináció helytelen összerakása esetén fordított hatást lehet elérni... De mindezek az emberek tudták, milyen kockázatot vállalnak, és bármelyikük készen állt a végzetes kombinációra, nemcsak a barátságra és a bajtársaik iránti hűségre tett eskü miatt, hanem azért a nagy ügyért is, amelybe belevágtak.

De amikor megvalósult az igazi kombináció megnyitása, a képleten dolgozó emberrel döbbenetes átalakulások történtek... Megjegyzem, abban az emberben, aki kapcsolatba került a Grál szellemi erejével, egyfajta kettészakadás megy végbe. Egyfelől felfogja, hogy itt él a testben, mint egy burokban, és végig kell élnie az anyagban rá mért életet a végsőig, vagyis, látja az árnyékot; másfelől megérti, ki is Isten, és megnyílik előtte a valódi világ, mivel látja a valóságot. Vagyis, egyfajta kettéhasadás történik. És amikor mindez megnyílik a Grál birtokosa előtt, akkor nagy vonalakban már semmi sem tartja ezen a világon.

Előre szaladva elmondom, nem véletlen, hogy az első templomosok pecsétje két, egy lovon vágató lovas ábrázolása lett. A Tudás emberei számára az «ikrek» szimbóluma a legfelsőbb megvilágosodást jelenti, amely arra a kettéhasadásra utal, ami az emberben az Eredendő Hanggal, vagyis a Grállal való érintkezés után következik be. A ló pedig a mozgást jelenti. Bár különböző időkben a ló helyett más jelölések is voltak, például, hajó vagy madarak, például, hattyúk, sólymok, vagyis olyasmi, ami sebesebben mozgott, mint egy átlagos ember járása, ami alatt természetesen a szellemi úton való haladás szakrális értelmét értették.

Ennek említései fennmaradtak ábrázolásokban, mitológiai mondákban, sőt egyes epikus hősök nevében is. Vegyük például, a perzsa hőst, Dzsamsídot. A neve nem mást jelentett, mint «iker-király». De a maga idejében az az ember, akinek az alakját a mító-

szokban az ősi iráni Jima neve alá rejtették (a neve «ikret», «hasonmást» jelent), és akit később a perzsa mitológiában Dzsamsídnak neveztek el, szintén megtudta találni és használni a Hvarnah (Farn) erejét. — És a Szenszei rögtön megmagyarázta: — A Grált azokban a távoli időkben «Farn»-nak nevezték, amit az egyszerű emberek körében a nap-, a ragyogó kezdet, az isteni tűz, annak anyagi emanációja jelöléseként értelmeztek. Olyan szakrális kezdetként beszéltek róla, amely erőt, hatalmat és dicsőséget ad és megsokszoroz. Úgy is magyarázták, mint ami segít az emberi léleknek átkelni a paradicsomba vezető hidon.

Ha megnézik az indoeurópai mitológiát ugyanabban a védikus és hindu mitológiában («Rigvéda»), megtalálhatjátok az Asvinokról szóló ősi említések maradványait. Az Asvinokat ikertestvéreknek, az «ég fiainak» tartották, akik udvaroltak a nővérüknek — a Nap lányának. A mitológia szerint az istenségek közé tartoztak. Úgy tartották, hogy külön születtek, az egyik az éjszaka fia, a másik a hajnal fia. Helyük mindkét világban van. Az idő ismerői voltak, isteni gyógyítók voltak. «Mindentudást» megkaptak ajándékba. De a fő funkciójuk — az emberek megmentése. Felléptek a gonosz szellemek ellen, és a bajba jutott emberek segítségére siettek. Különbözőképpen ábrázolták őket, de többnyire fiatalnak, erősnek, gyönyörűnek, arany, ragyogó fényben, lótuszfüzérékkel díszítve. Mindezen dolgok csak visszhangjai a régi eseményeknek és annak a tudásnak, amely azokról szólt, akik birtokolták az erőt és a Szent Hangról szóló szakrális tudást. Egyszerűen, ezen ismeretek titkossága miatt, mindent legendák és mítoszok nőttek be... De térjünk vissza a Mória-hegyen történt eseményekhez, amelyek még nem kaptak meg annyira az emberek emlékezetében.

Ettől kezdve mindazokat az embereket, akik jelen voltak a Grál megnyitásánál, nemcsak a féltve őrzött titok kötötte össze, hanem az a hatalmas szellemi erő

is, amely többé tette őket, mint testvérekké. Miután teljesen másképp látták a világot, és átéreztek a terem-tés igazi erejét, lényegében áldást kapva, megesküdtek, hogy Istent szolgálják, hűek lesznek Szűz Mária szent ügyéhez, segítve az embereket, amíg a testük él ezen a világon.

És meg kell jegyeznem, hogy a későbbiekben ez a fellángolás, amelyet a Grál ezen emberek általi megnyitása idézett elő, és a megingathatatlan hitük jelentős hatást gyakorolt az általuk létrehozott szervezetre is. Még a harci cselekményekben is az ideális harcos rendkívüli tulajdonságaival rendelkeztek e Rend tagjai. Kivételes bátorságukkal és hősiességükkel nyugtázták le ellenségeiket. Bátorságuk tiszteletet váltott ki még a legerősebb ellenfelekből is. Négyen szálltak szembe a náluk tízszer nagyobb létszámú ellenséggel, és legyőzték őket. Ők voltak azok az igazi harcosok, akiktől akkoriban a leginkább rettegetek, köszönhetően annak, hogy készen álltak, sőt, vágytak a harcban való hősi halálra.

— Vágytak a harcban való hősi halálra?! — kérdezett vissza ámulva Andrej.

— Igen. Egy átlagos ember számára ez a világ jelent valamit. De azok számára, akik átéreztek és megértették a Felsőbb szintet, ez a világ nevetséges a kitalált problémáival együtt. A test benne csupán egy székér, amely a legfőbb cél felé visz. Hogy milyen úton mész rajta — közelin vagy távolin –, az a te döntésed... A templomosok nem egyszerűen csak hűségesen és odaadóan szolgálták a Rendet, amelynek alapgondolata Isten és a Sophia, vagyis a Bölcsesség szolgálata volt, ahogy ők Mária Magdolnát nevezték. Fő céljuk és az a hatalmas hajtóerő, amiért éltek, a lelkük megmentése volt. És ezt a hajtóerőt a Tudáson alapuló abszolút Hit támasztotta alá.

A templomosokra jellemző volt még egy fontos megkülönböztető jegy. Nem féltek a haláltól. És ismét

visszatérünk ahhoz, amiről már beszéltünk. Az egyszerű emberek számára ez a kérdés több mint fontos. Hiszen, minden ember, függetlenül a vallásától vagy ateista nézeteitől, tudattalanul minden megélt napot egy lépésnek tekint a halála felé. És az a riasztó ismeretlen, ami mögötte áll, az az ismeretlen, amelylyel elkerülhetetlenül szembe fog nézni, még jobban nyomasztja az embert. Ez a tudattalan félelem nyomasztja és szörnyen elnyomja az embert, és az élettel kapcsolatos számos más félelmet szül... A templomosok teljesen másképp viszonyultak ehhez a kérdéshez. A belső körbe való beavatás szentségének köszönhetően magától Magdolnától kapták meg azt a Bölcseséget és Tudást, amely letépte minden félelem leplét. És minden nap közelebb vitte őket Istenhez, az örökkévalósághoz, a valódi otthonukhoz.

— És mi volt ez a belső kör? — kérdezte Sztász.

— És ki örökölte utánuk a Grált? — érdeklődött Kosztya.

— Magát a Grál erejét csak azok használták fel közvetlenül, akik ott bábáskodtak a Rend létrehozásánál, úgymond, a legelső templomosok. A Grál, mint olyan, velük együtt távozott, eltűnt a világból. De az a hatalmas szellemi fellángolás, amelyet a megnyitásokor előidézték, a féltve őrzött Tudás a belső körben maradt, amely később a templomosok magjává vált, és amelynek köszönhetően nőtt a befolyásuk és a hatalmuk az egész világon. Egyáltalán nem véletlen, hogy a Rend mottója, amely azoktól származott, akik létrehozták, ez a kiáltás lett: «Vive Dieu Saint Amore!», ami azt jelenti: «Éljen Isten Szent Szeretete!» És hogy milyen hatalmas volt ez a szellemi erő, azt a történelemből meg fogjátok érteni.

— Várj — próbálta megérteni Vologya, — tehát, ha a Grál eltűnt ebből a világból, akkor milyen köveket keresett Hitler?

Ruszlán is helyeselt neki:

— Igen, valahogy én sem értettem egészen, honnan tudta Hitler, hogy a Grál éppen az a négy feliratos kő?
A Szenszei elmosolyodott.

— Nos, menjünk sorjában... Sokan tudták, hogy a templomosok egy Nagy Titkot őriztek. Ezzel kapcsolatban sok pletyka és tévhit keringett. Egyesek úgy vélték, hogy a templomosok a Jézus vérének felfogó kelyhet őrizték. Akik beavatottabbak voltak ezekben a kérdésekben, azt gondolták, hogy azt a feliratos tálat őrizték, amelyet Jézus adott át Máriának. Az Arkhónok azonban pontosan tudták, mit is jelent a jelenlegi Grál a világban. Ezért, a «Szabad kőművesek» rendjének tagja, II. Orbán Pontifex Maximus, a keresztes hadjárat ürügyén éppen Agapit négy követnek felkutatására küldte az embereit. Az egyetlen dolog, amivel az Arkhónok nem számoltak, hogy erre a hadjáratra a Fehér Szerzetes emberei is elmentek... De mivel még azután sem találták meg a templomosok «kincseit», hogy az Arkhónok szétverték a Rendet, ezek a keresések a későbbiekben sem maradtak abba. Bár, ahogy már mondtam, abban az időben a Grál már nem volt a világban. Viszont, a templomosok igazi «kincsei» közé tartozott egy kristály, amely a belső körükhöz tartozott. Meg kell mondani, ez is egy nem elhanyagolható részlet a Tudás emberei számára. Éppen ezt rejtegették olyan gondosan az arkhóni üldözők elől...

Ami pedig Hitlert illeti, a «Szabad kőművesek» ezen neveltje tudta, hogy mit keres. Ma a Grál utáni kutatásait azzal intézik el, hogy Hitler állítólag egyszerűen csak hajlamos volt a miszticizmusra, és valahogy aktívan elhallgatják maguknak az Arkhónoknak az érdeklődését ez iránt a kérdés iránt. Pedig, mint tudjátok, ők voltak a finanszírozói, és ellenőrizték, mire költik a pénzüket. Figyeld meg, amikor Hitler hatalomra került, a Grál utáni kutatás csak felerősödött. Ráadásul, sok okos embert vontak be: a komoly történészprofesszoroktól kezdve a kifejezetten csak ezzel a kérdéssel

foglalkozó SS-különítményekig. És a kutatások főleg éppen a templomosok egykori birtokainak helyszínein zajlottak. Sőt, a háború alatt az RSHA SS-különítményei alapos levéltári vizsgálatokat végeztek a megszállt országokban, ellenőrizték a kolostorokat, templomokat, régi kastélyokat, múzeumok raktárait. Ezekben a csoportokban olyan emberek is jelen voltak, akik célirányosan kutattak a Grál bármilyen említése után.

1940-ben pedig a Pireneusok hegyvidékének francia részére egy különleges expedíciót indítottak Otto Skorzeny vezetésével, amely szintén a Grál felkutatásával volt kapcsolatos. A Grált, végül nem találták meg, viszont felfedeztek egy kéziratot, amelyben megemlítettek néhány gyakorlatot a templomosok fizikai és szellemi felkészítésével kapcsolatban. Később, ezeket az ismereteket felhasználták a «Harmadik Birodalom univerzális harcosának» megalkotásához, olyan szuper-diverzánsokéhoz, akik képesek voltak a Birodalom vezetésének bármilyen különleges feladatát végrehajtani a világ bármely pontján. És éppen az ilyen emberek kiképzésével kezdett el foglalkozni Heinrich Himmler SS-Reichsführer parancsára 1942-ben Otto Skorzeny a Friedenthal kastélyban. Megjegyzem, a nácik titkos pireneusi expedíciója iránt gyakorlatilag az antifasiszta koalíció minden országának titkosszolgálatára érdeklődött. És a mai napig egyetlen, ezzel a kérdéssel kapcsolatos dokumentumot sem oldottak fel a titkosítás alól. Mellesleg, maga Otto Skorzeny a háború után sikeresen elkerülte a «büntetést», és sokáig Madridban élt, még emlékiratokat is írt a nagyközönség számára. De tevékenységének az Arkhónok érdekeivel kapcsolatos fő titkai továbbra is rejtve maradtak.

— Hát igen, érdekes dolgok ezek — rázta a fejét Vologya.

A Szenszei nem időzött tovább ezen, és áttért a fő témára.

* * *

— Szóval, térjünk vissza a kérdésünkhöz... A Grál megnyitása után ezek az emberek megalapítják a saját Rendjüket, a Templomosok nevet adva neki. Ez a szó a francia temple — «templom» szóból ered. Más szóval, ez a Templomosok Rendje volt. Ez az elnevezés, amint már mondtam, magától született meg még a Grál keresésének idején, amikor ezeket az embereket «Salamon Templomának Lovagjaiként» vagy «templomos lovagokként» emlegették.

Formálisan a Rend vezetője Hugues de Payens lovag lesz. Ő volt az egyike azoknak, akik a kutatócsoportban dolgoztak, és akiknek a jelenlétében a Grál ereje megnyílt. A champagne-i nemességhez tartozott, és vazallus volt, a champagne-i gróf kíséretéhez tartozott. Ténylegesen, azonban a Rendet Európából Hugó, Champagne grófja irányította. Hivatalosan ő csak jóval később lépett be a Rendbe, addig bizonyos ideig a vezetés árnyékában maradt. De a champagne-i Hugó minden döntése mögött egy még jelentősebb figura állt — a Fehér Szerzetes... Kezdetben kevesen voltak azok, akik ezen Rend bölcsőjénél álltak. Azonban, amint értitek, ezek az emberek nem voltak éppen hétköznapiak. A Grálnak köszönhetően hatalmas személyes befolyásra tettek szert.

— Személyes befolyásra?! — kérdezett vissza kíváncsian Kosztyik.

— Igen. A Grált megnyitva ezek az emberek rendkívüli erővel lettek felruházva. Például, egyetlen pillantás is elég volt ahhoz, hogy az ember teljesítse ezen erő birtokosának bármilyen akaratát.

— Azt a mindenit! — mondták csodálattal a fiúk.

— Távolsági hatás nonverbális szinten? — kérdezte a maga részéről érdeklődve a pszichoterapeuta.

— Pontosan! De ne próbálja megérteni, doktor úr, ezen hatás mechanizmusait. — Nyilvánvalóan, látva az arcán a tanácstalanságot, a Szenszei hozzátette: — És

ez nem hipnotikus hatás... Az Állati kezdet ennél az erőnél nem egyszerűen csak megriad, hanem összezsugorodik, alávetve magát annak az akaratának, aki ezt az erőt birtokolja. A tudomány számára ez a hatás egyelőre hét lakat alatt őrzött titok marad. — És már a fiúkhoz fordulva a Szenszei folytatta: — Szóval, ez csupán egy jelentéktelen része volt azok új lehetőségeinek, akik megnyitották a Grált. Felismerve, milyen hatalom rejtőzik a kezükben, ezek az emberek szegénységi fogadalmat tettek, nehogy az Állati kezdetüket az ahrimani értékek csábítására provokálják. Elhatározták, hogy a világ gonoszsága elleni küzdelemnek, Isten szolgálatának és Mária Magdolna segítségének szentelik magukat az ő mennyei-földi jótéteményében az emberek iránt. Úgy döntöttek, hogy egy olyan szervezetet hoznak létre, amely nemcsak ezen céloknak felelne meg, hanem biztos támaszt is nyújtana azoknak, akik a szellemi úton járnak. De az anyagi világban élünk. Ahhoz, hogy egy ilyen szervezetet létrehozzanak, és új tagokat vonzzanak a tevékenységébe, akik folytatnák ezt a kezdeményezést, a szervezők személyes pénzeszközei nem voltak elegendők. Hiszen helyiségekre, felszerelésre, lovakra, fegyverekre és egyéb, ehhez a dologhoz abban az időben nélkülözhetetlen dolgokra volt szükség. Szóval, mivel a saját eszközeik nyilvánvalóan nem voltak elegendők egy ilyen komoly projekthez, Hugó emberei, mondhatni, a «Robin Hood-i útra» léptek.

— Milyen értelemben? — nem értette Ruszlán. — Fogták a nyilaikat, és elmentek az erdőbe rabolni?

A Szenszei elmosolyodott.

— Hát, mondhatjuk így is. Csak nyilak helyett a személyes befolyásuk erejével voltak felfegyverkezve. És az erdő helyett egyenesen Európába veték az irányt, e világ hatalmasaihoz. Persze, nagyon óvatosan, rendkívül korlátozottan használták az új képességeiket, a kéréseikben az ésszerű határokat szem előtt tartva. Ennek eredményeként Hugues

de Payens-t a társaival együtt nem egyszerűen csak fogadta a legfelsőbb nemesség, hanem sok pénzt is összegyűjtött a Rend számára a gazdag emberek önkéntes adományai formájában. És ti magatok is tudjátok, hogy az emberek gazdagsághoz való viszonya az idő múlásával nem változik. Csak úgy senki sem ad semmit. Ezeknek az embereknek viszont még örömmel is adtak. És ezen a tényen a mai napig csodálkoznak a történészek, hogy miért bizonyultak ennyire nagylelkűnek a gazdag emberek egy holmi vazallus iránt?

Jóval később pedig, amikor a Rend megerősödött, és maguk az emberek már a gyakorlatban is látták a szándékainak tisztaságát és a tevékenységének hasznát, erre a Fényre, mint a lepkék, úgy kezdtek seregleni azok, akik a szellemi úton akartak járni, és önzetlenül segíteni az embereken. A Rendbe özönlöttek a szegény lovagok és az «aranyifjúság» is, akik szellemi táplálékra és hőstettekre vágytak. A Rend kétszáz éves fennállása alatt gyakorlatilag olyan híres családokból származó emberek szolgáltak benne, mint a Braque-ok, a Clermont-ok, az Armagnacok, a Chabot-k, a Montmorencyk és mások. Spanyolország, Franciaország, Anglia legfelsőbb nemessége könnyű szívvel vált meg birtokaitól, kastélyaitól, uradalmaitól, pénzétől és drága tárgyaitól, felajánlva azokat ezen Rend számára.

— Hát igen, ehhez valóban többre van szükség, mint pusztá meggyőző erőre, hogy egy gazdag ember rászánja magát egy ilyen lépésre — értett egyet Nyikolaj Andrejevics.

— A szervezők ezen személyes szellemi erejének köszönhetően a Rend nemcsak viharos sebességgel fejlődött, gyarapodott létszámában, hanem növelte katonai és gazdasági hatalmát is. Összességében, a Rend a beavatottak két körére oszlott — a belsőre és a külsőre. A belső körbe azok tartoztak, akik a tudást

őrizték, és úgymond a szellemi erő «generátoraként» szolgáltak. A külső körbe pedig a Rend tagjainak többsége tartozott. Az akkori hagyományoknak megfelelően a Rend lovagokra, káplánokra, fegyverhordozókra és szolgákra tagozódott. A külső kör egyfajta szellemi iskola volt, amelyben a test szigorú külső fegyelmén keresztül az emberek megtanulták kialakítani a szellem belső fegyelmét. És az első helyen a gondolatok fegyelmezése állt...

Ma a történészek ezt a Rendet katonai-szerzetesrendnek nevezik, azokra a százalmas említéstöredékekre támaszkodva, amelyek azután maradtak fenn, hogy az Arkhónok szétverték a Rendet, és megsemmisítették a róla szóló gyakorlatilag összes fontos dokumentációt. A templomosokat katonai-szerzetesrendnek nevezni csak részben helyes. Itt persze jelen voltak a szerzetesség bizonyos elemei, például, a már említett szegénységi fogadalom. De ami a nőkhöz való viszonyulást illeti, a templomosok a nőt a harmónia és a szépség ideáljává emelték, hiszen ők maguk is Mária nagy ügyét szolgálták. És amit ma teljesen «szerzetesi életmódként» tulajdonítanak nekik a legtöbb ember felfogásában, olyan nem létezett. Persze, a szervezettük a katonai tevékenységek miatt tisztán férfias volt. Azonban ezeknek az embereknek kapcsolataik voltak nőkkel is (például «ágyasokkal», akik a lovagokkal éltek együtt), és női közösségekkel is. Kezdetben az ilyen női közösségek titokban léteztek, később nyitottabbá váltak.

Így, például, a templomosok hatalmának megerősödésével 1170-ben Brabantban elkezdett virágozni egy «Beginák» nevű jámbor női közösség. Ezek a nők jótékonyssággal foglalkoztak, segítettek a betegeken, öregeken, árva gyerekeken. Semmilyen fogadalmat nem tettek, nem rendelődtek alá a rendi szabályzatoknak. Bármikor lehetőségük volt férjhez menni, elhagyva a közösséget. Vagyis, abban az időben meg-

lehetősen szokatlan szabadságot élveztek. Filozófiájukat tekintve ezek a nők elutasították az egyházi és világi hatalmat maguk felett, és a via mediát, vagyis a középutat követték: igyekeztek Jézus útmutatásai szerint élni, de nem elzárkózva a világiaktól, hanem minden erejükkel segítve őket. Mellesleg, egy ilyen középut gyökerei a korai keresztény gyakorlatból erednek... A templomosok hallgatólagos támogatásának köszönhetően ez a női közösség meglehetősen nagyra és befolyásossá vált. Később, ez a mozgalom elterjedt Hollandiában, Franciaországban, Németországban, Észak-Olaszországban, Lengyelországban, Csehországban, és csak a XIV. század elején tiltották be, amikor megindult a templomosok «szent inkvizíció» általi megsemmisítésének folyamata. Ráadásul, a «Beginákat», akárcsak a templomosokat, az inkvizíció üldözésének és megtorlásainak vetették alá, amely nem tudta megbocsátani nekik azt a szokatlan szabadságot (amit a templomosok uralma alatt engedtek meg maguknak), és az üldözéseket ennek a progresszív női társadalomnak az erkölcsi «romlottságára» fogta.

Úgyhogy, a templomosok nem voltak «szerzetesek» mint olyanok (ahogy a legtöbb ember ezt a kifejezést érti). Náluk a szerzetesség egy másfajta formája létezett, egy sajátos filozófia formájában, amely a Szeretet erejének tisztaságán, a szigorú fegyelmen, a test szélsőségeivel szembeni szigorú, a gondolatot fegyelmező bánásmódon alapult. Ezenkívül, a szellemi és a fizikai dolgok ilyen harmonikus ötvözetének köszönhetően az ember erkölcsi tulajdonságait is fejlesztette, mint amilyen a becsület, a tisztesség, a bátorság, a férfiaság, az abszolút becsületesség. És ami az utolsó tulajdonságot illeti, ezt külön is meg akarom jegyezni. Hiszen a templomosoknak, annak ellenére, hogy a Rend később jelentős pénzeszközökkel rendelkezett, és Európa egyik legnagyobb kincstárává vált, nem

volt saját pénzük. Mert ilyen volt a filozófiájuk, mert a becsületességüket és a tisztességüket mindennél többre becsülték.

— Akkor miért volt szükségük erre a gazdagságra, ha nem volt saját pénzük? — kérdezte csalódottan Ruszlán.

— Ezt a gazdagságot elköltötték, de nem magukra, hanem a gonosz elleni küzdelemre, ugyanazok ellen az Arkhónok és rendszerük ellen, az embereknek nyújtott valós segítségre. Megváltoztatták a politika világát, kölcsönöket adva a királyoknak, megváltoztatták a gazdaság arculatát, átcsoportosítva a pénzeszközöket. Segítettek a szegény lovagoknak, azoknak, akiknek pénzre volt szükségük. Kamatra adtak kölcsön, támogattak különböző rendezvényeket, kereskedelmi szerződéseket. Az emberek tudták, hogy a templomosokra nemcsak mint megbízható, vitéz harcosokra lehet számítani, hanem mint egy modern kincstárhoz hasonló intézményre is, csak éppen becsületes kincstárra, amely ráadásul nem szed «csillagászati» adókat. Például, a Rendtől 10%-os kamattal lehetett kölcsönt felvenni, míg a zsidó uzsorások 40%-os kamattal adtak kölcsön. Mellesleg, éppen a templomosok találták fel az első váltókat, amelyeknek köszönhetően nem kellett egy halom pénzt magukkal hordaniuk, és veszélynek kitenniük magukat utazásaik során. Elegendő volt a pénzt letétbe helyezni a templomosoknál, majd az ő váltójuk ellenében egy másik városban felvenni a szükséges összeget a saját pénzükből.

A templomosok segítettek az egyszerű embereknek. Becsületbeli ügynek tartották, hogy házaikban enni adjanak a szegényeknek. Segítettek az embereknek túlélni az éhínségek idején is. Íme egy példa, amelyet megtalálhattok a történelemben. Amikor Mosterben az éhínség idején a spekulánsok 3-ról 33 sou-ra srófolták fel a búza árát, a templomosok naponta akár ezer embert is ingyen etettek. Természetesen, az emberek

iránti ilyen valós, önzetlen gondoskodásukkal kivívták a nép őszinte tiszteletét.

Mi több, a Rend székesegyházakat, templomokat emelt, és útépitéssel foglalkozott. Az utóbbival kapcsolatban meg akarom jegyezni, hogy abban az időben nemcsak hogy az utak többsége rossz volt, de minden apró hűbérúr megpróbált vámot beszedni minden hídnál vagy kötelező áthaladási pontnál, ráadásul, nem garantálva a biztonságot a rablótámadásokkal szemben. Ennek fényében a Templomos Rend kivételes jelenség volt. Nemcsak, hogy jó utakat építettek, és még az útkereszteződésekben is szálláshelyeket emeltek az utazók kényelme érdekében, de meg is védték útjaikat a rablóktól. És ami a legfontosabb, az ezeken az utakon való utazásért nem szedtek vámot, ami teljesen szokatlan jelenség volt abban az időben.

Az Arkhónokkal ellentétben a templomosok létrehozták a világ legnagyobb Nemzetközi Pénzügyi Korporációját (amely később a bankrendszer prototípusaként szolgált), és gyakorlatilag két évszázadon át irányították azt, vegyék észre, nem a nyereségvágytól vezérelve, hanem egy teljesen ellentétes, szellemi elveken alapuló filozófia alapján. És ezen tevékenységüknek köszönhetően nem egyszerűen csak lerombolták az Arkhónok néhány komoly támaszát, bizonytalan időre elhalasztva a viláгурalomra vonatkozó terveiket, de ami szintén fontos — kiegyensúlyozták a monádót.

— Hát az Arkhónok már ennyire közel jártak a céljukhoz? — érdeklődött Viktor.

— Sajnos. A X–XI. században az Arkhónok egyik struktúrájuk — a pápaság — átszervezésén és státuszának megemelésén keresztül univerzális, «egyetemes» joghatóságra kezdtek igényt tartani. Azt akarták, hogy bábjuk, a Pápa, vagyis a Pontifex Maximus legyen minden világi uralkodó és vezető legfőbb ura, és ily módon ők maguk váljanak a civilizált világ egyedüli diktátoraivá. Annál is inkább, mivel a világba maga a

Grál is adatott volt, amely abszolút hatalmat biztosított azoknak, akik megnyitják azt. És ekkor, tevékenységük kellős közepén, megjelentek a templomosok.

— De hát a templomosok mintha a Pápa pártfogása alatt álltak volna — jegyezte meg Nyikolaj Andrejevics.

— Egyáltalán nem. Ez a Rend nem a pápa pártfogása alatt jött létre, hanem éppen ellenkezőleg, dacára neki. És ha figyelmesen tanulmányozod akár azokat a dokumentumokat is, amelyeket a nyilvánosság elé tártak arról az időről, meg fogod érteni, hogy a templomosok csak ügyesen manipuláltak a pápasággal, és nem csak azzal, való kapcsolatukkal. Amikor pedig jelentős hatalomra tettek szert és népszerűek lettek az emberek körében, a pápaság kénytelen volt odafigyelni a templomosok véleményére és döntéseire. A Pontifex Maximusokat pedig ez a függőség és különösen a Rend gazdagsága nagyon bosszantotta. Hányszor előfordult, hogy kiadva a saját pápai bulláikat...

— Ez alatt parancsokat értesz? — pontosított Sztász.

— Igen. Ezek latin nyelvű pápai okiratok, amelyek felhívásokat, határozatokat, rendeleteket tartalmaztak, és amelyeket egy kerek fémpecséttel, úgynevezett bullával erősítettek meg, ami latinból fordítva «golyócskát» jelent. Szóval, hányszor előfordult, hogy miközben a Pontifex Maximus a templomosok javára adott ki pápai bullákat, és széles körben reklámozta nagylelkűségét irántuk, közvetlenül utána olyan okiratokat-rendeleteket adott ki, amelyek ellentmondtak az előzőeknek. Hány olyan eset volt, amikor a pápaság mesterséges akadályokat és nehézségeket gördített eléjük a hadjáratok során. Úgyhogy a pápák, minden adandó alkalommal megpróbálták gáncsot vetni a Rendnek.

Annál is inkább, mivel a társadalom, amelyet a templomosok a Rendjükön belül létrehoztak, jelentősen különbözött a világ többi részétől, amivel sok ember számára vonzó is volt. Mert ez nem csupán egy

önálló, bármely állam ellenőrzésén kívül álló szervezet volt, hanem egyfajta államok feletti formáció, amelynek élén nem csupán okos, művelt, hanem rendkívül tisztességes, szellemi ideálokkal rendelkező emberek álltak. Ez egy szupranacionális közösség prototípusa volt, amely különböző embereket egyesített szellemi alapon, akiknek közös ideálja az Isten, a Szeretet, a Becsület és a Méltóság.

— Az Arkhónok számára ez nyilvánvalóan övön aluli ütés volt! — mosolyodott el Vologya.

— Hogyne! Nem elég, hogy a Grál a templomosoké lett, nem elég, hogy összeomlottak a «nagy terveik», még évszázadokat is el kellett tölteniük az ezen Rend és létezésének következményei elleni küzdelemmel. Nagy erőfeszítésükbe került, hogy eljussanak a templomosok «szívéig», és megsemmisítsék őket. Hiszen, ezt a Rendet, az Arkhónok egyszerűen képtelenek voltak a saját befolyásuk alá vonni, ezeknek az embereknek a megvesztegethetetlensége, kristálytisztasága, becsületessége, tisztessége miatt, és legfőképpen azért, mert törekvéseik és gondolataik nem ehhez a világhoz és annak számtalan vágyához tartoztak, mivel a templomosok csak Istennek szolgáltak. Ezért, mivel nem tudták az irányításuk alá vonni ezt a Rendet, az Arkhónok úgy döntöttek, hogy kegyetlenül megsemmisítik azt. És erre az esélyük csak a XIV. század elején nyílt meg, amikor V. Kelemen pápát juttatták hatalomra.

Ezt a provokációt, gondosan megtervezték és előkészítették. Az Arkhónok tervének központi játékosául Franciaország energikus királyát, IV. Fülöpöt választották, aki Szép Fülöp néven vonult be a történelembe. Annál is inkább, mivel a maga idejében a Rend kétszer is elutasította az ő és rokonai felvételét a soraiba. Az Arkhónok meglehetősen tervszerűen és professzionálisan foglalkoztak Fülöp megoldozásával, körülvéve őt a saját «tanácsadóikkal». Éppen ők intézték úgy, hogy Fülöpnek komoly szüksége legyen pénzre, hogy feléb-

resszék benne a vágyat a Rend teljes gazdagságának kisajátítására. Ezt pedig a pénz elértéktelenítésének általuk már régóta bevált trükkjével érték el, amelyet a maga idejében az Arkhónok Néró tekintélyének alá-
ásására is felhasználtak. Az Arkhónok «tanácsadói» ugyanazt az ötletet sugallták Fülöpnek, mint annak idején az ókori római császárnak: olvasszák be a régi érméket, és verjenek újakat kevesebb ezüstitartalommal, mondván, így megnő az érme mennyisége. Fülöp kapott az ötlet megvalósításán. De ez a próbálkozás ugyanolyan siralmasan végződött, mint Nérónál. Végül, Fülöp saját maga számára is váratlanul elértéktelenítette királysága ezüstvalutáját. Az érme számának növelésével, valójában, inflációt provokált, mivel minden egyes érme immár kisebb vásárlóerővel rendelkezett.

Ezt a trükköt a francia valuta reformjára vonatkozó egyéb «tanácsok» követték, hogy valahogy megpróbálják helyreállítani a már elvesztettet. De ez is csak még rosszabb eredményre vezetett. Ezután Fülöpnek radikálisabb intézkedésekre tettek célzást, mondván, adóztassa meg a papságot, sajátítsa ki Lombardia gazdag kereskedőinek áruit, és így tovább. De bármit is tett Fülöp, a hatalmas mennyiségű pénz iránti igény csak növekedett. Nos, miután a kétségbeesés végső határáig hajszolták, utolsó érvként egy meglehetősen merész tervet javasoltak neki: a templomosok gazdagságának megszerzését és a Rend megsemmisítését.

1307-ben Fülöp titkos parancsot ad ki a Templomos Rend elleni éles vádakkal. Az Arkhónok V. Kelemen pápa segítségével Franciaországba csalogatják a templomosok Nagymesterét, Jacques de Molay-t (aki addig a ciprusi főhadiszállásán tartózkodott), állítólag azért, hogy a templomosok és a Pápa bizonyos pénzügyeit intézzék. A Nagymester Franciaországba érkezésekor IV. Fülöp ügynökei hadüzenet nélkül váratlan rajtaü-

tést hajtanak végre a templomosokon, letartóztatva a Rend vezetőit egész Franciaországban. Ez 1307. október 13-án, pénteken történt, ahonnan egyébként az a hiedelem is ered az emberek körében, hogy péntek 13-át «fekete napnak» tartják.

A Rendet lefejezve az Arkhónok valóságos szóbeli háborút indítottak a templomosok ellen, nyilvánosan besározva őket különböző bűncselekmények hamis vádjaival, és látványos kivégzéseket rendezve. Ezt a hazugságot felfújva az Arkhónok arra törekedtek, hogy felébresszék a közvélemény gyűlöletét a Rend iránt, és félelmet keltsenek a lakosság körében. Már 1312-ben, V. Kelemen igyekezetének köszönhetően a Rendet hivatalosan felszámolják, megsemmisítve a hozzá kapcsolódó dokumentumok gyakorlatilag nagy részét. 1313. március 18-án pedig, a templomosok tömeges kivégzése után, Párizs mellett, a Szajna egyik kis szigetén máglyán elégették a Nagymestert, Jacques de Molay-t és harcostársát. A Rendet vezető főemberek megsemmisítése után V. Kelemen pápa és IV. Fülöp vitatkozni kezdtek egymással a Rend pénzén és annak tulajdonának elosztásán. Az Arkhónoknak azonban erre vonatkozóan megvoltak a saját terveik. Miután mások kezével likvidálták a Rend kulcsembereit, gyorsan megszabadultak az őket ehhez az ügghöz kötő láncszemtől és a főszereplőktől. Így aztán, 1314-ben, mind a Pápa, mind a király «váratlanul» meghalt.

— Igen, ez valóban így van Szenszei, igazat mondtál: ha valamilyen események történnek, akkor gyakran nem az ezen események kezdeményezője, akit az emberek nyilvánosan látnak, hanem az, aki valós hasznót húz ezekből az eseményekből — jegyezte meg Viktor.

Mire a Szenszei így válaszolt:

— **Az idő, mint egy tükör, minden igazságot visszaturkózik.** Így volt ez itt is, amikor később felszínre kerültek az események néhány igazi kezdeményezője-

nek érdekei. A Templomos Rend lerombolása után a pénzügyi és kereskedelmi úrt gyorsan nem az egyház és nem is a kormány töltötte be, hanem az északolasz városállamok családjai (amelyek az Arkhónok megmaradt befolyásos támaszai közé tartoztak): Pisáé, Firenzéé, Velencéé, Veronáé és Genováé. Éppen ezek a családok hoztak létre egy új, önálló bankintézményi hálózatot. Mellesleg, maga a «bank» szó is olasz eredetű. Szó szerint ez a szó «asztalt», «padot» jelent. Hiszen, az első pénzkereskedők asztalokat állítottak fel a piacon, és ezen a «támaszon» bonyolították le a pénzügyi műveleteiket. Később, ez a szó más európai nyelvekbe is bekerült.

A templomosok «emberek megsegítését szolgáló» nemes céljaival ellentétben ezek a bankárok csak egyetlen célt követtek — a saját meggazdagodásukat szolgáló profitszerzést, amely az Arkhónok egyik alapelve. Ráadásul, ezeken a pénzügyi műveleteken alaposan meggazdagodtak, és hamarosan Kínától Szudánig, Indiától Skandináviáig kezdték el finanszírozni a kereskedelmi ügyleteket. Ennek köszönhetően, az Arkhónok ismét elkezdték behálózni a világot a csápjaikkal.

De a pénzügyi oldal — az még csak a kisebbik baj. A Rend megsemmisítésével viharos fejlődésnek indul a «szent inkvizíció», amely agresszív megnyilvánulásában nem más, mint az Arkhónok «tisztogatása» volt. A társadalom ilyen pozitív szellemi fellángolása után, amely nagyrészt a templomosok tevékenységének köszönhetően mutatkozott meg, az Arkhónok az inkvizíció máglyáinak segítségével ismét megpróbálták az embereket állati csordává, egy sötét, ostoba tömeggé változtatni, amelyet felemészt a saját létezése iránti félelem. A másképp gondolkodókat, a templomosokkal szimpatizálókat, valamint a szellemi filozófiájuk és életük követőivé válni próbálók százezreit küldték máglyára. Az emberi civilizáció magjában ismét meg-

szilárdul az anyagi kezdet dominanciája a szellemi felett, a félelem a Szeretet helyett, a gyűlölet a testvériség helyett, a hazugság és a csalás a Becsület és a Méltóság helyett.

De a vitéz lovagok emléke mégsem halványult el az emberek között, és az érdeklődés e Rend iránt még évszázadokkal később sem veszett el. Ekkor, az Arkhónok megelőző lépést tettek. A XVIII. században a «Szabad kőműveseknek» köszönhetően Nyugat-Európa országaiban több «Templomos Rend» nevű szervezetet is létrehoztak, amelyek azonban kizárólag a szabadkőműves ideológián alapultak. És hogy elrejtse ezt az ideológiai cserét, a «Szabad kőművesek» elterelték a figyelmet a belsőről a külsőre — a kellékekre, a rituálékra, az oda belépő, híres családokból származó emberek neveire. Különösen azt a pletykát terjesztették el, hogy a Nagymesterek leszármazottainak köszönhetően ezt a Rendet állítólag titokban megőrizték. Hogy a pletykáik még hitelesebbek legyenek, híres családokból származó embereket vontak be a saját szabadkőműves «Templomos Rendjükbe», akiknek az ősei valaha valóban templomosok voltak.

— Nem, hát ha ezek az emberek valóban azoknak a leszármazottai voltak, akik abban a Rendszerben szolgáltak, talán örökölték az őseik szellemiségét — feltételezte Kosztyik.

Mire a Szenszei így válaszolt:

— Az öröklődésnek ehhez semmi köze. Az ember szellemiségét nem az a család határozza meg, amelyikbe beleszületett, hanem a személyes szellemi fejlődése... Az emberek gyakran megelégszenek azzal, hogy büszkéek az őseikre, és elfelejtik, hogy a más ember szellemi eredményeire való büszkeség korántsem az önmagunkon végzett szellemi munka. Annak az embernek az érdemei csupán ösztönzést jelentenek az önmagunkon végzett munkához.

Szóval, a «Szabad kőművesek» gyakorlatilag két évszázadon át aktívan próbálták bebizonyítani, hogy a «szabadkőművesek» új cégére alatt megújult szervezetek nem máshonnan, mint a Templomos Rendtől származnak. És végül, ez a gondolat kezdett meggyökeresedni az emberek fejében, és vakon elhitték. Így módon, a külsőségeken keresztül, az ideológia kicserélésének köszönhetően az Arkhónok egyszerűen átorientálták az embereket. Azok, akik a szellemi úton akartak haladni, mint a dicső templomosok, végül, szabadkőműves szektákba kerültek, és anélkül, hogy sejtették volna, annak a szervezetnek a céljait szolgálták, amely egykor ezt a Rendet megsemmisítette.

Az ideológia igen hatalmas fegyver. Ha megkapargatjuk az Arkhónok hatalmi struktúráját, annak alapját az ahrimani ideológia képezi. Éppen ez indokolja meg az Arkhónok céljait, és teremti meg a megvalósításukhoz szükséges eszközöket. Éppen ennek segítségével dolgozzák ki az Arkhónok csatlósai a politikai és vallási koncepciókat, doktrínákat, programokat, vonzó külső paraván mögé rejtve a valódi érdekeiket. Aztán ezeket a kidolgozott dolgokat aktívan terjesztik a társadalomban a különböző, általuk ellenőrzött állami intézményeken, vallási és politikai szervezeteken keresztül, amelyek megtartják a hatalmat kisebb és nagyobb embercsoportok felett. A tömegtájékoztatási eszközökön keresztül népszerűsítik, beültetve az emberek tudatába bizonyos nézetrendszereket, eszméket, normákat, tendenciákat, meggyőződéseket és hiedelmeket. És mindennek állítólag általános jelleget tulajdonítanak, olyan választást és preferenciákat, amelyek a legtöbb emberre jellemzőek. Bár a valóságban a tömegek számára ez csupán egy ideológiai termék, amelyet az Arkhónok egy kicsiny, jelentéktelen csoportjának utasítására hoztak létre, akiknek célja az ezen tömegek feletti korlátlan hatalom, saját ahrimani társadalomfejlő-

dés-értékelési kritériumaiknak az emberek tudatába történő beültetése, módosítva annak mozgásirányát. Az ő ideológiájuk elsősorban azon gondolkodásmód, viselkedés és cselekvés motivációját táplálja, amely az emberben lévő Állati kezdetet ösztönzi. Nagy vonalakban csupán ezen ideológia keretein belüli gyakorlati cselekvésekre irányítja az embert (a tömegben pedig – egész népeket). De csak az emberen, az embereken múlik, hogy elindulnak-e ebbe az irányba vagy sem, magukévá teszik-e ezt az ideológiát, vagy elutasítják. Ez pedig viszont attól függ, hogy mi dominál minden egyes emberben: az Állati kezdet szükségletei vagy a Szellemi kezdet szükségletei. És ismét visszatérünk minden egyes ember ezen elsődleges, meghatározó belső választásához.

A mai nap folyamán sok példát hoztam nektek arra, hogy a különböző emberek a különböző időkben hogyan hozták meg a belső választásukat, amely a későbbiekben egész népek sorsát változtatta meg... — A Szenszei szünetet tartott, elgondolkodva valamin, majd valami különös lelkesedéssel a hangjában így szólt: — **A Jóság csírájának áttörni a Gonoszság megkeményedett kérgén nagyon nehéz. De ebben van a lényeg! A csíra magában hordozza a jövőbeli hatalmas Fa erejét. Áttörve a Gonoszság vastag rétegén, még csak nem is sejti, mennyi értékes gyümölcsöt adhat életében ez a Fa, hogyan nyújthat menedéket és csillapíthatja a fáradt vándorok éhségét, szomjúságát, hogyan újíthatja meg az erejüket a szülői Házhoz vezető úton.**

Az a szellemi fellángolás, amelyet az első templomosok a Grál megnyitásával idéztek elő, a földi dolgokról Isten szolgálata és az emberek megsegítése érdekében történő lemondásuk személyes hőstettének példája, nagy impulzust adott nemcsak az emberek világnézetének megváltoztatásához, hanem egy olyan szellemi hullám felemelkedéséhez is, amely nem egy generáción

át kitartott! A templomosok abban az időben valóban sok jót és hasznosat tettek. És annak ellenére, hogy az Arkhónok minden intézkedést megtettek a Rendjük szétverésére, hogy kő kövön ne maradjon belőle, a Szent Grál és a nemes lovagok emléke mégis tovább élt az emberek között, bár kissé álcázott formában. És a legjobb tárolója egy szépirodalmi könyv lett.

— De miért szépirodalmi? — csodálkozott Kosztya.

— Mert ez a legmegfelelőbb forma a tudás, köztük a titkos tudás megőrzésére. Az okos megérti, az ostoba pedig nem sértődik meg. Az okos képes egy jelentéktelen utalásból is meglátni és megérteni a titkos értelmet az allegóriákban. És ha a rejtett tudás átadásának különleges módszerét alkalmazzák, mint amilyen az enigma is (az ainigma görögből fordítva — «titok», «rejtély»), akkor ez arra ösztönzi az embert, hogy ne egyszerűen csak elolvassa a könyvet, hanem további kutatásokba kezdjen a könyv által megadott irányban. Ugyanazokban a fóliánsokban, amelyekben az örök Igazság rejtőzik, ezeket a kutatásokat feltétlenül egy önmagunkba, a saját lényegünkbe vezető utazás fogja megkoronázni, ami azt jelenti, hogy még közelebb viszi az embert a Lelkéhez és Istenhez. Hiszen az Igaz tudás, mint a legtisztább hegyi forrás által tökéletesre csiszolt gránit, a szépirodalmi stílus «vizének» vastagságában csak kissé változtatja meg a körvonalait, hogy elriassza az ostobát, és magához vonzza annak rettenthetetlen tekintetét, akinek szüksége van az Igazságnak erre a szilárd alapjára ahhoz, hogy felépítse a saját Templomát a Lelke számára.

Mellesleg, a Grálról szóló bizonyos információkat már a templomosok idején éppen ilyen irodalmi, enigmatikus formába öntötték, amelyet a kereső embereknek szántak. És ezt a ciklust Chrétien de Troyes kezdte el elsőként, aki a XII. század végén írta meg híres művét, «A Grál meséjét». Ő egy tehetséges, nagyon művelt ember volt, költő, Troyes városának szülötte.

Chrétien munkásságának pártfogói Északkelet-Franciaország és Flandria befolyásos személyiségei voltak, köztük a Champagne család is. Ez az ember különös figyelmet fordított egy új embertípus dicsőítésének, a lovag békeidőben véghezvitt hőstetteire, a tiszta Szeretetre annak minden megnyilvánulásában, és ezenkívül olyan információkat rejtett el benne, amelyek első pillantásra teljesen jelentéktelennek tűntek, de csakis első pillantásra. Például, ő a Grált kifejezetten tálként említette. És csak jóval később, amikor a könyvének témáját más szerzők is elkezdték bővíteni és kiegészíteni, összekeverve a legkülönbözőbb vallási nézetekkel, akkor jelent meg a Grál fogalma mint kehely, mint áldozókehely. A divatossá vált Grál-hullámot akkoriban sok író felkapta. De közöttük is voltak olyan emberek, akik, akárcsak Chrétien, birtokában voltak a tudás bizonyos visszhangjainak. Úgyhogy, itt nem minden olyan egyszerű.

* * *

— A Grál keresése egyetlen korban sem maradt abba — jegyezte meg a Szenszei. — Írtak róla, keresték, és a vele kapcsolatos kérdés mindig aktuális maradt. És minél közelebb lesz a Keresztút ideje, annál jobban fel fog lángolni a Grál tüzes témája, tömegével jelennek majd meg a témával foglalkozó könyvek, filmek, felébresztve az embereket a Grál keresésére. Végül, ez a téma olyan népszerűvé válik, hogy teljesen különböző emberek, a világ különböző országaiból fognak tömegesen beszélni, vitatkozni, érdeklődni róla. És ez a fellángolás nem ok nélkül történik. Mert, ahogy már mondtam nektek, a Keresztút idején hetedszer is a Grál megadatik az emberi választás számára. És attól, hogy ki szerzi meg, és hogyan használja fel, az egész emberiség jövője függ.

Vologya figyelmesen a Szenszeire nézett, és a tekintete felélénkült.

— A Keresztút ideje? Azt akarod mondani, hogy ez még a mi életünkben be fog következni?!

— És mindenkinek meglesz ez az esélye — ismételte meg titokzatosan a Szenszei.

Az idősebb fiúk sokatmondóan összenéztek. Egy hosszú szünet után, amely alatt meglepett társaságunk arckifejezései többet mondtak a szavaknál, Sztász megszólalt:

— Igen... a Keresztút ideje. De hol is keressük a Grált? A templomosoknak szerencsájuk volt. Nekik Agapit legalább hagyott egy nyomot. Itt meg... Ráadásul, az Arkhónok ilyen viharos tevékenysége mellett...

A fiúk csalódottan bólogattak. Azonban a Szenszei vállat vonva, mintegy melleleg, megjegyezte:

— Minden a te kezében van.

Az idősebb fiúk ismét óvatosan a Szenszei felé pillantottak. De mivel ő nem mondott többet, Viktor megszólalt:

— Nem, az persze világos, hogy minden a mi kezünkben van. De... ez egyenlő azzal, hogy menj oda, nem tudom hova, hozd el azt, nem tudom mit. Milyen formában lesz a Grál ezúttal a világban? Hol a támpont, hogy legalább megértsük, hol keressük ezen a földgolyón?

— A kezdetben.

— A kezdetben? — csodálkozott Viktor. — Nem értem, milyen kezdetben?

A Szenszei elmosolyodott, és Tatjánára meg rám nézve, vidáman Viktor felé bólintott:

— «Csak a vak, ki nem látja a titok lényegét, Kezd el mindenhol keresni akármit is.

A bölcs megérti az Ég utalását a kulcsra,

Mely megvilágítja őt, mint egy napsugár.

A kezdetben találja meg a titok hangját,

Mely a világegyetemről hirt ad.

S összevetve azzal a kulccsal,

Megtalálja a keresett dolgot egy másikban.»

Igaz, lányok?

Egyszerre bölintottunk válaszképpen, bár magunk sem értettük igazán, mit akart ezzel mondani a Szenszei. Ekkor Kosztyik kezdett a maga módján okoskodni:

— Várj, várj, Szenszei, azt hiszem, megértettem, mit akarsz mondani! Hiszen minden a mi kezünkben van! Ahogy a templomosoknak, tiszta vágyakkal, gondolatokkal kell rendelkezniük, hogy segítsünk az embereknek, hogy minél több jótettet hajtsunk végre. Ahogy a mondás tartja, a jótett, amire kész vagy, kedvesebb Istennek, mint ezer szó. Akkor maga a sors fogja megsűgni, hol keressük a Grált! Igaz, Szenszei?!

— Persze — bölintott vidáman. — A sors jeleket ad, csak kevesen képesek meglátni őket. Olykor az, amit keresel, sokkal közelebb van, mint gondolnád.

— Ez igaz — támogatta őt Nyikolaj Andrejevics.

— Szóval, srácok, miért is meséltem ma el nektek ennyi «érdektelenséget»? Azért, hogy megértsétek, mi ez a világ, miből áll, és hogyan kell benne élnie egy igazi Embernek. Az élet túl rövid ahhoz, hogy a halandó test szeszélyeire pazaroljuk. Nem szabad engedni azoknak az illúzióknak és félelmeknek, amelyeket az Arkhónok erőltetnek rátok, akik ily módon ostoba rabszolgáikká akarnak tenni titeket. Minden, ami ezen a világon van, előbb vagy utóbb eltűnik, ürességgé változik. Akkor hát érdemes-e félni attól, ami az Örökkévalóság színe előtt már nem is létezik? A szellemi utat választva, hátranézés nélkül haladjatok Isten felé, és ne féljete semmitől, mert ezen a világon minden mulandó és tiszavirág életű.

Jegyezzétek meg, a legfőbb Szabadságért születetek! És mindig megvan a személyes választás joga. A ti kezetekben van, hogy az Állati kezdet rabjává váltok-e, vagy egybeolvadtok Lelketek lényegével, és Fényt teremtetek-e mások számára! **Embernek lenni, a legfőbb szellemi célok nevében élni, erőnkhez mér-**

ten segíteni az embereken — íme a valódi értékek, amelyeket ebben a világban meg lehet szerezni, és el lehet vinni az Örökkévalóságba. Ezen a világon mindennek van Kezdeté és Vége. De csak azok számára válik a Vég Kezdetté, akik gondolataikkal és tetteikkel elnyerik a Felsőbbet.